

Giới thiệu Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ

Một buổi sáng xuyên việt, trước khi quên mất mọi chuyện. Tô Nghiêu chỉ muốn làm tốt vai trò thiên kim đại tiểu thư nhà quan, ai biết hoàng đế bệ hạ phát điên lòi nằng vào trong long đàm hồ nguyệt.

Tô Nghiêu bày tỏ nỗi lòng phiền muộn: “Bệ hạ này.... Có phải ngài mắc bệnh thần kinh...”

Diệp Lâm: “Nàng vừa hỏi trăm cái gì?”

Tô Nghiêu biểu lộ chân thực vô tội: “Nô tì nói bệ hạ rất tình cảm”.

Diệp Lâm: “Nghe nói có người muốn bỏ trốn? Tô Nghiêu, có muốn không?”

Tô Nghiêu đành cam chịu: “Bệ hạ bá đạo như vậy, biết nô tì là giả mạo không phải hàng thực không...”

Diệp Lâm khẽ cười, hôn lên trán nàng: “Trăm biết”.

A, hần biết.... Đợi đã, hần nói, hần, biết?

Diệp Lâm: A Nghiêu, ta biết cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ sống bên ta bạc đầu giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đầu Mối

Vào tháng 4 ở chốn nhân gian, gió mùa xuân vẫn còn se lạnh, đêm đầu tiên lại rơi cơn mưa phùng, trên mái vòm cong vẫn còn dính nước, gió vừa thổi giọt nước liền theo mái hiên rơi vào trong cổ áo.

Bên trong mái đình ở Đông Cung, hai bóng người một tím một đỏ ngồi trên ghế đá lạnh lẽo, trong làn gió vi vu cùng nhau đối ẩm.

Ông tay áo đỏ bay lên theo làn gió, Tứ hoàng tử tay cầm ly rượu ngọc nhẹ nhàng đặt lên bàn, ngẩng ngốc nhìn đối phương một hồi lâu, mới mở miệng nói, “Tam ca đang nghĩ gì thế?”

Người nọ chột giật mình, hơi quay đầu cười chua xót, giọng điệu lạnh nhạt nói, “Chuyện vụn vặt mà thôi.”

Hắn đang nghĩ gì sao.... Hắn là đang hồi tưởng lại, cũng vào mùa xuân năm Thiên Khải thứ 2, có phải tựa như năm nay, thời tiết vẫn lạnh lẽo không chút ấm áp.

Đương nhiên Tứ hoàng tử không tin hắn, vừa nhìn là biết chỉ giải thích qua loa cho qua chuyện, bởi vì nam nhân đối diện mặc áo tím ngồi mất hồn mất vía này chính là thái tử điện hạ tôn quý nhất của Nhạn Triều, cho nên không hiểu chuyện vặt vãnh nào lại khiến hắn bận lòng thế?

“Tam ca không muốn nói cũng không nên lừa Tứ đệ, chuyện của Đông Cung đã có Thôi Thuật giải quyết, làm gì có chuyện lật vật nào cần đến tam ca xử lý.”

Diệp Lâm nghe xong bật cười, mặc dù Tứ đệ của hắn trông hơi bất cần đời không chính trực lắm, nhưng lại rất giỏi dò xét lời nói người khác, bởi vậy chuyện gì cũng không gạt được hắn. Tuy nhiên không đợi hắn mở miệng, thì Tứ hoàng tử đã tiếp lời.

“Tam ca đang nghĩ về Tô đại tiểu thư sao?”

Lời hắn nói không phải vô căn cứ, mà là dựa vào chứng cứ cực kỳ chuẩn xác.

Lúc trong cung tổ chức tiệc ngắm hoa mai đầu năm, thái tử Diệp Lâm vừa thấy đã yêu đại tiểu thư Tô Dao của Tướng phủ, yến tiệc vừa xong liền trực tiếp cầu xin bệ hạ phê bút tứ hôn, chuyện này đã truyền đi khắp Trường Trữ Thành không ai mà không biết.

Với bản tính lạnh lùng của hắn, chỉ có thể nghĩ thật sự Diệp Lâm đã bị Tô Dao mê hoặc, mới làm ra hành động điên rồ khác hẳn ngày thường.

Nếu nói Tứ hoàng tử làm ra chuyện này thì thôi đi, dù sao bản tính phong lưu của hắn ở Trường Trữ Thành không người nào không biết. Nhưng Diệp Lâm là ai, mười tuổi bị bệ hạ ra một đạo thánh chỉ chuyển sang sống Đông Cung, nhiều năm trôi qua chẳng những không lập thái tử phi, thậm chí cả một phi tần cũng không có, ngay cả cung nữ bên cạnh thái tử cũng chẳng thèm nhìn.

Trước đây hắn luôn nghĩ Diệp Lâm là một người tuyệt thế Vô Song, chỉ cần dựa vào thân phận thái tử tôn quý rất khó có cô gái nào lọt vào trong mắt

hắn.

Nhưng ai ngờ vị thái tử không quan tâm tình cảm nam nữ, thế nhưng lại thẳng thắn bày tỏ không phải Tô Dao sẽ không thành thân, không phải nàng sẽ không lấy.

Rốt cuộc không hiểu vị Tô Dao này có điểm nào đáng để Diệp Lâm trầm mê chứ?

Diệp Lâm nghe bốn chữ “Tô đại tiểu thư”, lòng mảy mốn giãn ra liền nhủ lại, chợt nhớ tới gì đó liền nghiêng đầu phân phó cung nhân bên cạnh nói, “Lấy điểm tâm hôm nay đưa đi đi.”

Cung nhân ứng tiếng rồi đi.

Tứ hoàng tử chật chịt lưỡi, lắc đầu thờ dài nói, “Tam ca quả thật rất chu đáo, mỗi ngày đều mang điểm tâm đến Tương phủ, huynh không sợ chịu nàng rết sinh kiêu, sau này sẽ càng thêm ngênh ngang hống hách sao?”

Diệp Lâm chỉ cười không đáp, vuốt ve ly rượu trong tay như có tâm sự.

Cung chịu sinh kiêu? Bây giờ mỗi ngày hắn chỉ muốn nàng mau chóng gả tới đây, cung chịu yêu thương nàng, hắn không thể chịu chuông ồng nàng trong lòng bàn tay, để nàng càng thêm kiêu ngạo, tựa như đang gìn giữ một viên dạ Minh Châu.

Diệp Lâm không biết giải thích sao cho người bên cạnh hiểu, thật ra bản thân mình đã sống qua một đời rất dài, đã chứng kiến mạng sống kết thúc, trong giây phút nhắm mắt kỳ tích đã xuất hiện, đưa hắn quay về lại năm Cảnh Hòa thứ 17, trở lại thời gian lúc mọi chuyện vừa mới bắt đầu.

Lúc này, giữa hắn và Nhiếp Chính vương ngoài mặt còn đang vờ hòa thuận nhưng bên trong đã ngầm ngầm đầu đá lẫn nhau, cả Tô Dao cũng chưa được bệ hạ ban thánh chỉ tứ hôn, hắn còn chưa gặp lại A Nghiêu.

Trước đây Diệp Lâm không hiểu, tại sao phụ hoàng kiên quyết chọn Tô Dao chẳng biết phép tắc trong cung, hoàn toàn khác hẳn các trưởng nữ đích tôn Tô Gia trong bao thế hệ trước.

Hắn càng không hiểu, tại sao Tô Dao luôn liên tục hỏi hắn, rốt cuộc hắn yêu con người của nàng hay yêu chính nàng. Khi đó Diệp Lâm cảm thấy buồn cười, có gì khác nhau đâu người và tính cách đều không phải là nàng sao.

Hắn lại càng không thể hiểu, vì sao có một số chuyện Tô Dao không chịu giải thích rõ ràng, mặc kệ hắn hoài nghi cũng không chịu nói cho hắn biết. Thật ra chỉ cần nàng cho hắn một lý do, bất luận là cái gì hắn đều sẽ tin.

Sau đó chuyện xấu xảy đến, đó chính là do hậu quả nghi ngờ tạo ra.

Đến khi hắn mở mắt ra, phát hiện mình quay về Cảnh Hòa năm thứ 17, mới hiểu Tô Dao nói nàng không phải Tô Dao là có ý gì, mới hiểu trong cuộc đời này thật sự có những chuyện không thể giải thích theo lý lẽ thông thường.

Thí dụ như hắn, có thể sống lại, thí dụ như thân xác là của thiếu nữ nhu mì tên gọi Tô Dao, nhưng bên trong lại là hồn phách của Tô Nghiêu.

Hóa ra đó mới chính là A Nghiêu của hắn.

Diệp Lâm không thể tưởng tượng lúc Tô Nghiêu rời đi, cả con tim liền bị đông cứng lại, dù hâm nóng nó bằng cách nào cũng không thể xua tan hết con lạnh.

Cũng may ông trời cho hắn một cơ hội, cho hắn quay trở lại, trở về bù đắp lại lỗi lầm kiếp trước.

Diệp Lâm giờ tay cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Trời lạnh buốt, rượu đã hâm nóng rồi mà cũng còn lạnh, có phải... con người đã không còn kịp cứu vãn...

Tứ hoàng tử cũng kinh ngạc khi nhìn thấy sắc mặt không vui của hắn, trong lòng chợt nghĩ tới một ý tưởng, vì muốn chứng thật, cân nhắc chốc lát nói, “Tình hình trong kinh hiện giờ đã như thế, nếu Tam ca có thể được Tô gia ra sức giúp đỡ, tất nhiên giảm đi rất nhiều phiền phức, chỉ là... sức khỏe Tô đại tiểu thư rất yếu, thuở nhỏ đã hay nhiều bệnh, trái lại Tô nhị tiểu thư lại thích hợp hơn.”

Trước đó vài ngày nghe người trong Trường Trữ Thành đồn đãi, nói rằng Tô Dao cương quyết không chịu đồng ý hôn sự này, bị Tô Tương nhốt trong tử đường suốt một ngày một đêm, khiến thân thể bị bệnh nặng, thiếu chút đã chết.

Nếu không phải Tô Tương trấn áp chuyện cự tuyệt hôn lễ này xuống, e rằng đã xảy ra chuyện tồi tệ lớn hơn.

Nếu Diệp Lâm có ý nghĩ muốn Tô gia ủng hộ, cũng không cần nhất định là Tô Dao, năm ngoái Tô nhị tiểu thư vừa đến kinh thành, trông tình tính có vẻ dịu dàng hơn Tô Dao, nên sẽ không xảy ra chuyện phiền phức kia, tuy nàng có hơi nhỏ tuổi chút, nhưng so với Đông cung, chênh lệch chỉ hơn một năm.

Huống chi Tô nhị tiểu thư đã sớm quen biết Diệp Lâm, vì cái gì hắn chỉ mới gặp mặt Tô Dao một lần liền liều chết không buông?

Nghe Tứ hoàng tử nhắc chuyện này, sắc mặt Diệp Lâm lại càng âm trầm.

Một buổi sáng sống lại, hần không biết cuộc đời này có xảy ra chuyện giống như kiếp trước không, mặc dù trong lòng không nắm chắc, nhưng khi gặp Tô Dao trong tiệc ngăm hoa mai, vì lo sợ đêm dài lắm mộng Tô Dao thuộc về người khác. Vì vậy không chờ phụ hoàng suy nghĩ lợi ích riêng, liều mạng cầu xin phụ hoàng ban chiếu thư tứ hôn cho hần.

Thánh chỉ vừa ban, ngay cả phụ hoàng luôn luôn hiền từ cũng kinh ngạc, không ngờ hần sẽ làm thế.

Có điều hần lại không ngờ, mặc dù thánh chỉ đã nằm trong tay, nhưng Tô Nghiêu vẫn chưa xuất hiện, tính cách Tô Dao lại khá kiên cường, khóc nháo không đồng ý hôn sự này.

Tô Nghiêu không xuất hiện nên hần cũng không vội, chung quy bản thân còn rất trẻ, có rất nhiều thời gian để chờ, thế nên quyết định dùng biện pháp ban hôn trước, rồi chờ đợi, đợi đến khi nàng xuất hiện mới thôi.

Còn Tô nhị tiểu thư kia sao?

Diệp Lâm như sương mây, cười như không cười thờ ơ nhìn Tứ hoàng tử một cái, “Ta chỉ cần nàng, không cần người khác.”

Tứ hoàng tử nghe xong thiếu chút sắc rộu.

Diệp Lâm là thật lòng thật sao? Hần thật sự coi trọng Tô Dao ư?

Đang muốn nói thì cung nhân vừa đi đưa điểm tâm đã trở lại, kè vào lỗ tai Diệp Lâm nói gì đó, sắc mặt Diệp Lâm liền biến đổi.

Tứ hoàng tử hơi ngạc nhiên, liền nghiêng người nghe ngóng, chỉ nghe linh tinh mấy câu “Bánh đậu phộng... thưởng cho nha hoàn, không ăn một miếng...” Sau đó không nghe được gì nữa.

Đợi cung nhân rời đi, Diệp Lâm nhìn bóng lưng cung nhân chợt nhớ tới một chuyện.

Hần nhớ Tô Nghiêu không bao giờ chịu ăn đậu phộng, nàng luôn nói nhìn thấy đậu phộng cổ họng liền khó chịu, cả người đều rợn tóc gáy, khi đó Diệp Lâm không hiểu ý nàng nói “Lúc trước nô tì đã mắc cảm với đậu phộng, sau này bệnh càng thêm nghiêm trọng nên không dám ăn nữa.” Là sao, vì sao thể chất một người lại có thể thay đổi chứ?

Hiện tại hần mới hiểu, Tô Nghiêu mắc cảm với đậu phộng, không phải Tô Dao. Bởi vì Tô Dao rất thích ăn nhất bánh đậu phộng.

Nếu lấy tất cả bánh đậu phộng thưởng cho nha hoàn, có phải nàng đã về rồi sao?

Nghĩ đến Tô Dao bị phạt quỳ trong từ đường cho đến nay, bệnh đã qua hơn nửa tháng, mà hần còn chưa đến thăm nàng.

Nếu nàng thật sự quay về...

Diệp Lâm cảm giác cả lồng ngực như muốn nổ tung, đột nhiên trong thâm tâm rất muốn nhìn thấy nàng, bất ngờ không đầu không đuôi nói toát ra một câu, “Ta có nên đi gặp nàng một lần không?”

Thấy hoàng huynh mình thỉnh linh đứng dậy, gương mặt lạnh nhạt chợt nổi lên tầng sóng, thậm chí nhìn thấy ngón tay hơi run lợ ra trong ống tay áo màu tím, Tứ hoàng tử nhíu mày khó hiểu.

Cung nhân vừa rồi đã nói gì, khiến cho Diệp Lâm biến thành như vậy? Trong ấn tượng của hần, buổi sáng lúc Diệp Lâm tròn mười tuổi chuyển qua sống trong hậu cung, một mình ở Đông cung lớn lên, từ lúc đó đã biết cách che kín tâm tư trên sắc mặt rồi.

Ngay cả những năm vừa qua, Đông cung luôn bị người ám sát suốt bị thương, Diệp Lâm vẫn rất bình tĩnh, làm người khác không đoán được hần đang nghĩ cái gì.

Biến đổi cảm xúc lớn như vậy, khiến trong lòng Tứ hoàng tử có chút bất an. Hần có nên nhắc nhở Thôi Thuật, chú ý động tĩnh của Diệp Lâm không?

Dù sao... rõ ràng có chuyện gì đó đang thay đổi... Mà thay đổi này có thể phát triển theo chiều hướng tốt không, tóm lại hần không chắc chắn.

Nghĩ vậy, Tứ hoàng tử cũng đứng lên, khó hiểu hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao Tam ca...”

Lời chưa nói hết liền bị Diệp Lâm cắt ngang, chỉ nghe Diệp Lâm vừa hỏi vừa trả lời, tựa như đã ra quyết định —— “Ngày mai, ngày mai phải đi gặp nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mới Gặp.

Sau giờ ngo, tia nắng theo khe cửa sổ mở phần nửa rơi vào trong phòng. Mỹ nhân nằm trên mép giường, bóng người biếng nhác như ẩn như hiện.

Tô Nghiêu giờ quyền sách trong tay lên, đầu vầng mắt hoa nhìn hàng chữ phồn thể dựng đứng, quyết định ném sách qua bên, giờ tay cầm miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng.

Sách chữ lưu hành thời Nhạn Triều đều là chữ phồn thể, chứ không phải nét chữ như gà bới, cho nên ngay cả Tô Nghiêu dốt nát cũng có thể miễn cưỡng đọc hiểu một chút.

Có điều, nhớ tới cuộc nói chuyện mấy ngày trước với Tô phu nhân, đầu nàng lại càng đau nhiều hơn.

Nghe Tô phu nhân nói, vào lập xuân năm nay trong cung mở tiệc ngắm hoa mai, lần đầu tiên Tô Dao tham dự thì gặp gỡ thái tử.

Cũng vì thế, Tô Dao liền bị thái tử điện hạ chọn trúng, qua yến tiệc mấy ngày, một thánh chỉ ban xuống Tể tướng phủ, ngự bút tứ hôn không được phép từ chối, chờ sang năm làm lễ cập kê Tô Dao liền phải thành hôn.

Dù sao kiến thức Tô Nghiêu học là của người hiện đại, nên khi nghĩ tới phải chia xẻ một người đàn ông với người khác, cả người liền dựng tóc gáy.

Mặc dù nàng chưa thấy mặt thái tử, nhưng qua mấy ngày nay suy nghĩ dần dần đã miêu tả ra được diện mạo vị thái tử này.

Càng nghĩ, Tô Nghiêu càng thấy vị thái tử này có gì đó kì kì.

Theo lễ chế Nhạn Triều, nam 17 tuổi đã có thể thú thê nạp thiếp, huống chi là thái tử, thời điểm hoàng gia muốn khai chi tán diệp càng phải sớm hơn. Nhưng bên cạnh vị thái tử điện hạ này lại không có một ai, ngày thường cũng không chịu chú ý đến cô gái nào.

Ngôi vị vương phi Đông cung luôn luôn để trống, với một miếng thịt béo bở này khiến không ít quan viên có ý muốn nhét con gái mình vào trong Đông cung.

Ai ngờ lâu như vậy, chẳng những không quan viên nào thực hiện được ước nguyện nhét con gái mình vào trong Đông cung, ngược lại còn khiến con đường thăng tiến khó khăn, chẳng những giáng chức còn bị tống vào ngục.

Tô Nghiêu nhận ra đây không phải trùng hợp, nàng tin chắc đây là do thái tử điện hạ cố ý làm khó. Nếu nói thái tử không thích mỹ nhân hay nam sắc, vậy chính là cảm thấy những tên quan viên rất chướng mắt đáng ghét.

Nhưng vấn đề là một thái tử điện hạ công chính liêm minh, chỉ mới gặp Tô Dao lần đầu tiên lại khẩn xin Đương Kim Bệ Hạ ngự bút tứ hôn, không khỏi làm người ta khó hiểu.

Theo Tô Nghiêu suy đoán, nếu thật sự gả đi, cuộc sống sau này cũng không khó lắm.

Đang mãi mê suy nghĩ, chợt ở cửa xuất hiện bóng người mặc áo xanh thẫm đi vào, người đó chính là Cẩm Diên.

Thấy Cẩm Diên hơn hờ đi vào, Tô Nghiêu nuốt miếng bánh ngọt xuống, hỏi, “Chuyện gì?”

“Phu nhân nói, thái tử điện hạ nghe tiểu thư đã khỏe lại, vì vậy đã tự mình đến đây thăm tiểu thư, đang ngồi chờ tại Tiễn viện, xin tiểu thư mau chóng thay y phục đến Tiễn viện gặp thái tử điện hạ.”

Tô Nghiêu nghe xong, tim đập loạn nửa nhịp.

Sợ cái gì cái đó liền đến, hiện giờ nàng tuyệt không muốn gặp thái tử điện hạ này nhất.

Dù cho trong lòng không muốn nhưng vẫn cứ đi gặp, Tô Nghiêu thay bộ y phục vàng nhạt ôm người kết hợp với quần dài, soi gương đồng sửa sang tóc lại một chút, qua nửa ngày mới hài lòng ra khỏi cửa.

Thẳng thẳng mà nói, diện mạo của Tô Dao này khiến nàng rất hài lòng.

Mặc dù có hơi suy nhược, nhưng Tô Nghiêu biết chỉ cần cố ăn uống một chút, sớm muộn gì thân thể cũng sẽ trở nên cường tráng... À không, là khỏe mạnh.

Chờ đi tới nhà chính, cách bình phong xa xa đã trông thấy một bóng người mặc áo tím ngồi ngay ngắn tại chỗ, trông bộ dạng có vẻ khá cao.

Màu tím và đen rất được yêu chuộng ở Nhạn Triều, nhưng vì hấn là thái tử ngược lại khi mặc áo màu tím vào lại trông rất đẹp mắt.

Tô Nghiêu dừng bước sau bình phong, qua khe hở bình phong ngắm người nọ mấy lần.

Chỉ thấy người nọ mày kiếm mắt sáng, góc cạnh mặt sắc sảo cương trực, khí chất lạnh lùng, ngay giữa hai lông mày lộ ra cảm giác ưu sầu khó tả.

Tô Nghiêu cứ tưởng thái tử một nước phải là người khí vũ hiên ngang, tựa như loài hoa quý hiếm, giờ tay nhắc chân đều rục rờ chói mắt, không ngờ chẳng những hần không có, ngược lại còn hơi... lạnh lùng...

Vị thái tử lạnh lùng này, quả thực rất phù hợp với hình ảnh công chính liêm minh trong lời đồn.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu liền vọt ra khỏi sau tấm bình phong, hành lễ theo quy củ với Tô phu nhân và thái tử.

Dẫu sao cũng do thái tử cầu xin Hoàng đế ban thánh chỉ tứ hôn, cho nên Tô Nghiêu đoán chắc người này sẽ không dám thờ ơ với nàng.

Không ngờ người nọ chẳng những không nhiệt tình như tưởng tượng, thậm chí còn quá lạnh nhạt, quai hàm hơi hơi cúi xuống, ánh mắt đen huyền chỉ xẹt qua gương mặt nàng liền rời đi, không dừng lại lâu hơn chút nào ở trên người nàng.

Tô Nghiêu cảm thấy khác biệt hoàn toàn với sự hiểu biết của mình, liền tưởng tới những bộ tiểu thuyết lúc trước đã từng xem qua, dù đã suy đoán được chút ít nhưng vẫn không nắm chắc, đành phải im lặng ngồi xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không hề lên tiếng.

“Không phải phu nhân nói còn có việc cần làm sao? Không cần bận tâm đến ta, cứ đi nhanh đi.” Thành linh thái tử mở miệng.

Tô phu nhân ngẩn người, dù được chỉ hôn nhưng cô nam quả nữ ở chung vẫn không hợp lẽ nghĩa, muốn mở miệng từ chối lại thấy người nọ lạnh lùng nhìn sang.

Tô phu nhân chợt im lặng. Hình như hắn có chuyện muốn nói riêng với Tô Dao?

Vì chuyện hôn sự này, bà đã khuyên nhủ hết lời với Tô Dao nhưng vẫn vô dụng, nếu để tự thái tử nói cho nó hiểu có lẽ sẽ hữu dụng.

Nghĩ tới đây, Tô phu nhân làm theo lý do thái tử nói lui ra, trước khi đi còn nhìn Tô Nghiêu cảnh cáo.

Tô Nghiêu đành trơ mắt ngồi im, nhìn mẫu thân ném mình lại chỗ này.

Đây không phải thời cổ đại sao, cô gia nam quả nữ đâu có được ở chung một phòng...

Bên này Tô Nghiêu còn băn khoăn vấn đề danh tiết, người bên kia liền mở miệng, giọng điệu lạnh lùng và ánh mắt xa cách nhìn sang, “Thật sự đã khỏe rồi sao?”

Lúc này Tô Nghiêu mới ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ liếc mắt nhìn lên rồi lại cúi đầu xuống lên tiếng, “Nhờ phúc điện hạ, đã bình phục lại nhiều rồi.”

“Người không cần nghĩ nhiều làm gì, ta muốn kết hôn với người đương nhiên là có chủ ý khác, vì vậy...”

Vì vậy không cần vì chuyện cưới gả mà khóc nháo đòi treo cổ, dẫu sao chuyện này đã thật sự không thể thay đổi.

Tuy hắn không nhắc về tình cảnh hiện nay, thế nên giữ lại nửa câu để nhìn xem phản ứng Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu thở dài, rốt cuộc thái tử chỉ là nhắm trúng gia cảnh nhà nàng thôi sao? Hèn chi vị thái tử không gần nữ sắc lại chịu đòi cưới nàng. Té ra chẳng phải vừa gặp đã yêu, chỉ là cần thân phận trưởng nữ Tô gia của nàng thôi.

“A Dao đã hiểu, nếu A Dao không phải nữ nhi Tô gia, e rằng Điện hạ cũng sẽ không làm chuyện như vậy ... Hiện tại thế cục trong triều đã thế, A Dao sẽ cố dốc sức giúp đỡ ngài.”

Người nọ hài lòng gật đầu, ánh mắt hơi chút nhu hòa, “Hiểu được là tốt.”

“Tuy nhiên...” Tô Nghiêu do dự chốc lát, lại bị ánh mắt đen huyền nhìn đến tựa như ngân châm sắc nhọn đâm vào lưng, mặc dù rất khó chịu nhưng vẫn phải cắn răng thẳng thắn nói, “Chẳng lẽ điện hạ không biết A Dao và con trai của Nhiếp Chính vương là bạn bè thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau sao?”

Từ lúc nàng biết rõ chân tướng sự việc, không còn nghĩ mình may mắn nữa.

Đương kim Hoàng đế tài hoa lỗi lạc, công chính liêm minh, lúc còn trẻ cũng xem như vị vua thánh minh, bằng không sẽ không thể mời được người nhà Tô gia đã từ quan trở vào trong triều.

Tuy trước kia Phong Duy Châu là thư đồng của bệ hạ, nhưng vì hắn là một vị hiền sĩ trung thành phụ tá giúp bệ hạ lên ngôi vị hoàng đế. Thế nên, chẳng những mọi việc được gả cho bệ hạ phong làm hoàng hậu, đường đi của hắn càng ngày càng thăng tiến, đến mức không còn chức đề phong thường, cuối cùng chỉ còn ban chức vị Nhiếp Chính vương.

Chức vị Nhiếp Chính vương được ban cho người khác họ, có thể nhận thấy rõ thánh thượng tín nhiệm hắn bao nhiêu.

Thế nhưng mấy năm nay bệ hạ lại phải nằm trên giường bệnh, từ đầu năm ngoái đã không quản lý chuyện triều chính, tuy đầu năm đã lệnh cho thái tử giám quốc, nhưng thực tế tất cả quyền lực đều nằm trong tay Nhiếp Chính vương, thái tử giám quốc chẳng qua chỉ là bù nhìn mà thôi.

Hiện tại triều chính nằm trong tay Phong Duy Châu, nội cung lại do hoàng hậu nắm giữ, mơ hồ có thể thấy vương quyền đã được thiết lập, thời đại thế

bình này đối với thái tử điện hạ chính là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Giờ thái tử lại quyết định chọn Tô Dao làm hậu thuẫn cho mình, đây không phải muốn lôi nàng vào cuộc sao.

Rốt cuộc Tô Dao muốn đứng về phía nào, Tô Nghiêu thật sự không biết, nhưng nếu dựa theo bản thân nàng, đương nhiên sẽ không muốn xía vào chuyện triều đình, cũng không muốn dính đến tranh đoạt giữa hai người đàn ông.

Huống chi, Tô Dao còn là bạn thanh mai trúc mã với con trai Nhiếp Chính vương.

Thuở nhỏ nàng đã được nuôi dưỡng tại Tô gia Quận Vọng Bình Khê, nàng được tổ phụ dạy dỗ ở tại thư viện Bình Khê, không ngờ Nhiếp Chính vương cũng đem con trai lớn của mình đến thư viện Bình Khê học.

Nhận Triều quả nhiên triều đại tiên tiến, nam nữ đều có thể học chung, mặc dù con trai Nhiếp Chính vương lớn hơn Tô Dao vài tuổi, nhưng vẫn là bạn học đồng môn với nhau.

Trải qua cùng nhau, suốt bảy năm.

Cho đến lễ mừng năm mới năm nay Tô Dao bị triệu đến kinh thành Trường Ninh, hai người mới phải xa nhau.

Thái tử chọn nàng làm thái tử phi, rốt cuộc có biết quan hệ giữa nàng và con trai Nhiếp Chính vương không? Nếu nàng trở thành thái tử phi, thái tử có còn tín nhiệm nàng không?

“Ta đương nhiên biết rõ.” Thái độ thái tử điện hạ vẫn không thay đổi, lời nói dị thường bình tĩnh, năm chữ nhẹ nhàng thanh thoát nói ra, không mang chút dối trá.

“Nếu Điện hạ biết, vậy còn tín nhiệm A Dao như cũ không?”

Nói sao Tô Dao vẫn nghiêng về phía con trai Nhiếp Chính vương! Hắn dựa vào cái gì tin tưởng Tô Dao chịu từ bỏ người bạn thanh mai trúc mã để tới giúp hắn?

Thẳng đến lúc này, sắc mặt thái tử mới hơi giãn ra chút, tựa như từ chỗ chết tìm thấy đường sống.

“Nếu ta đã chọn ngươi, thì sẽ không hoài nghi. Vì sao không thử đánh cược một lần chứ.”

Tô Nghiêu không hiểu vì sao, chỉ là một câu nói băng quơ nhưng khi thái tử nói ra lại ẩn chứa chút hối hận và bi thương..

Tô Nghiêu giờ tay xoa xoa giữa hàng lông mày, thờ dài một cái không nói nữa, cảm thấy đầu không ngừng vang lên ong ong.

Mặc dù cái mạng này do nàng nhặt về, tuy mỗi ngày không ngừng uống thuốc, thể trạng đã khỏe hẳn chỉ có đầu vẫn còn đau.

Chỉ mới nói mấy câu với thái tử, Tô Nghiêu đã vận dụng hết các dây thần kinh, lo sợ mình nói sai một câu sẽ là vạn kiếp bất phục.

Tô Nghiêu cứ lo than thở, bởi vậy không nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của thái tử điện hạ, ánh mắt đen huyền chột bùng cháy như thể muốn đốt cháy nàng.

Nàng không nhìn thấy áo tím nhẹ bay, thái tử điện hạ bỗng đứng dậy chỉ mấy bước đã lướt đến trước mặt nàng.

Một bàn tay thon dài lạnh lạnh khẽ phủ lên trán nàng, người nọ mở miệng, thanh âm dịu dàng sâu lắng, cùng người vừa rồi tựa như hai người khác nhau, “Nàng đã khỏe hẳn chưa?”

Tô Nghiêu giật mình, theo bản năng né người ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Là Nàng.

Diệp Lâm không ngờ tiểu cô nương luôn bình tĩnh trước mặt lại sợ đến nhảy dựng lên, lại không ngờ mình mất kiểm soát đến thế.

Nhưng động tác giờ tay xoa giữa trán vừa rồi..

Trong đầu nhớ tới cảnh người nọ làm mấy trăm lần, quả giống nhau như đúc.

Qua nhiều ngày thăm dò, Diệp Lâm đã sớm nhận ra chút khác thường, ngẫm nghĩ những hành vi cử chỉ đã tra ra, hôm nay nàng ta không ăn bánh đậu,

còn nói lời này ra, ngẫm nghĩ lại người kia, vậy giờ nàng là ai...

Hắn bây giờ có thể xem người trước mắt là A Nghiêu của hắn không? Có phải hắn đã chờ được nàng xuất hiện và nhận ra đúng nàng rồi không?

Diệp Lâm bỗng dung thu tay về, khóe môi cong cười tự giấu chính mình, quả nhiên mình vẫn không thể bình tĩnh đối diện nàng...

“Là ta vượt khuôn phép, nàng. chớ sợ.” Dứt lời, người đã lui về chỗ, thản nhiên ngồi xuống.

Tô Nghiêu bị bàn tay lạnh lạnh chạm đến, bỗng chột thất thần lại rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lúng túng ho khan một tiếng.

Thẳng thắn mà nói là do bánt hân nàng giặt mình, lúc đầu gặp mặt không phải hắn rất lạnh lùng sao, sao đột nhiên đổi tính nhỏ nhẹ với nàng chứ?

Còn nói “đã có dự tính khác”, chẳng lẽ hắn thật muốn ăn mình sao?

Diệp Lâm nhìn bộ mặt bối rối của nàng, không khỏi cười cười, là hắn đường đột làm nàng hoảng sợ. Nhưng chỉ cần dựa vào động tác nhỏ quen thuộc rõ ràng đang mắc cỡ lại cố vờ bình tĩnh này, không cần nghi ngờ nữa chắc chắn là nàng rồi.

Cảm giác cô đơn lạnh lẽo nhiều năm lại được lấp đầy, Diệp Lâm không muốn mình nóng vội nhất thời tạo ấn tượng xấu, liền trở lại dáng vẻ bình tĩnh ban đầu, vừa vận vạt tay áo khá dài đã che khuất ngón tay vẫn còn run.

Nhìn thấy người nọ cười áy náy, Tô Nghiêu cảm thấy tay chân luống cuống. Nàng thật sự không biết đối xử thế nào với người tính tình thay đổi thất thường này.

“Quả thật vừa rồi A Dao có hơi bất ngờ. Mong sau này Điện hạ đừng có, á, đừng gờn kiêu này nữa.”

Tô Nghiêu nghĩ, thật may nàng đã tự kiềm chế không ăn nói bậy bạ “Đừng gờn kiêu lưu manh”, bằng không sẽ bị thái tử chém tại chỗ rồi...

Người nọ nghe vậy chỉ cười nhạt, thái độ tao nhã lịch sự thật sự khiến người không thể liên tưởng nàng vừa bị hắn chọc ghẹo.

Tô Nghiêu lên quan sát Diệp Lâm một phen, cảm giác vị thái tử điện hạ đang ngồi yên này hoàn toàn khác với vị vừa nãy mới gặp.

Mặc dù vẫn lạnh nhạt thờ ơ, nhưng theo cảm nhận của nàng, xung quanh người hắn lại toát ra cảm giác ôn nhu dịu dàng, như sợi dây vô hình bao bọc lại không cho nàng trốn đi.

Chẳng lẽ thái tử bị nhân cách phân liệt?

Nhớ đến những quan viên mơ mộng đưa nữ nhi vào Đông cung bị giáng chức, lòng Tô Nghiêu rối như tơ vò.

Chẳng lẽ đây là sở thích kì quặc của những người ngồi trên cao sao? Tựa như trò mèo vờn chuột sau này... Làm cho người ta mất cảnh giác trước mặt ngọt, sau đó khiến người ta nhận ra cuộc sống thực tàn khốc?

Lại liên tưởng thân phận thái tử giám quốc không có thực quyền, cả kinh nghiệm chết chóc cũng chưa từng có, Tô Nghiêu cảm thấy vị thái tử này bề ngoài như đang kiềm nén, chứ trong lòng đã méo mó rồi...

Chẳng lẽ nàng lại là “Con chuột” kia sao?

Ở tận sâu đáy lòng Tô Nghiêu xác định bản chất của Diệp Lâm là người biến thái, vì vậy không lưu ý khóe môi người nọ càng cong lên theo sắc mặt biến hóa của nàng.

Mặc dù thân thể bệnh tật làm cho sắc mặt tái nhợt, nhưng bởi vì thần sắc sáng sủa tựa ánh mặt trời khiến con người nàng ngập tràn trong sức sống.

Nhất định là nàng, A Nghiêu.

A Nghiêu của hắn.

Nàng không biết, nàng chính là ánh sáng mặt trời duy nhất trong suốt cuộc đời của hắn, giúp hắn xua tan mọi bóng đen u ám cho đến khi chết đi.

Nàng không biết, hắn quay về là muốn bù đắp tất cả lỗi lầm kiếp trước, trở lại để nâng niu che chở cho nàng, tựa như gìn giữ bảo vật trân quý trong lòng bàn tay.

Tô Nghiêu bị ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn chăm chăm khiến mình mất tự nhiên, chỉ tại người trước mặt là thái tử điện hạ tôn quý nhất Nhạn Triều, nàng thân lại là thái tử phi nên cũng không biết nói gì đành mặc kệ cho hắn nhìn.

Không biết Tô phu nhân đã đi đâu, sao đến giờ còn chưa quay lại cứu nàng, nàng chưa chuẩn bị tinh thần, ra chiến trường đâu.

Tô Nghiêu háng giọng một cái, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nghiêm trang nói, “Cho nên tại sao Điện hạ lại tự tin, tin rằng A Dao sẽ không phản bội?”

Diệp Lâm vẫn cười cười, dường như muốn dâng toàn bộ nụ cười cho nàng, ôn nhu nói, “Mỗi một câu nàng nói, ta đều tin tưởng.”

Tô Nghiêu...

Lại... Lại bắt đầu nữa sao...

“Điện hạ...”

Tô Nghiêu không biết phải làm sao, xa xa trông thấy bóng dáng Tô phu nhân đang vội vã đi đến bên này.

Tô Nghiêu ảm ức một bụng, cũng may bà ta đã quay lại chứ thật sự nàng đã hết cách ứng phó vị thái tử này rồi.

Tô phu nhân vừa vào cửa đã thấy sắc mặt thái tử điện hạ nhìn nữ nhi mình chan chứa tình cảm rồi sau đó lộ vẻ khó chịu, khiến tay chân bà hơi luống cuống.

“Kính xin Điện hạ tha lỗi, tiểu nữ bệnh nặng vừa mới khỏi, đầu óc chưa được tỉnh táo lắm, nếu có làm phật ý Điện hạ, nhất định là vô ý mà thôi...” Tô phu nhân không biết tình huống thế nào, một mặt đành nói lời ngon ngọt với Diệp Lâm, một mặt quan sát phản ứng hắn.

Tô Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, bản thân thả lỏng một chút.

Trái lại Diệp Lâm rất hiểu ý người, nhanh chóng đứng dậy cáo từ, nói rằng chờ Tô Nghiêu khá hơn sẽ trở lại thăm nàng, dẫn nàng ra ngoài dạo chơi.

Hiện bây giờ Tô Nghiêu lại không mong mình “khá hơn chút nào”.

Tô phu nhân liếc mắt nhìn bóng dáng thái tử thông thả rời đi, trong lòng có chút nghi hoặc không thể giải thích.

Bà là chủ mẫu Tô gia, là phu nhân Tể Tướng Nhạn Triều, nhân lực đương nhiên không hề kém cỏi, bà nhìn ra thái tử chỉ che giấu tài năng, chứ không phải như vật trong ao, phu quân mình có ý giúp đỡ hoàng gia, nên mới chấp nhận cuộc hôn sự này.

Đáng tiếc nói hoài Tô Dao cũng không chịu hiểu, còn khóc lóc hủy hôn, nên vừa rồi chịu theo ý thái tử mượn cớ rời đi, hi vọng thái tử điện hạ có thể tự nói cho Tô Dao hiểu.

Mặc dù bà không biết hai người vừa rồi nói chuyện gì, nhưng chỉ cần liếc sơ đã nhận thấy trong ánh mắt Diệp Lâm không được bình thường.

“A Dao, vừa rồi con đã nói gì mà thái tử lại vui thế?” Tô phu nhân nghi ngờ nói, vẫn chưa quên được ý vui thoáng hiện trong mắt Diệp Lâm, Tô phu nhân không thể ngờ lần đầu nhìn thấy Diệp Lâm cười.

Tô Nghiêu cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nảy nạng đâu có khen hắn lời nào đâu, chỉ trời mới biết thái tử điện hạ đột nhiên thay đổi tính tình.

Có lẽ, thần trí hắn có vấn đề chăng?

Tô Nghiêu thở dài, lắc đầu nói, “A Dao không biết.”

Tô phu nhân nhú mày một cái, vừa rồi trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nó không biết thì còn ai biết chứ? Từ lúc Tô Dao tỉnh lại y như bị trúng tà, thông minh lanh lợi ngày thường hoàn toàn mất hết, giờ hỏi cái gì cũng nói không biết, nói ra chẳng phải khiến người cười chê sao.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện Tô Dao không còn khóc nháo hủy hôn, hình như đã ngấm chịu hợp tác Tô phu nhân không còn muốn trách móc nàng thêm nữa.

Tô phu nhân nghĩ là vậy, nhưng sâu trong lòng vẫn còn sợ Tô Dao lại làm ra chuyện gì nữa, đi ra ngoài cửa nhỏ giọng phân phó với Cẩm Diên, “Người cần chú ý một chút, xem ngày thường đại tiểu thư có làm ra hành động hay ăn nói gì kì lạ không, bất cứ lúc nào cũng phải đến bẩm báo cho ta biết.”

Cẩm Diên vội vàng vâng dạ. Nhưng trong lòng lại không muốn làm như vậy.

Khi tiểu thư tỉnh lại chẳng hề nói gì cả, tính tình rất tốt đối xử với nàng không tệ, mặc dù có khi nói ra những lời kì quái y như người mê sảng, nhưng lại đáng yêu hơn nhiều so với tiểu thư trước kia.

Nàng cảm thấy tiểu thư như vậy đã tốt lắm rồi.

Tô Nghiêu đâu biết những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu nha hoàn sau lưng mình, do thể trạng suy nhược nên phải đi hết nửa ngày mới về tới khuê phòng.

Theo thường lệ vừa lật sách đọc vừa nhét mấy miếng bánh ngọt vào miệng, Tô Nghiêu chẳng hề thấy cuộc sống nhàm chán. Mặc dù không có điện thoại di động hay máy tính, nhưng cuộc sống hiện tại lại rất thoải mái.

Bình đến tướng chặn, chuyện sau này cứ để sau này hãy nói, việc cấp bách cần làm hiện tại chính là học thuộc lịch sử tập quán của người Nhạn Triều.

Cũng như thân thể của nàng ở Tô gia này cũng rất đáng để nghiên cứu.

Tô gia sống ở quận Vọng Bình Khê, mà Bình Khê lại là nơi có nguồn tri thức tiên tiến nhất Triều Nhạn, bởi vì tại Bình Khê Nhạn Triều có một thư viện rất nổi tiếng—— thư viện Bình Khê.

Thế lực Tô gia hiển hách như vậy, cũng đều nhờ vào thư viện này.

Thật ra lúc đầu thư viện Bình Khê này là do người Tô gia mở ra dạy học, sau đó lần lượt xuất hiện rất nhiều nho sĩ, từ đó danh tiếng Tô gia càng ngày càng cao. Và Lại người Tô gia luôn có tấm lòng bác ái, thường hay tiếp tế cho các môn sinh nhà nghèo không có kinh phí học, vừa cho sách vừa cho tiền, thậm chí còn nhận dạy kèm, dần dần từ nơi dạy học nho nhỏ biến thành thư viện, danh tiếng Tô gia cũng càng lúc càng lớn.

Khoa cử Nhạn Triều trải rộng khắp nơi, chỉ cần một buổi sáng đã tới nơi này, hơn phân nửa quan viên trong triều đều có quan hệ mật thiết với thư viện Bình Khê, nói cách khác là có quan hệ cùng người Tô gia.

Vì vậy, mặc dù người Tô gia rất ít ra làm quan, nhưng thế lực Tô gia lại có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Tô gia luôn luôn muốn cách xa chuyện triều chánh, không tranh với đời, cho đến bảy năm trước phụ thân Tô Dao, con trai trưởng Tô gia Tô Tự được đương kim bệ hạ tự mình đến Bình Khê mời, mới xem như chân chính bước vào triều đình.

Tô Tự ở kinh thành Trường Ninh làm chức Tế Tướng, lại không mang theo người thân trở về, thuở nhỏ Tô Dao nhiều bệnh nên được nuôi dạy trong biệt viện Bình Khê, lễ mừng năm mới năm nay mới đến kinh thành Trường Ninh, không ngờ gặp mặt lần đầu đã bị thái tử nhìn trúng.

Cho nên nói tắc ông mất ngựa nào biết là phúc hay họa, Tô gia có nhiều nữ nhi như vậy, không chọn ai lại chọn Tô Dao.

Cứ vậy qua hết buổi trưa đến khi sắc trời dần tối, Tô Tự trở về phủ, Tô Nghiêu mới đọc vừa xong sách sử Nhạn Triều.

Bởi vì thân thể Tô Nghiêu suy yếu, Tô Tự miễn việc nặng đến thỉnh an, cũng không cần đến tiền sảnh dùng cơm với bọn họ, còn xây riêng cho nàng một căn bếp nhỏ, đặc biệt dùng để nấu thuốc cho nàng.

Ước chừng vì đầu nàng còn chưa khỏe hẳn, nên mấy ngày nay Tô Nghiêu toàn phải ăn đầu cá.

Và lại tính cách Tô Nghiêu rất kỳ quái, nên Tô Tự đối xử với nàng khá lạnh nhạt, trong giọng điệu chẳng chút thương yêu gì.

Chả biết rốt cuộc Tô Dao còn sống đã làm ra chuyện gì, khiến Tô Tự tức giận như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngủ

Đêm đã khuya.

Đèn đuốc sáng rực bên ngoài Đông Cung, cùng đao kiếm chớp lóa cực kỳ hung hiểm.

Không biết đánh bao lâu, cuối cùng toàn bộ thích khách áo đen đều đền tội.

Thi thể nằm ngổn ngang trên đất, máu tươi nhuộm đỏ cả thềm bạch ngọc.

Một ánh vệ lôi tên thích khách áo đen còn sống lên, cửa điện mở ra, trong phòng bước ra một người, áo tím rực rỡ so với dung mạo lại càng thua xa, dưới ánh đèn lờ mờ gia tăng thêm mấy phần lạnh lùng cô tịch.

Lúc này sắc mặt Diệp Lâm vẫn lạnh lùng băng sương, hoàn toàn không chút ôn nhu như ban ngày gặp Tô Dao.

Người nọ từ từ đến gần, dùng quạt bạch ngọc nâng cằm thích khách lên, nhíu mày nhìn một lúc, thờ ơ nói, “Học nghệ không tinh, còn dám đến Đông cung?”

Nhận ra khác thường liền lui về sau vài bước, Diệp Lâm nghiêng đầu nói với một ánh vệ, “Mở miệng hắn ra, xem có vật gì bên trong.”

Ánh vệ liền dùng sức vặn miệng thích khách ra, quả nhiên moi ra một viên thuốc.

Xem ra thích khách này muốn làm ngọc nát, định nuốt thuốc độc tự vận.

Diệp Lâm lại đến gần lần nữa, bờ môi lộ ra nụ cười khát máu, “Hôm nay ta không lấy mạng của ngươi, trở về nói cho hắn ta biết, nếu còn tiếp tục giở thủ đoạn này, Đông cung nhất định sẽ theo cùng.”

Thích khách là người hiểu chuyện, ánh vệ nói lỏng tay, khẽ cắn răng đè khí ẩn mình vào trong bầu trời đêm, trong chốc lát đã không còn thấy tung tích.

Diệp Lâm vừa đi, vừa nhìn thi thể nằm ngổn ngang trên đất. Máu đã đông lại không còn nhận ra sắc tím của bậc thang, khắp nơi trong không khí tràn ngập mùi máu hôi tanh.

“Đáng ghét, làm bẩn cả bậc thang của ta.” Diệp Lâm lầm bầm một câu, nhấc chân bước vào trong phòng, sau lưng lập tức có người khẽ đóng cửa điện.

Trong phòng còn có một người đang ngồi, áo trắng như tuyết lịch sự tuấn tú, hàng mi rũ như đang nghĩ gì đó, thấy Diệp Lâm đi vào lập tức đứng dậy nói, “Lại là hần?”

Diệp Lâm nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, “Giờ trong ngoài triều đình, ngoại trừ hần ra, còn ai dám gan làm chuyện này chứ?”

Người áo trắng chỉ yên lặng, không nói tiếp nữa.

Diệp Lâm ngồi xuống bên cạnh, mới mở miệng hỏi, “Chuyện tối nay, Ý Hành nghĩ hần ta có ý gì?”

Ý Hành, là tên tự của công tử áo trắng, người này chính là con trai Thái Phó dạy chữ cho thái tử, chuyên quản lý chuyện trong Đông cung của thái tử, Thôi Thuật, Thôi Ý Hành.

Thôi Thuật trầm mặc chốc lát, mở miệng hỏi vấn đề không chút liên quan nhau, “Hôm nay điện hạ đi đến Tướng phủ Tô gia sao?”

“Ừ.”

“Đến gặp Tô đại tiểu thư?”

Diệp Lâm thần thờ.

Nghĩ đến dáng vẻ hoạt bát của nàng, nghĩ đến ánh mắt long lanh trong veo tuyệt đẹp của nàng, tận sau trong đáy lòng Diệp Lâm bỗng trào dâng dòng nước ấm áp, khóe miệng không khỏi cong lên cười ôn nhu.

Rốt cục hần đã chờ được nàng đến, A Nghiêu của hần...

Thôi Thuật thấy Diệp Lâm thất thần như thế, trong lòng hơi kinh ngạc, không biết lúc sáng đã xảy ra chuyện gì ở Tô phủ. Thường ngày nhắc tới Tô Dao, thần sắc Diệp Lâm vẫn nghiêm trang như thường, nhưng sao hôm nay lại có bộ dạng si ngốc thế này.

Sau khi Thôi Thuật bùng tỉnh, mới phát hiện chuyện chỉ bắt đầu trong hôm nay, nếu cả thái tử điện hạ cao quý lạnh lùng kiêu ngạo này cũng bắt đầu giống người bình thường lộ ra cảm xúc hi vọng ái ố, vậy tại sao với những chuyện kia vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt chứ.

“Nghe nói...” Thôi Thuật cố gắng kéo sự chú ý của Diệp Lâm, tuy rằng ngập ngừng không nói thẳng ra, nhưng vẫn cố gợi ý, “Con trai Nhiếp Chính vương sắp trở về rồi.”

Quả nhiên khi Diệp Lâm nghe thấy năm chữ “con trai Nhiếp Chính vương” dáng vẻ ôn nhu hầu như biến mất chỉ còn lại lạnh lùng, giọng điệu thờ ơ nhạt nhẽo như cũ, “À?”

Khi con trai Nhiếp Chính vương Phong Sách chín tuổi, liền chuyển tới Bình Khê, được Tô lão tiên sinh chỉ điểm đến thư viện Bình Khê, học chung với nhiều con em thế gia khác, trong đó bao gồm trưởng nữ của Tô Tề Tướng, Tô Dao.

Hần vừa đi liền không còn hồi kinh thăm người thân, giờ đã qua chín năm, thế lực của Nhiếp Chính vương Phong Duy Châu tại chốn kinh thành như ánh mặt trời ban trưa, trở về là phải rồi.

Thôi Thuật không nói tiếp nữa, quan hệ giữa Tô Dao với Phong Sách thế nào, Diệp Lâm không thể nào không biết, nhưng hần vẫn chọn Tô Dao làm cho Thôi Thuật thấy khó hiểu.

Đừng nói suy đoán tâm tư trong lòng Tô Dao, nếu muốn Tô Dao cam tâm tình nguyện gả cho hần ta, sợ rằng rất khó.

Người ngoài có lẽ không biết chuyện mấy hôm trước Tô Dao khóc nháo đòi hủy hôn, chứ Đông cung là người rõ nhất, sau khi Tô Dao bị bệnh nặng, hôn mê rất lâu, thiếu chút đã không cứu được.

“Điện hạ cảm thấy, Tô đại tiểu thư...”

Diệp Lâm hiểu điều hần đang băn khoăn, cắt ngang lời hần nói, “Không sao, A Nghiêu đã khác lúc trước rồi.”

A Dao?

Chuyện gì xảy ra trong chuyến đi đến Tô phủ, hiện tại kêu luôn cả khuê danh người ta rồi sao? !

Chẳng có người hầu nào nói ra được nguyên nhân, khiến nội tâm Thôi Thuật hoàn toàn hồng mắt.

Còn có, cái gì gọi là, đã không còn như trước?

Diệp Lâm nhìn biểu tình phức tạp trên mặt Thôi Thuật, nhất thời cứng họng, chống cằm nhìn hần một lát mới vội biện một cái cớ, nói, “Đầu A Nghiêu bị tổn thương, giờ không còn nhớ rõ Phong Sách là người nào, chớ nói chi chuyện trước kia.”

Lúc này Thôi Thuật mới thoáng yên tâm.

Nhưng, lại nghĩ không biết lúc nào Tô Dao sẽ nhớ lại, chung quy vẫn ần giấu mối họa.

Hắn không hiểu tại sao Diệp Lâm phải chọn Tô Dao, một người chưa thể chắc chắn có nguy hiểm hay không. Tô gia lại có rất nhiều nữ nhi, dù không chọn trường nữ đích tôn thì có sao đâu, có khi còn bớt chút chuyện cho Diệp Lâm.

Nói đến cùng, lúc bấy giờ Diệp Lâm chưa từng gặp qua Tô Dao, trái lại khá quen thân với nhị tiểu thư Tô Anh của Tô gia, chẳng phải cưới Tô nhị tiểu thư là quá hợp lý rồi sao?

Tội gì giành lấy người trong lòng Phong Sách chứ...

Tình thế lúc trước trong cung chưa biến thành bây giờ, lúc đó bệ hạ còn chưa bị bệnh, Diệp Lâm hồi còn nhỏ thường hay chơi chung với Phong Sách, cả hai đối đãi nhau như huynh đệ tốt...

Mặc dù hiện tại lập trường khác nhau không rõ lòng người thế nào, nhưng ngoài mặt vẫn chưa xuất hiện rạn nứt, vậy mà hắn vẫn cứ cố chấp muốn vạch mặt nhau...

Nghĩ tới đây, đột nhiên Thôi Thuật cảm thấy mình đã hiểu ra được gì đó.

Năm đó bệ hạ và Nhiếp Chính vương đại nhân cũng là huynh đệ tốt như hình với bóng...

Bởi vì là huynh đệ tốt, cho nên mới càng thêm không thể chấp nhận bị phản bội...

Diệp Lâm giờ quạt bạch ngọc lên mở ra xem, ngón tay thon dài như ngọc phất nhẹ qua mặt quạt trống rỗng, giọng điệu cực khê tựa như chỉ nói cho mình nghe, “Ta và Phong Sách... Là địch trong tối.”

Cây quạt trong tay này, chính là món đồ nàng thường lấy ra ngắm.

Diệp Lâm biết trong một ngày tương lai, nàng ấy nhất định sẽ tự tay viết chữ lên trên mặt quạt trống này. Bút tích chẳng ra sao, cứ xiêu xiêu vẹo vẹo y như đứa trẻ mới tập viết, nhưng nàng lại không thêm đề ý, còn thần nhiên viết xuống cho hắn bài thơ.

“Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao.

Phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã!

Đầu ngã dĩ mộc lý, báo chi dĩ quỳnh cừ.

Phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã!

Vĩnh dĩ vi hảo dã...”

(Dịch: Mộc đào người ném tặng sang,

Quỳnh dao ngọc quý lấy ra đập người.

Phải đầu đèn đập vậy thôi,

Mong ai ghi nhớ trọn đời kết giao.

Người mang mộc lý tặng ta

Ngọc lành quỳnh cừ đưa qua đập người.

Phải đầu báo đập ai ơi,

Chỉ mong bền vững đời đời có nhau.)

Bọn họ vốn là đôi vợ chồng hòa hợp ân ái, bên nhau suốt cả đời...

Bọn họ vốn sống đến bạc đầu giai lão, vĩnh viễn không chia ly...

Ánh mắt càng ngày càng sâu, cuối cùng biến thành vực đen sâu thẳm không thấy đáy.

Diệp Lâm “cạch” một tiếng khép lại quạt.

“Bịch” một tiếng, quyển sách nặng nề rơi xuống đất.

Tô Nghiêu giật mình lật người ngồi dậy, nhìn lướt qua ánh nắng sáng ngời bốn phía, mới nhớ mình đọc sách đến ngủ thiếp đi.

Từ khi chuyển kiếp tới nay, nàng vẫn luôn luôn ngủ.

Thật ra Tô Nghiêu ngủ rất ít, khoảng chỉ 4 hoặc 5 tiếng mỗi ngày, luôn duy trì bản chất cú đêm rất tốt, cảm thấy ngủ nhiều đủ rồi ngủ nhiều quá chỉ thêm nhức đầu.

Bởi vì thân thể Tô Dao quá tệ, đọc sách hay ngăn người liền nhất định ngủ quên không hay biết, y như kiểu hôn mê bất tỉnh.

Cầm Diên vốn đang đứng bên cạnh ngủ gà ngủ gật, quyển sách trên tay Tô Nghiêu rơi xuống, trên đất cái “bịch” khiến nàng cũng thức giấc.

Thấy Tô Nghiêu cúi lưng, có vẻ hơi mệt, Cầm Diên vội vàng rót chén nước đưa cho nàng, lại cúi đầu nhặt sách đặt lại trên giường, mới lui về tại chỗ.

Tô Nghiêu nhận lấy uống một hơi ừng ực sạch sẽ.

Nhìn bộ dạng tiểu thư Tướng phủ lúc này, Cầm Diên che miệng lên lên cười.

“Ngươi đứng giữa trời làm gì? Tối đây ngồi chút đi.” lúc này Tô Nghiêu mới nhớ trong phòng còn có Cầm Diên, liền vẫy tay nói.

Cầm Diên nào dám ngồi, vội vàng khoát tay từ chối, Tô Nghiêu không muốn tranh cãi với nàng, làm bộ đứng dậy đi túm nàng.

Sức khỏe Tô Dao không tốt, Cầm Diên sợ nàng té đành miễn cưỡng đi tới ngồi xuống ghé đối diện, lúc này nàng mới hài lòng tựa vào đệm giường.

“Khi chỉ còn hai chúng ta, ngươi không cần giữ lễ nghi làm gì.”

Tô Nghiêu nói vậy, tiện tay cầm lấy quyển sách, lật vài tờ rồi ném xuống, buồn bã nhìn các chú chim hót ngoài cửa sổ, tự nhủ, “Không biết bệnh này dường tới khi nào mới khỏi.”

Mấy ngày nay nàng chỉ có ăn và ngủ, cứ nằm miết trên giường không dậy nổi, có thể nói đã phát huy bản chất trạch nữ đến cực điểm.

Nhưng mà...

So với làm trạch nữ trong phòng, Tô Nghiêu muốn được đi dạo bên ngoài hơn, không khí ở Nhạn Triều cực kỳ trong lành, không ra ngoài hít thở không khí cảm thấy hơi phí của trời.

Huống chi, không ra ngoài khiến thức ăn trong người cứ tích trữ lại, dù tập yoga một trăm lần vẫn sẽ mập... Không phải sẽ hủy gương mặt xinh đẹp của Tô Dao rồi sao.

“Tiểu thư muốn ra ngoài chơi sao, hôm qua nô tỳ nghe Cầm Tú tỷ tỷ nói, nói phu nhân sắp xếp cho tiểu thư vài bộ đồ mới, qua vài ngày sẽ dẫn tiểu thư đến Sùng Văn Quán.” Cầm Diên nghiêm túc an ủi.

Tô Nghiêu nâng trán thở dài.

Nàng muốn ra ngoài dạo chơi, đâu có muốn đi tới trường học đâu, lại sắp bắt đầu một màn đao kiếm nữa rồi, nghĩ đến liền phiền lòng.

Huống chi Sùng Văn Quán là trường học do Đông cung cai quản, nếu nàng đi nhất định sẽ gặp được thái tử.

Hiện tại nàng không muốn xuất hiện trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đồng ý.

Tô Nghiêu cho là nếu nàng vào Sùng Văn Quán học, nhất định sẽ gặp rất nhiều vương công tiểu thư quyền quý khác, trong đầu lại tính toán hành vi cử chỉ sao cho đúng mực, tránh bại lộ bí mật của mình. Xong, chờ khi thật sự đến Sùng Văn Quán học, Tô Nghiêu mới hiểu cái gọi khóc không ra nước mắt.

Ngó nhìn chung quanh, thư quán lớn như vậy, bên trong ngoại trừ nàng, ngồi bên cạnh là thái tử Điện hạ, đối diện chính là ánh mắt từ ái của Thái Phó thái tử, tìm đâu cũng không ra được người thứ tư.

Nghĩ tới sau này phải sớm chiều gặp mặt vị thái tử thay đổi thất thường này, Tô Nghiêu liền thấy tiền đồ bấp bênh.

Còn có Thôi Thái Phó bụng đầy kinh thư nhìn chăm chú, khiến nàng rất ngượng, mặc dù nàng gánh trên vai danh tiếng Tô Dao, nhưng thật sự nàng không biết cái gì hết... Ở Nhạn Triều này, bản thân Tô Nghiêu gần như là kẻ mù chữ.

“Một sao?” Bên người chợt vang giọng nói lạnh lạnh của người nọ, Tô Nghiêu giật mình, nghiêng đầu nhìn đôi đen huyền tựa màn đêm.

Tô Nghiêu ngơ ngác gật đầu, nàng không phải một căn bản là nghe không hiểu...

Trái lại Thôi Thái Phó chỉ cười, nói, “Nếu Điện hạ và Tô đại tiểu thư thấy mệt, cứ vào vườn hoa nghỉ ngơi một chút đi.”

Tô Nghiêu nhìn Thôi Thái Phó cười cảm kích đứng dậy định đi ra ngoài, không ngờ chỉ vừa mới đứng dậy cổ tay liền bị người nọ giữ lại, Tô Nghiêu cứng người không dám tránh thoát, chẳng biết người này lại muốn làm gì.

Diệp Lâm chậm rãi đứng dậy, khẽ buông tay ra nói, “Ta đi với nàng.”

Tô Nghiêu cười còn khó coi hơn cả khóc, lời cự tuyệt đến khóe môi, trong đầu lại nghĩ tới còn hơn một năm nữa, cuối cùng không từ chối.

Trong lúc vô tình, hai người sóng vai đi rất xa, cảnh vật Đông cung bố trí tương đối tao nhã, toát ra phong thái hiên ngang của bậc đế vương, lại khéo léo tí mỉ không chút thô tục của phàm nhân.

Mái cong xanh vàng rực rỡ, cột bằng ngọc thạch kết hợp với núi giả xanh biếc, khiến người sinh ra một loại cảm giác thân thể bay đến vườn thượng uyển chốn cung tiền, chứ không còn là nhân gian đầy cạm bẫy.

Nếu tất cả đều do thái tử bày trí, hẳn đúng là một người rất biết thưởng thức.

Dọc theo đường đi Diệp Lâm không nói gì nhiều, yên lặng sóng vai Tô Nghiêu đi. Người ngày nhớ đêm mong ở ngay bên cạnh, giờ tay ra liền có thể ôm nàng vào trong ngực, nhưng Diệp Lâm biết mình không thể, nếu hắn thật sự làm vậy nhất định sẽ dọa nàng chạy mất.

Hắn không chỉ muốn người, mà còn muốn cả trái tim của nàng.

Tô Nghiêu đi trong chốc lát thấy Diệp Lâm vẫn cứ trầm mặc, không khí hơi gượng gạo, hai người đi tới đình Thủy Tạ không một bóng người, mới quyết định dừng bước.

“Nếu A Dao đồng ý toàn lực hỗ trợ Điện hạ, Điện hạ có thể đáp ứng một thỉnh cầu của A Dao không?” Tô Nghiêu xoay người, nhìn vào đôi mắt băng lãnh sâu thẳm của hắn.

Nam tử anh tuấn trước mặt vẫn lạnh lùng yên lặng nhìn nàng, không chút do dự gật đầu một cái.

Còn chưa nghe nàng yêu cầu cái gì đã vội gật đầu đồng ý, Tô Nghiêu cảm thấy nếu hắn cứ luôn luôn dễ dàng hứa hẹn với người bên cạnh, thì hơi khó lòng đoạt lại thực quyền.

Tô Nghiêu thờ dài trong lòng, nhắm mắt nói, “Nếu A Dao gả cho Điện hạ thì nhất định sẽ cố gắng hỗ trợ cho Điện hạ, chỉ cầu Điện hạ hãy xem A Dao là một người phụ tá chứ không phải một nữ nhân thuộc về Điện hạ.”

Nói trắng ra, dù nàng có thật sự bị gả đi cũng không muốn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, ngủ cùng một người không thương, quả thật Tô Nghiêu không làm được.

Ánh mắt đen huyền vẫn chăm chú nhìn nàng, phảng phất như có lời muốn nói rồi lại miễn cưỡng áp chế xuống.

“A Dao không muốn phải bị lệ thuộc bất cứ ai, đợi sau khi chuyện thành công kính xin Điện hạ có thể để A Dao rời đi. Giả chết, phế truất, mặc kệ là thủ đoạn gì dù mất đi thân phận trưởng nữ Tô gia, A Dao cũng không để tâm.”

Tô Nghiêu thẳng thắn nói lời như vậy, thật sự biết rõ bản thân mình không có tư cách nói ra bất cứ thỉnh cầu gì, nếu thái tử không đồng ý nàng cũng hết cách.

Ngay cả cha mẹ mình cũng đứng về phía thái tử, nên bản thân nàng chẳng qua chỉ là một con cờ để giúp Diệp Lâm lật ngã Nhiếp Chính vương thôi.

Theo ý Tô Dao, có lẽ nàng là một con cờ quan trọng hơn các con cờ khác một chút thôi.

Lúc nói ra lời này, trong lòng Tô Nghiêu chỉ hy vọng thái tử là một chính nhân quân tử.

Diệp Lâm chăm chú nhìn nữ nhân lo lắng thấp thỏm kia, ánh mắt đen huyền bắt đầu ngấm ngấm di động.

Nàng vẫn luôn đơn thuần, thẳng thắn, chỉ mong muốn rời xa khỏi hắn...

Trí nhớ lại quay về quá khứ xa xôi kia, Diệp Lâm chậm chậm siết chặt lòng bàn tay. Lần này, bất luận phát sinh chuyện gì, hần nhất định sẽ không để nàng có cơ hội rời đi.

“Điện hạ?” Tô Nghiêu nhíu mày, người trước mắt lại bắt đầu suy nghĩ mông lung rồi, không khỏi lên tiếng kéo suy nghĩ của hần trở về.

Diệp Lâm phục hồi lại tinh thần, rất chậm rất chậm gạt đầu, giọng hơi nhỏ khiến Tô Nghiêu không thể nghe ra âm điệu lưu luyến ôn nhu bên trong, “Ta đồng ý sẽ không trói buộc nàng.”

Cho đến khi... Chính nàng nguyện ý...

Ánh mắt Tô Nghiêu sáng lên.

Hần đã đồng ý! Diệp Lâm đã đồng ý!

Nàng chỉ muốn cố chữa ngựa sắp chết thành ngựa sống, không ngờ lại thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Tô Nghiêu không nghĩ tới, sâu bên trong câu cam kết kia có rất nhiều công dụng? Cho tới bây giờ Diệp Lâm chưa từng nói mình là một chính nhân quân tử, người này từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã không có ý định buông tay.

Diệp Lâm lẳng lặng ngắm nhìn ánh mắt sáng ngời như vì sao tinh tú trên trời kia, đã rất rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy ánh mắt trong veo sáng lấp lánh đến vậy.

Sau khi sống lại, hần thường thường ngẫm nghĩ, rốt cuộc tại sao mình lại ép nàng vào bước đường cùng, thà chết không muốn gặp mặt nhau nữa.

Về sau, nhớ lại ánh mắt Tô Nghiêu trong suốt mấy năm kia, nhưng chỉ có thể nhớ bộ dạng lần cuối cùng nhìn thấy nàng.

Khi đó ánh mắt đã không còn chút hơi ấm nào, chỉ còn có quyết tuyệt và hận ý không hề che giấu.

Ngay cả khi trong giấc mộng cũng không có thể nào nhìn thấy được.

Diệp Lâm rất muốn giơ tay ra ôm chặt người con gái hần thương yêu nhất trong cuộc đời vào trong ngực, nhưng hần không thể, lý trí nói cho hần biết nếu hần đi quá giới hạn, có lẽ vĩnh viễn không thể đợi được ngày nàng yêu hần.

Diệp Lâm rũ hàng mi xuống, che đậy tất cả tâm sự, chợt chuyển đổi đề tài nói, “Nàng đã ra quyết định, vậy xem như nàng đã là người của Đông cung, sau này gặp nhau ta sẽ gọi nàng là A Nghiêu.”

A Nghiêu, A Nghiêu, đơn giản chỉ có hai chữ, nhưng lại chính là bùa chí mạng của hần.

Tô Nghiêu không biết tại sao thái tử đột nhiên nhắc tới chuyện này, nàng vẫn còn đắm chìm trong niềm vui sướng cam kết của Diệp Lâm, ngây ngô gạt đầu một cái.

Diệp Lâm cười một tiếng, cất bước đi vào Sùng Văn Quán.

Sau đó là khoảng thời gian yên bình không có chuyện gì xảy ra, mặc dù biểu hiện Tô Nghiêu khiến Thôi Thái Phó có chút thất vọng, bất quá Tô Nghiêu không lấy đó làm quan trọng, quan trọng là ... nàng đã có được lời hứa của thái tử.

Trải qua ngày đầu tiên, Tô Nghiêu đã có thể an tâm chung sống bên cạnh thái tử.

Đến khi trở về Tô phủ, sắc mặt Tô Nghiêu vẫn còn hiện lên sự “vui sướng”.

Khi vào hành lễ, Tô phu nhân nhìn thấy nét mặt thanh thoát không chút miễn cưỡng của nàng, trong lòng lại lấy làm kỳ lạ, không biết ngày hôm đó thái tử đã dùng cách gì làm Tô Dao từ bỏ ý niệm kháng chỉ.

Vào khuê phòng của mình, Tô Nghiêu mới hoàn toàn bình tĩnh, thuần thực đổi sang bộ y phục bình thường khác, nằm trên giường không nhúc nhích.

Dù chỉ đi Sùng Văn Quán học tập có nửa ngày, toàn thân vẫn mệt mỏi, đau nhức không ngừng.

Bởi vì ngồi trên xe tạo ra, Tô Nghiêu cau mày bóp bóp bả vai, vì sao sức khỏe Tô Dao lại suy yếu đến thế chứ.

Thấy Tô Nghiêu tự mình thay đổi y phục hoàn toàn không cần hầu hạ, sau đó y như bùn nhão nằm trên giường, Cẩm Diên luống cuống tay chân bắt lấy cơ hội tiến lên tha thiết nói, “Chắc tiểu thư đã mệt rồi, để nô tỳ giúp tiểu thư xoa bóp nha?”

Mấy ngày nay Tô Nghiêu luôn thấy mình có tay có chân, tự mình có thể thay quần áo ăn cơm, chỉ trừ việc búi tóc cài trâm là khó tự làm một mình, những chuyện khác hoàn toàn không cần người khác giúp đỡ, bởi vậy vẫn không yêu cầu Cẩm Diên hầu hạ.

Thế nhưng giờ lại có người xoa bóp miễn phí cho nàng, làm nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Tô Nghiêu vừa nghĩ vừa xê dịch vào bên trong giường, nằm xuống rầm rì nói, “Đến đây đi.”

Cầm Diên thầm mừng trong lòng, khẽ “Dạ!” một tiếng, vịn vịn hai tay rồi bắt đầu xoa bóp.

Từ lúc Tô Nghiêu khỏe lại không hề sai nằng thay quần áo hay rửa mặt, khiến cho Cầm Diên thấy mình rất vô dụng, thấp thỏm mấy ngày rốt cuộc đã có chút chuyện để làm rồi.

Lén nhìn biểu tình Tô Nghiêu, Cầm Diên cảm nhận tâm trạng Tô Nghiêu không tệ, liền hỏi, “Hôm nay tiểu thư có chuyện gì vui sao?”

Tô Nghiêu nháy mắt hai cái, ngẫm nghĩ kĩ quả thật rất vui, liền “Ừm” một tiếng, nhắm mắt lại hưởng thụ Cầm Diên xoa bóp.

Tô Nghiêu cao hứng, tâm trạng Cầm Diên cũng khá hơn, nói cũng nhiều hơn, “Nô tỳ đã nói, thái tử điện hạ sẽ không làm khó tiểu thư đâu.”

Thái tử điện hạ... Tô Nghiêu lật ngời, ngửa mặt nằm trên giường, ánh mắt nhìn tua rua nóc giường, như có điều suy nghĩ thờ dài, “Chỉ mong, hần là người tốt.”

Sao lại liên quan đến chuyện người tốt hay không tốt chứ, thân phận thái tử điện hạ làm sao có thể dùng tốt xấu để suy luận? Suy nghĩ của tiểu thư nhà nằng quả nhiên kỳ quái.

Cầm Diên nghĩ vậy nên không dám lỗ mãng đáp trả lời Tô Nghiêu, nhớ tới lời Tô phu nhân phân phó khi Tô Dao không có ở trong phủ, liền nói, “Phu nhân nói, qua mấy ngày nữa nhị tiểu thư sẽ đến Trường Ninh. Tiểu thư sẽ sớm có người giải buồn rồi.”

Nhị tiểu thư? Tô Nghiêu nhú mày.

Tô Dao là trưởng nữ, dưới còn có một muội muội cùng cha cùng mẹ tên là Tô Anh. Khác với Tô Dao, Tô Anh đã tới kinh thành Trường Ninh này mấy lần, bởi vì hay lộ diện trong các buổi yến tiệc nên cũng có chút danh tiếng.

Có điều chẳng biết giữa Tô Anh và Tô Dao này có quan hệ thế nào, lần này tới Trường Ninh để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tô Anh.

Ngày Tô Anh đến kinh thành Trường Ninh, khí trời dị thường rất tốt.

Bầu trời xanh thẳm và những tầng mây mỏng như cánh ve kéo dài đến phương xa, ánh mặt trời ấm áp, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, hoa Lê trong viện nở rộ tán ra mùi thơm thoang thoảng.

Tô Nghiêu đang đứng dưới gốc cây hoa lê nở rộ thì nghe tin Tô Anh trở về, chân khẽ nâng lên ngửi hương hoa, tay run run, một tiếng “rắc” vang lên nhánh hoa lê liền gãy.

Tô Nghiêu không chút bất ngờ nghe tin Nhị muội muội và Thế tử con trai Nhiếp Chính vương về cùng nhau, ngoài ý muốn chính là Thế tử không về ngay phủ đệ Nhiếp Chính vương, mà lại đưa Tô Anh về Tướng phủ trước.

Quả nhiên trong này có dụng ý khác, cả Tướng phủ đều biết rõ Phong Sách tới gặp người nào.

Cầm Diên nói xong tin này, sắc mặt có chút khó coi, gương mặt thấy Tô Nghiêu hơi cau mày, do dự nói, “Phu nhân nói, thân thể tiểu thư còn chưa khỏe, sợ gió thổi cảm lạnh nên không thể đến đại sảnh, cho nên chút nữa nhị tiểu thư sẽ tự mình đến thăm tiểu thư.”

Tô Nghiêu gật đầu, bày tỏ không có bất kỳ dị nghị gì.

Tô phu nhân cố ý ngăn nằng gặp mặt Thế tử con trai Nhiếp Chính vương, sợ khi gặp lại nhau nằng lại làm ra những chuyện tình đáng sợ khác.

Cho dù Tô phu nhân không ngăn trở, nằng cũng sẽ tìm lý do tránh gặp mặt thế tử con trai Nhiếp Chính vương.

Tô Nghiêu cảm thấy trong lòng rất bất an.

Nếu nói Tô Nghiêu có thể bình thân đối mặt với thái tử, thì Tô Nghiêu lại không biết phải đối mặt thế nào với Thế tử con trai Nhiếp Chính vương,.

Dù sao thái tử chỉ gặp mặt Tô Dao có một lần, còn Thế tử con trai Nhiếp Chính vương lại sớm chiều bên cạnh Tô Dao suốt bảy năm.

Tô Nghiêu không nghĩ ra được cách nào. Làm sao có thể lừa gạt một người bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn chứ?

Nàng thậm chí không biết rõ quan hệ giữa Tô Dao và con trai Nhiếp Chính vương có phải giống như lời người khác nói không, là bạn học đồng môn rồi sau đó nảy sinh tình yêu mập mờ với nhau.

Hay có lẽ vì muốn cự tuyệt hôn sự này nên mới bày trò chọc tức Tô Tự, rồi cuộc nguyên do là gì? Vì sao Tô Dao thà chết cũng không chịu gả cho thái tử, mà chuyện này có quan hệ với thể tử con trai Nhiếp Chính vương không?

Một người biết chuyện chính là Tô Dao đã chết, người còn lại —— là thể tử con trai Nhiếp Chính vương, nhưng nàng lại không dám thử thăm dò.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu lại gờ tay xoa mi tâm.

Thấy Tô Nghiêu nhắc chân muốn đi, Cẩm Diên sốt ruột vội vàng hỏi, “Tiểu thư định đi đâu vậy?”

Phu nhân nói nếu tiểu thư có ý muốn đi gặp thể tử con trai Nhiếp Chính vương, thì cứ liều chết giữ nàng lại không cho nàng đi, nhưng giờ kêu nàng có thể ngăn được tiểu thư không, Cẩm Diên thật sự rất khó nói.

Tô Nghiêu cũng không quay đầu lại, chỉ quơ quơ nhành hoa lê, nói “Không phải nói sợ ta bị cảm lạnh sao, cho nên phải quay về phòng thôi, người mau tìm giúp ta một bình hoa, nếu để nhành hoa này héo thì thật đáng tiếc.”

Cẩm Diên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo.

Tô Nghiêu ở trong khuê phòng không ngừng gờ sách ra đọc, mòn mỏi chờ Tô Anh đến thăm nàng, rồi cuộc mất hết kiên nhẫn ném sách trong tay qua một bên, cứ thế ngồi trước cửa sổ nhìn bình hoa lê ngẩn người.

Không biết qua bao lâu, từ sau lưng chợt xuất hiện một đôi tay che kín mắt Tô Nghiêu.

Cùng mùi hương thơm ngát trên người thiếu nữ thoải tới.

Tô Nghiêu cười vệt bàn tay mềm mại tinh tế của người nọ ra, quay đầu nói, “Muội tới rồi à.”

Dùng phương thức này chào hỏi, xem ra quan hệ giữa Tô Dao và Nhị muội muội này cũng không tệ lắm.

Tô Anh quả nhiên không cảm thấy kỳ lạ chút nào, lôi kéo Tô Nghiêu tới bên giường ngồi xuống, gắt gờng nói, “Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ có nhớ muội không?”

Lúc này Tô Nghiêu mới nhìn rõ bộ dáng Tô Anh. Kém vài phần thanh tú so với Tô Dao, nhưng ngũ quan Tô Anh cũng có năm phần tương tự Tô Dao, duy nhất chỉ khác là đôi mắt to tròn đầy giảo hoạt lạnh trí, vô cùng sống động.

Có lẽ vì muốn lên đường cho tiện, Tô Anh xuyên y phục của người Hồ, quần áo và ống tay áo đều bó chặt lại, trông thần sắc khá là hoạt bát, đáng yêu vô cùng.

Lòng Tô Nghiêu sinh ra mấy phần thương yêu, tay trái nắm chặt lấy bàn tay phải nhỏ bé của Tô Anh, cười nói, “Dĩ nhiên rất nhớ muội, muội không biết ta ở Trường phủ này buồn chán đến cỡ nào đâu.”

Tô Anh bĩu môi, oán giận nói, “Ai kêu phụ thân thiên vị, chỉ đón một mình tỷ tới Trường Ninh ăn lễ mừng năm mới.”

Đúng vậy, chỉ đón mình nàng tới ăn lễ mừng năm mới, năm còn chưa qua hết nàng đã bị tứ hôn. Nói vậy chẳng phải Tô Tự đã có ý muốn kết làm thông gia với thái tử...?

Tô Nghiêu mãi mê suy nghĩ nên chưa nói lời nào, Tô Anh liền mở đề tài trước, ánh mắt trong veo như nước khe nói, “Muội ở Bình Khê nghe nói tỷ được tứ hôn với thái tử?”

Tô Nghiêu gật đầu, không biết Tô Anh muốn nói cái gì.

“Nghe nói thái tử điện hạ tự mình khẩn xin bệ hạ tứ hôn?”

Tô Nghiêu gật đầu lần thứ hai.

Tô Anh chặc chặc lắc đầu, thờ dãi nói, “Thật sự không ngờ, thái tử điện hạ lại làm chuyện như vậy.”

“Có ý gì?” Tô Nghiêu không hiểu nghi ngờ hỏi.

Nàng nghe ra ý, tựa như Tô Anh đã tận mắt chứng kiến nhìn Diệp Lâm lớn lên vậy? Tô Anh rất quen thân với thái tử sao?

“Lúc trước muội đến Trường Ninh đã gặp qua thái tử điện hạ mấy lần, mặc dù phong thái Điện hạ rất xuất trần, đáng tiếc mắt quá cao lại quá tự phụ, uổng phí muội suy đoán không biết cô gái nào sẽ lọt vào mắt xanh thái tử điện hạ. Không ngờ lại bại trong tay tỷ tỷ.” giọng điệu Tô Anh nói tràn đầy kính nể, khiến Tô Nghiêu có chút ngượng ngùng.

Thái tử thua là bởi bộ dạng và gia thế của Tô Dao, với nàng lại không có chút quan hệ nào. Cái mặt nạ này của nàng không biết chừng nào sẽ bại lộ ra.

“Nếu sau này tỷ tỷ gả cho Đông cung, cơ hội A Anh gặp tỷ tỷ sẽ càng ít đi...” Tô Anh lẩm bẩm, chợt ánh mắt sáng lên nói, “Không bằng hôm nay A Anh ngủ chung với tỷ tỷ nha!”

Tô Nghiêu nhũ mào, quan hệ Tô Anh và Tô Dao tốt đến trình độ như vậy sao... Cùng nàng ta ngủ? Vạn nhất nói ra lời không nên nói, dù nàng có trăm cái miệng cũng cãi không lại.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu vội vàng lắc đầu, cự tuyệt nói, “Muội muội đã phải bôn ba suốt một đường dài mới về cần phải ngủ đủ giấc, mà giường chỗ tỷ hơi nhỏ, chỉ sợ muội ngủ không ngon, ngày mai còn bị đau lưng.”

Tô Anh suy nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị này thật không ổn, liền không miễn cưỡng, lại kể những chuyện thú vị ở Bình Khê trong mấy tháng nay cho Tô Nghiêu nghe.

Tô Nghiêu chẳng chút ấn tượng nào đối với Bình Khê, vì vậy cũng không dám nói nhiều, chỉ biết yên lặng vừa nghe vừa ghi nhớ, thỉnh thoảng xen vào một đôi lời.

Mất thấy trời chiều ngã về tây, hai thân người bên cửa sổ đã nhuộm màu vàng kim, Tô Anh vẫn không đi, nói là được mẫu thân cho phép dùng bữa với Tô Dao.

Mấy ngày nay Tô Nghiêu đều tự ăn cơm một người, dù không đúng quy tắc cũng không sợ bị người nhìn ra đầu mối, lần này cùng Tô Anh ăn ngược lại có chút run như cây sậy.

Nàng không thể nói, sau khi bị bệnh nặng ngay cả lễ nghi ăn cơm cũng không biết, này thực không phải là bị bệnh mà là bị ngốc rồi.

Vì vậy, lúc nào Tô Nghiêu cũng chú ý theo dõi chỉ Tô Anh làm, vì vậy chỉ có thể ngồi nghe chứ không có tinh thần nói chuyện phiếm với nàng.

Tô Anh ăn được một nửa liền nhận ra điểm khác thường, hí mắt cười nói, “Lúc trước tỷ tỷ đâu có yên lặng như vậy, sao hôm nay lại thế?”

Tô Nghiêu ngẩn ra, qua loa nói, “Trong kinh thành Trường Ninh có rất nhiều quy củ, cả tháng nay đều phải làm theo quy tắc nên đã thành thói quen. Thế nào, ta khác lúc trước nhiều lắm sao?”

Tô Anh gật đầu một cái, nói, “Cũng không phải, tỷ tỷ hiện tại cảm thấy không giống trước kia lắm, chắc do gả vào Đông cung nên học không ít các phép tắc đấy!”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, tảng đá trong lòng coi như đã rơi xuống, Tô Anh có thể nghĩ như vậy cũng giảm bớt sự lo lắng của nàng.

Chỉ tiếc an tâm duy trì chốc lát, Tô Anh lại nói, “Mặc dù mẫu thân nhắc nhở A Anh không nên nói với tỷ, nhưng A Anh vẫn muốn nói bí mật này cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng nói cho mẫu thân biết.”

Bí mật à...

Trong lòng Tô Nghiêu hơi trầm xuống, quanh đi quẩn lại vẫn về khởi điểm, Tô Anh được Thế tử con trai Nhiếp Chính vương dẫn tới Trường Ninh, nói vậy quan hệ với hắn cũng không tệ. Cuối cùng vẫn phải nhắc về người này sao.

“Cứ nói đừng ngại, ta sẽ không nói cho mẫu thân biết đâu.”

Lúc này Tô Anh mới an tâm, nhìn hai bên một chút nhỏ giọng nói, “Hôm nay tỷ không đi gặp Phong ca ca, nhưng Phong ca ca vừa đến Trường Ninh thì đã tới Tướng phủ chúng ta rồi, ngay cả Phong Vương phủ cũng không chịu về không phải là muốn gặp mặt tỷ đó sao?”

Tô Nghiêu không biết nói sao, lúc do dự Tô Anh đã nói tiếp.

“Tin Tỷ tỷ tử hôn cho thái tử được truyền tới Bình Khê, Phong ca ca liền cơm không ăn trà không uống, chỉ lo nhớ về tỷ khiến thân thể ngày một gầy đi. Theo muội thấy, nhất định Phong ca ca vẫn còn tình cảm với tỷ.”

Tô Nghiêu không biết phải tiếp lời thế nào, nàng căn bản không biết quan hệ giữa Tô Dao và Phong Sách, càng không biết quan hệ giữa bọn họ trong mắt Tô Anh là thế nào, chẳng qua ngáp ngừng chốc lát, chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói, “Giờ còn tình cảm hay không không quan trọng, hôm nay ván đã đóng thuyền, dù thế nào đi nữa ta cũng sẽ gả tới Đông cung.”

Tô Anh tiếc hận “Ừ” một tiếng, hồi đáp, “Đúng vậy, chuyện đã định, đâu có nói gì cũng vô dụng. Chẳng qua là thấy tiếc cho Phong ca ca.”

Ừ, Tô Nghiêu bày tỏ, Tô Anh thật đúng là người không có lập trường, vừa rồi còn tăng bốc thái tử lên tới tận trời giờ lại đồng tình cho Phong Sách.

Hai người dùng bữa tối xong không bao lâu, Tô Anh cáo từ rời đi, Tô Nghiêu ngồi một mình lo lắng.

Nghe ý Tô Anh, ít nhất Phong Sách có ý với Tô Dao, nếu sau này nàng gặp Phong Sách càng phải cẩn thận thêm mới được.

Nghĩ vậy, bắt tri bắt giác đêm đã khuya, Tô Nghiêu đứng dậy đuổi thẳng lưng, kêu Cẩm Diên mang nước rửa mặt vào, sau đó đuổi nha đầu kia ra ngoài

gát đệm

Cũng may trời vào xuân nên khí hậu có vài phần mát mẻ, bằng không để Cẩm Diên gát đệm giữa đêm đông lạnh lẽo Tô Nghiêu sẽ đau lòng.

Chẳng ai ngờ, khi sắp gần đi ngủ, cửa sổ bên hông lại vang lên tiếng động rất nhỏ.

Tô Nghiêu nghe thấy tiếng động, liền thả cây lược trong tay xuống quay đầu nhìn lại, đèn trong phòng đột nhiên tắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thế tử

Tô Nghiêu không có thói tắt đèn, nhưng Cẩm Diên bên ngoài lại nghĩ vậy.

Tô Nghiêu đứng dậy muốn đi qua xem, còn chưa bước qua đã cảm thấy có một bóng đen mang theo trận gió lạnh vọt thẳng tới chỗ nàng, nàng chưa kịp lên tiếng miệng đã bị bàn tay lạnh băng bịt kín.

Giọng điệu trầm thấp vang lên đỉnh đầu, “Đừng la, là ta.”

Tô Nghiêu...

Nàng vốn không có ý la lên, lỡ kêu người đến đoán chừng trong sạch của nàng liền khó giữ. Có điều hơn nửa đêm bị phá cửa sổ xông vào, đoán chắc không người nào có thể tỉnh táo.

Người nọ cảm nhận được nàng gạt đầu, tứ chi không còn kháng cự, lúc này mới nhẹ nhàng buông nàng ra lui về sau từng bước.

Lúc này mắt Tô Nghiêu đã hơi thích ứng bóng tối trước mặt, miễn cưỡng có thể nhìn rõ đường nét khuôn mặt người này.

“Người là ai?” Tô Nghiêu không khỏi nhíu mày lên tiếng hỏi, “Vì sao... A!”

Lời chưa nói xong, Tô Nghiêu đã thấy hông căng cứng, bị người nọ dùng sức áp vào trong ngực chặt chẽ ôm lấy, tựa như sát nhập nàng vào trong xương cốt mình.

Một giọng nói khẽ vang trên đỉnh đầu, “A Dao.”

Cả người Tô Nghiêu bị áp trong ngực người nọ không thể động đậy, lại không dám dùng toàn lực giãy giụa. Nếu kinh động Cẩm Diên ở cửa, cũng sẽ kinh động tới những người khác trong phủ, Tô Nghiêu cảm thấy ngày tháng yên ổn của mình sắp chấm dứt rồi.

Tô Nghiêu giờ tay đâm vào ngực người này mấy cái, nửa ra lệnh nửa cảnh cáo, khẽ nói, “Buông tay! Người mau buông ta ra...”

Người nọ toàn thân cứng đờ, tựa như không ngờ Tô Nghiêu sẽ kháng cự mình, bỗng buông Tô Nghiêu ra lui về sau mấy bước, dưới ánh trăng sáng mặt mũi người nọ dần dần hiện rõ.

Tô Nghiêu nhíu mày cẩn thận quan sát người này, trong lòng suy đoán ra được mấy phần lại không dám xác định, phản ứng đầu tiên là —— may mắn Tô Anh không ngủ trong phòng nàng, bằng không dù nàng nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Người nhảy vào cửa sổ lại có dung mạo tuấn mỹ, khí vũ hiên ngang, so với dung mạo thái tử lạnh lùng thì chỉ có thể hình dung từ chói mắt, ánh mắt hẹp dài hồ ly cứ nhìn chằm chằm nàng, mím môi không nói lời nào.

Tô Nghiêu cảm thấy hơi lúng túng, không biết nói gì, ho khan một tiếng bất động thanh sắc lui về sau một bước.

Trực giác nói cho nàng biết, người đêm hôm khuya khoác xông vào khuê phòng là nhân vật nguy hiểm.

“Mới đến Trường Ninh chưa bao lâu, ngay cả ta cũng không còn nhớ?” Người nọ thấy nàng không nói lời nào, khóe môi hơi cong, mắt hồ ly hẹp dài thăm thẳm nhìn nàng, giọng nói mang theo mấy phần oán giận, “A Dao.”

Tô Nghiêu lặng lẽ nắm chặt tay áo, A Dao... Cách xưng hô quá quen thuộc, không lẽ người này là Thế tử con trai Nhiếp Chính vương, Phong Sách.

Mẫu thân Tô Dao vẫn luôn đề phòng hắn, nhưng thấy rõ thân thù người này rồi chỉ sợ phòng bị mấy cũng thất bại, bởi vì hắn có thể không một tiếng động yên lặng đi vào trong Tường phủ mà không người nào hay biết.

Nàng muốn tránh, cuối cùng vẫn không tránh được. Thật ra tránh được hôm nay thì đã sao, tránh mừng một không tránh được 15, vẫn phải gặp mặt nhau

thời.

Nếu lúc này không phải trong thân thể Tô Dao là mình, chỉ sợ nhất thời xúc động có lẽ đã bỏ trốn cùng Phong Sách.

“Người tôi làm cái gì?” Tô Nghiêu không biết ngày thường Tô Dao đối xử Phong Sách thế nào, nhưng dù có biết bất năng nguy trang theo, nàng thực không làm được, chỉ đành thẳng thắn nói.

Người nọ tự giễu cười lạnh một tiếng, dường như đang tự làm bầm, giọng điệu chỉ tiếc rên sặc không thành thép bất đắc dĩ, nói “Tôi làm gì à, à, ta cũng không biết ta tôi làm gì...”

Rõ ràng nàng không muốn gặp hắn, té ra là nàng không muốn gặp lại hắn... Vậy mà hắn còn gấp gấp chạy đến, không muốn trở về.

Phong Sách chăm chú nhìn mặt Tô Nghiêu, từng chữ từng câu giống như chất vẩn, “Bởi vì tứ hôn cho thái tử, nên ngay cả gặp ta một lần cũng không muốn... Phải không, A Dao?”

Trong nhất thời Tô Nghiêu không biết nói sao, giọng điệu bi thương của Phong Sách làm nàng tự thấy chính mình là kẻ vong ân phụ nghĩa, ruồng bỏ hắn, nhưng sự thật không phải như vậy.

“Ta... Ta chỉ là bất đắc dĩ...” Tô Nghiêu nhú mày kiên nhẫn giải thích, chẳng qua không biết hắn có thể nghe được bao nhiêu.

Phong Sách vẫn cố chấp nhìn chăm chăm mặt nàng, không nhúc nhích đứng tại nơi đó, phảng phất lời Tô Nghiêu giải thích hoàn toàn không nghe thấy, chỉ thờ dài một tiếng, như có như không vang đến một thế giới khác, “Nàng đã hứa...”

“Hứa cái gì?” Tô Nghiêu không hiểu người này nói cái gì.

“Theo tính tình của nàng, nếu như không đồng ý, dù cho Tô Tự có cưỡng ép, thì được gì...” Phong Sách cứ thế thờ dài một tiếng, mắt hồ ly hẹp dài tràn ngập thất vọng.

Tô Nghiêu nghĩ, có lẽ đây là thời khắc hiếm thấy trong đôi mắt hồ ly bộc lộ sự thật, tuy nhiên không biết qua đêm nay, đôi mắt này nhìn nàng có còn như đêm nay không, một cái nhìn liền xuyên thấu tận sâu đáy lòng.

Hắn đang trách nàng... không cố gắng phản kháng..

Cho nên nói, vị Thế tử con trai Nhiếp Chính vương này và Tô Dao chính là lưỡng tình tương duyệt, sớm tư định chung thân cả đời sao?

Tô Nghiêu cảm thấy chuyện không đơn giản như nàng nghĩ, Phong Sách thật sự đã hiểu lầm Tô Dao, cô nương kia vì kháng cự cuộc hôn nhân này mà mất cả mạng.

“Không phải như thế, Thế tử đã hiểu lầm, nàng... A, ta chưa đồng ý, đến bây giờ ta vẫn chưa đồng ý!” Tô Nghiêu giải thích.

Nàng nói là lời thật lòng, Tô Dao chưa từng thỏa hiệp, dù phải quỳ trong từ đường cả đêm, đến chết nàng vẫn không thỏa hiệp. Tô Nghiêu càng không chấp nhận, cuộc hôn nhân này hoàn toàn là nàng bị cưỡng ép ...

Có điều, bình tĩnh suy xét, bất kể giữa thái tử hay Thế tử con trai Nhiếp Chính vương nàng đều không muốn gả cho bọn họ... Trong thâm tâm của nàng hai người kia chẳng có gì khác nhau đều là người xa lạ.

Ánh mắt người nọ chột lóe, làm Tô Nghiêu run như cây sậy, chỉ lo hắn nhìn ra được gì trong câu nói của nàng, khiến mọi chuyện trở nên rối ren, vội vàng bồi thêm một câu, “Người cũng biết, phụ thân bắt ta quỳ trong từ đường suốt đêm...”

“Nàng gọi ta là Thế tử?” ánh mắt Phong Sách rét lạnh, dần dần đông cứng như hàn băng “Nàng chưa từng gọi ta là Thế tử.”

Nói nhiều liền hờ sao, lòng Tô Nghiêu trầm xuống, Phong Sách là người lớn lên cùng nhau, quả nhiên nguy trang của nàng vẫn không chịu nổi một kích.

Tô Nghiêu ho khan một tiếng, chuyển đề tài đi, “Hiện nay ta đã được tứ hôn cho Đông cung, về sau vẫn là...”

“Đã tứ hôn thì sao?” Ánh mắt Phong Sách càng ngày càng lạnh, khiến Tô Nghiêu như bị kim châm vào lưng, trong đầu không ngừng điên cuồng đoán suy nghĩ người này, “Hắn ta tuy rằng là thái tử, bất quá chỉ có tiếng không có miếng, chỉ cần dùng chút biện pháp liền có thể đoạt lại nàng về. Trong thiên hạ này, chỉ có người phủ Nhiếp Chính vương mới có quyền quyết định.”

Tô Nghiêu nghiêng đầu, rừ mí mắt xuống.

Đoạt lại? Nói thật nhẹ nhàng... Dù đoạt lại được thì đã sao, nàng là Tô Nghiêu không phải Tô Dao, cô nương cùng hắn lưỡng tình tương duyệt đã không còn ở đây.

Nếu hắn hiểu chuyện như vậy, vì sao không sớm trở lại...

Tô Nghiêu không nhìn vào mắt Phong Sách, khẽ nói, “Sau khi giã biệt tại Bình Khê, Tô Dao hôm nay... Đã không còn là Tô Dao trước kia rồi.”

Thế tử à, người đừng tự mình đa tình nữa.

Phong Sách không nói thêm gì, chỉ dùng ánh mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn nhìn xuyên qua thân thể nàng, xem có phải là A Dao của hắn không.

Hồi lâu, rốt cục Phong Sách thu hồi ánh mắt xoay người nhảy ra cửa sổ, không chút lưu luyến.

“A Dao, nàng hãy nhớ kỹ, ta tuyệt đối không buông tay.”

Khấp căn phòng đều vang vọng câu nói lạnh lùng của hắn, giống như lời thề.

Tô Nghiêu đứng trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích.

Phong Sách rời đi theo đường lúc đến, không hề kinh động thủ vệ Tướng phủ, cũng không kinh động Cẩm Diên ngoài cửa. Tựa như tất cả đều chưa từng thay đổi hay phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Nhưng Tô Nghiêu biết, có cái gì đó không giống.

Nàng sợ những ngày tháng thanh bình đã không còn, giữa thái tử và Thế tử con trai Nhiếp Chính vương, nàng vẫn phải đưa ra điều lựa chọn.

Có lẽ lựa chọn Phong Sách sẽ có phần thắng lớn, nhưng con đường phía trước sẽ càng mù mịt, Tô Nghiêu không biết tương lai sẽ gặp khó khăn gì. Phong Sách yêu chính là ảo ảnh trên người Tô Nghiêu, nếu muốn ngày sau có thể rời đi, nàng chỉ còn một con đường có thể đi.

Huống chi Phong Sách hiểu rõ Tô Dao như vậy, không cần thận nàng sẽ để lộ ra sơ hở ngay, nếu làm Phong Sách hoài nghi, chỉ sợ có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Người này lại còn muốn đoạt lại tình yêu của mình, nhưng hắn vĩnh viễn không biết sẽ không thể tìm thấy A Dao của hắn, A Dao của hắn đã chết rồi.

Tô Nghiêu vén màn ngồi xuống mép giường, tâm trạng hơi nặng nề, lo lắng không biết phải nói sao với người xa cách với người mình yêu, lại lo tiền đồ tương lai của mình.

Từ sâu trong lòng những cảm xúc bồn chồn rồi rầm rụt tựa như sóng biển cuốn tới, khiến Tô Nghiêu không nhận được giờ tay áp chặt lên ngực.

Đây là thân thể Tô Dao, Tô Dao đang đau khổ cho bản thân mình sao...

Trong đầu lại vang lên giọng đau thương của nam nhân xa lạ, quen tai như vậy, tuyệt vọng như vậy, khàn cả giọng gọi lên tên nàng, làm cõi lòng nàng đau nhói.

“A Nghiêu!”

“A Nghiêu!”

Là ai... Đang gọi nàng...

Giọng nói này, là gọi Tô Dao, hay gọi chính nàng ...

Trí nhớ này, là ký ức duy nhất lưu lại trong cơ thể Tô Dao, hay vốn dĩ thuộc về Tô Nghiêu...

Tô Nghiêu nằm ngửa mặt trên giường lớn mềm mại, che kín đầu mình co rúc thành một đoàn.

Tĩnh lại lâu như vậy, nàng mới chú ý còn một chuyện vẫn luôn xem thường ——

Rốt cuộc vì cái gì nàng phải xuyên không.

Sau khi tỉnh lại, thấy mình xuyên không không khỏi sợ hãi, nàng nhớ được tên mình, nhớ được cha mẹ hiện đại của mình, nhớ tên trường học tốt nghiệp, thậm chí nhớ hết tất cả mọi thứ trong cuộc sống đã trải qua.

Thế nhưng, nàng lại hoàn toàn không nhớ rõ vì sao mình xuyên không?

Trong trí nhớ thiếu mất một chuyện, Tô Nghiêu không tìm được nguyên do chỉ biết có chuyện gì đó rất quan trọng nàng đã quên mất.

Tựa như có cái gì đó bị lãng quên...

Rốt cuộc là quên cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Phong hàn (*).

Cầm Diên cảm thấy tiểu thư nhà mình có chút kỳ lạ, mặt trời đã lên cao lại không nghe thấy động tĩnh gì trong phòng, chân chừ ở cửa trong chốc lát, Cầm Diên quyết định cắn răng đẩy cửa đi vào.

Mặc dù lúc Tô Nghiêu thường bị quấy rầy giấc ngủ sẽ không lộ sắc mặt tốt, nhưng nếu làm trễ thời gian đến Sùng Văn Quán, không tránh khỏi bị lão gia trách mắng nặng nề.

Không ngờ gọi mấy tiếng vẫn chưa thấy trả lời, Cầm Diên giờ tay sờ trán Tô Nghiêu, cảm giác tay nóng như bị phỏng.

Cầm Diên giật mình sợ hãi, vội chạy đi báo Tô phu nhân, gọi thái y trong phủ đến.

Tô Nghiêu bị sốt đến vầng đầu, Tô phu nhân hay tin vội vã chạy tới, Tô Nghiêu muốn ngồi dậy nhưng vì đầu nặng như búa tạ liền mất thăng bằng ngã lại trên giường.

Tô phu nhân vội đè nàng xuống, ôn nhu nói, “Con cứ nằm nghỉ đi, hôm nay không cần đến Sùng Văn Quán.”

Tô Nghiêu thở phào nhẹ nhõm.

Thần trí không được tỉnh táo, nếu nàng đi e rằng sẽ lộ ra rất nhiều sơ hở.

Bên này nàng đang suy tính, bên kia Tô phu nhân cũng không nhàn rỗi thờ dài nói, “Con vừa mới khỏe, sao lại bị phong hàn rồi. Mỗi ngày nhà bếp vẫn luôn chuẩn bị thuốc thang vậy mà vẫn không khỏe lại, thật sự khiến vi nương (*) lo chết mất.”

Tô Nghiêu nhăn mặt nhăn mũi “Ủm” một tiếng.

Phong Hàn, dựa vào xã hội hiện đại chỉ cần mấy vỉ thuốc cảm mạo là mọi chuyện đều giải quyết ổn thỏa. Chỉ tiếc rằng ở Nhạn Triều này không thể tìm ra thuốc trị cảm mạo chỉ có thể nhắm mắt mỗi ngày uống từng chén thuốc một.

Những ngày qua uống bọn chúng đến mức ói, vừa thấy khá hơn lại bị cảm.

Tô Nghiêu cảm giác lần xuyên không này nàng chính là cái ả thuốc, lúc nào cũng đắm mình trong thuốc thang.

Tô phu nhân ngồi trong phòng Tô Nghiêu chốc lát rồi đi, chờ Tô Tự hạ triều vẫn chưa thấy đến thăm nàng.

Bất qua Tô Nghiêu cũng chẳng để tâm, mạng Tô Dao mất trong tay Tô Tự, nàng không muốn chuốt lấy phiền toái tạo quan hệ tốt với vị phụ thân lòng dạ nhẫn tâm đó.

Có lẽ nàng ít xuất hiện trước mặt Tô Tự, sẽ giúp ông kéo dài tuổi thọ, bớt tức giận.

Còn về Tô Anh, nghe tin liền chạy tới ngồi ở mép giường Tô Nghiêu không chịu đi, nói thẳng không sợ bị cảm lạnh chỉ muốn ở bên tỷ tỷ, đến cơm chưa cũng không chịu ăn, ngồi giải buồn cho Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu rất cảm động, nàng cứ tưởng nữ nhi gia đình hào môn quyền quý lòng dạ đều không tốt, nhưng Tô Anh lại thật lòng muốn ở bên nàng, toàn tâm lệ thuộc nàng.

Có lẽ đây là quan hệ huyết thống tỷ muội cùng phụ cùng mẫu.

Thế hệ Tô gia đều thuộc dòng dõi văn sĩ, tuyệt đối không cho phép thứ nữ vợ kẻ xuất hiện, ngoại trừ tái giá, mấy vị lão gia đều chỉ cưới một phòng chánh thất(*) không có di nương (*).

Nghe nói đây là tổ huấn, truyền qua mấy thế hệ nên không ai dám phá vỡ.

Tô Nghiêu nghĩ, tổ huấn Tô gia quả thật nghiêm khắc, bằng không tại sao Tô Tự lại phạt Tô Dao xám hội nơi u ám ẩm ướt đó chứ.

Lỗ mũi cổ họng không được thoải mái, thỉnh thoảng chảy nước mắt nước mũi tèm lem, thoạt trông cực kỳ đáng thương.

Tô Anh lo lắng kéo tay nàng, đến khi trong phòng không có người khác mới cà lăm nói, “Sớm biết tỷ tỷ vẫn còn để ý đến huynh ấy, hôm qua A Anh đã không nói...”

Ách... Nha đầu này cho rằng mình bị tổn thương sao... Nàng đâu biết tối hôm qua Phong Sách đã tới đây và chính nàng đã dả thương lòng tự trọng của người ta...

Tô Nghiêu vội vàng lắc đầu một cái, giải thích nói, “A Anh muội suy nghĩ nhiều quá, cái này cùng... cùng... không có liên quan người nọ.”

Tô Nghiêu chợt nhớ, có lẽ mình phải theo xưng hô Tô Anh gọi Phong Sách là “Phong ca ca”, nhưng hôm qua nàng lại gọi hắn là Thái tử, thật quá hồ đồ...

Tô Anh lại không tin lời kéo tay Tô Nghiêu an ủi, “Thật ra thái tử cũng rất tốt, tỷ xem, hắn tự mình đi thỉnh cầu hạ tứ hôn, nhất định hắn rất thích tỷ tỷ, tỷ tỷ giả đi chính là làm thái tử phi, sau này sẽ lên làm hoàng hậu, làm mẫu nghi thiên hạ...”

Tô Nghiêu giờ tay bịt miệng Tô Anh lại, cho nàng một ánh mắt cảnh cáo, có mấy lời chi cần biết là tốt không nên tự tiện nói ra.

Nói thẳng ra, nàng không muốn cả đời trói buộc trong cung vàng điện ngọc chốn hoàng cung, suốt đời quanh quẩn trong chiếc lồng vàng đó cùng người mình không yêu. Suy cho cùng, xe tới đâu cầu ắt có đường quẹo, cuộc sống luôn có lựa chọn thứ hai.

Nàng chỉ bảo đảm Tô gia một đời bình an, lại không có nghĩa vụ bảo đảm Tô gia một đời vinh hoa phú quý. Dù sao, nàng vẫn chính là Tô Nghiêu.

Đang nghĩ tới đó, Cẩm Diên chợt nghiêm mặt tiến vào.

Tô Nghiêu giờ tay ra hiệu, liền nghe Cẩm Diên nói, “Thái tử điện hạ đã tới, đang ngồi trong phòng cùng lão gia. Nghe tin tiểu thư bị bệnh, có ý... Có ý muốn đến thăm tiểu thư. Nhị tiểu thư...”

Tô Anh vừa nghe lập tức đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, nói, “Nếu điện hạ tới, muội cũng không tiện gặp mặt ngài, rồi đi trước tốt hơn. Tỷ tỷ... cố gắng tập quen bên cạnh Điện hạ, ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tính, chọc giận Điện hạ.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, cô muội muội này, nhất quyết một lòng vì nàng, “Ta tự có chừng mực.”

Cẩm Diên lại nhìn Tô Nghiêu nằm trên giường, mời Tô Anh ra khỏi phòng.

Chắc chắn thái tử điện hạ rất thích tiểu thư nhà mình, đoán chừng nghe tin từ Sùng Văn Quán biết tiểu thư bị bệnh, nên mới tự mình mang thuốc đến Tướng phủ.

Vừa rồi phu nhân còn cố kỵ không muốn thái tử điện hạ vào khuê phòng tiểu thư, nhưng ánh mắt và thái độ của thái tử điện hạ rất khí phách quân tử. Cuối cùng Phu nhân đành thỏa hiệp.

Đều nói trong tay thái tử điện hạ không có thực quyền, chỉ là một cái thùng rỗng, nhưng Cẩm Diên lại thấy thái tử điện hạ và tiểu thư nhà mình rất xứng đôi, quan trọng là tình cảm cần chi quan tâm hắn có phải thái tử không.

Nghe nói thuốc đã đưa vào phòng nấu rồi.

Cẩm Diên thì thầm khen Diệp Lâm, còn Tô Nghiêu ở trên giường lại buồn muốn chết.

Bởi vì cái gọi nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, nàng vốn tưởng rằng hôm nay có thể tránh mặt thái tử, không ngờ người ta lại tự mình tìm tới cửa.

Tô Nghiêu cảm thấy gần đây làm gì cũng không thuận lợi, tránh một người cũng không tránh được, lại tiếp tục phải đối diện cùng người xa lạ khiến nàng mệt đứt hơi.

Nghĩ lung tung mãi, người đã được Cẩm Diên dẫn vào cửa phòng, vẫn là y phục sắc tím nhẹ nhàng, trâm ngọc buộc tóc, mặt mày như vẽ, khí thế uy dũng lạnh lùng.

Tô Nghiêu cố gắng ngồi dậy, lật người xuống giường, đầu gối cũng phải hành cái lễ, chỉ tiếc vừa đứng lên nước mắt đã “Ồn ạt” rơi xuống.

Mắt Tô Nghiêu thấy chân mày người nọ nhíu lại, chốc lát áp sát gần cầm lấy một cái khăn tay giờ lên lau cho nàng.

Tô Nghiêu sợ hãi lui về sau né tránh.

Đừng nói nam nữ thụ thụ bất tương thân, chỉ cần nghĩ tới thái tử điện hạ cầm chiếc khăn tay quý giá lau nước mắt cho nàng, làm nàng sợ đến giảm thọ.

“Thế nào?” Diệp Lâm ngồi xuống mép giường, không để ý Cẩm Diên còn ở một bên, ôn nhu nói, “Lại hù nàng?”

Lúc trước sao hắn không phát hiện, Tô Nghiêu cách xa hắn thật ra là do sợ hắn, chứ không phải chán ghét.

Tô Nghiêu bối rối giật giật khóe môi, không phải chi hù mà là sắp hù chết nàng. Hắn cũng biết là “Lại” sao...

Diệp Lâm nhíu nhíu mày, kiên nhẫn lau khô từng vệt nước mắt trên mặt nàng. Tô Nghiêu lại không có tiền đồ, Diệp Lâm vừa lau nước mắt nàng lại chảy xuống.

“Vì sao Điện hạ lại tới đây?” Vì muốn dẹp chuyện lau nước mắt, Tô Nghiêu thuận miệng hỏi một vấn đề, hy vọng có thể đánh lạc hướng chuyện xấu hổ này.

Vậy mà Diệp Lâm lại trả lời rất nghiêm túc, “Nghe nói nàng bị bệnh, “ giọng điệu ép đến mức nhỏ nhất, lại tiếp tục nói, “Thì ra nàng bệnh thật...”

Hắn còn tưởng rằng...

Tô Nghiêu khịt khịt, giọng hơi khàn, “Điện hạ cho rằng, A Dao giả bộ bệnh?”

Diệp Lâm rủ mí, ngẩng đầu nhìn Cẩm Diên, Cẩm Diên sợ run cả người lập tức ngoan ngoãn ra ngoài cửa đứng.

Là phu nhân kêu nàng đứng canh chừng, mắc mớ gì nàng chứ, thật đáng sợ.

Thấy Cẩm Diên đứng ở nơi không nghe được lời hai người nói, Diệp Lâm hơi cúi gần người nàng, tóc đen lướt qua bả vai rơi xuống mặt nàng, hơi nhột nhột.

Diệp Lâm nhỏ giọng nói, “Đêm qua, hắn tới?”

Ai tới hả?

Tô Nghiêu chớp chớp mắt, ngay cả thị vệ trong phủ cũng không biết Phong Sách tới thế mà hắn lại biết, thì ra trong Tướng phủ cũng có người của Diệp Lâm sao!

May mắn nàng không làm ra hành động vượt khuôn gì, bằng không sẽ bị phanh thây vạn khúc thịt nát xương tan...

“Có tới, bắt quá...” Tô Nghiêu nhún vai một cái, bất đắc dĩ nói, “Chúng ta xem như đàm phán không thành. Điện hạ sau này không cần lo lắng A Dao một dạ hai lòng. Thế tử hiện tại rất hận A Dao.”

Nhớ tới bộ dạng Phong Sách bị tổn thương, Tô Nghiêu âm thầm thở dài, chỉ hy vọng hắn đừng vì yêu không thành sinh ra oán hận là tốt rồi.

Nói xong câu này nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Diệp Lâm cúi đầu cẩn thận lau cho nàng, tay cầm khăn lụa có hơi run rẩy.

Nàng luôn như vậy, mỗi lần bị cảm nước mắt chảy đầm đề không chút thay đổi. Khi đó hắn cho rằng nàng cố ý muốn hắn đau lòng, nhưng bây giờ hắn có thể xác định vị trí mình chẳng chiếm được một nửa trong lòng nàng, vậy mà nước mắt vẫn cứ giàn giụa làm hắn đau lòng.

Tô Nghiêu nhìn thần sắc hắn càng phát ra âm trầm, trong lòng có chút chột dạ, chẳng lẽ Diệp Lâm cho rằng bệnh của nàng là bởi vì Phong Sách, nàng... Thật sự là bị cảm mà...

“Điện, Điện hạ?”

Diệp Lâm phục hồi tinh thần, thấy nàng nghi ngờ, gờ tay luồn vào vầng trán uơn ướt của Tô Nghiêu, dịu giọng an ủi, “Không cần sợ, ta biết mà.”

Hắn biết? Tô Nghiêu gượng cười, hắn mới không biết, hắn làm sao biết nàng đâu phải Tô Dao chứ.

Diệp Lâm thấy trong mắt nàng ngân ngấn nước có tia sáng lóe lên, vành môi khẽ cong cười nuông chiều, vừa nghĩ thôi, thiếu chút đã không khống chế được hành động cúi đầu xuống hôn rồi.

Nàng không biết, nàng vĩnh viễn đều sẽ không biết. Hắn rất nhớ nàng.

“A Nghiêu, “ Diệp Lâm nói ra từng câu từng chữ, không biết là nói cho nàng, hay nói cho mình nghe, “Từ nay về sau, ta sẽ không để nàng rơi lệ.”

Từ nay về sau, ta sẽ không để nàng rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cung yến

Đang lúc nói chuyện nhà bếp đã nấu thuốc xong, Tô Nghiêu biến sắc sợ hãi tốc độ nấu thuốc, nhưng nghĩ tới thái tử mang thuốc từ Đông cung đến nên chẳng lấy làm lạ.

Quả nhiên đồ Hoàng gia không giống thường dân.

Dựa vào cử chỉ Cẩm Diên ý muốn mớm thuốc cho Tô Nghiêu, nhưng không ngờ vừa bung tới Diệp Lâm đã tự động nhận lấy đặt sang bàn trà nhỏ bên cạnh.

Tô Nghiêu chưa kịp phản ứng, người này đã nhẹ nhàng đỡ nàng tựa lên gối đệm mềm mại, xác định nàng không sao mới bung chén thuốc lên.

Người này, không phải muốn... Mớm nàng uống thuốc chứ?

“Điện hạ làm gì vậy?”

Tô Nghiêu liếc mắt thấy Cẩm Diên còn kinh ngạc hơn nàng, nói, “Điện hạ đưa chén thuốc cho Cẩm Diên cầm đi, Điện hạ...”

Lời chưa dứt đã bị Diệp Lâm cắt ngang, thấy trên mặt người nọ lộ biểu cảm cười như không cười, chậm rãi nói, “Nàng ghét ta sao?”

Tô Nghiêu...

Thái tử điện hạ thật sự là người không biết nói lý lẽ sao...

Diệp Lâm đặt thìa thuốc bên mép thổi thổi, rồi chậm rãi đưa tới khóe môi Tô Nghiêu, động tác cực kì dịu dàng, ánh mắt ôn nhu tựa như sợ kinh động người nào đó.

Nhìn bộ dáng hần như vậy, chắc thường hay dứt cho người khác uống thuốc ... Tô Nghiêu lại nghĩ, có thể để hần hạ mình mớm thuốc, sợ chỉ có một mình Hoàng đế bệ hạ.

Nói cách khác, hiện tại nàng đang hưởng thụ đãi ngộ giống Hoàng đế bệ hạ sao?

Lòng thấp thỏm uống hớp thuốc, Tô Nghiêu lập tức chú ý đến chén thuốc.

“Thuốc này...” Không hề đắng?

Diệp Lâm nhìn ánh mắt xoe tròn của nàng, nhẫn nhịn muốn xoa xoa mái tóc dài của nàng, hé miệng cười cười nói, “Biết nàng ghét mùi thuốc, ta cố ý xin cao nhân cho thêm chút vị ngọt trong thuốc. Nàng cứ yên tâm, chúng không ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc đâu.”

Tô Nghiêu ngờ ngác gật đầu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ nhưng lại không dám hỏi —— Diệp Lâm làm sao biết nàng ghét mùi thuốc?

Ngày đó, mặc dù Tô Nghiêu luôn được Diệp Lâm ân cần săn sóc đến khi rời đi, nhưng nỗi nghi ngờ trong lòng vẫn không thể nói ra.

Tuy nhiên, hiệu quả của thuốc do Diệp Lâm mang đến rất công hiệu, Tô Nghiêu nhanh chóng khỏe lại như trước, dù thân thể còn hơi yếu nhưng dầu sao nước mắt nước mũi đã không còn chảy nữa.

Trái ngược thời điểm Tô Nghiêu ở nhà dưỡng bệnh, mấy ngày nay Tô Anh bị Tô Tự an bài nhét vào trong Hoàng Văn Quán học.

Nói chung Hoàng Văn Quán rất giống Sùng Văn Quán, chỉ khác Sùng Văn Quán thuộc Đông cung, phục vụ chỉ một mình thái tử, còn Hoàng Văn Quán phục vụ các môn đệ thuộc con cái cquan viên cấp tam phẩm trở lên và Hoàng thất vừa tới tuổi đi học.

Tô Nghiêu thân là nữ nhi Tể Tướng, vốn phải giống Tô Anh vào Hoàng Văn Quán, có điều không biết tại sao được phá lệ an bài học ở Sùng Văn Quán.

Tô Anh không giống Tô Nghiêu, nàng không phải sản phẩm giả mạo, thân là nữ nhi Tô gia thứ thiệt nên mới học có vài ngày ở Hoàng Văn Quán, thanh danh vang dội hơn trước.

Tô Nghiêu nghĩ, có lẽ đây lý do vì sao ném nàng vào Sùng Văn Quán học, bằng không đường đường trường nữ Tô Tể Tướng lại là kẻ mù chữ cái gì cũng không biết, thực khó nói ra thành lời.

Lâu ngày Thôi Thái Phó cũng hiểu rõ nàng, mỗi lúc thấy nàng suy nghĩ nát óc vẫn không hiểu đành phải lấy tay dạy, còn về phần Diệp Lâm lại rất vui, thường hay chống cằm nhìn Thôi Thái Phó làm khó nàng.

Nháy mắt đã tới mừng năm tháng năm lễ Đoan Ngọ.

Ngày này trong cung cực kỳ náo nhiệt, yến tiệc chiêu đãi mời đầy đủ tất cả các quan viên đến.

Sáng sớm Tô Nghiêu đã bị Cẩm Diên làm ồn, mơ mơ màng màng bị Cẩm Diên dỗ từng kiện từng kiện y phục trên người, cho đến khi búi tóc xong Tô Nghiêu mới giật mình tỉnh táo.

Trong cung mở yến hội, thân phận nàng là con quan quyền quý nên phải theo cha mẹ đến dự.

Lúc trước nàng không biết, giờ bất ngờ trở tay không kịp, hoàn toàn chưa chuẩn bị.

Sáng sớm Tô Anh đã rửa mặt thay đổi trang phục xong, ngồi trong khuê phòng Tô Nghiêu nghiêng người nhìn Cẩm Diên chọn lựa từng món trang sức đeo tay, đến khi sửa soạn xong liền cùng nhau lên xe ngựa.

Sau khi đến nơi, quan viên cùng các phu nhân và con gái đều sẽ tách ra, người lớn thì thiết yến tại Diên Gia Điện, người nhỏ thì tại bên trái Diên Gia Điện

Từ Vân Các.

Nhận Triều là quốc gia rất coi mở, nam nữ có thể cùng nhau đến học đường, thì yến tiệc trong cung cũng sẽ không kiêng kỵ gì, suy cho cùng là muốn giúp nam nữ hoàng gia độc thân có cơ hội quen biết nhau.

Mặc dù quốc gia này được cải thiện hóa nhưng nàng vẫn không đặt nhiều hy vọng. Đi tới đâu cũng bị dán một nhãn mác trên người “Chính là thái tử phi”, nhưng nàng biết những hạ nhân này chẳng dám có ý đồ xấu gì với nàng.

Vì vậy, Tô Nghiêu hiên ngang cùng Tô Anh đi lướt qua.

Đến Từ Vân Các, quả là nở mang kiến thức khi thấy có không ít công tử và quý nữ tùm năm tùm ba cùng tụ một chỗ nói chuyện với nhau, Tô Nghiêu và Tô Anh xông vào cũng không dẫn tới quá nhiều chú ý, các nàng tìm được chỗ ngồi của mình liền ngồi xuống trước.

Trông thấy vị trí mình ngồi bên tay trái trên cao, Tô Nghiêu thăm thò dài.

Ừm, vị trí này thật sự khiến người xấu hổ muốn chết.

Mặc dù bên trái là muội muội tốt của nàng, nhưng bên phải lại là ghế Diệp Lâm, Phong Sách thân là Thế tử con trai nhiếp chính vương, vị trí ghế ngồi là ở trên bên tay phải, cũng chính là đối diện mặt Tô Nghiêu.

Nghĩ tới vị Thế Tử con trai Nhiếp chính vương có tình cảm sâu đậm với Tô Dao, cùng lời thề son sắc đêm hôm đó khiến Tô Nghiêu cảm thấy không thể ngồi yên khi đối diện mặt là Phong Sách.

Đối mặt Phong Sách, trong lòng Tô Nghiêu ít nhiều có chút chột dạ áy náy, dù sao hiện giờ nàng đang dùng dáng vẻ người yêu làm tổn thương lòng người ta.

Diệp Lâm chưa tới nhưng Phong Sách đã tới ngồi đối diện Tô Nghiêu, không lên tiếng mắt cứ nhìn chằm chằm nàng.

Tô Nghiêu vờ như không nhìn thấy, khéo mắt khẽ lướt qua hắn.

Tô Anh ngược lại rất hưng phấn, lặng lẽ kéo tay áo Tô Nghiêu kể tai nàng nói nhỏ.

Nam nhân khoác trường bào lam sắc bên kia, trông dáng dấp không tệ chính là nhị hoàng tử Diệp Linh; cô nương xinh đẹp áo vàng bên cạnh chính là Thất công chúa Diệp Văn; ngồi nghiêm mặt xa xa chính là Ngũ công chúa Diệp Phi sắp gả cho con trai trưởng quan Thị Trung trong Hàn Lâm Viện...

Tô Nghiêu yên lặng suy nghĩ, ánh mắt quét đến vị thiếu niên áo đỏ cách đó không xa thỉnh thoảng nhìn về bên này, gờ tay lên đẩy Tô Anh một cái, hỏi, “Còn người đó?”

Lúc này Tô Anh mới xoay đầu lại, liếc mắt nhìn cái quay đầu trở về, không mặn không nhạt nói, “À, đó là Tứ hoàng tử Diệp Tề.”

Chỉ thế thôi.

Tô Nghiêu mở to hai mắt, Tứ hoàng tử Diệp Tề?

Nhìn Tô Anh lạnh nhạt như vậy, giống như có bí mật gì đó không thể nói ra... Nàng hăng hái đẩy Tô Anh một cái, truy vấn, “Hắn bị sao thế? Sao cứ nhìn sang bên này hoài vậy?”

Tô Anh hừ lạnh một tiếng, giọng ép xuống cực thấp, nói ra một câu vĩnh viễn Tô Nghiêu không ngờ xuất phát từ trong miệng Tô Anh ——

“Hắn... Nơi này, có bệnh.”

Nói xong, Tô Anh còn gờ tay lên chỉ chỉ đầu mình.

Tô Nghiêu thấy buồn cười.

Tiểu nha đầu này thật sự tức giận mới toát ra câu như vậy.

Tô Anh thấy Tô Nghiêu cười, trừng mắt nắm lấy tay áo Tô Nghiêu, vát và lăm lăm đòi đi lực chú ý Tô Nghiêu.

Trong lúc nói nói cười cười, nhất thời Tô Nghiêu đã quên mất cặp mắt đối diện, trong lúc lơ đãng nhìn sang cửa, trong nháy mắt ánh mắt liền ngây ngốc.

Mái tóc dài đen huyền được tóm gọn hết lên trên đỉnh đầu dùng mũ quan cố định lại, áo đơn mỏng màu đỏ sẫm kết hợp ngoại bào trắng thuần, bên hông đeo đôi ngọc bội bạch sắc phát ra tiếng leng keng vang dội, duy nhất chỉ có hải là màu đen, nhẹ nhàng thanh thoát bước qua cửa tiến vào.

Đây là thái tử điện hạ tôn quý nhất Nhận Triều, Diệp Lâm.

Lâu như vậy, Tô Nghiêu chưa từng thấy qua Diệp Lâm mặc loại trang phục này, dù biết đây chỉ là một buổi tiệc nho nhỏ trong cung, nhưng chỉ cần hần ần hần vậy vào trong tiệc chiều đãi tân khách liền thấy trang trọng ngay.

Tô Nghiêu không thể không thừa nhận, Diệp Lâm mặc thế này trông rất anh tuấn.

Nàng chưa từng thấy người này mặc đồ trắng, ngày thường Diệp Lâm chỉ mặc màu tím nhạt, thanh thoát lạnh lùng tựa sương khói, không ngờ khi người này mặc màu trắng lại rực rỡ, chói mắt thế.

Hiển nhiên Diệp Lâm đã trông thấy nàng, nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, Tô Nghiêu thấy rõ khóe môi người nọ cong lên cười ôn nhu.

Tô Nghiêu bối rối cúi đầu rũ mí mắt xuống.

Tuyệt đối không được động tâm với người này... Nếu thật yêu hắn, sẽ rất phiền toái.

Qua một lúc, người này đã ngồi xuống bên cạnh nàng, người bên trong Tử Vân Các liền an tĩnh lại, thái tử điện hạ khẽ cười, nghiêng đầu khẽ nói, “Xấu hổ sao.”

Người bên cạnh tất nhiên không nghe được, chỉ thấy thái tử ngồi xuống nghiêng đầu nói chuyện với thái tử phi, từ khóe mắt lan tràn tươi cười ôn nhu khiến không ít người cảm khái.

Ai có thể nghĩ tới vị thái tử điện hạ thanh tâm quả dục không nhiễm bụi trần lại bại bởi một Tô Dao chỉ đến Trường Ninh nửa năm, còn hay ốm yếu mang bệnh.

Thái tử đã đến, cung yến chính thức bắt đầu.

Đi nhiên Tô Nghiêu bị câu Diệp Lâm hỏi “Xấu hổ sao” liên vờ như “Xấu hổ” cúi đầu ăn, ai ngờ trông lúc nàng khiêm tốn ngồi ăn lại bị Diệp Lâm dọa sợ hết hồn.

Đôi đũa ngà hướng vào khối bánh ngọt trước mặt trong đĩa Tô Nghiêu, bị gấp đi, Tô Nghiêu ngơ ngát nghĩ rằng mình nằm mơ.

Trong cung yến đa phần là nữ tử, vậy mà thái tử điện hạ cư nhiên... Cư nhiên lại giành lấy đồ ăn trong đĩa của nàng...

Tô Nghiêu không dám tin ngẩng đầu nhìn qua Diệp Lâm, Diệp Lâm gấp khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Tô Nghiêu nhìn không chớp mắt Diệp Lâm ăn hết khối bánh ngọt kia, sau đó nghe người đó ung dung nói, “Bánh đậu phộng không tốt sức khỏe, nên ít ăn lại đi.”

Cho nên hắn liền gấp lấy ăn? ! Tô Nghiêu không thể hiểu nổi suy nghĩ của Diệp Lâm.

“Điện hạ.” Đột nhiên đối diện vang lên giọng nói đề nén tức giận quen thuộc.

Vốn dĩ Tử Vân Các đã hơi có chút âm ỹ lại trở nên an tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đều dừng động tác lại.

Tô Nghiêu nghiêng đầu qua, thấy đối diện Phong Sách đã đứng lên trong tay cầm theo ly rượu nhìn thẳng vào Diệp Lâm.

“Nhiều năm thân chưa gặp được Điện hạ, kính mời Điện hạ một chén.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chu tác (*)

Nhiều năm thân chưa gặp Điện hạ, kính mời Điện hạ một chén.

Người lớn hơn hay xấp xỉ tuổi nơi này, đều có thể hiểu rõ ý Phong Sách.

Chín năm trước Phong Sách chưa làm Nhiếp Chính vương Thế tử, thời điểm chưa bị Phong Duy Châu đưa đến Bình Khê, hai người bọn họ còn trong Thành Trường Ninh đều xưng huynh đệ tốt.

Trước khi xảy ra chuyện tranh đoạt quyền lực, thái tử phi vì sanh Diệp Lâm khó khăn nên đã mất, Đương Kim Bệ Hạ khi đó chưa có phi tần, vừa lúc thấy Phong phu nhân hạ sinh, mà Phong Duy Châu và bệ hạ lại xem nhau như huynh đệ ruột thịt liền đưa Diệp Lâm đến Phong phủ, nhờ Phong phu nhân cho ăn.

Hai người tựa huynh đệ song sinh, luôn bên nhau như hình với bóng sóng vai lớn lên.

Khi đó đâu ai ngờ sau chín năm, một thành thái tử, một thành Nhiếp Chính vương Thế tử, một có tiếng không có miếng tay không thực quyền, một danh bất chính ngôn bất thuận lại Phiên Thủ Vi Vân (làm mưa làm gió). Một đoạt người yêu người khác, người còn lại mỗi rượu xem như chưa phát sinh chuyện gì.

Lúc trước bệ hạ và Nhiếp Chính vương, hiện nay là thái tử và Nhiếp Chính vương Thế tử, trước mặt là tình nghĩa huynh đệ và quyền lực tuyệt đối, rốt cuộc ai có thể nói rõ cái nào nặng hơn.

Bên trong Từ Vân Các cực kỳ an tĩnh, tựa như kim châm rơi xuống vẫn nghe thấy rõ ràng. Mọi người không tự chủ hô hấp chậm lại nhìn lên ghế thái tử.

Tô Anh lặng lẽ đưa một bàn tay qua, cầm lấy bàn tay hơi đỏ mề của Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu cảm kích nhìn Tô Anh, trong đầu bay về một câu nói: Một miếng bánh ngọt dẫn đến huyết án...

Rốt cuộc trong đầu thái tử nghĩ gì, vì sao gấp thức ăn trong đĩa của nàng...

Diệp Lâm chỉ ung dung cười, giờ chén lên chào một cái, liền ngốc đầu uống một hơi cạn sạch, “Nếu Thế tử muốn ôn chuyện cùng ta, cứ chọn lấy ngày nào đó đến Đông Cung tụ họp một chút.”

Tựa như vài ngày trước hắn đã phải thích khách tới Đông cung ám sát, trong mắt hắn chẳng phải Đông cung là nơi muốn đến liền đến muốn đi thì đi sao.

Phong Sách cười lạnh một tiếng, ngốc đầu lên uống sạch rượu trong tay.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, hồi hà bắt đầu ăn.

Yến tiệc khai mạc được một nửa, liền có yến vũ xuất hiện.

Tô Nghiêu rất thích phục sức Nhạn Triều, nhất là cho Vũ Cơ, vừa không quá nổi bật lại không quá bảo thủ, vòng chuông vang leng keng tăng thêm cảnh đẹp ý vui.

Dáng nữ nhân dẫn đầu cao ráo mặc chiếc váy màu hồng phối thắt lưng màu vàng quanh eo, áo ngực màu đỏ kết hợp với vạt áo khoác bán che mỏng manh hình hoa nhỏ li ti bên ngoài, chèo trên cánh tay là chiếc khăn màu vàng, trên trán vẽ hình đoá hoa tinh xảo, đôi mắt đẹp long lanh linh động, bước nhảy uyển chuyển xoay tròn nhìn thẳng vào Diệp Lâm mỉm cười không nói.

Tìm Tô Nghiêu vang lên thành thịch.

Quả nhiên, một khúc múa xong, đợi khi lui về, Diệp Lâm gọi lĩnh vũ (múa chính) này lại, ánh mắt mỉm cười, hỏi, “Người là người phương nào?”

Cô gái mặc váy đỏ nhẹ nhàng hạ bái (cúi người), thanh âm lạnh lốt, “Thần là Hạ Gia Ngọc, gia phụ là Lễ bộ thượng thư Hạ Ngạn Tiêu.”

Lòng Tô Nghiêu lạnh xuống.

Lễ Bộ Thượng Thư, đã đến cấp bậc này sao còn muốn đưa khuê nữ mình vào Đông cung chứ? Tô Nghiêu lắc đầu thờ dài, thật đáng tiếc. Nhiều quan viên đã bị vu tội, vậy mà còn không rõ Đông cung là một động không đáy sao.

Diệp Lâm gật đầu một cái, lộ ra thần sắc cười như không cười, “Người đâu, ban thưởng.”

Hạ Gia Ngọc vui mừng, nhận ban thưởng lui xuống thay bộ y phục khác, một buổi cung yến dần dần đi vào hồi kết

Bên cung yến tại Diên Gia Điện vẫn chưa tan, theo lễ thường Từ Vân Các sẽ giải tán trước, các công tử tiểu thư tụ thành một nhóm đi quanh Từ Vân Các, Từ Vân Các được xây trên mặt nước, cảnh trí rất thích hợp cho lòng người say đắm, ánh mắt đưa tình.

Tô Nghiêu và Tô Anh ngồi trong thủy tạ chốc lát, nghe Tô Anh tiếu hạo vị “Phong ca ca” của nàng, Tô Nghiêu có chút mất hứng.

Phong Sách người này khiến nàng có cảm giác quen thuộc. Ước chừng do thân thể Tô Dao này đang tác quái, suy cho cùng hai người từng yêu nhau không phải sao.

Cho nên nàng luôn không tự chủ muốn cách xa người này, cảm thấy người này rất nguy hiểm.

Tô Anh thấy nàng còn chưa an tâm, bên kia lại có người quen đang kêu, được Tô Nghiêu đồng ý liền theo người quen tán gẫu.

Tô Nghiêu không có người quen nào, lại muốn yên tĩnh một mình, dựa vào lan can nhìn xuống hồ nước ngắm đàn cá bơi qua lại, ngắm người.

Ánh mắt lướt qua bóng dáng màu đỏ dần dần tiến gần, Tô Nghiêu nhìn sơ qua đã nhận ra người này, vì không muốn nói chuyện lại nghiêng đầu nhìn cá.

Người nọ thiếu kiên nhẫn, cười duyên một tiếng nói, “Nghe đại danh Tô đại tiểu thư đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.”

Câu thời cổ x mở đầu luôn như vậy, một chút sáng ý cũng không có.

Tô Nghiêu nhủ mày xoay đầu lại, lạnh nhạt nói, “A Dao vốn không muốn cùng Hạ Tứ tiểu thư tranh đoạt cái gì, Hạ Tứ tiểu thư cần gì tự chuốt lấy phiền phức, ngày khác cùng Đông cung chung sống hòa thuận mới là tốt.”

Nàng không quan tâm Diệp Lâm cười bao nhiêu phi tần, chỉ hy vọng không bị cuốn vào những thị phi rắc rối, trong lòng Tô Nghiêu cảm thấy không đáng giá phải vì một nam nhân tranh đến ngời chết ta sống.

Bất quá như đã nói, Hạ Gia Ngọc có thể vào được Đông cung không, thật sự rất khó nói.

Hạ Gia Ngọc sững sờ, không biết vì sao trường nữ Tô thị lại lớn mật nói ra những lời không quy củ ở trước mặt vậy.

Nàng bày ra bộ dạng không quan tâm, không phải ý được thái tử điện hạ cưng chiều sao.

Hạ Gia Ngọc nghĩ vậy, mặt miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, “Tô đại tiểu thư nói gì Gia Ngọc nghe không hiểu... Nghe nói Tô đại tiểu thư kỳ nghệ rất cao, Gia Ngọc chỉ muốn tạo quan hệ với Tô đại tiểu thư hơn chút thôi.”

Tô Nghiêu trầm ngâm thờ dài, vừa rồi nàng còn cảm thông với Hạ Gia Ngọc, nghĩ một cô nương tốt vậy lại bị đẩy vào chốn Đông cung, nhưng giờ trong lòng lại thấy chán ghét, cô nương này đúng là quá chấp nhất...

“A Dao chỉ là tài sơ học thiên, kỳ nghệ không tinh, làm sao dám so với Hạ Tứ tiểu thư.”

Tô Nghiêu đánh cò rất khá, nhưng vừa nhìn liền biết Hạ Gia Ngọc này đến không phải vì đánh cò, cho nên cứ thừa nhận mình không bằng người cũng không mất miếng thịt nào, còn tránh một ít rắc rối có sao không làm?

Cảm giác mệt mỏi lại ập đến, Tô Nghiêu ngáp một cái không để ý tới Hạ Gia Ngọc, dựa lan can nhắm hai mắt lại.

Hạ Gia Ngọc bị nàng chặn câu, nói không ra lời, lại thấy nàng không để ý mình, khóe mắt nhìn thấy bóng dáng hồng bạch (áo của anh Lâm đó) đan xen đối diện, khóe môi nở nụ cười. Nàng cố ý mặc màu đỏ hôm nay, quả nhiên được thái tử điện hạ chú ý.

Chỉ nghĩ một giây lát người đã chạy đến gần, Hạ Gia Ngọc hành lễ, giọng dịu dàng vãn an, lại chỉ nhận câu “Ừ” không tập trung của Diệp Lâm.

Hạ Gia Ngọc không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn thấy toàn bộ lực chú ý Diệp Lâm đều đặt vào người ngồi dựa lan can híp mắt lại giống như đã ngủ.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy thái tử điện hạ nhìn người khác dịu dàng thế.

Diệp Lâm giờ tay khẽ đẩy đẩy Tô Nghiêu, sau đó rất nhanh mở mắt.

Vừa thấy Diệp Lâm, Tô Nghiêu giật mình đứng lên. Sao ở chỗ nào cũng có hắn, thật khó tìm được chỗ nào yên tĩnh nghỉ ngơi một chút.

Thân thể nàng không khỏe, cảm thấy mệt chết đi.

Diệp Lâm thấy nàng tỉnh, hòa nhã nói, “Ngủ chỗ này sẽ bị cảm, bộ muốn lại bị cảm nữa sao?”

Tô Nghiêu chột lắc đầu một cái, thân thể Tô Dao rất yếu làm sao chống đỡ gió lạnh... Nàng không cố ý muốn ngủ chỗ này, chẳng qua hiện tại thấy hơi buồn ngủ, nhất thời nhin không được thôi...

Còn chưa mở miệng hỏi hắn tới làm chi, tay liền bị nắm lên, trong tay Diệp Lâm cảm một chiếc vòng tay thật nhiều màu đeo vào cổ tay tái nhợt Tô Nghiêu.

Hạ Gia Ngọc không dám tin vào hai mắt mình. Thái tử điện hạ lại... Tự tay buộc dây Chu Tác cho Tô Dao...

Dĩ nhiên Tô Nghiêu không biết vật này gọi là Chu tác, nàng chỉ nghĩ nó là sợi dây nhiều màu sắc được đeo vào tiết Đoan Ngọ mà thôi. Vì vậy khen tặng Diệp Lâm quá chu đáo, chứ không có chú ý phản ứng Hạ Gia Ngọc.

“Lại phiền Điện hạ phí tâm” Tô Nghiêu lắc lư cổ tay, ngắm nghía một chút, không phải nói chứ đồ ở cổ đại này, thợ làm còn tinh xảo hơn cả đồ hiện đại.

Diệp Lâm nhếch môi cười, nàng vẫn không biết đây là cái gì, không biết Chu tác này chính là tín vật khóa nàng bên cạnh hắn không bao giờ ... rời đi nữa, nàng nhận liền sẽ không thể rời khỏi hắn...

Hạ Gia Ngọc tròn to hai mắt, thái tử điện hạ lại cười cưng chiều nàng ta đến vô pháp vô thiên vậy...

Diệp Lâm lúc này mới chú ý nữ nhân chương mắt này, chỉ nhìn lướt qua rồi lạnh nhạt nói, “Người còn có chuyện gì sao?”

Hạ gia Ngọc lắc đầu một cái, vội vàng tìm lý do bỏ chạy, nàng rút cuộc đã rõ khiêu khích Tô Nghiêu là một việc làm ngu xuẩn.

Tô Nghiêu nhìn theo bóng lưng Hồng Y(*) xinh đẹp, thờ dài thật nhỏ khiến không thể nghe thấy.

Diệp Lâm hơi nhủ mày giương mắt nhìn nàng.

Nàng là... Ghen sao? Không, sẽ không, nàng căn bản không đặt hấn trong lòng...

Dù vậy, hấn vẫn không nhận được muốn giải thích để nàng không chút hiểu lầm nào, “Ta là thái tử, luôn cần có chút thủ đoạn... Nàng, không cần để ý trong lòng.”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, nói, “Điện hạ là Đông cung, tương lai cần thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, chuyện nạp phi đã thuận lý thành chương bao đời nay, A Dao đương nhiên sẽ không để trong lòng.”

Tô Nghiêu cũng không ngại. Dù sao nàng không định ngủ chung với thái tử điện hạ, thái tử điện hạ muốn tìm bao nhiêu người ngủ cùng cũng không sao?

Diệp Lâm đã sớm nói, cưới nàng do đã có những suy tính khác.

Diệp Lâm lại không biết ý tưởng trong lòng nàng, trong lòng có mấy phần mất mát khi nghe khẩu khí không chút quan tâm của nàng. Dầu thế hấn không được phép xảy ra sơ xuất. Sau khi mất đi hấn mới hiểu ra hấn không cần ba ngàn mỹ nữ, hấn chỉ cần một mình nàng là đủ.

“Những năm gần đây hội thi khoa cử luôn bị người gây rối, tra tòi tra lui vẫn chưa ra kết quả, Hạ Ngạn Tiêu lại là Lễ Bộ Thượng Thư, nếu muốn giải quyết sạch sẽ chuyện khoa trường, e rằng chỉ có thể đi từ trong tay hấn. Hôm nay hấn lại có ý muốn quyền rũ Đông cung, có thể nhận ra hấn không phải người Nhiếp Chính vương, ta mới nghĩ...”

Diệp Lâm không nói thêm nữa, bởi vì hấn nhìn thấy rất rõ hành động nữ nhân trước mắt nhú mày.

Cùng một dạng kiếp trước, nàng rất dễ dàng hiểu ý hấn.

Tô Nghiêu nghĩ, quả nhiên Hạ Gia Ngọc rất muốn vào Đông cung..

Chú thích:

Hồng Y(*) áo đỏ.

Chu tác (*) chính là sợi vòng đeo tay thắt từ nhiều màu lại với nhau, hoặc gờ hay dùng một màu kết hợp với những chiếc chuông, con cá, tượng trưng cho cầu may mắn, hạnh phúc. Nhưng ở đây nó tượng trưng như nhẫn cầu hôn của người hiện đại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cầu trợ giúp.

Đầu năm nay Diệp Lâm mới chính thức tiếp xúc triều chính, nhưng trong ngoài triều đều bị người nhà họ Phong khống chế, tuy có Tô Tự ngầm ngầm nâng đỡ nhưng Diệp Lâm vẫn không tạo được chút danh tiếng nào để Tam Tinh Lục Bộ (*) khẳng định, dù sâu trong lòng những quan viên này đều muốn ủng hộ người hoàng tộc, thế nhưng lại vẫn muốn nghiêng về thanh danh hiển hách của Nhiếp Chính vương.

Trong đó, lại có những người chỉ muốn ngầm ngầm tự giữ lấy thân mình.

Trong tay hấn cơ hồ không có người để dùng, khó mà bước được nửa bước vì vậy cần phải bồi dưỡng thêm một ít nhân tài.

Giống như Lễ Bộ Thượng Thư có ý đồ bất chánh không ngừng ra vẻ nịnh nọt, đồng thời còn cho Diệp Lâm một tín hiệu tỏ rõ mình đứng về phe Đông Cung, không phải người Nhiếp Chính Vương.

Nếu như Diệp Lâm muốn nhắm vào lão ta thì cũng sẽ không đụng đến lợi ích Nhiếp Chính Vương, vì vậy Diệp Lâm có làm vài chút chuyện trò ngại, nhưng căn bản sẽ không lật mặt chính diện đối chọi với Nhiếp Chính vương.

Mà trong quá trình Lễ Bộ Thượng Thư đảm nhiệm điều tranh, Diệp Lâm có thể xem ai thích hợp chức vị này thì tăng cường bổ nhiệm thêm.

Như vậy vừa có thể bồi dưỡng quan viên, còn tốt hơn để họ bộ thay đổi cách nhìn với Diệp Lâm, cũng bởi vì người có tài đều nhiều năm không gặp thời, người có tài còn chưa kịp biểu diễn liền bị người khác áp chế, do bản tính quá bộc trực thẳng thẳng không muốn bị người lôi kéo, nên luôn giữ trung lập không có cơ hội thể hiện tài năng.

Diệp Lâm cũng không tỏ ý muốn lôi kéo bất cứ ai, bởi vì một khi người như vậy nắm quyền dù không cảm kích Diệp Lâm, tối thiểu không xoay người gia nhập trận doanh Nhiếp Chính vương.

Diệp Lâm không muốn kết bè kết cánh quá rõ ràng, hấn chỉ muốn làm tan rã dần quyền lực và tầm ảnh hưởng quá lớn của Nhiếp Chính Vương.

Những kẻ bo bo tự giữ người, sau này nhìn thấy tất cả mọi thứ hấn làm, sẽ hiểu bản thân mình nên lựa chọn thế nào.

Thế nhưng Tô Nghiêu lại không hiểu, nếu nàng có thể nghĩ tới đây thì với kinh nghiệm nhiều năm làm việc quan trường của Nhiếp Chính vương chắc chắn phải biết.

Vậy tại sao lão ta lại để mặc Diệp Lâm chậm rãi quét sạch mà không giơ tay ngăn cản? Hay lão ta đã sớm giăng bẫy chờ Diệp Lâm chui đầu vào lưới sao...

Tô Nghiêu không ngờ mình lại bị kéo vào trong vòng lẩn quẩn này, lại còn không ngừng đốt cháy nhiều tế bào não thế.

Lại cảm thấy mình quá sức ngây thơ, khi dự tính làm sâu lưới ăn không ngồi qua các tháng ngày.

Từ sau khi thái tử giám quốc, không ngừng sửa đổi chức vị quan viên, nhưng lại không đụng đến cấp bậc Thượng Thư, Tô Nghiêu đoán lần này Diệp Lâm muốn Hạ Ngạn Tiêu khai đao.

Diệp Lâm nhất định không có ý định bỏ rơi mình, bằng không hôm nay cần gì phải diễn trò chọc giận Phong Sách chứ. Hắn không phải đã biết mình và Phong Sách đã nhất đao lưỡng đoạn(*) quan hệ rồi sao.

Chẳng lẽ vì không tin lời nàng cho nên muốn đích thân chứng thật? Hay chỉ muốn ở trước mặt Phong Sách biểu thị công khai chủ quyền, cho y biết Tô Dao đứng về phía hắn?

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu chợt ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào Diệp Lâm, mở miệng hỏi, “Nói đi, vì sao Điện hạ lại biết A Dao không thích ăn bánh đậu phộng?”

Lúc trước Cẩm Diên đã nói qua, Tô Dao thích nhất là ăn bánh đậu phộng. Có một vài lần, hắn còn cho người mang bánh đậu phộng đến...

Chẳng lẽ hành động mỗi ngày của mình đều bị người nằm vùng trong Tướng phủ báo cáo đầy đủ chi tiết cho Diệp Lâm biết?

Này không khỏi khiến người nổi hết da gà.

Dĩ nhiên, Tô Nghiêu đâu biết rằng người bị phái đi chính là ám vệ Đông cung để “Bảo vệ an toàn cho Tô Dao”, này quả là khiến người ta rất ủy khuất. Bởi vì nói là muốn bảo vệ Tô Dao an toàn, thái tử chẳng những không cho người ta lộ diện, còn phải bảm bảo đầy đủ mọi chuyện cho ngài biết, ám vệ đâu phải thị nữ nên cảm thấy rất bất bình vì người tài chẳng được trọng dụng.

Diệp Lâm thu hết vào mắt mọi thần sắc biến hóa của nàng, giơ tay vén tóc mai Tô Nghiêu ra sau mạn tai, vừa ôn nhu vừa ám muội nói, “Ta đều biết.”

Tô Nghiêu hơi ngần người cảm khái, nếu Diệp Lâm quyết tâm muốn sử dụng mỹ nhân kế với người nào, thì dù lòng người đó cứng như đá, cũng sẽ thất bại.

Bất quá đó chỉ là vỏ bọc người này mượn dùng để dương đông kích tây.

Đang âm thầm cảm khái, trước mặt dần dần xuất hiện một bạch y nam tử tiến lại gần, Tô Nghiêu không biết hắn, nhưng lại có thể chắc chắn người này đang đi tới chỗ nàng và Diệp Lâm, bởi vì ánh mắt hắn ta chưa từng rời khỏi nàng.

Chắc không phải hoa đào do Tô Dao gây ra nữa chứ, một Phong Sách đã đủ một Tô Nghiêu không muốn phải ứng phó thêm ai nữa.

Tô Nghiêu nhíu mày, nhìn người nọ đến gần hướng Diệp Lâm và mình làm lễ, bên tai vang lên giọng Diệp Lâm giới thiệu.

“Đây là con trai độc nhất của Thôi Thái Phó cai quản mọi chuyện trong Đông Cung thái tử, Thôi Thuật.”

A... Thoạt nhìn hòa nhã điềm đạm, trên thực tế lại là con trai độc nhất của Thôi Thái Phó yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc kia...

Tô Nghiêu vẫn thi lễ gật đầu một cái, nói, “Tô Dao.”

Thôi Thuật người này trông rất thông minh giao hoạt, xem ra là mưu sĩ của Diệp Lâm, nàng có nên tạo quan hệ tốt với hắn không?

“Ngưỡng mộ đại danh Tô đại tiểu thư đã lâu, hôm nay gặp mặt...” Thôi Thuật dừng một chút, mới nói tiếp, “Quả nhiên danh bất hư truyền.”

Rốt cục hắn đã gặp được cô nương khiến Diệp Lâm si mê thần hồn điên đảo, vào tiệc ngắm hoa mai lần trước không ngờ Diệp Lâm lại nhìn trúng nàng, trước không đề ý hôm nay gặp mặt quả thật làm người kinh ngạc, vừa rồi đứng xa xa nhìn Diệp Lâm ở cùng nàng ta, quả như kinh đồng ngọc nữ do trời đất tạo thành.

Qua những năm chung sống cùng nhau, Thôi Thuật không tin Diệp Lâm là một kẻ ham mê sắc đẹp. Trên người cô nương này, tuyệt đối đang nắm giữ tử huyệt của Diệp Lâm mà hắn không biết.

Chốt lát đầu lại choáng váng, Tô Nghiêu theo thói quen giơ tay xoa mi tâm, Thôi Thuật liếc nhìn sợi dây ngũ sắc bay bay trong gió nhẹ trên cổ tay Tô Nghiêu, con người co rụt lại.

Chu Tác...

Diệp Lâm lạnh nhạt nói, kéo suy nghĩ của hắn về ngay lập tức, “Có chuyện gì sao Ý Hạnh?”

Thôi Thuật phát giác ánh mắt mình quá luống cuống, vội vàng dời đi tầm mắt, một mực cung kính nói, “Xác thực có chút chuyện cần thương lượng với Điện hạ...”

Không lẽ muốn nói ngay trước mặt Tô Dao sao...

Diệp Lâm gật đầu một cái, nói, “Đi thôi.”

Lời còn chưa nói xong đã dứt khoát bước đi, lưu lại một mình Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu cũng không cảm giác mình bị lạnh nhạt, thẳng thắn mà nói nàng hiện tại ước gì Diệp Lâm cứ lạnh nhạt với nàng thế, chuyện trong tiệc cung yến Đoan Ngọ này đã đủ rồi, nàng không muốn bị đẩy đến đâu sóng ngọn gió đâu.

Bên kia Tô Anh đã nói chuyện phiếm xong, thấy Tô Nghiêu ngồi một mình trong Thủy Tạ, liền đi lại chỗ Tô Nghiêu.

Đang nói chuyện thấy trên cổ tay Tô Nghiêu đeo sợi dây ngũ sắc, Tô Anh kinh ngạc che miệng, bất ngờ nói, “Không ngờ Điện hạ lại thích tỷ tỷ như thế, ngay cả Chu tác cũng...”

Chu tác?

Tô Nghiêu quơ quơ cánh tay, xác định “Chu tác” mà Tô Anh nói chính là sợi dây ngũ sắc vừa rồi Diệp Lâm đeo cho mình, bất ngờ mày hơi nhíu.

Chẳng lẽ vật này còn có ẩn ý gì sao.

“Tuy chuyện không ly kỳ mấy, nhưng vẫn được các cặp vợ chồng lấy Chu tác làm tín vật cầu xin trời cao thương xót bảo hộ nhân duyên... Thật không ngờ Điện hạ cũng sẽ như thế...” Tô Anh kéo tay Tô Nghiêu cẩn thận quan sát, thở dài nói, “Tỷ tỷ được Điện hạ thích như thế, A Anh thật hâm mộ.”

Hả, tín vật cầu xin trời cao thương xót bảo hộ nhân duyên... Tô Nghiêu cười xấu hổ vì tìm được chủ đề làm lý do để nói nữa rồi.

Diệp Lâm người này quả nhiên tâm tư kín đáo, không phải chỉ cần làm dáng một chút trong bữa tiệc biểu thị công khai chủ quyền đã thành công rồi sao, lại còn dùng chiêu Chu tác chưa hẳn được người khác chú ý tới.

Quả nhiên quá lãng phí tâm tư.

Đại khái vừa rồi Hạ Gia Ngọc bị đá kích không nhỏ đến khi yến hội kết thúc vẫn không trở lại quấy rầy Tô Nghiêu, ngược lại Tô Nghiêu ở cùng Tô Anh làm quen không ít vài vị thiên kim quyền quý.

Trong này có người là thật ý kết giao cũng có người là giả dối, thậm chí có người ngoài mặt cung kính trong lòng độc ác, Tô Nghiêu đều nhận ra, chẳng qua ngoài mặt vẫn theo lễ đáp trả, nhưng lòng đã ghi nhớ kỹ.

Trở lại Tướng phủ, Tô phu nhân dường như nhớ ra cái gì, liền nói lại vài ngày nữa trong cung sẽ cử hành mùa xuân đi săn, kêu Tô Nghiêu chuẩn bị.

Tô Nghiêu liền choáng váng mặt mày.

Nàng chưa tính thông cảm kỳ thư họa, bất quá dựa vào kiếp trước còn biết chơi đàn tranh và cờ vây mới miễn cưỡng vượt qua bài kiểm tra, đột nhiên lần này giáng xuống mùa xuân đi săn, bất năng làm sao mới tốt...

Bình thường trong truyện viết xuyên không không phải chỉ ngâm thơ thi đối Khúc thủy lưu thương, sau đó nàng mượn dùng các bài thơ nổi danh lừa đời lấy tiếng, làm mọi người kinh ngạc một phen sao? Đầu ai nói cho nàng biết về lại cổ đại còn phải học kỹ năng cưỡi ngựa...

Nhìn ý Tô phu nhân, chắc không thể cáo bệnh miễn tham gia.

Nhưng nàng căn bản không muốn...

Tô Anh ngược lại hưng phấn nói, “Thật lâu không thấy bộ dạng hiên ngang anh thư của tỷ tỷ, thật là nhớ quá đi. Lấy thực lực của tỷ tỷ, nhất định sẽ không thua kém các công tử tiểu thư trong thành Trường Ninh.”

Tô phu nhân cảnh cáo nhìn Tô Anh một cái, làm Tô Anh phát hiện ở chung Tô Nghiêu lâu quá liền nghĩ gì nói đó, nàng le lưỡi im lặng núp sau lưng Tô Nghiêu.

Trong lòng Tô Nghiêu bức rức không thôi.

Thân thể suy yếu như vậy, nàng nghĩ chắc từ nhỏ Tô Dao đã được dưỡng dục theo kiểu tiểu thư khuê các, nào ngờ thì ra người này lại còn giỏi cưỡi ngựa bắn cung chứ?

Xem ra Nhạn Triều không chỉ dân phong rộng mở ... Còn có chút... quá dũng mãnh...

Tô Nghiêu mặt đưa đám nói cáo lui với Tô phu nhân và Tô Anh, trở lại khuê phòng mình thờ dài.

Cẩm Diên không rõ nguyên do, tưởng Tô Nghiêu gặp chuyện gì buồn trong tiệc hoàng cung, mới nhỏ nhẹ thử thăm dò, lại biết Tô Nghiêu buồn vì chuyện mùa xuân đi săn.

Cẩm Diên là nha hoàng được Tô Dao mang từ Bình Khê đến, vì lớn lên bên Tô Dao nên cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Không phải từ nhỏ tiểu thư thường xuyên cùng Thế tử dong ruổi ngoại thành sao, sao lại lo chuyện mùa xuân đi săn thế, nô tỳ cảm thấy ở Thành Trường Ninh này không ai hiểu rõ thuật cưỡi ngựa bắn cung hơn tiểu thư hết.”

Tô Nghiêu nghe Cẩm Diên nói xong, lòng càng bẽ tắc.

Vẫn luôn cùng Phong Sách... Vốn Phong Sách đã luôn chú ý nàng hơn những người khác, nàng không biết lẽ trong mùa xuân đi săn này phát hiện gì đó, nhất định sẽ nghĩ nàng là giả mạo.

Tuy nàng không sợ hấn điều tra, nhưng nếu hấn biết Tô Dao chết không thấy xác, không chừng sẽ gây nên nhiều trận mưa máu gió tanh.

Tô Nghiêu nghĩ hết một đêm, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn thấy chuyện này cần tìm thái tử đến giúp một tay.

Chú thích:

Tam Tinh Lục Bộ (*) : tên gọi chung cho ba cơ quan quyền lực trung ương cao nhất thời phong kiến Trung Hoa, bao gồm Thượng thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh và Trung Thư Tỉnh. Sau đó chính là Lục Bộ gồm: Lại Bộ, Hộ Bộ, Lễ Bộ, Binh Bộ, Hình Bộ, Công Bộ

nhát dao lưỡng đoạn (*): một nhát dao chém đứt thành hai đoạn, chỉ hành động dứt khoát, cắt đứt quan hệ .

3. Khúc thủy lưu thương: là tập tục cổ xưa của Trung Quốc vào ngày đập thanh tháng ba âm lịch, mọi người ngồi hai bên bờ sông, dùng một loại “thương” – tức loại công cụ uống rượu thời cổ, nhẹ dễ trôi theo dòng nước tính từ đầu dòng, hễ chung rượu đặc biệt này trôi đến bên ai, thì người đó phải uống. Thường sau đó những nhà quyền quý hoặc giới văn thơ thường ngồi trong đình viện dùng lối này uống rượu làm thơ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: cùng cưới

Diệp Lâm không quen Tô Dao, nên sẽ không biết Tô Dao giỏi cưỡi ngựa bắn cung. Và lại giờ nàng đã mang danh thái tử phi, nếu bị người bên xấu chẳng phải Đông Cung cũng xấu mặt theo sao.

Theo lý Diệp Lâm phải ra giúp đỡ một tay, chỉ là nàng không biết phải mở miệng thế nào.

Huống chi có một việc chưa chắc chắn, nếu Diệp Lâm đồng ý lại đưa cho nàng một vị “Sư phụ” không biết giữ kín miệng, làm mọi người đều biết nàng không biết cưỡi ngựa bắn tên không.

Theo phong cách làm việc của Diệp Lâm, sẽ... Không thể đâu?

Gió khẽ thổi vào cửa sổ rộng mở lật tung trang giấy trên bàn, không biết vì sao Thôi Thái Phó lại không có mặt ở đây, chỉ có thư đồng Đông cung nghiêm trang làm tròn trọng trách đứng một bên.

Người bên cạnh vẫn chuyên chú viết chữ, chân mày hơi nhíu, ngón tay trắng ngọc khớp xương thon dài rõ ràng cầm bút lông, trong lúc viết chữ quả thực nhìn vô cùng phong nhã.

Tô Nghiêu len lén liếc nhìn lông mày nhíu chặt của hấn.

Nếu nàng nói, Diệp Lâm nhất định sẽ hỏi nàng vì sao không tham gia cuộc săn mùa xuân cưỡi ngựa bắn cung... Đây chẳng phải tự mình khai ra sao...

Nhưng mà... trừ hấn ra Tô Nghiêu thật sự không biết có thể tìm ai hỗ trợ. Nàng không định tạo danh tiếng gì trong cuộc đi săn mùa xuân, chỉ cần chạy được vào trong rừng ai biết nàng có giương cung sẵn bắn không.

Chỉ cần lẫn vào trong là tốt rồi.

Khi Tô Nghiêu nghiêng đầu lần thứ một trăm lẻ một nhìn người bên cạnh, Diệp Lâm đặt bút lông xuống, chỉnh sửa chút ống tay áo rồi xoay đầu lại, chậm rãi nói, “Nàng có chuyện gì, cứ nói đi đừng ngại.”

Bị phát hiện rồi... Tô Nghiêu lúng túng ho khan một tiếng.

Thì ra hần biết mình đang nhìn hần ...

“Điện hạ có biết, vài ngày nữa cuộc đi săn mùa xuân sẽ bắt đầu không?” Tô Nghiêu châm chọc hỏi.

Diệp Lâm quay đầu nhìn.

Hần đương nhiên biết, cuộc săn mùa xuân này là do chính hần chủ trì. Nói chuẩn xác đây là lần đầu tự hần chủ trì một hoạt động lớn như vậy.

“Điện hạ sẽ tham gia?” Sẽ đi, mặc dù chỉ có hư danh nhưng dấu sao hần vẫn là thái tử...

Diệp Lâm cong môi cười. Hần rất thích bộ dạng bối rối của nàng, rồi lại mất kiên nhẫn muốn dò xét thử thái độ của hần.

“Không, cuộc săn mùa xuân lần này do ta chủ trì nên không cần tham gia.”

Mắt Tô Nghiêu tối sầm lại, nàng có thể đi bằng cửa sau không tham gia không.. Nhưng dù Diệp Lâm có đồng ý thế nhưng lại không biết giao phó thế nào với bên Tô Tự, nếu Tô Tự biết mình từ chối không tham gia, khẳng định sẽ nghĩ là nàng cấu kình, không những bắt quỳ ở Từ Đường còn lôi đi tham gia cuộc săn mùa xuân nữa.

Nàng thật sự quá sợ Tô Tự rồi.

Đang suy nghĩ người nọ lại giống như biết thuật độc tâm, thông thả nói, “Nếu không biết, ta sẽ hướng dẫn cho một chút.”

Hả?

Mắt Tô Nghiêu sáng lên, nàng có nghe lầm không, người nọ chủ động giải quyết khó khăn cho nàng sao?

Diệp Lâm nhìn ánh mắt phát sáng mừng rỡ của nàng, thế là bất giác cong môi cười đứng dậy kéo Tô Nghiêu đứng lên.

A? Tô Nghiêu ngơ ngác.

“Đi vườn Thượng Uyển.”

Dứt lời, Diệp Lâm nắm tay Tô Nghiêu đi ra ngoài.

Tô Nghiêu bị hần kéo đi, quay đầu nhìn vết mực chưa khô trên bàn, cứ vậy mà đi không sợ Thôi Thái Phó tức chết sao?

“Còn Thái Phó...”

“Không sao.” Diệp Lâm chỉ trả lời hai chữ. Sao hần dám nói cho nàng biết, sớm biết nàng sẽ nhờ hần dạy cưỡi ngựa bắn cung, nên đã sớm báo Thôi Thái Phó hôm nay không cần tới.

Bằng không, Thôi Thái Phó luôn làm việc nghiêm túc sao đột nhiên đến trễ chứ?

Tô Nghiêu nghe hần bình tĩnh nói, trong lòng thăm tóm tắt ngắn gọn một câu. Thái tử điện hạ đúng là quá... tùy hứng.

Đi theo Diệp Lâm đến vườn Thượng Uyển đổi y phục khác, Tô Nghiêu lúc này mới nhận ra có gì đó không đúng.

Vườn Thượng Uyển là khu vực đi săn của hoàng gia, cách Hoàng Thành rất gần, cơ hồ sau Đông Cung thì ngày thường chỉ có hoàng tử công chúa lui tới chơi trò chơi, chuyện chuẩn bị sẵn y phục là việc phải làm, nhưng mà...

Bộ y phục trên người tuy nhỏ nhưng lại rất vừa, không biết trước đây nàng có tới vườn Thượng Uyển chưa, nếu chưa đến sao lại có y phục cho nàng dùng chứ?

Nếu nói thái tử an bài trước lại càng không thể nào, thái tử sao biết nàng muốn cưỡi ngựa, lại còn biết nàng sẽ nhờ hần chứ...

Tô Nghiêu nghĩ không ra, nên quyết định không nghĩ nữa, nhú mày nhìn Diệp Lâm thay xong y phục cưỡi ngựa, áo trắng bên trong khoác lớp áo tím bên ngoài, buộc tóc cài kim quan, cưỡi một con ngựa trắng từ nơi xa đi tới.

Nào là ngựa trắng, lục lạc vàng, mặt tựa Quan Ngọc(*).

Tô Nghiêu chăm chú nhìn, nếu Diệp Lâm người này ở thời hiện đại, thật sự rất hợp hình tượng bạch mã hoàng tử.

Trong lúc thất thần người đã tới bên cạnh, cúi người vươn tay nói, “Lên.”

Lên? Lên đâu?

Tô Nghiêu chỉ chỉ mình, không hiểu Diệp Lâm muốn làm gì, nàng vẫn còn chờ Diệp Lâm dẫn nàng đến chỗ “Sur phụ”, nhưng đứng này giờ lại không thấy người nào tới đây đón nàng.

Chưa kịp mở miệng nói, người nọ đã hơi cúi người, nắm cả hông của nàng kéo lên trên lưng ngựa.

Tô Nghiêu mở to mắt, có chút không thể tin được, Diệp Lâm.. Hắn định tự mình chỉ dạy nàng?

Cho nên câu vừa rồi thật ra là nói hắn sẽ chỉ dẫn nàng, chứ không phải tìm một “Sur phụ” sao?

Diệp Lâm ngồi sau lưng nàng, một tay nắm hông nàng, một tay khác nắm dây cương khẽ nói một câu “Ngồi cho vững”, liền giục ngựa chạy như bay.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, theo bản năng thân thể cứng còng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, một câu cũng nói không nên lời.

Chuyện duy nhất nàng muốn làm giờ chính là —— thét chói tai...

Bạch Mã(*) chạy được một quãng đường, thân thể Tô Nghiêu mới dần dần thích ứng trở lại, bình tĩnh cảm nhận gió mát xẹt qua tai.

Diệp Lâm ở sau lưng nàng, một cánh tay khoác lên bờ eo cực kỳ mềm dẻo của nàng, thái độ không chút mập mờ rất có tinh thần trách nhiệm giúp bạn.

Nhưng do vừa rồi bị dọa sợ, cả người Tô Nghiêu đều rúc trong ngực Diệp Lâm, hơi thở ấm áp người nọ phả vào bên gáy vừa nhột vừa khiến người ta mất hết thần trí.

Tô Nghiêu hơi nghiêng đầu, khoe mắt nhìn ống tay áo màu tím bay nhẹ của người nọ, trong lòng nhất thời dâng trào cảm xúc. Diệp Lâm người này vô luận ở cổ đại hay hiện đại, chỉ cần một ống tay áo thôi cũng làm người ta thấy đẹp mắt. Nếu hắn không phải thái tử, nàng thật rất muốn cướp hắn luôn...

Dường như Diệp Lâm đã nhận ra nàng thất thần, lạnh nhạt nói, “Chuyên tâm chút.”

Tô Nghiêu...

Tựa hồ nhận ra nàng mắc cỡ, tiếng cười người nọ khẽ vang bên tai, Bạch Mã càng chạy nhanh hơn về phía trước, lướt trong gió càng tăng thêm vài phần sống động.

Diệp Lâm rất hưởng thụ giờ khắc yên bình ấm áp này.

Từ lúc trùng sinh đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ôm được Tô Nghiêu vào lòng, lần đầu tiên cùng nàng thân cận mà không bị bài xích.

Như vậy vừa vặn... Hắn có thể từ từ thực hiện mưu kế, khiến nàng bỏ đi từng chút từng chút phòng bị...

Bởi vì là nơi cưỡi ngựa bắn cung, không có Cẩm Diên bên cạnh nên Tô Nghiêu chỉ đơn giản búi tóc dài lên đỉnh đầu lộ ra cổ, vừa không trở ngại tầm mắt lại trông rất thoải mái thuận tiện.

Lúc này Diệp Lâm nhìn làn da trắng nõn sau lỗ tai Tô Nghiêu đến xuất thần, dưới ánh mặt trời toát ra cảm giác trong suốt tươi tắn. Ánh mắt dần dần chuyển xuống, đường cong cần cổ cùng bờ vai thanh tú đẹp mắt, lại như có như không mùi hương thơm ngát truyền vào trong mũi.

Giống như ma nhập, hắn cúi đầu chậm rãi tiến lại gần nàng.

“Thật ra cỡi ngựa rất thú vị!” Tô Nghiêu hưng phấn quay đầu lại, chỉ trong gang tấc thiếu chút đụng vào Diệp Lâm, môi xẹt qua gò má trên mặt người kia, ngờ ngác cảm nhận hơi thở ấm áp người nọ.

Diệp Lâm ngồi nghiêm trang, vẻ mặt thân nhiên bình tĩnh, nói, “Không sợ?”

Á? Tô Nghiêu do dự gật gật đầu, trong đầu lại nghĩ đến tình huống vừa rồi là thế nào?

Diệp Lâm cười khẽ, duỗi thẳng cánh tay nắm lấy bàn tay hơi xuất mồ hôi của nàng, đặt dây cương vào trong tay nàng, nói, “Nàng làm đi.”

Nàng nàng nàng nàng nàng!

Tô Nghiêu mặt lộ vẻ khó khăn, cỡi ngựa không giống với lái xe, mặc dù tài lái xe của nàng rất giỏi, nhưng lúc thi lấy bằng lái cũng là một phen sút đầu mẻ trán, giờ chỉ mới lên ngựa liền kêu nàng... tự mình?

“Người ngàn vạn lần không được buông tay!” Tô Nghiêu run rẩy, cổ họng cất cao âm lượng, cảm thấy bàn tay che trên tay nàng kia hơi thả lỏng một chút nhưng lại không có buông ra, bên tai truyền đến một tiếng “Ừ”, mà lực đạo bên hông lại tăng lên mấy phần.

Tô Nghiêu hoàn toàn không để ý tới cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nếu giờ nàng té xuống dựa vào thể chất yếu nhược của Tô Dao, chẳng phải sẽ tan xác sao.

Ai ngờ khi chân chính nắm được dây cương, sâu trong lòng Tô Nghiêu lại sinh ra một loại cảm giác quen thuộc... Phảng phất... Như trước đây nàng

thường thường tự mình cầm lấy dây cương dong ruổi hoang dã... Tô Nghiêu phản không rõ rốt cuộc đây là phản xạ có điều kiện hay do trí nhớ trong thân thể Tô Dao lưu lại...

Lúc này nàng rất muốn kêu Diệp Lâm buông tay ra, tuy nhiên việc này cần nên suy nghĩ kỹ một chút.

Đột nhiên nhớ tới câu vừa mới nói “Người ngàn vạn lần không được buông tay ra!”, Tô Nghiêu run như cây sậy. Nàng rõ ràng chính là đang ra lệnh cho thái tử vì chữ “Người” ...

“A, A Dao... Vừa rồi do hơi sợ, nên mới nói ra những lời thất lễ, mong Điện hạ chớ trách cứ A Dao.” Tô Nghiêu tái nhợt vô lực giải thích, không biết cứu chữa được mấy phần.

Diệp Lâm cười một tiếng, không tức giận mà chậm rãi nói, “Chỉ cần chú ý một chút, nàng sẽ học được ngay.”

Làm sao có thể...

Nàng chỉ dựa theo trí nhớ và bản lĩnh Tô Dao, chứ kỹ xảo chưa hoàn toàn thuần thục, nếu ngựa này chột nổi điên nàng sẽ luống cuống tay chân, Diệp Lâm tưởng nàng là thiên tài sao sao có thể học nhanh được như vậy?

Tô Nghiêu còn chưa nói hết, lại nghe thấy giọng điệu lạnh lùng trầm thấp trong trẻo của người nọ vang lên bên tai, hơi nóng phả vào cần cổ nàng có chút nhột.

“Con ngựa này gọi là Huyền Táp, là con ngựa ta thích nhất, ngày đi săn mùa xuân ta sẽ cho nàng mượn.”

“Đa tạ Điện hạ ưu ái...” Tô Nghiêu gật đầu một cái, nếu được vậy còn gì tốt bằng, dù sao người và ngựa cần phải ăn ý hiểu rõ nhau, ít nhất ngựa này cũng quen biết nàng.

Thế nhưng khi ánh mắt quét qua con ngựa đang chạy nhanh phía dưới, Tô Nghiêu hơi nghi ngờ, “Nhưng mà... tại sao Huyền Táp lại là con ngựa trắng?”

Lần này Diệp Lâm không trả lời, im lặng mặc Huyền Táp dong ruổi trong rừng.

Sau đó Tô Nghiêu lại nghĩ, nói chung vì rất thích con ngựa này, sợ nó chết nên mới cố ý lấy tên ngược lại để Diêm Vương không tìm ra nó chứ gì?

Trong lúc vô tình đã đến một bãi đất trống, trước mặt là một tòa lâu các xây lên trong nước, những viên đá cẩm thạch nhỏ nhỏ được chạm khắc từ trong các dọc đến bên bờ, xen lẫn giữa trắng xanh cùng làn gió nhẹ quạt vào mặt.

Huyền Táp dần dần chậm lại, không đợi Tô Nghiêu phản ứng cả người liền bị ôm lật xuống ngựa.

Giọng Diệp Lâm từ trong gió bay tới, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng lắm, “Nghỉ ngơi chốc lát đi.”

Chờ khi đáp xuống, Diệp Lâm liền buông lỏng tay ra, Tô Nghiêu chạy đến bên hồ sửa sang lại dung mạo, nhìn vào trong bóng nước, chợt nhớ tới một vấn đề.

Lúc đó, hẳn muốn hôn nàng sao?

Chú thích:

Quan ngọc : (*) Thường chỉ đàn ông có dung mạo đẹp. ◇ Ấu học quỳnh lâm đã viết: “Mạo xú viết bất dương, mạo nữ viết quan ngọc” 貌醜曰不麗, 貌美曰冠玉 (Quyển nhị, loại chỉ miêu tả Thân thể) Dung mạo xấu gọi là bất dương, Dung mạo đẹp gọi là quan ngọc.

bạch mã: ngựa trắng,

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: ánh mắt

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu động tác võ nếp uốn trên y phục dần dần chậm lại.

Diệp Lâm quay đầu lại chấp tay liếc mắt hướng về phương xa, thần sắc bình tĩnh đến mức gọi là mặt co liệt, lòng Tô Nghiêu ghen ghen.

Có lẽ nàng suy nghĩ quá nhiều... Diệp Lâm cao quý vậy, dạng cô nương nào chưa từng thấy qua, vậy mà luôn bị muôn hoa đua sắc vây quanh lại không dính thân, nàng tưởng những tin đồn đại lúc trước của hân chỉ là...

Xem ra giờ chứng kiến, nàng không dám bỏ sót chuyện có thể.

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, ném ý niệm này ra sau óc chuyên tâm chỉnh lại y phục.

Có gió còn có hoa dại và mùi cỏ xanh thơm ngát cùng tóc mai thổi tung bay, Tô Nghiêu nhắm mắt lại, hai tay vịn lan can cầu hình vòm, cảm thụ hơi ẩm cuối xuân.

Huyền Táp bị Diệp Lâm buộc bên cây liễu, cúi đầu ăn cỏ.

Tô Nghiêu nghĩ, có lẽ thái tử điện hạ là người không quá câu nệ lễ tiết, khi đó nàng nói bữa hăn cũng không giận... Có phải sau này ở cạnh nhau cũng không cần quá lo lắng không..

“Sao thế?” Bên người vang lên thanh âm trong trẻo.

Tô Nghiêu mở mắt, Diệp Lâm đã cùng nàng sóng vai đứng trên cầu, thần sắc bình tĩnh nhìn phương xa. Non sông tươi đẹp, cả người một thân tím trắng di thể độc tôn(*), tựa như không hưởng qua khói lửa trần thế.

Tô Nghiêu không nhịn được nghĩ, mỹ nhân như thế, không có người đến tranh giành, thật đúng là... Phí của trời... Chỉ vì thân phận Diệp Lâm, chung quy nàng vẫn không dám động tâm với hăn.

Sau này, hăn sẽ là hoàng đế.

“Nhìn đủ?” Giọng điệu pha lẫn ý vui, Diệp Lâm xoay đầu lại, giữa lông mày toát lên sự dịu dàng.

Tô Nghiêu phản xạ có điều kiện lắc đầu một cái, nhận ra không đúng, lại bối rối gật đầu một cái.

Diệp Lâm thấy nàng vậy, trái lại càng thêm vui, vươn tay ôn nhu nói, “Đi dạo chút đi.”

Xin hỏi có thể cự tuyệt không? Tô Nghiêu do dự tay khoác lên bàn tay Diệp Lâm, cùng hăn đi dọc quanh hồ tản bộ.

Lòng bàn tay Diệp Lâm có chút thấm ướt mồ hôi, ước chừng lúc cười ngựa lo lắng nàng sẽ bị té xuống, Tô Nghiêu thầm nghĩ hăn quả là người tốt.

“Lúc trước chưa từng cười ngựa?” Người nọ nghiêng đầu, khẽ hỏi.

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nàng ở cạnh Diệp Lâm là vì điểm tốt này, Diệp Lâm không biết Tô Dao, nàng có thể tùy tiện ứng phó hăn, “Thuở nhỏ thân thể không tốt, phụ thân không cho phép ta học cưỡi ngựa bắn cung.”

“Ồ?” Diệp Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt thần sắc ôn nhu như nước, trong đôi mắt không chút nghi ngờ chỉ có khen ngợi, “Vậy ra nàng là người rất có thiên phú.”

Tô Nghiêu nhìn hăn chằm chằm một lát, mới cuống quýt cúi đầu trốn tránh tầm mắt kia.

Nếu lấy ánh mắt này so sánh với người khác mà nói, Diệp Lâm là người tuyệt đối đánh đầu thảng đó... Nhìn vào ánh mắt khiến lòng nàng cũng tan rã, một câu khen ngợi nói ra liền hấp dẫn người...

Diệp Lâm cười rộ.

Tiểu cô nương của hăn vẫn hay xấu hổ.

Tô Nghiêu cảm thấy không khí hơi quý dị, ho khan một tiếng nghiêm mặt nói, “Chẳng biết Hạ tiểu thư kia giờ sao rồi?”

Theo lý, cung yến kết thúc, Diệp Lâm phải bắt đầu lo liệu chuyện này đi chứ, nàng không muốn mùa xuân đi sẵn này đụng mặt Hạ Gia Ngọc. Bằng không, nàng sợ tính cô chấp nữ nhân sẽ ngáng chân gây phiền phức cho nàng.

Ý Tô Nghiêu, lại không biết vì sao lọt vào tai Diệp Lâm liền thay đổi.

Diệp Lâm dừng bước, một tay nắm lấy tay nàng, ánh mắt thẳng tắp nhìn sâu vào mắt nàng, gằn lên từng chữ, “Nàng ta sẽ không vào được Đông cung. Trừ nàng ra, sẽ không ai khác vào Đông cung.”

Hả?

Nàng vừa nói gì? Hăn vừa rồi lại nói cái gì?

Tô Nghiêu tròn tròn mắt, vội vàng giải thích, “A Dao không có ý đó, A Dao... Chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

Diệp Lâm phớt lờ lời giải thích của nàng, không ngừng cố gắng nói, “Nàng hãy yên tâm.”

Tô Nghiêu...

Nàng hiện tại có chút hối hận quyết định một mình đi với Diệp Lâm đến vườn Thượng Uyển, mặc dù tới vườn Thượng Uyển này hoàn toàn do Diệp Lâm làm chủ, nàng bắt quả chỉ bị động.

Bởi vì tiếp xúc người kia một thời gian, nàng hoàn toàn không biết làm sao chung sống.

Diệp Lâm này quả là người thay đổi thất thường, có lúc hành vi khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiện, một lúc lại thâm sâu như muốn người ta lấy thân báo đáp.

Mặc dù thái tử biểu lộ rất ôn nhu thâm tình, nhưng Tô Nghiêu vẫn thích đáng về thái tử trong lạnh ngoài sáng. Với kiểu bộc lộ thâm tình khiến nàng cảm thấy hơi nguy hiểm.

Đáng sợ chính là hai trạng thái này của Diệp Lâm cứ luôn thay đổi, làm Tô Nghiêu không biết chốt mở ở đâu.

Quả thật không có cách nắm bắt người này.

Tô Nghiêu giờ tay xoa mi tâm, Diệp Lâm cũng không chịu rút tay mình ra, cứ nhìn chăm chăm cổ tay nàng, đột nhiên hỏi, “Chu Tác đâu?”

A?

Tô Nghiêu nhìn cổ tay trống rỗng của mình, té ra thái tử muốn nàng luôn luôn đeo sợi dây năm màu kia? Hôm qua trở về, lúc tắm sợ bị dính nước mới tháo xuống..

“Đồ do Điện hạ tặng, A Dao dĩ nhiên phải cẩn thận trân trọng. Sao thế, Điện hạ...”

Diệp Lâm không đợi nàng nói xong, gật đầu một cái tựa hồ không có đem lực chú ý đặt ở Chu Tác, Tô Nghiêu không nói thêm gì nữa. Đoán rằng Diệp Lâm chỉ tùy tiện hỏi thôi?

Cảm giác mỗi một giây tới, Tô Nghiêu trợn trợn đôi mắt, cảm thấy hiện giờ có chút mệt.

Nàng đã nói, thân thể Tô Dao quá yếu. Cô nương này thể trạng yếu vậy lại giỏi cưỡi ngựa bắn cung, khiến Tô Nghiêu cảm thấy rất mâu thuẫn.

Giờ tay đánh cái ngáp, Tô Nghiêu đề nghị, “Điện hạ có mệt không? Hay chúng ta trở về đi?”

Không biết làm sao chạm chốt mở thái tử, người nọ lại biến trở về thái tử lạnh nhạt lúc đầu, gật đầu một cái, giờ tay lên lau nước mắt vừa ngáp ở khóe mắt, “Ừ” một tiếng liền quay trở về.

Tô Nghiêu trầm mặc đi sau lưng hắn, giờ tay lên sờ sờ mặt mình. Trên da vẫn lưu lại nhiệt độ Diệp Lâm vừa mới chạm qua.

Nếu nàng không có bộ dạng xinh đẹp của Tô Dao, hắn cũng sẽ không bị thất thần. Nói trắng ra do nàng gặp thời thời.

Đi chốc lát Diệp Lâm chợt ngừng lại, Tô Nghiêu vẫn ngờ ngạc đi sau lưng, không để ý đạp lên chân Diệp Lâm, “Ồi chào” cúi đầu nói xin lỗi, “Kính xin điện hạ tha lỗi... A Dao...”

“Không cần khách sáo với ta.” Diệp Lâm cắt ngang lời nàng, lần đầu tiên giọng điệu mang theo chất vấn, “Vì sao cứ đi sau lưng ta?”

Tô Nghiêu không phản bác được. Tại sao ở sau lưng hắn, bởi vì hắn là thái tử, bởi vì làm vậy nàng mới cảm thấy tự do chút, bởi vì... Vì người... Thật sự quá chói mắt khiến người ta điên đảo tâm hồn.

Diệp Lâm thấy Tô Nghiêu không nói, ánh mắt hơi nhu hòa, biết mình vô ý bộc lộ nội tâm oán giận hơi khó chịu, sợ Tô Nghiêu lại đề phòng hắn, thanh âm hòa nhã lại, “Ta không muốn nàng đi sau lưng ta.”

Chẳng lẽ kêu nàng đi phía trước sao?

Tô Nghiêu vẫn đang suy nghĩ, thái tử điện hạ tôn quý đã đem đoạn sau nói ra, “Ta muốn nàng đi bên cạnh ta.”

Cùng hắn sống vai kề vai dặm son hà.

Tô Nghiêu...

Chẳng lẽ, Diệp Lâm nói chuyện với cô nương nào cũng đều vậy sao, chẳng trách các nàng biết rõ Đông cung chính là một hố lửa, vẫn có người nhào xuống trước, người sau tiến lên nhảy vào...

Diệp Lâm nghiêm túc nhìn về mặt khó chịu của nàng, chợt quay đầu bên mép tràn ra nụ cười ôn nhu, nắm tay đi về phía trước.

Lộ trình quay về Tô Nghiêu thích ứng rất nhanh, thậm chí có thể khống chế phương hướng Huyền Táp chạy, cảm ơn Tô Dao ban tặng, Tô Nghiêu thấy cứ luyện tập như vậy tiếp đến mùa xuân đi săn có thể tự cưỡi Huyền Táp ra trận, xem ra không phải không thể nào.

Chẳng qua nàng còn chưa lên ngựa, Diệp Lâm đã kéo lên. Tuy Tô Nghiêu rất muốn cầu hấn nhanh nhanh chỉ dẫn, nhưng hôm nay đã mệt ngày mai đi, ngày mai cầu hấn dạy mình nữa.

Trở lại cổng vườn Thượng Uyển, đã là sau giờ Ngọ, đói y phục Tô Nghiêu có chút đói bụng, ẩm ỉ kêu rên làm nàng có chút ngượng.

Diệp Lâm làm như không nghe thấy, mặt không lộ khác thường cùng nàng vừa nói vừa lên xe ngựa, ngược lại hóa giải Tô Nghiêu lúng túng.

Chẳng qua đi được một nửa, Diệp Lâm chợt lên tiếng kêu phu xe dừng xe.

Tô Nghiêu bị hấn dắt xuống xe ngựa, hơi ngửa đầu lên thấy trên lầu các trước mặt đề mấy chữ to màu vàng: Minh Ngọc Các.

“Trà lâu thuộc quyền Đông cung.” Diệp Lâm đơn giản giải thích, kéo Tô Nghiêu đi vào trong.

Nói cho đúng, Minh Ngọc Các là nơi tập hợp mật thám Đông cung.

Trong thành Trường Ninh người người đều biết trà bánh Minh Ngọc Các được thiên hạ ca tụng, chẳng những nhà cao cửa rộng gia tộc quyền thế thường ghé thăm, ngay cả hoàng thân quốc thích lúc rảnh rỗi cũng có thể gặp, nghĩ rằng người đứng sau Minh Ngọc Các có lai lịch không nhỏ.

Thế nhưng không ai biết, Minh Ngọc Các là sản nghiệp Đông cung, cũng không ai biết, Các chủ Minh Ngọc Các là một ám vệ Đông cung cầm quyền.

Bên trong Minh Ngọc Các đầy ắp người, một tiểu nhị áo xanh thấy Diệp Lâm, lập tức cung kính dẫn hai người bọn họ lên nhả gian lầu trên, rất nhanh bưng mấy đĩa bánh ngọt cùng một bộ trà cụ.

Nhìn đĩa bánh tinh xảo của Minh Ngọc Các quả nhiên danh bất hư truyền, Tô Nghiêu bối rối cắn cắn đôi môi, lặng lẽ ngược mắt nhìn Diệp Lâm.

Thì ra hấn vẫn nghe thấy, chỉ không tỏ phản ứng thôi. Dò xét biết tâm tình Tô Nghiêu bối rối. Thái tử ngồi một bên không mở miệng nói chuyện, nàng cũng không dám cầm đĩa, chỉ để bụng đói kêu vang với Diệp Lâm.

Diệp Lâm nhìn bộ dạng nàng đáng thương nhìn mình, thiếu chút nữa không nhịn được giơ tay lên vén vén tóc mai của nàng, ho khan một tiếng che giấu tâm tình, nói, “Ăn đi.”

Tô Nghiêu giống như được lệnh đặc xá, lập tức hành động. Nàng cũng không lo lưu lại ấn tượng xấu trong mắt Diệp Lâm, dù nàng nguy trang được lúc này thì đã sao, lâu ngày gặp nhau người nhạy bén như Diệp Lâm cũng sẽ vạch trần nàng, vậy chi bằng cứ hành động theo bình thường.

Diệp Lâm lẳng lặng nhìn Tô Nghiêu vui đầu ăn. Vẫn giống trong trí nhớ một dạng, Tô Nghiêu không có sức chống cự đối với thức ăn ngon, cũng chưa bao giờ giống như thực nữ quý tộc trong cung đình hàng năm chú ý hình tượng, nàng hoàn toàn chỉ biết hưởng thụ ăn uống.

Hấn thích ngắm nhìn vẻ mặt hạnh phúc khi ăn của nàng.

Điều này làm cho hấn lúc nhìn nàng, liền tạm thời quên những ngày đau khổ trong dĩ vãng, những thứ đó tựa như con dao đâm sâu trong lòng hấn...

Giải thích:

di thể độc tôn(*): thường chỉ người phi phạm như thần tiên, không ai sánh kịp.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: hôn trộm

Diệp Lâm nhìn Tô Nghiêu như vậy, cho đến khi nàng hài lòng để đĩa xuống, có chút ngượng ngừng nhìn hấn một cái, mới mở miệng nói: “Sắc trời còn sớm, người theo ta trở về Đông cung sửa sang trang phục lại trước, ta sẽ phái xe ngựa đưa người trở về Tường phủ sau.”

Nghĩ đến nếu để cho Tô phu nhân và Tô Tương biết nàng không giữ quy củ như thế, lại dám một thân một mình đi vườn thượng uyển cưỡi ngựa với thái tử, đoán chừng nàng sẽ phải đi quỹ Từ Đường rồi.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy, thì đồng ý với đề nghị của Diệp Lâm. Thật ra chính nàng cũng không giải quyết được kiểu tóc này, nếu có thể để cung nữ Đông cung giúp một tay, đúng là không tệ.

Có lẽ là bởi vì quả thật mệt mỏi, mới vừa ăn uống no đủ, Tô Nghiêu rất nhanh đã ngáp liên hồi, thấy Diệp Lâm chỉ an tĩnh ngồi một bên như có điều suy nghĩ chuyện gì đó, cũng không để ý tới nàng nữa, Tô Nghiêu lặng lẽ dựa vào vách xe ngựa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đến khi đầu dựa vào xe, Diệp Lâm còn đắm chìm trong trí nhớ.

Hắn luôn nhớ tới bão tuyết hôm đó.

Một năm kia mùa đông ở thành Trường Trữ, vừa đến đợt gió lạnh, mới ba ngày hai bữa dưới đất đã dày tuyết, như mọi lần trước tuyết cũ còn chưa tan hết, tuyết mới đã rơi. Ngay cả trên phố cũng ít có dấu chân người, tất cả mọi người núp ở bên trong phòng, không ai ra cửa.

Ngày đó Tô Nghiêu đi xuống tuyết cũng rơi lớn, hắn đang bên ngoài tắm cung ngồi trên bậc thang bằng cẩm thạch suốt đêm, mặc cho bão tuyết rơi đầy tóc đen, từ ngón tay đến lọn tóc, đều là một mảnh lạnh lẽo.

Mong người lòng chỉ một, bậc đầu chẳng xa nhau.

Khi đó, tại sao hắn cố tình quên mất những lời này đây.....

Lúc nàng rời đi, rốt cuộc tâm đã lạnh đến mức nào.....

Mùi thơm ngát quen thuộc tràn vào mũi, Diệp Lâm đột nhiên hồi hồn, chỉ thấy Tô Nghiêu nhắm mắt lại, mềm nhũn tựa vào vai hắn, ngủ rất say.

Diệp Lâm, sao ngươi có mà không biết đủ? Giờ phút này không phải nàng đang ở bên cạnh ngươi sao?

Diệp Lâm giương tay ôm nàng vào trong ngực, cảm thụ nhiệt độ nàng tựa vào trước ngực hắn, chậm rãi cúi đầu, in xuống một nụ hôn trên gương mặt của nàng.

Tô Nghiêu vẫn rất thích ngủ, sau lại càng nghiêm trọng, có lúc hắn đang ở điện Tuyên Chính phê tấu chương, nàng ở một bên mài mực, cũng ngáp cả ngày, một lát liền ném thỏi mực xuống đi đến sạp quý phi ở bên cạnh lười biếng nằm.

Khi Tô Nghiêu ngủ rất thích tựa đầu vào vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lạnh mềm nhũn dán ở cổ hắn, một cái sơ sẩy liền kích thích hắn run rẩy một phen.

Lông mi của Tô Nghiêu rất dài, lúc nhắm mắt lông mi dài khoác lên mí mắt, vẻ mặt ôn hoà, an tĩnh ôn thuận giống như một con mèo nhỏ.

Diệp Lâm vẫn cảm thấy, chỉ có lúc nàng ngủ ở trong lòng hắn, hắn có thể có cảm giác an toàn, xác định nàng sẽ không rời đi, xác định mình thực sự có nàng.

Đôi môi bạc dần dần dờ xuống, chuồn chuồn lướt nước hôn lên khóe môi nàng liền rời đi, Diệp Lâm khẽ lui về phía sau một chút, ngưng mắt nhìn dung nhan cô gái ngủ trong ngực.

Vào giờ phút này nàng đang ở trong ngực hắn, giống như một chú chim nhỏ, hắn không muốn đánh thức nàng, phá hư ôn tồn trong nháy mắt này.

Không biết Tô Nghiêu nằm mơ thấy cái gì, làm bằm một câu, cọ xát trong lòng hắn, đổi một tư thế thoải mái hơn, ngủ say sưa.

Diệp Lâm ôm nàng càng chặt hơn chút, nhắm mắt lại.

Thôi Thuật cảm thấy có lẽ hôm nay mắt hắn hơi kém, nếu không phải là bị bệnh, nếu không tại sao còn chưa đi đến Sùng Văn quán, xa xa đã nhìn thấy Diệp Lâm ôm ngang một người, cất bước đi đến Tử Thần điện.

Tử Thần điện đó là địa phương nào, đó là tắm điện của thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ chưa bao giờ gần nữ sắc đột nhiên đổi tính sao?

Chờ đi tới gần, Thôi Thuật mới nhìn ra, cô nương đang vui ở trong ngực hắn ngủ say sưa chính là đại tiểu thư Tô gia, Tô Dao.

Không trách được, thì ra là nàng. Bây giờ Thôi Thuật đã hiểu, chỉ cần gặp gỡ Tô Dao, Diệp Lâm sẽ bỏ hết tất cả nguyên tắc.

Thôi Thuật thở dài một cái, nhớ tới Tứ hoàng tử Diệp Tề đã nhắc nhở, trong lòng càng thêm làm khó. Nếu không phải là có chuyện khẩn cấp, hẳn thật đúng là không muốn quấy rầy chuyện tốt của Diệp Lâm....

Đang bận hành lễ với Diệp Lâm, Thôi Thuật vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền bị ánh mắt của Diệp Lâm ngăn trở.

Cho tới khi đặt Tô Nghiêu nhẹ nhàng ở trên giường, cởi giày cho nàng, lại đắp chăn kín, Diệp Lâm mới xoay người ra khỏi tắm điện, nói với Thôi Thuật đang chờ ở bên ngoài: “Đi điện Tử Chính.”

Cung nữ Lục Y trông giữ cửa điện quả thật không thể tin được ánh mắt của mình rồi. Thái tử điện hạ tự phụ kén chọn của họ thế nhưng ôm một nữ nhân trở về! Qua nhiều năm như vậy, tắm cung này trừ thái tử và các nàng những cung nữ đặc biệt phụ trách tắm cung này, những người khác muốn bước vào một bước cũng không thể.

Chớ nói chi là, mới vừa thái tử điện hạ còn khuất tôn giáng quý cởi giày cho nữ nhân này.....

Chẳng lẽ là trời sắp đổ mưa máu rồi, mặt trời cũng muốn mọc từ hướng tây?

Trong điện Tư Chính.

“Thế nào?” Diệp Lâm thấy chân mày Thôi Thuật chau thật chặt ở chung một chỗ, một bộ muốn nói lại thôi, không khỏi mở miệng hỏi.

“Chuyện điều tra Lễ Bộ Thượng Thư cũng không thuận lợi, vừa mới bắt tay vào làm liền bị trở ngại, trước mắt cũng không có tiến triển.” Thôi Thuật nói: “Thần suy đoán..... Là do bên kia nhúng tay.”

Bên kia nhúng tay.....

Diệp Lâm chau mày: “Không phải hần luôn luôn làm như không thấy sao, thế nào đến Lễ bộ thì lưu tâm?”

Đời trước điều tra Lễ Bộ Thượng Thư cũng không bị một chút trở ngại, từ đầu đến cuối Phong Duy Hải cũng mắt nhắm mắt mở, không có nhúng tay qua..... Diệp Lâm không biết đến tột cùng xảy ra vấn đề gì.

“Thần cũng không rõ ràng, chỉ là tự suy đoán, hần không phải là vị kia, mà là.....”

“Phong Diệp?” Diệp Lâm hiểu ngầm trong lòng, hiểu ra. Đúng rồi, kiếp trước kiếp này, tất cả đều theo mong đợi tiến hành, Diệp Lâm coi là vào tất cả, chỉ lọt một người.

Kiếp trước là sau cung yến Đoan Dương do bệnh lâu nằm trên giường nên bệ hạ chỉ hôn Tô Dao, mà một đời, lại là hần chủ động cầu bệ hạ tứ hôn tại cung yến thường hoa.

Có lẽ chính là nguyên nhân này, thời gian Thế tử Nhiếp Chính vương Phong Diệp hồi kinh, cũng sớm hơn một tháng.

Chẳng lẽ là hần trở về, ảnh hưởng đến phương hướng phát triển của chuyện này sao?

Nhưng.... Chỉ cần vừa nghĩ tới câu kia vẫn mãi ở trong đầu hần, câu kia: “Nô tì cũng chỉ là một con cò của bệ hạ thôi, bệ hạ có yêu nô tì sao?” Hần liền không chút hối hận nào mình đánh loạn quấy nhiễu mọi chuyện.

Kiếp trước nhất định là bởi vì lúc bắt đầu hần lạnh nhạt lạnh nhạt với hần, hôn sự mà bệ hạ mạnh mẽ tác hợp, mới cho là Tô Nghiêu yêu cầu, mình chưa bao giờ yêu nàng, vậy Tô Nghiêu nàng chỉ là một con cò.

Ngày trước hần không biết, đối với một cô gái yếu đuối thật ra thì đều là một thân tranh tranh ngạo cốt, mới có thể không thèm để ý nàng như vậy, mới có thể chà đạp sự chân thành của nàng như vậy..... Nhưng bây giờ không giống nhau, cái gì hần cũng biết, hần không thể..... Không thể để mặc cho chuyện phát triển như trước nữa.

Thế gian nhiều thay đổi, hần không thể mặc cho nàng suy nghĩ lung tung.

“Thứ cho nô tì nhiều lời.” Thôi Thuật mạo hiểm nhắc nhở thái tử đang đắm chìm trong chuyện cũ nói: “Lần này bị nhệch, chỉ sợ là chuyện của Tô đại tiểu thư, chọc giận Thế tử.”

Chỉ là hôm nay lấy mê luyện câu thái tử điện hạ đối với Tô Dao, coi như hần hiểu được vì sao Phong Diệp nhúng tay, tuyệt đối sẽ không buông tay.....

Không biết đến tột cùng Tô Dao cho Diệp Lâm uống thuốc gì.

Trông mặt Diệp Lâm

Chọc giận Thế tử..... A, nhưng Phong Diệp không biết, Tô Nghiêu trước mắt đã không phải là Tô Dao thanh mai trúc mã của hần nữa rồi.

“Khác, nữ nhi của Lễ Bộ Thượng Thư.....” Thôi Thuật rất nhức đầu.

Hạ Gia Ngọc thật sự cảm thấy mình tốt, bởi vì trước cung yến Diệp Lâm ra vẻ hứng thú với nàng, khi biểu diễn thường không ít vật hiếm quý, Hạ Gia Ngọc đã ba ngày hai bữa kiếm có muốn ra mắt Thái tử.

Mấy lần trước cũng bị Đông cung cản trở về, hôm nay lại thiếu chút nữa xông qua Sùng Văn quán, không ngờ vô ích, thái tử và Tô Dao đều không ở đây. Chỉ sợ Hạ Gia Ngọc này chẳng những muốn quán thái tử, hơn nữa không gọi Tô Dao tốt hơn.

Chuyện của Lễ Bộ Thượng Thư nay đã khiến Diệp Lâm phiền lòng, Thôi Thuật thật không muốn để Hạ Gia Ngọc tạo thêm ngọt ngào trong lòng Diệp Lâm. Nhưng với cô nương này Thôi Thuật là thật hết cách với nàng rồi.

“Hạ Gia Ngọc?” Diệp Lâm cười lạnh một tiếng, dong chi tục phấn như thế cũng dám tới Đông cung lỗ mãng, xem ra quả nhiên là có người cha như thế nào thì phải có con gái như thế, đường đường là con gái Lễ Bộ Thượng Thư, thế nhưng một chút lễ phép cũng không hiểu.

“Đi gõ Hạ thượng thư một cái, bảo hần quản giáo nữ nhi bảo bối của hần vào.”

Thôi Thuật lĩnh chỉ.

“Khác, chuyện Lễ Bộ Thượng Thư, để trước xuống, đợi sau khi thi đình mới hành động. Đi chọn một người cơ mẫn có thể tin được, đưa vào Lễ bộ, ngày sau thi tính toán sau.” Diệp Lâm phân phó nói, chợt quay mặt lại nhìn người phía sau: “Trong lòng Ý Hạnh có thí sinh?”

Thôi Thuật gật đầu một cái, nói: “Thần nhìn..... Từ nhị công tử nhà trưởng công chúa Hoài Dương rất tốt.”

Diệp Lâm hài lòng gật đầu một cái, Từ Thận Hành là đích thứ của trưởng công chúa Hoài Dương, đầu năm nay vừa hai mươi, còn chưa an bài chức vụ, đặt ở Lễ bộ cũng vừa vặn.

Nghĩ đến Từ Thận Hành xuất thân con nhà giàu có, năng lực chống đỡ những thứ tham nhũng kia trong Lễ bộ cũng có chút mạnh, hẳn cũng không muốn con cò mình sắp đặt đi vào còn chưa có dùng, liền bị dính vào đục rồi.

Chỉ là nhắc tới trưởng công chúa Hoài Dương, Diệp Lâm lại nhớ đến một chuyện.

Trưởng công chúa Hoài Dương là tỷ tỷ của đương kim bệ hạ, nhất định thích Diệp Lâm, khi hắn còn nhỏ, thường thường đi đến phủ trưởng công chúa Hoài Dương chơi đùa. Từ sau khi trùng sinh tới nay, ngược lại Diệp Lâm còn chưa từng đi thăm.

Trong lòng Diệp Lâm có một phen tính toán, lại thương lượng chút công việc với Thôi Thuật, nói tới sắc trời dần tàn.

Tối gần lúc chạng vạng Tô Nghiêu mới tỉnh lại. Nói chính xác, nàng bị đói tỉnh.

Mở mắt nhìn bốn phía một cái, Tô Nghiêu chợt ngồi dậy, trong cổ họng nói: “Gấm Diên, mang chút bánh ngọt tới.” lời nói đành nuốt xuống, nhìn cung nữ Lục Y đứng ở trước cửa có chút há hốc mồm.

Sao nàng lại ngủ, sớm đã không còn ấn tượng. Đây là đâu, nàng cũng không biết.

Chỉ là ăn mặc của những cung nữ đứng canh cửa này, dầu gì biết mình hiện tại phải là ở Đông cung.

Cũng may cung nữ Lục Y đó coi như cơ trí, thấy Tô Nghiêu quây lấy chăn mặt mờ mờ, vội vàng đi vài bước quỳ gối trước mặt, dứt tiếng nói: “Kính xin Tô đại tiểu thư nghỉ ngơi trong chốc lát, Điện hạ sẽ trở lại thật nhanh.”

Điện hạ.....

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nếu là Diệp Lâm mang nàng tới, sẽ coi là an toàn, mặc dù nói không biết cụ thể là đâu, chỉ là nghĩ đến Diệp Lâm cũng sẽ không hại nàng. Nàng có chút ảo não, tâm thế nào lớn như vậy, ở chung một chỗ với Diệp Lâm cũng có thể ngủ. Nàng vẫn hoài nghi có phải đầu óc mình còn có tật xấu gì khác hay không, chỉ là lang băm trong phủ không nhìn ra.

Mất thấy sắc trời dần tàn, trong điện cũng thấp đèn, rốt cuộc Tô Nghiêu không ngồi yên, Diệp Lâm vẫn chưa trở lại, nàng chờ đợi vậy cũng không có kết quả, không chừng Tướng phủ gấp gấp thành cái dạng gì rồi, nàng trở về chắc bị chửi.

Tô Nghiêu đi giày vào ngồi trước gương đồng bên giường nhìn kiểu tóc giống chuồng gà của mình một chút, thử dài một cái, nghiêng đầu cặp mắt lấp lánh nhìn Lục Y nói: “Các người..... Ai biết búi tóc?”

Mới vừa nói cái đó cung nữ rất nhanh đi tới, dựa theo Tô Nghiêu phân phó hỗ trợ.

Tô Nghiêu kinh ngạc nhìn nghĩ tâm sự, không chú ý tới ánh đèn ở cửa tối sầm lại, một bóng người màu tím liền xuất hiện ở trước cửa Từ Thần điện.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dừng bữa

Diệp Lâm lẳng lặng dựa vào cửa điện son son, hí mắt nhìn bóng lưng vàng nhạt trước gương đồng.

Tóc dài như thác nước, khiến trái tim hắn dậy dựa.

Tóc Tô Nghiêu rất nhiều rất dày, khi tựa vào trong ngực hắn khiến trong lòng hắn ngứa một chút, nhưng cố tình nàng lại luôn vô tội bình tĩnh cực kì, còn có thể gờ một quyển sách đứng đắn cho hắn đọc những thứ phong lưu dã sử kia.

Diệp Lâm không biết sao, ở nơi này gần tới cá mới vừa lên đèn nhớ tới ngày trước rất nhiều tờ mờ sáng.

Tô Nghiêu thức dậy sớm, bình thường đều là hắn còn chưa dậy, mở mắt ra đã nhìn thấy nàng ngồi ở trước kính trêu ghẹo một ít tóc đen mà dài của mình.

Chất tóc của nàng rất tốt, mềm mại bóng loáng, bằng vào sức một mình nàng, luôn vừa óan vừa cài trâm xong thì trâm liền rơi xuống, năm lần bảy lượt

liền nổi giận, cuối cùng vẫn buộc thành đuôi ngựa, chờ sau khi hấn rồi giường thì kêu cung nhân đến giúp đỡ.

Lúc đó cũng không cảm giác có chỗ nào đặc biệt, không nghĩ tới về sau lại thường thường để hấn hoài niệm.

Lục Y rất nhanh dưới sự chỉ đạo của Tô Nghiêu giúp nàng làm một búi tóc thật tốt, vừa kịp thời gian Tô Nghiêu ra cửa. Tô Nghiêu hài lòng soi gương lại soi soi, lúc này mới nhìn thấy trong gương hiện lên bóng người màu tím.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, vội vàng xoay người đứng lên, vừa trách cứ nhìn những cung nữ đứng canh cửa kia cũng không biết thông báo một tiếng, vừa lúng túng nói: “Điện, Điện hạ.....”

Cũng không biết hấn đứng ở đó đã bao lâu.

Diệp Lâm “Ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, vào điện lời kéo Tô Nghiêu ngồi vào bên cạnh bàn, nói: “Dùng qua bữa tối rồi trở lại phủ.”

Hấn đã thật lâu không ăn com chung với nàng.

Trong dự liệu, Tô Nghiêu đánh tiếng tăng hằng một cái cự tuyệt nói: “Trời đã trễ thế như vậy, nếu A Dao lưu lại dùng bữa, sợ rằng phải chịu cha mẹ trách cứ.”

Diệp Lâm cười một tiếng, nói: “Vậy ngươi hãy nói là thái tử muốn ngươi lưu lại, không dám kháng chỉ.”

Ngụ ý đúng là, hôm nay bất luận như thế nào nàng cũng phải ở lại Đông cung ăn com?

Tô Nghiêu hơi đắn đo một lát cũng đồng ý, nghĩ đến dù sao cũng muộn, nàng cũng quả thật không muốn ăn được thiện nữa. Diệp Lâm cho lý do không tệ, mệnh lệnh của hấn nàng không dám chống lại, nói như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Rất nhanh, một bàn món ăn sắc hương vị đầy đủ được bưng lên, Tô Nghiêu nhìn thấy trong mắt sáng lên, rất động lòng.

Chỉ là nghĩ là một việc, Tô Nghiêu bắt đầu động đũa ăn vừa cảm thấy, dù có đói thế nào đi nữa đây cũng là Đông cung, nên thủ lễ nghi hay là tự do.

Xem ra tâm tình Diệp Lâm không tệ, lúc Tô Nghiêu ăn com giương mắt nhìn Diệp Lâm, cũng thấy khóe môi hấn nhếch lên nụ cười, mặc dù hấn chỉ ăn vài miếng, nhưng bộ dáng cũng là cực kỳ thỏa mãn.

Bữa tối được tiến hành trong không khí hữu nghị mà thân thiết, cho đến khi ăn được một nửa, Diệp Lâm chợt mở miệng.

“Hôm nay mệt muốn chết ngươi rồi, ngày mai không cần luyện tập thêm nữa.”

Tô Nghiêu sững sốt. Mặc dù nàng có mềm mại chút, nhưng điểm khổ này vẫn còn ăn được.

Vừa định lắc đầu, nói mình vừa ngủ cũng không cảm thấy mệt nữa, Diệp Lâm đã nói tiếp: “Ngày mai ngươi theo ta đi bãi phóng Hoài Dương cô cô.”

Hoài Dương..... Trường công chúa Hoài Dương, tỷ tỷ thân cận nhất của đương kim Bệ Hạ, nghe nói còn muốn gả khuê nữ của mình cho Diệp Lâm, thân càng thêm thân. Đáng tiếc không có duyên phận, liên tiếp sinh mấy con nít đều là nhi tử, chuyện này còn lâu mới đến hấn.

Nếu không, thái tử phi cái gì, có thể không có quan hệ với Tô Nghiêu rồi.

Gọi nàng cùng đi, ngược lại cũng không có gì, chỉ là không biết tính khí trường công chúa Hoài Dương như thế nào, đều giống như thượng môn khiêu khích, không biết có phải sẽ bị cho rằng là cái đinh trong mắt hay không.

Tô Nghiêu nghĩ tới, động tác ăn com cũng chậm mấy phần, Diệp Lâm thấy nàng lo lắng trùng trùng, liền trấn an nàng nói: “Không cần khẩn trương, tính khí Hoài Dương cô cô rất tốt, nàng..... Sẽ rất thích ngươi.”

Vẫn luôn rất ưa thích ngươi.

Tô Nghiêu nghe vào tai, cũng chỉ coi đây là tâm lý an ủi của Diệp Lâm, gật đầu một cái không hề nói gì nữa.

Bình an vô sự ăn xong com tối, Diệp Lâm phái xe ngựa đưa Tô Nghiêu trở về, tô Nghiêu vừa hiểu, thì ra là ngay từ lúc xe ngựa tướng phủ tới đón nàng, Diệp Lâm cũng đã thông báo Tô gia.

Hấn lưu nàng dùng bữa, cũng chỉ là hình thức, Tô Nghiêu có đồng ý hay không cũng phải lưu lại.

Quả nhiên Thái tử điện hạ vẫn có chút bá đạo.

Không như Tô Nghiêu đoán, trở về Tướng phủ, quả nhiên là trực tiếp bị xách đi tiền đường thấy Tô phu nhân.

Cũng may chỉ có Tô phu nhân, không có Tô Trương, đoán chừng Tô Trương cũng không gài bẫy nàng.

Tô Nghiêu thình an xong liền ngồi nghiêm chỉnh với một bên, chỉ đợi Tô phu nhân đặt câu hỏi.

Quả nhiên, Tô phu nhân vừa đi lên liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Thái tử điện hạ giữ người ở lại Đông cung dùng bữa tối?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái.

“Có biết là cung điện ở đâu không?”

Tô Nghiêu suy nghĩ lại một chút: “Hẳn là Tử Thần điện.” Có thể là cái tên này đi, còn rất dễ nghe, chỉ là không biết đây là địa phương như thế nào.

Tô phu nhân nghe vậy thất kinh, vốn là nàng nghĩ có lẽ là nhất thời có chuyện làm trễ nãi dùng bữa, bọn họ liền cùng ăn ở Sùng Văn quán, kết quả Tô Nghiêu lại nói cho nàng biết là Tử Thần điện.

Tẩm điện của Thái tử, Tử Thần điện.

Nhìn đáng đáp lưu thiện ở Đông cung, cũng không phải là một cử chỉ vô tâm.

Tô phu nhân trầm mặc chốc lát, cho đến khi TTô Nghiêu cảm giác tóc gáy của mình cũng đứng lên rồi, mới lên tiếng: “Mấy ngày nay thấy người và Điện hạ chung đụng rất tốt, vì nương cũng yên tâm chút. Chỉ là, thân là nữ nhi gia, cuối cùng cũng nên dè dặt tự ái chút, người cần nhớ, người và thái tử điện hạ chỉ là có hôn ước, đợi đến năm sau mới có thể thành hôn, chớ.....”

Tô Nghiêu nháy nháy mắt, Tô phu nhân đang nói cái gì vậy..... Mặc dù nàng ở Tử Thần điện ngủ thiếp đi đây là sai lầm lớn của nàng, nhưng nàng không nghĩ cùng Diệp Lâm như thế nào. Mặc dù nàng không giống nhận nói câu lễ phép với người như vậy, nhưng tự ái cơ bản nhất vẫn hiểu.

“Mẫu thân dạy phải là, A Dao nhớ. Mẫu thân yên tâm, A Dao tất nhiên sẽ không vượt khuôn.”

Tô phu nhân thấy nàng thề son sắt, lại nghĩ tới việc hôn sự này Tô Dao vốn không muốn, lúc này mới hơi yên lòng, gật đầu một cái, để Tô Nghiêu đi.

Lúc này Tô Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, vừa suy nghĩ tâm tư của Tô phu nhân, vừa đi ra cửa. Chỉ là còn chưa đi tới cửa, Tô Nghiêu liền nhớ tới một chuyện khẩn yếu khác.

Diệp Lâm muốn nàng cùng đi đến phủ trưởng công chúa Hoài Dương, nàng còn chưa thông báo với Tô phu nhân đây.

Tô phu nhân vốn muốn tính toán nghỉ ngơi, chỉ là còn chưa đứng dậy, chỉ thấy Tô Dao đã rời đi lại quay lại “Phù phù” một tiếng quỳ gối trước mặt, khó xử nói: “Mẫu thân, hôm nay thái tử điện hạ còn nói một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lúc này Tô phu nhân có một chút không kiên nhẫn.

“Điện hạ nói ngày mai muốn dẫn A Dao đi bái phỏng trưởng công chúa Hoài Dương.” Tô Nghiêu nói từng chữ từng câu.

Cho nên, nàng phải ăn mặc thế nào, hành động ra sao, mới tính không mất thể diện của Tô gia đây? Nghe nói lúc trưởng công chúa Hoài Dương lúc còn trẻ cũng chịu phạt của Tô lão thái gia, nàng thật đúng là sợ mình bị trưởng công chúa Hoài Dương nhạo báng.

Tô phu nhân cũng sững sờ.

Trưởng công chúa Hoài Dương có thân phận gì địa vị gì, nàng ở Trường Ninh bảy năm, dĩ nhiên là biết được rõ ràng, chỉ là không nghĩ tới thái tử điện hạ thế nhưng lại mang theo Tô Dao cùng đi.

Xem ra, quả nhiên hôm nay thái tử điện hạ không chỉ nhìn trúng thân phận trưởng nữ của Tô Dao, mà là thật muốn lấy nàng làm vợ.

Chỉ là không biết, cứ như vậy, đối với Tô gia đến tột cùng là may mắn hay là bất hạnh đây.

Trong lòng Tô phu nhân thở dài một tiếng, mới nói đến Cẩm Tú bên cạnh: “Ngày mai để Cẩm Tú trang điểm cho người, không được để thất lễ.”

Lúc này Tô Nghiêu mới yên lòng lại.

Đến ngày thứ hai trang điểm, TTô Nghiêu mới biết cái gì gọi là có lòng không đủ lực.

Không ai nói cho nàng biết trang phục long lấy thế nhưng là cái này, a, một mỗi..... Nhìn búi tóc thật cao và đầu dây hoa cài đồ trang sức, Tô Nghiêu chỉ có cảm giác cổ mình bị áp ngắn một đoạn rồi.

Còn có cái váy tầng tầng lớp lớp đó, nàng cảm giác nếu như mình bước nhanh về phía trước, tuyệt đối là bị trật chân té, kéo kéo tự nhiên dài như vậy, đi bộ liền quét sân rồi.

Chỉ là Tô Nghiêu có thể châm chọc gì đây, ai dạy bây giờ nàng là một người cổ đại.

Lên xe ngựa, Tô Nghiêu lập tức tìm một tư thế thoải mái đầu tựa vào một bên găm bớt sức nặng, nếu không nàng cảm thấy còn chưa đến nơi, thì đã gãy cổ trước rồi.

Xuống xe ra mắt thái tử, ngược lại Diệp Lâm không có một tia kinh ngạc, chỉ là gạt đầu một cái, liền xoay người đi lên một chiếc xe ngựa khác càng hoa lệ hơn.

Cái phản ứng này của Diệp Lâm, Tô Nghiêu có hơi thất vọng.

Nàng còn tưởng rằng Diệp Lâm sẽ giật nảy mình, dù sao đáng về thân xác này là thật tuyệt sắc..... Ai nghĩ tới người này không có một chút phản ứng, để cho nàng có loại cảm giác không giải thích được tiu nghỉu như mất.

Tô Nghiêu không biết, Diệp Lâm đã sớm gặp qua nàng trong trang phục lộng lẫy, cũng đã gặp đáng về khi nàng khoác giả y đồ tươi, đó mới là bộ trang phục hấp dẫn nhất.

Thất vọng như vậy, Tô Nghiêu nâng váy lên xe ngựa, liền ngồi xuống một bên, kinh ngạc nhìn chăm chăm ngón tay mình ngẩn người.

Thình lình bà vai bị một cái tay nắm, Tô Nghiêu giật mình, còn chưa kịp phản ứng, cả người liền ngã vào trong ngực.

Phản ứng đầu tiên của Tô Nghiêu, xong rồi, tóc của nàng hình.....

Giọng nói lạnh lạnh của Diệp Lâm bình thản mà vang lên ở trên đỉnh đầu nàng: “Cẩn thận một lát nữa kêu nhức đầu.”

Nhìn hấn cho nàng một chết đi sao? Tô Nghiêu vốn tưởng rằng các nam nhân chắc là sẽ không quan tâm chú ý tới những thứ này đâu.

Tô Nghiêu nháy hai cái mắt, liền yên tâm lớn mật tựa đầu sức nặng áp đến trên người Diệp Lâm. Dù sao cũng chính hấn nhận công việc, để chết nàng sẽ không phụ trách.

Chỉ là Diệp Lâm nói không sai đúng, một lát nữa hấn không phải là nàng nhức đầu, mà là cả cổ cả xương cổ đều đau.....

Nghĩ đến phải đi gặp cô cô mà hấn yêu thương đã sớm chết trong trí nhớ kiếp trước, mà hôm nay có mỹ nhân trong ngực, Tô Nghiêu càng thêm chủ động ôm ấp yêu thương, trong lòng Diệp Lâm là một mảnh sáng sủa.

Chỉ là muốn đến nhà Hoài Dương cô cô có biểu ca phong thái lỗi lạc Từ Thận Ngôn, Diệp Lâm bỗng nhiên cau mày lại.

Vì vậy, sắc sảo tỉ mỉ Tô Nghiêu trong lòng, trời quang trăng sáng thái tử điện hạ dám nói ra một câu: “Đến phủ trưởng công chúa, người nhớ chó nhìn loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: án ngọt

Làm sao Tô Nghiêu có thể hiểu tâm tình lúc này của Diệp Lâm xem ai đều là tình địch đây?

Nghe được Diệp Lâm nói, Tô Nghiêu chỉ cảm thấy Diệp Lâm là ghét bỏ nàng không hiểu quy củ, sợ nàng để hấn mất mặt thôi. Nàng cũng không phải là chủ động yêu cầu cùng đi với Diệp Lâm, nếu là hôm nay Diệp Lâm thả nàng ở Trưởng phủ, nàng còn mừng rỡ vì một ngày thanh nhàn.

Tô Nghiêu oán thầm như vậy, tựa vào trước ngực Diệp Lâm không lên tiếng.

Chờ đến phủ trưởng công chúa Hoài Dương, xuống xe ngựa, liếc mắt liền nhìn thấy một công tử mặc cẩm y buộc tóc mang theo cả đám tùy tùng đứng ở cửa phủ nghênh đón.

Trưởng công chúa Hoài Dương dĩ nhiên là sẽ không ra nghênh tiếp ở cửa, đứng ở cửa tiếp hấn và nàng, là trưởng tử Từ Thận Ngôn của bà.

Tô Nghiêu vừa xuống xe ngựa, ánh mắt liền bị người trẻ tuổi trước mắt hấp dẫn.

Lần trước cung yến Tô Nghiêu phát hiện, huyết mạch hoàng tộc Diệp gia huyết mạch cực kỳ tốt, từng người đều có dung mạo xuất chúng, chỉ là không nghĩ tới ngay cả họ hàng cũng là như thế.

Từ Thận Ngôn ước chừng là thừa kế nét đẹp của trưởng công chúa Hoài Dương, mặt mày cực tốt, cổ tinh trên người lại có khí chất đáng yêu và phong độ của người trí thức, lúc này thấy bọn họ xuống xe, khoe mắt đuôi mày đều lộ ra nụ cười, khiến Tô Nghiêu không nhịn được nhìn nhiều mấy lần.

Mỹ nhân thành Trường Trữ, thật đúng là nhiều không kể xiết.....

Đang xuất thần, tay dưới ống tay áo rộng chợt bị người nắm lại, Tô Nghiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, đã nhìn thấy thái tử điện hạ lạnh lùng bên cạnh.

Trong lúc nhất thời Tô Nghiêu không biết ý tứ của Diệp Lâm, một đôi mắt đẹp lưu chuyển trên người trên người Diệp Lâm, thấy hắn không có cử động gì khác, lúc này mới có chút không hiểu thu hồi ánh mắt.

Bên kia Từ Thận Ngôn đã quy củ hành lễ, đưa bọn họ vào trong phủ đi.

Từ Thận Ngôn vốn là hoàng thân quốc thích, theo như bối phận coi là biểu ca của Diệp Lâm. Hai người quen biết từ nhỏ, vì vậy, mặc dù tuân thủ nghiêm ngặt lễ phép, hắn cũng không như người khác thận trọng như vậy, dọc theo đường đi câu có câu không nói chuyện với Diệp Lâm, vô cùng bừa bãi tự nhiên.

Tô Nghiêu đi theo Diệp Lâm, lặng lẽ nhìn Từ Thận Ngôn. Người họ mặc dù tao nhã lễ độ, trên người lại có loại lạnh nhạt kỳ quái, khiến Tô Nghiêu cảm thấy, nhân vật như vậy, nếu là chỉ không ở triều đình mà ở với sơn dã, chắc hẳn cũng là một truyền kỳ.

Mới vừa rồi thời điểm xuống xe hàn huyên, nàng rõ ràng nhìn thấy Từ Thận Ngôn nhìn nàng, lông mày nhíu như vậy, tuy là chột lóe lên, nhưng Tô Nghiêu vẫn thấy được.

Lúc nào thì nàng có thể thu hồi ánh mắt đặt ở trên người khác lại, lúc nào thì có thể chỉ nhìn một mình hắn?! Diệp Lâm chỉ có cảm giác mình càng thêm nặng nề không nhẫn nại, nhưng không cách nào khống chế mình.

Khẽ dừng lại một bước để Tô Nghiêu đuổi theo, Diệp Lâm đưa tay lôi nàng đến bên người, nghiêng đầu nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Không yên lòng.”

Tô Nghiêu cũng không biết hiện tại trong lòng Diệp Lâm tràn đầy oán niệm, chỉ coi hắn lại đang chấp nhất “Ta không nhớ người ở phía sau” chuyện này, nghĩ đến thái tử điện hạ có thể lại mắc bệnh, cũng nhân nhượng hắn, sống lưng thẳng ho khan một tiếng, mắt nhìn phía trước đi theo hắn.

Xuyên qua mấy cửa sơn Điều Lan Ngọc Thế, rất nhanh tới Hội Khách Đường, Tô Nghiêu nhìn thấy ngồi ở chính giữa là trưởng công chúa Hoài Dương, trong lòng sợ ngược lại mất mấy phần.

Lại nói trưởng công chúa Hoài Dương cũng có chút tuổi, bảo dưỡng cũng rất tốt, giữa lông mày mơ hồ lộ ra phong vận lúc còn trẻ, quanh thân cũng tản ra hơi thở tự phụ.

“Vị này chính là đại tiểu thư Tô gia?” Thấy hai người cùng nhau mà đến, trưởng công chúa Hoài Dương hỏi.

Tô Nghiêu vội vàng hành lễ cung đình, khéo léo hồi đáp: “Hồi bẩm trưởng công chúa, chính là A Dao.”

Không ngờ Hoài Dương chỉ nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen, sẽ không để ý tới nàng nữa, chuyển tầm mắt qua Diệp Lâm đứng ở một bên nói: “Đây cũng chính là cô nương đã mê hoặc người suốt thời gian qua?”

Ách, Tô Nghiêu có chút cảm thấy oan uổng. Nàng cũng không cố ý đi mê hoặc hắn, phải nói mê hoặc, mấy ngày nay rõ ràng là mê hoặc mình này....

Diệp Lâm cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Hoài Dương vốn cũng không nhanh, thấy Diệp Lâm sáng khoái mà thừa nhận, cũng hiểu Diệp Lâm quyết tâm muốn lấy nàng làm thái tử phi, mới đưa nàng mang đến cho mình nhìn.

Hoài Dương thân là trưởng công chúa, lý nên ra vẻ khí độ hoàng gia, chỉ là nhìn Tô Nghiêu, bà lại thể nào đều thích không ra vẻ được.

Diệp Lâm thanh tâm quả dục ra sao bà Hoài Dương rõ ràng nhất, có thể để Diệp Lâm thấy một mặt liền quyết tâm muốn thành thân diện mạo cô nương đó tất nhiên không kém, nhưng Hoài Dương vẫn không nghĩ đến, dung mạo Tô Dao lại xinh đẹp đến thế.

Nhưng cố tình, mềm mại xinh đẹp như vậy, một ít song mắt đen vừa thanh thanh lượng lượng. Hoài Dương sống đến từng tuổi này, đã duyệt qua vô số người, nhìn ra được nàng tuyệt sẽ không nhẫn nại chịu đựng, mà là cô nương có chính kiến.

Nhìn chung chuyện lúc trước, có bao nhiêu phi tử bởi vì sắc đẹp và dã tâm mà họa loạn triều cương tạm thời không đề cập tới, chỉ nói triều này, sao phong hoàng hậu không là mỹ nhân trong mỹ nhân, sao không là thông minh độc lập? Nhưng kết quả thế nào? Bây giờ cầm quyền, đến tột cùng là họ Diệp hay là họ Phong?

Chuyện lúc trước làm gương! Hoàng gia cần một người đoan trang thanh tao lịch sự, có thể là mẫu nghi thiên hạ ôn lương hiền thực, mà không phải một mỹ nhân một cái nhãn mày một nụ cười cũng có thể chọc người mất hồn, cố tình còn có ý tưởng họa thủy.

Tô Dao là cô nương Tô lão tiên sinh tự mình dạy dỗ, nàng gió thoảng bên gối đến tột cùng có thể thổi trúng thật lợi hại, Hoài Dương không dám tương tượng.

Nghĩ được như vậy, Hoài Dương chỉ cảm thấy buổi sáng vừa có chút nhức đầu thế nhưng càng nghiêm trọng, một khoét một khoét vô cùng đau đớn, không khỏi hít một hơi khí lạnh, lau trán.

Tô Nghiêu thấy sắc mặt trưởng công chúa Hoài Dương dần dần trầm, trong lòng cũng biết việc lớn không tốt, giờ phút này lại thấy nàng lấy tay nâng trán, trong lòng càng thêm không nắm chắc, nâng mí mắt nhìn Diệp Lâm, cũng không biết hắn có thể hiểu nàng nhờ giúp đỡ.

Nàng cũng không nhìn ra trưởng công chúa Hoài Dương có một chút thích nàng. Tình cảm Diệp Lâm ban đầu nói trưởng công chúa Hoài Dương sẽ thích

nàng, chỉ là vì sợ nàng cuống mới thuận miệng bịa chuyện.

Diệp Lâm lại không nhìn nàng, chỉ cúi người hỏi: “Cô cô đây là thế nào?”

Hoài Dương “Ừ” một tiếng, nhỏ giọng rên rĩ nói: “Bệnh cũ, vừa mới vào xuân liền gặp phải, mấy ngày nay thái y đến xem mấy lần, nhưng cũng không thấy khá.”

“Ngược lại A Dao biết chút án ngọt thuật, không bằng để A Dao xoa xoa cho cô cô?” Không biết Diệp Lâm lại rút ra tà gió cái gì, chột đề nghị.

Tô Nghiêu:....

Nàng biết một chút xoa bóp, trước kia cũng thường xoa bóp cho người già trong nhà, nhưng nàng cũng không xác định nàng có thể làm tốt cho trưởng công chúa hay không.

Nếu như không được trở mặt với nàng, nàng tìm ai khóc đây:....

Hoài Dương liếc mắt có chút hơi khó nhìn Tô Nghiêu, thế nhưng gật đầu một cái, một bộ “Nhưng theo như không sao”. Tô Nghiêu từ chối không hết, khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại.

Nàng cũng không xác định trưởng công chúa do cái gì tạo thành như thế đâu, bắt đầu chỉ là thăm thức án, vừa quan sát về mặt trưởng công chúa, âm thầm ghi nhớ, suy nghĩ một phen mới tìm mấy huyết vị quan trọng hơn, tượng mô tượng dạng đầm bóp.

Mất thấy chân mày trưởng công chúa từ từ dần ra, Tô Nghiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên mà nhớ tới cha mẹ của mình.

Nàng xuyên qua lâu như vậy, mỗi lần chỉ có nửa đêm nằm mơ mới có thể mơ thấy cha mẹ. Tô Nghiêu thật ra thì có một đôi cha mẹ rất tốt, tình cảm hòa thuận, tương kính như tân, cũng chưa bao giờ đánh chửi Tô Nghiêu, từ trước đến giờ đều là lấy lý lẽ nói rõ.

Nàng xoa bóp, cũng là bởi vì nhìn thấy cha mẹ ngày càng già đi tay chân không hề linh hoạt nữa, mình mới đi học, khi về nhà liền xoa cho bọn họ, cũng coi như tận một phần hiếu tâm.

Tính tình Tô Nghiêu kiên cường, chưa bao giờ chảy nước mắt ở trước mặt người khác, đến khi chỉ có một người vùi ở trong chăn mới có thể chảy nước mắt nhớ nhung cha mẹ. Thế nhưng một ngày, nhìn chân mày trưởng công chúa dần ra, nàng đột nhiên có chút không khống chế được tâm tình của mình, lập tức ứa nước mắt.

Bọn họ có khỏe không:.... Bọn họ:.... Có phải cho là mình chết rồi hay không:....

Tô Nghiêu không nghĩ ra vì sao mình xuyên qua, cũng không hiểu thiên địa này to lớn, nàng không tiếc Vô Hối, vì sao cố tình chọn nàng. Nhưng nàng biết, linh hồn của nàng ở nơi này gặp quý nhạn triều, này tồn tại một ít thế giới, nàng nhất định là không có ở đây.

Một giọt lệ “Lạch cạch” rơi trên mặt Hoài Dương, Hoài Dương có chút nghi ngờ mờ mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt đã chẳng khóc, viết đầy nhớ nhung.

Hoài Dương nhăn lại mày, hỏi: “Tô đại tiểu thư làm cái gì vậy?” Chẳng lẽ gọi nàng xoa xoa cái trán cho mình, còn uất ức nàng?

Ngày:.... Nàng thế nhưng khóc lên:....

Tô Nghiêu cuống quýt lau nước mắt, trong lòng thầm mắng tình cảm mình dụng sự, quá không cẩn thận, vội vàng quý xuống ảo não mà nói: “Kính xin trưởng công chúa tha lỗi, A Dao chỉ là xoa bóp cho trưởng công chúa điện hạ thì nhớ lại trưởng bối trong nhà, có chút nhớ, nhất thời khó kìm lòng nổi:....”

Trưởng bối trong nhà?

Lúc này Hoài Dương mới nhớ tới, Tô đại tiểu thư trước mắt này, thuở nhỏ nuôi dưỡng ở suối thư viện, cuối năm ngoái mới có thể nhập kinh. Nếu là thuở nhỏ nuôi dưỡng ở sơn dã, tính tình vô cầu vô thúc ngược lại cũng không phải là không được, nếu trong ngày thường bà chỉ điểm hợp quy tắc một phen, có lẽ còn có thể gọi cô nương này đoan trang chút.

Thời niên thiếu Hoài Dương đã từng chịu Tô lão tiên sinh chỉ điểm, dựa vào phần tình thầy trò này, ngay tiếp theo nhìn Tô Nghiêu cũng thuận mắt chút.

Thấy Tô Nghiêu mới vừa lộ vẻ mặt bi thương thảm thiết không phải làm bộ, mà là tính tình thật lộ ra, Hoài Dương nghĩ, đây cũng không phải là hồ ly ban đầu bà nghĩ, khiến Diệp Lâm mê thần hồn điên đảo, ngược lại là đứa bé ngoan trọng tình nghĩa.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Hoài Dương cũng nhu hòa hơn kéo Tô Nghiêu lên, dịu dàng nói: “Chớ để khó coi, đợi đến khi có cơ hội, còn có thể đi thăm lão tiên sinh một phen, đến lúc đó thay bốn cung chào hỏi lão tiên sinh cho tốt.”

Hoài Dương thật tâm thật ý nhắc nhở, hiện tại Tô Dao còn tự do, nhưng sang năm gả vào Đông cung, chính là một thái tử phi, lui về phía sau làm hoàng hậu, càng không thể nào tùy tiện xuất cung, đi đến thâm sơn sâu như vậy. Vì vậy, nếu Tô Dao có tâm, còn phải làm sớm để trở về.

Sợ rằng nàng cũng biết, chính mình vừa vào Trường Ninh, liền không có ngày rời đi, mới có thể ban đầu kháng cự như vậy thôi.

Tô Nghiêu lau chùi nước mắt, cáo lỗi nói: “Hôm nay A Dao thất lễ....”

Nói còn chưa dứt lời, cả người liền bị Hoài Dương kéo tới. Hoài Dương giơ tay lên ôm Tô Nghiêu, chậm rãi nói: “Đứa nhỏ ngốc, cái này thì có cái gì thất lễ không thất lễ, A Dao là một cô nương tốt hiểu chuyện.”

Tô Nghiêu gạt đầu một cái, ngẩng đầu nhìn Diệp Lâm

Đây coi như là thay đổi thái độ của trưởng công chúa Hoài Dương đối với nàng rồi hả? Quả thật là Tái ông thất mã họa phúc khôn lường, nàng còn tưởng rằng Hoài Dương sẽ ghét nàng hơn....

Chỉ là có một chút nàng không hiểu, Diệp Lâm, làm sao biết mình biết xoa bóp?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: vi phạm

Từ Thận Ngôn vẫn trầm mặc đứng ở một bên an tĩnh giống như không tồn tại lúc này chợt mở miệng: “Tô đại tiểu thư học được phương pháp này từ chỗ nào? Ngược lại không quá giống ẩn thuật thường ngày.”

Tô Nghiêu:.....

“Nói ra thật xấu hổ, phương pháp này là A Dao và tổ phụ cùng nhau suy nghĩ ra được, không có phương pháp gì, đánh bậy đánh bạ có chút tác dụng, thật sự không đáng giá được nhắc tới.”

Đưa Tô lão ra dù sao cũng không sai đi, Tô Nghiêu thề, nếu như Từ Thận Ngôn đã từng đi qua nơi đó, gặp qua Tô gia, phơi bày lời nói dối của nàng, nàng liền có chơi có chịu, mặc cho phát lạc.

Không ngờ Từ Thận Ngôn gạt đầu một cái, cũng là đáng về hết sức mãi trưởng, cảm khái nói: “Uổng thầy ta từ thiên kim các Liễm Diễm sơn nhiều năm, thế nhưng chưa từng suy nghĩ ra phương pháp này. Tốt như vậy thì a nương sớm đã thoát khỏi nỗi khổ nhức đầu, thật sự là xấu hổ.”

Tô Nghiêu nhảy mất hai cái.

Đệ tử thiên kim các Liễm Diễm sơn, cái đó tiếng tăm lừng lẫy Liễm Diễm sơn?

Trong ngày thường Tô Nghiêu lật xem những thứ đã sử về bản kia trong rất nhiều cũng sẽ nói tới Liễm Diễm sơn này, nói Liễm Diễm sơn là một địa phương riêng biệt tốt, các triều đại đổi thay không cùng chính tranh, vì vậy mới có thể truyền thừa cho đến nay.

Thậm chí nàng nghĩ tới chờ tất cả công việc kết thúc, mình muốn đi ngắm Liễm Diễm sơn.

Không trách được lần đầu nàng thấy Từ Thận Ngôn lại cảm thấy hắn không giống với những công tử tầm thường trong ngày thường thấy, cảm giác trên người hắn có loại cảm giác từng trải, thì ra là hắn thật từng gửi gắm tình cảm qua Sơn Thủy.

Tô Nghiêu cười cười với Từ Thận Ngôn, ở trong mắt nàng hình tượng người này lại sáng hơn không ít, Từ Thận Ngôn cũng chỉ là gạt đầu một cái, giống nhau lúc mới gặp gỡ lạnh nhạt như vậy.

Chỉ là không biết xuất thân như thế tại sao lại cách xa Trường Ninh, đi đến địa phương xa xôi kia tu tập y thuật.

Diệp Lâm chợt che miệng ho một tiếng, Tô Nghiêu dời tầm mắt nhìn hắn, liền phát hiện lúc này mặt thái tử điện hạ lạnh lạnh như sương cũng mau chìm đến trước ngực rồi.

Trời mới biết hắn thế nào, sao trước không phát hiện, thái tử điện hạ tôn quý là người cá biệt kỳ cục như vậy.

Tô Nghiêu ho một tiếng, đổi đề tài, lại hàn huyên với trưởng công chúa Hoài Dương có chút nhẹ nhõm, mới phát hiện, trưởng công chúa thật ra thì vẫn thông tình đạt lý rất dịu dàng, trước kia cũng bị thành kiến ảnh hưởng, mới nhìn nàng không vừa mắt.

Buổi trưa lại bị trưởng công chúa Hoài Dương giữ lại ăn cơm, gặp được hai đứa con trai khác của Hoài Dương Từ Thận Hành và Từ Thận Tư, một người trong đó môi hồng răng trắng vừa thấy Diệp Lâm liền đỏ mặt, ánh mắt lóe lên núp ở sau lưng các huynh đệ khác.

Tô Nghiêu nghĩ, đoán chừng cái này chính là biểu đệ bị chỉ hôn rồi.

Thật là đáng tiếc đáng về này tướng mạo thật được, nếu đầu thai thành nữ, cùng Diệp Lâm quả nhiên là trai tài gái sắc.

Tô Nghiêu tự giác không có xảy ra bất trắc gì, nhưng buổi chiều trở về Đông cung trên xe ngựa, trừ cần thiết “Cẩn thận”, “Ngồi vững vàng” loại ngôn ngữ này, Diệp Lâm vẫn không nói chuyện với nàng, ánh mắt càng thêm không chịu dừng lại trên người nàng chốc lát, nghiêm mặt hình như là đang tức giận.

Tô Nghiêu cũng rất mệt mỏi, cảm giác thái tử điện hạ giống như có một thế giới của mình, nói không chừng lúc nào thì nàng liền chạm bãi mìn.

“A Dao khiến Điện hạ mất thể diện?” Tỉnh tỉnh Tô Nghiêu dễ chịu hỏi nguyên nhân.

Diệp Lâm hoàn toàn không để ý nàng.

Đối với Từ Thận Ngôn, hẳn thủy chung cũng có tâm kết, có lúc hẳn thậm chí sẽ nghĩ, nếu như không có Từ Thận Ngôn người này, có phải A Nghiêu cũng sẽ không rời hẳn hay không.....

Nhưng, làm sao những lời này có thể nói với Tô Nghiêu cái gì cũng không biết.....

Tô Nghiêu thấy Diệp Lâm không để ý mình, không thể làm gì khác hơn là chờ dài một cái, rũ mắt xuống cúi đầu chơi ngón tay. Thói quen thâm tình, bây giờ nàng không quá thích ứng với kiểu mẫu thái tử lạnh lạnh.

Giật mình một chút Tô Nghiêu âm thầm ở trong lòng vẽ một xiên. Phải biết tất cả tình cảm đều là do thói quen mà ra, giống như Diệp Lâm như vậy nhất định phải trở thành cửu ngũ chí tôn, nàng sẽ không có quá nhiều tình cảm.

Gần vua như gần cọp, đây không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Hai người một đường trầm mặc trở lại Đông cung, lúc xuống xe, mắt Minh Tâm sáng cung nhân đều nhìn ra hai người có cái gì không đúng, chỉ là ai cũng không dám nhiều lời, xét thấy lần trước Tô Nghiêu ngủ ở Từ Thần điện, liền trực tiếp đưa hai người đến Từ Thần điện.

Tô Nghiêu cảm thấy không khí này thật sự đè nén có chút khó chịu, ngồi một lát, liền đứng lên, tính toán cáo từ: “A Dao.....”

Mới vừa mở miệng, Diệp Lâm đã đứng lên theo, mím môi đi tới phía nàng.

Mắt thấy Diệp Lâm từng bước từng bước đến gần, tim Tô Nghiêu nhảy đến cổ, muốn nói từ biệt cũng đành nuốt xuống.

“Điện, Điện hạ?” Tô Nghiêu phản xạ có điều kiện lui về phía sau hai bước, mới phát giác sau lưng đã đụng đến cột.

Hắn hần hần đây là muốn làm gì?

Tô Nghiêu chỉ cảm thấy lúc này Diệp Lâm tràn đầy công kích, giống như mãnh thú khát máu, trông mắt đen nhánh như đêm một mảnh sóng to gió lớn, để cho người khác lo lắng đề phòng.

Hoảng thần người nọ đã gần đến, gờ tay lên liền kéo eo nhỏ của nàng vào trong ngực, không đợi Tô Nghiêu phản ứng kịp, liền cúi đầu hôn xuống.

Hắn không cần như vậy, rõ ràng nàng đang ở bên cạnh hắn, nhưng mà lại như cách muôn sông nghìn núi; không muốn nhìn thấy nàng lộ ra dù là một phân một hào để ý những nam nhân khác. Hắn muốn người này, sờ được thấy được, thật thật tại tại đang ở trong ngực của hắn.....

Cung nhân quan tâm lặng lẽ đóng cửa, cả Từ Thần điện chìm trong im ắng yên tĩnh.

Tô Nghiêu đã hoàn toàn ngớ ngẩn.

Mới vừa rồi nàng còn đang suy nghĩ gần vua như gần cọp, cái này..... Cho nên nói nàng quá ngây thơ, cho rằng Diệp Lâm là quân tử lời hứa đáng giá nghìn vàng, trên thực tế lại nhìn lầm hắn rồi.....

Một tay Tô Nghiêu chống đỡ ở trước ngực Diệp Lâm, dùng sức đẩy, nhưng không có bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại là đòi lấy hắn tăng thêm sức lực bên hông và càng thêm mãnh liệt tiến công.

Răng môi dây dưa, Tô Nghiêu giống như hít thở không thông, hai chân càng ngày càng mềm, khó có thể đứng vững. Trong lòng một ý niệm càng ngày càng mạnh, nàng không thể giao phó ở chỗ này, tuyệt không thể.

Tô Nghiêu hạ quyết tâm, há mồm cắn.

Giữa răng môi rất nhanh tràn ngập một cổ máu tươi, Tô Nghiêu biết mình hạ miệng không chút lưu tình nào, hẳn nhất định là bị cắn bị thương rồi. Nhưng lại muốn về nàng vào cốt nhục người này lại chặt chẽ ôm nàng không buông tay, hoàn toàn không có để ý vết thương của mình, chỉ một mặt công thành đoạt đất.

Người này điên rồi.....

Tô Nghiêu dùng sức quay đầu, ho khan một tiếng. Thế nào đều cảm thấy mùi máu tươi này có chút ghê tởm, không khống chế được muốn ngoi chồm hồm xuống nôn mửa.

Có lẽ là nàng thật sự quá phá hư hăng hái, gồng cùm xiềng xiếc người nàng rút cuộc buông lỏng ra.

Tô Nghiêu bất thành linh bị buông ra, phản xạ có điều kiện lui về sau một bước, cái ót chính xác đụng vào cây cột sau lưng, đau đến nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Diệp Lâm giờ tay lên lau đi vết máu đỏ tươi bên môi.

Tô Nghiêu ngồi xồm xuồng ho khan.

Trường hợp này thật đúng là không cách nào dọn dẹp..... Hắn quang minh chánh đại cột nhà nàng, bây giờ nàng..... Chỉ muốn tìm một chỗ súc miệng..... Nếu như có thể làm lại, Tô Nghiêu nhất định sẽ lựa chọn về thẳng Tướng phủ.

“Người cần ta?” Người trước mặt nở một nụ cười yêu dã, vết máu bên môi nhuộm môi bạc đỏ tươi, hơi thở nguy hiểm đầy mắt còn chưa tan đi.

Tô Nghiêu đứng dậy lui về phía sau, trở mắt nhìn Diệp Lâm lại đi tới chỗ mình, một cái tay chống lại cây cột, cúi đầu, hô hấp gần trong gang tấc: “Hà?”

Biết rõ còn hỏi..... Khóe miệng hắn rõ ràng vẫn còn chảy máu.....

Tô Nghiêu thâm mắng trong lòng một câu, cảm thú.

Cái này nếu đặt ở hiện đại, có lẽ Diệp Lâm đã nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi..... Nàng nhất định tự tay đánh Diệp Lâm đến chết..... Nhưng thái tử điện hạ hôn phi tử đã đính hôn, nàng còn có thể làm được gì đây?

Thì ra cho tới bây giờ người này cũng không an toàn.

Tô Nghiêu hít sâu một hơi, quay đầu chống lại tầm mắt Diệp Lâm, giọng nói có thể nói ác liệt: “Thì ra là cam kết của điện hạ không đáng hai lượng bạc.”

Thời điểm đồng ý nàng sẽ không làm người khác khó chịu, đều là thuận miệng lừa gạt nàng, thua thiệt nàng vẫn tin là thật!

Nghe thế chính là chất vấn, Diệp Lâm thế nhưng lộ ra một nụ cười khế, ngay sau đó nỉ non cảnh cáo: “Tô Nghiêu, không cần nhìn nam nhân khác.”

A, Tô Nghiêu coi là hiểu, không ngờ trình diễn hôm nay cũng là bởi vì nàng nhìn Từ Thận Ngôn mấy lần? Ý này là lúc sau tất cả nam nhân nàng đều coi như không khí không nhìn sao?

Hắn tức giận, hôn nàng, cũng chỉ là bởi vì nàng là thái tử phi nhìn nam tử khác? Không biết vì sao, lấy được đáp án này, Tô Nghiêu cảm thấy trong lòng không thoải mái hơn rồi.

Bây giờ nàng chợt có chút đồng tình những oán phi trong thâm cung rồi, chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn, đây cũng là một cái thể đạo gì đó, tại sao nam nhân có thể có được ba nghìn mỹ nữ, nữ ngay cả nhìn người khác một cái cũng là tội?

Thời gian kém mấy ngàn năm, ở giữa sự khác nhau nguyên là cự hác nan điền. Nàng còn vọng tưởng có thể chung đụng với hắn như bằng hữu bình thường, thì ra cũng chỉ là si tâm vọng tưởng, trong mắt hắn, mình cũng chỉ là một vật sở hữu thôi.

Tô Nghiêu cười lạnh một tiếng, từ một bên tránh qua Diệp Lâm, sửa lại một chút, cáo từ cất bước đi ra.

Từ Thần điện hoàn toàn yên tĩnh, giống như mới vừa cái gì cũng không xảy ra.

Diệp Lâm nhắm mắt, dùng sức đâm cây cột, thở dài một tiếng.

Nói hay lắm đợi nàng từ từ yêu hắn..... Thế nhưng hắn lại làm gì.....

Tô Nghiêu tuyệt đối không phải là cái loại tiểu nữ tử bị cột nhả liền lấp bắp tính toán lấy thân báo đáp, lấy hiểu biết của Diệp Lâm về nàng, lần này không trở tay cho hắn bạt tai thật sự là xem thân phận thái tử của hắn, cho hắn mười phần mặt mũi.

Một chút như vậy cũng không còn ý trí làm Tô Nghiêu phát bực, về sau muốn thân cận nàng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Diệp Lâm xoay người dựa vào cây cột từ từ trượt ngồi ở trên mặt thảm tinh xảo Nam Cảnh tiến cống, ánh mắt quét qua giường hẹp không một bóng người.

Hôm qua, nàng còn ngủ ở chỗ này, ngủ say như vậy, không một chút phòng bị.

Thật ra Diệp Lâm có tư tâm, Từ Thần điện là tấm điện của hắn, là nơi hắn ngủ lại hàng đêm, hắn luôn nghĩ tất cả mọi thứ trong điện này, cũng có thể dính hơi thở của nàng.

Như vậy lúc tỉnh mộng, hắn mới không cảm thấy cả trái tim đình trệ trong bóng đêm, không tìm được lối thoát. Hắn có thể cảm thấy tim nhảy lên, cảm thấy đáy lòng một mảnh ấm áp, mà không phải lạnh lẽo. Chỉ có như vậy, hắn có thể xác định, đây không phải là một giấc mộng, hắn đã trở lại, A Nghiêu của hắn còn chưa chết, vẫn còn ở bên cạnh hắn.....

Diệp Lâm nâng tay bưng kín hai mắt của mình, có thấm ướt ở trong lòng bàn tay lan tràn.

Cung nữ đứng ngoài không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong mấy lần.

Lục Y nghĩ, không biết có phải là nàng hoa mắt hay không, sao nàng có cảm giác, dáng vẻ bây giờ của thái tử điện hạ tôn quý, hình như là..... Khóc?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: nói xin lỗi

Nếu như Tô Nghiêu có thể lựa chọn, nàng thật không muốn gặp lại Diệp Lâm nữa, mấy ngày nay hảo cảm dành cho Diệp Lâm bởi vì hắn đề chặt nàng trong nháy mắt liền sụp đổ toàn bộ, làm sao nàng dám gần hắn thêm nữa, tin tưởng hắn?

Nhưng nếu nói là lỗi của Diệp Lâm, hắn lại sai ở chỗ nào, nếu hắn tuân thủ nghiêm ngặt cam kết vậy coi như hắn là người quân tử, nếu hắn thật muốn làm những gì, mình là thái tử phi của hắn do chính bệ hạ tứ hôn, sớm đi chậm chút lại so đo với ai.....

Tô Nghiêu nằm ở trên giường giờ tay lên che mắt.

Ngày đó lúc nàng trở về phủ sắc mặt liền không tốt, hướng Tô phu nhân khai báo những gì trải qua ở phủ trường công chúa Hoài Dương, liền uể oải trở về khuê phòng của mình.

Tô phu nhân biết thân thể nàng vẫn không tốt lắm, cũng không làm khó nàng, mấy ngày tiếp theo nàng cáo ốm không muốn đi Sùng Văn quán, Tô phu nhân cũng không nghi ngờ, chỉ phái phòng bếp nhỏ làm tư bổ được thiện, bởi vì nàng lười biếng đi.

Được thiện để ở trên bàn có chút lạnh, Tô Nghiêu không muốn nhìn, sau khi đuổi Gấm Diên rời khỏi đây, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối tháng năm chính là ngày săn bắn mùa xuân, nhưng bây giờ nàng còn chưa từng học kỹ thuật cưỡi ngựa, không biết làm thế nào mới tốt.

Nếu là nàng té gãy tay té gãy chân..... Tô Nghiêu lắc đầu một cái, mình hủy bỏ cái ý nghĩ này. Thân thể Tô Dao suy yếu như vậy, không làm được lại thật sự tàn phế, nàng làm gì để cho mình không thoải mái.....

Tô Nghiêu lật người, ôm đầu bảo mình đừng nghĩ những thứ hôm đó..... Để nàng vừa tức giận vừa xấu hổ.

“Tiểu thư, nhị tiểu thư xuống Hoàng Văn quán.....”

“Tỷ tỷ!”

Gấm Diên đứng trước cửa thông báo, lời còn chưa nói hết, liền bị giọng nói của Tô Anh cắt đứt.

Nha đầu này có vài phần không biết chuyện khẩn yếu gì, trực tiếp chạy vào trong phòng, thấy Tô Nghiêu đưa lưng về phía cửa nằm ở trên giường, cho là nàng đang ngủ, hối tiếc không kịp bùm miệng.

Gấm Diên bất đắc dĩ nhìn Tô Anh.

Tuy nói bên ngoài đều nói Tô nhị tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng sao nàng có cảm giác, nhị tiểu thư bị tiểu thư mang càng ngày càng không có quy củ.

Tô Nghiêu xoay người ngồi dậy, cười nói: “Không có gì, dù sao cũng không ngủ được, cửa gió lớn, người nhanh ngồi đến đây đi.”

Lúc này Tô Anh mới le lưỡi lại đây ngồi.

“Có chuyện gì mà vô cùng lo lắng?” Tô Nghiêu kéo tay Tô Anh mềm mại nhỏ bé, nói.

Tô Anh thần bí dựa đi tới, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ đoán hôm nay ta đụng phải người nào?”

Còn có thể là ai, không phải Diệp Lâm chính là Phong Diệp sao. Tô Nghiêu vừa nghe liền không hứng thú lắm, tin tức của hai người kia, bây giờ nàng tuyệt không muốn nghe. Tốt nhất là tránh đi, bây giờ tâm tình nàng rất loạn.

Tô Anh cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì, liền trực tiếp nói nữa: “Hôm nay ở bên ngoài Hoàng Văn quán đụng phải thái tử điện hạ, cảm thấy Điện hạ có cái gì không đúng.”

Trong lòng Tô Nghiêu cười lạnh, hắn có thể có gì không đúng, chiếm tiện nghi nhưng hắn.....”Nói như thế nào?”

“Tuy là trong ngày thường thái tử điện hạ cũng rất lạnh nhạt, nhưng hôm nay thấy hân, lại cảm thấy vẻ mặt hân có chút hoảng hốt, Thất công chúa kêu hân mấy tiếng mới nghe.” Tô Anh nháy mắt gom góp gần hơn chút: “Có phải tỷ tỷ lại giận dỗi thái tử điện hạ rồi hả?”

Nào chi là khó chịu.....

Tô Nghiêu gật đầu một cái muốn lấp liếm cho qua, không ngờ lại bị Tô Anh giáo dục một phen: “Tỷ tỷ không nên giận dỗi, mặc dù mẫu thân không nói gì, nhưng thật ra thì cũng biết đến, đã có mấy ngày tỷ tỷ không đi Sùng Văn quán rồi, nếu thêm nữa sợ rằng phụ thân lại muốn chất vấn. Ngươi thật ra nói với ta, rốt cuộc thế nào?”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, nói: “Không có gì.”

Mấy ngày nay nàng cáo ốm không đi Sùng Văn quán, Diệp Lâm cũng không tìm đến gây phiền phức cho nàng, Tô Nghiêu cảm thấy coi như thái bình. Có lẽ Diệp Lâm chỉ một thời gian, mấy ngày nữa liền không có hứng thú với nàng nữa nói cũng không chừng.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy, không ngờ còn chưa tới lúc chạng vạng, thiệp cầu Đông cung liền đưa tới Trương phủ.

Bởi vì Tô Nghiêu và Diệp Lâm có quan hệ, này thiệp cũng không ai dám quyết định, trực tiếp đưa đến tay Tô Nghiêu.

Lúc đó Tô Nghiêu đang trêu chọc một con Bát ca trong phủ, mở thiệp ra xem, trắng ngà nội tình khảm trúc thanh bên tín tiên thượng ngân ngần chỉ có một hàng chữ: “Chuyện lúc trước có ý phụ nhĩ, hết sức xin lỗi, Thượng hi thứ cho hân.”

Tô Nghiêu hơi ngẩn ra, trong lúc vô tình đọc lại, lập tức Bát ca học xong, một lần mảnh giọng nói lặp lại: “Thượng hi thứ cho chi, Thượng hi thứ cho hân.....”

Tô Nghiêu bỏ tín tiên xếp vào trong tay áo, rù xuống tiếp cười lên.

Nếu như thái tử điện hạ tự phụ vênh vào tự đắc tự mình viết tín đạo xin lỗi cho ngươi, ngươi làm như thế nào?

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Nghiêu giống như ngày thường rửa mặt, đi đến Sùng Văn quán.

Mấy ngày nay, Sùng Văn quán vẫn như cũ, thậm chí ngay cả giấy Tuyên Thành lần trước nàng không viết xong cũng không kịp để xuống, giống như mấy ngày nay người này vốn không dừng lại ở Sùng Văn quán.

Tô Nghiêu dùng bút trong tay, nghiêng đầu nhìn Diệp Lâm

Vào giờ phút này thái tử điện hạ lạnh lạnh như sương đang hết sức chuyên chú viết cái gì, thần thái an tường, ánh mắt chuyên chú, vô cùng nghiêm túc nghiêm chỉnh.

Nếu không phải là Diệp Lâm thường nhắc nhở nàng, Tô Nghiêu còn tưởng rằng tất cả đều là mộng, đều là phán đoán của nàng đấy.

Thấy Diệp Lâm thờ ơ ơ hờ, Tô Nghiêu lặng lẽ từ trong tay áo móc ra một bình nhỏ xanh nhạt, lặng lẽ đặt ở trước mặt Diệp Lâm, lại lặng lẽ nhìn hân.

Diệp Lâm chỉ hơi ngớ ngẩn, liền thu bình sứ vào, gật đầu một cái, tiếp tục viết chữ, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Nghiêu một cái.

Chờ đến khi nghỉ ngơi, Tô Nghiêu mới nhẹ nhàng nói: “Hôm đó A Dao cũng là nhất thời xúc động, cho nên..... Có ý mang tới thuốc trị thương, kính xin Điện hạ.....”

Thật ra trong lòng Tô Nghiêu vẫn xoay xoay vẩn vẩn, chỉ là cũng ép được tính tình, dù sao người ở trước mắt này là thái tử, nàng còn có việc cầu người nhà, ngoài lên tiếng nhận làm, nàng còn có thể như thế nào, cuộc sống về sau còn dài mà.

Nàng cũng không có đồ chơi gì hay, thuốc trị thương này chính là Gấm Diên tùy tiện tìm cho nàng một chai, không phải cái gì mang từ suối tới, nàng cũng biết thuốc của Tô gia chưa chắc có tốt gì, làm sao thế nào qua được Đông cung, thái tử cũng sẽ không thật dùng thuốc nàng đưa.

Chỉ là biết một chuyện, trên mặt mũi vẫn là một sự việc khác, tổng được hoàn là muốn tặng thuốc, nên biểu đạt áy náy cho hân cái bạc thang, vẫn là cho hân cái bạc thang.

Diệp Lâm gật đầu “Ừ” một tiếng, trầm mặc chốc lát, mới nói: “Mấy ngày nay ta rất ảo não, chỉ sợ ngươi sẽ không chịu để ý ta.”

Hân là sợ, thật sợ, nếu Tô Nghiêu vì vậy vạch rõ giới hạn với hân, hân không biết được mình có thể điên mất hay không, làm ra chuyện quá đáng hơn. Có lẽ hân có thể cười nàng như cũ, nhưng hân muốn không chỉ là người mà còn có tâm.

Diệp Lâm lại không dám làm ra cử động lỗ mãng gì, sợ hù nàng chạy mất, cũng sợ nàng vì vậy quy kết mình là một tên háo sắc, thậm chí không dám giương mắt đi xem nàng.

Đường đường là thái tử điện hạ, trước mặt người nhue vậy, nhưng mà lại như là đứa bé làm ra chuyện sai lầm, cẩn thận chặt chẽ, lo được lo mất.

Vô quyết dầy có móng tay nhọn, ước chừng chính là ý tứ này, Tô Nghiêu là trời cao phải tới hạ xuống hân, hân chấp nhận.

Tô Nghiêu rất hiểu, vì vậy chỉ là gật đầu một cái, nói: “Điện hạ rất tru ải, A Dao sống nơi sơn dã, làm việc kích động, thô tục không tốt.....”

“A Nghiêu!” Lời còn chưa nói hết liền bị Diệp Lâm cắt đứt, cảm xúc có chút phức tạp, giọng nói có chút oán giận: “Người không cần xa lạ với ta như vậy.”

Tô Nghiêu không phản bác được, chỉ chọn gật đầu, coi như là đáp lại lời nói tràn đầy oán trách này.

Hình như Diệp Lâm rất hài lòng đáp án này, rũ mắt xuống nở nụ cười yếu ớt, trong tay vô tình hay cố ý vuốt một thanh bạch ngọc phiến, không biết đang nghĩ cái gì.

Tô Nghiêu có chút tò mò nhìn chằm chằm chiết phiến trong tay Diệp Lâm ngăn người.

Chưa từng nhìn thấy Diệp Lâm cầm cái quạt xếp này, giống như rất yêu thích, cũng chưa từng thấy hắn mở ra, không biết trên mặt quạt vẽ cái gì, mới khiến hắn yêu thích không buông tay như thế.

Diệp Lâm nhạy cảm chú ý tới Tô Nghiêu rất hiểu kỳ, cười nhẹ một tiếng, đưa cây quạt lên phía trước, nói: “Thế nào, muốn nhìn?”

Tô Nghiêu vội vàng khoát khoát tay, Diệp Lâm thích đồ như vậy, nàng mà dụng hư, thì không đền nổi đâu.

Diệp Lâm cũng là cố ý nhét vào tay nàng, nói: “Không sao.”

Tô Nghiêu cười khan một tiếng, mở mặt quạt, mới phát hiện cả mặt quạt đều trống không. Tô Nghiêu không cam lòng, lật lại xem một chút, phát hiện phía sau giống thế không viết gì cả.

Tô Nghiêu lặng lẽ giương mắt nhìn Diệp Lâm một cái, đây là đang trêu chọc nàng này..... Đây không phải là một cây quạt trắng sao, Diệp Lâm có thể chơi lâu như vậy.....

“Thế nào?” Diệp Lâm khẽ nghiêng đầu, trên mặt hết sức lạnh nhạt, thấy Tô Nghiêu lúng túng khép chiết phiến lại, vất hết óc cũng không thốt nên lời, ngược lại nhìn đáng vẻ có chút kịch hay.

Tô Nghiêu:.....

Có lẽ là quạt xếp này dùng tài liệu kim quý, nhưng nàng sống tương đối tục, hoàn toàn không nhìn ra cái gì, cũng không tiện nói càn, cười khan trả chiết phiến lại, vừa định nhìn trái mà nói, liền nghe Diệp Lâm chợt nói.

“Vốn cũng không phải là đồ chơi hiếm quý gì, vật của cổ nhân thôi.”

Khi đó lần đầu tiên hắn thấy nàng, ánh mắt đã là thương cảm quyến luyến như vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì, sẽ để cho hắn lộ ra vẻ mặt bi thương vậy?

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Lâm lên, Tô Nghiêu liền bị Diệp Lâm lãnh lạnh thành thực mê hoặc tâm trí, đánh mất phán đoán cơ bản nhất đối với một người. Nàng cho là Diệp Lâm là một vận thái tử luôn quyết thắng thiên lý, diệt trừ cái ác, lại quên mất người này còn chưa đến nhũc quán. (nhũc quán: 20 tuổi)

Năm nay Diệp Lâm mới mười bảy tuổi mà thôi, đặt ở hiện đại cũng chỉ là một thiếu niên không rành việc đời mà thôi.

Nhưng mười bảy tuổi chính hắn, đã trở thành giám quốc thái tử. Phụ thân triển miên giường bệnh, cả ngày mẫu thân chỉ nghĩ tới trong tay hắn có một chút quyền lực hay không, bạn thân tử nhỏ trở mặt thành thù, trong triều đình bên ngoài lang đăm hồ huyết, chỉ có một mình hắn đối mặt.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu chợt có chút đau lòng Diệp Lâm, không biết hắn đến tột cùng đã trải qua những thứ gì, ánh mắt mới có thể sâu như vậy không thấy đáy.

Diệp Lâm nhìn cái ánh mắt này từ từ trở nên ôn tồn đồng tình. Hắn đoán được, Tô Nghiêu nhất định là nã động mở rộng ra, ở đáy lòng nghĩ thành chuyện xưa bị thảm.

Nhưng Diệp Lâm không có ý định giải thích.

Quan hệ của hai người bởi vì hôm đó hắn tùy hứng làm bậy gần như lui về ban đầu, Tô Nghiêu đề phòng hắn, trong lòng Diệp Lâm biết rất rõ.

Đều nói đồng tình tình cảm này không chịu trách nhiệm nổi, ánh mắt ở trên thân một người đã lâu, bất tri bất giác biến thành tình yêu, huống chi là Tô Nghiêu mềm lòng người như vậy.

Diệp Lâm tuyệt không để ý dùng phương thức chiếm được đồng tình của nàng đạt được hảo cảm của nàng, đối mặt với Tô Nghiêu, cái gì hắn cũng không để ý.

Diệp Lâm rũ mắt xuống tiếp đây chiết phiến về phái Tô Nghiêu một cái, nhẹ giọng nói: “Nếu như người có hăng hái, không cần để ý cầm đi.”

Chiết phiến này, vốn là bởi vì đời trước nàng cầm đi thi tài trở nên có ý nghĩa, chỉ là Tô Nghiêu không thể hiểu thôi.

Hắn chưa từng có cố nhân gì, cố nhân trong lòng hắn, cũng chỉ có nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trước kia

Tô Nghiêu nào dám cầm đi viết linh tinh, chữ viết nàng xấu như vậy, liền vội vàng lắc đầu từ chối, Diệp Lâm cũng không miễn cưỡng nàng, cười khẽ một tiếng liền thu hồi chiết phiến lại.

Diệp Lâm thấy nàng gật đầu một cái, rũ xuống lộ ra một cười yếu ớt, nói: “Sắp đến ngày săn bắn mùa xuân, nếu như ngươi còn muốn tham gia, buổi chiều ta tiếp tục dạy ngươi.”

Mấy ngày nay nàng cấu kính không chịu gặp hắn, hắn cũng không dám lố mắng liễu linh tìm tới cửa, đáng về Tô Nghiêu mơ hồ, xem chừng hôm đó học được chút da lông kia cũng quên toàn bộ.

Tô Nghiêu nghe hắn nhẹ nhàng khạc ra như vậy, nhưng không biết gật đầu hay lắc đầu thì tốt hơn. Diệp Lâm có thể không hề để tâm chuyện lúc trước quả thật rất tốt, săn bắn mùa xuân cũng vô cùng cấp bách, chỉ là..... Làm sao nàng có thể xác định người này sẽ không đột nhiên nổi điên chứ?

Tô Nghiêu tham cứu nhìn Diệp Lâm, giờ phút này trên mặt người này chân thành thân nhiên như thế, hết sức chính nhân quân tử. Lịch sự bại hoại còn là sự xuất hữu nhân (có nguyên nhân)? Nàng không biết làm sao người này có thể chia ra tự nhiên như thế, nàng không yên lòng.

“Buổi chiều..... Sợ rằng hơi trễ, nhị muội của A Dao cũng cười ngựa bắn cung tương đối tốt, lui về phía sau cũng không phiền toái Điện hạ.....”

Lúc này Tô Nghiêu chỉ có thể kéo Tô Anh ra làm bia đỡ đạn, tuy là nàng còn là một tay mơ, có thể có nội tình Tô Dao, có lẽ ở trước mặt Tô Anh cũng không phải dễ dàng lộ ra sơ hở như vậy, hạ sách nhất nàng còn có thể từ chối mình bệnh nặng cháy hông đầu óc trước, đi đứng không được linh hoạt như xưa, cũng an toàn nhiều hơn ở chung một chỗ với Diệp Lâm.

Diệp Lâm hình như đoán được tâm tư của nàng, chỉ cười một chút liền ôn thanh cắt đứt lời của nàng...: “Như thế, Tô nhị tiểu thư cũng cùng nhau chứ? Cảnh xuân vừa đúng lúc đẹp, liền đi ra ngoài đạp thanh như thế nào?”

Ba người..... Ra ngoài..... Đạp thanh? Đã là cuối tháng năm vào cuối xuân, còn muốn đi đạp thanh?

Mặc dù nghe an toàn hơn ở cùng với hắn một chỗ đi vườn thượng uyển..... Nhưng..... Nàng có thể lựa chọn cự tuyệt sao?

Tô Anh cho là nàng cười ngựa bắn cung tệ nhất thiên hạ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Diệp Lâm lại biết mình hoàn toàn không biết, hơn nữa mình trả nói thỏ nhỏ chưa học..... Hai người kia đặt ở một khối, không làm lộ có khả năng sao?

Nếu thái tử cũng nổi lên lòng nghi ngờ với thân phận của nàng, nàng mới nghiêm túc tìm đường chết.

Tô Nghiêu quyền hành hơn thiệt, lập tức cười híp mắt khoát tay nói: “Nghĩ đến A Anh còn chưa từ Hoàng Vãn quán học về, gọi nàng ra ngoài cũng không tiện. Nếu cảnh ở ngoại thành đẹp, buổi chiều A Dao và Điện hạ liền đi vùng ngoại thành thôi.”

Dẫu gì ngoại thành Trường Ninh cũng là nơi công cộng, hắn làm thái tử cũng không thể không bận tâm hình tượng của mình, sẽ không làm chuyện đồi phong bại tục gì. Mà nàng đã sớm quyết định chú ý, một khi học được, liền sẽ không đi cùng với Diệp Lâm.

Ở Sùng Vãn quán dùng qua bữa trưa, nghỉ ngơi chốc lát, Diệp Lâm liền dẫn Tô Nghiêu đi Từ Thần điện. Hình như Thái phó cũng không hết sức để ý Diệp Lâm ba ngày hai bữa là công việc không chính đáng, có lẽ là hắn quá thông minh, xã tắc chi luận đối đáp trôi chảy, Thái phó mới mặc hắn hồ đồ như thế.

Tô Nghiêu thật ra thì rất kháng cự Từ Thần điện. Nói thật, hôm đó ở Từ Thần điện nếu nói nọ hôn đầu tâm tình nàng hết sức phức tạp, chẳng những nghĩ tới lại cảm thấy hết sức ghê tởm, còn có chút..... Không khỏi để nàng cảm thấy buồn cực kỳ, giống như vừa nghĩ tới liền khó thở.

Mê neho đến Từ Thần điện, Diệp Lâm lại chỉ kéo nàng vào trong, liền nghiêng đầu đi, cũng không nói câu nào, khiến Tô Nghiêu thật nghi ngờ, đứng nguyên một chỗ cũng không phải là bất động.

Này không biết người này lại xảy ra tật xấu gì.

Ngược lại bên cạnh kêu Lục Y và một đám cung nữ, khiến Tô Nghiêu kim lòng không được lui về sau một bước. Cung nữ người người nâng khay trên tay, Tô Nghiêu định thần nhìn lại, mới phản ứng được đây là trang phục phải mặc trong buổi chiều.

Tuy nhiên có lúc Diệp Lâm không phân rõ thân sơ tấy máy tay chân với nàng, nhưng đa số thời điểm hắn không phát bệnh, Tô Nghiêu cảm thấy người này vẫn rất tỉ mỉ quan tâm.

Tô Nghiêu mặc cho cung nữ dẫn nàng đến giữa đại điện thay đổi trang phục, lại giờ tay cầm mạch ly trong khay lên.

Lễ giáo cởi mở, cô nương ngoài đường phố phóng ngựa cũng không phải là cảnh trí ly kỳ gì, cô nương quý tộc mặt mộc không trang điểm ở thành Trường Trữ phổ lớn ngõ nhỏ cũng không bất ngờ, Tô Nghiêu vốn cho là Diệp Lâm sẽ không tính những thứ này, nhưng.... Cái này có thể che từ đầu đến chân thật không nói quá.

Tô Nghiêu nghiêng đầu liếc mắt Lục Y đang búi tóc cho nàng một cái, nói: “Không có mũ che mặt ngắn hơn một chút sao?” Dài như vậy vướng chân vướng tay, cũng mặc vậy cười ngựa có gì khác biệt?

Cung nữ đứng sau gật đầu một cái, dứt tiếng nói: “Có thì có, chỉ là đây là Điện hạ tự mình chọn lựa.”

Tô Nghiêu.....

Liên tưởng đến cái câu trước kia “Không cần nhìn nam tử khác.”, Tô Nghiêu chỉ đành phải cam chịu số phận thờ dài một cái. Người này có lúc thật đúng là cổ chấp không giải thích được. Dục vọng độc chiếm mạnh như vậy, chẳng lẽ là chòm sao bò cạp hay sao?

Nàng cảm thấy vướng chân vướng tay, hình như nếu Diệp Lâm cố ý cấp cho nàng mũ che dài nhất, làm sao nàng có thể không mang? Tô Nghiêu cũng không muốn chọc tới hắn nữa.

Nàng đã mơ hồ phát giác ranh giới cuối cùng của người này ở nơi nào.

Đổi xong y phục ra khỏi Tử Thần điện, Diệp Lâm mặc một bộ trang phục cười ngựa màu trắng đã đứng trên bậc thềm ngọc trước cửa điện mỉm cười đã lâu. Lúc này Tô Nghiêu có cảm giác nàng có tài đức gì.

Thấy Tô Nghiêu ngoan ngoãn mang mũ che đầu dài tới bắp chân, Diệp Lâm nở một nụ cười thỏa mãn.

Đến chuồng ngựa bên ngoài Đông cung, sớm có cung nhân dắt Huyền Táp ra ngoài. Diệp Lâm cũng đứng quy củ củ truyền thụ nàng kỹ năng lên ngựa, đúng mực nắm giữ được cực tốt, mơ hồ khiến nàng sinh ra cảm giác quả nhiên trước kia là mình nằm mơ.

Có lẽ..... Hôm đó hắn khác thường cũng là có nguyên nhân thôi.

Chờ xuất cung, Tô Nghiêu mới hiểu được Diệp Lâm nhất định bắt nàng mang mũ che là vì sao. Nàng bị trường sa bọc cá cực kỳ chặt chẽ, để cho người khác khó mà phân biệt thân phận, nhưng Diệp Lâm cũng bình thân không che giấu một chút nào.

Có lẽ dân chúng Trường Ninh chưa từng thấy qua đương kim thái tử, nhưng Diệp Lâm mày kiếm mắt sáng mỹ nam tử như vậy, trong lòng ôm một cô nương che mặt cười ngựa ngoài đường phố, luôn không tránh được khiến người đi đường nhìn lâu mấy lần.

Ngược lại Diệp Lâm không coi ai ra gì, Tô Nghiêu ngồi ở phía trước lại chỉ thấy câu cổ văn ngày trước: hay có dung mạo, an nhân tới mỹ.

Vốn là cổ nhân dùng để hình dung dáng vẻ của Phan Nhạc, giờ khắc này lại như kỳ tích hiện lên trong đầu Tô Nghiêu. Hắn từ là có Phan Nhạc, lại không biết có thể có một người kia hay không, cùng hắn cùng nhau thành tựu “Phan Dương tốt” rồi.

Tô Nghiêu vừa nghĩ tới, vừa nắm dây cương giục ngựa chạy đi, không để ý Huyền Táp đã chạy như bay ra thật là xa, cho đến khi chạy đã mệt, mới kéo dây cương để Huyền Táp dần dần chậm lại.

Lúc này đã cách cửa thành Trường Trữ rất xa, cảnh sắc xung quanh hết sức xa lạ, nhìn rừng cây rậm rạp đang lúc uẩn chuyển oanh hót, Tô Nghiêu nháy mắt hai cái hiển nhiên có chút hưng phấn, quay đầu sang hỏi Diệp Lâm sau lưng, nói: “Điện hạ có chú ý tới cảnh sắc vừa rồi không?”

Nàng sống ở thành phố xây dựng bằng bê tông cốt thép, liền trời xanh mây trắng cũng hiếm thấy, chứ đừng nói cảnh đẹp như thế. Cũng không phải là chưa từng đi lên núi, những tác phẩm điêu khắc động lòng người so sánh với vẻ đẹp sinh cơ bừng bừng cuối xuân, chung quy lại cảm thấy kém thứ gì đó.

Nàng không phải là một vết thương lành đã quên đau, chỉ là không muốn nhiều chuyện ảnh hưởng tâm tình của mình. Đời này của Tô Dao là nàng nhặt được, tuyệt đối không thể sống lo lắng đề phòng uất ức. Có lúc nàng nghĩ để tất cả chuyện phiền não ở một bên, vui vẻ sáng khoái mà sống.

Cũng giống như hiện tại, nàng không muốn so đo với Diệp Lâm cái gì. Tô Nghiêu còn nhớ rõ hôm đó trong vườn thượng uyển, nàng và Diệp Lâm giục ngựa cảnh tượng rừng núi, khi đó nàng cảm thấy vui mừng, hiện tại cũng không muốn phá hư phần tâm tình buông lỏng này.

Trước mắt Diệp Lâm lại lác đầu một cái.

Nàng đang ở trước mắt, làm sao hắn có thể đi xem phong cảnh khác?

Đang lúc Tô Nghiêu sợ sệt, Diệp Lâm bỗng nhiên nói: “Chớ để đi về phía trước, trước mặt chính là Bắc Uyển rồi.”

Tô Nghiêu không khỏi nghiêng đầu nhìn Diệp Lâm.

Quanh Trường Ninh có tứ uyển, trừ vườn thượng uyển tiếp giáp Đông cung là vườn hoa giải trí sẵn thủ ngày thường của Hoàng thất, còn có Tây, Nam, Bắc ba uyển, chỉ ở thời kỳ đặc biệt mở ra, trong ngày thường khó ai có thể vào.

Này Bắc Uyển kỳ quái nhất.

Nàng chỉ biết trước khi Đương Kim bệ hạ chưa lên ngôi, thích nhất Bắc Uyển, Bắc Uyển và Thượng Dương cung cũng là nơi bệ hạ thích nhất lưu luyến đi đến.

Nhưng kể từ năm Cảnh Hòa, thái độ của Đương Kim bệ hạ đối đãi với Bắc Uyển liền đi thẳng xuống dưới, Thượng Dương cung đã từng náo nhiệt nhất chột trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, không sử dụng nữa. Trong ngày thường dân chúng muốn đến gần cũng sẽ bị xua đuổi và trách phạt.

Tô Nghiêu đã đọc không ít dã sử thoại, chuyện tạp nham nhìn quá nhiều rồi, còn không thấy quyền dã sử nào có lá gan sao chép chuyện xưa ở Bắc Uyển ra ngoài.

Diệp Lâm nhắc nhở như vậy, Tô Nghiêu lập tức kéo dây cương, đứng lúc đến cửa ngõ ba, liền để Huyền Táp đi một con đường khác.

Tô Nghiêu không có hỏi, cũng không biết vì sao Diệp Lâm chột mở miệng, giọng nói có chút thấp, mang chút cảm xúc Tô Nghiêu nhìn không thấu, êm tai nói về dã sử đều là chuyện cũ chưa từng ghi chép.

“Bắc Uyển Niệm Xuy đang nhốt mấy phi tần phạm sai lầm trong cung, ai cũng không thể đến gần, chúng ta không nên đi trêu chọc không thoải mái.”

Tô Nghiêu cũng là kinh ngạc, năm đó Thượng Dương cung lưu luyến quên về, hôm nay đã đổi tên thành Niệm Xuy, năm Cảnh Hòa Bắc Uyển đến tột cùng xảy ra cái gì, mới để Đương Kim bệ hạ chột thống hận Bắc Uyển sâu như vậy?

Diệp Lâm xưng Đương Kim bệ hạ, ngược lại giống như là phụ tử người thường, chỉ là Tô Nghiêu lại biết, Đương Kim bệ hạ không thân cận với mấy nữ tử, sơ nhạt chỉ có quân thần, cũng không có tình phụ tử.

Vô tình nhất là đế vương gia, cổ nhân nói không sai. Bên người người này cho nên chấp nhất nàng như vậy, chỉ sợ cũng cùng cảnh ngộ không khỏi quan hệ.

Phụ không từ, mẫu không thương. Hắn là một người ở Đông cung lạnh lẽo dài như vậy..... Tô Nghiêu rũ mắt xuống.

Bởi vì Tô Nghiêu bất thành linh này ra đồng tình, bởi vì nàng rũ lông mi, Tô Nghiêu không nhìn thấy, trước mặt đến tột cùng là lúc nào thì bị bao vây bởi một vòng người áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Xích Niệm

Tô Nghiêu vô thức dựa vào phía sau.

Bởi vì hành động quá đáng trước đó của Diệp Lâm, lần này Tô Nghiêu quyết tâm giữ một khoảng cách với hắn, vì vậy lúc hai người cười ngửa cũng không tựa gần như lần trước nữa. Chỉ là lúc này, Tô Nghiêu lại cảm thấy cách Diệp Lâm gần một chút mới có thể an toàn hơn.

Đây là vận khí gì, vừa ra khỏi cửa đã gặp thích khách..... Nàng cũng chỉ biết hắn có thể thảo luận sách luận một cách trôi chảy với xã tắc, nhưng không biết bản lĩnh của hắn như thế nào, hôm nay sẽ không phải là ngày giỗ của nàng chứ.

Thăng thần mà nói, Tô Nghiêu đã bắt đầu thích cuộc sống của Tô Dao, nàng không nghĩ mình sẽ ngủ nhanh như thế..... Nàng muốn, nhìn kết quả một chút.....

Diệp Lâm cảm nhận được động tác nhỏ này của nàng, bên môi khẽ nhếch lên một đường cong, giọng nói lại lạnh lạnh trước sau như một: “Đưa tin gọi Thập Thất tới mau.”

Một người trong số đoàn người áo đen lĩnh mệnh, xoay người biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Tô Nghiêu nghiêng đầu nhìn Diệp Lâm. Tình huống có bất thường thì phải? Người áo đen kia nghe lời Diệp Lâm nói hay sao?

Diệp Lâm vẽ ra một nụ cười yếu ớt, vẻ mặt có chút cung chiêu, mặc cho nàng tựa vào trước ngực, giải thích: “Đều là Ảnh Vệ của ta, đừng sợ.”

Tô Nghiêu: “.....”

Ảnh Vệ Ảnh Vệ, danh như ý nghĩa, không phải là núp trong bóng tối yên lặng bảo vệ chủ nhân sao, Diệp Lâm để nhiều Ảnh Vệ ra ngoài cho nàng nhìn như vậy, thật đúng là không hề phòng nàng chút nào..... Tô Nghiêu đột nhiên cảm thấy, nếu như nàng ám sát Diệp Lâm, thì nhất định là dễ dàng đắc thủ.

Thật giống như, hắn không hề đề phòng nàng.

“Thường ngày Điện hạ ra cửa, cũng.....” Dẫn nhiều người như vậy sao?

Đột nhiên được biết chân tướng khiến Tô Nghiêu có chút không dám tin. Mỗi ngày bị nhiều người núp trong bóng tối nhìn chăm chăm như vậy, không trách được Diệp Lâm luôn có thể không coi ai ra gì. Hóa ra hắn vẫn sống dưới cái nhìn chăm chú của người khác.

Có thể yên lặng không tiếng động đuổi theo ngựa, khinh công Ảnh Vệ của Diệp Lâm thật tốt.....

Diệp Lâm cũng không kiêng kỵ, lắc đầu nói: “Chỉ hôm nay, ở ngoại ô vắng vẻ lại có nhiều người phức tạp cho nên mới mang nhiều những người này thôi.”

Hắn sẽ không nói, bởi vì hôm nay có nàng ở bên người, hắn lo lắng không thể bảo vệ cho nàng chu toàn, mới điều một phần ba Ảnh Vệ Đồng cung ra ngoài.

Tô Nghiêu lặng lẽ gật đầu một cái, sao nàng lại quên, người ở trước mắt này là người đang trên đầu ngọn sóng, sợ rằng không biết có bao nhiêu thế lực theo dõi hắn muốn ám hại hắn, nàng còn kết giao đi đến vùng ngoại thành với hắn, không biết là hắn bị điên hay là nàng điên rồi.

“Người cũng không cần phải khẩn trương, mấy ngày nay Nhiếp Chính vương và Thái tử đều không ở kinh thành, hoàng hậu cũng có việc khác phải bận rộn, sẽ không thật sự có thích khách.” Diệp Lâm định nói rõ ràng với Tô Nghiêu, nàng cần hiểu, làm một thái tử phi, đến cùng phải đối mặt những nguy hiểm, như vậy, nếu đến khi hắn không kịp chăm sóc..... Không, hắn nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

Tô Nghiêu gật đầu một cái, đặt lực chú ý ở nửa câu sau, hoàng hậu đang bận việc khác, còn đối với việc Diệp Lâm không kêu “A nương” lại gọi thẳng hoàng hậu nàng không thể giải thích, hoàng hậu nhất định dồn đứa bé của mình vào chỗ chết, nàng lại càng không rõ.

Coi như Diệp Lâm đi lên ngôi vị hoàng đế, không phải cũng là nhi tử của bà ta sao, vì sao nhất định cố chấp giúp ca ca của mình soán vị. Coi như dòng dõi đế vương, thì cũng không đến mức như vậy.

Đội hai người xuống ngựa, một ít người áo đen cũng biến mất ở trong rừng cây, Tô Nghiêu yếu ớt thử dò xét nói: “Điện hạ và nương nương.....”

Nói được nửa câu, Tô Nghiêu cũng không nói nữa, tìm nhảy tới cổ rồi. Nàng có lòng làm rõ ràng, ngày sau thấy hoàng hậu mới có thể không rối rắm, cũng biết nên dùng loại thái độ nào đối mặt với người. Chỉ là cuối cùng đây cũng là chuyện riêng của Diệp Lâm, nàng lấy ra hỏi, cũng không biết Diệp Lâm sẽ tức giận hay không.

Không ngờ Diệp Lâm lại như nghe một câu hỏi dễ ợt, gật đầu một cái, nói một cách nhẹ nhàng thoải mái: “Hoàng hậu không phải là mẫu thân của ta.”

Tô Nghiêu ngẩn ra. Nàng không ngờ chuyện là như thế.

Cái này, không có đạo lý. Đương kim hoàng hậu nương nương có rất ít con cháu dưới gối, đã có thể có một đứa con trai trưởng là Diệp Lâm, nếu như Diệp Lâm không phải là con ruột của hoàng hậu, vậy mẫu thân hắn là ai, tại sao lại trở thành thái tử đây?

Những chuyện khác thì Tô Nghiêu không biết, nhưng nàng lại biết Diệp Lâm không phải là trưởng tử, tính theo tuổi tác và thứ tự thì hắn đứng hàng thứ ba, phía trên còn có hai ca ca đã phong vương. Không phải là đích không phải là trưởng, nhưng Diệp Lâm lại được làm thái tử thì đúng là kỳ quặc.

Ngược lại Diệp Lâm lại cực kỳ thoải mái nói: “Có lẽ do gia pháp Tô gia nghiêm khắc nên sẽ không có người nghị luận thị phi hoàng tộc trước mặt người, sau khi tới Lan Ninh thì người lại bệnh, không biết cũng không trách người.”

Thấy Tô Nghiêu còn tròn to mắt không nói lời nào, Diệp Lâm cười cười, tiếp tục nói: “Mẫu thân ta, là thái tử phi quá cố.”

Tô Nghiêu: “.....”

Một ngày này nàng cũng không nói quá nhiều chuyện. Thì ra là trước khi phong hoàng hậu, còn có một thái tử phi đoán mệnh trước..... Đầu Tô Nghiêu lập tức nhớ lại quyền đã sử đã từng xem qua, năm nay là năm Cảnh Nhân 17, ngày hoàng đế lên ngôi phong nữ nhi Phong gia làm hậu..... Điều đó nói lên rằng, mẫu thân Diệp Lâm sống tới đa đến khi hắn một tuổi sao?

Vậy mà đương kim hoàng hậu bây giờ, hắn là đã được chuyên sủng 17 năm, mà vẫn không sinh được.....

Nàng xem nhiều dã sử như vậy, không thấy một quyền nào nói đến chuyện của mẫu thân Diệp Lâm, ban đầu nàng cho là khi nhận được bay lượn tự do vào lúc sáng sớm, cực kỳ tự do, vậy mà bất cứ lúc nào, cũng có chút bí mật mới mà người khác không biết.....

Cái này sợ chỉ có dân chúng ở đế đô Trường Ninh này mới có thể biết được nhiều hơn một chút thôi.

Bắc Uyển không có khả năng nhắc đến lãnh cung, cố thái tử phi đã sớm về cõi tiên, Tô Nghiêu đột nhiên cảm thấy, thì ra làm thái tử phi, cũng coi là nghề nghiệp nguy hiểm.

Nói đến chỗ này, Tô Nghiêu cũng không dám hỏi nữa, nàng không muốn biết quá nhiều, biết quá nhiều dễ dàng chết.....

Trầm mặc một lúc, lúc nghe thấy giọng nói điên cuồng “Mau mau” của Thập Thất thì hần đã cười một con ngựa xuất hiện ở cuối đường.

Tô Nghiêu ngồi dậy, nhìn người ngồi trên con ngựa màu đỏ thẫm, hỏi: “Thập Thất, là tên của hần sao?”

Diệp Lâm lắc đầu một cái: “Ảnh Vệ Đông cung không có tên, chỉ có thứ bậc thôi.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nghĩ đến cái gì đó, lơ đãng hỏi: “Vây..... Tướng phủ thì sao? Có bao nhiêu thứ bậc vậy?”

Diệp Lâm trầm mặc chốc lát, nói: “Cửu.”

Hần muốn cùng nàng, trường trường cửu cửu.....

Tô Nghiêu gật đầu một cái, không hỏi tới nữa. Nàng đột nhiên hỏi tới Ảnh Vệ Đông cung ở Tướng phủ, cũng chỉ là nói cho Diệp Lâm, mặc dù nàng biết, vẫn phải sống thân nhiên, không có chuyện gì người không thấy được.

Bên kia Diệp Lâm lại dời đề tài đến một người khác, nói: “Ta thấy hôm nay ngươi đã nắm vững mấu chốt rồi, một lát liền một mình cười thôi.”

Tô Nghiêu: .....

Tuy nàng biết rằng mình có kinh nghiệm của Tô Dao, nhưng Diệp Lâm cũng không biết, đến tốt cùng thì hần đã cho rằng mình là thiên tài như thế nào rồi, làm sao có thể yên tâm vậy chứ?

Diệp Lâm giống như là đoán được tâm tư của nàng, cười cười nói: “Ngươi chớ sợ, ta sẽ ở một bên nhìn ngươi, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc này Tô Nghiêu mới gật đầu một cái, cũng không nói chuyện nữa, chỉ nhìn chăm chăm con ngựa đỏ thẫm mà ngăn người. Nàng vốn định muốn giữ một khoảng cách với hần, không ngờ Diệp Lâm còn làm triệt để hơn nàng nữa.

Mãi cho đến khi con ngựa đỏ thẫm đến gần, Thập Thất tung người xuống ngựa, Tô Nghiêu mới quay đầu hỏi: “A Dao có thể cười con này hay không?”

“Ngươi muốn cười Xích Niệm sao?” Diệp Lâm khó có khi nhướn mí mắt, hình như có chút mất hứng.

Tô Nghiêu gật đầu một cái. Xích Niệm, vừa nhìn thì cũng chưa bằng Huyền Táp mà Diệp Lâm thích nhất, nhưng mà cũng không phải là cái tên kỳ cục. Huyền Táp là ngựa Diệp Lâm thích nhất, nên nàng sợ đến lúc đi săn làm Huyền Táp bị thương, thì Diệp Lâm lại tức giận.

Không ngờ Diệp Lâm luôn dễ nói chuyện thế nhưng lại lạnh lẽo từ chối.

Tô Nghiêu nhìn chân mày đang nhíu lại thật chặt kia, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ thỏa hiệp nói: “Nếu Điện hạ không muốn bỏ những thứ yêu thích..... Quả thật thì ngựa Tướng phủ cũng không kém hơn nhiều đâu.....”

Lúc này Diệp Lâm mới chậm rãi dần chân mày, cũng cắt đứt lời nói của Tô Nghiêu: “Không, buổi đi săn mùa xuân hôm đó, ta sẽ cho ngươi mượn Huyền Táp.”

Tô Nghiêu không biết cái gì, nhưng hần lại rõ ràng, ngày săn bắn mùa xuân đời trước, Tô Nghiêu cười Xích Niệm, không ngờ rằng Xích Niệm phát điên, thiếu chút nữa hất Tô Nghiêu xuống ngựa, hần đang đứng ở xa không kịp tới, nếu không phải Từ Thận Ngôn ra tay cứu nàng.....

Hần không thể để Tô Nghiêu mạo hiểm.

Chuyện Lễ Bộ Thượng Thư đã không phát triển như ban đầu, nếu lần này Từ Thận Ngôn không thể ở bên người nàng đúng lúc, nếu hần không ra tay cứu giúp..... Nếu vì vậy mà Tô Nghiêu kính trọng Từ Thận Ngôn vài phần thì.....

Diệp Lâm không dám tưởng tượng đến hình ảnh như vậy.

Tô Nghiêu không thể cười Xích Niệm, cũng không thể cười những con ngựa ở Tướng phủ kia, hần không yên lòng.

Tô Nghiêu nào biết suy nghĩ trong lòng của Diệp Lâm, chỉ coi hần là người háo sắc và bí ẩn hạng nhất mà thôi, vì vậy cũng ngoan ngoãn thỏa hiệp. Nói thật, chỉ cần Diệp Lâm không ngại, đối với nàng mà nói ngựa gì cũng giống nhau mà thôi. Dù sao nàng cũng chỉ là người mới thôi.

Bỏ đi ý tưởng muốn cười Xích Niệm của Tô Nghiêu, có thể nói toàn bộ biểu hiện của Tô Nghiêu khiến Diệp Lâm hài lòng.

Có lẽ thật sự là bởi vì cổ thân thể này của Tô Dao giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, vì vậy một mình Tô Nghiêu cưỡi ngựa cũng không có gì chướng ngại, rất nhanh sẽ thích ứng.

Lấy trạng thái luyện tập này, chờ đến ngày săn bắn mùa xuân, nói không chừng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra.

Về phần bắn tên, Tô Nghiêu không hề ngại, cưỡi ngựa bắn tên, đây quả thực là đi xe đạp mà không có tay lái tài nghệ, nàng không dám, thăng bằng không được!

Nàng đánh sớm định chủ ý, chờ đến ngày săn bắn mùa xuân nàng liền xoay chân chạy, chờ chạy ra khỏi tầm mắt mọi người thì nàng sẽ không sợ nữa, không bắn trúng con mồi cũng chẳng sao, nàng sẽ chạy về phía không có gì hết, lúc đó cũng không còn ai nói gì được nữa!

Tô Nghiêu quyết định cái chủ ý này, một đường phóng ngựa với Diệp Lâm, cho đến khi gần hoàng hôn mới trở về phủ.

Lúc Tô Nghiêu về thì Tô phu nhân chỉ lo ăn cơm, nên nàng thỉnh an bà vài câu, rồi để nàng trở về khuê phòng.

Nằm ở trên giường mềm mại, Tô Nghiêu chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, hoàn toàn không muốn đứng dậy, lấy chút gấm Diên Chi đi phòng bếp nhỏ, cả người bủn rủn tựa trên giường ở bên ngoài, ngẩng đầu nói: “Ngươi đi ra đi.”

Mọi nơi im ắng yên tĩnh, chỉ có gió đêm khẽ phát năng mảnh bạc, mơ hồ không thấy rõ.

Tô Nghiêu cười cười, Ảnh Vệ này vẫn còn tận trung cương vị của mình, là sợ nàng lừa gạt hấn đi ra phải không?

“Ta đã biết ngươi đã đến, chỉ muốn gặp ngươi một chút, nói một số chuyện với ngươi thôi, Cửu.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp chuyện không may

Có lẽ là bởi vì Tô Nghiêu không tốn chút sức nào gọi người này đứng hàng thứ ra, có lẽ là bởi vì Diệp Lâm sớm đã thông báo qua, tóm lại, không lâu lắm, liền từ trên xà nhà lật xuống một người, quỳ rạp xuống trước mặt Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu sờ cái cảm ngược lại có chút giật mình. Nàng cho là Ảnh Vệ đều là nam nhân, gọi hấn ra ngoài cũng là muốn cảnh cáo hấn, có đôi khi không nên nhìn cũng không cần nhìn, như tắm rửa thay quần áo các loại, nàng cũng không thể làm được như Diệp Lâm vậy không coi ai ra gì, không ngờ “Cửu” này lại là một..... Nữ nhân?

Tô Nghiêu từ dựa vào trên giường đứng lên tỉ mỉ quan sát người nọ một phen, người sau mặc đồ bó sát người màu đen buộc vòng quanh vóc người mỹ lệ, tóc dài uốn thành kiểu búi tóc nam tử, là để dễ dàng cho ân núp.

Chỉ là người này thủy chung cúi đầu, Tô Nghiêu không thấy rõ tướng mạo của nàng.

Tô Nghiêu nheo lại mắt, nói: “Ngẩng đầu lên.”

Ảnh Vệ cửu nghe lời ngẩng đầu lên, nhìn cô nương trước mắt này như có điều suy nghĩ híp mắt. Ảnh Vệ đứng hàng thứ chín là danh hiệu của người này, trừ giữa lẫn nhau, cũng chỉ có thái tử một người biết, lúc này Tô Nghiêu không chút để ý kêu thứ tự của nàng, khiến trong lòng Ảnh Vệ cửu sinh ra một tia kinh ngạc.

Trước sớm thái tử phái nàng tới Tướng phủ nhưng cái gì đều không làm, mỗi ngày chỉ bẩm báo chuyện hằng ngày của Tô đại tiểu thư liền khiến nàng cảm thấy kỳ quái, liên tiếp nhiều ngày sau như vậy, nàng cũng không thấy Tô đại tiểu thư có gì khác thường, ngược lại thái tử, trở mặt luân hãm.

Tô Nghiêu chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong óc tới tới lui lui chỉ phiêu đảng bốn chữ lớn: phí của trời. Vóc người người này như thế..... Diễm lệ như thế, không biết Diệp Lâm hà năng ngoan hạ tâm lai lấy nàng huân làm Ảnh Vệ không thấy ánh nắng mặt trời.

“Ngươi có tên không?” Tô Nghiêu thò người ra hỏi, đại mỹ nhân như vậy, chẳng lẽ ngay cả một cái tên cũng không có?

Ảnh Vệ cửu lắc đầu một cái, nàng là Ảnh Vệ, không có tên, vậy..... Không nhớ rõ tên ban đầu của mình là gì.

Cô nương trước mặt sờ lên cảm suy nghĩ một chút, chợt nghiêng người tới đây, trong đôi mắt đều là tràn đầy ánh sao, nàng nói: “Vậy sau này ta gọi ngươi là a Cửu có được hay không?”

A Cửu có chút mù mịt, do dự gật đầu một cái, nàng tới Tướng phủ mấy ngày nay, nhìn đã quen nàng đối đãi thân cận tiểu nha hoàn tùy tiện chẳng phân biệt được chủ tớ, nhưng chỉ là mắt lạnh nhìn, chỉ cho là hoàn thành một nhiệm vụ thái tử giao cho, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ ở bình hòa xuất hiện trước mặt nàng trong tình cảnh như thế.

Nàng không thể hiểu tại sao thái tử điện hạ phải coi trọng nữ nhân kỳ quái như vậy, nhưng khi người này dùng mắt sáng trong suốt nhìn nàng, dùng mang giọng điệu khẩn cầu một ít hỏi nàng: “Vậy sau này ta gọi ngươi là a Cửu có được hay không?” Thời điểm đó, nàng thế nhưng quý thần xui khiến đồng ý.

Thì ra năng lực lớn nhất của người này, khiến người khác không có cách nào cự tuyệt.

Còn chưa kịp phản ứng, Tô Nghiêu đã cầm đầu cầm cổ tiến hành vấn đề kế tiếp rồi: “Mỗi ngày ngươi đều chạy từ Đồng cung tới Tướng phủ như vậy

sao?”

A Cửu lắc đầu một cái: “Mỗi ngày có một người đến chuyên đạt tin tức.”

Chỉ là về sau liền không cần. Trong lòng a Cửu lặng lẽ nghĩ nói. Thái tử nếu nói thứ tự cho Tô Nghiêu, cũng liền ý nghĩa, lấy nàng cho Tô Nghiêu, lui về phía sau chủ nàng chính là Tô Nghiêu rồi, chắc hẳn Diệp Lâm sẽ không bao giờ phái người tới chuyên đạt mệnh lệnh nữa.

A Cửu ít nói, quỳ gối tại chỗ chỉ cảm thấy bị trong mắt Tô Nghiêu cảm xúc ôn hòa tiếc hận đã thương. Nàng là Ảnh Vệ, ngày trước dạ, về sau cũng thế, chưa bao giờ từng bị người dịu dàng nhìn chăm chú như thế. Cái này khiến nàng hơi mất tự nhiên.

Nghĩ tới đây, a Cửu lui về phía sau một bước, hành lễ nói: “Nếu tiểu thư vô sự..... A Cửu liền lui xuống.”

Nghĩ đến Gấm Diên cũng sắp trở về rồi, Tô Nghiêu liền không ngăn trở, cười híp mắt khoát khoát tay với a Cửu, liền trở về giường nằm xuống. Nàng cũng không có chú ý tới a Cửu đối nàng gọi, đã là giống Gấm Diên “Tiểu thư” rồi.

Lúc Gấm Diên tiến vào, cũng không biết tiểu thư nhà mình nghĩ đến chuyện vui gì, chỉ cảm thấy nàng cười có chút khiếp người.

Chỉ là, nhỏ như vậy tỷ mới bình thường sao. Gấm Diên nghĩ.

Hai mươi chín tháng năm, săn bắn mùa xuân mỗi năm một lần liền chính thức bắt đầu rồi.

Hoàng đế bệ hạ triển miên giường bệnh hiển nhiên là không cách nào tham gia săn bắn mùa xuân, chính giữa khán đài, thật cao chỉ ngồi một người.

Áo đơn bên trong làm bằng sa, Chu La bên ngoài, áo xanh cách mang, hoàn bội đỉnh đương, búi tóc vén lên thật cao cài trâm chu sai mọi thứ đầy đủ hết, phía sau là mười tám cung nữ mặc áo màu xanh lục, không có chỗ nào mà không phải là tay cầm quạt tròn, vẻ mặt nhún nhường.

Đây là hoàng hậu được Hoàng đế ân sủng 17 năm như một, châu ngọc Khi La, cầm Kim cây rừng trùng điệp xanh mướt, như “chúng tinh phùng nguyệt” náo nhiệt, cô độc, một người ngồi ở trên khán đài cao nhất.

Một ngày kia, vườn thượng uyển quá mức náo nhiệt, con em quý tộc Trường Ninh rồi rít thịnh trang ra ngoài. Trên khán đài cũng ngồi đầy người, Diệp Lâm ngồi ở thật cao trên khán đài, nhìn lại nơi bắt đầu.

Tranh tài sẽ bắt đầu, các công tử tiểu thư tham gia đã vào vị trí, mà ánh mắt của hắn lại cô đơn nhìn chăm chăm một bóng người mặc áo trắng cười bạch mã.

Lập tức người nọ lấy gấm vóc màu trắng buộc lên trán, không còn đồ trang sức gì khác, gọn gàng, tư lự một bộ trắng như tuyết lụa mỏng dưới ánh mặt trời có vẻ hết sức chói mắt. Giống như cảm nhận được ánh mắt của hắn, người nọ chột ngắc đầu, liếc nhìn đài lộ ra một nụ cười rục rịch như Triều Dương.

Đáy lòng Diệp Lâm dâng lên một cỗ ảm áp.

Đây là Tô Nghiêu, a Nghiêu của hắn.

Tô Nghiêu trải qua gần một tháng luyện tập, đã có thể thuần thục nắm giữ các hạng kỹ xảo cưỡi ngựa, vì vậy cũng không khẩn trương, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, đem hết toàn lực chạy về phía trong rừng thôi.

Trong lòng Tô Nghiêu có chút hưng phấn, nàng có thể làm Mộng Đô không ngờ mình có một ngày còn có thể tranh cao thấp một hồi với những người cưỡi ngựa giỏi này một hồi.

Trên khán đài này lâm phong mà đứng, nắm tử có ánh mắt trong trẻo đang nhìn nàng. Tô Nghiêu không nhịn được nâng lên một nụ cười, nhiều ngày cầu giáo và chỉ đạo như vậy, rốt cuộc, hắn có thể kiểm tra xem, tên đồ đệ này, rốt cuộc có hợp cách không.

Đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc, Tô Nghiêu tuyệt không muốn nghe thấy giọng nói này: “Hôm nay ngươi rất đẹp.”

Tô Nghiêu nghiêng đầu, quả nhiên là Phong Diệp, đang giục ngựa đứng ở bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn tiền phương, vẻ mặt có chút tối tăm.

Vào giờ phút này Phong Diệp mặc áo đen mực phát, hợp với Tô Nghiêu một thân trắng noãn lại càng tăng thêm sức mạnh. Màu đen là màu của chết chóc, hắn lại dám trước săn bắn mùa xuân trắng trợn mặc màu đen.

Tô Nghiêu nở nụ cười, từ lần cung yến trước cách không xa đúng, nàng còn chưa từng gặp qua Phong Diệp, nghe Diệp Lâm nói trước đó vài ngày hắn không có ở Trường Ninh, cũng không biết đang làm gì.

Chỉ là bất luận bạn rạn cái gì, cũng sẽ không là chuyện tình tốt gì.

“Đa tạ Thế tử khích lệ.”

Tô Nghiêu cho là, bất luận từ mục đích gì, Phong Diệp mới vừa khen ngợi nàng, lẽ phép nàng đều nên nói một tiếng cảm ơn. Chỉ là người này vừa nghe đến lời của nàng..., liền lập tức đổi sắc mặt.

Một câu cật vấn giống như là từ trong kẽ răng nặn ra, ác ngoan ngoan không cam không nguyện: “Đáng chết Thế tử, A Dao, người không chịu kêu ta một tiếng ‘A Diệp’ sao?”

Hoá ra là “A Diệp” sao, nàng còn tưởng rằng ngày trước Tô Dao theo Tô Anh kêu hấn “Phong ca ca” đấy..... Chỉ là Tô Dao từng kêu hấn cái gì có quan hệ gì nữa, nàng không phải Tô Dao.

Thấy Tô Nghiêu mặt lạnh không nói lời nào, Phong Diệp không ngừng nghi hỏi tới, trong giọng nói đã mơ hồ lộ ra dè dặt đau đớn: “A Dao, chẳng lẽ người thật có thể quên sạch sẽ tất cả chuyện cũ ngày trước hay sao?”

Tô Nghiêu rũ mắt.

Người này..... Làm gì luôn luôn buộc nàng làm người ác tới kích thích hấn.....

Tô Nghiêu cười cười, giọng nói dè rất thấp, thấp đến mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe rõ: “Không nhớ rõ, A Dao sinh trưởng bệnh nặng, liền quên. Thế tử..... Cũng quên thôi.”

Chân trời chỗ nào không cỏ thơm, tội gì treo ngược ở một cây nàng như cái cổ xiêu vẹo trên cây vậy.

Phong Diệp không dám tin tưởng nghiêng đầu nhìn nàng. Cô nương mặt bên tốt đẹp như tích, chỉ là giữa hai lông mày nhiều hơn mấy phần anh khí và không quan tâm, lúc này ánh mắt nhìn ngang phía trước, giống như mới vừa đao kia đâm vào trong lòng hấn cũng không phải là đi ra từ miệng nàng.

Không đợi Phong Diệp mở miệng, Tô Nghiêu đã càng thêm lạnh nhạt nhắc nhở: “tam nhân thành hổ” lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, Thế Tử hay là xa lạ với A Dao chút thì tốt hơn.”

Một tiếng thở dài ở bên tai vang lên, giống như rút cuộc để cái gì xuống, vừa giống như quyết tâm cái gì. Phong Diệp nhắm hai mắt lại, giục ngựa rời đi.

Tô Nghiêu hí mắt nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng ám tính toán, một lát hay là muốn mau mau hắt Phong Diệp ra thì tốt hơn, luôn có loại dự cảm chẳng lành.....

Ra lệnh một tiếng, Vạn Mã Bôn Đằng, Tô Nghiêu theo sát chạy ở sau Phong Diệp.

Nàng có chút buồn bực, Phong Diệp này thật là mau..... Huyền Táp coi như là ngựa thượng đẳng cực phẩm vạn dặm, vẫn không đuổi kịp Phong Diệp, dứt khoát không đuổi theo nữa, thoát không nổi hấn, này ở phía sau hấn được chưa.

Đang tràn đầy oán niệm nhìn bóng lưng Phong Diệp phía trước, bên cạnh chợt thoáng qua một người, trong nháy mắt vượt qua nàng gạt đầu.

Tô Nghiêu định thần nhìn lại, chính là đại công tử phủ trưởng công chúa Hoài Dương, Từ Thận Ngôn.

Không ngờ Từ Thận Ngôn mang phong độ của người trí thức nặng như vậy người, cười ngựa cũng là nhất đẳng. Nhưng mà nghĩ đến người ta là đệ tử Liễm Diễm sơn, coi như là nửa người trong giang hồ, cũng không có cái gì kỳ quái.

Tô Nghiêu cảm khái, nắm chặt dây cương.

Bầy ngựa đã cách khán đài cực xa, mắt thấy sẽ phải thoát khỏi tầm mắt của mọi người, Phong Diệp vượt lên đầu đã vào rừng cây, cây rậm rạp chặn lại tầm mắt trên khán đài.

Ai có thể nghĩ, nhưng vào lúc này lại xảy ra biến cố, Tô Nghiêu cười bạch mã Huyền Táp chân trước đột nhiên chợt co quắp một cái, giống như là bị vấp té, đột nhiên ngã về phía trước.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, dùng sức nắm chặt dây cương.

Diệp Lâm cũng không dạy nàng ngựa này trừu phong phải làm sao! Nàng chính là tay mơ, nào biết thuần phục Huyền Táp thế nào, không phải nó rất ngoan sao sao hôm nay đây là!

Tô Nghiêu thít chặt, ngược lại lại phản tác dụng, chỉ nghe “Táp” một tiếng thanh thúy vang lên, nghiêng về phía trước sức nặng thoải mái khiến ngựa gãy đứt chân.

Lập tức Tô Nghiêu thét một tiếng kinh hãi, không bị khống chế bị vút ra ngoài.

Nàng tần tần khổ khổ học cười ngựa học nhiều ngày như vậy, cũng chưa từng muốn có danh tiếng gì—— nghĩ đến đó cũng là không thể nào, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua, đùi ngựa thế nhưng bị gãy.

Ngã xuống ngựa như vậy, nhẹ thì trọng thương, nặng thì bị mất mạng, huống chi sau lưng chính là mấy công tử tiểu thư chạy như bay tới, làm sao có thể bảo đảm tất cả mọi người kịp thời kéo dây cương? Nếu là thật bị ném xuống, coi như nhặt về một cái mạng, cũng nhất định sẽ bị bầy ngựa đến sau đạp bị trọng thương.

Tô Nghiêu cảm giác mình mới vừa xuyên qua không bao lâu, có thể sẽ phải chết ở nơi này, bị mã quân giết chết.

Bây giờ nàng rất hối tiếc. Nếu là chạy nhanh hơn nữa chút, có lẽ là có thể cách một khoảng với bầy ngựa đằng sau, cũng có thể vì mình cầu được một con đường sống.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tay chân

Mất thấy chuyện xảy ra, cơ hồ tất cả mọi người trên khán đài đứng lên.

Đây chính là thái tử phi, trưởng nữ của Tô Tương, là cháu gái Tô lão tiên sinh thương yêu nhất, nếu xảy ra chuyện, hậu quả khó mà lường được.

Thật cao trên khán đài, Diệp Lâm chợt lật ngược án kỷ trước mặt.

Tránh không khỏi, vẫn là tránh không khỏi..... Hắn không thể bảo vệ tốt nàng, lại một lần nữa, không thể bảo vệ tốt nàng.....

Sớm biết như thế, hẳn tất nhiên sẽ không gọi Tô Nghiêu tham gia săn bắn mùa xuân. Quan nó có phải theo quỹ tích ban đầu phát triển hay không, quan nó có thể đánh loạn kế hoạch của mình hay không.....

Từ Thận Ngôn nghe Tô Nghiêu thét chói tai, quay đầu lại đã nhìn thấy bóng dáng nàng bay ra ngoài, gần như phản xạ có điều kiện tung người bay đến chỗ nàng, suy nghĩ còn chưa tới kịp, thân thể đã đi trước, một thanh vót bả vai Tô Nghiêu, thân vọt ra bên ngoài mã tràng.

Quả nhiên, vài con khoái mã hoàn toàn không dừng lại, thẳng tắp xông đến chỗ Huyền Táp đã ngã quỵ.

Chỉ nghe trống trải mã tràng trên vang vọng tiếng ngựa thê lương hí.

Người ở chỗ này rớt rít thở phào nhẹ nhõm, lực chú ý của một nhóm người đã hoàn toàn đặt trên người Tô Nghiêu chưa tỉnh hồn.

“Đa tạ Từ công tử ra tay cứu giúp!” Vừa rơi xuống đất, Tô Nghiêu liền cảm kích nhìn bên người Từ Thận Ngôn, nói.

Người sau đang chau mày lại không biết nghĩ cái gì, về mặt trước sau như một lạnh nhạt, dường như tòi sinh người còn kèm theo khí thế.

Nàng có thể hoàn hảo không chút tổn hại, không thiếu cánh tay không thiếu chân đứng ở chỗ này, hoàn toàn là do khinh công của Từ Thận Ngôn cực tốt, cách Tô Nghiêu không tính là xa, vững vàng đón được nàng, Tô Nghiêu mới không chịu một ít thương tổn nào.

Chỉ là..... Tô Nghiêu nghiêng đầu nhìn mã tràng đang loạn tung tung phèo, Huyền Táp đoán chừng là không cứu sống nổi..... Đúng vậy, đúng vậy con ngựa Diệp Lâm thích nhất.....

Ánh mắt thả xa hơn chút, Dao Dao vượt lên đầu Phong Diệp đã rớt đầu, chậm rãi tới gần nơi xảy ra chuyện, xuống ngựa giống như đang kiểm tra Huyền Táp.

Thấy Tô Nghiêu nhìn đến, thái độ của Phong Diệp cực kỳ phức tạp, gờ tay lên gây chân trước của Huyền Táp phát qua.

Trong lòng Tô Nghiêu trầm xuống.

Bởi vì bóng cây che khuất, người trên khán đài không thấy được, sau lưng mọi người nhìn cũng không thấy được, nhưng Tô Nghiêu lại thấy rất rõ ràng, Huyền Táp nổi điên trước, Phong Diệp xoay người gờ tay vẫy ra một cái gì đó. Ngay tại lúc đó Từ Thận Ngôn giục ngựa tránh né, ngay sau đó Huyền Táp liền nổi điên.

Chẳng lẽ là Phong Diệp giờ trò gì, đều muốn đối phó Từ Thận Ngôn, không ngờ ngộ thương nàng?

Tô Nghiêu nghiêng đầu nhìn Từ Thận Ngôn bên cạnh vẫn chau mày lại, chầm chậm mở miệng nói: “Mới vừa..... Từ công tử hãy nhìn đến.....”

Từ Thận Ngôn cũng vẫn đạm phong khinh lặc đầu một cái: “Chắc hẳn ám khí đã bị thu hồi, thấy hay không thấy có gì khác nhau?”

Tô Nghiêu nhất thời cứng họng.

Từ Thận Ngôn không hủy bỏ, đó chính là thật, thật sự là Phong Diệp..... Không trách được Huyền Táp êm đẹp đột nhiên giống như bị cái gì nhồi một cái liền phát điên.

Chẳng lẽ mới vừa hắn tới đây, ý là nhắc nhở nàng cẩn thận bị ngộ thương sao? Nàng còn lãnh ngôn lãnh ngữ đuổi nhân gia đi.....

Tô Nghiêu và Từ Thận Ngôn sóng vai từ từ liếc nhìn lên trên bực, thật cao trên khán đài, người nọ lại không ngồi yên.

Thôi Thuật thấy Diệp Lâm xóc án kỷ, cũng biết bây giờ người này đã không có cách nào gắng giữ tỉnh táo rồi, nhỏ giọng nói: “Điện hạ đi đi, bên này còn có Ý Hạnh chăm sóc.”

Diệp Lâm nghe vậy, không chút do dự liếc nhìn dưới đài phóng tới.

Xa xa thấy Diệp Lâm nhẹ nhàng sai bước đi tới bên này, tâm Tô Nghiêu trầm hơn.

Không biết sao, Diệp Lâm mới vừa đi tới gần, chân Tô Nghiêu liền mềm nhũn, trực tiếp quỵ xuống.

Ách, nàng thề không phải là bị Diệp Lâm dọa sợ..... Nhưng có thể là bị chuyện mới vừa rồi dọa sợ, sau đó phản xạ hình cung hơi dài.....

Từ Thận Ngôn đưa tay vịn nàng, không đợi mở miệng nói chuyện, thái tử đã đẩy tay của hắn ra, khom lưng bế Tô Nghiêu lên, mím môi không nói một lời đi tới chủ trường.

Tô Nghiêu bị hắn ôm chặt vào lòng, trong lòng bất ổn không thể an tĩnh, mở miệng “Điện, Điện hạ” nửa ngày, cũng không nói ra một câu đầy đủ.

Diệp Lâm dừng bước lại, cúi đầu hôn một cái trên trán nàng, dùng giọng điệu dịu dàng trấn an động vật nhỏ nói: “Ngoan, không sao.”

Tô Nghiêu.....

Được rồi nàng thừa nhận, nàng cả lăm đúng là bị Diệp Lâm dọa sợ, mà nhẹ nhàng hôn vừa rồi cũng trấn an tâm tình của nàng.

Đảo mắt đến chủ trường, Diệp Lâm đặt nàng ở trên giường, đắp kín mền, dặn dò một câu “Chờ ta trở lại, đừng có chạy lung tung.” Liền xoay người ra khỏi lều.

Tô Nghiêu nhắm con mắt, ách, nàng chẳng những hại chết ngựa người ta, còn làm hỏng sản bản mùa xuân, chẳng lẽ Diệp Lâm trở lại tìm nàng tính sổ sao.

Tô Nghiêu cố gắng trở người ngồi dậy, nhưng trong óc chỉ lo từng hồi, dùng không được một chút hơi sức. Tô Nghiêu lặng lẽ ở trong lòng liếc mắt, thể chất của Tô Dao chính là kém chỗ này sao, hiện tại nàng hoàn toàn có cảm giác cánh tay không phải là của nàng, chân không phải là của nàng.

Từ chối một lát không có kết quả, Tô Nghiêu định “Phù phù” một tiếng té nằm trên giường, tự giận mình đại khái nói đúng là nàng lúc này.

Tô Nghiêu nâng cánh tay lên che mắt, không đi được vậy trước ngủ một giấc tốt lắm, trong chốc lát suy nghĩ cần phải lại muốn hao tâm phí thần rồi.

Lòng của nàng lại lớn như vậy.....

Giữa lúc mơ màng nghe giọng của Tô Anh và Tô phu nhân, ngay sau đó trên cổ tay liền lạnh lạnh che kín tầng đồ. Tô Nghiêu biết đây là đang bắt mạch cho nàng, thật ra thì nàng vẫn rất hoài nghi, cách tợ lựa bắt mạch có thể bắt ra cái gì.

Trong thoáng chốc một giọng già nua mà hèn nhát phiêu đảng ở bên tai: “Tô đại tiểu thư chỉ là sợ quá mức, tình dưỡng chốc lát sẽ gặp tỉnh lại” toàn bộ thế giới liền yên tĩnh lại.

Tô Nghiêu trầm trầm đã ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, giống như cảm nhận được một đạo như ánh mắt, Tô Nghiêu từ từ mở mắt, liền nhìn người nọ ngồi ở bên giường, ánh mắt chuyên chú canh chừng nàng.

Tô Nghiêu cảm thấy da đầu tê dại, chỉ cảm thấy tóc gáy sau lưng cũng dựng đứng lên.

Diệp Lâm định nhìn nàng bao lâu nữa, đáng vẻ trầm mặt mím môi này, có phải muốn chặt nàng làm trăm mảnh nghiền xương thành tro hay không?

Nghỉ ngơi lâu như vậy, hơi sức cũng khôi phục không ít, Tô Nghiêu chợt ngồi dậy, trong lòng cũng không còn dấy, dò xét tính hỏi: “Vậy, cái đó, Huyền Táp cứu trở về chưa?”

Tuyệt đối đừng nói không có tuyệt đối đừng nói không có tuyệt đối đừng nói không có! Tô Nghiêu lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Diệp Lâm nói: “Không có.”

“A Dao thật sự xin lỗi..... A Dao.....?” Về mặt Tô Nghiêu đưa đám, vừa nói không ra, liền bị người nọ ôm rồi.

Đây là một cái ôm đơn thuần an ủi, không có xen lẫn một chút dục niệm, Tô Nghiêu có chút không rõ được tình huống, giơ tay lên vỗ lưng của Diệp Lâm, chỉ nghe thấy giọng nói của Diệp Lâm cúi đầu ở bên tai vang lên: “Thật xin lỗi, a Nghiêu..... Thật xin lỗi.....”

Là ta không bảo vệ ngươi tốt, thiếu chút nữa để cho ngươi bị thương.....

Tô Nghiêu chỉ cảm thấy ấm áp. Người này, sau khi xảy ra chuyện, đầu tiên quan tâm không phải ngựa hấn thích nhất, mà là mình không hề có quan hệ

với hắn.

Có lời gì đến khoe miệng, Tô Nghiêu suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra: “Điện hạ có thể cảm nhận được đó là một cái ngoài ý muốn?”

Nếu là đối lại người khác, Tô Nghiêu nhất định sẽ không dễ dàng nói suy đoán mình vẫn không thể xác định cho người bên cạnh, huống chi hai người kia còn là kẻ thù cây kim so với cọng râu.

Mà dù sao bây giờ bọn họ là cùng một dây thừng buộc châu chấu, xảy ra chuyện vẫn cần thiết nhắc nhở hắn. Không làm được ngày nào đó Phong Diệp động thủ với Diệp Lâm, cuộc sống an bình của nàng cũng chấm dứt.

Diệp Lâm buông nàng ra, hơi lui về phía sau, mày kiếm nhíu lại, mắt đen lạnh bạc: “Ý của ngươi là?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái: “A Dao cảm thấy, chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Nhiếp Chính vương Thế tử.”

Diệp Lâm cau mày. Kịp trước Tô Nghiêu chưa từng nói với hắn, sau đó truy xét chuyện này thì cũng không phát hiện dị thường gì, nên cũng không động đến hắn.

Nhưng mà bây giờ nghĩ đến, thật là kỳ hoặc, kiếp trước là Xích Niệm, kiếp này là Huyền Táp, rõ ràng hắn đã đổi ngựa, làm thế nào còn xảy ra chuyện. Cố tình đều là bẻ gãy chân trước, không giống một chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mới vừa Phong Diệp cơ hồ là người thứ nhất chạy tới bên cạnh Huyền Táp, cho dù là hắn làm cái gì, chứng cứ chắc hắn đã bị tiêu hủy.

Đối với Tô Dao, làm sao Phong Diệp có thể xuống tay được..... Trừ phi..... Hắn đã biết Tô Nghiêu không phải Tô Dao rồi.

Tô Nghiêu cho là Diệp Lâm không có tin tưởng nàng, chính đáng hợp tình ngồi thẳng, bổ sung: “Từ đại công tử phải rõ ràng hơn ta.”

Dù sao cái này vốn là nhằm vào Từ Thận Ngôn.

Không ngờ người nọ nghe được “Từ đại công tử” bốn chữ này, đáy mắt dịu dàng liền quét sạch, Tô Nghiêu còn chưa suy nghĩ ra biểu huynh đệ này đến tột cùng có cái buồn oán gì, liền nghe Diệp Lâm lạnh lùng hỏi: “Từ Thận Ngôn? Ngươi cảm thấy hắn không tệ?”

Nói gì thế.....

Tô Nghiêu cảm thấy não lại bắt đầu đau, tại sao người này lại tiến vào mô thức “Đồ của ta không cho người khác giành”, thái tử điện hạ thật đúng là nặng hơn hình thức tùy ý.

“Điện hạ.....” Chú ý điểm thật không phải là cái này.....

Diệp Lâm cũng phát giác khi này bản thân có chút không lựa lời nói, hắn quả thật có chút đánh mất lý trí, bụng dạ hẹp hòi một chút, ho khan một tiếng đứng dậy, nói: “Ngươi đã không có đáng ngại, ta liền yên tâm.”

Tô Nghiêu vội vàng gật đầu, cướp lời nói: “Săn bắn mùa xuân nhất định là còn rất nhiều chuyện cần Điện hạ chủ trì, Điện hạ chớ để lỡ chánh sự, A Dao bên này vô ngại.”

Diệp Lâm gật đầu một cái, phân phó người bên cạnh báo cho Tô phu nhân và Tô Anh, liền ra khỏi lều.

Tô Nghiêu giơ tay lên nhìn bàn tay trắng nõn mảnh khảnh của Tô Dao. Trên bàn tay này có một tầng kén mong mỏng, thoạt nhìn là tay cầm dây cương lâu dài mài ra ngoài, còn có vết chữ đánh đàn, Tô Dao biết rất nhiều tài nghệ, cũng tinh thông, nghĩ đến bàn tay quả thật không phải của cô nương bình thường mềm mại như vậy.

Nhưng chủ nhân một đôi tay như vậy, lại động bất động thì sẽ té xỉu, hao phí một chút thể lực sẽ gặp toàn thân vô lực, yếu đuối giống như là một bệnh nhân.

Tô Nghiêu thở dài.

Màn lều lớn rất nhanh bị vén lên, Tô Nghiêu cho là Tô phu nhân và Tô Anh chạy đến, lắc lư đầu thanh lý sạch đáy lòng tối tăm, nở nụ cười, ngẩng đầu lên đi nghênh đón Tô phu nhân và Tô Anh đến.

Mặc dù nàng và Tô phu nhân cũng không phải là mẹ con chân chính, cũng không có liên quan đến Tô Anh, nhưng, nếu thể thân Tô Dao sống tiếp được đi, nàng cũng không muốn để họ lo lắng cho nàng.

Tô Nghiêu bày xong vẻ mặt, không ngờ vừa nhắc mắt thế nhưng nhìn thấy thoạt nhìn tâm liền mệt——

Hạ Gia Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lưu Tụ

Tô Nghiêu thở dài.

Trời mới biết làm thế nào Hạ Gia Ngọc thu mua được thị vệ giữ cửa để nàng tiến vào. Trưởng của Thái tử lại có thể tùy tiện để ai cũng có thể tiến vào sao?

Đầu óc của cô nương này thật sự không dùng được. Vừa đến bãi săn bắt mùa xuân nàng đã cười Huyền Táp chạy trốn thật nhanh rồi, vốn không nhìn thấy Hạ Gia Ngọc, trong lòng còn nghĩ, chắc là cô nương này đã bị kích thích khi ở bên ngoài nhà thủy tạ trong Tử Văn Các rồi, nên có thể được yên tĩnh mấy ngày, không ngờ, người ta lại yêu mến nàng đến mức đợi nàng ở chỗ này đây.

Hạ Gia Ngọc còn đang mặc một bộ đồ cưỡi ngựa bán cung màu vàng nhạt của người Hồ, tóc dài buộc phía sau, quả thật nhìn hết sức có tinh thần, là một cô nương xinh đẹp. Chỉ là, cô nương xinh đẹp này vừa cất lời, đã không còn tâm trạng dễ thương chút.

“Muội muội nghe nói tỷ tỷ tình, muốn tới xem một chút. Xem ra tỷ tỷ cũng không lo ngại gì nữa rồi?”

Tô Nghiêu nghe thấy tiếng tỷ tỷ muội muội có cảm giác kỳ cục mấy phần, hai nàng thật không có quan hệ gì, gọi thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, Tô Nghiêu tỉ mỉ quan sát Hạ Gia Ngọc một phen, hai người họ ai lớn tuổi hơn còn chưa biết, thấy thế nào cũng cảm thấy Hạ Gia Ngọc lớn hơn Tô Dao, gọi bảy bà tỷ tỷ cái gì.

“Hạ tiểu thư hai từ ‘tỷ tỷ’ này A Dao khó có thể đảm nhận nổi, sợ là A Dao sẽ ngượng ngùng mất. Nếu Hạ tiểu thư không ngại, cứ gọi ta là A Dao là được.”

Hạ Gia Ngọc che miệng cười cười, gắt giọng: “Vậy làm sao được, tỷ tỷ qua cửa chính là thái tử phi.....”

Tô Nghiêu vừa nghe đã lập tức hiểu rõ, nàng đã nói là cso chút kỳ quái rồi, thì ra là Hạ Gia Ngọc muốn trực tiếp dựa theo thứ tự hậu phi trong Đông cung để gọi tỷ tỷ muội muội.

Bây giờ nàng không thể xác định, Hạ Gia Ngọc này có phải là tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư hay không. Hạ Ngạn Đình không chu đáo đến mức nào mà có thể dạy dỗ ra một nữ nhi không hiểu chuyện như vậy.

Còn nữa, vừa nghĩ tới những quy củ dài dòng và quý kẻ, Tô Nghiêu đã cảm thấy thật mệt mỏi. Có ý định đi đi lại lại, vậy không bằng suy nghĩ cho gang son xã tắc đang bấp bênh một chút. Mặc dù không thể thêm một phần lực lượng, không quấy rối, cũng là một loại ủng hộ không phải sao.

Vì vậy, Tô Nghiêu vội vàng cắt đứt lời nói của nàng ta, không kiên nhẫn nói: “A Dao cũng không lo ngại, Hạ tiểu thư phí tâm. Không có chuyện gì khác, xin mời Hạ tiểu thư trở về đi, A Dao có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi.”

Có lẽ Hạ Gia Ngọc cũng quen với việc Tô Nghiêu tỏ ra không thân thiện như vậy, không chịu ảnh hưởng một chút nào cả, chỉ lại cười nói: “Hôm nay muội muội đến đây là còn có một chuyện muốn nhắc nhở tỷ tỷ một chút.”

Tô Nghiêu đợi thật lâu, chỉ thấy nàng cười khanh khách nhìn mình, cũng không thấy Hạ Gia Ngọc nói tiếp, giờ tay lên đề mi tâm, chờ tính tình tốt lên phổi hợp nói: “Chuyện gì?”

Lúc này Hạ Gia Ngọc mới thần bí nói: “Quả nhiên tỷ tỷ còn chưa biết à, Thu tỷ tỷ sắp trở lại, nghe nói sáng mai thì vào kinh.”

Thu tỷ tỷ? Đây lại là người nào?

Tô Nghiêu mù tịt không biết, nháy mắt hai cái, Hạ Gia Ngọc nói chuyện chỉ thích nói một nửa làm người ta có cảm giác nửa vời.

“Tỷ tỷ sẽ không biết Thu tỷ tỷ chứ?” Hạ Gia Ngọc che miệng cười khanh khách, nhìn thấy phản ứng này của Tô Nghiêu khiến nàng cực kỳ hài lòng.

Tô Nghiêu thẳng thắn lắc đầu một cái, nàng thật không biết người kia là ai. Hồi kinh thì hồi kinh, có quan hệ gì với nàng sao, còn làm phiền Hạ Gia Ngọc cô ý chạy tới nói với nàng một phen?

Hạ Gia Ngọc cũng không nhiều lời, che che giấu giấu nói: “Muội muội đến để nhắc nhở tỷ tỷ một câu, Thu Ngự tỷ tỷ trở lại, tỷ tỷ cũng nên cẩn thận.”

Không đợi Tô Nghiêu tiếp tục hỏi tiếp, Hạ Gia Ngọc tìm lý do cáo từ.

Thật đúng là “Ta lặng lẽ đi, đúng như ta lặng lẽ đến. Ta vung ống tay áo lên, không mang đi một áng mây.” nói được nửa câu liền rời đi, khiến Tô Nghiêu lại sinh ra mấy phần chán ghét đối với Hạ Gia Ngọc.

Dường như Hạ Gia Ngọc vừa ra khỏi lều trại, Tô Anh đã vén màn lên tiến vào. Tô Nghiêu đang nổi nóng, thấy Tô Anh một mình vào đây, trực tiếp kéo

nàng tới đây, nhắm đầu vào liền hỏi: “A Anh, người biết Thu Ngự là người phương nào không?”

Tô Nghiêu vừa hỏi đến người này, không ngờ sắc mặt Tô Anh lập tức trở nên tối sầm lại, cà lăm hỏi: “Tỷ, tỷ tỷ nghe ai nhắc tới?”

Lòng Tô Nghiêu chợt lạnh. Không ngờ Thu Ngự này thật đúng là có quan hệ với nàng..... Nhìn phản ứng của Tô Anh thì chắc hẳn không phải là quan hệ bình thường.

Dường như lúc này Tô Anh nhớ tới cái gì, bưng tỉnh hiểu ra nói: “Mới vừa rồi gặp mặt tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư, chắc là nàng lại nói bậy nói bạ với tỷ tỷ. Tỷ tỷ người tuyệt đối đừng để vào trong lòng, người nọ đối với chuyện bàn lộng thị phi như thế, mưu cầu danh lợi lắm. Bên trong Hoàng Vãn Quán cũng không tỏ thái độ cung kính với nàng ta, thật không hiểu được Hạ Thượng Thư dạy nàng ta như thế nào.”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, Hạ Gia Ngọc là hạng người gì vào lần đầu tiên nàng thấy thì trong lòng đã có nhận xét, tự nhiên sẽ không để vào trong lòng. Chỉ là Thu Ngự này giống như là một nhân vật, nếu có liên quan tới nàng, Tô Nghiêu nàng phải làm rõ ràng, nếu không ngày sau gặp mặt mà không biết cư xử làm sao thì sẽ không tốt lắm.

Tuy nói không nên có tâm hại người, nhưng ý nghĩ đề phòng người khác cũng không thể không có. Chuẩn bị sớm vẫn là tốt nhất.

“Ta chỉ là tò mò mà thôi, rốt cuộc Thu Ngự này là một người như thế nào?” Tô Nghiêu lăm về mặt ngu ngốc, nhất định Tô Anh sẽ nói ra được điều gì đó.

Dưới mắt những người này, cũng tính cả Tô Anh tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó), nàng quen thuộc Trường Ninh hơn Tô Dao, chắc chắn biết một số chuyện, hỏi Tô Anh sẽ biết nhanh hơn bất cứ điều gì khác.

Tô Anh thờ dài, kéo Tô Nghiêu từ trên tháp lên, nói: “Tỷ tỷ không cần hỏi, A Anh nói là được. Chỉ là thái tử điện hạ đã phân phát tất cả gia quyến trong phủ, A Anh phụng mệnh mẫu thân tới đón tỷ tỷ trở về phủ. Nơi này nói chuyện bất tiện, trở về phủ A Anh sẽ cẩn thận nói cho tỷ tỷ biết, cứ như vậy được chứ?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nàng trở về phủ rồi thì cũng có thể ra ngoài được, nàng tuyệt đối không muốn ở lại trong trường của thái tử điện hạ, khách không mời mà đến quá nhiều, thị vệ trước trường lại không đáng tin cậy, không chừng một lát nữa lại có Ngưu Quỷ Xà Thần gì đấy đến nữa.

Chỉ là..... Tô Nghiêu mở to hai mắt, chợt giương cao giọng: “Người nói phân phát cái gì?”

Tô Anh sợ hết hồn, bình tĩnh lại giải thích: “Lúc này ngựa va chạm vào nhau khiến Không Thiếu công tử và các tiểu thư đều bị thương, cộng thêm còn có chút bị kinh sợ hù dọa, ngày săn bắn mùa xuân năm nay không diễn ra được. Điện hạ liền cho mọi người của mình trở về phủ, hoàng hậu nương nương đã có loan giá hồi cung rồi, sợ rằng hiện tại thái tử điện hạ vẫn còn đang trấn an các vị đại nhân và gia quyến thôi.”

Ngày săn bắn mùa xuân không diễn ra được?

Lòng Tô Nghiêu trầm xuống.

Nếu như nàng nhớ không lầm, đợt săn bắn này là hoạt động trọng đại đầu tiên từ khi Diệp Lâm giám quốc tới nay chủ trì. Cứ như vậy mà bị nàng làm hỏng?

Mỗi ngày nàng nhìn thấy Diệp Lâm, biết hẳn tổn không ít tâm huyết cho đợt săn bắn mùa xuân này. Bách quan Trường Ninh không biết năng lực của Diệp Lâm, đây là bước đầu tiên hẳn chứng minh thực lực của mình trước bách quan, không ngờ cứ như vậy mà bị nàng làm hỏng.

Đừng nói bách quan thất vọng, ngay cả Hoàng đế đang triển miên trên giường bệnh cũng nhất định sẽ thất vọng về Diệp Lâm. Huống hồ hoàng hậu đã đi trước hẳn một bước trở về cung, nhất định là không thể thiếu việc thổi gió bên tai. Hẳn phí công phí sức nhưng lại trao trả về cho người ta hết rồi, trở về hoàng cung phục mệnh nhất định không thiếu được phải bị mắng.

Mặc dù vẫn chưa biết đến cuối cùng Từ Thận Ngôn muốn gây chuyện với hẳn như thế nào, nhưng kể sách một hòn đá hạ hai con chim này, thật đúng là làm cho người khác thấy bất ngờ.

Tô Nghiêu lật người xuống giường. Lúc này, quả nhiên nàng vẫn nên trở về phủ đi đừng gây phiền thêm cho hẳn thì tốt hơn.

Chỉ là đến khi sắp rời đi, Tô Nghiêu lại có cảm giác cứ đi như thế quá không nghĩa khí rồi, rõ ràng là mình gây chuyện bừa bãi này, còn không nói tiếng nào ném hết cho Diệp Lâm.

Nghĩ tới, Tô Nghiêu bắt đầu tìm tòi bốn phía. Tô Anh thấy nàng lập đi lập lại, chỉ coi nàng lại tái phát bệnh động kinh, chờ đến khi nàng nghĩ ra văn chương, văn chương tới lại không tìm thấy giấy ở nơi nào.

Tô Nghiêu buồn bực, không biết Diệp Lâm người này không có giấy còn mang theo văn chương làm gì, nhìn khắp nơi xung quanh mới phát hiện, vừa nãy Diệp Lâm làm rơi chiếc phiến dùng giấy trắng xuống.

Tô Nghiêu run run rẩy rẩy cầm chiếc phiến lên mở ra để ở trên bàn. Ngày đó hẳn bảo nàng cầm đi tùy tiện đi đâu cũng không biết có đếm hay không, nàng chỉ muốn lưu lại chút ít cho Diệp Lâm.....

Tô Anh ở một bên lặng lẽ nhìn Tô Nghiêu viết chữ.

Lần đầu tiên nàng biết, nếu là người có đầu óc hồng thì chữ viết cũng sẽ như vậy, thì ra chữ của Tô Dao trầm ổn không mất phong cốt lại có vẻ diễm lệ, nhưng bây giờ thế nào..... Sĩ sĩ sách sách xiêu xiêu vẹo vẹo, con mắt thoát nhìn cái này cũng không đành lòng nhìn tiếp.

Chỉ là, đợi Tô Nghiêu đặt bút xuống, Tô Anh không khỏi khen ngợi.

Trao cho ta quả đào, dùng ngọc quỳnh trả lại.

Phải đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau!

Quảng ta lấy mộc Lý, báo chí lấy quỳnh cửu.

Phải đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau!

Quả nhiên vẫn là tỷ tỷ trước kia, mở miệng là có văn chương.

Tô Nghiêu cũng không sợ nàng nhìn thấy sẽ gây ra chuyện gì, dù sao cái này “Chim nhạn bay trên trời không”, tất cả mọi người chưa từng thấy qua ba mươi bài thơ đường, tha thứ cho nàng mượn dùng mấy câu, bề ngoài là lòng trung thành, cũng không phạm pháp.

Tuy nói là thơ tình, chỉ là không nhìn mặt chữ thì ý tứ cũng là một ước định, Diệp Lâm cũng không phải là người xuyên không, nhất định chỉ dựa theo mặt chữ mà hiểu ý tứ, cho nên Tô Nghiêu viết ngược lại cũng rất bình thản.

Nàng chỉ là muốn để lại cho Diệp Lâm vài lời, để cho hắn khi đối mặt với sự trách nặng của người thân duy nhất trên cõi đời này cũng không cảm thấy rét lạnh và cô độc.

Nàng một thân một mình sống ở dị giới, biết loại rét lạnh sâu tận xương tủy này hơn ai khác, đó là một mình ngơ ngẩn quẩn với đêm tối, lại tuyệt vọng khi không có một bóng người bên cạnh.

Nàng không muốn Diệp Lâm phải như vậy.

Phải đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Mặc kệ Diệp Lâm đến tốt cùng là bởi vì sao, hắn đối với Tô Nghiêu rất tốt, đều là thật rơi vào trên người Tô Nghiêu. Tô Nghiêu đều nhìn thấy, cũng đặt ở trong lòng. Cho dù là hiệu quả quá nhỏ, dù là Diệp Lâm vốn không quan tâm điểm trung thành này, Tô Nghiêu chỉ hy vọng đến khi hắn giải quyết xong tất cả mọi việc trở lại chủ trương, có thể biết, cõi đời này còn có một người, vô điều kiện đứng ở bên cạnh hắn ủng hộ hắn sẽ không rời đi.

Nàng muốn cho hắn biết.

Tô Nghiêu để bút xuống, nhìn vết mực còn chưa khô, do dự rốt cuộc vẫn không thể để lại tên. Lần đầu tiên, nàng không muốn lấy danh tiếng của Tô Dao đi làm một chuyện, nàng muốn Diệp Lâm biết, đây là Tô Nghiêu đứng ở bên cạnh hắn.

Nhưng Diệp Lâm vĩnh viễn sẽ không hiểu, tại sao nàng vừa là Tô Dao, vừa Tô Nghiêu. Nàng không biết giải thích rõ ràng, cũng sẽ không có tâm tư giải thích.

Người này sẽ biết là nàng không đi nữa, Tô Nghiêu đơn phương nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chịu phạt

Mùi hương mát mẻ của Long Diên Hương tỏa ra khắp đại điện.

Lục Y Song búi tóc của cung nữ làm hết trách nhiệm trong coi cửa điện, cũng không dám thờ ơ, chỉ thỉnh thoảng liếc vào trong điện đang im ắng yên tĩnh, lo lắng đề phòng.

Tay áo màu tím xuyên qua gió đêm chạy thẳng tới điện Văn Đức, cung nữ đứng ở bên người nội thị vừa nhìn thấy, vội vàng ngăn ở trước mặt, lên tiếng ngăn cản nói: “Tứ điện hạ, Tứ điện hạ cũng không thể đi vào.”

Người nọ bỗng chốc dừng bước, nhìn đèn đuốc sáng choang trong điện một cái, vội vàng nói: “Tam ca ở bên trong phải không?”

Lưu nội thị gạt đầu một cái, dè dặt giọng nói: “Thái tử điện hạ đã đi vào nửa canh giờ, bệ hạ nói rồi, nếu không có mệnh lệnh của ngài, người khác không được đi vào.”

Diệp Tề thở dài, không cam lòng nhìn cửa điện, nói: “Nhưng rõ ràng chuyện này không trách Tam ca được..... Con ngựa kia.....”

Lưu nội thị vội vàng khoát tay áo ngăn cản hắn nói tiếp: “Tứ điện hạ nói nhỏ thôi. Bệ hạ đang nổi nóng, không muốn nghe giải thích, chớ nói gì là xin tha. Gió đêm lạnh, Tứ điện hạ vẫn nên trở về thôi.”

Nếu như ở đây nghe trộm, một lát bệ hạ tức giận ngay cả hắn cũng cùng bị phạt thì không tốt lắm.

Diệp Tề nhú lông mi dài, giống như thỏa hiệp thở dài khẩn thiết nói: “Nếu bệ hạ nổi giận, còn phải xin Lưu nội thị nói giúp Tam ca mấy câu rồi.”

Lưu nội thị gật đầu một cái nói: “Lão nô hiểu, Tứ điện hạ và thái tử điện hạ tình nghĩa sâu nặng, lão nô tất nhiên sẽ không có phụ lời dặn dò của Tứ điện hạ, hôm nay đường tối, sao Tứ điện hạ không cầm theo đèn tới đây, để lão nô đi tìm ngọn đèn cho Tứ điện hạ.....”

Nói xong, Lưu nội thị liền xoay người đi về hướng Thiên Điện.

Diệp Tề liền vội vàng kéo Lưu nội thị lại nói: “Không cần, ta đi ngay nhưng Lưu nội thị ngàn vạn nhớ nói giúp Tam ca vài câu.”

Lưu nội thị trịnh trọng đồng ý, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng màu tím Diệp Tề biến mất trong bóng đêm mênh mông mới thở dài một hơi.

Có thể đưa vị tổ tông này đi, một thái tử đã đủ khó khăn, Tứ hoàng tử lại tham gia náo nhiệt, nhất định muốn bệ hạ tức chết sao.

Nhiều năm như vậy cũng không biết bệ hạ nghĩ như thế nào, thế cục trong ngoài của vua và dân như thế, ngược lại ngài cũng không thân với một vị nhi tử nào, các hoàng tử mở miệng gọi một tiếng “Bệ hạ”, thật là nhìn không ra còn tình phụ tử hay không.

Bọn họ làm hạ nhân trung thành như thế này, chỉ ngóng trông thái tử có thể ổn định vị trí, chớ té từ cao xuống.

Lưu nội thị đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy trong điện vang lên một tiếng, là tiếng ngọc khí tan vỡ.

Lưu nội thị khẽ run rẩy, bệ hạ lại bắt đầu ném đồ vật rồi, chỉ mong lần này chớ nện vào người thái tử điện hạ, đập ra một dầu gì. Nháy mắt, liền có cung nữ quay người đi tìm dụng cụ quét dọn đi.

Trong điện mơ hồ truyền đến giọng nói đúng mực của thái tử: “Đây không phải là Ngọc Như Ý mà hoàng hậu thích nhất à, bệ hạ nói đập liền đập sao?”

Bước chân cung nữ ngừng lại một chút, cúi đầu, dưới chân bước lạo xạo nhanh hơn.

Lưu nội thị liếc mắt nhìn bốn phía, phát tay một cái gọi cung nữ đóng cửa điện lại. Chuyện nhà của Hoàng thất, không nên nghe, không nghe thì tốt hơn. Ở trong cung này, làm người mù người điếc, còn tốt hơn làm người sáng mắt sang mắt.

Mấy người canh giữ cửa điện đều là mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, hình như không ai chú ý cung nữ đang rời đi này, chột lạng lẽ rẽ vào hướng Phụng cung.

Gió đêm lẳng lặng thổi.

Trong điện an tĩnh chốc lát.

Một hồi lâu, sau rèm lam bằng sợi vàng đính ngọc châu, trên giường rồng một người trung niên mặc trang phục thêu hình rồng màu đen ho khan mấy tiếng.

Diệp Lâm đứng dậy đi tới trước giường.

“A hình như vừa gặp gió rét bệnh của người lại nặng lên rồi, phương thuốc của Thái Y Viện có từng điều tra hay không?”

Người nọ gật đầu một cái: “Có điều tra nhưng cũng không thu gì. Đêm qua trẫm tùy ý chút, lúc ngủ quên đóng cửa sổ, chẳng oán được ai.”

Diệp Lâm ngồi xuống bên giường, đưa tay cầm bàn tay thon gầy tái nhợt của nam tử trung niên ở trong tay, đau lòng nói: “Như thế nào chẳng oán được ai, ai cũng quên đóng cửa sổ, những thứ nô tài vô dụng kia cũng quên sao?”

Diệp Tu ôn hòa cười cười: “Gió rét mà thôi, sao Lâm nhi khẩn trương như vậy?”

Diệp Lâm chau mày lại nhìn sắc mặt phụ thân tái nhợt đang nằm trên giường, trong lòng đau nhói một hồi. Hắn cảm tạ ông trời, có thể cho hắn một sống lại một lần, có thể để hắn nhìn thấy phụ thân của hắn một lần nữa, cơ trí oai hùng như vậy, lại thanh phụ thân yếu ớt nhiều bệnh, ông ấy vốn nên là một minh quân Danh Thùy Thanh Sử.

“Sớm muộn gì vẫn nên mời biểu ca tới xem một chút, Lâm nhi mới có thể an tâm.”

Diệp Tu bắt đầu đồng ý, chuyển sang đề tài khác, dò hỏi: “Chuyện ngày hội săn bắn mùa xuân xử lý thỏa đáng rồi hả?”

Diệp Lâm gật đầu một cái: “Đã trấn an tất cả mọi người rồi, người bị thương đều là vết thương nhẹ, không có gì đáng lo ngại. Tuy trong bách quan có kẻ

bất mãn nhưng cũng không sao.”

“Chỉ là ngoài ý muốn?” Diệp Tu có chút không tin tưởng, Diệp Lâm làm việc sẽ không xúc động như thế, hẳn tổ chức ngày hội săn bắn mùa xuân, thế nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Trong kinh thành này nào có cái gì xảy ra ngoài ý muốn.

Diệp Lâm lắc đầu một cái: “Chỉ sợ là có người giờ trò quý.”

Ngược lại là phải cảm ơn người giờ trò quý này rồi, nếu không phải là có người giờ trò quý, hai người phụ tử bọn hắn nào có thể có cơ hội nói xấu một phen thế này..... Diệp Tu giương mắt, ánh mắt lóe lên: “Nhắm vào người à?”

“Cùng với Tô gia.” Diệp Lâm bổ sung: “Xảy ra chuyện là Tô Dao.”

Diệp Tu nghe vậy như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nói: “Phụ thân nàng Tô Tự và Tô gia phía sau đã có tâm giúp người, người cần đặt nàng ở trong lòng.”

Nhắc tới Tô Nghiêu, thần sắc trên mặt Diệp Lâm cũng biến thành nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Biểu ca đang ở bên đó, nàng không có chuyện gì nữa.”

“Không có thì tốt.” Diệp Tu đưa ánh mắt về phía bức màn che phía mép giường, giọng nói mơ hồ: “Lần này nhất định là làm kinh sợ nàng, người tìm thời gian tới thăm nàng một chút.”

Diệp Lâm đồng ý, tay vỗ chiết phiến bên hông, vẻ mặt càng toả ra dịu dàng.

Buổi chiều hắn trở về chủ trường nghỉ ngơi, liếc mắt liền thấy chiết phiến để ở trên bàn, Diệp Lâm không cách nào phủ nhận, trong nháy mắt nhìn thấy vật kia, hắn chỉ cảm thấy máu xông thẳng lên não, trái tim gần như ngừng đập.

Mặc dù đã sớm biết cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ lưu lại cam kết trên cái quạt này, thật là lấy được, lòng Diệp Lâm vẫn tràn đầy vui mừng như cũ, như nở hoa trong lòng.

Tô Nghiêu nói là làm được, nếu nàng nói mình sẽ lưu lại, sẽ nhất định, nhất định sẽ ở lại bên cạnh hắn. Nếu không phải sau lại..... Chân trời góc biển, vắng vẻ bao lâu, nàng nhất định sống chết có nhau.....

Nàng lựa chọn ở lại bên cạnh hắn là đủ rồi rồi, dù là lúc này cũng không phải vì tình yêu.....

Diệp Lâm nghĩ tới, nhếch miệng lên nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt cũng có chút mê ly.

Diệp Tu rất ít nhìn thấy đứa con nhà mình toát ra dạng vẻ mặt hồn mất vía này, nhìn hắn chăm chăm trong chốc lát, cũng không thấy Diệp Lâm phục hồi tinh thần lại, không khỏi lên tiếng kéo hắn trở về thực tế: “Đang nghĩ đến người nào?”

Không phải “Đang suy nghĩ gì?” Mà là “Đang nghĩ đến người nào?”, người của Diệp gia, trực giác đều nhạy cảm như vậy. Diệp Lâm phục hồi tinh thần lại, ánh mắt rũ xuống nở nụ cười yếu ớt.

Diệp Tu lắc đầu một cái, trong lòng thờ dài, Diệp Lâm quá giống ông, giống như vậy, không tốt.

“Trường An công hời kinh rồi hả?”

Diệp Lâm gật đầu một cái: “Buổi chiều Lâm nhi đã tự mình nghênh đón hai phụ tử bọn họ trở về rồi.”

Diệp Tu hài lòng “Ừ” một tiếng. Trường An công đối với Hoàng thất mà nói, đúng là không giống với những gia đình quý tộc ở Trường Ninh khác, dùng ánh mắt khác để tiếp đón, cũng không phải là không ổn.

“Mới vừa rồi nghĩ đến nàng sao?”

Trong lúc nhất thời Diệp Lâm chưa phục hồi tinh thần lại, có chút nghi ngờ.

Diệp Tu nhìn phản ứng của hắn như đã hiểu mấy phần, trong lòng có đáp án, nói: “Nha đầu Thu Ngự kia.”

Diệp Lâm nghe vậy cười lên, lắc đầu phủ nhận: “Không, không phải nàng.”

Diệp Tu than thở: “Người đã mười tám tuổi, trong lòng có ý trung nhân cũng không thể chỉ trích nặng, chỉ là trầm vẫn muốn nhắc nhở người.....”

“Phụ hoàng người yên tâm, Lâm nhi biết mình phải làm cái gì.” Diệp Lâm trịnh trọng đáp. Hắn biết rõ bên khinh bên trọng, mỹ nhân giang sơn chưa bao giờ là vấn đề khó có thể lựa chọn, giang sơn hắn muốn, Tô Nghiêu hắn cũng muốn. Nếu thua giang sơn, thì làm sao hắn có thể lấy được nàng, bảo vệ nàng, một đời an ổn với nàng?

Huống chi, mỹ nhân hắn muốn này, không phải là kiều hoa gặp nước, lúc cần phải dụng tâm để ý cẩn thận thủ hộ, nàng là Tô Nghiêu, Tô Nghiêu đã từng kéo hắn đến phía sau nói muốn bảo vệ hắn.

Diệp Tu lại lắc đầu một cái cười lên, nói: “Người là con trai của trẫm, trẫm tự nhiên biết tính tình bướng bỉnh của người. Chỉ cần người nhớ, hái hoa phải

hái liền tay, nếu đã yêu thích nàng thì đi nói cho nàng biết.”

Không cần chờ đến khi người đã qua đời, mới hối tiếc không kịp.....

Diệp Lâm hơi ngẩn ra, hần còn tưởng rằng.....

Diệp Tu giờ cánh tay lên vỗ vỗ bên giường: “Gần đây số lần người đến điện Văn Đức càng ngày càng nhiều.”

Lòng của Diệp Lâm chợt trầm xuống.

Hần hiểu được, Diệp Tu chưa bao giờ lộ ra niềm yêu thích với bất kỳ con cháu nào bởi vì muốn bảo vệ bọn họ, nhưng hần là thái tử, cuối cùng vẫn bất đồng với hoàng tử và công chúa khác, vốn là đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, làm việc càng cần cẩn thận.

Nhưng..... Đối mặt với phụ thân suy nhược trong trí nhớ đã sớm cách xa hần như trời với đất, làm sao hần có thể nhận được không đến thăm người. Ngày trước hần không hiểu nỗi khổ tâm của một hoàng đế, sau đó rốt cuộc hần đã hiểu, người nợ cũng đã không có ở đây.

Diệp Lâm rũ mắt xuống.

Giọng trầm thấp của Hoàng đế nhẹ nhàng vang lên: “Như vậy không tốt.”

Diệp Lâm cúi đầu đáp một tiếng.

Diệp Tu đưa ánh mắt về phía cửa, xuyên qua màn che kết bởi châu ngọc, cửa điện đóng chặt, đèn treo ngoài cửa chong không biết mệt mỏi.

Sau khi tĩnh lặng trong chốc lát, giọng nói nhạt nhẽo của Diệp Tu trong đại điện đột ngột vang lên: “Sắc trời đã tối, nghỉ đến Trung Cung cũng sắp tới rồi. Lui ra đi.”

Diệp Lâm đồng ý, đứng dậy đi ra ngoài điện.

Lưu nội thị nghe thấy tiếng động phía sau lưng, vội vàng quay cù trở về vị trí ban đầu, đã nhìn thấy Diệp Lâm mở ra cửa điện bước nhanh đi ra.

“Điện hạ.....” Lưu nội thị tiến lên một bước, nói: “Mới vừa rồi Tứ điện hạ.....”

“Nghe được.” Diệp Lâm lạnh giọng trả lời, âm thanh không có cảm tình gì để cho người khác không hiểu rõ ý định bây giờ của hần.

Trong lòng Lưu nội thị lặng lẽ vẽ vòng tròn, quyết định bớt nói thì tốt hơn, còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã nhìn thấy thái tử điện hạ tôn quý xoay người, nhắc lên vạt áo màu tím, “Phù phù” một tiếng quý xuống trước cửa điện.

Trong nháy mắt Lưu nội thị hiểu được, liếc về mặt của Diệp Lâm một cái, cũng không đau khổ hay là không vui, mặt không chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thu Ngự

Trở lại Tô phủ trên xe ngựa, Tô Anh còn thuộc như lòng bàn tay giống như nói rõ ràng thân thế của Thu Ngự cho Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu dụng tâm nghe, sau khi nghe xong chỉ cảm thấy não thật đau, án mi tâm rầu rĩ.

Thu Ngự này, lai lịch thật đúng là không nhỏ.

Ngày trước nàng đã gặp qua không ít dã sử, cũng biết khai quốc Hoàng đế có một đoạn phong lưu chuyện cũ. Truyền thuyết cả đời khai quốc Hoàng đế chỉ cưới một vị hoàng hậu, hai người cả đời tương kính như tân nâng khay ngang mày, trung gian không có người nào nữa. Hoàng hậu bệnh qua đời thì khai quốc Hoàng đế mang nỗi đau lớn, không lên triều một tháng, vẫn vô bá quan liên dâng tấu, mới đưa Hoàng đế cực kỳ bi thương về triều đình. Chỉ là chưa tới một năm, khai quốc Hoàng đế liền buồn bực sầu não mà chết.

Tô Nghiêu vẫn cảm thấy, cho đến ngày nay khai quốc Hoàng đế có thể được vạn người ngưỡng mộ như cũ, trừ cả đời chinh chiến nam bắc mở rộng đất đai, điện định trăm năm thịnh thế, cũng thoát không khỏi liên quan đến si tình như vậy.

Thử hỏi thế gian này có Đế Vương nào có thể giống khai quốc Hoàng đế trọng tình như tư không? Thử hỏi thế gian này có cô nương nào không hy vọng ý trung nhân là khai quốc Hoàng đế yêu như vậy 3000 gáo nước chỉ lấy duy nhất một gáo?

Tô Nghiêu nhìn đoạn lịch sử này, thậm chí còn vô ích đã đoán, có lẽ vị hoàng hậu kia là xuyên qua mà đến cũng chưa biết chừng.

Mà vị hoàng hậu mà khai quốc Hoàng đế dành tình yêu cả đời, liền họ Thu.

Địch Hoàng có một song bào ca ca, dung mạo không khác Địch Hoàng, rất được Hoàng đế tin chịu, từng làm quan tới Thượng Thư Lệnh, thống lĩnh ba tỉnh, quyền cao vô hạn. Chỉ là sau lại bởi vì thân phận ngoại thích mà từ quan, muốn ẩn vào hương dã. Khai quốc Hoàng đế liền ban thưởng kỳ trường an công chi tước, xây phủ tại phía bắc thành Trường Trữ, tước vị cha truyền con nối, không bao giờ gột tước.

Vì ngăn ngừa bởi vì vấn đề con cháu chặt đứt hương hỏa, khai quốc Hoàng đế còn đặc biệt hạ chỉ, nếu phủ Trường An công chỉ có cô nương, tước vị liền trao cho cô nương, con cháu theo họ Thu, như thế kéo dài đến nay.

Đến Đương Kim Bệ Hạ, đã là Đế Thất Đại Trường An đưa ra giải quyết chung. Mà Thu Ngự, chính là nữ nhi độc nhất của Trường An công đời thứ bảy.

Nghĩ đến Trường An công tuy chỉ là một hư tước, nhưng phong ấp đất đai là thật, vinh dự này cũng là thật. Thân phận của Thu Ngự ở Trường Ninh cũng không phải là thấp hơn Hoàng thất bao nhiêu, phủ Trường An công lại ở phía bắc thành Trường Trữ, tiếp giáp Đông cung, thuở nhỏ Thu Ngự đã chơi đùa một chỗ với Diệp Lâm. Nếu như nói Phong Diệp là tiểu trúc mã của Tô Dao, Thu Ngự kia, chính là tiểu thanh mai chính cống của Diệp Lâm.

Nếu không phải tính tình Trường An công không câu chấp gửi gắm tình cảm với son dã, thường mang theo Thu Ngự du sơn ngoạn thủy, một năm rưỡi trước liền dẫn Thu Ngự rời Trường Trữ rồi, lấy vinh dự và địa vị phủ Trường An công, vị trí thái tử phi này, với Thu Ngự mà nói đơn giản sớm muộn gì cũng là.

Nếu đúng như này, thái tử phi cái gì, còn có thể có quan hệ với Tô Dao sao?

Không trách được Hạ Gia Ngọc muốn nhắc nhở nàng, trong mắt Hạ Gia Ngọc, Thu Ngự nghiêm nhiên trở thành kẻ địch lớn nhất để Tô Dao thuận lợi gả vào Đông cung rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Tô Anh áp a áp ứng. Nàng sợ tin tức to lớn như thế, Tô Dao lại mới vừa bị kinh sợ hù dọa, không cẩn thận bị hỏa công tâm ngã bệnh.

Chỉ là lực chú ý của Tô Nghiêu không ở nơi này lên, đối với thái tử phi vị nàng không lo lắng chút nào, bây giờ trong đầu nàng đều là một vấn đề —— Hôm đó Diệp Lâm nói tới cổ nhân, chủ nhân của quạt trắng kia, có phải chính là Thu Ngự hay không?

Nếu như thật, nàng muốn tự xử như thế nào?

Hiện tại Tô Nghiêu hết sức hối hận, tại sao đầu óc mình nóng lên điên vào cây quạt này của Diệp Lâm, nếu là cây quạt của Thu Ngự đưa cho Diệp Lâm thấy vật nhớ người, nàng thật đúng là không phải lúng túng bình thường.....

Phía bên nàng còn chưa nghĩ ra một kết quả, không ngờ sau bữa cơm tối, Tô Anh liền tới báo tin. Lúc đó Tô Nghiêu đang mặc bán áo tơ đã sửa lại tập yoga, gấp chính mình thành một hình dáng không thể tưởng tượng nổi, Tô Anh vừa đến, lời nói liền cấm ở trong cổ họng nửa đoạn.

Tỷ tỷ nàng quả nhiên là trúng tà, cũng không biết là tế bái quỷ thần cái gì đấy.

Tô Nghiêu giãn tứ chi, bò dậy trên mặt thảm trắng noãn mềm mại, nhũ này, hỏi: “Thế nào?”

“Nghe nói buổi chiều Trường An công đã vào kinh, mới vừa đã trở về phủ Trường An công.” Tô Anh cắn môi, do dự nói.

“Vậy làm sao rồi hả?” Tô Nghiêu không hiểu nàng gấp gấp cái gì, người ta về nhà có lý kỳ gì, còn có thể gọi nhân gia ở bên ngoài?

Tô Anh lắc đầu một cái, tỷ tỷ mình vẫn không lĩnh ngộ được chuyện này nghiêm trọng đến trình độ nào, chỉ có thể nói trực tiếp chút: “Trường An công hồi kinh, là thái tử điện hạ tự mình đi Thừa Thiên Môn nghênh tiếp.

Một lòng vì vậy chìm đến đáy cốc.

Bởi vì Tô Nghiêu bị kinh sợ hù dọa ở sân bắn mùa xuân, Tô phu nhân cũng không cho nàng đi Sùng Văn quán, thái tử nơi đó đương nhiên tốt nói, Thái phó cũng sẽ không làm khó nàng, Tô Nghiêu cũng liền an tâm ở trong nhà “Tu dưỡng”.

Ngày thứ hai, Tô Anh mới vừa xuống học liền vọt vào khuê phòng Tô Nghiêu, đặt mông ngồi xuống, nói: “Tỷ tỷ, hôm nay ta ở Hoàng Văn quán nhìn thấy Thu tiểu thư rồi.”

Tô Nghiêu không yên lòng gật đầu một cái, trong tay đảo khám phá ra một quyển dã sử mới nhất, giống như không để ở trong lòng.

Tô Anh thấy nàng một bộ không hứng thú lắm, cắn răng một cái trực tiếp thả chiêu lớn, nói: “Nàng nói nghe nói tỷ tỷ bị bệnh, phải tới thăm tỷ tỷ.”

Tô Nghiêu “Pằng” một tiếng khép sách lại ngồi dậy: “Người nói là Thu Ngự phải tới thăm ta?”

Tô Anh gật đầu một cái.

Hôm qua nàng và Tô Nghiêu nói xong chuyện Thu Ngự, vốn là sợ nàng nổi giận, thật không nghĩ đến Tô Nghiêu không giống với người khác, nên ăn thì

ăn nên uống thì uống, tuyệt không lo lắng cho mình bị cướp mất vị trí thái tử phi, ngược lại cả ngày không có việc gì, chỉ nhìn chút sách tạp lục. Cũng không biết tâm tỷ tỷ lớn thế nào, nàng đều thay Tô Nghiêu gấp gáp. Cái này không, người ta Thu Ngự cũng chủ động tìm tới cửa.

Tô Nghiêu nhìn về mặt Tô Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giờ tay lên đặt sách ở một bên, ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm mặt nói: “Khi nào thì nàng tới?”

“Sau khi săn bắn mùa xuân bị kinh sợ hù dọa cáo bệnh quá nhiều, mấy ngày nay Hoảng Văn quán nghỉ học.....” Tô Anh nhìn Tô Nghiêu chột trở nên nghiêm túc, chẳng lẽ tỷ tỷ nàng muốn bắt đầu có chút hành động rồi hả? Nghĩ tới, giọng nói cũng biến thành có chút mong đợi: “Tỷ tỷ phải chuẩn bị những thứ gì sao?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, thuận miệng mà hỏi: “Dung mạo của nàng đẹp không?”

Người này ở trong lòng Diệp Lâm đến tốt cùng chiếm một vị trí như thế nào, trong lòng Diệp Lâm hẳn lại phần diễn nhân vật như thế nào? Nghi vấn này chỉ có thể khi nhìn thấy người trong cuộc mới được đáp án, nàng quả thật muốn gặp Thu Ngự, chỉ là không ngờ đối phương đã dẫn đầu ném cành ô liu.

Tô Anh không ngờ Tô Nghiêu quan tâm cái này, dẫu đáp tỷ tỷ mình gọi là một họa quốc trong dân, còn lo lắng mình bị Thu Ngự áp đảo danh tiếng đi không? Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Tô Anh nói: “Mỹ là đẹp, chỉ là không bằng tỷ tỷ.”

Tô Nghiêu sờ cằm một cái, như có điều suy nghĩ gật đầu một cái. Tô Anh tiểu nha đầu này nói nhiều là có thể tin tưởng, trừ cái câu “Không bằng tỷ tỷ”.

Những qua chung đụng, nàng và Tô Anh ngược lại càng phát hợp phách, bản thân hai người đều hoạt bát cá tính, chỉ là mọi việc Tô Nghiêu đều không đặt trong lòng, trôi qua tự tại chút, mà Tô Anh lại nhiệt tình với mọi chuyện, trôi qua tích cực chút. Như vậy hồ hồ buông, chỉ cảm thấy tình cảm “Tỷ muội” càng ngày càng thân thiết.

Vì vậy, Tô Nghiêu tin tưởng Tô Anh nói cái này thì nhất định là xen lẫn tình cảm chủ quan, không tin hết được.

Tô Anh thấy Tô Nghiêu không biết nghĩ cái gì, nhìn Tô Nghiêu một chút, trong lòng còn có chút không yên. Nàng người tỷ tỷ này cái gì cũng tốt, chính là sau khi bệnh nặng liền mọi chuyện không để ở trong lòng, mặc dù sống được tự tại, nhưng thật sự quá dễ dàng buông tay. Chưa chừng nàng cũng định thối lui khỏi trận còn chưa bắt đầu tranh đoạt này, tặng thái tử điện hạ cho Thu Ngự rồi. Như vậy sao được, nàng rõ ràng thấy, trong mắt trong lòng thái tử tất cả đều là tỷ tỷ.

Vì vậy, Tô Anh nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ cần phải không kiêu ngạo không tự ti, Điện hạ đối với tỷ tỷ tốt như vậy, cũng không thể nói buông tha liền buông tha.”

Tô Nghiêu “Hi hi” một tiếng bật cười, Tô Anh này, ngày từng ngày đều muốn cái gì, nàng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cũng không có nói gì, muốn bỏ qua lúc nào? Không, đối với Diệp Lâm, khi nào thì nàng bắt đầu qua!

Xem ra tìm cho nha đầu này chút chuyện suy nghĩ, mới tránh cho nàng suy nghĩ lung tung.

Chớp mắt một cái, Tô Nghiêu cười híp mắt chế nhạo nói: “A Anh, người nói, cũng không biết vài ngày này Tứ điện hạ có khỏe chút hay không? Hôm đó săn bắn mùa xuân tỷ tỷ nhìn thấy hắn, người ngồi trên lưng ngựa nhưng không biết ý tứ chạy đi nơi nào, một đôi mắt cũng mau rơi đến Tô phủ chúng ta trên đài.”

Mặt Tô Anh đỏ lên, không khỏi nhiều hơn chút ngượng ngùng, giờ tay lên liền đấm, sắc giọng: “Tỷ tỷ biết nói sao đây? Êm đẹp kéo người điên kia tới trên người làm cái gì.”

Tô Nghiêu phi cười.

Hiệu quả rõ ràng, Tô Anh quả nhiên không hề nhắc tới Diệp Lâm nữa. Thì ra tử huyệt tiểu nha đầu này là Tứ hoàng tử Diệp Tễ. Nghĩ đến điểm này Tô Nghiêu len lén hé miệng cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Nghiêu liền đứng lên thay đổi cách ăn mặc, mặc dù Tô Anh nói có chút thiên vị, nhưng là có đạo lý. Mặc dù nàng không có ý định là địch với Thu Ngự, chỉ là cũng phải xem một chút Thu Ngự là một hạng người gì, nếu như thực là không có chuyện hoa trêu hình, quấy rầy nàng, nàng cũng phải giết chết nhuệ khí người này.

Thu thập mình chỉnh tề, cũng coi là tôn trọng đối thủ này.

Quả nhiên vẫn chưa tới buổi trưa, liền nghe Tiễn viện có báo, nói Thu tiểu thư phủ Trường An công tới.

Lúc đó Tô Nghiêu đang đứng ở bên cạnh ao cá chép tung mồi cho cá, nghe được thông báo chậm rãi đứng lên, còn chưa trở về khuê phòng, trên nửa đường chậm mặt đã nhìn thấy nha đầu dẫn một cô nương mặc quần áo màu đỏ tươi đi tới bên này.

Tô Nghiêu định dừng bước lại, đứng tại chỗ này đợi nàng tới đây.

Thu Ngự rất đẹp, cũng xác thực không giống với Tô Dao, quanh thân giống như tản ra ánh sáng, tay áo màu đỏ tươi bị gió nâng lên một góc, lại để cho người ta nhìn ra một tia đẹp.

Nàng đã từng thấy hai người mặc đồ đỏ, giống nhau đều là quần trang. Hạ Gia Ngọc quyến rũ câu nhân, Thu Ngự cũng là anh khí mười phần.

Giống như tên của nàng.

Thu Ngự, Thu Ngự, đây là một tên khó mà phân biệt giới tính. Người này là nữ nhi duy nhất của Trường An công, tương lai muốn thừa kế tước vị.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: thăm bệnh

Tô Nghiêu nhìn nàng từng bước từng bước đi tới, bước chân kiên định không chút dao động nào, dung mạo đẹp và anh khí như vậy cùng tồn tại ở trên thân một người, lại khó được hài hòa.

Tuy là mọi người thường ngày cũng kêu “Thu tiểu thư” “Thu tiểu thư” như vậy, nhưng Thu Ngự là một Huyện chủ, Tô Nghiêu không dám chậm trễ, quy củ hành lễ, liền dẫn Thu Ngự đi đến nhà thủy tạ.

Đầu tiên nhìn ấn tượng không tệ, hẳn không phải là loại dễ dàng mở xé người thôi. Huống chi, Tô Nghiêu mãnh liệt cảm thấy, nếu là xé với cô nương này, nàng thể cốt tiểu tử này nhưng đánh không lại Thu Ngự.

“Nhìn dáng dấp Tô đại tiểu thư đã thật tốt rồi hả?” Bất thành linh, người sau lưng mở miệng hỏi.

Tô Nghiêu cảm thấy có chút nhức đầu, thật đúng là..... Nàng từ lúc xuyên qua luôn có thể nghe có người hỏi nàng có phải thật tốt rồi hay không, nàng thể nào cả người toàn bệnh vậy.....

“Đa tạ Thu tiểu thư quan tâm, đã tốt hơn nhiều.” Tô Nghiêu xoay người cười cười với Thu Ngự, trong lòng hợp lại, có lẽ cô nương này ứng xử rất tốt, tâm địa cũng không xấu.

Nếu có thể, Tô Nghiêu nguyện ý coi người khác tốt một ít nghĩ.

“Chắc hẳn lấy tài trí của Tô đại tiểu thư, cũng biết ta phen ấy tới Tướng phủ, cũng không vèn vèn là đến thăm bệnh.” Thu Ngự dừng bước lại, ánh mắt lóe lên, so với Tô Nghiêu tưởng tượng càng thêm đi thẳng vào vấn đề.

Tô Nghiêu định xoay người lại đứng lại, yên lặng nhìn Thu Ngự, hình như muốn từ trên người của nàng nhìn ra một hai, nói: “Như vậy Thu tiểu thư tới đây, là vì cái gì?”

Trong không khí có chốc lát ngưng trệ, giống như ngay cả gió cũng ngưng lưu động, Thu Ngự nheo mắt nhìn sắc mặt này khê trắng bệch, mỏng manh giống như trang giấy, nhỏ không thể nghe thấy thở dài, nói: “Nếu như người là tốt lên, liền đi đến Đông cung xem thái tử điện hạ một chút thôi.”

Nhìn thái tử điện hạ một chút? Hẳn thế nào? Tô Nghiêu mở to hai mắt, không tự kìm hãm được trực tiếp hỏi ra ngoài.

“Bệnh. Hẳn thật không tốt.” Thu Ngự nhủ lòng mi dài, ngày hôm trước Diệp Lâm đi đón nàng người còn êm đẹp, nhưng hôm qua nàng đi Đông cung, người này liền bị bệnh, nghe nói là bệ hạ phạt hẳn suốt cả đêm quý trước cửa Văn Đức điện, ngay cả hoàng hậu tự mình chạy tới cầu cạnh cũng không được.

Hoàng đế là hận nhâm không rèn được thành thép, hoàng hậu, nhưng cũng chỉ là khuyên can ngự trang thêm dầu vào lửa thôi. Diệp Lâm gặp tình cảnh này, nàng có chút lo lắng.

Nhưng khiến Thu Ngự lo lắng hơn là thân thể và ý chí của Diệp Lâm. Không biết sao, Thu Ngự chỉ cảm thấy lần này trở lại, người này liền trầm tĩnh rất nhiều, không biết có phải là bởi vì chuyện săn bắn mùa xuân hay không, cảm xúc bên trên cũng không giống ngày trước cũng không lộ ra ngoài, mà là có chút tối tăm.

Diệp Lâm tự mình đi đón nàng và Trường An công, lại đưa đến phủ Trường An công, dọc đường đi trò chuyện với hắn, Thu Ngự mơ hồ cảm giác thấy chút bất đồng.

Nàng và Diệp Lâm cùng nhau lớn lên, Diệp Lâm có thể lừa gạt được người khác cũng lừa không được nàng, Thu Ngự nhìn ra là trong lòng hắn đã có đối tượng, lại nhất thời đang lúc không ngờ sẽ là người phương nào.

Diệp Lâm yêu quá ít, thuở nhỏ nàng cũng biết. Cho nên khi nàng phát hiện có lẽ chỉ có một người có thể cho hắn năng lực yêu, Thu Ngự rất mừng thay cho hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất có thể chính là đích thái tử phi đầu năm nay bệ hạ tứ hôn. Nghe nói là Diệp Lâm chủ động cầu bệ hạ ban thưởng phải cưới, có thể thấy được hắn coi trọng Tô Dao.

Thu Ngự hôm nay, trừ nói cho Tô Dao biết tin tức Diệp Lâm bị bệnh, đồng thời cũng muốn xem một chút, Diệp Lâm có thể gọi thanh tâm quả dục vừa thấy đã yêu, không đúng mực người, đến tốt cùng là thần thánh phương nào.

Cô nương trước mắt cũng chau mày lại không nói lời nào.

Hoàng đế quả nhiên là nổi cơn thịnh nộ. Một mũi tên này của Phong Diệp đã trúng hai con chim, không những cảnh cáo lúc ở Tô phủ và phủ Trường công chúa Hoài Dương, còn làm rối Diệp Lâm trong đợt săn bắn mùa xuân, khiến Diệp Lâm trắng trắng bị phạt.

Bệnh hần, làm thế nào có thể đơn giản chỉ là bị bệnh?

Tô Nghiêu biết tin tức này nhất định là sẽ đi thăm Diệp Lâm, chỉ là lúc này trong lòng nàng nghĩ, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Phủ Trường An công chiếm cứ ở phía bắc thành Trường Trữ đã mấy trăm năm, tuy chỉ là hư tước, không tham gia triều đình, chỉ khi nào kết thân với phủ Trường An công là được một bước lên trời, đây cũng là chuyện quá rõ ràng.

Một triều Thiên Tử một triều thần thay đổi, chỉ có phủ Trường An công sừng sững bất động, giống như hoàng đế thứ hai.

Qua nhiều năm như thế, nếu nói thân tình đã sớm trừ khử hầu như không còn, hoàng gia có lẽ sớm sinh ra ý định thu hồi tước vị, chỉ là ngại vì thánh chỉ của Hoàng đế khai quốc, không động thủ thôi.

Phủ Trường An công coi như không có đàn ông, còn có nữ nhi và con rể thừa kế tước vị, trừ phi ngoài ý muốn bỏ mình, nếu không thì không thể nào đoạt đến tước vị Trường An công tự động biến mất.

Trước mắt trừ ám sát Trường An công và Thu Ngự, muốn san phẳng và thu hồi tước vị, cũng chỉ có một biện pháp. Thế hệ này Trường An công chỉ có một nữ nhi là Thu Ngự, nếu nàng gả cho thái tử, con cái thành thật là không thể họ Thu, lão Trường An công vừa chết, hương khói Thu gia cũng liền đứt.

Rồi sau đó cung nữ thường thường phạm sai lầm, nếu như hoàng hậu mắc phải lỗi lớn, phế truất cũng không phải là không thể nào.

Diệp Lâm và Thu Ngự giao hảo, Trường An công mang theo Thu Ngự trong nơi máu chốt này du lịch một năm, cho đến tất cả đều kết thúc mới về đến Trường Ninh, nhất định là cố ý gây nên.

Hắn không muốn Thu Ngự gả cho Diệp Lâm, Thu Ngự cũng không thể gả.

Tô Nghiêu chỉ cần một cái, thì biết rõ cô nương anh khí giữa hai lông mày đều là vênh váo tự đắc tuyệt không phải là một người hồ đồ, nàng hiểu đạo lý này, thì sẽ không chủ động nhập Đông cung.

Nhưng lúc này cô nương nhìn thấu triệt mọi thứ lại lộ ra ánh mắt bi thương, giọng nói ưu thương, kiên nhẫn khuyên nàng đi xem Diệp Lâm một chút.

Tại sao?

Ở thời điểm này đẩy Diệp Lâm về phía mình, trong lòng của nàng có vẻ không thích?

“Nếu Thu tiểu thư lo lắng như thế, vì sao không thân (cận) tự đi thăm Điện hạ, chắc hẳn Điện hạ nhìn thấy Thu tiểu thư, cũng sẽ khôi phục càng mau.”

Thu Ngự nghe Tô Nghiêu nói như vậy, cũng là cười: “Vậy không giống nhau.”

Như thế nào liền không giống nhau. Tô Nghiêu rũ mắt xuống.

“Ý tứ của Tô đại tiểu thư ta tự nhiên biết, chỉ là ta và Điện hạ thật sự không như trong lòng Tô đại tiểu thư suy đoán, chỉ là bạn tốt thôi. Tô đại tiểu thư hãy yên tâm.” Thu Ngự sáng tỏ cười cười, giải thích hơi hợt, hình như chuyện gì cũng không để ở trong lòng.

Tô Nghiêu giương mắt lên nhìn nàng. Từ nơi này trong mắt cô nương có vẻ dứt khoát, Tô Nghiêu không thể thấy dấu vết một tia tình yêu. Thu Ngự không thương Diệp Lâm.

Như vậy Diệp Lâm đây?

Trong lòng hắn cố nhân không nói được, thì là người nào đây?

Tiền Thu Ngự, Tô Nghiêu cũng mất hứng hái, ở một bên ngồi xuống, về mặt kinh ngạc nhìn phía chân trời xa xôi.

Nàng vốn định không đếm xỉa đến, làm một khách qua đường tiêu dao nhìn cuộc đời, cũng là từ khi nào, đã dính dấp trong đó, không thể yên tĩnh như sắt.

Tô Nghiêu biết có một người nhất định đang ở bên cạnh không xa yên lặng nhìn mình, không khỏi lên tiếng thờ dài: “A Cửu, người nói Điện hạ hiện tại sẽ nghĩ muốn nhìn thấy ta sao?”

Dù sao cũng là bởi vì nàng, săn bắn mùa xuân mới hồng, Diệp Lâm mới bị phạt. Cũng không biết Diệp Lâm thấy chiết phiền về sau là phản ứng gì, chữ viết nàng nát như vậy, coi như là hồng bét. Trong lòng hắn lo cố nhân, chẳng lẽ nổi đóa với nàng sao.

Âm thanh ở trên không vang vọng trong thủy tạ, dĩ nhiên là không có hồi âm. Tô Nghiêu cũng sẽ không hỏi, chỉ tự cười cười. A Cừ a Cừ, nàng là thủ hạ của Diệp Lâm, làm sao có thể quơ tay múa chân với chủ tử của mình.

Qua ăn trưa, Tô Nghiêu liền thông báo Tô phu nhân, lên đường đi đến Đông cung thăm bệnh. Tô phu nhân thấy sắc mặt nàng mặc dù còn hơi lộ ra tái nhợt, nhưng thần thái đã khôi phục như lúc ban đầu, liền đồng ý, sai xe ngựa trong phủ đưa nàng đi.

Chờ đến Đông cung, Tô Nghiêu quả nhiên được cho biết, thái tử điện hạ ở tắm điện của Hoàng đế, quý cả đêm ở bên ngoài, cảm gió rét, ở Tử Thần điện tu dưỡng.

Quý cả đêm.... Trong lòng Tô Nghiêu có cảm giác nặng nề.

Tô Dao cũng là quý cả đêm trong tử đường, sau đó liền hôn Quy Ly hận.

Thì ra là tâm quân vương có thể ác như vậy, có thể để con trai ruột của mình ở ngoài cửa quý suốt cả đêm. Nhưng tương lai hẳn phải thừa kế ngôi cửu ngũ chí tôn!

Vừa tới cửa Tử Thần điện, ngoài cửa một cung nữ liền cơ trí đi vào thông báo. Xem ra cung nữ Tử Thần điện cũng đã đối với việc nàng ra vào thành thói quen, Tô Nghiêu không tìm không phôi nghĩ.

Cung nữ mặc áo xanh rất nhanh sẽ hồi báo, nói thái tử điện hạ đang ở trong điện, xin Tô đại tiểu thư đi vào.

Tô Nghiêu còn có chút khản trương, hít sâu một hơi, mới nghiêm trang bước vào Tử Thần điện, không nhìn thấy cung nữ trước cửa lặng lẽ che miệng cười.

Đều tới bao nhiêu lần, họ sớm biết Tô Dao là nữ chủ nhân hữu danh vô thực của Tử Thần điện rồi, này Tô đại tiểu thư vẫn như lâm đại địch vậy.

Diệp Lâm ngửa mặt nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt an tường cực kì. Tô Nghiêu vốn còn chút khản trương, không ngờ Diệp Lâm còn chưa tỉnh. Mới vừa rõ ràng có cung nữ thông báo qua, cũng không biết thông báo với ai.

Tô Nghiêu thả nhẹ bước chân, đứng lại bên giường, nhìn Diệp Lâm một lát, cũng không thấy hẳn tỉnh lại. Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Nghiêu cảm thấy sắc mặt Diệp Lâm có chút trắng bệch, đôi môi cũng nhợt nhạt.

Cũng không biết nhiều cung nhân nư vậy đều là cái khô gì, thế nào một người đi vào phục vụ cũng không có.

Tô Nghiêu chau mày lại giờ tay lên lau trán Diệp Lâm

Hắn sẽ không sốt lên thôi.... Umh, xem ra thật là có điểm.

Nóng bỏng.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, vừa muốn cầm tay về, nghiêng đầu đi kêu cung nữ tìm thái y, một cái tay nhanh hơn nàng bắt được tay nàng, nhẹ nhàng giữ lại cổ tay nàng.

Một giây kế tiếp, cặp mắt xinh đẹp từ từ mở ra, mắt đen sâu không thấy đáy không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào nàng.

“A Nghiêu?” Diệp Lâm hết sức nhỏ giọng, còn mang theo có chút không tin, một đôi con ngươi đen nhánh như đêm nhìn chăm chăm nàng.

Tô Nghiêu cười xấu hổ. Cái này nói thế nào, vừa chiếm tiện nghi liền bị bắt sống, nàng dần chết thôi. Sớm biết tùy tiện sờ sờ rồi, dù sao là vừa chết, không sờ ngu sao mà không sờ này.

“Điện hạ.” Tô Nghiêu ho khan một tiếng, muốn rút tay trở về, lại phát hiện không làm nên chuyện gì. Trúng chọi đá, nói xong đại khái chính là cái này.

Diệp Lâm thật thấp ni non ở cạnh mép giường vang lên.

“Ngươi đừng đi....”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Động lòng

Tô Nghiêu không biết vì sao, trong giọng nói này nghe được một tia van xin. Vốn có chút cứng nhắc cổ tay từ từ tỉnh táo lại, giọng nói Tô Nghiêu chậm

lại, đồ đứa bé dịu dàng nói: “A Dao thấy Điện hạ có chút nóng lên, có từng ăn gì ngoài uống chén thuốc nóng chưa?”

Diệp Lâm chậm rãi nói: “Mới vừa ăn rồi, nghĩ đến còn chưa có thấy hiệu quả.”

Ánh mắt Tô Nghiêu càng phát ra mềm mại, nâng một cái tay khác lên vỗ vỗ mu bàn tay Diệp Lâm, liếc mắt nhìn trên bàn có bình nước, trấn an nói: “A Dao đi rót ly nước cho Điện hạ đến đây.”

Lúc này Diệp Lâm mới ngưng ngừng buông tay ra, nhìn không chớp mắt bóng dáng của Tô Nghiêu. Là hẳn biết hôm nay nàng sẽ đến, nàng quả nhiên tới.

Lúc nghĩ lại Tô Nghiêu đã quay trở về, suy nghĩ mình phải nên quý gồi một bên, mới vừa rồi cho là hẳn ngủ, cũng không có chút để ý, bây giờ nghĩ lại còn là cẩn thận chặt chẽ tốt hơn. Chỉ là Diệp Lâm không cho nàng cơ hội lựa chọn, trực tiếp lôi nàng tới, nếu như Tô Nghiêu quyết định quý gồi một bên, chỉ có thể ở tư thế vô cùng vụn vặt cho hẳn uống nước rồi.

Diệp Lâm đứng dậy uống nước nhũ mảy, giống như là có chuyện gì khó nhẹn, Tô Nghiêu nhìn ở trong mắt, dịu dàng hỏi: “Điện hạ như thế nào?”

Diệp Lâm gật đầu một cái, uống nước xong mềm nhũn ngã trở về trên giường, không giống với thường ngày mệt mỏi (không rõ), có vẻ có chút lệ thuộc vào người khác: “Hôm qua đi tắm điện, bị gió rét.”

Diệp Lâm lúc này khiến trong lòng Tô Dao không khỏi sinh ra một loại thương tiếc.

Diệp Lâm như là muốn nói cái gì, chợt buông lỏng tay ra, thoái thác đẩy nàng ra, nói: “Người cách ta xa một chút, cẩn thận lây bệnh cho người, lại muốn khó chịu.”

Lòng Tô Nghiêu mềm nhũn. Người này, một lát khiến mình không muốn xa cách, một lát lại muốn mình cách hẳn xa một chút, thật là rất mâu thuẫn. Tô Nghiêu không nghe hẳn, ngược lại dựa vào gần hơn chút: “Không sao, không bằng A Dao vì Điện hạ vò vò đầu thôi.”

Mặc dù nàng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, nhưng học kia cũng không phải là lãng phí tiền tài vô ích, tối thiểu cha mẹ của nàng và trường công chúa Hoài Dương đều là công nhận, nghĩ đến coi như không được, cũng không hư không phải sao.

Trong mắt Diệp Lâm lóe lên ánh sáng nhạt, ngay sau đó lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nói tới nói lui lại không nghiêm chỉnh: “Tùy người muốn làm cái gì, ta đều không có hơi sức phản kháng.”

Tô Nghiêu:....

Người này nói gì vậy, cái gì gọi là không có hơi sức phản kháng, nàng lại không muốn hẳn làm cái gì.... Coi như thật có tâm tư kia, chờ hẳn tốt lắm, nên chặt nàng hay là muốn chặt nàng, thừa dịp cháy nhà hôi của cũng không phải là tính tình Tô Nghiêu nàng.

Tô Nghiêu yên lặng ở trong lòng châm chọc một lần, hướng giường trong đung đung, đưa tay đi tìm huyết vị trên đầu Diệp Lâm.

Chỉ chớp lát sau, một khóa đầu lặng lẽ đặt ở trên đùi Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu:....

Điện hạ xin người không nên được voi đòi tiên có được không....

Nhìn Diệp Lâm nhắm mắt lại sắp ngủ, Tô Nghiêu cảm thấy tất yếu nói chuyện với hẳn, giữ vững tinh táo của người này, vì vậy nói: “Điện hạ ở trong Tử Thần điện lớn như vậy, thế nào bên cạnh ngay cả một người hầu hạ cũng không có?”

Nàng một tiểu thư Tướng phủ đầu gi cũng có người bưng trà đưa nước, ngã bệnh thì bên người đã không thiếu người nhìn quản, Diệp Lâm đây đối với mình cũng quá độc ác.

Không ngờ Diệp Lâm chỉ nhũ mảy, hết sức bình tĩnh ghét bỏ nói: “Ta không thích người khác đụng ta.”

Tô Nghiêu dừng tay lại.

Ừm.... Không thích người khác đụng.... Thà bị khát như vậy cũng không thích nguyện ý người khác bưng trà rót nước..... Nàng kia..... Có phải nên lấy móng vuốt trên đầu hẳn ra hay không?

Diệp Lâm cảm nhận được Tô Nghiêu ngưng lại, bất mãn mở mắt nhìn nàng: “Thế nào dứt đoạn tiếp tục nhần?”

Tô Nghiêu không biết mình là không nhìn lầm rồi, tại sao nàng cảm thấy thái độ của Diệp Lâm.... Giống như là một đứa bé nũng nịu?

“Không có gì, đang suy nghĩ chuyện khác.”

Diệp Lâm lại nhắm mắt lại, không biết mình lặp lại vô thường ngôn luận khiến trong lòng Tô Nghiêu ngồi ở một bên bất ổn cũng không có trúng, vẫn cảm thụ ngón tay mềm mại quen thuộc xẹt qua trán của mình.

“Điện hạ biết đi, hôm qua Thu tiểu thư đi Tướng phủ.” Tô Nghiêu suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định ra chiều trước, tránh khỏi một lát Diệp Lâm còn không biết phải hỏi tới thế nào. Nàng nào biết Diệp Lâm đã không còn phải người đi Tướng phủ nhẩn nhu tin tức.

“Ừ.” Diệp Lâm trầm trầm đáp một tiếng, không nhìn ra trong lòng có phản ứng gì, vẫn nhắm mắt lại, sâu kín nói: “Là nàng gọi người tới?”

Lời nói này có chút giận dữ. Cũng may Tô Dao sớm đã thành thói quen Diệp Lâm thỉnh thoảng xoay xoay vặn vặn, chỉ coi hấn là lại mắc bệnh, kiên nhẫn giải thích: “Mặc dù Thu tiểu thư không nói, nếu a Nghiêu biết Điện hạ bị bệnh, cũng nhất định sẽ đến thăm điện hạ.”

Dừng một chút, Tô Dao tiếp tục nói: “A Nghiêu cũng để Điện hạ ở trong lòng.”

Diệp Lâm nhắm mắt lại không nói gì.

Đúng vậy, nàng cũng để hấn ở trong lòng, trong lòng hấn phù hợp định nghĩa “Người tốt”, nàng đều để ở trong lòng. Diệp Lâm hiểu, nếu như ném đi thân phận thái tử, hấn ở trong lòng Tô Dao, thậm chí phân lượng giống nha hoàn thân cận của nàng.

Có lúc Diệp Lâm thậm chí có chút hận Tô Nghiêu mềm lòng, đời trước chính là như vậy, trong lúc lo lắng mang cho hấn ấm áp, nhưng cũng cho người khác. Một người ấm áp thì nhiều như vậy, hấn chỉ nghĩ ích kỷ một người chiếm đoạt.

Trong lòng người này, hấn Diệp Lâm, cho tới bây giờ đều không phải là một nhân vật đặc biệt.

Cho tới bây giờ Tô Nghiêu không có trực bạch nói ra suy nghĩ trong nội tâm với người nào như vậy, nàng cho là hấn ít nhất sẽ có một tia vui vẻ, nhưng trên thực tế nhắm mắt dường như không nhìn ra có cảm xúc biến hóa gì.

Nghĩ được như vậy, Tô Nghiêu khẽ rừ mắt xuống, ảo não mình lại một lần nữa lại. Diệp Lâm là thái tử, bao nhiêu cô nương xu chi nhược vụ thái tử, làm sao sẽ để nàng một người đã từng ý đồ cự hôn không tốt hơn người khác ở trong lòng? Có lẽ Thu Ngự quý tộc môn đình trong hợp quy tắc ra ngoài loại đó, cô nương anh khí trong sáng, mới là người chân chính đáng giá để Diệp Lâm đặt ở trong lòng người thôi.....

“Trước đó vài ngày liền nghe nói Thu tiểu thư phong thái lỗi lạc, dung mạo vô song, hôm nay thấy, quả thật khiến A Dao kinh diễm một phen.” Tô Nghiêu yên lặng nói. Nàng biết bây giờ cảm xúc của mình có chút nguy hiểm, nhưng nàng không khống chế được muốn dò xét, muốn biết, Thu Ngự ở trong lòng Diệp Lâm đến tột cùng là có địa vị như thế nào.

Diệp Lâm cũng lộ ra một ý vị không rõ: “Người so sánh với nàng, cũng không kém ở nơi nào.”

Cũng không kém ở nơi nào, liền ý vị địa vị của Thu Ngự ở trong lòng hấn cực cao. Khen nàng, chỉ là vì chăm sóc cảm thụ của nàng thôi..... Cho nên, Diệp Lâm nói xong cố nhân đó, quả nhiên là Thu Ngự.....

Bên này Tô Nghiêu còn đắm chìm trong này không hiểu mà cảm xúc không cách nào tự kiềm chế, bên kia Diệp Lâm đã phát giác nàng khác thường trầm mặc, mở mắt, yên lặng nhìn nàng, nói: “A Nghiêu, người không cần suy nghĩ lung tung.”

Tô Nghiêu oan uổng: “A Dao không có suy nghĩ lung tung.”

Diệp Lâm hoàn toàn không tin tưởng, được chưa? Nàng rõ ràng hay là suy nghĩ lung tung: “Ta và a Ngự chỉ là bạn bè, ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn kết hôn với nàng ta. Ta..... Từ đầu đến cuối đều chỉ muốn một mình người.”

Tô Nghiêu:.....

Diệp Lâm chính là có năng lực này, bất luận nói gì, cũng có thể khiêu khích nổi lòng người không yên. Nàng cũng biết Thu Ngự tới đa cũng chỉ có thể trở thành một khóa ruồi son trong lòng Diệp Lâm, là không làm thái tử phi, nhưng..... Ai dạy hấn nói chuyện như vậy, nói xong khiến nàng mơ tưởng viễn vong.....

Tô Nghiêu nghĩ, nếu như có một ngày nàng đụng ngã Diệp Lâm, tuyệt đối không phải là lỗi của nàng. Diệp Lâm người này, nhìn rõ ràng là tính tâm ít ham muốn cực kì, cố tình là một loại đa tình, một câu nói cũng có thể nói thành lời tâm tình, tương lai hấn yêu cô nương nào, chắc hấn sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Liền thí dụ như hiện tại, nữ nhân liền nằm ở đầu gối, tái nhợt vô lực phản kháng, nàng có bao nhiêu định lực mới có thể không nhúng chàm hấn! Tô Nghiêu thậm chí vì mình “Tâm địa sắt đá” cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Đang đấu tranh, một cung nữ chợt bước nhanh vào Từ Thần điện, đầu ép tới không thể thấp hơn, hết sức giảm thiểu cảm giác về sự tồn tại của chính mình, cách bình phong thông báo nói: “Từ công tử đến.”

Dứt lời, liền mất nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực đầm tại một bên ẩn thân. Cách bình phong đầu rồi, nàng cũng không thấy gì, này sau tấm bình phong mờ hồ bóng người, nàng thật cũng không thấy.

Tô Nghiêu nghe nàng thông báo sợ hết hồn, phản ứng đầu tiên chính là nhảy xuống. Nàng và Diệp Lâm thân mật như vậy không tốt lắm đâu..... Dù sao còn chưa có thành thân, bị người khác nhìn đúng là vẫn bị hư hỏng danh dự của nàng.

Chỉ là nàng còn đầy đủ cân nhắc đến trên đùi là đầu kim quý của thái tử, té một cái rất có thể sẽ nổi đóa, vì vậy chỉ ngăn người, không có lanh chanh lấu tấu thật rút người ra rồi đi.

Chỉ là, nàng vẫn có chút tò mò ——”Từ công tử nào?”

Diệp Lâm giương mắt nhìn nàng một cái, giọng nói không đau khổ không vui: “Ân nhân của ngươi, Từ Thận Ngôn.”

Tô Nghiêu:....

Nàng thề lời này của Diệp Lâm không phải là lời hữu ích. Mới vừa còn thâm tình khẩn thiết mà nói cái gì chỉ muốn nàng một người, vào lúc này lại lạnh nhạt, sinh khí gì, nàng vốn không trêu chọc hắn.

“Hắn tới làm gì?”

“Biểu ca từ Liễm Diễm sơn thiên kim các, y thuật ở Trường Trữ cũng là đứng đầu, ta gọi hắn mở chút phương thuốc.” Diệp Lâm cũng thật sự hỏi cái gì đáp cái gì, nhiều một câu cũng không nói.

Tô Nghiêu cũng không biết hắn chợt kỳ cục gì. Dù sao thái tử điện hạ tôn quý thì thỉnh thoảng cứ phạm một lần bệnh như vậy, Tô Dao đã thành thói quen hắn thay đổi thất thường rồi.

Dưới mắt còn có một chuyện quan trọng hơn, có phải Diệp Lâm nên đem đầu kim quý hắn nhắc lên hay không?

“VẬY..... A Dao cáo lui trước?” Tô Nghiêu cố gắng nhắc nhở chủ nhân cái đầu kim quý này, bây giờ nàng dường như thích hợp biến mất. Diệp Lâm không thích nàng và Từ Thận Ngôn có giao lưu như vậy, nàng cũng không ở chỗ này làm loạn thêm nữa. Đợi lát nữa thái tử điện hạ lại trừu phong, nàng sợ bị ngộ thương.

Diệp Lâm lại giơ tay lên đề Tô Nghiêu xuống, khiến nàng không thể nhúc nhích, như đinh chém sắt nói: “Ngươi đừng cử động.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phong Nguyệt

Khi Từ Thận Ngôn đi vào Từ Thần điện, Tô Nghiêu đang muốn khóc vô lệ ngồi ở trên giường, Diệp Lâm tựa vào đầu gối của nàng, vẻ mặt bình tĩnh.

Từ Thận Ngôn dừng bước.

Diệp Lâm và mẫu thân hắn trưởng công chúa Hoài Dương thân cận, cũng thân cận với hắn hơn biểu huynh đệ khác, trong ngày thường chỉ “Biểu ca”, “Biểu ca” hô, chưa bao giờ mang dáng vẻ Đông cung, nhưng kể từ hôm đó báai phóng phủ trưởng công chúa Hoài Dương, Từ Thận Ngôn đã cảm thấy thái tử biểu đệ càng lạnh nhạt với mình.

Nghe vang động, lúc này Diệp Lâm mới mở mắt, liếc mắt nhìn Từ Thận Ngôn dừng ở trong điện dừng bước không tiến lên, hơi hốt nói: “Biểu ca tới.”

Từ Thận Ngôn gạt đầu một cái, mở miệng muốn nói cái gì, chỉ nghe thấy Diệp Lâm không chút để ý tiếp tục nói: “A Nghiêu không phải người ngoài, biểu ca như thường kê đơn thuốc là được.”

Tô Nghiêu nghe lời này vào tai, tâm tình phức tạp, dáng vẻ ngày trước của vắng ngắt không phải rất tốt sao, nhưng rốt cuộc là từ lúc nào thì thay đổi, Tô Nghiêu cảm thấy Diệp Lâm càng ngày càng dính người.

Như vậy mỹ nhân trên đời không chịu lên hành động, thật không bị hư hỏng hình tượng “Cao quý lãnh diễm” của Diệp Lâm sao?

Bên này Tô Nghiêu nội tâm cuộn cuộn như nước thủy triều, bên kia Từ Thận Ngôn lại chân chân thiết thiết không nhìn nàng, nghiêm túc chẩn bệnh.

Tô Nghiêu ngồi ở một bên có chút tò mò nhìn Từ Thận Ngôn, người này thật đúng là giàu tình thần chuyên nghiệp không chút nào mang phân tâm, giống như trong phòng này không có Tô Nghiêu. Có lẽ đây mới là một thầy thuốc chân chính.

Một bộ trình tự đi xuống, Từ Thận Ngôn viết phương thuốc, lúc này mới đưa mắt quét về phía Tô Nghiêu ở một bên, nhưng cũng không dừng chân bao lâu, rất nhanh chuyển hướng những địa phương khác.

Cái nhìn kia vừa vận lúc Tô Nghiêu đang nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau Tô Nghiêu chỉ thấy thần sắc trên mặt Từ Thận Ngôn hết sức phức tạp, nhưng thoáng qua rồi biến mất, nàng tới kịp thể nghiệm, cũng chỉ có một ít cau mày thôi.

Tô Nghiêu không rõ chân tướng, nàng nhớ không lầm, mỗi một lần nhìn thấy người này, lúc Từ Thận Ngôn canh chừng nàng cũng sẽ cau mày.

Nàng thề cho tới bây giờ mình không trêu chọc qua người mang tuyệt kỹ Từ đại công tử này, thế nào cũng nghĩ không thông tại sao lần đầu tiên gặp mặt

Từ Thận Ngôn liền nhăn mày lại với nàng.

Người này vốn là lạnh nhạt cực kì, giống như cái gì đều không sao với hắn, phần kia phong độ của người trí thức cổ tình còn khiến người khác cảm thấy thân thiết, đặt ở hiện đại, là đáng vẻ của một nam thần cấm dục.

Rốt cuộc nàng khi nào khiến Từ Thận Ngôn lạnh nhạt nhìn người không nổi nữa như vậy?

Từ Thận Ngôn cũng không nhiều lời, viết phương thuốc rồi hàn huyên mấy câu với Diệp Lâm, liền muốn cáo lui.

Diệp Lâm cũng không cản hắn, mặc hắn ra khỏi điện, bóng lưng biến mất trong tầm mắt, mới nhàn nhạt mà nói ra: “Rất lạnh nhạt sao?”

Tô Nghiêu phục hồi tinh thần lại mới hiểu được hắn là đang nói Từ Thận Ngôn, gật đầu một cái, đồng ý nói: “Phải ha.”

Chỉ là đồng ý hết Tô Nghiêu nghĩ cũng là lần đầu tiên thấy Diệp Lâm có tình cảnh đó, khi đó, Diệp Lâm cũng hết sức lạnh nhạt, xem ra ngược lại có mấy phần giống Từ Thận Ngôn. Ước chừng là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm thôi. Cũng không biết sao sau này Diệp Lâm giống trẻ con rồi.

“Liễm Diễm son tuyệt tình đoạn yêu, không hỏi hồng trần, biểu ca ở thiên kim các tu tập nhiều năm, sở thụ nhiệm không cạn, vì vậy đối với người cực kỳ lạnh nhạt với mọi chuyện, y thuật cũng là tuyệt đỉnh.”

Diệp Lâm nói này lời nói bản ý là hy vọng Tô Nghiêu ngay từ khi bắt đầu không nên có tâm tư khác với Từ Thận Ngôn, chỉ là lời nói nghe vào trong lỗ tai Tô Nghiêu, trọng điểm cũng đã không phải cái này. Nàng nghĩ chính là, Liễm Diễm son rốt cuộc là một địa phương nào? Có thể đứng vững vàng ở giang hồ trải qua mấy đời tang thương, cũng coi là một nơi thần kỳ.

Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không, nếu là thân gặp loạn thế, Liễm Diễm son cũng là nơi tốt.

Nghĩ tới, Tô Nghiêu vô tình nói thảm ra ngoài: “Liễm Diễm son....”

Diệp Lâm bèn nhảy nghe được nàng thấp giọng lầm bầm lầu bầu, giọng tay lên kéo Tô Nghiêu tay ở trong tay, nói: “Người nghĩ đây? Đợi ngày sau tất cả trần ai lạc địa, ta liền dẫn người đi.”

Chung quy một ngày, hắn sẽ mang nàng xem tận vạn dặm Hà Sơn....

Tô Nghiêu gật đầu một cái, lại không để vào trong lòng, chỉ coi Diệp Lâm là thuận miệng hứa hẹn. Hắn là thái tử, về sau là Hoàng đế, sao có thể tùy tiện bỏ xuống vạn lý giang sơn theo nàng góc bể chân trời?

Tô Nghiêu thu hồi mắt lại, nhìn Diệp Lâm ngửa mặt nhìn chăm chú vào nàng, người này đã từng giống Từ Thận Ngôn đối với cái gì cũng thờ ơ, thờ ơ lạnh nhạt, vậy mà hôm nay ánh mắt thuần lương mềm mại, vẻ mặt giống như một đứa bé.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hơi thở, ngăn ở trên ngực không hơn xuống hay không, chặn nàng có chút khó chịu.

“Từ đại công tử chịu Liễm Diễm son nhiệm đã lâu, như vậy tính tình chẳng có gì lạ. Nhưng Điện hạ....” Tô Nghiêu nói đến một nửa liền mắc kẹt. Bây giờ nàng có chút ngoài dự đoán bụng lòng, nói tới nói lui cũng không trải qua suy tư, quên mất có mấy lời chỉ có thể ở thầm nghĩ trong lòng, lại không thể hỏi.

Diệp Lâm giống như không để ý nàng mạo phạm, lại kỳ dị hiểu nàng chưa nói xong, con mắt màu đen trong gợn sóng đầy tình cảm phức tạp Tô Nghiêu không thể hiểu được.

Hắn nói: “A Nghiêu chưa từng nghe qua sao, một buổi sáng Phong Nguyệt, muôn thuở Trường Không, ta chỉ mong cuộc đời này không hề nữa dính.”

Tô Nghiêu không ngờ Diệp Lâm sẽ trả lời, càng không nghĩ tới hắn cho ra một cái đáp án như vậy, lúc này Diệp Lâm gối lên chân của nàng ngửa mặt nhìn nàng, ánh mắt khiếp người, một cái tay của nàng còn bị Diệp Lâm giữ trong tay, mặt mày không nói ra được.

Tô Nghiêu rốt cuộc ý thức được như thế thật sự vô cùng thân mật, đã vượt ra khỏi giới hạn nàng đoán trước định rõ, toàn thân chợt cứng đờ, lúng túng ho khan một tiếng, phá vỡ không khí quý dị này: “Điện hạ nên nghỉ ngơi, A Dao cũng nên cáo lui.”

Diệp Lâm nhìn nàng một bộ giống như bị giẫm cái đuôi xù lông, cũng không làm khó nàng, rốt cuộc tự động tự giác mà giọng đầu lên.

Tô Nghiêu cơ hồ là lập tức nhảy xuống giường, ngồi đã lâu chân cũng có chút nhức mỏi, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống, hoàn hảo nàng tay mắt lạnh lẽo bên giường, mới miễn cưỡng đứng lại, không đến nỗi quá quần bách.

Diệp Lâm nằm lại trên giường, tập trung tại lãnh ngân ngọc chẩm, không khỏi có chút hoài niệm đầu gối ấm áp của Tô Nghiêu, thấy nàng nhe răng trợn mắt, lộ ra một cung chịu nộ cười, hỏi ra lời cũng là một vấn đề khó khăn: “Người nào đến nỗi tránh ta như xà hạt như thế?”

Xà hạt?

Tô Nghiêu yên lặng oán thầm, thái tử điện hạ không phải xà hạt, vốn là xà hạt mỹ nhân.... Tô Nghiêu không biết vì sao sẽ có cảm giác như thế, hôm nay vừa thấy được Diệp Lâm, đã cảm thấy hắn giọng tay nhắc chân trần đầy đều là trẻ con ăn vạ nũng nịu tùy hứng cùng bướng bỉnh.

Đây chính là thái tử, thái tử lành lạnh trời quang trăng sáng, hiện tại đây cũng mở ra hình thức gì, đứa bé? Tô Nghiêu bày tỏ mình tiếp nhận hạn cuối lại một lần nữa bị Diệp Lâm đổi mới.

Cũng may thuốc rót cuộc coi như là thấy hiệu quả, Diệp Lâm cũng bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật, Tô Nghiêu vừa thấy, vội vàng vừa khuyên vừa dỗ mà trấn an Diệp Lâm, mới nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi Tử Thần điện.

Trong óc còn đang nhớ lại Diệp Lâm nói câu kia “Ta chỉ là không muốn nữa dính”, Tô Nghiêu giương mắt nhìn bầu trời xanh biếc.

Nàng không thể không thừa nhận, khi Diệp Lâm ngưng mắt nhìn nàng nói lời như vậy thì Tô Nghiêu có chút cảm thấy bị thương tâm thiết. Một buổi sáng Phong Nguyệt, muôn thuở Trường Không, muôn thuở Trường Không. Chỉ sợ Diệp Lâm giống khai quốc Hoàng đế, là một người si tình.

Tô Nghiêu giơ tay lên che kín có chút ánh mặt trời chói mắt, Diệp Lâm có lòng làm khai quốc Hoàng đế đa tình vậy, chỉ tiếc, lại lỗi một lời thâm tình.

Hít sâu một hơi, Tô Nghiêu lắc đầu một cái hất ra những cảm xúc kia, cất bước đi đến phía trước. Nàng nhất định là gần đây sống quá mức an nhàn sung sướng rồi, mới nhiều buồn thiện cảm như vậy, bị xuân mẫn thu, đây cũng không phải là nàng Tô Nghiêu!

Đi qua một cửa cung, Tử Thần điện đã biến mất ở trong tầm nhìn. Tô Nghiêu lắc đầu một cái bỏ tạp niệm trong lòng, đang muốn tập hợp lại, bước ra bước đi, bên tai bất thành linh bay tới một câu: “Tô đại tiểu thư xin dừng bước.”

Tô Nghiêu sợ hết hồn, không ngừng bận rộn lui về phía sau mấy bước, nghiêng đầu, đã nhìn thấy Tử Thận Ngôn yên lặng đứng tại một bên cửa cung, khom lưng hướng nàng làm một lễ.

Tô Nghiêu vội vàng đáp lễ, giương mắt quan sát Tử Thận Ngôn. Đều do hấn quá yên tĩnh, một người lớn như vậy đứng ở một bên, Tô Nghiêu thể nhưng một chút cũng không phát hiện.

Cái này không mắt mù này.

Chỉ là nhìn dáng vẻ này, cũng sẽ không đúng lúc như vậy ở nơi này vô tình gặp được hấn đi, thấy thế nào người này đều cố ý đợi nàng.

“Tư đại công tử có chuyện gì sao?” Nếu không chờ nàng làm gì?

Tử Thận Ngôn gật đầu một cái, khom lưng làm một tư thế “Xin”, nói: “Mấy ngày nay gia mẫu vẫn lo Tô đại tiểu thư, không biết Tô đại tiểu thư khi nào có thể quang lâm hân xả?”

Nhớ nàng? Đoán chừng là nhớ thương nàng xoa bóp thôi. Tô Nghiêu hiểu Trương công chúa Hoài Dương không phải là người xấu gì, chỉ là phải nói gấp mặt một lần thì có tình cảm thâm hậu như thế sao, Tô Nghiêu không tin.

Huống chi lần đầu tiên gặp mặt còn không vui vẻ như vậy.

Còn có Tử Thận Ngôn, nàng còn chưa suy nghĩ ra nàng trêu chọc hấn ra sao, để hấn nhìn không thuận mắt. Ngược lại nói rõ ràng chút, mặc dù nàng sẽ không đổi, nhưng có thể tự biết mình ít xuất hiện ở trước mặt hấn ngại hấn không vừa mắt.

Chỉ là Tử Thận Ngôn là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng xác thật nên tới cửa nói cảm ơn.

Tô Nghiêu nghĩ tới đây, xoay người nặng nề nói: “Ngày mai A Dao chắc chắn tới cửa báii phòng, kính xin Tư đại công tử thay mặt A Dao chào hỏi trưởng công chúa điện hạ.”

Tử Thận Ngôn khẽ gật đầu, cũng không nhìn ra hi vọng ái ố, giống như chỉ là đang hoàn thành nhiệm vụ nhân nhủ của mẫu thân, mà bản thân của hấn, hoàn toàn không hữu hảo ác. Tô Nghiêu cân nhắc một chút, đã đến mép nghi vấn đành nuốt xuống.

Người này, thật giống như Bích Thủy hàn đàm, nhìn như đáy hồ trong suốt, kì thực sâu không lường được.

Tô Nghiêu không nói lời nào, Tử Thận Ngôn cũng không mở miệng nữa, một đường yên lặng đi tới cửa Đông Cung, hai người tạm biệt, cũng liền rời đi.

Xoay người sang chỗ khác Tử Thận Ngôn cau mày thật chặt.

Có một số việc muốn xác nhận, chỉ là không có cơ hội. Hấn chỉ hi vọng ngày mai Tô Dao có thể đúng hẹn tới phủ trưởng công chúa Hoài Dương phủ, dò xét đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Vào cung

Không ngờ Tô Nghiêu vừa về tới Tướng phủ, liền bị Gấm Diên trực tiếp dẫn đi chánh đường. Trong lòng Tô Nghiêu mơ hồ có chút không chắc, có loại dự cảm xấu, vào cửa quả nhiên nhìn thấy Tô Tự đoàn chánh ngồi ở trước án.

Chẳng những Tô phu nhân, ngay cả Tô Anh cũng là quy củ ngồi ở một bên, liếm lông mày cúi đầu, vẻ mặt nặng nề.

Từ lúc Tô Nghiêu xuyên qua, cơ hồ không gặp qua Tô Tự, nghĩ đến hân đối với đại nữ nhi cứng đầu đã nản lòng thoái chí, mới lạnh nhạt vậy. Hôm nay thấy hân trầm mặt ngồi ở một chỗ, tâm Tô Nghiêu đã nguôi nửa đoạn.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống, Tô Tự liền cứng rắn lên tiếng: “Thái tử điện hạ như thế nào?”

Này bao lâu không gặp, năng té ngựa, Tô Tự cũng không muốn hỏi thăm một câu, vừa thấy mặt đầu tiên hỏi tới lại là bệnh tình của thái tử. Xem ra ở trong lòng Tô Tự, nữ nhi hân hoàn toàn kém an nguy của Diệp Lâm. Như vậy lòng mang thiên hạ giúp đỡ chính thống, Tô Nghiêu hiểu, nhưng cũng không tán thành.

Mặc dù lễ giáo đã cởi mở hơn các triều đại khác, có thể nói rớt cuộc, ở trong lòng rất nhiều người, con cái so với bọn họ, cũng chỉ là công cụ cũng có thể lực kiểm chế thăng bằng mà thôi. Giống như những cô nương kia bị cha mẹ đưa vào Đông cung. Đáng buồn, còn có Hạ Gia Ngọc ngu như vậy, một lòng tích cực đi làm một con cò.

Xem như vậy, Tô Tự có khác Lễ Bộ Thượng Thư ở chỗ nào đây? Không phải là phù thêm giúp đỡ chánh thống, vì thiên hạ đại nghĩa hy sinh máu mủ thôi. Nhưng này thiên hạ đại nghĩa, chẳng lẽ nhất định một cô nương phải gánh chịu sao?

“Bầm phụ thân, Điện hạ chỉ là gặp gió rét, cũng không lo ngại, sáng ngày một lần có thể hoàn triều rồi.” Tuy trong lòng Tô Nghiêu có bất mãn, nhưng trên mặt còn là vẻ mặt ngoan ngoãn, quy củ hồi đáp.

Không ngờ Tô Tự nghe vậy cũng là liếm lông mày, giọng nói hơi giật mình, hỏi ngược lại: “Hân nói như vậy?”

Tô Nghiêu hơi sững sờ, rất nhanh hiểu được, năng vừa tới Đông cung, nghe nói là Diệp Lâm ở Văn Đức ngoài điện quỳ cả đêm mới dính vào gió rét, nhưng Diệp Lâm lại nói là bị Hoàng đế mà lây bệnh. Tô Tự nhất định cũng cho là nguyên nhân phía trước.

Hân nói dối tất cả mọi người, lại nói thật với năng.

Tô phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn Tô Tự một cái, đối với Tô Nghiêu nói: “Mới vừa trong cung hạ chỉ, gọi tỷ muội hai người các người vào cung bái kiến Hoàng hậu nương nương, người cẩn thận chuẩn bị, ngày mai chớ để thất lễ.”

Tô Nghiêu đồng ý, ghé mắt nhìn Tô Anh, người sau trao đổi cho năng một ánh mắt “Trầm thống”.

Thấy Tô Nghiêu bình tĩnh, Tô Tự tiếp tục nói: “Là cha biết người bây giờ mặc dù lui tới rất thân với Điện hạ, nhưng trong lòng còn oán ta đấy. Ngày mai ra mắt Hoàng hậu nương nương, chuyện không nên nói liền nuốt về trong bụng. Nơi này là Thịnh kinh, cũng không phải là thôn quê hương dã, thu liễm tính tình không tốt của người lại!”

Những lời này nói rằng, có thể tính được là nghiêm nghị. Tô Nghiêu đối với Tô Tự không có quá nhiều hi vọng. Tô Dao tuy là chết ở trên tay Tô Tự, nhưng bọn hân hai cha con không phải, mặc dù năng tiếc hận thay Tô Dao, nhưng cũng chưa từng ghi hận Tô Tự.

Nhưng hôm nay lời nói này lại khiến Tô Nghiêu có chút ghét, năng đã làm gì chuyện không tốt rồi hả? Chẳng lẽ không muốn gả cho một người không thương, không muốn cuốn vào nước xoáy Trường Ninh, không muốn làm một vật hy sinh đấu tranh quyền lợi, chính là không tốt?

Năng thay Tô Dao cảm thấy không đáng giá.

Tô Nghiêu lặng lẽ oán thầm, trên mặt cũng ngoan ngoãn đáp ứng, Tô phu nhân hiển nhiên vẫn có chút không yên lòng, lập lại dặn dò năng mấy câu, lúc này mới thả năng và Tô Anh rời đi.

Sớm không thấy muộn không nhìn, Phong Hoàng hậu cố tình ở thời điểm bây giờ triệu các năng hai người vào trong cung, để cho người khác suy nghĩ không ra tâm tư của năng.

Tô Anh một đường đi theo Tô Nghiêu ra khỏi chánh đường, lui về phía sau vườn hoa đi tới. Tô Nghiêu rất nhanh chú ý tới Tô Anh mặt ủ mảy ề sau lưng, không khỏi lôi năng đến bên cạnh, ân cần hỏi: “Thế nào?”

Lúc này Tô Anh mới thờ dài một hơi, buồn bã nói: “Ngày mai vào cung, không tránh được muốn gặp được người diên kia, a Anh vừa nghĩ tới lại cảm thấy phiền lòng.”

Tô Nghiêu sững sờ một chút mới phản ứng được, Tô Anh nói “Người diên” này, thật ra thì chính là vị “Đầu óc có nhanh” Tứ điện hạ Diệp Tề.

Năng đã từng thấy Diệp Tề hai lần, một lần ở cung yến, một lần ở sân bắn mùa xuân, đều là Dao Dao vừa nhìn, chưa từng nói chuyện với nhau. Chỉ có ấn tượng kinh hồng, cũng khiến Tô Nghiêu khắc sâu ấn tượng.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy, gơ tay lên liền kéo Tô Anh qua, nhỏ giọng nói: “Người thật ra nói một chút coi người và Tứ điện hạ đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra.”

Nàng thấy đáng về Tô Anh mỗi lần nhắc tới Diệp Tễ, rõ ràng là thẹn quá thành giận.

Tô Anh cũng không giấu giếm, chỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta thì có chuyện gì, từ lúc vào Hoàng Vãn quán, người này liền không có chuyện gì đi qua đi lại ở trước mắt ta. Tỷ tỷ đã biết, hoa danh của Tứ điện hạ bên ngoài, này trong Trường Trữ ai có thể hơn được hắn? Ta không muốn cùng một người như vậy có nửa phần quan hệ.”

Nghe trong lời này có hàm ý ghét bỏ, ngược lại không giống như Tô Nghiêu mới bắt đầu nghĩ, là mới biết yêu ngượng ngùng và luống cuống. Rốt cuộc là cô nương thư hương thế gia ra ngoài, tuổi mặc dù nhỏ hơn Tô Nghiêu, so với nàng phải suy tính nhiều, cũng tinh táo nhiều lắm.

Tô Nghiêu một mặt tự ti mặc cảm, một mặt an ủi Tô Anh nói: “Ngày mai ngươi và ta đi cùng nhau, nghĩ đến cho dù là đụng phải người nọ, hắn cũng sẽ không dính vào. Ngươi chớ để lo lắng.”

Tô Anh bắt đầu đi gạt đầu một cái, Diệp Tễ và thái tử giao hảo, Diệp Tễ coi như làm bậy, cũng sẽ nể mặt thái tử cho Tô Dao mấy phần mặt mũi, nàng cũng không phải lo lắng Diệp Tễ sẽ làm ra cái gì vượt khuôn. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy người nọ, cũng làm cho tâm thần nàng không yên. Tô Anh vô thức muốn cách xa nam tử khiến hồ gợn sóng này, lại cố tính vô ý bỏ quên nguyên nhân hồ sẽ gợn sóng.

Tuy là chữ viết của Tô Nghiêu có chút không nhìn thẳng được, nhưng vì tỏ rõ thành tâm, nàng còn tự mình viết thiệp đưa đến phủ trưởng công chúa Hoài Dương, nói rõ nguyên nhân lỡ hẹn.

So sánh với vào cung đi gặp Hoàng hậu, Tô Nghiêu càng muốn đi đến phủ Từ Thận Ngôn. Nàng mơ hồ cảm giác thấy Từ Thận Ngôn là muốn nói với nàng chuyện gì đó, lúc đó là ngại vì ảnh vệ Đông cung mới thôi. Cái này khiến Tô Nghiêu càng hiếu kỳ hơn.

Nói cho cùng, Từ Thận Ngôn người này, đối với nàng mà nói từ đầu đến chân đều là cá mè.

Hôm sau, Tô Nghiêu rất sớm liền tỉnh, một mình ôm đầu gối ngồi một lát, mới gọi Gấm Diên búi tóc cho nàng.

Bởi vì danh tiếng Tô gia, Tô Nghiêu và Tô Anh lại cũng ngồi vào xe ngựa qua hai đạo cửa cung, đã giảm bớt đi một phen hơi sức. Vừa mới xuống xe liền có cung nữ đưa các nàng đến Minh Gia điện của Hoàng hậu.

Đây là lần thứ hai Tô Nghiêu vào cung. Lần trước tham gia cung yến, là đi cùng Tô phu nhân, xuống xe liền trực tiếp đến Từ Vân Các, cũng không có xem thật kỹ hoàng cung là như thế nào. Còn lần này, bởi vì là đi bộ, trong lòng lại có khuyến khích, Tô Nghiêu ngược lại thường thức hoàng cung đại nội một phen.

Hoàng cung vốn là hoàng cung của tiền triều trực tiếp sửa chữa hoàn thiện, cộng thêm thất đại đế vương không ngừng góp một viên gạch, cung Vũ Tĩnh là quân cờ bố, trùng điệp vô biên, mơ hồ bày biện ra một phen thịnh thế. Tô Nghiêu nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi than thở. Đây là giàu có và đông đúc ra sao, thái bình thế nào, khí phái thế nào?

Chờ vào Minh Gia điện, chuyển qua trùng điệp bức rèm che, Tô Nghiêu rất nhanh sẽ thấy được nữ chủ nhân —— Hoàng hậu Phong Vân Lan. Tô Nghiêu chỉ mong lung nhìn một hình dáng, liền quy củ cúi đầu, cùng Tô Anh quỳ xuống.

Không ngờ giọng nói của người kia thật là rất dễ nghe, réo rắt uyển chuyển, ôn hòa nói: “Đứng lên hết, không cần đa lễ.”

Lúc này Tô Nghiêu mới cùng Tô Anh đứng dậy, giương mắt nhìn Hoàng hậu ngồi trước án. Hôm đó ở khán đài Dao Dao thoáng nhìn, nhưng mà là một hư ảnh, cũng chưa từng nhìn đáng về Phong Hoàng hậu ở gần, lúc này nhìn ra, lại khiến Tô Nghiêu kinh hãi một phen.

Nàng không biết một nữ nhân có thể đẹp đến bộ dáng. Kể từ khi xuyên qua tới nay, nàng đã từng thấy rất nhiều mỹ nhân, Hạ Gia Ngọc xinh đẹp, Thu Ngự anh khí, Tô Anh linh động, cùng Tô Dao nhìn quanh châu huy. Có cô nương gia xinh đẹp cuối cùng là đứng đầu với đường kim Hoàng hậu, tư sắc Phong Hoàng hậu cơ hồ có thể làm Tô Nghiêu giật nảy mình.

Cũng khó trách Phong Hoàng hậu có thể được cung chiều lục cung, cho dù là tài đức sáng suốt như Đường Kim Bệ Hạ, nghĩ đến đối mặt mỹ nhân thế này cũng không cách nào nói ra cự tuyệt.

Có thể tự tay tạo thành cục diện hư danh ngoại thích chuyên chính hôm nay, như thế nào lại là một người bình thường.

Tô Nghiêu thấy có chút ngại ngùng, cho đến khi Phong Hoàng hậu ho nhẹ một tiếng, lúc này mới hồi hồn, quỳ rạp xuống xin lỗi: “A Nghiêu thất lễ. Nương nương phong thái lỗi lạc, dung quang khiếp người, a Nghiêu lại có chút nhìn ngây dại, cho là mình là một giắc chiêm bao đi Bồng Lai Tiên cảnh, thấy thần tiên phi tử.”

Phong Hoàng hậu nghe vậy triển mi mà cười, giơ tay lên kêu nàng đến bên cạnh ngồi xuống, lời kéo tay Tô Nghiêu thiết tha nói: “Không hồ là Tô lão tiên sinh tự mình dạy dỗ, đứng là bất đồng với người thường.”

Tô Nghiêu nhìn trộm nhìn một chút Tô Anh ở một bên, người sau trên mặt cũng không có vẻ kinh dị gì, mình không tính là mất thể diện Tô gia, lúc này mới yên tâm, thờ phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Phong Hoàng hậu không ngừng cố gắng thờ dài một câu: “Chất nhi a Diệp của bốn cung có thể là thanh mai trúc mã với cô nương thanh tú như vậy, cũng là phúc khí của hắn. Chỉ là đáng tiếc đứa cháu kia, không có cơ hội nói lại tiền duyên với Tô đại tiểu thư rồi. Không biết trong lòng Tô đại tiểu thư có tiếc nuối không?”

Lời vừa nói ra, Tô Nghiêu và Tô Anh đều cả kinh trong lòng. Nói cho cùng, Phong Hoàng hậu vẫn là mẹ cả thái tử, năng thế nhưng lúc này lời kéo vị hôn thê thái tử, nhắc Tô Dao chuyện xưa kia.

Tô Nghiêu không biết Phong Hoàng hậu có dụng ý gì, cũng không biết nàng đến tột cùng hi vọng từ trong miệng Tô Nghiêu lấy được đáp án như thế nào.

Vào giờ phút này Phong Hoàng hậu đến tột cùng là Hoàng hậu nương nương hay là cô cô của Nhiếp Chính vương thế tử?

Tô Nghiêu không thể phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: âm mưu

Đồng cung.

Vòng qua bình phong thủy mặc, là được thấy trong Tử Thần điện một người dựa ở trên giường gần cửa sổ, Tử Y quanh cơ khúc khuỷu, mực phát như lụa, thân thể hết sức lười biếng, giữa hai lông mày cũng là vô tận phong lưu, khớp xương rõ ràng ngón tay thon dài đang nắm một quyển cổ thư, thấy phải nghiêm túc.

Bên cạnh chỗ ngồi ngời ngời một người, áo bào phi sắc rộng cẩn thận phô triển trên chiếu, tuyệt không có một nếp uốn. Một đầu thanh ti dùng kim quan cẩn thận bó được, đôi lập rờ rệt với nam tử mặc áo tím. Quan tâm hình tượng cá nhân như thế, nhất định là Tử hoàng tử Diệp Tễ rồi.

Diệp Tễ cau mày một hồi kiên trì nhìn sách người khác, Đồng cung sự vụ bề bộn, lao tâm phí sức, lại có Phong Diệp khắp nơi gây trở ngại, nếu là đổi lại hẳn, nhất định luống cuống tay chân đi sớm về trễ, nhưng cố tình người này giống như người không liên quan ngâm gió ngời trăng, rất tiêu dao.

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Lâm là đem tất cả công việc giao cho Thôi Thuật chiêm sự của Đồng cung, nhưng ngày kia đi phủ Chiêm Sự chạy hết một vòng, cũng chưa thấy Thôi Thuật bận rộn, nghĩ đến chỉ có thể là người trước mắt này vận trù duy ác, có thể xử lý thỏa đáng tất cả mọi việc rồi.

Người so với người, thật đúng là tức chết người. Tam ca này của hắn, rõ ràng ràng là Hoàng đế bại hoại.

Nghĩ tới đây, Diệp Tễ thở dài, lên tiếng nói: “Tam ca chọc giận bệ hạ cũng không nghĩ biện pháp, ngược lại ở chỗ này nhìn sách tạp lục. Văn nhân phát bực tức, lại tốt như vậy sao?”

Diệp Lâm cũng không tính, lật qua một trang, thần nhiên nói: “Nàng rất thích nhìn.”

Cho nên hắn cũng muốn xem một chút, kiếp trước kiếp này lúc nhàm chán nàng xem những sách kia đến tột cùng có ý gì, vì sao có lúc Tô Nghiêu nhìn sách hăng hái lại quá mức hơn khi nhìn hắn.

Diệp Tễ ngăn người, mới phản ứng được “Nàng” là chỉ Tô Dao. Nghĩ đến hôm nay ở hoàng cung gặp xe ngựa Tô gia, Diệp Tễ nói: “Lại nói, hôm nay Hoàng hậu giống như mở tiệc mời tỷ muội Tô gia.”

Hắn chỉ là thuận miệng nói, không ngờ người nọ thế nhưng “Pằng” một tiếng khép sách lại, ngồi dậy, mực phát quanh cơ khúc khuỷu một giường.

Người kia nói: “A Tễ, ta muốn người đi làm một chuyện.”

Trong Minh Gia điện.

Tô Nghiêu ho nhẹ một tiếng, rũ xuống nói: “Nương nương nói đùa. A Dao chưa bao giờ nghĩ tới tiệc nuôi hay không, thái tử điện hạ chọn trúng A Dao là phúc phận của A Dao, A Dao tin mệnh.”

Cái tay nắm chặt tay nàng bỗng buông lỏng ra, Phong Hoàng hậu vẫn cười, chỉ là so với lúc này nhiều hơn một phần sơ đạm, chỉ trả cụ trước mặt, nói: “Nghe nói Tô đại tiểu thư rất tinh thâm nghệ thuật uống trà, không bằng châm cho bản cung một ly Yếu Sơn Ngân thôi.”

Tô Nghiêu chỉ biết mình không trả lời để Hoàng hậu hài lòng, cũng không hiểu vì sao Hoàng hậu đột nhiên đề nghị mình pha trà, nàng tất nhiên sẽ làm, nghĩ tới nghĩ lui châm Yếu Sơn Ngân cũng không có hàm nghĩa đặc biệt gì, chỉ đành phải ngoan ngoãn pha trà.

Một bộ trình tự làm xuống, Tô Nghiêu vẫn không có nghĩ ra, giờ tay lên nắm được Tam Tài ly muốn lọc nước trong chén, không ngờ một cỗ nóng bỏng khí nóng liền hướng về phía bàn tay phun ra ngoài. Tô Nghiêu cúi đầu “Ai nha” một tiếng, buông lỏng Tam Tài ly ra, chỉ nghe một hồi vang động thanh thúy, nước trà vẩy cả người. Ngón tay mới nắm Tam Tài ly đột nhiên nổi lên một dãy vết nước phồng.

Đây tuyệt đối không phải nước ấm châm Yếu Sơn Ngân, mà là nước sôi. Đây Tam Tài ly cũng tuyệt đối có vấn đề.

Tô Nghiêu biết rõ đây là Hoàng hậu cố ý làm khó nàng, nhưng nàng có thể làm thế nào, chỉ có thể thừa nhận là mình sơ sót, nghệ thuật uống trà không tinh, mới phồng mình, cũng may trà cụ cách Hoàng hậu rất xa, nếu là nóng Hoàng hậu, nàng mới tội đáng chết vạn lần đấy.

Chịu đựng ngón tay và trên người đau, Tô Nghiêu “Bùm” quỳ xuống, nói: “A Nghiêu ngu dốt, không thể tập nghệ thuật uống trà tinh luyện, kính xin nương nương tha lỗi....”

Hoàng hậu ngược lại không làm khó khăn nàng, trực tiếp gọi cung nữ dẫn nàng đi thay quần áo đi, khiến Tô Nghiêu có chút gãi đầu hoà thượng.

Tô Nghiêu nghe lời đi theo cung nữ ra khỏi Minh Gia điện, gió vừa thổi, thế nhưng cảm thấy một hồi lạnh run, nơi trên người bị vẩy nước trà và ba ngón tay phải bị một ít vết nước phồng đáng thương, vì bị vừa nóng vừa lạnh nên hung hăng hắt xì. Hừ, thân thể nhỏ bé này của Tô Dao, tuyệt đối đừng lại cảm. Tô Nghiêu nghĩ như vậy, mở miệng hỏi cung nữ trước mặt nói: “Đây là đi nơi nào thay quần áo?”

Trong điện Minh Đức thế nhưng chánh điện, thiên điện cũng coi là ở chung một chỗ cũng không có nơi thay quần áo sao? Làm gì nhất định chạy ra xa như vậy đi cung khác, Tô Nghiêu không thể không để tâm.

Này cung nữ ngược lại hề hỏi thì đáp, nói: “Đang ở Hàm Quang điện, không xa. Nương nương tắm điện, không có nơi để cô nương gia thay quần áo, chỉ đành phải uất ức Tô đại tiểu thư cùng nô tỳ đi Hàm Quang điện rồi.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nghĩ đến Hàm Quang điện, chắc không xảy ra chuyện rắc rối gì, cũng liền theo cung nữ này đi.

Trên tay vết nước phồng, Tô Nghiêu giơ tay lên nhìn một chút, đau lòng hít vào một ngụm khí lạnh. Mặc dù tay Tô Dao này không phải trắng trắng mềm mềm, nhưng cũng coi như là một đôi tay xinh đẹp, một dãy vết nước phồng nóng xuống, mơ hồ hiện ra nẩy phần dữ tợn. Thương tay phải, sợ rằng có mấy ngày hành động bất tiện rồi.

Đang suy nghĩ, không có để ý đi ngang qua một cánh cửa chợt mở ra, một cái tay nhanh chóng che miệng của nàng, kéo nàng tiến vào.

Tô Nghiêu trợn to hai mắt, giùng giàng lấy tay bắt khung cửa, sao đoán được tay phải bị thron trong lúc kéo mài hồng vết nước phồng, một cổ tan lòng nát dạ ập vào lòng, nhẹ buông tay, liền bị im hơi lặng tiếng kéo vào. Bởi vì Tô Nghiêu vốn là ít nói, cung nữ cũng không phát giác, tự lo mà đi về trước đi. Tô Nghiêu trợn mắt nhìn cửa điện bị gắt gao đóng, trong lòng thầm kêu không được, cung nữ này đến tốt cùng là thật sự không cảm thấy khác thường còn là để mặc cho cướp bắt xảy ra như vậy, Tô Nghiêu không thể xác định.

Nghĩ đến xa một chút, thì ra là ý của Hoàng hậu không phải làm khó nàng, là có tính để cho nàng ướt quần áo, tính toán nàng ở nơi này. Nghĩ đến đây, Tô Nghiêu không để ý tới trên tay, liều mạng giằng co.

Sau lưng người nọ xê dịch thân chuyển tới phía trước nàng, tuấn mỹ khác thường trên mặt lại tràn đầy bất đắc dĩ, Tô Nghiêu định thần nhìn lại, người bắt cóc nàng đến đây, lại là —— Tứ hoàng tử Diệp Tề.

Diệp Tề sần mi khỏ nhìn tây phải Tô Nghiêu đầm đìa máu tươi, trong giọng nói tràn đầy mệt mỏi, nói: “Tô đại tiểu thư cái người này vừa tội gì, gặp người như vậy nhếch nhác, Tam ca lại muốn trách cứ ta.”

Tam ca..... Diệp Lâm? Thăng thần nói, nghe được cái tên này, Tô Nghiêu thế nhưng như kỳ tích yên tâm.

Tô Nghiêu dùng giấy giũa, hiển nhiên có chút mê man, vốn là bắt nàng như vậy cũng không phải là một sự việc, Diệp Tề nhỏ giọng nói: “Lần này ta dẫn người đến đây, là Tam ca phân phó, như thế này buông Tô đại tiểu thư ra, Tô đại tiểu thư tuyệt đối đừng thét.”

Thấy Tô Nghiêu sử dụng ánh mắt ý bảo đồng ý, Diệp Tề lúc này mới chậm rãi buông tay ra, dò xét tính lui về sau một bước.

Tô Nghiêu bị buông ra, lập tức cắn răng chịu đựng nắm tay phải của mình cở tay rút một hồi lãnh khí, một hồi lâu mới nước mắt là chà nguyệt nhìn Diệp Tề. Không trách được Tô Anh nói đầu óc hần có bệnh, là một người điên, Tô Nghiêu nhìn hần còn không bằng “Tam ca” lúc nào cũng dờ hơi của hần. Diệp Lâm muốn gặp mình thì cho gọi, làm gì giống như là bắt cóc? Hại nàng vội vàng hấp tấp phá vết nước phồng, lần này nhất định phải lưu lại vết sẹo!

Diệp Tề cũng biết mình có chút thô lỗ, nhưng sao hần có thể nghĩ đến Tô Dao can trường như thế, thà bị đá thương tay cũng muốn gắt gao nín lại khung cửa không buông tay. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là buông tay nói: “Ngày sau Tề nhất định tới cửa bồi lễ.”

Hần bây giờ đã dự đoán được lúc Diệp Lâm thấy Tô Nghiêu, sẽ trút lửa giận lên đầu mình.

“Sao Tứ điện hạ lại ra chuyện hạ sách này?” Lúc này Tô Nghiêu có thể tính là cực kỳ tức giận, giọng nói có thể nói ác liệt, ngón tay một khoét một khoét bị thương, đã đầm đìa máu tươi.

Diệp Tề chỉ vách tường bị lấp kín bên người, nói: “Tô đại tiểu thư có biết người nằm trên giường chính điện Hàm Quang điện là người phương nào không?”

“Người nói Hàm Quang điện còn có người khác?” Tô Nghiêu mở to hai mắt, Hoàng hậu đây là muốn phá hủy trong sạch của nàng?

“Chính thế.” Diệp Tề nghiêm mặt nói: “Mới vừa nếu không phải ta dùng trước mê hương mê ngất hần, lại cản người đến đây, sợ rằng hiện tại Tô đại tiểu thư đã trăm miệng cũng không thể bào chữa rồi.”

Tô Nghiêu nghe vậy chỉ cảm thấy sợ, theo sau sống lưng dâng lên một cổ lạnh lẽo. Ngày trước chỉ coi hiểm ác đấu tranh trong cung đình là trong phim truyền hình mà không phải thật, không ngờ có một ngày thế nhưng lại xảy ra ở trên người mình.

Đều là nữ nhân, Hoàng hậu nương nương thật không ngờ lòng dạ ác độc, khiến Tô Nghiêu cảm thấy lạnh cả tim.

“Người trong điện..... Nhưng....” Trong lòng Tô Nghiêu xét qua ý nghĩ chợt loé lên, nhưng lại không dám tin tưởng, do dự thì Diệp Tề đã cướp lời, nói: “Chính là Nhiếp Chính vương Thế tử, Phong Diệp.”

Phong Diệp..... Quả nhiên là hắn.

Tô Nghiêu nhắm mắt, Phong Diệp người này, mặc dù nàng không thích, không thân (cận) gần, tránh như xà hạt, nhưng cũng chỉ là bởi vì vấn đề lập trường. Nàng vốn là cũng không ghét Phong Diệp. Đó cũng là một người si tình, chỉ là lỗi giao thâm tình, khẳng khái một mực thôi. Chỉ là nàng không ngờ, Phong Diệp có thể làm ra chuyện như vậy.

Hoàng hậu khi đó hỏi trong lòng nàng có tiếc nuối không, nàng nói không tiếc, Hoàng hậu liền mang ra một màn kịch như vậy, để nàng thay y phục váy đụng với Phong Diệp, danh dự mất hết. Hoàng hậu tương lai làm sao có thể là một cô nương mất danh tiết, nghĩ đến hôn ước với Diệp Lâm cũng chỉ tới đó thôi, nàng cũng không thể không gả cho Phong Diệp phá hủy trong sạch của nàng. Dù là Tô gia buông tha nàng, tuyệt không phản bội, cũng cuối cùng sẽ bởi vì thế diện không hỏi tới triều chánh nữa. Diệp Lâm mất Tô gia, chính là thu hoạch của phủ Nhiếp Chính vương.

Nếu như nàng bị ám hại thành công thì sao? Hoàng hậu lại sẽ giúp họ ám thông, coi nàng như mật thám gắn ở Đông cung?

Tô Nghiêu chỉ cảm thấy dọc theo ngón tay từng tác lạnh xuống, cả người giống như đưa vào hàn băng địa ngục.

Diệp Lâm, đó là trưởng tử từ nhỏ nhìn đến lớn của bà ta, đã từng đối đãi giống như con trai ruột, trưởng tử duy nhất ghi dưới danh Hoàng hậu, vì sao bà ta tính kế hắn, nhất định cướp đi ngôi vị Hoàng đế vốn thuộc về hắn?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: hả giận

Tô Anh ngồi chồm hổm ở một bên chỗ ngồi, trong lòng cũng rất lo lắng cho tỷ tỷ. Hoàng hậu nương nương hôm nay nói gần nói xa đều không phải là có ý tốt, tỷ tỷ bị làm khó, nàng cũng là như đứng đống lửa, không biết Hoàng hậu đến tột cùng là dụng ý gì.

Hoàng hậu cũng tự đắc cực kì, tiểu cung nữ cơ trí bên cạnh ổn ổn đương đương tiếp công việc của Tô Nghiêu châm Yếu Sơn Ngân lần nữa rót một chén, Hoàng hậu liền vững như bàn thạch bụng phẩm minh lý thường thức trà.

Một ly Yếu Sơn Ngân thôi, Hoàng hậu được cung nữ đỡ từ từ đứng dậy, thần nhiên nói: “Sao lại không thấy Tô đại tiểu thư trở lại? Bồn cung nhớ Hàm Quang Điện này do Hoa nhi mở ngược lại vừa đứng, hay là Tô đại tiểu thư lưu luyến quên về rồi, nhị tiểu thư không bằng theo Bồn cung đi xem một chút?”

Tô Anh là thông minh cỡ nào, vừa nghe Hoàng hậu có ý dẫn đến Hàm Quang Điện, thì biết rõ tỷ tỷ bên kia nhất định là xảy ra điều gì không may. Đây là có ý bức bách tỷ muội họ hai người đi vào khuôn khổ. Vì vậy, Tô Anh vội vàng từ chối nói: “Hai người tỷ muội thân nữ nơi nào cần được nương nương chăm sóc như vậy, tính tình tỷ tỷ hương đã tùy ý chút, có đôi khi không về được, làm phiền nương nương nay đã không đúng, làm sao có thể phiền nương nương tự mình đi tìm, không bằng thân nữ bồi nương nương đánh một ván cờ giải buồn, cũng coi là bồi tội?”

Hoàng hậu giống như hiền hoà nói: “Tô nhị tiểu thư đây là nơi nào, đại tiểu thư sống ở suối thư viện, nghĩ đến nhất là có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhị tiểu thư sao khiêm tốn vậy? Nay cuối xuân đầu mùa hè thời tiết tốt, liền theo Bồn cung đi ra ngoài đi dạo thôi.”

Dứt lời, người đã không nói lời gì đi ra ngoài rồi. Tô Anh thấy không ngăn cản được Hoàng hậu, chỉ đành phải ngoan ngoãn theo sau, chỉ là trong lòng cầu nguyện, tỷ tỷ có thể người hiền có trời phù hộ, bình an vượt qua nguy cơ giấu giếm này.

Hàm Quang Điện cách Minh Gia điện không xa. Chỉ là vừa đi tới một nửa, liền thấy một cung nữ vội vã chạy tới, về mặt nóng nảy, ghé vào bên tai Hoàng hậu nói mấy câu. Hoàng hậu nghe vậy sắc mặt lập tức trầm xuống, khiển trách người nọ mấy câu, liền nói với Tô Anh: “Này nô tỳ quá ngu xuẩn chút, vài bước đường, lại dẫn Tô đại tiểu thư đi mất.”

Tô Anh vừa nghe trong lòng trầm xuống, người êm đẹp làm sao sẽ ném, tỷ tỷ nàng đơn thuần như vậy, sợ rằng bị người khác tính kế rồi. Quả nhiên là Hồng Môn Yên, hôm nay sợ là không thể êm đẹp đi về. Cũng không biết bằng năng lực của nàng, có thể mang tỷ tỷ ra ngoài hay không.

Đang nói chuyện đã đến cửa Hàm Quang Điện, cung nữ này không hề nghĩ ngợi, đẩy cửa liền muốn xông vào trong, Tô Anh nhưng không làm “Bùm” một tiếng quỵ xuống, nói: “Tỷ tỷ chưa xuất giá, lúc này ở trong điện thay y phục, nếu là đụng phải tỷ tỷ, mặt mũi này của tỷ tỷ phải đặt ở đâu?”

Hoàng hậu cũng là “Xuy” một tiếng cười, nhìn lướt qua sau lưng, giờ một tay lên nói: “Sợ cái gì, đều là nữ nhân, tại sao đụng nhau hai chữ, chẳng lẽ dưới

ban ngày ban mặt này còn có thể ẩn giấu một nam nhân?”

Tô Anh cũng không tiện nói, nhưng trong lòng mơ hồ dự cảm được cái gì, đang lo lắng, cửa lớn Hàm Quang Điện đóng chặt lại “Ken két” một tiếng tự mở ra.

Bên ngoài mọi người nhất thời đưa mắt tập trung vào người đang mở cửa, chỉ thấy một cô nương mặc trường váy ngắn áo khoác xanh nhạt lụa mỏng áo mỏng bước ra cửa, chính là Tô Nghiêu đi đôi quần áo. Người nọ hơi ngần ra, làm như có chút kinh ngạc, chợt cúi người thật sâu thi cái lễ, nói: “Sao nương nương lại tự mình đến? A Dao ngu độn, chắc là khiến nương nương chờ đợi nóng ruột.”

Cung nữ này đầu tiên là kinh ngạc, thoáng qua cũng là mảy cau lại, một bộ không hiểu, giống như không ngờ nàng sẽ bình tĩnh như thế. Hoàng hậu nương nương tuy là mặt không dị sắc, nhưng cũng nháy mắt người bên cạnh nói: “Còn không mau đi vào dọn dẹp?”

Tô Nghiêu không hiểu nói: “A Dao cũng không đụng vào vật trong điện.” Ngụ ý chính là, cần gì phải thu thập đây?

Hoàng hậu lại không nghe, chỉ phân phó người bên cạnh đi vào. Người nọ vào Hàm Quang Điện, ti mi tìm một phen, cũng không tìm được Thế tử Nhiếp Chính vương vốn nên xuất hiện ở nơi này, không thể làm gì khác hơn là lộ vẻ mặt khó khăn xuất điện, lắc đầu với Hoàng hậu một cái.

Hoàng hậu đang âm thầm nghĩ ngợi, liền nghe có người hoảng loạn chạy đến báo lại, nói Nhiếp Chính vương Thế tử và Tứ hoàng tử đang Thủy Thương đình uống rượu, say rượu, mới vừa bị Tứ điện hạ đưa ra cung.

Thủy Thương đình chính là ở phía sau Hàm Quang Điện, Diệp Tề thuở nhỏ liền giao hảo với thái tử, Hoàng hậu nghe vậy lập tức liền hiểu được chuyện này là do Diệp Tề giờ trò quỷ, tuy là từ trong vô hình hóa giải. Cũng không giảm mặt mũi của mình, có thể sau muốn tính toán lại kể Tô Dao, chỉ chỉ sợ sẽ không giống dễ dàng như ngày hôm nay.

Trong lòng Tô Anh cũng đoán được mấy phần, dứt tiếng nói: “Thì ra là Phong ca ca cũng tới trong cung, chi tiết tỷ muội chúng ta hai người và hân hữu duyên vô phận, không thể gặp mặt.”

Tô Nghiêu cũng cười cười, nói: “Từ khi từ biệt tại suối, cũng là nhiều ngày không thấy, cũng đáng tiếc.”

Cung nữ mới vừa dẫn Tô Nghiêu tới Hàm Quang Điện cũng theo không buông tha: “Bùm” một tiếng quỳ xuống, nói: “Nô tỳ dẫn Tô đại tiểu thư tới đây, đi tới một nửa liền không thấy bóng người, mới vừa trong thoáng chốc lại nhìn thấy Nhiếp Chính vương Thế tử đến Hàm Quang Điện.....”

Ngụ ý, làm sao Tô Nghiêu có thể không có thấy Phong Diệp? Nói nặng, chính là Tô Dao và Phong Diệp gặp riêng tư trong hoàng cung đại nội rồi.

Lời còn chưa nói hết, Tô Nghiêu liền cười nhận lấy câu chuyện, nói: “Chắc là người nhớ lộn, ta rõ ràng là bị người dẫn vào Hàm Quang Điện, thế nào lúc này liền không nhớ rõ? Nương nương người bên cạnh lạnh lợi như vậy, sao phạm sai lầm bực này?”

Cung nữ瑟瑟, hình như không muốn Tô Nghiêu có thể trọn tròn mắt biên lời sao như vậy, nhưng đối phương là đại tiểu thư Tướng phủ, nàng chỉ là một cung nhân nho nhỏ, cho dù Tô Nghiêu nói vậy, Hoàng hậu nương nương cũng không thể rõ ràng tin nàng không tin Tô Dao, vì vậy rất nhanh sửa lời nói: “Là nô tỳ nhất thời nhớ lộn, chỉ là mới vừa thật là thấy Thế tử đi tới bên này. Tứ điện hạ và Thế tử luôn luôn không hài lòng, làm sao có thể hẹn uống rượu ở Thủy Thương đình?”

Nụ cười trên mặt Tô Nghiêu càng rõ ràng, hòa nhã nói: “Chuyện của chủ tử người lại thấy rõ rồi hả? Nếu không phải Thế tử đáp ứng Tứ điện hạ hẹn, tại sao chưa thông liên có thể tiến vào nội viện hoàng cung? Vọng nghị chủ thượng, cố ý khích bác thị phi, nếu không phải nương nương nhân từ, làm sao có thể mặc người đi theo bên cạnh cũng không chịu xử phạt?”

Cho đến dứt lời, lúc này Tô Nghiêu mới giương mắt đi xem sắc mặt hơi cương của Hoàng hậu, nói: “Nương nương, ngài nói có đúng cái lý này hay không?”

Nàng vút lại cho Hoàng hậu như vậy, Hoàng hậu liền không thể mặc cho cung nữ này “Nói vậy” nữa, nói thêm gì nữa chính là nàng thân là Trung Cung Hoàng hậu lại quân giáo vô phương rồi. Thấy kia cung nữ còn có mở miệng ý, vội vàng phân phó người bên cạnh, nói: “Tín khẩu thư hoàng bản lộng thị phi, Bôn cung bên cạnh như thế nào dung hạ được kẻ ngu độn như vậy. Người tới, mang xuống, mặt.....”

Lời còn chưa nói hết, Tô Anh vậy “bùm” một cái quỳ xuống, lên tiếng xin xỏ cho: “Nương nương nhân từ, cung nữ này cũng chỉ là trong lúc nhất thời phạm vào hồ đồ, chớ để trọng phạt nàng, thần nữ nhìn trọng trách bốn mươi là đủ rồi.”

Câu kia của hoàng hậu “Điện bích ba ngày” liền đánh cảm ở trong cổ họng, cung nữ này là thiếp thân thị nữ của nàng, chẳng qua là không cam lòng, lập công mồi thường ý niệm mạnh chút, chỉ là không ngờ Tô Dao lợi hại như vậy, thế nhưng một câu một câu bác bỏ ý niệm của nàng, chỉ có thể phạt nàng, không ngờ nửa đường nhảy ra Tô Anh, nhất định trọng trách nàng mới giải hạn.

Hoàng hậu có lòng thiên vị, chắc hẳn cung nhân này cũng là cận thị bên cạnh Hoàng hậu. Trọng trách bốn mươi nếu là thật đánh xuống, cặp chân này cũng là phế, Tô Nghiêu không muốn bị Hoàng hậu ghi hận, cũng quỳ xuống, lôi kéo Tô Anh, vừa định mở miệng, lại bị Hoàng hậu hiểu lầm ý tứ, cho là nàng cũng là bỏ đá xuống giếng, trách móc nói: “Đã như vậy, đối đãi tỷ muội hai người các người sau khi đi, liền trọng trách bốn mươi gậy.”

Bên kia Tô Anh tuy bị Tô Nghiêu kéo ống tay áo, nhìn thấy ánh mắt tỷ tỷ, lại lắc đầu một cái, nói: “Nương nương cũng không cần kiêng dè thần nữ tỷ muội hai người, thần nữ và tỷ tỷ thuở nhỏ khổ nơi hương đã, quả quyết sẽ không sợ, nương nương ngay mặt trách phạt là được.”

Ngụ ý là nhất định phải trợ mắt nhìn cung nữ này bị phạt, mới tính xuất ra ngum ác khí.

Tô Nghiêu trong lúc nhất thời không rõ ràng lắm Tô Anh thường ngày lý trí tỉnh táo sao hôm nay chợt nhất quyết không tha, có lòng khuyên can nàng Tô Anh lại không để ý tới, chỉ đành phải chau mày lại không nói.

Hoàng hậu cũng không nổi giận, làm thật ngay trước mặt hai tỷ muội Tô Nghiêu kéo cung nữ trượng trách rồi, không nhiều không ít, bốn mươi gây đánh thật sự.

Lúc này Tô Anh mới hài lòng, cùng Tô Nghiêu trao đổi ánh mắt nói rõ từ tính, trở về phủ.

Hoàng hậu bị mất một đường bố trí, cũng ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được, trong bụng hết sức chán ghét, ngay tiếp theo nhìn cung nữ nằm ở trên đất hoa lê đầm mưa đã đứng thẳng không dậy nổi cũng chán ghét, đợi tỷ muội Tô thị cáo từ, liền phẩy tay áo bỏ đi, không hề chú ý sống chết cung nhân này nữa.

Ngồi ở trên xe ngựa về phủ, Tô Nghiêu vẫn không kèm chế được, lôi kéo tay Tô Anh nói: “Muội muội sao hôm nay tức lớn như vậy, nhất định chống đối Hoàng hậu người mới bằng lòng bỏ qua? Trong ngày thường nhắc nhở tỷ tỷ những lời đó, người lại quên toàn bộ rồi sao?”

Tô Anh hừ một tiếng, oán niệm nói: “Hoàng hậu nương nương rõ ràng có thể coi là kẻ tỷ tỷ, cung nữ này lại nói chuyện trong sạch của tỷ tỷ, chúng ta tỷ muội thuở nhỏ cũng là người lễ ngộ thiên kim Tô thị, sao phải chịu uất ức như thế? Hôm nay ta chính là muốn Hoàng hậu hiểu, chúng ta cô nương Tô gia không chịu uất ức như vậy, ngày sau người gả vào Đông cung, cũng làm cho hân không nể lực ý vào địa vị khi dễ tỷ tỷ.”

Nàng người tỷ tỷ này nơi nào cũng rất tốt, chính là tính tình quá hiền lành, mọi chuyện không để ở trong lòng, tương lai gả vào Đông cung, nếu là bị uất ức, nàng nhất định phải đau lòng. Họ Tô gia mặc dù không phải là Hoàng Thiên quý trụ gì, nhưng Tô thị cũng khiến Hoàng đế đều phải nhường ba phần. Phụ thân họ xuất sĩ là vì thời bình, cũng không phải là vì chịu uất ức.

Nói xong, Tô Anh kéo tay Tô Nghiêu ẩn dưới ống tay áo rộng, đau lòng nói: “Tỷ tỷ đôi tay này, là để đánh đàn cười ngựa, có thể nào bị đối đãi như vậy?”

Tô Nghiêu đánh tiếng tăng hàng một cái, làm sao nàng có thể nói này là mình làm..... Thoại phong nhất chuyển nói: “Lại nói, hôm nay tỷ tỷ có thể bình yên vô sự vượt qua kiếp này, nhưng cũng không thiếu được Tứ điện hạ giúp một tay. Tỷ tỷ nhìn hân, cũng không giống như người nói không chịu nổi như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cối lòng

Tô Anh xì mũi coi thường Tứ hoàng tử Diệp Tề như cũ, ở trong nhận thức của nàng, Diệp Tề thủy chung chính là một hoàng tử lang thang trong trăm khóm hoa, dù hiện tại có hơi thu liễm, nhưng mà cũng chỉ bởi vì giang sơn sẽ phải lập tức đòi họ thôi.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Hân Diệp Tề dù thế nào, còn không phải là hoa tâm sao.

Tô Nghiêu thấy thái độ nàng như thế, cũng không nhiều lời, chỉ là hồi tưởng lại người nợ thương lượng xong đối sách với nàng, liền dựa cột cung điện sơn son mạ vàng có chút tịch mịch cười, ý vị sâu xa. Hân nói: “Tề không cầu người có thể giúp đỡ Tam ca, chỉ cầu Tô đại tiểu thư một cách toàn tâm toàn ý đối với Tam ca, chớ để dây dưa không rõ với Nhiếp Chính vương Thế tử. Tam ca hân một lòng sớm đã bị thương thấu, sợ là không chịu được phản bội nữa. Tam ca là thật tâm yêu thích Tô đại tiểu thư, kính xin Tô đại tiểu thư, đừng khiến Tam ca phí một tấm chân tình.”

Dáng vẻ hân nói lời này, thấy thế nào cũng không phải là một hoàng tử không có tim không có phổi, khi đó Tô Nghiêu trịnh trọng đáp ứng hân, nhưng mà trong nội tâm lại thờ dài một tiếng. Đùng có để hân phí chân tình sao? Nhưng không biết một lời thâm tình của hân đến tột cùng là dành cho ai.

Tô Anh thấy tình thần tỷ tỷ có chút chán nản, trong lòng chỉ coi nàng nghĩ đủ loại thường ngày ở tuổi, nghĩ đến tình cảm của Phong Diệp và Tô Dao ngày xưa, cũng không nhận được sâu nào. Khi đó tất cả mọi người cho là ngày luôn có thể thuận buồm xuôi gió qua đi như vậy, cho là đợi tỷ tỷ cập kê, thuận nước đẩy thuyền gả vào phủ Nhiếp Chính vương.

Nhưng từng muốn, thanh mai trúc mã ngày xưa cô tình trở mặt thành thù, đứng ở đối lập người chết ta sống. Hôm nay Phong Diệp có thể cùng Hoàng hậu mưu đồ hạ sách này, chắc hân cũng còn chút hi vọng với Tô Dao có thể cùng hân.

Có lúc nàng cũng suy nghĩ, thiên hạ này có cái gì tốt để tranh đoạt, ai làm Hoàng đế không giống chứ, cao xử bất thắng hân, sao có thể có tiêu dao sơn dã sống tự tại? Nếu Nhiếp Chính vương không phải có lòng đoạt vị, nhất định tranh thiên hạ này, phụ thân còn ở tuổi thật tốt, họ cũng ở tuổi thật tốt, Phong ca ca vĩnh viễn đều là Phong ca ca của nàng.

Nghĩ đến đây, Tô Anh giơ tay lên ôm lấy Tô Nghiêu vẫn mắt hờn, nói: “Tỷ tỷ chớ để khó qua, Phong ca ca hân, có lẽ cũng có nỗi khổ tâm.... Chỉ là lúc sau, sợ là không thể giống ngày trước bình thường chung sống.”

Tô Nghiêu vốn không suy nghĩ đến Phong Diệp, nàng và người nọ từ lúc lần đầu tiên gặp nhau, cũng biết hẳn là kẻ nguy hiểm. Nàng chỉ than thở, thì ra bất luận thân ở nơi nào, nàng đều không thể tâm thườnng tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ đi làm một con sâu gạo không buồn không lo. Nơi có người, sẽ gặp có thị phi. Dù là thân ở cao, cũng không tránh được bị người khác tính toán một phen.

Tô Nghiêu hướng ánh mắt tới cửa chớp cắt kim loại ra góc cạnh ngoài cửa sổ, nhìn màn trời xanh biếc phía kia, nhìn đường phố thành Trường Trữ nhón nha nhón nháo với người bầy. Đường phố này an bình như vậy, nhưng có ai có thể thấy rõ, ở nơi này nhìn như bình tĩnh tốt đẹp chính là biểu tượng, đến tột cùng có bao nhiêu âm mưu.

Đó là ánh mặt trời không cách nào theo thấy góc, âm lãnh ươn ướt, Kiến Huyết Phong Hầu.

Trở về phủ, nàng vốn không muốn nhiều lời, nhưng Tô Anh ngược lại không kềm chế được, nói đầu đuôi chuyện cho Tô phu nhân nghe, Tô Nghiêu bắt đầu kể, đành phải kể Diệp Tề cứu mình như thế nào, giải thích cặn kẽ cho hai người họ nghe, Tô phu nhân nghe xong trầm mặc hồi lâu, chỉ nhàn nhạt tán dương họ mấy câu gặp chuyện trầm tĩnh, liền đứng dậy đi tới thư phòng.

Tô Nghiêu biết Tô phu nhân đang quyết định gả Tô Dao cho thái tử từ lúc này trở đi cũng đã chuẩn bị xong tâm tư, lần này đi thư phòng cũng chỉ là thương lượng với Tô Tự đối sách về sau. Nàng là tôn trưởng nữ Tô gia, ở tại trong lòng Tô Tự Tô phu nhân, nàng lại có thể có quan trọng bao nhiêu đây?

Nếu là nàng xảy ra chuyện, còn có Tô Anh, còn có thật nhiều nữ nhi Tô thị. Có lẽ đổi lại người khác, đổi lại chân chân chính chính, có tri thức hiểu lễ nghĩa nữ nhi Tô thị, ngược lại sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Có lúc, thân tình cũng chỉ đến thế mà thôi.

Phủ trưởng công chúa Hoài Dương bên kia, Tô Nghiêu cũng vô tâm đi gặp. Cũng may sáng sớm viết thiệp nói rõ nguyên do, chắc hẳn Hoài Dương và Từ Thận Ngôn cũng sẽ không để ý. Tô Nghiêu nghĩ tới mấy ngày nữa tâm tình bình tĩnh, lại đi bái phỏng hẳn.

Mấy ngày nay nàng chỉ muốn đi gặp Diệp Lâm. Mặc dù nàng coi như là thuận lợi thoát hiểm, nhưng chuyện ở Hàm Quang Điện thủy chung vẫn là một khúc mắc trong lòng hẳn. Hoàng hậu và Phong Diệp có thể ra hạ sách này, chắc hẳn cũng đã vạn toàn chuẩn bị, sẽ không dễ dàng bị hẳn biết được, Tô Nghiêu rất muốn hiểu rõ, Diệp Lâm đang mang bệnh, làm sao biết được Hoàng hậu và Phong Diệp lên kế hoạch như vậy.

Vì vậy, một ngày kia trời trong nắng ấm, Tô Nghiêu liền thông báo Tô phu nhân, ngồi xe ngựa ra cửa.

Bởi vì thân phận của Tô Nghiêu, dọc theo đường đi cũng thông suốt, không có bị ngăn trở, nghĩ đến Diệp Lâm phát theo qua. Nhanh đến Từ Thần điện thì Tô Nghiêu bị báo cho biết, thái tử điện hạ tiếp khách tại đình giữa hồ hậu hoa viên, mời nàng trực tiếp đi qua, liền trực tiếp đi đến đình giữa hồ.

Vừa mới đi qua hành lang, xa xa liền có thể nhìn thấy trong đình giữa hồ có hai bóng người một nam một nữ. Diệp Lâm theo thường lệ một bộ áo bào tím, người còn lại cũng là một thân quần trắng túm, tóc đen mềm mại đáng đáp khác thường, nàng ngồi ở bên người Diệp Lâm, tóc đen cũng đã quanh co khúc khuỷu đến chỗ ngồi, bị gió khẽ nâng lên, lại có mấy phần xuất trần.

Lúc này bạch y nữ tử kia đang ngửa đầu nói gì đó với Diệp Lâm, làm như nói đến chỗ thú vị, chỉ thấy Diệp Lâm gật đầu mà cười, giơ tay lên cầm ly nhấp một miếng, ánh mắt thả xa hơn chút, liền thấy được Tô Nghiêu đang đi tới, bốn mắt nhìn nhau đang lúc khẽ cau lại, nghiêng đầu nói với nàng kia cái gì, bạch y nữ tử kia liền đứng dậy cáo lui.

Tô Nghiêu và nàng chính là gặp thoáng qua, không khỏi phải nhìn nhiều nàng mấy lần, chỉ thấy cô gái này có dung mạo thanh lệ, phong cách không tầm thường, quanh thân chưa từng có trang sức gì, duy chỉ có tóc dài lấy một cây trâm trâm kéo, tăng thêm vài phần xa cách và thần bí. Tô Nghiêu phải nhìn gần, mới phát giác người này tóc đen đã dài tới mắt cá chân, không khỏi có chút kinh dị.

Người nọ chạm mặt gặp phải nàng, cũng là lui sang một bên đứng lại, hướng nàng thi lễ nói: “Tô đại tiểu thư.”

Không chờ Tô Nghiêu đáp lời, người nọ liền gật đầu, đi mất rồi. Trong lòng Tô Nghiêu hơi nghi vấn, người này là ai? Xem ra cũng không giống như người trong hồng trần, giống như là một cao nhân tuyệt thế ẩn cư. Vì vậy cũng chỉ là gật đầu một cái, nhìn nhiều người nọ mấy lần, tiếp tục đi ra đình giữa hồ.

Chờ đến gần, lại thấy tay Diệp Lâm đặt trên đầu gối, lệch ra khỏi chỗ ngồi, về mặt trầm tĩnh, hơi có điểm bừa bãi tiêu sái. Giống như là đắm chìm trong đàm thoại mới nảy với cô nương kia, còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Tô Nghiêu ho nhẹ một tiếng, mới đưa suy nghĩ của người đó kéo trở lại, thấy nàng thẳng tắp đứng ở một bên, đưa tay ý bảo nàng ngồi xuống.

Tô Nghiêu an vị ngồi ở chỗ ngồi của nàng kia, trong không khí giống như còn quanh quẩn mùi thơm ngát trên người bạch y nữ tử kia. Tô Nghiêu trong lúc nhất thời cũng quên mất mục đích của chuyến này, chỉ có chút mất hồn nói: “Người này cũng không giống như nhân gian tuyệt sắc.” Mà là phi tử thần tiên.

Diệp Lâm khẽ cau mày, hẳn hy vọng nàng cùng hẳn ngồi chung một chỗ, nhưng người này hiển nhiên là sẽ không đồng ý. Hẳn không muốn để nàng hiểu lầm, nhưng một câu nói ra ngoài như vậy, Diệp Lâm lại nghĩ thấy một mùi chua, trong lòng không nhịn được lại dâng lên mừng như điên. Nàng đang ghen phải không? Trong lòng nàng có chỗ của hẳn sao?

Tô Nghiêu thấy ánh mắt Diệp Lâm phức tạp nhìn mình, lại không chịu nói lời nào, trong lòng có chút không nắm chắc, mắt thấy người này đã không sai biệt lắm hoàn toàn tốt rồi, thần trí cũng cực kỳ minh mẫn, trong lúc vô tình thậm chí có mấy phần không khỏi khâm trọng. Nàng thề nàng tuyệt đối sẽ

không trông nom Diệp Lâm có mấy muội muội tốt, hẳn có thể không cần nhìn như vậy nàng được không.

Tô Nghiêu lại ho một tiếng, giọng nói có thể nói dịu dàng, vội vàng giải thích: “Không biết giai nhân là tiểu thư nhà nào, A Dao mặc cảm đấy.”

Diệp Lâm nghe nói như thế rồi lại nhú mày, giọng nói có chút thấp lại có chút ách: “Nàng là các chủ Minh Ngọc các, Bạch Ngọc Hàm?”

Thấy Tô Nghiêu mở to hai mắt có chút kinh ngạc, Diệp Lâm khẽ rừ mắt xuống, nói: “Minh Ngọc các ta từng dẫn người đi qua, người không nhớ sao?”

Tô Nghiêu vội vàng lắc đầu một cái, nàng đương nhiên là nhớ, Minh Ngọc các là nơi tập trung tin tức của Đông cung, là một tổ chức thần bí trong thành Trường Ninh, này các chủ Minh Ngọc Các vẫn xuất quỷ nhập thần, Tô Nghiêu lại không nghĩ rằng nàng là cô nương tuyệt thế xuất trần như vậy. Bạch Ngọc Hàm, mặc dù dung mạo so sánh với tất cả mỹ nhân Trường Ninh cũng không thấy có chỗ nào hơn một chút, nhưng quanh thân người kia lại mang phong cách giống thanh lệ, để cho người khác không thể rời tầm mắt.

Thì ra là thân là thái tử Diệp Lâm, bên cạnh chưa bao giờ thiếu hồng nhan tri kỷ.

Tô Nghiêu than nhẹ một tiếng, hồi đáp: “A Dao nhớ. Bánh ngọt Minh Ngọc các ăn cực kỳ ngon.”

Người nọ lại cười ra tiếng, vẫn kéo tay nàng đi qua giữ trong lòng bàn tay, rừ rừ nói: “Nếu như người thích, ngày sau ta lại dẫn người đảm nhiệm chức vụ hôm nay nàng ta tới hồi báo tin tức có được gần đây.” Người cũng không nên suy nghĩ nhiều.

Tô Nghiêu không có nghe ra trong lời nói của hắn có lo lắng, ánh mắt lại nghiêng nhìn đến cây quạt bên người Diệp Lâm. Chiết phiến này hẳn còn mang theo trên người, nói rõ hẳn không bởi vì chính mình tự tiện viết trên mặt quạt mà tức giận. Tô Nghiêu cả gan chủ động nói: “A Dao hôm đó không tìm được giấy bút, không thể làm gì khác hơn là viết trên cây quạt này, mong rằng Điện hạ không cần giận A Dao.”

Trước mắt người nọ cũng muốn nói lại thôi, đành khắc chế sẽ phải phá khẩu mà ra lời nói, cuối cùng chỉ là nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Trong lòng có thứ gì từ từ trầm xuống, Tô Nghiêu rừ mắt xuống, lại nghĩ tới Thu Ngự, nhẹ giọng thờ dài nói: “Chỉ là này không biết chủ nhân của cây quạt này là ai, là Thu tiểu thư, hay là Bạch các chủ đây.”

Tô Nghiêu cho là, nàng chỉ cũng chỉ là than thở một câu, cũng không có trêu chọc đến Diệp Lâm, nàng thật không biết vì sao êm đẹp, người nọ liền nổi cơn điên. Diệp Lâm cơ hồ là khi nàng vừa nói đồng thời đột nhiên ấn nàng vào trong lòng, cắn răng nói: “Tô Nghiêu, người cái gì cũng không hiểu!”

Bị dùng sức ấn vào trong ngực Tô Nghiêu bày tỏ bất đắc dĩ, nàng quả thật cái gì cũng không hiểu....

Nhẹ nhàng, giọng nói của người kia ở đỉnh đầu nàng vang lên: “A Nghiêu, không có Thu Ngự, không có ủng hộ phiến làm, trong lòng của ta, chỉ có người.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: thẳng thắn

Tô Nghiêu bị hắn ôm chặt, hơi thở mạnh chỉ là tức, vô thức đẩy Diệp Lâm một cái, trong lòng cảnh giác. Thái tử điện hạ lại phát bệnh rồi, nàng thật sợ hãi.

Không ngờ đẩy như vậy, Diệp Lâm thế nhưng dễ dàng buông nàng ra, trong đôi mắt đen có chút trống rỗng, chỉ ngượng ngùng lặp lại: “Trong lòng của ta không có ai, chỉ có người. Chỉ có người.”

Tô Nghiêu không biến sắc dời về phía sau một chút, gờ tay lên ấn mi tâm. Sớm muộn gì nàng vẫn còn phải đi hỏi Từ Thận Ngôn, y thuật người nọ cao siêu như thế, nhất định sẽ biết Diệp Lâm động kinh hay không, phải tìm được biện pháp trị cho hắn một chút, không chế bệnh tình cũng là tốt. Nếu không cuộc sống tương lai còn dài, ngày nào đó Diệp Lâm nổi điên ăn nàng sạch sành sanh, cũng không phải là chuyện nàng muốn thấy.

Diệp Lâm nhảy cảm cảm thấy nàng khẽ lui về phía sau, chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau một hồi. Bất luận hắn khắc chế như thế nào, nàng đều sợ hắn phùng hân không quan tâm hắn; bất luận hắn giải thích thế nào, nàng đều không chịu tin tưởng hắn yêu nàng! Diệp Lâm không biết mình còn có thể làm cái gì, cái gì Thu Ngự, cái gì Bạch Ngọc Hàm, tại sao phạm là nhìn thấy một cô nương có liên quan tới hắn hệ, nàng đều cực lực thoái thác hắn?

Diệp Lâm rất nhớ nàng, nhớ nhưng nàng ôn tồn, nhớ nhưng mái tóc mềm mại ngát hương của nàng.... Nếu là bất luận nàng đều muốn phùng bị đến đây, sao không.... Sẽ không có chứng cứ tội danh chắc chắn?

Có chút ý niệm một khi nảy mầm, sẽ khó có thể ức chế nảy nở. Diệp Lâm chợt gờ tay lên kéo Tô Nghiêu còn có chút kinh ngạc tới đây, một nghiêng người ấn nàng ngồi xuống chỗ ngồi, trên cao nhìn xuống nhìn nàng, ánh mắt lạnh lạnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút không chú ý tất cả điên cuồng, giọng nói cũng có mấy phần cắn răng nghiền lợi. Hắn nói: “Tô Nghiêu, lòng ta rất thích người... người dám nói người không biết?”

Con người đen nhánh cứ nhìn nàng như vậy, tóc đen từ đầu vai chảy xuống, rớt trên mặt Tô Nghiêu, vừa lạnh vừa nóng. Tô Nghiêu đầu tiên là bị sợ, nháy mắt đến mấy lần, mới chậm rãi tìm thần trí về. Chỉ là ý thức được tình cảnh hôm nay của mình, lại khiến Tô Nghiêu càng thêm lúng túng khó chịu.

Nàng không biết, nàng vẫn cho là Diệp Lâm có chút động kinh, hoặc là trong lòng cất giấu một người, mới thỉnh thoảng lộ ra cảm xúc khó nắm bắt như vậy. Nói là trốn tránh cũng tốt, ngu xuẩn cũng tốt, Tô Nghiêu vẫn cố ý không để mắt đến một loại khả năng —— bất luận cô nương đó đến tốt cùng là người thế nào, Diệp Lâm vẫn sẽ đối với nàng sinh ra một loại dự cảm bí ẩn. Dáng vẻ này của Tô Dao quả thật khuynh thành, một mỹ nhân như vậy lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh, dù là đầu gối cũng sẽ không thờ ơ hờ hững, huống chi là Diệp Lâm là người trẻ tuổi huyết khí cương như vậy? Nếu vậy càng hồng bét, cô nương kia chính là Tô Dao cũng chưa biết chừng.

Bây giờ người này nguy hiểm giống như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, trông mắt đen như đêm khuya phải tiêu diệt nàng, Tô Nghiêu không biết được, cho đến bây giờ nàng mới rõ ràng, có phải đã là chậm quá hay không?

Tô Nghiêu đến thờ không dám thờ, chỉ sợ chọc giận Diệp Lâm hẳn lại làm ra hành động càng thêm kịch liệt gì nữa. Tóc của mình vốn là lông léo, mới vừa bị Diệp Lâm lôi kéo như vậy, đã hoàn toàn tán lác xuống, lúc này một cái tay Diệp Lâm ẩn vai của nàng, một cái tay khác muốn đề lại mái tóc dài của nàng, để nàng không thể động đậy.

Tô Nghiêu cắn môi một cái, chầm chước chốc lát, cố giả bộ trấn định nói: “Điện hạ chẳng lẽ quên ban đầu đã đáp ứng A Dao cái gì sao?”

Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ có thể sử dụng một ước hẹn kia để tranh thủ. Mặc dù nàng biết rõ, nếu nói ước định, cũng không có bất kỳ độc sức.

Ánh mắt Diệp Lâm lóe lên, tâm cuồng loạn cũng dần dần bình tĩnh lại. Vào giờ phút này ý trung nhân đang ở trước mặt hẳn không thể động đậy, tóc dài đen nhánh xõa đầy đất, trên mặt trắng nõn hơi ngượng ngùng đỏ ửng, khẽ cắn môi giả bộ trấn định khiến cô họng hẳn có chút khô.

Lúc này, nàng còn cầm cái ước định gấp quý kia đến nhắc nhở hắn? Tô Nghiêu à Tô Nghiêu, người đến tốt cùng là ngây thơ hay là ngu?

Tô Nghiêu trừng to mắt mà nhìn khuôn mặt tuấn mỹ khác thường từ từ hướng mình đi tới, trong lòng càng khẩn trương, thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng tim của mình, bùm bùm cũng nhanh muốn nhảy ra từ trong lồng ngực. Ban ngày ban mặt, Diệp Lâm chẳng lẽ tại trong đình giữa hồ muốn....

Bây giờ nàng đang suy tính có muốn gior tay cho cái tên háo sắc này một cái và miệng hay không, nhưng không biết một tát này xuống, hẳn sẽ tỉnh táo chút chứ. Ngày trước Diệp Lâm đối với nàng đủ loại vượt khuôn, Tô Nghiêu đều có thể dễ dàng tha thứ, nhưng hôm nay hành động của Diệp Lâm đã vượt qua ranh giới cuối cùng của nàng. Bất luận người này có thân phận gì, nàng đều không thể tiếp nhận giao cho người khác như vậy.

Suy tư, mặt của người kia đã gần trong gang tấc, môi mông khê mím môi, yên lặng nhìn nàng một hồi, rồi cuộc thờ dài, nghiêng đầu vùi mặt ở candelabra của nàng. Toàn bộ sức nặng thoáng chốc đặt ở trên người nàng. Tô Nghiêu thờ mạnh, cảm giác Diệp Lâm ôm chặt lấy nàng. Tô Nghiêu thờ không dám thờ, chốc lát liền có chút hít thở không thông muốn hôn mê, nhưng nàng không dám động, nàng sợ chọc giận người ở trên.

Trong đình yên tĩnh, màn duy bị gió nâng lên, ịch ịch mà ngăn cách tầm mắt của Tô Nghiêu.

Một hồi lâu, người nọ lật người ngồi ở một bên, còn ôm nàng thật chặt, giọng nói khàn khàn ở bên tai vang lên, khí nóng thổi khiến nàng tê dại một hồi, có chút uất ức, lại có điểm bá đạo: “A Nghiêu, đừng đẩy ta cho người khác nữa.”

Lần sau, hẳn không biết còn có thể khống chế được nổi mình hay không.

Một lòng từ từ thả lại trong bụng, Tô Nghiêu biết, Diệp Lâm đúng là vẫn còn tuân thủ nghiêm ngặt ước định của họ. Người này, thật đúng là một quân tử.

Một lát sau, Diệp Lâm nhẹ nhàng buông Tô Nghiêu ra, ngửa mặt nằm ở chỗ ngồi, nâng một cái tay lên che lại mắt, không muốn nhìn thấy vẻ mặt Tô Nghiêu khiếp sợ lại kinh khủng.

Tô Nghiêu sẽ làm như thế nào, như lần trước phẩy tay áo bỏ đi từ đó tránh hắn như xà hạt? Còn bết bát hơn, thương cho hắn một cái tát từ đó quyết liệt?

Kiếp trước cũng không phải như vậy, cũng không phải như vậy, hẳn tùy tiện như vậy, không cách nào khống chế cảm xúc của mình? Tô Nghiêu sẽ lấy việc đó để lùi bước, thái tử chính nhân quân tử, nhưng còn có thể yêu động tay động chân, nguy hiểm đến cỡ nào?

Diệp Lâm không biết.

Vào giờ phút này hẳn chỉ nằm ở chỗ ngồi, như trên bàn ức hiếp, mặc cho nàng hóa thân thành dao thót cắt thương tim của hắn, cũng sẽ không có một chút phản kháng. Hẳn không dám.

Tô Nghiêu vẫn không nhúc nhích.

Có lẽ là đã sớm làm ra dự tính xấu nhất, cho nên khi Diệp Lâm ngưng thì Tô Nghiêu liền lập tức thờ phào nhẹ nhõm, thân thể căng thẳng cũng dần dần buông lỏng. Trong đầu không đúng lúc mà nghĩ đến Diệp Tề nói câu kia: “..... Chỉ cầu Tô đại tiểu thư toàn tâm toàn ý đối với Tam ca..... Tam ca là thật tâm yêu thích Tô đại tiểu thư, kính xin Tô đại tiểu thư, đừng có để Tam ca phí một tấm chân tình.” “Tam ca hẳn một lòng sớm đã bị thương, sợ là không chịu được phản bội lần nữa.”

Diệp Lâm sẽ làm ra hành động mất lý trí như vậy, cũng vì nguyên nhân này thôi. Mặc dù là thân hắn cứu nàng thoát hiểm cảnh, nhưng trong lòng chưa

chắc sẽ không để ý. Bất luận như thế nào, quan hệ của Phong Diệp và Tô Dao từ trước cũng quá mức thân mật rồi, đổi lại là nàng, chắc hẳn cũng sẽ không tiêu sái mà cho qua.

Cho nên Diệp Lâm cho là nàng “Đẩy hẳn cho người khác” là muốn mình rút ra sao? Khi đó nàng rõ ràng đã làm cam kết, nói vĩnh viễn đứng ở bên cạnh hẳn, cũng sẽ không phản bội hẳn, cũng sẽ không đẩy hẳn cho người khác. Thế nhưng hẳn lại không chịu tin tưởng sao..... Có phải là hẳn chưa từng có âm áp, cho nên mới như vậy thiếu hụt cảm giác an toàn hay không?

Thân là người Tô thị, nàng không cho Diệp Lâm trí khôn như Tô Tự, cũng không như Tô Anh hiền hậu như vậy, nàng có thể làm được, trừ không cho hẳn thêm phiền toái, cũng chỉ có cùng một phần cảm giác an toàn thôi. Tô Nghiêu không giống lần trước bực tức rồi đi. Lúc này đáy lòng của nàng dâng lên một cổ đau lòng rậm rạp chẳng chặt, không nhận được nghĩ phải nói những thứ gì.

Diệp Lâm chỉ cảm thấy người nọ nhẹ nhàng chậm chạp ngồi đây, một lòng càng thêm nặng nề. Nàng muốn đi, nàng rút cuộc phải rồi đi, hẳn..... Còn có thể sẽ cùng nàng như hôm nay thân mật như vậy hay không..... Diệp Lâm hết sức hối tiếc, hẳn cũng không phải lấy được an ủi hôm nay liền có thể hài lòng, hẳn biết mình muốn gì, là người này, là tâm này.

Đang suy nghĩ, một cánh tay thon ngọc ôm lấy cánh tay hẳn, khe khẽ đẩy đẩy hẳn. Toàn thân Diệp Lâm cứng đờ.

Tô Nghiêu chỉ nhìn nhìn thấy người nọ từ từ xoay đầu lại, mắt đen trong tràn đầy tâm tình phức tạp suýt nữa bao phủ nàng. Lần này Tô Nghiêu không lùi bước, nàng nghĩ muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc mình có thể không chút tổn hao nào rồi Đồng cung hay không.

Tô Nghiêu cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Người không cần sợ, ta sẽ cùng với người, không đi.” Cho đến khi người một mình bước lên đài cao, cầm Vạn Lý Giang Sơn, được vạn người ngưỡng mộ. Trước đó, ta sẽ cùng với người, vẫn cùng với người.

Hai người giống như đều quên tôn xưng, lẫn nhau “Người” “Ta” tương xứng cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Diệp Lâm thậm chí có chút không thể tin được, trước mắt nghiêng người mà ngồi, khéo cười tươi đẹp làm sao cô nương nghiêm túc nói xong từng chữ từng câu, không cso dấu hiệu trốn bán sống bán chết. Thật lâu, Diệp Lâm mới tìm trở về giọng nói của mình: “A Nghiêu, người là nghiêm túc?”

Tô Nghiêu đưa tay cầm cây quạt lên vuốt ve, híp mắt gật đầu một cái, nói: “Giấy trắng mực đen ở chỗ này, a Nghiêu nói rồi, thì sẽ không nuốt lời. Chỉ hi vọng là Điện hạ sau này không nên làm tiếp những việc mà a Nghiêu không muốn.”

Diệp Lâm dùng một tay chống thân thể, cười đến có chút réo rắt thảm thiết: “Tô Nghiêu, tình ý của ta đối với người, thiếu chút nữa cột nhả người, người còn dám tin tưởng ta, còn dám ngồi ở bên cạnh ta?” Hẳn thận trọng, lúc nào cũng tính toán, chính là muốn nàng, chính là muốn làm những chuyện nàng không muốn kia, hẳn chính là muốn lấy được người này, lấy được tâm này. Hiện tại hẳn cùng nàng thẳng thắn, nàng còn dám ở lại bên cạnh hẳn?

Tô Nghiêu, người thật to gan.

Tô Nghiêu lộ vẻ mặt khó khăn, cắn môi một cái, có chút ủy khuất chỉ chỉ trên chiếu hai người lần lượt thay đổi đề tay áo, nói: “Điện hạ, thật ra thì người đề ép tóc của ta rồi.....”

Nàng coi như muốn đi, nàng đi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: trước tình

Diệp Lâm thấy buồn cười.

Đây chính là Tô Nghiêu, đây chính là Tô Nghiêu của hẳn, cảm được thì cũng buông được, không câu nệ nhưng không tùy tiện, chỉ cần mình gánh nổi trách nhiệm, liền mọi chuyện tùy tính tình của mình, am hiểu nhất Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cầm.

Diệp Lâm đứng dậy ngồi vào một bên, cười tươi như hoa, một tay chống cằm nhìn Tô Nghiêu thông thả ung dung sửa sang nghi dung.

Tô Nghiêu từ từ kéo tóc dài, lần nữa dùng cây trâm cố định, hít sâu vài cái, mới chân chân chính chính bình tĩnh lại. Thì ra là trong lòng Diệp Lâm người cầu mà không được, quả nhiên là Tô Dao. Ngày trước Diệp Lâm nói qua những lời đó đã có ý nghĩa thực tế, hẳn đầu phát bệnh, cái kia là tương tư.....

Chỉ là ngày trước Tô Dao vẫn nuôi dưỡng ở suối, không biết Diệp Lâm từ chỗ nào gặp qua Tô Dao rồi. Nàng suy nghĩ chung quy một ngày muốn nói rõ ràng với Diệp Lâm, nàng bắt quả là một người già, tim đã sớm đổi chủ. Chỉ là không biết Diệp Lâm có thể cho là nàng trúng tà nói năng bậy bạ hay không.

Diệp Lâm thẳng thắn, đối với Tô Nghiêu mà nói, coi như là hi nửa tổ lo, mừng là rút cuộc nàng bắt được một nhược điểm của hẳn, tới lấy được từ người an toàn, lo phải là dù sao nàng cũng là tu hú chiếm tổ chim khách, không biết được một ngày kia Diệp Lâm biết rõ chân tướng sẽ có phản ứng gì. Hiện

nay chỉ có thể cầm cái này tới “Uy hiếp” Diệp Lâm rồi.

“Kính xin Điện hạ lúc nào cũng nhớ ước hẹn.”

Diệp Lâm rũ xuống cười yếu ớt, nha đầu này, cho tới bây giờ vẫn còn chấp nhất ước hẹn cái gì gặp quý, lớn lên từ Đông cung lạnh lẽo như hán, khi nào là một quân tử?

“Nếu ta không thì sao?”

Tô Nghiêu cũng cười, ánh mắt khiếp người, lúm đồng tiền như hoa, trả lời nhẹ nhàng linh hoạt giống như là một trò đùa: “Này A Dao liền rồi đi.”

Diệp Lâm biết nàng nói được là làm được. Giống như kiếp trước, kiếp trước nàng cũng nói qua lời như vậy, khi đó hán không tin. Nay trong thiên hạ đều là vương thổ, nàng chạy trốn tới nơi nào mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hán. Nhưng sau nàng quả nhiên rồi đi, im hơi lặng tiếng, không còn bóng dáng, hán tìm nàng toàn bộ mười hai năm, rốt cuộc tìm được, cũng là tin tức năm thứ hai nàng rồi đi liền bệnh chết.....

Mười hai năm vắng vẻ, mười hai năm trắng đêm nhớ nhung, hán nhìn hết tầm mắt chân trời, ngồi trên cao đã lâu, một mực tìm nàng, một mực chờ đợi nàng trở lại, nhưng nàng lại ngay từ lúc mười năm trước, liền hưởng tiêu ngọc vẫn, lưu lại một mình hán ở nơi này lạnh lẽo mà sống.....

Tô Nghiêu à Tô Nghiêu, nàng chính là người nhẫn tâm như vậy.

Nghĩ đến chuyện cũ trước kia, đau lòng đến khó mà diễn tả bằng lời, Diệp Lâm rũ mắt xuống, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, đáp lại: “Ta đồng ý ngươi, Tô Nghiêu.”

Tô Nghiêu không để ý đến thần sắc Diệp Lâm đột nhiên cô đơn, không cẩn thận đụng phải tay phải bị thương của mình, hít vào một ngụm khí lạnh, nhếch miệng. Diệp Lâm luôn luôn chú ý Tô Nghiêu dĩ nhiên là thu hết tất cả vào mắt, một hồi đau lòng, chỉ muốn ôm nàng vào trong ngực thương yêu thật tốt, cũng không dám tùy ý làm, chỉ nghiêng người bắt lấy tay phải nàng giấu ở dưới sa y, nhủ lòng mi dai thật chặt.

Tầng tầng lớp lớp lụa trắng bao bọc bàn tay mảnh khảnh được giống như bánh chưng, Tô Nghiêu có chút ngượng ngùng, vô thức rút tay về phía sau, lại bị người nọ chặt chẽ níu lại, không thể động đậy. Một giây kế tiếp, Diệp Lâm khàn giọng nói: “Ngươi chịu khổ, a Nghiêu.”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, cũng may Phong Diệp và Hoàng hậu cũng không được như ý, lại nói, chuyện này nếu không có Tứ hoàng tử Diệp Tề giúp một tay, nàng thật đúng là không biết có thể thuận lợi thoát hiểm như thế hay không. Nghĩ đến vẻ mặt lo lắng lúc chia tay của Diệp Tề, mở miệng nói: “Còn phải đa tạ Tứ điện hạ rồi.”

Diệp Lâm không lên tiếng.

Hôm đó sau khi đưa Phong Diệp về Nhiếp Chính vương phủ, Diệp Tề liền biết điều đến Đông cung chịu đòn nhận tội, làm Tô Nghiêu giãy giụa như thế nào, làm thế nào lại khiến cho vết thương trên tay càng nghiêm trọng hơn nói hết mọi chuyện. Diệp Lâm tự nhiên đau lòng, nhưng cũng biết tính tình Tô Nghiêu, nghĩ đến nàng cũng sẽ không phục tùng để định đoạt như thế, liền chỉ nhân từ mà đẩy rất nhiều chuyện cho hán, coi như là trừng phạt rồi.

Chắc hẳn hiện tại hán đang bị sự vụ cuốn lấy không phân thân ra được, không ngừng kêu khổ đấy.

Diệp Tề cũng như hán, mẫu phi chết sớm, là nhờ nuôi ở dưới gối phi tử lớn lên. Không đồng dạng như vậy, hán quý vì thái tử, do dưới gối không con Phong Hoàng hậu tự mình nuôi dưỡng, mà Diệp Tề, cũng là cho Đoan phi nương nung nuôi dưỡng, sau Đoan phi lại chết sớm, liền không có phi tử nguyện ý nhận hán làm con thừa tự. Họ nói, Tứ hoàng tử Diệp Tề, có mệnh khắc mẫu. Lui về phía sau nữa, phụ hoàng liền phái một ma ma cho Diệp Tề, hán một mình ở từ rất sớm.

Hán lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Tề, Diệp Tề vẫn còn ở trong cung Đoan phi. Bởi vì Đoan phi ở trong cung cũng không được sủng ái —— những năm gần đây thật chỉ có Phong Hoàng hậu một người độc sủng, liền một mình cư ngụ ở trong điện phía bắc hậu cung, trong ngày thường vắng ngắt, hiếm có người tới.

Khi đó hán mới vừa biết thân mẫu của mình không phải Phong Hoàng hậu, cũng hiểu vì sao Phong Hoàng hậu chột đối với mình mắt lạnh tương đãi, sẽ không giống như trước dịu dàng dễ thân như vậy, trong lòng phần uất, bất tri bất giác liền đi bộ đến Thủy Lâm điện.

Đó là một mùa đông, đã qua bốn chín vẫn còn chưa từng thấy tuyết mỏng, vẫn duy trì lãnh. Hán đi tới quá dịch bờ sông, xa xa liền nhìn thấy một bóng người phi sắc nho nhỏ bị người xô xô đẩy đẩy hướng bờ sông đi tới.

Đến gần, mới nhìn ra là hai cung nhân thôi táng một thiếu niên nho nhỏ có mặt mày cùng hán rất có vài phần tương tự. Hán sớm biết Đoan phi trong Thủy Lâm điện nuôi một hoàng tử làm con thừa tự, còn chưa từng nghĩ, hoàng tử chưa bao giờ ra mắt này lại chịu ăn hiếp như thế, liền cung nhân nho nhỏ cũng dám động thủ với hán.

Có lẽ là bởi vì đồng bệnh tương liên, có lẽ chỉ là bởi vì khi đó tâm tình của hán không tốt, Diệp Lâm không hề nghĩ ngợi, liền tiến lên trách cứ hai cung nhân kia, ngăn ăn hiếp lại.

Khi đó hán cho là mình đã giúp được Tứ đệ, giúp hán xả được con giận, nhưng sau lại mới biết, ngày đó hai cung nhân tự dung bị thái tử trách cứ, lui về phía sau ngược lại càng quá phận hơn, nguyên nhân càng thêm đơn giản —— Diệp Tề là một tai tinh.

Hôm đó đi qua, Diệp Lâm có đại khái một năm không thấy Diệp Tề. Một năm nay, Đoan phi chết rồi, chúng phi không tránh kịp, Diệp Tề liền một mình

trong Thủy Lam điện.

Hắn lần nữa thấy Diệp Tề thì ngày đó bị thiếu niên nho nhỏ đã lớn lên thành mỹ thiếu niên không kèm chế được nụ cười kkkh dễ, vẫn ưa thích mặc toàn thân phi sắc, nụ cười lại âm trầm khiến cung nhân cả điện cũng tê dại hai chân.

Nghe nói Diệp Tề có phương pháp sửa trị cung nhân cứng đầu cứng cổ, Diệp Lâm không biết chính là thủ đoạn này, đến tốt cùng là đã trải qua bao nhiêu ăn hiếp mới luyện thành. Năm đó thiếu niên đứng bên bờ hồ run lấy bấy đứng ở sau lưng hắn đã lớn lên đứng đầu một cung, không còn có người khi dễ hắn, nhưng hắn lại dùng nụ cười phong lưu lang thang che giấu tất cả cảm xúc, không bao giờ có một người có thể đi vào nội tâm của hắn.

Diệp Lâm coi như là một ngoại lệ.

Nhắc tới cũng kỳ quái, đông đảo huynh đệ tỷ muội đang lúc quan hệ thân mật nhất với hắn, lại chính là Tứ đệ Diệp Tề. Hắn vốn là lạnh lẽo, Diệp Tề quá mức nhiệt tình, dần dần cũng có thói quen người này ôm sòm, cả trong hoàng cung, trừ phụ hoàng, có thể thẳng thắn nói lời thật lòng, cũng chỉ có một người như vậy.

Nghĩ tới đây, Diệp Lâm cười cười, giải thích: “A Tề có trách nhiệm bên người, nếu như ngày sau người có chuyện, giao cho hắn thì không cần phải lo lắng.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, trước nàng lại cảm thấy, Diệp Tề không chỉ là lang thang như vậy, xem ra cũng không nhìn lầm. Nhưng không có nghĩa là nàng không lo lắng, vì vậy nhũu mày, uyển chuyển nói: “Ngược lại thường nghe a Anh nhắc tới Tứ điện hạ.”

Diệp Lâm lại dấy lên khoe miệng lộ ra một ý vị không rõ, ngắt tay Tô Nghiêu, nhỏ giọng nói: “Ta và người không nên nhúng tay vào chuyện tình hai người bọn họ.”

Nhắc tới cũng đúng, chết sống có số phú quý tại thiên, Tô Anh so với nàng tinh táo hơn nhiều, Diệp Tề cũng không phải là người hồ đồ, nàng quả thật không cần buồn lo vô cớ. Tô Nghiêu nghĩ thông rồi, cũng liền gật đầu một cái không hề nói nữa.

Phía bên nàng nghĩ tới chuyện khác, cũng không chú ý tới Diệp Lâm thế nhưng từ từ cời bỏ băng gạc nàng băng bó kín trên tay phải. Chờ Tô Nghiêu cảm thấy tay phải lạnh lạnh có chút đau nhói, mới phản ứng được Diệp Lâm đang hơi cúi đầu, bôi thuốc cho nàng.

Ánh mắt rơi vào bình sứ bên cạnh, cũng là bình sứ nàng đã từng đưa cho Diệp Lâm. Tô Nghiêu quần bách, bây giờ nàng rốt cuộc biết cái gì là Thiên Đạo luân hồi rồi, khi đó tùy ý qua loa tắc trách cho hắn đồ, hiện tại ngược lại dùng trên chính tay mình.

Diệp Lâm lại chú ý tới vẻ mặt nàng biết vậy chẳng làm, xem như là thấu tất cả, ôn thanh giải thích: “Biểu ca đưa tới, sẽ không lưu lại vết sẹo, người có thể yên tâm”

Cái gì? Tô Nghiêu nháy hai cái mắt, Từ Thận Ngôn nhất định chính là một Tiểu Đình Đương, bảo bối gì đều có..... Đợi chút, Diệp Lâm có ý tứ là, hôm đó nàng đưa cho hắn thuốc trị thương hắn chẳng những dùng, còn nghĩ giữ lại bình, mang theo trên người..... Thâm tình đến đây, khiến nàng xấu hổ đến bực nào.....

Tô Nghiêu vô thức đưa tay rút về, tay người nọ bôi thuốc liền trừng phạt giống như dùng sức đè, Tô Nghiêu “Nha” một tiếng, gương mặt liếc nhìn Diệp Lâm, đành hoảng để hắn lôi kéo thoa thuốc.

Nàng không phải tránh hắn, là thẹn với hắn một lời thâm tình. Diệp Tề thấy phải hiểu nhất, hắn giống như phi chân tình.

“Điện hạ.” Tô Nghiêu đánh tiếng tăng hắng một cái, dò xét tính nói: “A Dao trước bệnh nặng, rất nhiều chuyện đều không nhớ.” Khi nào Tô Dao gặp qua hắn, đều không hề có quan hệ với nàng, khoản nợ này, nàng không chịu nổi.

Diệp Lâm cũng hết sức chuyên chú, không chút để ý “Ừ” một tiếng, cũng không làm ra phản ứng giật mình nào. Tô Nghiêu thấy hắn như thế, cũng liền nói xong hơn chục bạch chút: “Điện hạ sâu tình như vậy, với A Dao cũng là run như cây sậy, sợ rằng phải phụ Điện hạ.”

Tay bôi thuốc dừng lại, người nọ hơi nhũu mi dài: “Người là người nhất gan sợ phiền phức như vậy sao?”

“A Dao chính là nhất gan sợ phiền phức như vậy.”

Diệp Lâm trầm mặc mấy giây, cũng cười: “Không sao, ta có thể đợi.”

Chờ đợi này, người yêu ta, sau đó sẽ cũng đừng nghĩ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Không cam lòng

Diệp Tề gần đây có chút phiền.

Hắn có thù oán phải trả Tam ca hay là bởi vì chuyện Tô Dao mà giận hờn, Từ Thôi Thuật đẩy rất nhiều chuyện cho hắn, này Thôi Thuật cũng là không khách khí, chuyên chọn nghi nan chuyện vặt cho hắn làm. Những thứ khác không nói, chỉ cần một chuyện Lễ bộ, liền khiến hắn bẽ đầu sứt trán.

Dưới mắt mỗi năm một lần khoa khảo sẽ lập tức bắt đầu, Nhạn Triều không phải chỉ nhìn một cách đơn thuần tầng tầng tuyền chọn thành tích thi văn, còn có nhiều điều kiện kèm theo nữa, những điều kiện này có phù hợp hay không, cũng không có tiêu chuẩn nghiêm khắc, quyền lực quan lại địa phương cực lớn. Diệp Lâm có lòng thay đổi khoa khảo, tự nhiên không tránh được giao thiệp với quan lại phụ trách khảo hạch điều kiện kèm theo, hắn Diệp Tề ngự nhân hữu thuật, là mặt đối mặt giao chiến cùng đối trận, đối lại thăm điều tra như vậy, vẫn không thể bại lộ thân phận trong Đông cung, Diệp Tề vẫn không có biện pháp.

Vì vậy, việc học ở Hoàng Văn quán hắn cũng không lắm để ý, trái phải không có người tự tìm mắt mặt trâu chọc hắn, Diệp Tề cũng không lộ diện nữa, cả trái tim cũng gắt trên chuyện của Lễ bộ.

Hôm đó hắn theo thường lệ từ Chiêm Sự Phủ ra ngoài, đầy trong đầu đều là tin tức rối rắm, còn chưa đi tới cửa liền nghe người làm nghị luận, nói là mới vừa xe ngựa Tô phủ đi ngang qua, đưa thiệp cho người gác cổng Chiêm Sự Phủ, cũng không biết là mời người nào.

Diệp Tề nghĩ đến phải làm là tìm Tô Dao nói chuyện của Diệp Lâm, chỉ là vì không biết gì đưa tới Chiêm Sự Phủ, lấy mê luyện của Diệp Lâm đối với Tô Dao, dù là Tô Dao xông vào Đông cung, sợ rằng Diệp Lâm cũng là mừng rỡ như điên.

Cho đến khi đến cửa bị người giữ cửa gọi lại, Diệp Tề mới biết, thì ra là thiệp là đưa cho hắn, chỉ vì hắn chưa khai phủ, còn sống một mình ở phía bắc Thủy Lâm điện, mấy ngày nay hắn lại không ở Hoàng Văn quán lộ diện, lúc này mới quanh co đưa thiệp tới Chiêm Sự Phủ. Này thiệp cũng không phải là Tô Dao, mà là Tô nhị tiểu thư Tô Anh.

Tô Anh có việc tìm hắn? Nhưng hắn không tin.

Diệp Tề giờ tay lên rút một chén Phụng Hoàng đơn tung, ngón tay vô thức gõ ly. Bất luận kinh ngạc ra sao, bây giờ hắn còn ngoan ngoãn ngồi ở trong một gian phòng trang nhã ở Minh Ngọc các, ngẩng đầu chờ người đưa thiệp đến.

Tam ca có ý tưởng muốn kết thân với Tô thị thì hắn liền một mực khuyên Tam ca lựa chọn Tô nhị tiểu thư, thật không nghĩ đến Diệp Lâm thường ngày lý trí lạc quan lần đầu tiên trong cung yến nhìn thấy Tô Dao liền không nghe lọt lời của hắn.

Sau lại Tô nhị tiểu thư cũng tới Trường Ninh, hắn liền nhiều hơn mấy phần lưu ý, so sánh với Tô đại tiểu thư Tam ca mê năm mê ba, Diệp Tề lại cảm thấy Tô nhị tiểu thư càng giống như là một nữ nhi do gia tộc thư hương gia truyền nuôi dạy, mấy lần tiếp xúc, cũng có mấy phần hứng thú với người này.

Chỉ là Tô Anh hiển nhiên là ghét hắn, trong Hoàng Văn quán nhìn thấy nàng rõ ràng thấy tránh không kịp, phiền muộn không thôi. Diệp Tề cũng biết, Tô Anh ghét hắn như vậy, hơn phân nửa là bởi vì hoa danh bên ngoài của mình, sợ dính líu quan hệ với hắn có tướng ngại đến danh tiếng tài nữ của mình.

Nghĩ được như vậy, Diệp Tề không khỏi mỉm cười, không ngờ mấy ngày nay hắn không đi Hoàng Văn quán phiền nàng, nàng ngược lại đã tìm tới cửa.

Bên kia Minh Ngọc các gã sai vặt đã dẫn một cô nương đầu mang mịch ly, người mặc váy ngắn màu đỏ. Vừa vào nhã gian, người nọ liền giờ tay lên lấy mịch ly xuống, lộ ra khuôn mặt dí dỏm khá ái. Chính là Tô nhị tiểu thư ngày hôm trước còn tránh hắn như xả hạt, Tô Anh.

Diệp Tề đặt ly trà xuống, thấy Tô Anh mặt không giận dữ, trong lòng hiểu rõ đây không phải là Hồng Môn yến, liền không lo lắng gọi gã sai vặt lại thêm một bình Phụng Hoàng đơn tung, trái phải là Tô Anh đài thọ, hắn sao không chiếm nhiều tiện nghi chút.

Tô Anh chỉ thấy hắn hành động vô lại, cũng không ngăn trở, hôm nay nàng là tới nói chuyện đứng đắn, tự nhiên sẽ không để ý một bầu Phụng Hoàng đơn tung. Huống chi người trước mắt này vốn cũng không phải là người đoan chánh hiền nhã gì, nàng cũng phản đối hắn ôm mong đợi.

Không nói chuyện nói trở về, tuy là nàng vẫn rất ghét Diệp Tề, khi nhìn hắn giúp tỷ tỷ mình thuận lợi thoát hiểm, Tô Anh vẫn cảm thấy phải nói với hắn một tiếng cảm ơn. Ai ngờ người này liền tiếp mấy ngày cũng không đi Hoàng Văn quán, nàng hơi lưu ý chút, liền từ những thứ ong bướm kia đàm luận mới biết mấy ngày nay hắn đều ở đây trong Chiêm Sự Phủ của Đông cung, lúc này mới đưa thiệp đến Chiêm Sự Phủ.

“Không phải gần đây Tô nhị tiểu thư là không nhìn trúng Tề sao, thế nào hôm nay lại mời.....” Diệp Tề còn chưa nói hết, liền bị Tô Anh hắng giọng một cái trách móc.

“Hôm nay a Anh mời Tứ điện hạ, là vì chuyện của tỷ tỷ. Lần trước ở Hàm Quang Điện, đa tạ Tứ điện hạ ra tay.” Tô Anh một hơi nói ra những những lời này, chỉ sợ Diệp Tề nghĩ sai, chọc phải phiền toái không cần thiết.

Diệp Tề phản đối nàng ôm mong đợi gì, tự nhiên cũng chưa nói tới thất vọng, chỉ là người này bản liền hỏi giống như trách móc tâm tư phải sạch quan hệ biểu lộ thật sự vô cùng rõ ràng. Trong lúc nhất thời Diệp Tề có chút bức mình. Hắn cũng là số một số hai trong thành Trường Trữ, phong lưu phóng khoáng Tứ hoàng tử, thật giống như dính líu quan hệ với hắn là chuyện tình cờ nào không chịu nổi. Vì vậy, miệng Diệp Tề lộ ra một tà khí cười, nghiêng người đến gần ngồi thẳng ở một bên Tô Anh, dáng vẻ nghiêm túc: “Nếu là vì chuyện Tô đại tiểu thư, vì sao đại tiểu thư không thân (cận) nói cảm ơn, mà là đối lại người chán ghét Tề như vậy tới?”

Hơi thở Tô Anh cứng lại, phản xạ có điều kiện né tránh về phía sau, vì sao, còn không phải là bởi vì hai ngày nay tỷ tỷ nàng giống như mất hồn, không biết cả ngày đang suy nghĩ gì, chứ đừng nói tới tâm tư nói cảm ơn. Ngay cả đại ân lần trước của Từ Thận Ngôn, cũng bởi vì lần trước vào cung dâng đầy (về) sau, chỉ tặng chút lễ vật, nhưng không gặp mặt.

“Thân thể tỷ tỷ khó chịu lại không muốn khinh mạn Điện hạ, liền do a Anh nói cảm ơn.” Tô Anh nhướn mày lên, lời nói xoay chuyển: “Thế nào, ý của Tứ điện hạ là a Anh không đủ tư cách sao?”

Diệp Tề liền vội vàng lắc đầu: “Đâu có đâu có, ở trong mắt Tề, nhị tiểu thư có thể so với đại tiểu thư hơn nhiều, đảm đương nổi danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân Trường Ninh.”

Đệ Nhất Mỹ Nhân? Tô Anh cười lạnh một tiếng, từ xưa tới nay, được gọi là Đệ Nhất Mỹ Nhân, cũng là không có mấy người được tốt, ước chừng cũng là bởi vì hồng nhan bạc mệnh. Nàng cũng không muốn làm Đệ Nhất Mỹ Nhân, huống chi có tỷ tỷ ở đây, nàng tất nhiên tự biết mình.

Tô Anh giơ tay lên thả một cái hộp vào trên bàn con, đẩy qua chỗ Diệp Tề bên kia, giọng nói có thể nói lạnh nhạt: “Một chút tâm ý, kính xin Tứ điện hạ vui vẻ nhận.”

Diệp Tề cũng không có khách khí, cũng không nhìn một cái, liền trực tiếp nhét vào trong tay áo, tiếp tục không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Tô Anh.

Tô Anh bị nhìn chăm chú da đầu có chút tê dại, ho nhẹ một tiếng liền đứng dậy, nắm lấy mạch lý, nói cáo từ: “Nếu Tứ điện hạ đã nhận lễ, a Anh cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ của tỷ tỷ, liền không quấy rầy Tứ điện hạ nữa. Nếu là Tứ điện hạ còn muốn phẩm một chút trà, cứ việc gọi, tiền trà này ghi vào a Anh là được, coi như là a anh xin Tứ điện hạ.”

Diệp Tề “Hi hi” một tiếng bật cười: “Tô nhị tiểu thư cho là Tề sẽ đề ý tiền trà này?”

Tô Anh cũng cười rục rờ, nói: “Tứ điện hạ dĩ nhiên không thêm đề ý, trong thiên hạ đều là vương thổ, những nơi giáp ranh hẳn là vương thần, a Anh đường đột.”

Dứt lời, liền khom người, mang mạch lý vào đi xuống dưới lầu.

Diệp Tề nhìn bóng lưng nàng có chút dở khóc dở cười, cái tiểu nha đầu này không dễ nói chuyện, vừa bắt đầu không phải vô cùng tốt sao, hai ba câu liền không hài lòng, vậy cần gì mời hẳn ra ngoài?

Diệp Tề đưa tay móc ra cái hộp nhỏ từ trong tay áo, hộp được điêu khắc tuyệt đẹp được điểm mã não chân trâu bên trên, một cái là biết được là đồ chơi hiếm có, một cái hộp còn như vậy, chớ nói chi là bên trong. Diệp Tề mở hộp ra, hiện ra ngay trước mắt là một đôi khuyên tai ngọc hình kỳ lân, không phải người trong nghề tự nhiên cũng nhìn ra được, chất lượng là cực phẩm, nhất định là trân phẩm trong nhân gian. Ra tay xa hoa như vậy, xem ra Tô thị đúng là không thiếu kỳ trân dị bảo.

Hắn chỉ là có chút không hiểu, đưa cái gì không được, tại sao Tô Anh phải đưa hẳn khuyên tai ngọc?

Đồng cung, Tây Noãn Các.

Một tay Diệp Lâm khoác lên án kỷ trước người, một cái tay khác vuốt ve cây quạt bên hông, tóc dài đen nhánh đã cời ra, tùy ý xõa ở phía sau, áo bào tím quanh co khúc khuỷu.

“Ngươi nói hôm nay a Tề cùng Tô nhị tiểu thư gặp nhau ở Minh Ngọc các?”

“Vâng” ngồi ở gần cửa là một nữ tử áo trắng, chính là các chủ Minh Ngọc các lạnh lạnh như sương hôm đó, Bạch Ngọc Hàm.

Diệp Lâm cười khê một tiếng, cũng không lăm đề ý: “Hắn nghĩ đi gặp, liền thấy thôi. Từ sau chuyện như vậy, không cần cố ý tới đây bảm bảo, tìm người tới thông báo là được. Người thân là các chủ Minh Ngọc các, ít đến Đồng cung thì tốt hơn.”

Bạch Ngọc Hàm thấy đáng về hắn không chút đề ý như vậy, không khỏi có chút giật mình, Tứ hoàng tử Diệp Tề là người Đồng cung, đây là mọi người đều biết chứ? Hôm nay ở Minh Ngọc các Tứ hoàng tử và Tô gia nhị tiểu thư rõ ràng là giương cung bạt kiếm, nếu là đã thương hòa khí hai nhà chỉ sợ cũng không được, Diệp Lâm đều không quản lý sao? Cái này cũng chưa tính, mới vừa thái tử lại nói cái gì? Để nàng không cần đến Đồng cung tới? Nàng chỉ chỉ là..... Nàng chỉ cũng chỉ là..... Muốn gặp hắn một lần....

“Ngọc Hàm chỉ là không yên lòng người khác, nếu là tin tức có sai tri hoãn đại sự của điện hạ..... Ngọc Hàm....” Bạch Ngọc Hàm hoảng loạn giải thích, nói cho cùng vẫn là muốn vùng vẫy giãy chết, lời nói lại bị Diệp Lâm vô tình cắt đứt.

“Được rồi lúc ngươi đi, mang Thập Tứ đi đi, về sau những việc này, để hắn báo là được.”

Bạch Ngọc Hàm nhất thời cứng họng. Thái tử điện hạ thả đem Ảnh Vệ cho mình, cũng không chịu để nàng ra vào Đồng cung, gặp hắn một chút sao? Nghĩ đến hôm đó, Bạch Ngọc Hàm cười khổ một tiếng.

Đúng rồi, đúng rồi, thái tử điện hạ tất nhiên là vì Tô gia đại tiểu thư mới cẩn thận dè dặt như thế.

Ngày trước hắn không đề ý nàng, bởi vì nàng vì vội vã muốn thấy phải giả trang hơn nửa ngày, bởi vì nàng vì hắn nhẹ nhàng thoáng nhìn sẽ phải mừng rỡ hồi lâu, hắn không đề ở trong lòng. Nhưng hôm nay là chuyện châm chọc cỡ nào, hắn bởi vì Tô Dao rất cuộc chú ý tới nàng, hơn nữa cũng không hề thấy nàng nữa.....

Bạch Ngọc Hàm vốn không hiểu, Tô Dao đến tốt cùng có cái gì tốt, nàng rút cuộc tốt ra sao, mới có thể khiến Diệp Lâm lạnh nhạt lập tức bỏ tất cả nguyên tắc, cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chuyển cơ

Nghe được tiếng hít thở của người kia có chút rối loạn, Diệp Lâm giương mắt nhìn Bạch Ngọc Hàm.

Người này từ trước đến giờ không có cảm xúc gì, lạnh lạnh tính khiết, hẳn mới yên lòng giao Minh Ngọc các cho nàng tới xử lý. Nhưng nếu là người này động tâm tư không nên động, Diệp Lâm nhất định sẽ không chút do dự giải quyết nàng. Minh Ngọc Các chủ còn có thể thấy người mới, thế nhưng hẳn lại không thể để bất luận kẻ nào tổn thương Tô Nghiêu.

“Người là người thông minh, phải biết bốn phận của mình là gì.”

Diệp Lâm dừng, lời vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy Bạch Ngọc Hàm quỳ xuống. Bạch Ngọc Hàm đề giọng nói thật thấp, sợ hãi xấu hổ: “Phiền thông tri lỗi, Ngọc Hàm cũng không dám suy nghĩ lung tung.”

Là Diệp Lâm phái người chuộc nàng từ Túy Tiên lâu ra ngoài, để nàng miễn ở chỗ đó, bảo vệ trong sạch của nàng. Nàng tự biết thân phận đề tiện, ngay cả ở lại bên cạnh Diệp Lâm làm thị nữ cũng không có, càng không nên nghĩ thái tử điện hạ tôn quý. Thái tử điện hạ là ân nhân cứu mạng phụ mẫu tái sinh của nàng, giống như chân trời, xa không thể chạm, chỉ có thể nhìn lên và tôn kính, dù là ước mơ, đều giống như là sai lầm của mình. Nhưng người đòi đều có Thất Tinh Lục Dục, nàng..... Nàng chỉ là không cẩn thận đánh mất tâm ở Đông cung không tìm về được nữa rồi....

Diệp Lâm thấy nàng lạnh lợi như thế, cũng không trách móc nặng nề. Lĩnh ngộ cho giỏi, dù sao cũng là một kẻ nữ lưu, hẳn cũng không muốn nói quá mức trực bạch, đã thương da mặt của nàng. Người này đối với mình có ý định như thế nào, Diệp Lâm chưa bao giờ để ý qua, chỉ là lúc này không giống ngày xưa, hẳn không muốn Tô Nghiêu hiểu lầm, hai không muốn Bạch Ngọc Hàm còn ôm ảo tưởng đi làm đường.

Bạch Ngọc Hàm đã như chim sợ nả, lại không dám ở Đông cung dừng lại chốc lát, nàng rất sợ không còn cơ hội nhìn thấy Diệp Lâm, lúc này lựa chọn tốt nhất chính là rời đi. Vì vậy, Bạch Ngọc Hàm vội vàng xin lỗi Diệp Lâm, chuẩn bị lui xuống.

Thấy Diệp Lâm chỉ lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, tâm Bạch Ngọc Hàm kinh sợ lui ra bên ngoài, vừa đi tới ngưỡng cửa rồi lại bởi vì Diệp Lâm đột nhiên nói mà dừng lại bước chân.

Người nọ âm sắc lạnh lạnh, rõ ràng không chút để ý, nhưng lại mang theo vài phần cảnh cáo: “Tô Nghiêu là nữ chủ nhân của Đông cung, tương lai là Hoàng hậu, người nên hiểu ý ta.”

Hơi thở Bạch Ngọc Hàm cứng lại, nói không ra lời, trên mặt một tia huyết sắc sau cùng cũng biến mất, chỉ cảm thấy quanh thân cũng lạnh lẽo, giống như đưa thân vào Hàn Băng Địa Ngục —— hẳn thậm chí biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì sao?

“Ngọc Hàm hiểu.”

Chỉ là con đường phía trước gian nguy, coi như nàng không động lòng tư, còn có Thái tử Nhiếp Chính vương nhìn chăm chăm, Tô Dao cũng không nhất định gả vào Đông cung.....

Diệp Lâm nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Hàm, từ từ nắm chặt chiết phiến trong tay. Hôm đó hẳn đem đầy nhiệt tình nói thẳng ra, đã là ôm quyết tâm “Hắn phải chết”, mặc dù nhìn như hiệu quả rất tốt —— lấy được Tô Nghiêu cam kết sẽ không rời đi, nhưng trên thực tế là, Tô Nghiêu đã mấy ngày không tới Đông cung rồi.

Bình tĩnh giống như là không xảy ra qua, giống như hôm đó tất cả giống như là một giấc mộng, hẳn không kim hãm được, còn là thái tử điện hạ tiến lùi thoả đáng, mà nàng còn lớn hơn đình đặc được voi đòi tiền hẳn. Nhưng này nếu thật chỉ là một giấc mộng, Diệp Lâm lại cảm thấy không cam lòng.

Bạch Ngọc Hàm đi không bao lâu, một đạo kim ti nam đồ trang trí khắc ngoà điều lóe ra một bóng người, trên mặt mắt mác chột lóe lên, rất nhanh bị nghiêm túc thay thế.

“Từ điện hạ và tả hữu đã chờ điện hạ rồi.” Người nói chuyện chính là chiêm sự của Đông cung, Thôi Thuật, Thôi Ý Hạnh.

Thi Hương đã qua rất nhiều ngày, mắt thấy sẽ phải Thi Đình rồi, Nhạn triều vốn thịnh hành phong thái ôn hoà, khảo hạch làm rồi ki cương khó có thể chính xác, quan lại địa phương bên kia lại có Phong Diệp âm thầm trở ngại, chuyện khó làm cực kì. Không riêng Diệp Tễ, ngay cả Thôi Thuật cũng là cả ngày ở trong Chiêm Sự Phủ, bề đầu sút trán mấy ngày. Hôm nay hẳn dám không nghe lời Diệp Lâm, ai biết còn chưa có mời hẳn, Bạch Ngọc Hàm liền đi tới rồi.

Diệp Lâm giờ tay lên đề mi tâm “Ừ” một tiếng, mặc cho cung nữ nhanh chóng phủ thêm một cái áo lông chồn bạc, đi đến Tư Chính điện, giống như thuận miệng hỏi: “Mới vừa vì sao không trông thấy Bạch Ngọc Hàm?”

Bước chân Thôi Thuật hơi chậm lại, rất nhanh ổn định lại, gật đầu nói: “Thuật cho là, như vậy không hợp quy củ.”

“Cái người này còn thật thú vị, ngày trước mỗi ngày đi Túy Tiên lâu nhìn nàng cũng không cảm thấy không hợp quy củ, Bạch Ngọc Hàm chính là người từ Túy Tiên lâu chuộc ra ngoài, thế nào từ lúc nàng làm các chủ Minh Ngọc Các, người lại không chịu thấy nàng rồi hả?” Diệp Lâm nhìn hẩn một cái, về mặt người sau kính cần, sắc mặt bình tĩnh.

Thôi Thuật nói lang ra chuyện khác: “Trước đó vài ngày Điện hạ gọi Từ nhị công tử vào Lễ bộ, ngược lại tra ra không ít thứ.”

Diệp Lâm cười khê một tiếng, cũng không cãi cộ với hẩn, Thôi Thuật nghĩ cái gì vốn là không có quan hệ với hẩn, cũng chỉ là một nhắc nhở thôi. Thôi Thuật không muốn nói, cũng liền thuận theo hẩn: “Nhắc nhở động tác của hẩn một chút, chưa thấy được người phủ Trưởng công chúa Hoài Dương yên tâm, ta giữ lại hẩn còn có chỗ dùng, chớ để Hạ Ngạn Đình nhanh như vậy đem lòng sinh nghi.”

Thôi Thuật nghe vậy đồng ý: “Chỉ là Tứ điện hạ bên kia vẫn không tiến triển chút nào. Quan viên địa phương hơn phân nửa ngại mặt mũi vị kia, không chịu nhả ra.”

Diệp Lâm lại nhớ tới lời Bạch Ngọc Hàm nói hôm nay, Diệp Tề đi gặp Tô Anh.... Chờ đến Tư Chính điện, Diệp Lâm liền thấy khuyên tai ngọc Kỳ Lân Diệp Tề giắt bên hông, trong lòng chứng thực được một điều, không khỏi cười, quay đầu nói với Thôi Thuật: “Quan viên địa phương bên kia..... Sẽ rất nhanh khai thôi.”

Khi đó Thôi Thuật và Diệp Tề đều không rõ ràng sao Diệp Lâm nắm chắc phần thắng như vậy, nhưng rất nhanh, Diệp Tề liền phát hiện, khi hẩn lần nữa tiến về phía quan viên địa phương thì chợt lấy được chiêu đãi trước nay chưa có, khiến hẩn bề đầu sứt trán vài ngày được giải quyết.

Diệp Tề đầu tiên là không rõ chân tướng, cho đến khi Diệp Lâm nhắc tới chuyện của Tô thị, Diệp Tề mới chậm rãi suy nghĩ ra.

Thì ra là hôm đó Tô Anh đưa tới khuyên tai ngọc Kỳ Lân cũng không phải một loại Kỳ Trân Dị Bảo, còn là tín vật của Tô thị. Thấy vật như gặp người, truyện này trong hơn phân nửa quan viên đều có quan hệ sâu xa với Tô thị, thấy khuyên tai ngọc Kỳ Lân dĩ nhiên là muốn lễ ngộ ba phần. Tô thị mặc dù không phải vương công quý tộc, ở trong lòng thiên hạ, này phân lượng nhẹ hơn hoàng gia nhiều. Cái kia lúc Tô Anh thay Tô Dao tới cảm ơn hẩn, thế nào chỉ tặng miếng khuyên tai ngọc khó coi vậy, thì ra là nàng vốn cũng không phải là tới tặng lễ, mà là tới thay hẩn thư khó khăn.

Diệp Tề không ngờ Tô Anh sẽ có ý định như thế, trong lòng tính toán lần sau gặp nàng, nhất định phải cảm tạ thật tốt. Diệp Lâm lại biết, Tô Anh đưa Diệp Tề tín vật, không thiếu được Tô Nghiêu chỉ điểm.

Nàng người này chưa bao giờ ngu, nàng chỉ là mọi chuyện không muốn để ở trong lòng, mọi chuyện không muốn dính vào thôi. Thế nhưng một lần, nàng lại là vì hẩn phá vỡ ranh giới cuối cùng của mình.

Đêm khuya yên tĩnh.

Tô Nghiêu tắm rửa thay quần áo xong, liền gọi Gấm Diên đi xuống nghỉ ngơi. Nàng không có thói quen có người ở bên ngoài gác đêm, mấy ngày nay cũng không có ai mặc kệ nàng, nàng liền thường xuyên để Gấm Diên trở về phòng ngủ.

Mấy ngày nay nàng có chút không dám thấy Diệp Lâm. Cũng không phải là sợ hẩn, chỉ là mình vào thân xác Tô Dao thủy chung có chút áy náy, lại không dám giống như trước bình bình thần thần nhìn thẳng hẩn thôi.

Mới vừa vòng qua bình phong Vân Mẫu, Tô Nghiêu liền nghe thấy tiếng động từ cửa sau, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, nàng cúi đầu kêu một tiếng: “A Cừu!”

Cửa sau mở ra, một đạo bóng người màu đen quen thuộc nhảy vào từ cửa sổ, cùng lúc đó, một bóng người khác bỗng dưng chắn phía trước Tô Nghiêu.

Người tới chính là Tô Nghiêu tránh không kịp Thế tử Nhiếp Chính vương, mà này ngăn ở phía trước Tô Nghiêu, cũng là Ảnh Vệ a Cừu.

Phong Diệp hiển nhiên không ngờ có một cô nương xinh đẹp, khê lui về phía sau một bước, rất nhanh hiểu được, hí nhất cười: “Người mỗi ngày đến phòng ta tới?”

Tô Nghiêu cũng mệt mỏi, giờ tay lên đề mi tâm, thở dài một hơi. Chuyện ở Hàm Quang điện cũng qua chưa lâu, hẩn và Phong Hoàng hậu tính toán mình Tô Nghiêu không quên một chút, người này còn dám nghênh ngang tới Tướng phủ, là không biết xấu hổ đi! Hẩn ngược lại coi Tướng phủ không người nào, muốn đến thì đến, muốn đi liền đi? Nghĩ an an ổn ổn qua cuộc sống làm sao lại khó thế, một mặt phải dụ dỗ thái tử điện hạ, để tránh còn phải để phòng như vậy.

“Thế từ bắt gác đêm khuya nhảy cửa sổ mà vào không quá thích hợp sao?” Thật may là nàng còn có a Cừu, nếu không bây giờ nàng lại muốn lo lắng cho thanh bạch câu mình rồi.

Phong Diệp không để ý tới Tô Nghiêu chất vấn, mở miệng liền nói: “Người cứ như vậy muốn làm mẫu nghi thiên hạ sao?”

Nói gì thế..... Tô Nghiêu có chút không hiểu nổi Phong Diệp suy nghĩ gì, tình cảm nàng không muốn lại bị hắn chiếm tiện nghi, chính là muốn làm mẫu nghi thiên hạ rồi hả? “Thế từ đang nói cái gì?”

“Chuyện Lễ bộ, người dám nói không có công lao của người?” Chuyện Lễ bộ vốn đã nắm chắc phần thắng, Phong Diệp nơi nào nghĩ đến quan viên dưới kia đột nhiên tới tập phản bội, trừ Tô gia, xin hỏi thiên hạ này còn có thể tìm ra một thế lực ảnh hưởng to lớn như thế nữa, người giải quyết chuyện có hiệu suất như thế?

Tô Nghiêu nghe Phong Diệp chất vấn, cũng biết Tô Anh bên kia có tác dụng, trong lòng càng muốn bật cười, cho nên Phong Diệp đến tốt cùng đặt mình ở một vị trí gì đó, mỗi đêm khuya tới đây chất vấn nàng —— họ không phải đã sớm trở mặt thành thù rồi hả? “Chúng ta Tô gia có lập trường, người không phải là sớm biết sao?”

“Ý của Tô Tương ta dĩ nhiên là biết, chỉ là A Dao, người làm ta quá là thất vọng.” Một đôi mắt hồ ly của Phong Diệp đột nhiên trở nên sắc bén, bước một bước về phía trước, chỉ thấy a Cửu đặt một cái tay ngay tại bên hông.

A Cửu là người dùng kiếm, chỉ là ngại thân phận của ảnh vệ, cho nên nhuộm kiếm, trong ngày thường liền quần ở bên hông, lần này Tô Nghiêu gọi gấp, chưa chuẩn bị tốt để nghênh chiến —— tổng hợp kinh nghiệm lần trước, a Cửu cũng không nghĩ đến Tô Nghiêu sẽ để cho mình ra ngoài.

Tô Nghiêu chờ tính khuyên Phong Diệp: “A Dao đã sớm cùng Thế tử không hề qua lại, tại sao Thế tử lại nói thất vọng? Chính là Thế tử thủy chung tìm không dứt bỏ quá khứ, lại có can hệ gì với a Dao?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bí mật

Tô Nghiêu nói lời này thật sự là có chút đã thương người, nhưng hiện tại nàng cũng không thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác đứng ở trên lập trường Phong Diệp lo lắng rồi. Nếu nói là ngày trước nàng còn ôm một chút áy náy với Phong Diệp, hiện tại cả một ít áy náy kia cũng theo chuyện ở Hàm Quang Điện tan thành mây khói.

Nàng cho là Phong Diệp tối thiểu là người thân thân đáng đáng, lại không nghĩ rằng hắn sẽ làm ra chuyện xấu xa như vậy, lúc này nàng không có tiến lên cho hắn hai cái bạt tai, cũng chỉ là sợ rồi a Cửu quá xa, người này lại làm chuyện quá quái gì nữa.

Phong Diệp nghe nàng nói xong những lời này, vẻ mặt quả nhiên là thay đổi liên tục, khí vũ hiển ngang biến thành u ám —— Tô Nghiêu mỗi một lần thấy hắn, cũng không nhìn thấy sắc mặt tốt gì. Người nọ yên lặng đứng ở dưới ánh trăng chói lát, một nửa sáng ngời một nửa xám xịt, Tô Nghiêu rõ ràng cảm thấy lúc hắn nói chuyện cắn răng nghiền lợi: “Tô Dao, người điên rồi.”

Tô Nghiêu chỉ cười khẩy.

Ngoan độc? Có thể có âm toán Từ Thận Ngôn, đứng sau thiết kế chuyện ở Hàm Quang Điện Thế tử Nhiếp Chính vương hung ác?

Chỉ là lời như vậy Tô Nghiêu chắc sẽ không nói ra khỏi miệng, chỉ trầm mặc lui về sau mấy bước, ngáp một cái nói: “Nếu không có việc gì, Thế tử mời trở về đi. A Dao và Thế tử, đã không có gì để nói rồi.”

Người nọ cũng lộ ra một nụ cười làm người sợ hãi lạnh lẽo, nửa gương mặt ẩn trong bóng đêm nhìn không rõ, Tô Nghiêu nghe hắn nói một chữ một cái: “Tô Dao, người sẽ phải hối hận.”

Hối hận không? Tô Nghiêu nhẹ nhàng rũ mắt cười, nàng Tô Nghiêu mặc dù không có ngọn gió nào, chính là người phạm thế tục, nhưng nàng cũng hiểu được đạo lý phụ trách lựa chọn của mình, nếu nàng chọn Diệp Lâm, thì vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận.

Phong Diệp hình như còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Tô Nghiêu đã không muốn nghe nữa, cười khẽ một tiếng xoay người đi, đối với Phong Diệp nửa uy hiếp nửa cảnh cáo ngoảnh mặt làm ngơ: “Thế tử về sau, kính xin quang minh chánh đại đi vào từ cửa chính Tướng phủ.”

Qua hôm nay, nàng nhất định phải nói với Tô Tự cảnh giới lại Tướng phủ, đường đường Tướng phủ Nhậm triều, thậm chí ngay cả Phong Diệp đến cũng không phát hiện, nếu là có một ngày người nào động tâm tư không đứng đắn muốn ám sát Tô Tự, chỉ sợ là đâm một chính xác. Nàng cũng không thể để a Cửu không ngủ không nghỉ mọi thời tiết bảo vệ an toàn của mình chứ?

A Cửu thấy Phong Diệp xoay người nhảy ra, Tô Nghiêu đã không có nguy hiểm nữa, đang muốn rời đi, lần nữa biến mất trong bóng đêm, chỉ nghe thấy người nọ chột mồm miệng. A Cửu nghiêng đầu nhìn Tô Nghiêu, người sau dừng trước màn ngăn Hoàng Thủy Tinh Châu, mắt ngọc mảy mai, nụ cười sáng chói, nàng nói: “A Cửu, người sẽ luôn luôn bảo vệ ta bình an, có đúng hay không?”

A Cửu có chút mất hồn, lời Tô Nghiêu đi qua đầu óc của nàng, thậm chí cũng không dừng lại, liền phòng ngoài mà qua, thân thể phản xạ tự đắc gật đầu một cái, đồng ý về sau mới giật mình mình lại bị người nọ đoạt lý trí. Hoàng thân như vậy, đối với một người trải qua bách chiến mà nói, có vẻ có chút xấu hổ. Vì vậy a Cửu che giấu ho khan một tiếng, luôn luôn ít nói nàng thế nhưng muốn mở miệng nói chút gì, tới hóa giải bối rối của mình.

Tô Nghiêu lại không phát hiện a Cửu có cái gì khác thường, giống như nhớ tới cái gì ân cần nói: “Tối nay người ở đây lộ mặt trước mặt Phong Diệp, sẽ bị thái tử điện hạ trách cứ không?”

A Cửu lắc đầu một cái, như cũ là lời ít mà ý nhiều: “Không biết.”

Xem ra Diệp Lâm vẫn là rất thông tình đạt lý, ngày trước nàng nhìn thấy dáng vẻ hần đối đãi cái Ảnh Vệ khác làm theo phép, còn tưởng rằng hần là chủ tử nghiêm khắc, không ngờ..... Còn chưa có nghĩ xong, a Cửu lại nói một câu: “Đại tiểu thư là chủ tử.”

Tô Nghiêu không có coi là quan trọng, nghe vào tai liền qua tai bên cạnh, chỉ coi a Cửu bề ngoài trung thành, dù sao hiện tại nàng coi như là ăn nhờ ở đậu, vì vậy cũng không để ý.

Sau khi Phong Diệp rời đi vài ngày, Tô Nghiêu vui ở trong phủ như cũ, Sùng Văn quán bên kia cũng không phải người tới hỏi thăm, Tô Nghiêu cho là, gần đây Diệp Lâm cũng không đoái hoài tới nghe Thôi Thái Phó nói những ngày kia rồi, lý luận suông cũng không bằng thực tế thao luyện, để cho Diệp Lâm không nghĩ thời gian đã không có nhiều lắm rồi. Mấy ngày tiếp theo từ trong miệng Tô Anh nghe được khoa khảo án có tiến triển, chính là vùng nở hoa tiết tiết cao, Tô Nghiêu cũng liền yên lòng. Xem ra thanh danh của Tô thị vẫn còn có chỗ dùng. Nàng có thể giúp, Tô Nghiêu cảm thấy rất vui mừng.

Tô Nghiêu cho là, đi một bước nhìn một bước, có thể trộm được một ngày an nhàn cũng coi là nàng kiếm được, chỉ là không ngờ, êm đẹp ở ăn trong tướng phủ, cũng có thể chọc phải phiền toái lớn.

Nàng cho là mình đã quá dễ điều, không ngờ còn có thể đưa tới Hoàng đế trong hoàng cung đại nội chú ý. Một đạo thánh chỉ đến Tướng phủ tuyên Tô Nghiêu vào cung thì Tô Nghiêu nguyên cái đầu đều lớn rồi.

Đương Kim Bệ Hạ đã có mấy năm không tự mình xuống thánh chỉ, chớ nói chi là hư danh hôm nay, Đông cung và Nhiếp Chính vương phủ giường cung bật kiêu, trước mắt dĩ nhiên bằng mặt không bằng lòng mơ hồ phát triển đối chọi gay gắt. Vì vậy, khi tuyên chỉ Lưu nội thị cầm thánh chỉ xuất hiện tại Tướng phủ cửa, Tô phủ trên dưới một mảnh yên tĩnh, mặt Tô Tự chìm khiến Tô Nghiêu sinh ra một loại ảo giác, giống như thánh chỉ này là muốn lấy nàng và Tô gia mang đi từ địa. Tô Nghiêu quý gối trong đó, nhận lấy thánh chỉ Lưu nội thị đưa tới, chỉ cảm thấy quyền lực nắm trong tay nặng như thiên kim.

Hoàng đế triều miên giường bệnh thậm chí không cho Tô Nghiêu cơ hội chuẩn bị, liền triệu Tô Nghiêu lập tức vào cung. Tô Nghiêu có chút hoảng sợ, liền thấy Lưu nội thị nháy mắt với nàng. Tô Nghiêu nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ Lưu nội thị cũng là người Đông cung?

Dọc theo đường đi Lưu nội thị cũng không nói nhiều, Tô Nghiêu chỉ đành phải một người ngồi ở bên trong kiệu quay đến cả trái tim bất ổn không được yên, đoán tới đoán lui cũng đoán không ra, tại sao Hoàng đế lại đột nhiên vội vã triệu kiến nàng như vậy. Chẳng lẽ là Diệp Lâm lại xảy ra chuyện gì? Những ngày qua nàng chỉ lo quan tâm chuyện Lễ bộ, nhưng không có nghe qua Diệp Lâm, không biết một lát thấy Hoàng đế, có thể làm hỏng đại sự của Diệp Lâm hay không.

Tam Tô Nghiêu loạn như ma hợp lại, mãi cho đến cửa Văn Đức điện, Lưu nội thị dẫn đường phía trước mới xoay người lại, kính cẩn lễ phép nói: “Thứ cho lão nô nhiều lời, như thế này Tô đại tiểu thư thấy bệ hạ, kính xin theo ý của bệ hạ, mấy ngày nay bệ hạ hỏa khí lớn, chỉ muốn vạ đến chúng nô tài.”

Tô Nghiêu nghe lời Lưu nội thị chỉ điểm biết, trong lòng càng thêm xác định, Lưu nội thị coi như không phải người Đông cung, tâm cũng là hướng Đông cung. Trong lòng nàng thầm khen Diệp Lâm thủ đoạn, có thể tranh thủ được cận thị của bệ hạ, lại không nghĩ rằng, trong điện trên giường rồng chính là cái người kia, so với ai khác đều đau yêu Diệp Lâm.

Theo cung nhân nhẹ nhàng đẩy, cửa Văn Đức điện liền “Ken két” một tiếng mở ra, Tô Nghiêu bước vào trong một bước, chạm mặt mùi thuốc bắc nồng đậm xông vào mũi, khiến Tô Nghiêu không nhịn được hơi nhíu lông mày. Nàng vốn ghét nhất chính là mùi vị thuốc bắc, chứ đừng nói mới vừa bị ốm mỗi ngày đều phải uống thuốc.

Mới vừa đi vào trong hai bước, cửa phía sau liền đóng lại, tiếng đóng cửa nặng nề có vẻ khác thường rõ ràng trong đại điện yên tĩnh, chọc cho người một hồi tim đập nhanh. Tô Nghiêu không quay đầu lại, lại đi hai bước, loáng thoáng thấy trước giường rồng dựng lên một bình phong Văn Mẫu Từ Kim khảm Phi Thủy, liền “Bùm” một tiếng quý xuống, cúi đầu nói: “Thần nữ Tô Dao, gặp qua bệ hạ. Nguyên bệ hạ long thể khang kiện, Trường Nhạc Vô Cực.”

Trong đại điện trống vắng cũng không đáp lại.

Tô Nghiêu chờ giây lát cũng không thấy đáp lại, cho là giọng nói mình quá nhỏ, nàng cũng không biết Hoàng đế bị bệnh gì, có phải ảnh hưởng thánh lực hay không, vì vậy, ngồi thẳng lên, hắng giọng một cái nâng cao âm thanh nói: “Thần nữ Tô Dao, gặp qua.....”

Mới nói được đến đây, sau lưng vang lên một hồi ho khan, Tô Nghiêu sợ hết hồn, ổn định tâm, lúc này mới nhìn thấy bên trong phòng sau lưng đi ra chính là một bóng người suy nhược mặc long bào màu đen.

Tô Nghiêu liền vội vàng xoay người quý xuống, trong lòng thầm mắng mình quá ngu, mới vừa vào cửa, liếc nhìn màn ảnh lớn gió, vào cho là Hoàng đế nhất định là nằm ở trên giường rồng, lúc này mới gây ra chuyện cười như vậy. Chỉ là, Tô Nghiêu cũng có chút nghi ngờ, tất cả chính vụ không phải đã sớm giao cho Nhiếp Chính vương xử lý sao, Hoàng đế không cần phê duyệt tấu chương, sao lại đi từ bên trong thư phòng ra?

Diệp Tu cũng hết sức ôn hòa, cùng với trong lòng nàng mong đợi một trời một vực, tuy là sắc mặt tái nhợt, suy nhược không chịu nổi, nhưng cũng không hồ đồ, một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, trên mặt mày lại có chín phần tương tự Diệp Lâm. Chính là người này, chuyên sùng Phong Hoàng hậu 17 năm, lại chẳng quan tâm cốt nhục của mình, mặc kệ một mình ở Đông cung lớn lên, chỉ vì Phong Diệp hãm hại, liền không hỏi rõ mọi chuyện phạt ở ngoài

điện quỳ cả đêm....

Trong lòng Tô Dao đối với Hoàng đế nhiều bệnh này có chút ý kiến, vì vậy cũng không hết sức thân cận ông, làm một đại lễ nói: “A Dao ngu dốt, kính xin bệ hạ trách phạt.”

Diệp Tu chỉ cười cười, ngồi xuống giường êm, giơ tay lên miễn lễ nàng, đề nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái, nói: “Người đã đến rồi.”

Thật đơn giản nói một câu, lại khiến Tô Nghiêu không thể hiểu được rất nhiều tình cảm, giống như ông đợi rất lâu rồi, một mực chờ đợi nàng đến.

Tô Nghiêu đồng ý, chỉ nghe thấy Diệp Tu cười khẽ một tiếng, thần thái cũng giống hệt Diệp Lâm, không chút để ý nói: “Thì ra chính là người, khiến Lâm nhi thần hồn điên đảo không hỏi được mất.”

Tô Nghiêu nhớ tới chuyện lúc trước, bữa tiệc thưởng hoa đầu năm, là Diệp Lâm chủ động cầu Hoàng đế tứ hôn..... Hắn đối với Tô Dao là loại tình cảm gì đây? Giống Hoài Dương, cảm thấy nàng là một hồ ly tinh gieo họa? Hay là chân thân bày tỏ thất vọng với nàng?

Tô Nghiêu đáp một tiếng, chờ đợi Hoàng đế cao cao tại thượng nói tiếp. Người nọ chợt đứng dậy, ý bảo nàng đi theo mình, đi vào thư phòng.

Tô Nghiêu không biết Diệp Tu muốn làm gì, nhưng Diệp Tu là Hoàng đế, câu nói đầu tiên có thể muốn mạng của Tô Nghiêu và của cả Tô gia, vì vậy, cũng không nói một lời thuận theo đi theo.

Chờ vào bên trong thư phòng, Diệp Tu đã ngừng lại trước giá sách gần tường, nhìn như không có quy luật chút nào rồi lại mang theo loại cảm giác quý dị sờ mấy cái đặt ở một bên quyển sách, chỉ thấy toàn bộ mặt tường từ từ di động.

Không lâu lắm, một gian mật thất liền mở ra trước mặt Tô Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ân tình

Tô Nghiêu có thể nói là tương đối khiếp sợ.

Nàng tự nhiên không phải là khiếp sợ chuyện trong Văn Đức điện có mật thất chuyện, dù sao Văn Đức điện là nơi Hoàng đế dưỡng bệnh, nhiều hơn nữa cơ quan mật thất đều rất bình thường. Nàng khiếp sợ là, êm đẹp, vì sao Hoàng đế này phải ở trước mặt mình mở cơ quan ra. Diệp Lâm tự nhiên sẽ không phòng bị nàng, nhưng nàng không biết, Hoàng đế thân nhiên mà mở mật thất ra cho nàng nhìn như vậy, là dụng ý gì.

Diệp Tu rõ ràng nhìn Tô Nghiêu không biết làm sao ở trong mắt, cũng không nói nhiều, vừa ho khan vừa phối hợp vịn vách tường đi xuống phía dưới dọc theo bậc thang. Tô Nghiêu cần mỗi một cái, nhắc váy đuôi theo, giơ tay lên đỡ Diệp Tu có chút lao đảo. Nàng mơ hồ biết Diệp Tu muốn nói với nàng những chuyện bí ẩn gì, lòng hiếu kỳ cũng sai khiến nàng đi mật thất trong Văn Đức điện dò xét đến cùng.

Diệp Tu thấy nàng nâng lên, cũng không tránh né, mặc cho Tô Nghiêu nâng hắn, vừa hướng xuống đi, vừa nói: “Trước đó vài ngày cô cô Hoài Dương của người vào cung, cùng trăm nhắc tới người, nói người là cô nương hiếu thuận, quả nhiên không sai.”

Tô Nghiêu nghe hắn nói như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó một cỗ nóng ran liền xông thẳng lên đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt hồng thắm, thẹn thùng “Ừ” một tiếng. Mới vừa Diệp Tu nói: “Cô cô Hoài Dương của người”, ý này, là đã xem nàng như người trong nhà rồi hả? Còn có hiếu thuận cái gì..... Tô Nghiêu không cách nào phủ nhận, nghe được ý tại ngôn ngoại trong lòng của nàng có chút phức tạp, có chút..... Ngọt ngào ưu thương.....

Chờ Tô Nghiêu tỉnh táo lại, hai người đi tới đường hầm cuối, lối vào đã sớm tự động khép lại, cả đường hầm ô đơn dựa vào vách được ngọn đèn dầu chiếu sáng, bởi vì khăn trang, trong lòng bàn tay Tô Nghiêu có chút mồ hôi, thân thể rõ ràng cảm nhận được từng hồi một lạnh lẽo.

Xuyên qua mấy đạo cửa ngầm, Tô Nghiêu liền chợt hiểu vì sao nàng sẽ cảm thấy rét lạnh —— Mật thất Văn Đức điện, lại là một hầm chứa đá khổng lồ.

Khí lạnh dày đặc, bên trong đặt một quan tài khổng lồ trong suốt, Tô Nghiêu mơ hồ đã nhận ra cái gì, cũng không dám tin tưởng, trong miệng thở ra đều biến thành sương trắng, không nhìn được rùng mình một cái. Ánh mắt quét ảo choàng lòng cáo ở bên cạnh, Tô Nghiêu lập tức chạy tới, gờ xuống phủ lên người Diệp Tu. Xem ra Diệp Tu thường xuyên tới nơi này.

Diệp Tu cười nhẹ một tiếng, vừa tiếp tục đi tới quan tài thủy tinh kia, vừa thờ dài nói: “Về sau Lâm nhi liền giao cho người. Gặp người thận trọng như thế, trăm cũng yên tâm chút. Chỉ mong hai vợ chồng các người đầu bạc răng long, tương kính như tân.”

Hình như là một loại giọng điệu người thường phó thác di nữ, Tô Nghiêu nghe lời này trong lòng có chút không có cảm giác, cảm giác Diệp Tu hôm nay nói có chỗ nào kỳ quái, lúc này tâm mắt đã thấy người nọ trong quan tài thủy tinh, cũng là một cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, lông mày cong cong, chỉ như hành được gọt, để cho người khác nhìn qua một cái thì khó có thể dời tầm mắt. Nàng kia nhắm hai mắt, ánh mắt giống như đã từng quen

biết, lông mi thật dài khoác lên mí mắt, an tĩnh tường hòa.

Nội tâm Tô Nghiêu khẽ động, nghiêng đầu nhìn Diệp Tu: “Bệ hạ cảm thấy giữa phu thê phải tương kính như tân sao?”

Lúc này Hoàng đế đang nhìn chằm chằm quan tài thủy tinh lưu giữ dung nhan thanh xuân, nâng một cái tay vuốt ve mặt quan tài, vẻ mặt bi thương âm thanh dao động, nhẹ giọng nói: “Trẫm..... Không biết, thê tử của trẫm, cũng không cùng trẫm đầu bạc răng long.”

Tô Nghiêu sùng sốt. Xem ra suy đoán của nàng quả nhiên là đúng, người mỹ phụ trong quan tài này, chính là thân mẫu của Diệp Lâm, thê tử nguyên phối của Diệp Tu, tiền thái tử phi.

Có ai có thể nghĩ tới chứ, Văn Đức điện tẩm cung của Hoàng đế, thậm chí có một mật thất rét lạnh như vậy, nữ nhân người nọ tâm tâm niệm niệm cả đời an nghỉ trong này. Thân mật thấy một màn này, nếu nói Phong Hoàng hậu chuyên sủng 17 năm, bất thành linh biến thành một chuyện cười.

“Bệ hạ..... Đây là ý gì?”

Diệp Tu không để ý tới nghi vấn của nàng, cầm đầu cầm cổ bắt đầu giảng thuật: “Ngày trước Hoàng hậu là rất thích Lâm nhi, coi Lâm nhi như con ruột, cho đến năm Cảnh Hòa thứ chín, Hoàng hậu phát hiện mật thất này.”

Từ trước nghi ngờ chợt lấy được giải thích, vì sao Phong Hoàng hậu độc sủng hậu cung, lại nhất định giúp đỡ ca ca mình mưu quyền soán vị? Vì sao rõ ràng mình không có con trai trưởng lại không chịu để Diệp Lâm lấy được ngôi vị Hoàng đế? Vì sao?

Vì vậy sau chín năm cô nương gả cho Hoàng đế bệ hạ, mới đột nhiên phát hiện, thì ra là người yêu trong lòng, vẫn cất giấu một người khác. Thì ra là mình cũng chỉ là một vật thay thế. Thì ra là, ở từng buổi tối vui vẻ, ở dưới long sàng, đều có một cô nương khác, ngủ trong băng bối bạn với Diệp Tu.

Tô Nghiêu không thể tưởng tượng sau khi Phong Hoàng hậu xông vào gian mật thất này, trong lòng đến tột cùng có cảm tưởng gì, đổi lại là Tô Nghiêu, chắc hẳn đã sớm điên lên, ngay cả chính tay đâm tâm tử của đối phương cũng sẽ có. Tô Nghiêu thậm chí không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa —— vì sao Phong Hoàng hậu chuyên sủng 17 năm cũng không sinh được hài tử? Có một số việc nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

“Bệ hạ vì sao phải nói với A Dao chuyện này?” Tâm tình Tô Nghiêu càng phức tạp. Nàng không ngờ Diệp Tu là người thâm tình như thế này, cũng không nghĩ tới hẳn lại ích kỷ như thế. Thì ra là dưới gầm trời này vẫn có người sẽ ở trong lòng yêu một người, bên cạnh lại ngủ với một người khác.....

Diệp Tu cúi đầu cười một tiếng, gương ánh mắt phức tạp nhìn Tô Nghiêu, nói rõ ràng: “Người bây giờ cảm thấy, trẫm rất ích kỷ hay không?”

Không đợi Tô Nghiêu trả lời, Diệp Tu đã cầm đầu cầm cổ nói nữa: “Trẫm biết là trẫm thiếu nợ Hoàng hậu, cho nên trẫm cho dù nàng hờ dỗi. Nhưng Lâm nhi là vô tội, giang sơn của trẫm là vô tội, người hiểu không?”

Tô Nghiêu yên lặng nhìn nam nhân trước mắt việc đời xoay vần lại nho nhã ôn hòa, hẳn là Hoàng đế bệ hạ tôn quý nhất Nhạn triều, là Thiên Mệnh cửu ngũ chí tôn, giang sơn rộng lớn vô biên này đều là của hắn, tất cả thịnh thế này đều là của hắn, nhưng lúc này giờ phút này giọng điệu nam nhân này ôn hòa có thể nói kỳ tích, không chút nào để người khác cảm thấy áp bức.

Tô Nghiêu rốt cuộc hiểu rõ, vì sao trong dã sử từ năm Cảnh Hòa thứ chín Hoàng đế anh minh thần võ, bất thành linh trở nên mềm yếu, vì sao Hoàng hậu cung kiếm đoạn trang chợt trở nên dã tâm. Hẳn là chuộc tội, mà nàng là đòi nợ.

Tô Nghiêu chậm rãi bước lên, lại không thể dự đoán ra tương lai sẽ như thế nào. Diệp Tu dung túng Phong Hoàng hậu mười năm, nhưng dung túng như vậy cuối cùng sẽ có một kết thúc, khi hắn cười hắc về tây, Diệp Lâm như thế nào lưu lại mối họa Nhiếp Chính vương này đây? Lòng tham con người vĩnh viễn cũng lấp không đầy, có lẽ ban đầu Phong Hoàng hậu chỉ muốn trả thù Diệp Tu, nhưng chuyện cho tới bây giờ, Tô Nghiêu chỉ sợ Nhiếp Chính vương đã là cười hổ khó xuống, không thể không phản.

“Bệ hạ cảm thấy, thái tử điện hạ sẽ bỏ qua cho Phong thị sao?”

Diệp Tu lắc đầu một cái, bỏ qua? Làm sao có thể. Trước không nói chuyện cũ, Diệp Lâm đã sớm lạnh lòng, chỉ nói hiện tại, Tô Dao và Phong Diệp có một đoạn trải qua hẳn không tin Diệp Lâm sẽ không thêm để ý chút nào. Hôm nay Phong Diệp đã quán vào trận này, liền không còn khả năng hòa giải. Người đời đều nói ba tuổi là già, hẳn nhìn Phong Diệp vừa được mười tuổi, dĩ nhiên là biết tính tình Phong Diệp, người kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ sợ là muốn tranh đến người chết ta sống.

Lúc Diệp Lâm mới vừa đề xuất với hắn muốn kết hôn Tô Dao, hẳn vốn là không đồng ý, tuy là hắn cố ý để Diệp Lâm kết thân với Tô thị, giữ được thiên hạ thái bình, nhưng Diệp Tu lại chưa từng coi trọng Tô Dao.

Phong Duy Hải thấy lâu dài hơn hẳn, sớm một chút liền đưa Phong Diệp đến Tô thị, đã khiến Tô Dao và Phong Diệp có tình cảm thanh mai trúc mã, hẳn chậm một bước, liền muốn đưa nhị tiểu thư Tô gia Tô Anh vào Đông cung, nhưng ai biết là mệnh tránh không khỏi, Diệp Lâm nhìn trúng Tô Dao.

Có lúc hắn cũng sẽ nghĩ, ước chừng số mạng chính là huyền hoặc như vậy hay gì đó, muốn có được, cố tình sẽ mất đi, càng muốn phải tránh, cố tình sẽ nện vào trên đầu. Giống như hắn nghĩ muốn cùng người nọ đầu bạc, giống như Diệp Lâm đối với Tô Dao vừa thấy đã yêu.

“Lâm nhi ngày trước cũng không biết Hoàng hậu không phải là thân mẫu của hắn, Hoàng hậu cũng đối với hắn yêu thương phải phép. Sau Cảnh Hòa thứ chín, Hoàng hậu biết chuyện, tính tình đại biến, Lâm nhi thành đối tượng nàng phát tiết phần uất, đợi trẫm ý thức được đem hắn dìm vào Đông cung thì Lâm nhi sợ là đã bị đả thương tinh thần.” Diệp Tu thở dài một cái, ánh mắt trở nên xa xa.

Tô Nghiêu cũng đau xót. Không trách được hắn là người lạnh lùng, trong xương liền lộ ra một cổ xa cách; không trách được hắn luôn là một lần một lần xác nhận rằng sẽ không rời đi, luôn sợ rằng rời đi; không trách được hắn luôn giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, sợ yêu, lại muốn lấy được yêu.

Hắn không có gì cả. Từ năm Cảnh Hòa thứ chín kia, hắn cái gì cũng không có.

“Nếu là thật có một ngày kia, Lâm nhi quyết định sẽ không xuống tay với Hoàng hậu. Đây là trẫm thiếu Hoàng hậu, trẫm.... Vẫn còn cần cầu xin người.” Diệp Tu nói rất có lý có căn cứ, cũng không phải là vu khống, hắn mặc dù ở thâm cung nằm trên giường, nhưng với Diệp Lâm vẫn là hết sức thân cận, hắn cảm thụ được lạnh lùng trong xương của Diệp Lâm, cùng hận ý với Hoàng hậu, mà chỉ có lúc nhắc tới Tô Dao, phần lạnh lùng và bén nhọn kia mới có thể rút đi, cho nên hắn cầu xin Tô Dao, hắn biết rõ Diệp Lâm nhất định sẽ nghe Tô Dao nói.

Tô Nghiêu trịnh trọng gật đầu một cái. Thì ra Diệp Tu tìm nàng, nói nhiều như vậy, cuối cùng hay là muốn vì Phong thị lưu một đường lui.

Diệp Tu thấy Tô Nghiêu đồng ý, lúc này mới yên tâm, không biết lại giờ tay lên đụng cơ quan gì, tường băng từ từ mở ra, Tô Nghiêu chỉ nhìn thấy một căn mật thất xuất hiện tại trước mắt mình.

Đây là một gian phòng cực nhỏ, một cái liền có thể nhìn hết, đối diện cửa treo trên tường mười hai bức họa long bào phượng bào, ngân vẽ kim cái móc, trông rất sống động. Tô Nghiêu cơ hồ là lập tức hiểu được, mười hai bức họa này là sáu vị Hoàng đế của Nhạn triều, cùng Hoàng hậu của họ. Cái này có thể gọi là mật thất ám cách nhỏ, nhưng thật ra là một từ đường bí ẩn.

Tô Nghiêu nhăn mày, không hiểu nhìn về phía Diệp Tu, chỉ nghe thấy Diệp Tu nói từng chữ từng câu: “Trẫm muốn người ngay trước liệt tổ liệt tông, lập trọng thệ, thề đời này kiếp này tuyệt sẽ không phản bội Lâm nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cung yến

Mùng bảy tháng bảy, tiết Khất Xảo.

Ở Nhạn triều, tiết Khất Xảo coi như là ngày lễ náo nhiệt nhất trong một năm, cả thành Trường Trừ cũng giăng đèn kết hoa. Ngay cả dòng sông cách phố phường một bức tường, cũng lăm lăm xuất hiện hoa đăng được thả trên sông.

So với ngoài hoàng thành náo nhiệt, trong Văn Đức điện cũng yên lặng, một chút tiếng vang cũng không có. Lẳng lặng đốt đèn cung đình khiến bóng người ngồi ở giường rồng kéo thật dài, chiếu vào trên bình phong hiện ra mấy phần quý dị dữ tợn.

Diệp Tu từ từ mở mắt, dưới ánh đèn mờ mờ, chỉ nhìn thấy một đôi tròng mắt như thu thủy mỹ lệ. Kia không biết người yên lặng ngồi ở bên giường đã bao lâu, cũng không nói chuyện, mặt mày nhiều hơn mấy phần ôn hoà đã lâu không gặp, lông mi dày ở trên mặt giống như một cách bướm.

Diệp Tu chớp mấy môi, chỉ cảm thấy cổ họng khô cực kì, ho khan vài tiếng mới tìm trở về giọng nói của mình, mở miệng chỉ cảm thấy giọng khàn khàn, có chút cuồng loạn: “Người đã đến rồi.”

Phong Vân Lan khẽ cong lên lông mày, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Hôm nay là tiết Khất Xảo, vì sao không đến Hi điện cùng chúng tần phi ăn tết, ngược lại chạy tới gặp trẫm? Người không phải là.... Đã thật lâu chưa có tới xem qua trẫm sao?” Diệp Tu neho mắt lại tỉ mỉ miêu tả mặt mày người trước mắt này một lần. Chân tướng, đầu tiên trông thấy rằng, hắn lại cảm thấy, nữ tử này, rất giống Thù nhi của hắn....

Phong Vân Lan lắc đầu một cái, không trả lời. Cùng một ít chúng phi tần ở chung một chỗ lại có ý nghĩa gì? Cũng chỉ là thể thân của người kia sao. Những năm này, nàng nhìn thấy một người, trong lòng liền nhiều hơn một phần ức lấp, bởi vì cả đám phi tần không thấy. Người đời đều cho rằng nàng độc sủng hậu cung, thế không thể đỡ, chính là bởi vì sự tồn tại của nàng, Diệp Tu mới lạnh nhạt cái khác phi tần, nhưng cũng chỉ có nàng biết, không phải vậy, trong mắt người kia thấy, từ trước tới nay luôn là một người khác.

Phong Vân Lan giờ tay lên, dịch chút tóc xoắn xếch của Diệp Tu đến sau tai, lòng ngón tay trong lúc vô tình xẹt qua mặt của Diệp Tu, có chút bạc tình lạnh lẽo: “Bệ hạ có còn nhớ rõ đêm mừng bảy tháng bảy năm Nguyên Khang mười lăm không?”

Năm Nguyên Khang mười lăm, khi đó, Diệp Tu còn không phải là “Bệ hạ”, vẫn chỉ là thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ thích nhất nữ nhân, ngay lúc đó thái tử phi là Ngôn Thù, ở nơi này một ngày vì khó sinh mà chết.

Khi đó nàng còn nhỏ, cách một đạo bình phong nhìn thấy chân mày một mối nhú lên, giữa hai lông mày thái tử mang theo một tia thương cảm nhìn đứa bé thái tử phi liều mạng sinh ra không chút động lòng. Khi đó chuyện đoạt đích rất chặt, Đông cung cũng không thích hợp có bà vú, vừa gặp tẩu tẩu nàng sống chết, Diệp Tu liền đưa Diệp Lâm tới Phong phủ cầu xin tẩu tẩu cùng nuôi dưỡng. Khi đó Phong phủ và Đông cung giống như là người một nhà, lúc đó quân thần cũng không kém lắm.

Ca ca nói hán rất thích thái tử phi của mình, sau khi thái tử phi chết, Diệp Tu thậm chí không nạp phi. Phong Vân Lan chưa từng thấy qua thái tử phi đã chết, nhưng khi đó nàng rất hâm mộ nàng ấy, hâm mộ thái tử phi đoán mệnh có thể được một người con trai yêu thâm tình như vậy. Ngay tiếp theo đối với đứa bé của thái tử phi cũng dành mấy phần tâm.

Khi đó trẻ nít nhỏ lắm tưởng nàng là mẹ ruột của mình, lộ ra ngây thơ nụ cười vượn tay với mình thì Phong Vân Lan còn chưa xuất giá thậm chí có chút vui vẻ.

Vì vậy, khi phụ thân hỏi nàng về sau muốn gả cho một nam tử như thế nào thì Phong Vân Lan đỏ mặt nói, nàng nghĩ muốn gả cho nam tử như thái tử điện hạ vậy.

Sau đó, nàng quả nhiên gả cho thái tử. Chỉ là khi đó, hán đã không phải là Thái tử, mà là Hoàng đế.

Thời điểm khăn voan đỏ vén lên, nàng nhìn thấy mặt mày Hoàng đế giãn ra, vẻ mặt thậm chí có chút sững sờ trong nháy mắt. Khi đó nàng che miệng mà cười, thì ra là nàng cũng có thể làm được, để hán mê muội.

Phong Vân Lan nghĩ, mặc dù nàng không phải thê tử đầu tiên của hán, nhưng nàng lại là Hoàng hậu đầu tiên của hán. Nàng nhất định có thể làm một Hoàng hậu rất tốt rất tốt.

Khi đứa bé đầu tiên của nàng bởi vì hậu cung phi tần vô ý chảy mất, lúc thái y nói thẳng Hoàng hậu sẽ không còn có con cháu, đáy mắt đầy lửa giận của Diệp Tu đập vào mắt có thể thấy được. Hán nhốt phi tử phạm sai lầm vào trong Cửu Hoa cung kể từ khai quốc tới nay liền bỏ hoang không cần, ôm nàng một lần một lần hô “Thư nhi.”

Phong Vân Lan nghĩ, Diệp Tu phải vui yêu nàng, yêu thích đến mức dù nàng không bao giờ nữa có thể cho hán một đứa bé, hán cũng không thay đổi. Nàng còn là Hoàng hậu, có thể mang Diệp Lâm thành con trai ruột dạy dỗ.

Cho đến năm Diệp Lâm chín tuổi, Diệp Tu say lơ đãng nói với nàng: “Thư nhi, nếu như ngươi còn sống, nhất định có thể thấy, Lâm nhi của chúng ta rất tốt, hán đã trưởng thành.” Chân tướng mới dần dần bị nàng biết được.

Thì ra là lúc hán động tình một tiếng “Thư nhi” kia chưa bao giờ là kêu nàng, đó không phải là “Thư nhi” mà là “Thù nhi”, thì ra ngũ quan của mình có năm phần tương tự với cô thái tử phi. Thì ra là hậu cung của Diệp Tu chẳng qua là thay thế cho Ngôn Thù. Hán vẫn yêu thái tử phi sớm chết nhiều năm rồi, hôm nay chắc hán đã hóa thành tro. Mỗi đêm, người đi vào giấc mộng đều không phải nàng. Trong lòng của hán, chưa từng coi nàng là thê tử của mình.

Phong Vân Lan một khắc kia mới hiểu được, nhiều năm như vậy, mình cũng chỉ là vật thay thế cho Ngôn Thù. Nàng vĩnh viễn đều không cách nào thay thế được địa vị của Ngôn Thù trong lòng hán, bởi vì Ngôn Thù đã chết, đã chết khi tuổi đẹp nhất, vĩnh viễn sẽ không biết già đi.

Hay là một ngày kia, nàng trong lúc vô tình mở mắt thất trong Văn Đức điện, mở ra cả một thế giới khác. Cái này thật khiến lạnh cả người, cơ hồ mất đi tất cả lý trí. Nàng cực hận Diệp Tu, cực hận Ngôn Thù, cũng rất cực hận tiểu thiếu niên Diệp Lâm, thậm chí phát tiết toàn bộ một bồn lửa giận lên người Diệp Lâm. Nếu như không có Diệp Lâm, Ngôn Thù sẽ không phải chết, nàng không sẽ yêu thương Diệp Tu, cũng sẽ không khiến tình yêu một đời của mình hoàn toàn trở thành một chuyện cười.

Nhìn trên mặt tiểu thiếu niên không rõ chân tướng giống mình đến mấy phần xuất hiện vẻ bi thương, Phong Vân Lan cảm thấy một tia khoái cảm, Ngôn Thù, đây là người thiếu nợ ta, sẽ để cho con của người thay thế người chuộc tội đi!

Khi Diệp Tu rút cuộc phát hiện Diệp Lâm có vấn đề, tiểu thiếu niên đã phong bế nội tâm bản thân, trở nên lạnh lạnh cao ngạo, không bao giờ đồng ý người khác tới gần nữa.

Sau khi Diệp Lâm đến Đông cung, nàng lại mất đối tượng để phát tiết, dần dần, trong lòng một mầm móng thù hận chậm chậm bắt đầu nảy mầm, nàng nghĩ, ngôi vị Hoàng đế này, trong lòng hán là thứ quan trọng nhất, hay là giúp Phong gia một tay lấy được, hán lừa nàng, tại sao nàng không cảm ngôi vị Hoàng đế này về đây?

Một câu hỏi ý ở trên không vang vọng trong đại điện lẳng lặng, Diệp Tu không trả lời, sóng lớn mãnh liệt trong mắt đen cũng dần dần trở nên yên ắng. Một hồi lâu, Diệp Tu như trút gánh nặng thở dài, nói: “Thư nhi, cả đời này, cuối cùng là trầm thiếu nợ ngươi.”

Thư nhi Thư nhi, nàng hận nhất chính là một tiếng này! Trong lòng Phong Vân Lan đau nhói một hồi, xoay người bùng lên một chén bạch ngọc nạm vàng mức một muỗng thuốc màu nâu sậm, thối thối đưa tới trước mặt Diệp Tu, dịu dàng nói: “Bệ hạ tới giờ uống thuốc rồi.”

Diệp Tu quay đầu, khóe môi nở nụ cười dần dần phóng đại: “Ngươi biết hôm nay Lâm nhi không có ở trong kinh?” Cho nên chọn thời gian như vậy, tới kết thúc cả đời khô sở của hán?

Tay Phong Vân Lan giờ thiàngạc hơi chậm lại, ánh mắt trở nên bén nhọn, vừa định rút tay về, liền bị Diệp Tu bắt được, không khỏi lạnh giọng hỏi: “Ngươi luôn biết?”

Biết cái gì? Biết trong được hán vẫn luôn có độc trí mạng, từ từ ăn mòn tính mạng của hán, vẫn là biết rõ nàng điệu hồ ly sơn có ý thả ra sơ hở ở Lễ bộ, dẫn Diệp Lâm tới Trường Ninh, khống chế triều đình và mưu quyền oán vị?

Diệp Tu cảm trong tay dùng sức cướp lấy, ngửa đầu rót xuống một chén thuốc độc, chỉ nghe tiếng ngọc khí vỡ vụn trên đất, vang vọng trong đại điện.

Khoé miệng Diệp Tu từ từ tràn máu vừa đỏ vừa đen, ánh sáng trong mắt đen dần dần dập tắt, hắn nói: “Thư nhi, cái mạng này, coi như là ta trả lại cho người.”

Đời này hắn thích nhất người chết vào ngày này hai mươi năm trước, hai mươi năm sau, hắn cũng chết vào ngày nay. Diệp Tu cảm thấy thật ra thì hắn đã viên mãn, chỉ là khổ Lâm nhi của hắn.

Mùng bảy tháng bảy năm Cảnh Hoà mười chín, Văn Đế băng hà tại Văn đức điện, lúc ấy Phong Hoàng hậu ở bên, để không thể lưu lại vài lời. Thái tử không ở kinh thành, tất cả công việc giao cho Nhiếp Chính vương Phong Duy Hải xử lý.

Lúc tin tức truyền tới Tể tướng phủ, Tô Nghiêu đang hết sức chăm chú đánh cờ với Tô Anh, nghe tin tức này, cờ trắng trong tay rơi xuống mặt đất.

Tô Tự cơ hồ là trong khoảnh khắc liền từ chánh viện chạy tới phòng khách chỗ Tô Nghiêu và Tô Anh, lao đầu hỏi Tô Nghiêu: “Hôm đó bệ hạ cho đòi người vào cung, đến tột cùng nói cái gì?”

Diệp Lâm vì tra chuyện khoa khảo nhận hỏi lộ làm rối ki cương lặng lẽ rồi kinh, thần không biết quỷ không hay, hôm nay mọi người đều biết, Diệp Tu triều miên giường bệnh đã lâu vào lúc này đột nhiên băng hà, luôn làm cho cuộc đời có quá mức trùng hợp.

Phong hậu đã tâm bưng bưng, Đông cung cùng Nhiếp Chính vương phủ đối chọi gay gắt, duy nhất có thể có tình người, chỉ có thể là mấy ngày trước Tô Nghiêu bị một đạo chiếu gấp cho đòi vào hoàng cung.

Tô Tự chỉ biết là Tô Nghiêu vào Văn Đức điện, trò chuyện với Hoàng đế thật lâu, lại hỏi không ra nửa câu. Tô Nghiêu giữ kín như bưng, coi như là làm được cực hạn. Nhưng lúc này không giống ngày xưa, lời Phong Hoàng hậu tuyệt đối không thể tin, Tô Nghiêu là người cuối cùng gặp qua Hoàng đế. Hôm nay cả Trường Ninh cũng bị Phong thị nắm trong bàn tay, nếu nói là Đông cung còn có một tia hy vọng có thể hòa nhau một ván, hi vọng chỉ có thể ký thác vào Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu không để ý tới Tô Tự, thông suốt đứng dậy, không cần thận lật toàn bộ bàn cờ, quân trắng quân đen ào ào rơi xuống, Tô Nghiêu cũng không để ý, chỉ là ánh mắt có chút trống rỗng, một cái tay vô thức nắm chặt túi gấm tinh xảo đeo bên hông, không biết là đang nói chuyện với ai.

“Ta muốn vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nhất ngôn ký xuất, chẳng những Tô Anh, ngay cả Tô Tự và Tô phu nhân vừa chạy tới cũng sững sờ.

Thái tử không có ở trong kinh, Hoàng đế chết bất đắc kỳ tử, bên trong có Phong hậu cầm giữ hậu cung, ngoài có binh lính phủ Nhiếp Chính vương phong tỏa Trường Ninh, cả Thân Vương Phủ sớm bị Phong Duy Hải phái phủ binh bao vây rồi, tình thế như vậy, Tô Nghiêu thế nhưng mở miệng nói muốn vào cung đi, cái này há chẳng phải là nổi điên!

Tô Anh tròn to mắt dùng sức lôi ống tay áo Tô Nghiêu một cái, hi vọng nàng có thể tỉnh táo lại suy nghĩ thật tốt, không cần hành động theo cảm tình, nhưng Tô Nghiêu hoàn toàn không để ý đến, chỉ thẳng tắp quỹ xuống trước mặt Tô Tự, giờ túi gấm trong tay lên, nói: “Ba ngày trước bệ hạ cho mời A Dao vào cung, ban cho A Dao một cái chìa khóa, bệ hạ từng đặt một hộp gấm vào mặt thất, để A Dao vào lúc cần thiết lấy ra, A Dao cho là, lúc này là lúc cần thiết.”

“Người nói là....”

“Không sai, bệ hạ đột nhiên qua đời, lúc băng hà bên người chỉ có Hoàng hậu, không có để lại di chỉ, phải trái trắng đen toàn bằng một lời của Hoàng hậu, nhất định bất lợi với thái tử điện hạ, điện hạ cái trang rồi kinh, sợ rằng hỏi kinh không dễ. Hôm nay trong cung chưa có gì, chính là bởi vì binh phủ thống lĩnh cấm quân không có ở trong tay Hoàng hậu và Nhiếp Chính vương, nhưng nếu binh phủ này bị Hoàng hậu tìm được, hậu quả khó mà lường được.” Tô Nghiêu từng chữ từng câu nói rõ chuyện, giống như là chợt nhớ tới cái gì, chợt kêu một tiếng: “A Cữu!”

Một cô nương áo đen buộc tóc xinh đẹp lẳng lẳng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tô Tự hé mắt, Tô Dao ở Tể tướng phủ còn có ảnh vệ, đây là bất ngờ, thì ra là Diệp Lâm thủy chung không yên lòng Tô gia, vẫn còn giám thị sao?

Tô Nghiêu cũng không suy nghĩ đến tột cùng trong lòng Tô Tự đang suy nghĩ gì, phân phó nói: “Ta ra lệnh người lập tức đi đến phủ Trường công chúa Hoài Dương, nói cho Từ Thận Ngôn, ta chờ hắn ở cửa bắc Hoàng Thành.”

A Cữu ứng tiếng đi.

Tô Nghiêu lay trước Tô Tự và Tô phu nhân, nói: “A Dao luôn luôn không để phụ mẫu an lòng, trong lòng thẹn với liệt tổ Tô thị, hôm nay A Dao đi, chỉ mong thay phụ mẫu giành lại khí phách Tô thị ta. Nếu A Dao có đi không về, kính xin phụ mẫu tha thứ nữ nhi bất hiếu.”

“Người có biết lần đi gian nguy khác thường, hơi không cẩn thận, thêm vào, chính là cả Tô thị?” Tô Tự liếc lông mày, nghiêm túc nhìn về mặt nghiêm túc của Tô Nghiêu, nữ nhi này của hắn đối với việc không liên quan đến mình luôn vắt gò ngồi xem, cái gì cũng không để ở trong lòng, giờ phút này bà vai nhu nhược lại phải gánh vác số mạng của cả Nhạn triều. Nàng chưa từng tránh né, cũng chưa từng từ chối, Tô Tự đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu Tô Dao rồi. Thì ra là nàng cái gì cũng hiểu, chỉ là giấu tài thôi.

Tô Nghiêu cười một tiếng, nói: “Từ công tử là đệ tử Liễm Diễm sơn, y độc chi thuật rất cao siêu, nếu A Dao không về được, chắc chắn tự hủy dung mạo, lấy cái chết để bày tỏ, tuyệt sẽ không để Hoàng hậu bắt được nhược điểm. Đến lúc đó phụ thân có thể tự tuyên bố với người đời A Dao bệnh chết, thân thể A Dao luôn luôn không được, như thể thuận nước đẩy thuyền, nhất định sẽ không dính líu đến Tô thị.”

Tô phu nhân nghe nàng hơi hột nói ra tính toán, chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía, không thể tin bụng kín miệng mình. Một cô nương khuê các sao có thể nói ra lời này, tự hủy dung mạo lấy cái chết bày tỏ, nàng làm sao nghĩ ra phương thức tự sát tàn nhẫn như vậy..... Huống chi suy tính chu toàn như thế, cũng là lâm nguy không loạn.

Tô Tự cũng chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề đột nhiên bị đánh vào, không thốt nên lời. Được, đây là nữ nhi của hắn, chính là có khí phách này, tuyệt không lùi bước, tuyệt không cầu tha.

Thấy Tô Tự trịnh trọng gật đầu một cái, Tô Nghiêu lại thì lễ, nói: “Còn có một chuyện, thế tử Nhiếp Chính vương từng vào khuê phòng của A Dao hai lần, đều không làm kinh động thị vệ trong phủ, có thể thấy được Tướng phủ đề phòng vẫn có điểm yếu, phụ thân nhất định phải tăng cường phòng vệ. A Dao đi thay y phục, không trì hoãn.”

Dứt lời, Tô Nghiêu liền xoay người đi tới khuê phòng của mình.

Tô Anh nhìn bóng lưng Tô Nghiêu vội vã đi xa, chợt hốc mắt ướt. Lưng tỷ thẳng tắp, bước chân không có một tia rối loạn, bóng lưng sơ sài tinh tảo, giống như trên vai của nàng thật chịu trách nhiệm toàn bộ thiên hạ, thoáng cái sẽ vạn kiếp bất phục. Nàng vẫn cảm thấy tỷ tỷ không để ý mọi việc, mọi việc đều muốn nàng tới quan tâm, nhưng không ngờ rằng nàng sai lầm rồi, tỷ tỷ so với ai khác đều hiểu hơn.

Trở về khuê phòng nhanh chóng thay xong một thân quần áo màu đen, Tô Nghiêu đi về phía gương đồng buộc tóc dài thành đuôi ngựa, uốn thành một búi tóc, cười nhẹ với dung nhan kiều diễm khuynh thành trong gương đồng một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Dao có lẽ đến chết cũng sẽ không nghĩ đến, có một ngày nàng lại sẽ làm ra chuyện thám thính hoàng cung. Mặc quần áo này là nàng lạng lẹ tìm may, vốn định đợi Diệp Lâm lên ngôi, lúc mình bày chết mặc rồi đi, không nghĩ tới nhanh như vậy liền sử dụng rồi. Có lẽ một bộ y phục này chính là quần áo tang của nàng rồi, chỉ cầu nàng sẽ không chết quá thảm, có thể cho Tô Dao lưu lại toàn thân.

Tướng phủ tuy là phủ quan văn, nhưng cũng không thiếu cao thủ, Tô Tự cuối cùng không thể yên tâm Tô Nghiêu một người một mình xông hoàng cung, phải thủ hạ trung thành nhất Bát Nhị tử sĩ của mình cho Tô Nghiêu, đi cùng nàng.

Cả hoàng cung đã bị Nhiếp Chính vương phủ vây lại, cửa bắc Hoàng Thành trừ Tứ hoàng tử Diệp Tể sống một mình ở Thủy Lam điện còn có người ở, cung điện khác không phải bỏ hoang, chính là phi tử đã sớm thất sủng, phòng thủ không đến nổi yếu kém, vẫn có thể xông vào. Còn nữa Tứ hoàng tử Diệp Tể là người Đông cung, dù chưa nhất định có thể đủ tiếp ứng nàng, nhưng cũng không đến nỗi tạo thành phiền toái. Vào giờ phút này, không phức tạp, đã là kết quả tốt nhất Tô Nghiêu dự liệu đến rồi.

Tô Nghiêu do tử sĩ trong phủ dùng khinh công mang theo, ngược lại đến nhanh hơn chút, Tướng phủ cách Hoàng Thành vốn cũng không xa, sẽ đến rất nhanh Bắc thành.

Ai ngờ Phong Hoàng hậu và nàng nghĩ tới một chỗ, đang sợ có người lên vào hoàng cung làm hỏng chuyện tốt của nàng, vì vậy tăng thêm không ít binh lực, đứng như tường đồng vách sắt, muốn đi vào còn khó hơn lên trời.

Tô Nghiêu thấy tình cảnh này trong lòng có cảm giác nặng nề, cao thủ còn sợ hơn tội phạm quan trọng, huống chi nàng nữ lưu yếu đuối tay trái gà không chặt, nếu muốn thân không biết quý không hay bay vào Hoàng Thành, cơ hồ là không thể nào.

Núp ở nơi bí ẩn suy nghĩ một phen, Tô Nghiêu đang muốn hạ lệnh dọc theo tường Hoàng Thành đi một vòng, tùy thời tìm kiếm chỗ, bà vai liền bị nhẹ nhàng vỗ.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, một lòng bùm bùm sẽ phải nhảy ra giọng nói, quay đầu lại thấy người tới chính là người a Cừu đi phủ Trương công chúa Hoài Dương tìm cùng chạy tới Từ Thận Ngôn. Hiển nhiên Từ Thận Ngôn cũng mang theo tử sĩ trong phủ, chính lúc này chính tề đứng ở phía sau hai người.

Tô Nghiêu vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Từ Thận Ngôn giơ tay lên tỏ vẻ an tĩnh, nhỏ giọng nói: “Mới vừa đã xem qua, cửa Vĩnh An phía đông Hoàng Thành, Thửa Thiên Môn, cửa Minh Đậu phía tây, cửa Cảnh Phong, cửa Thuận Nghĩa phía nam, cửa Trường Nhạc, cùng với cửa Nghiễm Vận phía bắc đều có trọng binh canh giữ, người đoán không sai, chỉ có Vũ Môn phòng thủ yếu kém nhất.”

Tô Nghiêu nghe xong đầu óc thiếu chút nữa nổ tung, giơ tay lên dè mi tâm, nói: “Người nói nhất định binh lực ở Vũ Môn..... Là yếu nhất?!”

Này Nhiếp Chính vương rốt cuộc xuất động bao nhiêu phủ binh? Trong phủ Nhiếp Chính vương rốt cuộc có bao nhiêu thiếu phủ binh?!

Tô Nghiêu nghĩ tới, Từ Thận Ngôn đã trả lời: “Không chỉ phủ binh Nhiếp Chính vương phủ, còn có Vũ lâm quân.”

Tô Nghiêu vừa nghe đầu càng đau, trong lòng kinh ngạc, bật thốt lên: “Hoàng hậu thế nào điều động được Vũ lâm quân?!”

“Khai quốc Hoàng đế quyết định quy củ, Đế hậu đều có thể khẩu dụ điều động Vũ Lâm quân. May mà cấm quân chỉ nghe binh phù điều khiển, nếu không.... Sợ rằng Điện hạ đã không còn kế sách, chỉ đợi khoan tay chịu trời rồi.” Từ Thận Ngôn nói đến chỗ này dừng một chút, ánh mắt lóe lên, nói: “Nếu tại hạ không sai, Tô đại tiểu thư là chuẩn bị vào cung tìm kiếm binh phù?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, cũng là thẳng thắn, nàng đã biết phủ Trưởng công chúa Hoài Dương có quan hệ với Đông cung, tự nhiên yên tâm Từ Thận Ngôn, vì vậy thân nhiên nói: “Quả thật như thế, bệ hạ từng phó thác cùng ta, ta muốn đêm nay nhất định phải lấy được binh phù.”

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái, cũng sẽ không nói gì, nhỏ giọng nói: “Người biết khinh công?”

Tô Nghiêu đầu lắc như đánh trống, nàng một đại tiểu thư thư hương thế gia, nơi nào sẽ đi học khinh công? “Không biết.”

Từ Thận Ngôn nghe vậy nhui lên lông mi dài, không biết, hẳn còn tưởng rằng.... Nếu không phải biết, tường đồng vách sắt như thế, nhưng nên vào như thế nào?

Hai người đang suy nghĩ, chỉ thấy một phủ binh cười ngửa chạy tới, đi tới trước mặt, cao giọng nói: “Phủ binh phủ Trưởng An công đang trước Thờ Thiên môn kêu gào, ý đồ xông vào công thành, Hoàng hậu nương nương truyền chỉ, phủ binh phủ Nhiếp Chính vương lập tức khởi binh, bảo ta đi Thờ Thiên Môn trợ giúp trước. Đám người còn lại, cắt không thể buông lỏng cảnh giác, cho loạn thần tặc tử thừa cơ lợi dụng.”

Loạn thần tặc tử? Tô Nghiêu cười lạnh trong lòng, hành vi oán vị đại nghịch bất đạo như thế, lại dám cho người khác dán lên chữ loạn thần tặc tử, phủ Nhiếp Chính vương đúng là còn tốt, chuyện xấu cũng thân nhiên như thế. Mắt thấy phủ binh phủ Nhiếp Chính vương theo kỵ binh rời đi, Tô Nghiêu nghiêng đầu đi nhìn Từ Thận Ngôn: “Phủ Trưởng An công.... Là Thu Ngự?”

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái: “Khi ảnh vệ của người đi tìm ta thì Thôi Thuật đang trong phủ làm khách, liền sai người đi phủ Trưởng An công tìm nàng, cho chúng ta tranh thủ chút thời gian.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, hoá ra là như vậy. Thì ra là Thu Ngự cùng phủ Trưởng An công sáng sớm đứng ở Đông cung bên này, không trách được nàng rõ ràng không thương Diệp Lâm, khi đó lại lo lắng như vậy. Đùng nói là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, dù là mưu sĩ bình thường, cũng nhất định không hy vọng Diệp Lâm chưa gượng dậy nổi thôi.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Từ Thận Ngôn tiếp tục nói: “Chi tiếc mặc dù phủ binh phủ Nhiếp Chính vương rút lui, vẫn còn dư lại nhiều Vũ Lâm quân như vậy, Tô đại tiểu thư không có khinh công, vẫn hết sức phiền toái.”

Vẫn chưa từng lên tiếng a Cửu chợt nói chuyện: “Nô tỳ có biện pháp.”

Tô Nghiêu cùng Từ Thận Ngôn không hẹn mà cùng nhìn a Cửu.

Nàng kia kiều diễm như hoa hồng trên mặt trước sau như một, gần từng chữ: “Người đứng đầu Vũ Lâm quân, nô tỳ biết.”

Nàng biết?!

Tô Nghiêu không thể không cảm thán vận mệnh huyền diệu và thần kỳ, Vũ lâm quân vốn là trực thuộc Đế hậu, chưa chắc là thành tâm mưu phản, chỉ là nghe điều khiển thôi. Nếu là a Cửu có thể xúi giục thủ lĩnh Vũ lâm quân thành công, họ ngược lại đã giảm bớt đi một phen đánh giết giết, có thể lặng yên không một tiếng động lên vào hoàng cung rồi.

Mắt thấy a Cửu dần dần đi ra, đi tới một đội Vũ lâm quân, Tô Nghiêu âm thầm gọi từ sĩ Tướng phủ và phủ Trưởng công chúa Hoài Dương chuẩn bị xong xuôi. a Cửu không xảy ra chuyện gì, nếu không thành, cũng chỉ có thể cứng đối cứng, tuyệt không cho Vũ lâm quân cơ hội thờ đốc, nếu là cần thiết, liền tiêu diệt tất cả, tránh cho mặt báo cho Hoàng hậu, nhiều họ không cách nào đi lấy binh phù. Tô Nghiêu rốt cuộc là một người hiện đại, nghĩ đến một lát vô cùng có khả năng muốn đánh giết, trong lòng không khỏi một hồi khó chịu.

Từ Thận Ngôn thấy vẻ mặt nàng như vậy, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư Tô thị, không tự nhiên phải từng thấy qua chuyện máu tanh như thế, nếu xúi giục không được, liền đề tại hạ đi trước, đợi thanh trừ chướng ngại, đại tiểu thư cũng có thể hiện thân.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, nội tâm cảm kích Từ Thận Ngôn săn sóc tỉ mỉ, đã nhìn thấy a Cửu vẫy vẫy tay bên này, Từ Thận Ngôn cất bước đi ra ngoài, thủ lĩnh kia vung tay lên, một đội Vũ Lâm liền buông binh khí trong tay xuống, quỳ một gối xuống.

Tô Nghiêu đi theo Từ Thận Ngôn đi ra, lúc đi qua thủ lĩnh kia, lại nghe thấy thủ lĩnh kia nhỏ giọng nói: “Thuộc hạ tham kiến Hoàng hậu nương nương. Kính xin nương nương ngày sau.... Đối xử a Thiên thật tốt.”

Hoàng hậu nương nương? Tô Nghiêu run cầm cập một chút, phản ứng kịp ý thủ lĩnh là đã thừa nhận Tô Nghiêu làm thủ lĩnh của Diệp Lâm, Vũ Lâm quân nghe lệnh của Đế hậu, nhưng lại chưa nói nghe lệnh Hoàng hậu nào, tiền hoàng đã chết, Phong Văn Lan tự nhiên đã không phải là Hoàng hậu, bọn họ phản bội, ngược lại cũng là một lý do đường hoàng.

Chỉ là, a Thiên? Đây là tên a Cửu sao? Cái thủ lĩnh này, quả nhiên vẫn là nhìn mặt mũi a Cửu mới bị thành công xúi giục. Nàng vẫn cảm thấy a Cửu không phải là cô nương bình thường, tất nhiên là có chuyện xưa trong người, hôm nay xem ra, ngược lại là một bí mật lớn.

Chỉ là lúc này không phải thời điểm rồi rằm điều này, Tô Nghiêu “Ừ” một tiếng, gật đầu liền đi theo Từ Thận Ngôn vào cửa cung.

Không ngờ mới vừa vào cửa, không đi được mấy bước, liền chạm mặt đụng phải Diệp Tề. Tô Nghiêu quay đầu nhìn Từ Thận Ngôn, hần thần thông quang đại như vậy liền trong hoàng cung Diệp Tề cũng có thể thông báo được? Còn chưa lên tiếng, Từ Thận Ngôn liền lắc đầu một cái, giải thích: “Tại hạ cũng chưa thông báo cho Diệp Tề.”

Diệp Tề vừa đến gần, liền vội nói: “Vi sao các người lại tới? Một chút động tĩnh cũng không có. Ta đang suy nghĩ có thể từ Vũ Môn quân phá vòng vây đi ra ngoài truyền tin cho Tam ca hay không?”

Tô Nghiêu giờ mới hiểu được hoá ra hai hàng người đứng lúc đụng vào nhau, nghĩ đến Diệp Lâm, liền vội vàng hỏi: “Thái tử điện hạ rốt cuộc đi nơi nào, có thể mau sớm chạy về Trường Ninh không?”

Nếu là đi quá xa, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, Diệp Lâm tuy có ảnh vệ tùy thân, nhưng nếu Phong hậu nổi lên tâm tư tru diệt, tuyệt đối cũng không phải ra từ sĩ bình thường, bây giờ nàng..... Vô cùng lo lắng cho Diệp Lâm. Lại nói Trường Ninh cũng không gần kinh thành, chớ nói nàng còn không biết có thể thuận lợi lấy được binh phù thoát thân hay không, coi như lấy vào tay, cũng chưa chắc giữ được.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng sớm mai là đến Trường Ninh. Chỉ là Trường Ninh hôm nay đã bị Vũ lâm quân cùng phủ binh Nhiếp Chính vương phủ bao vây, dễ thủ khó công, Tam ca không có binh quyền trong tay, chỉ sợ muốn tấn công vào Trường Ninh, cũng là không dễ.” Diệp Tề lo lắng trùng trùng, dưới chân cũng không còn nhân rồi, đoàn người theo Tô Nghiêu đi tới Văn Đức điện.

Tô Nghiêu lắc đầu nói: “Chỉ cần hần an toàn trở về, tối nay ta chính là tối lấy binh phù, nhất định sẽ đưa đến tay Điện hạ.”

Diệp Lâm kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì nữa, lúc này Tô Nghiêu lộ ra tinh táo và dũng cảm, khiến hần chợt có chút hiểu, Tam ca là người lạnh nhạt như vậy, làm sao lại coi trọng Tô Dao rồi.

May mà có Diệp Tề quen thuộc hoàng cung, Tô Nghiêu mới có thể một đường thuận lợi, không hèn mà gặp tuần vệ cũng đều bị từ sĩ Tô Nghiêu và Từ Thận Ngôn mang tới lặng yên không một tiếng động giải quyết hết, không làm kinh động Hoàng hậu, bình yên tới Văn Đức điện.

Tiền hoàng Diệp Tu chính là băng hà trong Văn đức điện, lúc này trong cung vô cùng căng thẳng, long thể tiền hoàng ở chỗ khác, không người nào nghĩ tới lúc này sẽ có người mạo hiểm trở lại Văn Đức điện, ngoài điện ngược lại đề phòng lơ lửng. Tô Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, gọi từ sĩ đi trước dò hư thật, mới lên vào mật thất Văn Đức điện.

Trong mật thất vẫn là dáng dấp ban đầu, ngay cả quan tài của tiền thái tử phi cũng ở trong đó rất tốt, xem ra Phong hậu còn chưa kịp xử lý mật thất. Thật đúng là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, xem ra Diệp Tu là am hiểu sâu tính bướng bỉnh của Phong hậu. Tô Nghiêu trầm than trong lòng. Diệp Tề và Từ Thận Ngôn thấy quan tài này đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó liền rung mình một cái, cũng không biết là bị khí lạnh trong mật thất xâm nhập, hay là bị quan tài trong Văn Đức điện khiến kinh sợ.

Tô Nghiêu cũng trực tiếp đi tới nơi treo bức họa mười hai Đế hậu, nhẹ mở chốt, lấy ra một cái hộp nhỏ trong từ đường.

Từ Thận Ngôn và Diệp Tề nhìn thấy mười hai bức họa, lập tức quỳ xuống đất lễ bái, Tô Nghiêu trầm than trong lòng cổ nhân quả nhiên vẫn là cổ hủ, lấy trong túi gấm bên hông móc ra một cái chìa khóa tạo hình kỳ lạ, vén lên bức họa Hoàng đế khai quốc, tra cái chìa khóa vào ổ khóa, trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng động của cơ quan, từ bức họa kia từ từ đưa ra một ngăn kéo lớn.

Diệp Tề thấy vậy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mới vừa thấy Tô Nghiêu rõ ràng là không quen thuộc hoàng cung lắm, nhưng kể từ vào Văn Đức điện, nàng giống như lấy đồ trong túi, thao tác thuần thục, trong lòng đang nghi ngờ, chỉ thấy Tô Nghiêu lấy ra một hộp gấm.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau mau rời đi thì tốt.” Tô Nghiêu vừa nói, liền vội đi ra ngoài.

Diệp Tề và Từ Thận Ngôn cũng đi theo ra ngoài, không ngờ đi tới một nửa, Tô Nghiêu chợt dừng bước lại, giơ tay lên quơ quơ hộp gấm kia, lông mày vện thành một kết, giơ tay lên mở ra hộp gấm.

Không ra Tô Nghiêu đoán, hộp gấm kia hẳn là trừ một quyền lụa gấm bên ngoài liền không có vật gì khác nữa, hoàn toàn không có binh phù.

Tô Nghiêu tái mặt cảm lên một quyền lụa gấm đang bị một cái dây lụa trói chặt, trên dây lụa viết một hàng chữ: “Bắt được nhanh đi, con ta Diệp Lâm.”

Nhanh đi..... Nhưng binh phù rốt cuộc ở nơi nào?!

Sắc mặt ba người đều trắng bệch, Tô Nghiêu khề cán răng, cũng không kịp lễ giáo, vung áo khoác, nhét một quyền lụa gấm vào trong túi bên hông, trầm giọng nói: “Chúng ta đi.”

Mặc dù trong lòng Diệp Tề và Từ Thận Ngôn vẫn hệ binh phù hướng đi, nhìn đến nút tích Diệp Tu, rốt cuộc quyết định nghe theo Tô Nghiêu an bài, đi ra ngoài cửa.

Chỉ là không ngờ, đoàn người mới ra Văn Đức điện không bao lâu, chạm mặt một đội tuần vệ, thủ lĩnh tuần vệ ngược lại xảo trá, còn chưa tới gần, liền kêu lớn, dẫn toàn bộ tuần vệ dò xét chung quanh tới đây.

Đi ở phía trước Tô Nghiêu trầm kêu không được, mấy bước liền thối lui đến giữa cả đám từ sĩ, do Từ Thận Ngôn và Diệp Tề dắt, mở một đường máu đi.

Tô Nghiêu sinh trưởng ở xã hội pháp trị, chưa bao giờ chân chính gặp trường hợp máu tanh bạo lực như thế, trong lúc nhất thời trong dạ dày như muốn nôn mửa, đành nhìn được, nén lấy một hơi ướt hốc mắt phá vòng vây ra ngoài. Không biết đến tột cùng giết bao nhiêu người, không biết quần áo đến tột cùng dính bao nhiêu máu tươi, đợi các nàng thành công phá vòng vây đi ra ngoài, bỏ rơi nười sau lưng đuổi tận cùng không buông, thờ phào nhẹ nhõm thì Tô Nghiêu kiểm lại nhân số, lập tức không chịu nổi.

Nàng từ Tướng phủ mang ra mười người, đều là tình nhuệ, lại có Từ Thận Ngôn mang đến mười lăm người, thêm với Diệp Tề chín tùy tùng, chính là 34 tên tử sĩ, hôm nay còn sót lại chín, không khỏi là vết máu đầy người. Ngay cả a Cửu cũng bị thương, máu tươi theo cánh tay một đường chảy xuống, thậm chí không chỗ băng bó xử lý.

Diệp Tề và Từ Thận Ngôn cũng đều chảy máu, tuy là vết thương nhẹ, nhưng cũng đổ máu, chỉ có Tô Nghiêu một người, không có chút võ công nào, lại được bảo vệ tốt nhất, hẳn là không chút tổn hao nào. Nàng biết đây là vì cái gì, bởi vì nàng là vị hôn thê Diệp Lâm, là Hoàng hậu tước lại, bọn họ bất luận như thế nào cũng sẽ không để nàng gặp chuyện không may.

Trong lòng Tô Nghiêu bắn khoăn, mới vừa một ít trường trận đánh ác liệt lại quá mức thâm thiết, chớp mũi dâng lên một cổ sấp ý, tầm mắt dần dần mờ hồ. Tô Nghiêu không ngừng bước, ngửa đầu hít mũi một cái, đành nén nước mắt sắp phun ra trở về. Nàng không được khóc, nhất là lúc này, Diệp Lâm vẫn còn ở trong nguy hiểm, nàng không thể mềm yếu.

Trải qua một trận đánh, Phong Hoàng hậu nhất định là đã biết, họ vừa ra khỏi Văn Đức điện, Hoàng hậu nhất định đoán được có đồ vật quan trọng bị hấn cầm đi, Trường Ninh là không thể tiếp tục ngây người, Tô Nghiêu nhớ tới vườn thượng uyển tiếp giáp Đông cung, run rẩy nói: “Chúng ta từ vườn thượng uyển ra Trường Ninh! A Tề, người phải biết đi tìm Điện hạ như thế nào chứ? Chúng ta đến thẳng tìm hấn!”

Diệp Tề gật đầu một cái, chánh hợp ý hấn, tuy là lượn quanh xa chút, nhưng lại là con đường an toàn nhất.

Đoàn người vượt quần áo đen vào vườn thượng uyển, không biết đi bao lâu rồi, quần áo và gương mặt bị cây cỏ cạo sòn, nhưng cũng không tại ý lắm, cho đến chân trời đã khê có chút ánh sáng, mấy người mới tính đi lên quan đạo.

Tô Nghiêu đã hoàn toàn không có thể lực, thân thể Tô Dao vốn yếu, sau nửa đêm liền dựa vào ý chí mạnh chống đỡ, hiện nay tuy có a Cửu và Diệp Tề đỡ nàng, nhưng nàng rõ ràng cảm thấy hai người này bị thương cũng nhanh sẽ tiêu hao hết thể lực.

Từ Thận Ngôn cũng nhảy cảm cảm nhận được một điểm này, dứt khoát cúi người nói: “Vẫn do tại hạ cồng đại tiểu thư tiếp tục thôi.”

Tô Nghiêu đã không quan tâm lắm quy củ nam nữ hữu biệt, nói cho cùng, nàng một người hiện đại vốn cũng không để ý những luật lệ tập quán bất hợp lý cổ lỗ sĩ này, vì vậy gật đầu một cái, thoải mái đi lên trên.

Mặt trời cũng nhanh mọc lên từ đường chân trời, Tô Nghiêu rút cuộc nghe thấy tiếng vó ngựa nơi xa, một bóng người hiện ngang mạnh mẽ dần dần xuất hiện tại trong tầm mắt, đưa lưng về phía ánh sáng mờ mờ, một bộ Tử Y lóa mắt, tay áo tung bay, tóc đen như mực.

Đây vốn là thái tử nên ở ngoài trăm dặm, vị hôn phu của nàng, tân Hoàng đế của Nhạn triều, Diệp Lâm.

Tô Nghiêu không biết vì sao, khi Diệp Lâm cười ngửa Tử Y nhẹ nhàng xuất hiện trong một mảnh nắng sớm chạy tới chỗ nàng, mũi nàng chột cay xè, trong lòng trở nên vô cùng mềm mại, thậm chí muốn nhào vào trong ngực của hấn khóc lớn một cuộc.

Tô Nghiêu từ trên lưng Từ Thận Ngôn nhảy xuống, tại nguyên chỗ đứng lại, nhìn Diệp Lâm càng đi càng gần, cho đến gần tung người xuống ngựa, mắt đều đỏ hết vừa nhìn đã biết là ngày đêm kiên trì không nghỉ ngơi, vẻ mặt gần như điên cuồng, sớm đã không như ngày thường tể nguyệt thanh phong, chặt chẽ đề xuống bả vai của nàng, giọng nói có chút khàn khàn: “Tô Nghiêu! Ai dạy ngươi mạo hiểm vào cung đấy!”

Nếu là nàng bị thương làm thế nào, nếu là nàng.... Nếu là nàng.... Đáng chết, hấn luôn không có cách nào bảo vệ nàng thật tốt, thậm chí còn để nàng đặt mình vào nguy hiểm!

Tô Nghiêu nhìn dáng vẻ này của hấn, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy toàn bộ yếu đuối xuất lai, hấn còn nghĩ tới nàng, quán hấn khi gió lúc này nghĩ là Tô Dao hay là hấn, người này lúc này liền sống sờ sờ đứng ở trước mắt nàng, quan tâm an nguy của nàng!

Tô Nghiêu thế nhưng bình tĩnh lại, mặt giãn ra lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, hào khí nói: “Nam nhân của Tô Nghiêu ta, tự nhiên do ta bảo vệ.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 41(2)

Diệp Lâm có thể nói là sắp nổi điên.

Hấn tại Hoa Châu nhận được tin tức Minh Ngọc các, nghe nói Hoàng đế băng hà, Trường Ninh cung thay đổi tin tức sau một lòng liền cũng trầm xuống.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ, không nên là lúc này..... Phụ hoàng hân không nên sớm như vậy..... Đồi trước rõ ràng còn có năm Canh Hòa hai mươi, hân rõ ràng là sau đám cưới ba tháng mới lên ngôi. Từ Thận Ngôn đã trở lại, vẫn còn chưa kịp chữa trị cho ông ấy, hân còn không kịp tần hiếu..... Vì sự tình gì sẽ phát triển đến bây giờ cục diện không bị khống chế như vậy?

Không nên, cái này không nên.

Diệp Lâm rất rõ ràng Văn Đế chết đi thoát không khỏi liên quan với Phong hậu, hơi suy tư, liền cũng minh bạch, cái này thật ra thì sáng sớm chính là một cục. Thì ra là nàng cố ý, cố ý ném ra khỏi mọi mập Lẽ bộ này, bày diệu hồ ly son. Thế mà hân lại đáng chết tin!

Sau khi nhận được tin tức từ Minh Ngọc các hân liền dẫn một đội nhân mã lên đường hồi kinh, vì tránh Hoàng hậu phái ám sát ngăn trở, bọn họ coi như là lẩn quân đường xa, Diệp Lâm tính toán từ vườn thượng uyển chọn tuyến đường đi vào thành, không ngờ vừa tới nửa đường liền thấy Thôi Thuật dùng bò câu đưa tin, nói Tô Nghiêu một thân một người đi hoàng cung.

Diệp Lâm lúc ấy liền tức giận. Nàng vẫn là không nghe lời như vậy, không thể đợi trong tướng phủ khiến hân yên tâm, trời sập xuống còn có Diệp Lâm hân khiêng, làm sao hân có thể mất thấy nàng đặt mình vào nguy hiểm! Nếu là nàng xảy ra chuyện gì, hân không biết mình có thể nổi điên hay không, có thể kéo tất cả giang sơn vào tu la địa ngục hay không..... Đồi trước hân vứt bỏ Tô Nghiêu, một mình nhịn mười hai năm văng về đau khổ, mười hai năm chờ đợi và nhớ nhung, đồi này, hân cũng không cần cùng nàng tách ra, cũng không cần!

Ước chừng là hân quá mức gấp gáp, dần dần lại bỏ lại một đội nhân mã đằng sau, một thân một mình phóng ngựa mà đến, hân nghĩ muốn nhìn thấy nàng sớm một chút, sớm một chút nữa, thấy nàng bình yên vô sự, thấy nàng còn tốt đứng ở trước mặt hân.

Khi hân thấy được Tô Nghiêu, lửa giận vốn đã đè nén xuống bỗng nhiên lại chạy trốn, Tô Nghiêu tốt thật, tốt thật Tô Nghiêu không an phận! Nàng thế nhưng toàn thân đầy vết máu, thê thảm nhếch nhác như vậy, nàng thế nhưng để mình kính người như vậy, khiến trái tim hân căng thẳng đau lòng không nói ra được.

Diệp Lâm ẩn bày vai Tô Nghiêu, trong mắt cơ hồ sẽ phun ra lửa, không biết mình còn có thể khống chế được kích động muốn phá hư hay không, chỉ thấy nàng chợt cười, hào khí vạn trượng nói ra một lời như vậy.

“Nam nhân của Tô Nghiêu ta, tự nhiên do ta tới bảo vệ.” Nàng thế nhưng thật nói ra miệng được! Mặc dù Diệp Lâm sớm biết nàng không che giấu miệng, nhưng cũng không ngờ Tô Nghiêu có thể thản nhiên vậy, ngay trước mặt Diệp Tễ và Từ Thận Ngôn nói lời như vậy, về mặt còn kiêu ngạo, cũng không đỏ mặt.

Diệp Lâm bỗng dưng có chút không biết làm sao, mặt trắng bệch thê nhưng dần dần phát sốt lên, hung hăng ôm sát cô nương khiến mình vừa bực vừa hận vào trong ngực, có một chút bất đắc dĩ, lại có một chút xấu hổ, khàn giọng nói: “Nữ nhân của ta, cũng không phải chịu khổ như vậy.”

Diệp Tễ và Từ Thận Ngôn yên lặng đứng lại, nhìn hai người ôm nhau trên quan đạo rộng rãi, trong lòng có tư vị riêng. Một giọt lệ trong suốt lặng lẽ rơi xuống, trong nháy mắt tiêu tan.

Nơi xa dần dần vang lên tiếng vó ngựa, chính là đội nhân mã bị Diệp Lâm bỏ lại đằng sau xuất hiện ở chân trời. Diệp Lâm khẽ buông Tô Nghiêu ra, giơ tay lên dịch sợi tóc xoắn xết của Tô Nghiêu đến sau tai, giọng khàn khàn nói: “Về sau cũng không cần mạo hiểm, a Nghiêu. Nếu như người không có ở đây, ta sẽ sợ.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, hân nói hân sợ, Diệp Lâm thế nhưng lại nói hân sợ..... An ủi giống như vỗ vỗ gò lưng gầy của Diệp Lâm, Tô Nghiêu giơ tay lên quơ quơ trước mắt Diệp Lâm, cười nói: “Người xem, ta mang chu tác đến. Ta nghĩ ta mang theo nó, người nhất định sẽ không gặp chuyện không may, ta cũng vậy sẽ không xảy ra chuyện, nó sẽ bảo đảm chúng ta, người nói có đúng hay không?”

Diệp Lâm không ngờ nàng còn có thể nhớ chu tác ở cung yên Đoan Dương, nàng vẫn giữ lại, mặc dù khi đó nàng còn chưa từng có cảm tình với hân, mặc dù cho dù là hiện tại, Diệp Lâm cũng biết, ở trong lòng Tô Nghiêu, bọn họ chỉ là bạn cùng chung hoạn nạn. Nhưng trong lòng hân dần dần bành trướng mừng rỡ càng lúc càng lớn, rốt cuộc không cách nào ức chế ở trên mặt hiện một nụ cười mê người, Diệp Lâm chậm rãi tới gần Tô Nghiêu, đến gần môi đỏ mọng mê người này.

Hân hiện tại chỉ muốn hôn môi đỏ mọng này, môi đỏ mọng nói lời tâm tình khiến hân sinh lòng ngọt ngào, gặp tình huống này cũng có thể từ lưỡng bại thiên cân, nghĩ đến hơi thở của nàng cùng nàng vĩnh viễn không chia cách..... Nhưng Tô Nghiêu lại giống như nhớ tới cái gì lui về phía sau một bước, cau mày từ bên hông lấy ra một quyển lụa gấm, ảo não mà nói: “Đều là ta vô dụng, không lấy được binh phù, chỉ tìm được cái này.”

Diệp Lâm chú ý lên vết máu trên quyển lụa gấm, tỉ mỉ dò xét Tô Nghiêu một phen, khàn trương nói: “Người bị thương? Thương ở nơi nào?”

Tô Nghiêu kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói: “Trong nhiều người thế này, cũng không ai để a Nghiêu bị thương..... Bọn họ.....” Tô Nghiêu nói đến đây có chút nghẹn ngào, dừng lại chốc lát mới tiếp theo nói: “Đều là a Nghiêu vô dụng.....”

Diệp Lâm thấy Tô Nghiêu không bị thương, lại một mực đang nói chuyện, lúc này mới nhận lấy lụa gấm, mở ra nhìn, trên mặt lộ ra một vẻ phức tạp, thu di chiếu vào trong tay áo, nói: “Người là như thế nào mở ra mặt thất ám cách này?”

Tô Nghiêu nói: “Bệ hạ cho ta một cái chìa khóa.” Nói xong, liền móc chìa khóa giữ ở trong túi gấm ra đưa cho Diệp Lâm.

Diệp Lâm ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng rên rỉ: “A Nghiêu, người đã cầm được binh phù rồi. Cái chìa khóa kia, chính là binh phù.”

Chuyện kể tiếp thì trở nên thuận nước đẩy thuyền, một nhóm người nghỉ ngơi, liền đi đến cấm quân doanh, chờ Diệp Lâm mang theo cấm quân xuất hiện

tại trước Thừa Thiên môn thì Thu Ngự đang cùng phủ binh Nhiếp Chính vương phủ bắt phân thắng bại. Một khi Diệp Lâm tới đây, Vũ Lâm quân vốn chưa quyết định tới tập phản bội, vốn là thể cục ngang hàng trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Diệp Lâm chuẩn bị tốt một trận đại chiến, hấn vốn không muốn huyết tẩy Trường Ninh, nhưng nếu người nọ bắt nhân, hấn cũng không phải là hạng người tâm địa thiện lương, Phong hậu hại phụ thân hấn hai lần, hấn mặc dù nhớ công ơn nuôi dưỡng của Phong hậu, nhưng cũng nhớ tại sao mình sẽ biến thành đáng về lạnh lùng như hôm nay.

Không ngờ Diệp Lâm mang theo ba vạn cấm quân vừa xuất hiện, thủ lĩnh phủ binh Nhiếp Chính vương phủ thể nhưng phịch một tiếng quỳ xuống, trong miệng hô lớn nói: “Cung nghênh bệ hạ hồi cung.”

Bệ hạ? A, nhiều mới mẽ! Diệp Lâm khoi lông mi dài, liền nghe Thu Ngự giải thích: “Mới vừa có người mang tin tức từ trong cung chạy tới, sợ là Phong hậu thấy thể lực địch ta không đều, quyết định bo bo giữ mình rồi. Điện hạ không cần hành sự lỗ mãng....”

Quả nhiên, Thu Ngự mới vừa nói xong, liền nghe đối diện một hồi huyền não, sau tầng tầng lớp lớp phủ binh có một người chạy ra, Ngân Giáp ngân thương, bước chân vội vã, vừa thấy Diệp Lâm, lập tức ngã quỵ xuống, cao giọng nói: “Thần Phong Duy Hải, cung nghênh bệ hạ hồi cung!”

Diệp Lâm hừ lạnh một tiếng hiểu được, quả nhiên là bo bo giữ mình, mặc dù tâm tư lần này của Phong Hoàng hậu rõ ràng mọi người đều biết, có thể nói rốt cuộc hai phe đối trận thực chất không tính xung đột gì, hấn hiện tại đại khái đường hoàng nói vài lời, tuyên bố mình thay thái tử rồi kinh chủ trì đại cuộc.

Quả nhiên, Phong Duy Hải tiếp theo nói: “Ninh Vương và Đoan Vương Phủ đã bị cựu thần khống chế, trong kinh trật tự tĩnh nhiên, chỉ đợi bệ hạ hồi cung tự mình quyết định.”

Tô Nghiêu nghe thế, lại sợ Diệp Lâm không phân tốt xấu xông lên, phụ thân hấn là bị hại chết, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng bị người này ám sát, lúc này rõ ràng mình mang theo cấm quân, nhưng bởi vì Phong Duy Hải lần này không sợ bị mất đi lý do công thành, hiện tại nếu hấn không chịu bỏ qua cho Phong Duy Hải, ngược lại thành tàn sát trung lương, phải mang tiếng xấu hỗn quân trên lưng. Nghĩ được như vậy, Tô Nghiêu liền phóng ngựa tiến lên, lôi kéo ống tay áo Diệp Lâm, nhỏ giọng nói: “Người chớ hành sự lỗ mãng, mà lâm vào tình cảnh bất nhân.”

Người nọ nghe nàng nói những lời này, cũng là con mắt như lưỡi dao sắc bén mà nhìn lướt qua nàng, Tô Nghiêu ngẩn ra, tay lôi kéo ống tay áo Diệp Lâm nhất thời rút về, nàng hấn là..... Hấn là trong con người đen nhánh của Diệp Lâm nhìn thấy không che giấu chút sát khí nào.

Diệp Lâm biết mình hơi không khống chế được, giờ tay lên ấn lên mi tâm, hít vào một hơi thật dài, bình tâm lại. Hấn tại Hoa Châu một đường đêm chạy mà về, dọc đường ám sát không ngừng, 97 tên Anh Vệ thương vong hơn phân nửa, đều là cao thủ tuyệt đỉnh, có thể thấy được Phong thị quyết tâm muốn hấn chết. Thế đạo này đến tột cùng là người phương nào tàn bạo hơn? Nàng lại vẫn giống kiếp trước vì Phong phủ cầu cạnh! Tô Nghiêu à Tô Nghiêu, nếu là hấn không trùng sinh mà đến, bằng nàng và Phong Diệp dây dưa không rõ, sao trong lòng hấn không sinh ngăn cách?! Người này, thời điểm nàng làm việc đều chẳng qua đầu óc sao!

Tô Nghiêu bị trong mắt sóng to gió lớn của Diệp Lâm đã thương, trong lúc nhất thời không biết nên nói những gì, nàng nghĩ giải thích cho hấn nghe, nói cho hấn biết phải giữ vững tinh táo không cần hành động theo cảm tính, cũng muốn nói cho hấn biết, hôm đó Diệp Tu gấp chiếu nàng vào cung, đến tột cùng nói với nàng những thứ gì, nhưng thời điểm này Tô Nghiêu không biết nàng không phải nên tận lực giảm thiểu cảm giác tồn tại, cái gì cũng không nói. Diệp Lâm đang nổi nóng, nàng chỉ sợ mình thêm dầu vào lửa.

Phong Duy Hải quỳ gối trước ngựa, cúi đầu chờ đợi kết quả của ván cờ này.

Một hồi lâu, giọng nói Diệp Lâm trầm thấp xa cách ở trong một mảnh yên tĩnh vang lên, là nói với Phong Duy Hải, cang đối với ba vạn cấm quân sau lưng, nói: “Đa tạ Phong khanh có lòng.”

Dứt lời, cũng không để ý Phong Duy Hải, thúc ngựa vào cửa cung.

Thu Ngự hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, mang theo phủ binh Trường An công phủ vào Thừa Thiên Môn. Ba vạn cấm quân trùng trùng điệp điệp, tư thế hào hùng đang lúc Phong Duy Hải không nhúc nhích quỳ gối tại chỗ, khóe miệng từ từ cong lên trên.

Mùng tám tháng bảy năm Cảnh Hoà mười chín, thái tử về kinh, tìm được di chiếu tiên đế, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, đồng nhất Thái hậu Phong Vân Lan tự xin đi Hoa Châu Bàn Nhược Tự Thanh Đăng Cổ Phật tu hành.

Ba ngày sau, thái tử kế vị tại Thái Cực điện, đồng thời lập thái tử phi Tô Dao làm hậu, chôn cất Văn Đế vào Định Lăng, bi thương thảm thiết không kềm chế được, cả ngày chảy nước mắt, thôi hướng không ngừng, bảy ngày sau mới phục triều.

Sau lại, trên sách sử ghi chép trận này không có khói thuốc súng, vậy “không có chảy máu” thay đổi, mà chi tiết trong đó, lại qua loa được mai táng trong lịch sử tang thương, không người biết nữa.

Ngày nay Tô Nghiêu không thể như mong muốn trở về phủ, mà là bị Diệp Lâm bắt ở lại trong hoàng cung. Để nàng ở trong hoàng cung xa lạ mà trống vắng chờ đợi ba ngày, chờ đợi ba ngày sau đó, được sách phong làm Hoàng hậu thứ tám của Nhạn triều.

Tô Nghiêu thật ra có chút xấu hổ, nàng đây là lần đầu đêm không về ngủ, nghe nói Diệp Lâm đã sai người đi Tướng phủ, mà Tô Tự thể nhưng cũng đồng ý để nàng ở lại trong cung, khiến Tô Nghiêu cảm thấy mệt mỏi. Rõ ràng lúc đi còn là đưa tình ôn tình, khiến nàng sinh mấy phần đau buồn, lúc này mới một ngày ngắn ngủi, tại sao Tô Tự lại khôi phục đáng về “Nàng không phải là con ruột của ta“.

Chỉ là Tô Nghiêu cũng quả thật mệt mỏi, Diệp Lâm đang xử lý tất cả công việc, vô hạ cố cập năng, năng liền bị một người nhét vào trong Phượng Ngõ điện rồi. Thế chất Tô Dao suy yếu, có thể chống được ngày thứ hai cũng là kỳ tích, thần kinh căng thẳng tỉnh lại, liền lập tức ngủ thật say.

Cũng không biết ngủ bao lâu, cho đến mới vừa lên đèn, Phượng Ngõ điện được ánh nến chiếu sáng xuất hiện trong mắt nàng. Tô Nghiêu mới từ trong hỗn loạn tỉnh lại. Mở mắt ra, trong tầm nhìn mơ hồ xuất hiện một bóng người màu tím, Tô Nghiêu tưởng rằng mình đang nằm mơ, dụi dụi con mắt đang muốn ngồi dậy, người nọ chợt nghiêng người tới đây, bờ môi mềm mại quả quyết ngăn lại miệng Tô Nghiêu.

“A Nghiêu.” Người nọ uất ức ní non ở bên tai Tô Nghiêu, có chút khàn khàn trầm thấp: “Người làm ta sợ muốn chết.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42(3)

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, bờ môi mềm mại của người nọ dịu dàng ở trên má, trên môi dây dưa, Tô Nghiêu trong lúc nhất thời không đỡ được, mí mắt chìm phải không mở ra được, khe khẽ hừ một tiếng nghiêng đầu qua một bên, lại bị người nọ dễ dàng vận trở về. Được phép đem qua một cuộc ác chiến thực sự quá kịch liệt, Tô Nghiêu một chút hơi sức cũng dùng không được, thần kinh cũng thư giãn cực kì, tuy có kháng cự, cũng là hiệu quả quá nhỏ, mở miệng cũng có chút nhỏ giọng, cự tuyệt nói: “Người tránh ra.”

Người nọ khẽ cương, rất nhanh dùng càng thêm nhiều nộ hôn triển miện chặn miệng Tô Nghiêu, giọng nói trầm thấp mang theo từng tia dụ dỗ: “Tại sao muốn cự tuyệt ta, hả? A Nghiêu..... Không phải người muốn ta hôn người sao? A Nghiêu?”

Tô Nghiêu bị hân hôn hơi thở mạnh chỉ là tức, nhưng trong lòng thì thanh minh, lắc đầu nói: “Không..... Không thích..... Người tránh ra.....”

“Vì sao, a Nghiêu? Không phải người nói, ta là nam nhân của người sao?” Giọng nói kia giống như là cố ý đang dẫn dụ nàng nói ra suy nghĩ, có chút vô lại, vang lên ở bên tai, hơi thở phun tại bên gáy, khiến Tô Nghiêu có chút ý loạn tình mê.

“Người là Hoàng đế, Diệp Lâm, người là Hoàng đế.....” Tô Nghiêu mơ mơ màng màng đáp trả, không biết là muốn thuyết phục hân còn là muốn thuyết phục mình: “Người sẽ có rất nhiều rất nhiều phi tử..... Cũng không phải là..... Cũng không phải là một mình ta, vậy thì ta..... Không cần.....”

Người nọ nghe được lời này, lại như cùng cánh ngò bị sét đánh, toàn thân cứng đờ, một hồi lâu không hề cử động, Tô Nghiêu bị hân đè ép khó thở, mơ màng đẩy hân một cái, lại một phát liền đẩy người nọ xuống giường hẹp.

Mới vừa khó chịu nóng ran từ từ rút đi, người nọ không nhiều năng, Tô Nghiêu hải lòng hừ một tiếng, vừa trầm ngủ say.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tô Nghiêu từ từ mở mắt, trong đại điện trống rỗng cũng chỉ có một mình nàng. Nhớ tới trí nhớ lẽ tẻ lúc nửa tỉnh nửa mê, đầu óc trong nháy mắt tỉnh táo, Tô Nghiêu quay lấy chân ngồi dậy, gờ tay lên đề mi tâm. Đây đến tột cùng là một giấc mộng hay chân thực xảy ra? Nàng không phân biệt được.

Nơi này là hoàng cung đại nội, là Phượng Ngõ điện của Diệp Lâm, chắc là sẽ không có tên hạo sắc xông vào, Tô Nghiêu cho là, Diệp Lâm quân tử như vậy cũng sẽ không thừa dịp người gặp nguy như thế, đại khái là tinh thần nàng tỉnh thần quá mức mệt mỏi, làm một giấc mộng xuân thôi.

Tô Nghiêu lật người xuống giường, mang một đôi Kim Diệp đơn Vũ Phượng đầu ly án mi tâm đẩy cửa Phượng Ngõ điện ra. Nàng thế nhưng cũng sẽ làm loại mộng này, nghĩ đến lỗi tai liền có chút nóng, liền muốn ra cửa hóng mát, hóng mát một chút.

Nàng tất nhiên biết trong lòng mình đối với Diệp Lâm vẫn là có mấy phần tiểu nghĩ. Nhưng mà điều này cũng dễ hiểu, dù là người làm bằng đá, bên cạnh thường xuyên có Diệp Lâm thanh phong lãng nguyệt thâm tình khảm thiết như vậy xuất hiện, cũng sẽ không nhịn được động lòng thôi. Tô Nghiêu lại không tính toán khám phá hồng trần, tự nhiên cũng sẽ đối với Diệp Lâm sinh lòng ái mộ. Chỉ là khác với cô nương thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng cũng biết, các nàng là nhất định không thể nào có kết quả.

Lúc đó nàng bị cảm xúc hôn mê, nói ra “Không có liêm sỉ” như vậy, bây giờ nghĩ lại cũng là hối hận cực kỳ. Trước không nói Diệp Lâm yêu cũng không phải là Tô Nghiêu nàng, chính là thân phận của Diệp Lâm, Tô Nghiêu chỉ sợ không thể không có trở ngại trong lòng. Nàng là nhiều ngây thơ, mới có thể nói Diệp Lâm là “Nam nhân của ta”, hân không phải là của một mình nàng, hân là Hoàng đế của Nhạn triều, hậu cung ngàn vạn giai nhân, là chủ của trăm thần Trường Ninh, làm sao có thể làm nam nhân của một mình nàng?

Tô Nghiêu nghĩ tới, trong lòng ảo não, đang muốn đi lên đài cao, mơ hồ liền thấy nơi lan can đã có một người dựa vào trông về phía xa, khoác áo lông chồn bạc, mái tóc đen dài bị ngọc quan hợp quy tắc vắn lên, dưới ánh trăng, chính là rạng rỡ phát sáng, tất cả trong sáng. Người này luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, bất luận hình dung phong thái, đều là đứng đầu, có lúc Tô Nghiêu cũng sẽ nghĩ, trải qua người trời quang trăng sáng như vậy, nam tử khác chỉ sợ cũng khó có thể đập vào mắt.

Tô Nghiêu hí mắt nhìn một hồi, trên mặt không ngờ có chút nóng, tuy chỉ là một mộng cảnh màu hồng phấn, nhưng vừa vận người trong mộng liền xuất hiện ngay trước mắt, khiến Tô Nghiêu hơi mất tự nhiên, trong lòng thậm chí sinh ra chút ý tưởng khinh bạc người này. Nàng không chỉ suy nghĩ hân, xong..... Còn mơ thấy Diệp Lâm dùng sức mạnh với nàng..... Nàng rõ là..... Ai!

Giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, người nọ nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc mắt liền thấy được Tô Nghiêu áo quần đơn bạc đứng ở phía xa bên kia, híp mắt nhìn hẩn, một bộ như có điều suy nghĩ. Mặt Diệp Lâm giãn ra, lộ ra một cười yếu ớt, dịu dàng nói: “Người đã tỉnh?”

Tô Nghiêu nhìn đáng vẻ người này thân nhiên, trong bụng cũng không tiện khó chịu, lắc đầu một cái hất ra những thứ ý nghĩ xấu xa trong lòng, nghênh đón cùng Diệp Lâm sóng vai đứng ở trước lan can bạch ngọc, cười nói: “Mới vừa tỉnh, ra ngoài hóng mát một chút.”

Diệp Lâm tự nhiên không nhận thấy được nàng không đứng, cau mày nhìn quần áo Tô Nghiêu đơn bạc, lông mi dài nhắm lại, ngay sau đó còi xuống áo choàng trên người mình, khoác lên người Tô Nghiêu, vừa cẩn thận buộc dây lụa thắt cho nàng, vừa tận tình dạy dỗ nàng, nói: “Đêm đã khuya rồi, còn mặc mỏng manh như vậy, nếu như người bị cảm gió rét, ba ngày sau phong hậu đại điển thì làm như thế nào?”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, biết nghe lời nắm thật chặt áo choàng, Diệp Lâm nói không sai, nàng đứng là có chút coi thường rồi, giúp người giúp đến cùng, đưa Phật phật đưa đến Tây Thiên, nàng thật là nên làm đủ toàn bộ, không nên cho hẩn mất thể diện: “Chuyện đều xử lý xong rồi hả?”

“Không sai biệt lắm.” Diệp Lâm quay đầu đi, nhìn về bầu trời đêm trăng non lưỡi liềm, tự giễu một cái cười nhẹ một tiếng, nói: “Đã dời mặt thất Văn Đức điện đi, nghĩ đến ông ấy nguyên cùng mẫu hậu ở một chỗ. Hoàng hậu..... Đã tự xin đi Hoa Châu Bàn Nhược Tự tu hành, lui về phía sau, trong hậu cung này, liền chỉ có hai người chúng ta thôi.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, Hoa Châu Bàn Nhược Tự chính là quốc tự, Phong Hoàng hậu đi đến đó tu hành, thật cũng không coi là khó coi. Người ngoài chỉ coi Đế hậu phu thê tình thâm, Phong Hoàng hậu thỉnh thoảng đau lòng, cũng không người biết được, đôi phu thê đồng nhất nhưng thật ra là phu thê bất hoà.

Đang suy nghĩ, liền nghe Diệp Lâm có chút thất vọng nói: “Chỉ tiếc không thể diệt trừ Phong thị, lãng phí một cách vô ích cơ hội thật tốt này.”

Diệt trừ..... Tô Nghiêu nghiêng đầu nhìn Diệp Lâm, Diệp Tu đoán không lầm, Diệp Lâm không tính toán nhẹ nhàng tha thứ cho phụ tử Phong thị, Phong hậu có thể được chết già, chỉ sợ là làm nhờ công ơn nuôi dưỡng mười năm trước rồi. Mặc dù nàng đồng ý với Tu, nhưng cũng không tính toán thay Phong thị cầu cạnh, người đang làm thì trời đang nhìn, bất luận sau này như thế nào, vậy cũng là Nhiếp Chính vương gieo gió gặt bão, nàng không biết, cũng không có tư cách tham dự quyết định của Diệp Lâm. Đó là cuộc sống của hẩn, đó là số mạng của bọn họ.

“Nếu giúp xong, tại sao không đi nghỉ ngơi, lại một thân một mình tới đây tinh thần chán nản?”

Diệp Lâm cũng cười cười, một cái tay vịn ở trên lan can bạch ngọc, khớp xương rõ ràng ngón tay thon dài không kém lan can bao nhiêu, ở dưới ánh trăng trắng nõn hoàn mỹ, nhỏ giọng nói: “Không ngủ được, nghĩ đến nhìn người.....”

Nói đến điều này, Diệp Lâm liền không nói tiếp nữa, Tô Nghiêu cũng không tự tại gương mặt nóng lên, lỗ tai lạng lẽ trở nên hồng, đánh tiếng tăng hàng một cái nói: “Ta không sao..... Ngủ..... Ngủ một giấc là tốt.”

Diệp Lâm thấy nàng đột nhiên ngưng ngừng, cũng không hỏi nàng nguyên nhân, chỉ cười khẽ một tiếng, trong con ngươi đen nhánh từ từ đều là cung chiều, tình tình dễ chịu “Ừ” một tiếng, liền xoay mặt qua chỗ khác, mắt không nhìn nàng, nói tới nói lui lại khiến Tô Nghiêu nhất thời nhẹn lời: “Người nói cả đời này của tiên đế, đến tột cùng là đúng hay sai?”

Yêu cả đời người, đã sớm hôn quy ly hận, thương hẩn cả đời người, rốt cuộc sinh lòng oán hận, hẩn đứng ở trên ngôi vị Hoàng đế toàn bộ 19 năm, nhưng cuối cùng lấy được những thứ gì? Nếu nói là hẩn là một đời minh quân, khi còn trẻ hẩn cần kiệm khắc chính, nhưng cuối cùng lại lưu lại cho Diệp Lâm một vấn đề ngoại thích chuyên chính khó khăn; nếu nói là hẩn hôn dung vô đạo, lại oan uổng hẩn, Nhạn triều hôm nay thái bình thịnh thế tứ hải đến châu một nửa là công lao của hẩn.

Thần sắc Tô Nghiêu phức tạp nhìn Diệp Lâm một chút, rốt cuộc vẫn phải không chịu tùy ý bác bỏ, địa vị của Diệp Tu ở trong lòng rất cao, dòng máu của hẩn là máu của Diệp Tu, vinh viễn không thể bị xoá đi: “Tiên đế Văn Đức, chiến công tự có đời sau bình luận, A Dao không dám vượt qua.”

Diệp Lâm cũng nhất quyết không tha, không phải hỏi ra đến tột cùng: “A Nghiêu, chẳng lẽ giữa người và ta, còn phải đề phòng như thế sao?” Hẩn đã không có người khác có thể thổ lộ tình cảm nữa.....

Tô Nghiêu cười, cuối cùng thua trận, Diệp Lâm nói rất đúng, hôm nay họ sóng vai đứng ở chỗ này, tương lai cũng sẽ sóng vai đứng chung một chỗ như vậy. Nàng nghĩ người này đứng một mình trên cao lâu, muốn hẩn cang danh thiên sử, thiên thu vạn đại, có mấy lời, vẫn còn cần nói ra.

“Ta ngày trước xem qua một quyển sách, nói trước mặt, Quân Vương phải làm không cảm quyền thú tuyển chọn con cộp và hồ ly, tàn nhẫn như con cộp, xảo trá như hồ ly. Chỉ cần mục đích chính xác, có thể không thừa thủ đoạn nào, vì đạt tới một mục đích cao thượng nhất, có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ nhất. Một quân chủ bị người e ngại so với bị người yêu, an toàn hơn chút. A Dao mặc dù không thể hoàn toàn gạt bừa, có một chút lại cảm thấy nói rất đúng —— đối với một Quân Vương mà nói, lòng từ bi đủ để diệt quốc, mà yêu càng thêm nguy hiểm. Nếu nói là tiên đế có gì không ổn, ước chừng chính là điểm này rồi.” Tô Nghiêu nói đến chỗ này dừng một chút, mặc dù sợ Diệp Lâm mất hứng, nhưng đứng là vẫn còn nói ra: “Tiên đế quá mềm yếu, vì vậy đường hỏ vi loạn, mới tạo thành cục diện hôm nay.”

Dứt lời, Tô Nghiêu liền ngừng miệng, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào Diệp Lâm. Tối nay nàng nói xong những lời này nếu là đặt ở giữa ban ngày bị người khác nghe thấy, chỉ sợ là đại nghịch bất đạo phải trị tội, nhưng Diệp Lâm khác với người khác. Vì sao khác, nàng không muốn suy nghĩ tỉ mỉ.

Không ngờ người nọ nghe xong lời tuyên bố này, con mắt sâu như biển, vẻ mặt nặng nề. Trong lòng Tô Nghiêu thất kinh không được, sợ rằng mình là nói nhiều tắt nói hớ, nói xong hơi quá đáng, chỉ thấy người nọ chợt giương tay vừa kéo, ồm ồm đương đương vẩy nàng tại trong ngực, cúi đầu liền hôn qua.

Tô Nghiêu muốn né tránh, liên tưởng đến mộng xuân tươi đẹp vừa nãy, trong lòng càng thêm hốt hoảng, lúc này gương mặt đỏ rực, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Sao đoán được người nọ một tay nắm ở eo nhỏ của nàng, khiến nàng không thể động đậy, mấy phen đẩy ngăn trở ôm trong ngực càng chặt, đoan đoan chánh chánh để hân hôn vừa vặn.

Diệp Lâm cảm thấy giờ phút này chỉ có thân mật với nàng như thế mới có thể ngăn chặn đau nhói trong lòng. Đúng, hẳn sớm nghe qua Tô Nghiêu nói những lời này, ở kiếp trước, trước khi nàng đi không lâu, nàng cũng nói qua lời tương tự. Khi đó hẳn cho là Tô Nghiêu chỉ cảm khái, ai nghĩ tới nàng khi đó liền muốn rời khỏi.

Nói gì yêu càng thêm nguy hiểm, đối với hắn mà nói, không có nàng ở bên người, mới nguy hiểm. Hắn Diệp Lâm không phải là người lương thiện, trong lòng ám áp thì nhiều như vậy, nếu không phải nàng ở bên người để hắn còn có thể cảm nhận được ôn tình, Diệp Lâm không biết mình sẽ biến thành hình dáng gì. Hắn đã sớm trúng độc bị bệnh, bệnh này không thuốc chữa được, chỉ có Tô Nghiêu là thuốc của hắn, có thể khiến hắn khắc chế bạo ngược và lạnh lùng đầy lòng, cố gắng làm một nhân quân.

Tô Nghiêu bị hân hôn thất điên bát đảo, răng môi đầy dứa chỉ cảm thấy hai chân không có hơi sức, liên tục mềm nhũn sẽ phải tê liệt ngã xuống, người nọ mới buông nàng ra, thật chặt đội lên trước ngực, nhỏ giọng nói: “Người nói không đúng, a Nghiêu.”

“Làm sao không đúng?” Tô Nghiêu tựa vào trước ngực Diệp Lâm, cơ hồ cả khuôn mặt cũng chôn ở trong ngực hắn không chịu nâng lên, nàng biết mình nhất định là hồng tử tai đến cổ rồi, mới không cần nhìn hắn. Đây kịch tình có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, nàng vốn hẳn nên đẩy hắn ra, hoặc là cho hắn một bạt tai..... Nhưng nàng..... Có chút tham luyến.....

Chốc lát, giọng nói dịu dàng chỉ cực vang lên lên đỉnh đầu: “Yêu không phải nguy hiểm, là thuốc giải.”

Tô Nghiêu sững sờ một chút, ngay sau đó hiểu được, đỏ mặt đẩy Diệp Lâm ra, hắng giọng: “Về sau người chớ nói lời như vậy..... Còn nữa, về sau không có ta đồng ý, chớ để..... Chớ để đối với ta như vậy!”

Diệp Lâm thấy vậy hoàn toàn là Tô Nghiêu đang làm nũng, ý định vừa động dựa vào đem tới đây, cúi đầu nhẹ nhàng mở một cái trên gương mặt nàng, khàn giọng nói: “Như thế nào đối với người rồi hả? Hả?”

Tô Nghiêu lui về phía sau mấy bước, cau mày nhìn hắn. Người này thế nào chợt trở nên vô lại như vậy, cùng trong mộng..... Cùng trong mộng giống nhau như đúc.....” Dĩ nhiên là bảo người không nên động tay động chân với ta!”

Diệp Lâm háng giọng cười to: “Tô Nghiêu, người là Hoàng hậu của ta, chính là ta làm cái gì, đều là hợp tình hợp lý.”

Tô Nghiêu vẫn còn ở dấn vật đau khổ: “Nhưng người rõ ràng đã đồng ý ta.....”

Diệp Lâm thấy Tô Nghiêu giống như là bị giam phải đuôi xù lông, hận không thể lập tức trốn xa xa, rút cuộc bỏ qua cho Tô Nghiêu, lên trước mấy bước giơ tay lên vuốt vuốt tóc dài của Tô Nghiêu, cung chiều nói: “Trêu chọc người. Ta tự nhiên sẽ tuân thủ ước định, sẽ không động tới người.”

Lúc này Tô Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại lại cảm thấy không đúng chỗ nào, nói gì sẽ không động nàng, trong mấy tháng này, thái tử điện hạ, không đúng, nên gọi bệ hạ, hẳn tay máy tay chân còn thiếu sao?!

Chiều nay Tô Nghiêu lặng lẽ oán thầm trong kết thúc, chỉ là nàng không biết, một mình trở lại tẩm cung Hoàng đế bệ hạ trừ cô đơn tẻ nhạt một mình trông phòng ra, còn hài lòng trở về một phen.

Hôn đến a Nghiêu hai lần, ừ, chiến quả phong phú.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Nghiêu vừa mới rời giường, liền bị cung nữ búi tóc áo xanh báo cho, Diệp Lâm đã tại phòng ngoài đợi nàng đã lâu. Gấm Diên không ở bên người, Tô Nghiêu lại không muốn những người khác thay quần áo cho nàng, đảo cổ thật lâu cũng không thể búi tóc được, định xoa ra để sau ót, trực tiếp đi ra ngoài thấy Diệp Lâm rồi. Nếu là Tô Tự biết hình thức Tô Nghiêu và Diệp Lâm chung đụng tùy tiện lại không hợp quy củ như vậy, chắc hẳn sẽ bị tức giận râu ria cũng ngóc đầu dậy, nhòng lên, nhếch lên (ý chỉ bộ phận hay đồ vật gì đó) thôi.

Lúc đó Diệp Lâm đã tại gian án kỷ bên ngoài Phụng Ngộ điện ngồi hồi lâu, trước mặt trên bàn con bày một vòng tròn son son, bên trong có một tờ giấy nhỏ, hắn cũng không gấp, đang chấp nhất một tờ giấy nhìn đến mất hồn, ngay cả Tô Nghiêu đến gần cũng không có phát hiện.

Tô Nghiêu giơ tay lên lấy một tờ giấy, liếc mắt nhìn, phía trên đọc viết “Nguyên Sơ” hai chữ, cũng không biết là ý gì, ở bên cạnh bàn con ngồi xuống, thuận miệng mà hỏi: “Bệ hạ thế nào không gọi A Dao, đợi lâu như vậy?”

Lúc này Diệp Lâm mới phục hồi tinh thần lại, bàn tay co rút lại, cười cười, nói: “Chờ cũng không ngại, chỉ sợ đánh thức người, ngày ngộ đại đột không thanh minh, không có cách nào thay ta quyết định.”

Làm quyết định gì? Tô Nghiêu vô tội nhìn Diệp Lâm, bày tỏ mình rất là sợ hãi, chỉ thấy người nọ đầy son son vòng tròn tới chỗ nàng, nói: “Lẽ bộ đưa tới niên hiệu, người thay ta chọn một cái.”

Giúp hắn chọn niên hiệu à? Tô Nghiêu nháy hai cái mắt, chuyện như vậy tại sao có thể để nàng tới chọn, coi như ngày mai nàng sắc phong Hoàng hậu, cũng không thể vượt khuôn như vậy, vì vậy không hề nghĩ ngợi liền từ chối nói: “Đại sự bức này ảnh hưởng quốc vận, bệ hạ hay là tự quyết định đi!”

Không ngờ Diệp Lâm chỉ lộ ra một thần sắc tự tiếu phi tiếu, giọng nói cọt nhả, nói: “Giúp nam nhân của người chọn một niên hiệu, cũng khó như vậy

sao?”

Tô Nghiêu:.....

Thiên lương của nàng mệt mỏi. Nàng cũng biết mình nói như vậy là bê đá tự đập vào chân của mình..... Quả thực là đầu óc rút sạch.....

Tiên tay bắt lấy tờ giấy Diệp Lâm mới vừa cầm ở trong tay, Tô Nghiêu nhìn sang, đưa tới, nói: “Ừ, cái này cũng không tệ.”

Diệp Lâm nhận lấy, mắt quét qua này giấy trắng mực đen “Thiên Khải”, trong lòng đau xót, nhếch môi, lắc đầu nói: “Không được, người chọn lại.”

Thiên Khải, Thiên Khải..... Kiếp trước hần dùng niên hiệu này toàn bộ mười hai năm, cũng một người độc giữ giang sơn mười hai năm, hần không cần..... Hần không cần ly biệt năm Thiên Khải nguyên niên kia.....

Tô Nghiêu lặng lẽ tròn trắng mắt, sai người làm việc vẫn muốn cầu xin nhiều hơn, nàng rõ ràng là nhìn hần nhìn chăm chăm tờ giấy kia hồi lâu, trong lòng tự nhiên cho là hần muốn niên hiệu này, thế nào theo ý tứ của hần hần lại xoi mói..... Không đợi Tô Nghiêu oán thăm xong, người nọ lại dề dặc nói: “A Nghiêu, đây là thay giang sơn chúng ta chọn niên hiệu, người có thể nghiêm túc một chút, không cần qua loa như vậy hay không?”

Tô Nghiêu:.....

Đúng vậy, Hoàng đế bệ hạ tôn quý đã xem lời nói và sắc mặt hành vi của nàng thẳng lên để độ cao qua loa, nàng cũng không nói cái gì nữa, một đôi tay lựa chọn nhất nhạnh trong vòng tròn, cuối cùng nâng cầm lên nói: “Không bằng định vì ‘Thái Bình’ chứ?”

Thiên hạ thái bình, thật tốt.

Diệp Lâm khẽ ngẩn người, chột nờ nụ cười, gật đầu nói: “Liên dùng ‘Thái Bình’.” Nàng nghĩ muốn Thái Bình, vậy hần liền cho nàng một ca múa mừng cảnh thái bình thịnh thế.

Ngày mười một tháng bảy năm Thái Bình nguyên niên, Tân Đế ở Thái Cực Điện sắc phong trường nữ Tô Dao của thừa tướng Tô Tự làm hậu.

Ngày trước đi phủ Trưởng công chúa Hoàai Dương, Tô Nghiêu từng là một thân thịnh trang, trong lòng kháng cự, nhưng cho đến đại điển phong hậu, Tô Nghiêu mới biết cái gì gọi là thịnh trang.

Trời mới tờ mờ sáng, nàng liền bị một dãy cung nữ ồn ào không được an bình, bị xách đi lên thay đổi cách ăn mặc, lại mặc từng tầng từng tầng cát phục, cũng may cả đám cung nữ nhanh nhẹn dứt khoát, Tô Nghiêu cái gì cũng không cần làm, chỉ ngây ngô đại dột làm người gỗ mặc cho người ta định đoạt là được rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tô Nghiêu rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo, soi gương định thần nhìn lại, lúc này hóa đá, tròn con mắt thật lớn, nói không ra lời.

Nàng rốt cuộc là mặc bao nhiêu tầng y phục à?! Tô Nghiêu đại khái đánh giá, cộng thêm vốn là mặc áo lót, nói ít cũng có hơn mười hai tầng. Chỉ thấy nàng một thân sâu thanh chức vẽ huy xích chất năm màu huy làm chủ, làm sa trung đơn, Chu La tề đầu gối, lấy lại vì dẫn, dùng dịch lộn xộn, áo xanh cách mạng, nghiêm túc đoan trang. Xích lớn màu đen, lấy tơ vàng thêu Phượng, sơn, Hỏa Tam chương, nghe nói giống vương niệm của Hoàng đế. Thêm với bên hông có vòng bội đình dương, Tô Nghiêu cảm giác mình chính là triển lãm y phục di động.

Đồ trang sức thì càng không cần nhiều lời, ý vào Tô Dao hay nội tình, nghiêm túc đoan trang trang điểm đậm, lại cũng có mấy phần khí thái mầu nghi thiên hạ. Đình đầu mũ phượng đội ở trên đầu bằng thêm mấy phần khí thế, Tô Nghiêu chỉ cảm thấy cổ sắp bị gãy, còn phải xốc lại tinh thần, sống lưng thẳng tắp do cung nhân đồ nghi thái vạn phương đi ra cửa.

Bậc thang ở Thái Cực Điện rất dài rất dài, lan can cẩm thạch ở trên cao sáng rỡ dưới ánh mặt trời lóe ra bóng người sáng bóng, người nọ Lâm Phong đứng ở dưới bậc thềm ngọc, sâu thanh miện vuốt vào quần áo thụ cách mạng theo gió nâng lên, lộ ra nụ cười loá mắt với nàng.

Theo như tổ chế, Diệp Lâm phải chờ ở trên cao, nhìn Hoàng hậu từng bước từng bước đi lên đài, cùng hần chấp tay cùng tồn tại, tiếp nhận chúng thần triều bái, nhưng Diệp Lâm lại phản tổ chế, đứng ở dưới bậc mím cười đưa tay ra.

Một cái tay Tô Nghiêu mới khoác lên bàn tay khớp xương rõ ràng thon dài liền bị nắm thật chặt, Diệp Lâm lôi nàng đến bên cạnh, sai bước đi tới bậc thềm ngọc.

Quần thần đều đứng nghiêm ở hai bên bậc thềm ngọc, Diệp Lâm và Tô Nghiêu đi qua, hai bên đại thần liền quỳ lạy, Tô Nghiêu lại không để ý, vừa đi, vừa nhỏ giọng hỏi Diệp Lâm nói: “Bệ hạ vì sao phải phá quy củ, đến dưới bậc đón A Dao?”

Diệp Lâm nắm tay nàng, nói xong hơi hột, giống như không để ở trong lòng: “Lễ phục phồn trọng như vậy, người lại hồ đồ, nếu ta đợi ở trên đài cao, yên tâm làm sao?”

Tô Nghiêu im lặng ngưng ngẹn. Thì ra là nàng bị chê..... Nàng còn tưởng rằng..... Ai nàng có thể cho rằng cái gì! Lo sợ không đâu thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu hít sâu một hơi, sống lưng thẳng tắp, lưng thẳng đi lên trên.

Thái Cực Điện chín trăm chín mươi chín bậc thềm ngọc, Diệp Lâm dắt tay của nàng, từng bước từng bước đi hết, chờ đến trên đài cao, dưới đài vạn

người kính ngưỡng, Tô Nghiêu cũng mệt mỏi sắp không có hơi sức, chỉ cắn răng bằng vào ý chí kiên trì, vội vàng không kịp chuẩn bị bị người nọ nắm vòng eo ôm vào trong ngực.

Tô Nghiêu còn chưa kịp kinh ngạc, chỉ thấy Diệp Lâm nhìn thẳng vào phía trước, giọng nói đề rất thấp, ngoài miệng nói ra lời lại khiến Tô Nghiêu chột ngẩn ra.

Hắn nói: “A Nghiêu, nếu cuộc đời này ta chỉ cưới người một người làm hậu, không liên quan tới bất kỳ cô nương nào nữa, người nguyện ở lại bên cạnh ta không?” Sinh cùng chết chung huyết, vĩnh viễn, vĩnh viễn không chia cách.

“Bệ hạ chớ đùa như vậy, bệ hạ là Hoàng đế.....” Hắn làm sao có thể không nạp phi tử? Nhiếp Chính vương chưa thanh trừ, thế lực khắp nơi đều cần phối hợp, hậu cung phương tiện thăng bằng thế lực nhanh nhất, hắn lại dám lập lời thề như vậy..... Có thể thật chứ? Không thể tin!

Trong lòng Tô Nghiêu cuộn cuộn, không đúng lúc nhớ tới mình nằm mơ, nàng nghĩ muốn, không phải là người này chỉ làm nam nhân của một mình nàng sao..... Nhưng lý trí lại nói cho nàng biết, cái này không thể nào.....

Diệp Lâm cũng không quan tâm, giọng điệu có chút nhỏ nhẹ nhàng: “Hoàng đế thì như thế nào, ta liền muốn một mình người, ai khác cũng không cần.”

“Bệ hạ đừng bướng bỉnh.”

“Không.”

Tô Nghiêu giờ tay lên đề mi tâm, khẽ thở dài một hơi, cũng không muốn so đo với Diệp Lâm, đồng ý một cái, rồi mới từ trong ngực người nọ thoát ra.

Ban đêm

Gấm Diên đã từ Tô phủ vào hoàng cung, thành đại cung nữ bên cạnh Tô Nghiêu, Tô Nghiêu mệt nhọc một ngày, mới vừa bị đỡ đến Phụng Ngộ điện, dính vào trên giường liền giống như đồ bày trên giường, mũ phượng đã bị nàng ném tới một bên, hanh hanh tức tức gọi Gấm Diên xoa bóp cho nàng. Cổ nhân những thứ này lễ nghi phiền phức thật là để cho người tao tội, nàng chỉ nguyện đời này không cần có lần thứ hai, không chịu đựng được. Vạn thần đều hướng thì như thế nào, nàng lại không lạ gì.

Gấm Diên từ đêm Tô Nghiêu một mình xuất phủ liền không gặp lại Tô Nghiêu, lo lắng đề phòng hai ngày ba đêm, lúc này mới nhìn thấy Tô Nghiêu, trong lúc nhất thời thân thiết vô cùng, trên mặt vui mừng vãn vẻ xoa bóp cho Tô Nghiêu, chỉ nghe thấy Tô Nghiêu nói: “Người đi đặt cái mũ phượng lên trên bàn con đi. Trong cung lắm thầy nhiều ma, nếu là truyền tới trong lỗ tai bệ hạ, sợ rằng sẽ không vui.”

Đang nói, chỉ thấy ánh đèn chột lóe, một đạo màu đen bóng người xuất hiện tại trong điện, cúi người nhặt mũ phượng lên đặt ở trên bàn con, nói: “Thế nào, người khi nào sợ ta không vui?”

Toàn thân Tô Nghiêu cứng đờ, híp mắt đã nhìn thấy một đôi mắt đen cười như không cười nhìn nàng. Tô Nghiêu giật mình, trở mình một cái bò dậy, lắp bắp nói: “Bệ, bệ hạ, sao người lại tới đây?”

Diệp Lâm chậm rãi ngồi vào trên giường, cho Gấm Diên lui xuống đi đóng cửa điện, giờ tay lên dịch tóc Tô Nghiêu hơi xốc xếch, tron ướt dính vào trên mặt đến sau tai, lúc này mới thông thả nói: “Hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, lại là đại điển phong hậu của người, thế nào, nam nhân của người lại không thể vào phòng của người sao?”

Nếu như có thể làm lại một lần, Tô Nghiêu nhất định sẽ không nói ra câu nói kia. Đi ra lẩn lộn sớm muộn là phải trả..... Bây giờ nàng chỉ có cảm giác mình tâm tính thiện lương một mối: “Bệ hạ, người có thể làm không nghe thấy qua này câu hay không?”

Diệp Lâm ngồi ở một bên hơi suy nghĩ một chút, ánh mắt lưu luyến, giọng nói dịu dàng, nói: “Không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43 (4)

Tô Nghiêu im lặng hỏi ông trời.

Sao ngày trước nàng không phát hiện, Diệp Lâm là người vô lại như thế này. Quả nhiên là bị dáng vẻ trời quang trăng sáng thanh tâm quả dục che mắt, nào biết hắn không nghiêm chỉnh như vậy.

Tô Nghiêu đánh tiếng tăng hàng một cái, nói trong lòng không khẩn trương đó là nói dối, tay chân cũng không biết để vào đâu, tội nghiệp nhìn Diệp Lâm một lát, chỉ thấy người nọ đột nhiên cười, giống như làm bầm lâu bầu nói: “Sợ là chính ta ở trong lòng người không thể so với tên háo sắc tốt hơn chỗ nào.”

Cũng không biết này người đang này lâu bầu lấm bầm nói những gì, Tô Nghiêu lặng lẽ giương mắt nhìn hán, một bên mặt Diệp Lâm đối diện nàng, lông mi dài khẽ run, vẻ mặt lại có chút cô đơn, chỉ coi hán là mới vừa mất người thân, hôm nay động phòng hoa chúc lại không thể ôm mỹ nhân một mình trông phòng, khổ sở trong lòng. Làm một Hoàng đế mà nói, người này thật trôi qua biệt khuất, vì vậy, lòng Tô Nghiêu mềm nhũn, không khỏi an ủi nói: “Bệ hạ nếu là coi trọng cô nương nhà nào, rất không cần phải cố kỵ A Dao, A Dao cũng là người hiểu chuyện, A Dao tuy là Hoàng hậu, nhưng cũng chỉ là Hoàng hậu thôi.”

Vừa không phải vợ chồng chi thực, liền cũng không coi là thối, nếu là có một ngày hán cung chiều vị phi tử nào muốn cho nàng một hậu vị, Tô Nghiêu cũng sẽ không chút do dự dâng lên. Mặc dù nàng sinh lòng hảo cảm với Diệp Lâm, nhưng không rộng lượng đến mức có thể cười nhìn bạn hữu của mình trái ôm phải ấp đi làm một hiền hậu, Tô Nghiêu người này không thích tranh đoạt, nếu thật là trở thành tranh giành người tình với phi tử hậu cung, thật sự không phải cuộc sống Tô Nghiêu muốn.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm Hoàng hậu, theo kế hoạch lúc đầu, cho là khi Diệp Lâm còn làm thái tử thì liền giải quyết chuyện Phong thị, nơi nào nghĩ đến Diệp Tu chết bất đắc kỳ tử, chuyện đột nhiên xảy ra, đành đẩy nàng đến vị trí Hoàng hậu. Tô Nghiêu xem chừng, bất luận chuyện phát triển như thế nào, lấy tính tình nàng, đúng là vẫn còn muốn rời đi, nếu sớm biết kết quả, vậy không bằng sớm dứt ý niệm, cũng tránh cho ngày sau thương tâm khổ sở, ruột gan đứt từng khúc.

Diệp Lâm không chỉ một lần nhắc tới mình muốn noi theo Hoàng đế khai quốc, cả đời chỉ thành thân với một Hoàng hậu, dù là sau lại mất sớm, cũng không thay lòng. Tô Nghiêu cũng chỉ nghe một chút, chưa từng làm thật thôi.

Nàng cũng không phải là không tin Diệp Lâm, nàng chỉ là không tin lời thề. Tình yêu là một đồ tốt, hiệu quả có thể so với thuốc phiện, đắm chìm trong đó không cách nào tự kiềm chế, thề non hẹn biển lập lời thề thì ai cũng cho là mình biết làm đến, đó cũng là một phần thật lòng. Cũng không có người biết tình yêu có thể tồn tại bao lâu, khi kích tình rút đi, hôn nhân chỉ dựa vào một ít giấy tờ để duy trì. Nhưng hôn nhân là đồ gò bó người hiện đại, Diệp Lâm là Hoàng đế, Hoàng đế Nhạn triều, thân phận như vậy nhất định sẽ không bị một thứ gì đó trói buộc. Nếu là tình yêu sao? Nàng cần phải vắng vẻ cả đời, ngày đêm chờ đợi không biết lưu luyến đến khi nào người yêu hồi tâm chuyển ý sao?

Không, Tô Nghiêu không muốn.

Tôn A Kiều không phải là một ví dụ tốt nhất sao, Đế Vương sẽ không cần một Hoàng hậu tùy hứng kiêu ngạo, hán căn chính là một thê tử dịu dàng đoan trang. Nhưng Tô Nghiêu biết, nàng không làm được.

Diệp Lâm nghe nói nàng như vậy không chút để ý nói ra đề hán lập phi tử, một bồn lửa giận thật sự không nén được, thò người ra liền hôn nàng, muốn chặn lại miệng của nàng, khiến nàng không thể lại nói ra lời khiến hán khổ sở.

Tô Nghiêu dựa vào ý trí, kiếp trước kiếp này, luôn theo ý trí, tinh táo một chút xú phân tích được mắt, cân nhắc đóng băng lòng của mình. Nàng luôn không tin chỉ thích nàng, bất luận như thế nào cũng không chịu tin tưởng. Cũng không phải là không có tiền lệ, khai quốc Thánh Tổ không phải như thế sao? Không, coi như không có tiền lệ, hán Diệp Lâm lại sợ gì mở ra một tiền lệ!

Lần này Diệp Lâm hoàn toàn không được xưng tụng dịu dàng, ngay cả có thể nói là có chút thô bạo cạy mạnh, môi lưỡi dây dưa Tô Nghiêu không thể kiểm soát, chỉ một mặt công thành chiếm đất, hận không được ăn sạch sành sanh Tô Nghiêu, nuốt vào bụng.

Tô Nghiêu giãy giụa không thoát, ngược lại bị hán lập tức đặt ngay trên giường hi, giường hi đỏ thắm cùng với sắc mặt hơi trắng bệch của Tô Nghiêu, càng làm nổi bật đôi lông mày, sóng mắt như nước mùa thu. Diệp Lâm chỉ cảm thấy cổ họng có chút căng lên, lần người đè lên, thấp nhiệt hôn chậm rãi từ môi anh đào chuyển tới sau tai, chọc cho Tô Nghiêu một hồi run rẩy, lại tiến thêm thước hôn bà vai mịn màng, giống như dịu dàng bao phủ lấy nàng.

Tô Nghiêu trong lúc nhất thời có chút bối rối, cảm thấy chuyện này có một chút mất khống chế, trong lòng vừa sợ vừa loạn, giờ tay lên đẩy hán bất động, cũng cảm thấy người nọ từ từ mở vạt áo của nàng.

Không không không không, cái này không được..... Tô Nghiêu cố gắng duy trì đầu não tinh táo, thờ hồn hèn chặn lại nói: “Diệp Lâm, ngươi có còn nhớ rõ khi đó ta nói rồi, nếu ngươi không thể tuân thủ nghiêm ngặt ước định, ta liền rời đi?”

Động tác người nọ không chịu ảnh hưởng, cũng may mà hôm nay Tô Nghiêu mặc cát phục tầng tầng lớp lớp không dễ cởi, lúc này mới không bị bóc sạch sẽ. Chỉ là người nọ dù chưa thể đạt được, thủ hạ cũng không nhân rồi, nơi ngón tay thon dài đi qua, không khỏi đưa tới một hồi run rẩy. Hô hấp Tô Nghiêu dần dần rối loạn, không rõ ràng lắm vì sao Diệp Lâm quen thuộc vùng mẫn cảm trên người nàng như thế, thậm chí so với nàng còn rõ ràng hơn.

Có lẽ là bị đè nén quá lâu, có lẽ là bị Tô Nghiêu trẻ trung khiêu khích tâm thần, Diệp Lâm vốn chỉ nghĩ trừng phạt Tô Nghiêu một cái, không ngờ lại khiến mình động tình. Lúc này tất cả lý trí đã mất, hoàn toàn là theo tâm mà làm.

Tô Nghiêu nghe được hô hấp người nọ dần dần loạn, giọng nói trầm thấp vang lên ở bên tai, mang theo vài phần hấp dẫn trong ngày thường không có, nói: “Tô Nghiêu, vậy ngươi có nhớ, ta bảo ngươi sẽ không giao ta cho người khác?”

Tô Nghiêu nhất thời cứng họng.

Nhưng lập tức, Tô Nghiêu liền nuốt chuyện này rồi, nơi bụng cảm thấy bị lửa nóng chia vào nàng khiến Tô Nghiêu chợt sững sờ, chỉ cảm thấy một cổ sóng nhiệt “Oanh” lập tức xông lên đầu óc, một lòng cũng trầm xuống.

Diệp Lâm hán.....

Đang vừa then vừa cẩu, không biết tự xử như thế nào, người nọ chợt cầm tay nàng lên, từ từ dẫn dắt.

Tô Nghiêu không biết hẳn muốn làm cái gì, đầu óc đã rối loạn lung tung, thậm chí nghe được tim của mình bùm bùm cũng muốn nhảy ra ngoài, đợi đến hiểu được, trong nháy mắt toàn thân cứng ngắc, muốn thu hồi tay của mình, lại hiệu quả quá nhỏ, chỉ có thể thuận theo hẳn.

Tầng tầng lớp lớp màn hồng ngăn cách bên trong, không nhìn thấy một mảnh kiêu diễm, chỉ nghe thấy người nọ nặng nề thờ dốc cùng hấp dẫn, đan vào thành nhạc khúc xán lạn, vang vọng trong đại điện yên tĩnh. Vừa dầy vừa nặng, một đôi nền long phượng từ từ đốt đến cuối.

Cung nữ ở bên ngoài nghe tiếng động trong điện dần dần yên tĩnh lại, lại hơi chò chốc lát, lúc này mới gõ vài cái lên cửa, đẩy cửa đi vào.

Bên trong đại điện một mảnh hương vị ập tới.

Tô Nghiêu ngửa mặt nằm ở trên giường, ánh mắt có chút tan rã, đầu gối bij Diệp Lâm nâng lên, trong đầu hò hét loạn lên một mảnh. Diệp Lâm hẳn.... Hẳn thế nhưng....

Diệp Lâm khẽ nhếch cười, khoe mắt dịu dàng lập tức tràn ra, cách màn che đưa tay ra, nhận lấy khăn cung nữ đưa qua, cầm tay Tô Nghiêu lên, tỉ mỉ lau.

Tô Nghiêu vốn đã bình tĩnh lại, một động tác này của Diệp Lâm, khiến nàng chợt nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, mặt đỏ lên, liền muốn rút tay trở lại. Diệp Lâm đề tay của nàng lại, nhỏ giọng dạy dỗ một câu: “Thế nào, không lau sạch sẽ sao?”, liền tiếp tục động tác.

Cung nữ đứng bên ngoài màn che nghe được giọng nói trầm thấp của Tân Đế, không khỏi đỏ mặt lên, nghĩ đến bệ hạ lại tỉ mỉ như vậy, còn đích thân thay Hoàng hậu nương nương dọn dẹp, nhìn nhau giữa mập mờ bộc phát. Thì ra là bệ hạ giống tiên đế phong lưu đa tình, cũng là một đa tình....

Đợi đến Diệp Lâm xử lý sạch sẽ tất cả công việc, đuổi cung nữ ra, Tô Nghiêu liền trực tiếp kéo qua chăn bọc mình lại, chỉ lưu lại một cái ót cho Diệp Lâm, mặt đã sắp đốt thành một quả cà chua. Nàng thật là quá đơn thuần quá ngây thơ, Diệp Lâm đồng ý sẽ không động nàng, lại không nói, chưa nói.... Muốn nàng như vậy..... Rõ là..... Thật là vô si cực kỳ!

Diệp Lâm nghiêng người ngang nhiên xông qua, dăng lên trong lòng một cổ lo lắng, nhưng cũng không dám động tay động chân với nàng nữa, chỉ coi chừng cẩn thận nằm cạnh: “Thế nào, người tức giận?”

Thấy Tô Nghiêu không đáp lại, chỉ coi nàng là vừa thẹn vừa cáu (trên thực tế chính là như vậy, Tô Nghiêu hận tìm không được một cái lỗ để chui vào), liền đứng dậy lấy một thanh bảo kiếm treo đầu giường, lau một cái rút ra.

Tô Nghiêu hơi ngần ra, lại không quay đầu lại, nàng chính là tức giận, nàng cũng không tin, Diệp Lâm có thể vì bồi tội ở chỗ này tự sát? Đang yên lặng oán thăm, chỉ nghe thấy Diệp Lâm nhẹ giọng hít một hơi lạnh khí.

Không biết cái này người thật muốn tự sát đi! Nàng cũng không muốn vì vậy lưu lại một tiếng xấu hung hãn.

Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu vội vàng lật người ngồi dậy, cả kinh nói: “Bệ hạ người....”

Đập vào mắt là Diệp Lâm cắt cánh tay trái của mình, nhỏ vài giọt máu xuống cái khăn trắng ở trên giường.

Diệp Lâm không để ý nàng, lại đang trên giường lưu lại chút ít máu, liền vén màn che lên đi trong điện tìm băng gạc và thuốc trị thương, tự động băng bó.

Tô Nghiêu sững sờ ở trên giường ngồi một lát, lúc này mới hoảng hốt mặc y phục, sửa sang lại trang dung. Chờ Diệp Lâm băng bó xong trở lại trước giường, lúc này mới đỏ mặt hỏi: “Người cái này là làm cái gì?”

Diệp Lâm cười cười: “Người không phải là nói, bí mật trong cung khó giữ nếu nhiều người biết? Chỉ là không muốn người bị người khác lên án thôi.”

Tô Nghiêu trực giác được mặt nhất định đỏ sắp rỉ máu, vội đầu xuống không nhìn tới hẳn, nhỏ giọng nói: “Dù vậy, bệ hạ cũng không cần..... Bệ hạ là thân thể ngàn vàng, long thể quan trọng hơn bất cứ điều gì khác, tại sao có thể.....”

“A Nghiêu.” Diệp Lâm lạnh giọng cắt đứt nàng nói lảm nhảm, không tha cái lại nói: “Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn coi trọng xa lạ với ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 44(5)

Liên tiếp chừng mấy ngày, Tô Nghiêu cũng trốn Diệp Lâm không chịu gặp hẳn. Nói đến Diệp Lâm cũng nên biết, vì vậy cũng chưa từng cố ý tới quấy rầy nàng, nếu không, một hoàng cung lớn như thế, nàng có thể trốn đến nơi đâu đi đấy.

Nàng và Diệp Lâm mặc dù vẫn không có vợ chồng chi thực, nhưng..... Mỗi lần hỏi tương lại đêm đó ở giữa tất cả công việc, Tô Nghiêu đều muốn án mi

tâm bình tĩnh một lúc lâu, việc đã đến nước này, sợ rằng so với vợ chồng bình thường còn thân hơn mật chút, nếu ngay người xa lạ bình thường tương kính như tân sợ rằng liền có chút làm bộ.

Nhưng hiện tại nàng thì không biết nên như thế nào chung đụng với Diệp Lâm, có thể tránh một ngày chính là một ngày, Tô Nghiêu phát hiện mình thì ra là còn có đặc chất đã điều.

Nàng hôm nay đã là Hoàng hậu, bên cạnh không tự nhiên phải có thể ít đi người sai sử, Diệp Lâm lên ngôi về sau đổi máu cả hoàng cung, chọn mấy người thông minh lanh lợi, cho nàng làm thiếp thân thị nữ. Tô Nghiêu vui tươi hơn hồ đồng ý, trong ngày thường cũng chưa dùng tới họ, thì ngược lại đối với Tăng Thư Các hết sức cảm thấy hứng thú, hậu cung không có việc, nàng liền đắm đầu chui vào.

Khi Tô Nghiêu núp ở trong Tăng Thư Các làm đã điều, Diệp Lâm cũng không phải nhẹ nhõm tự tại như vậy.

Hắn thời hướng bấy ngày, rất nhiều chuyện trực tiếp giao Cần Chính Điện đi xử lý. Mặc dù Phong hậu đã tự xin đi Hoa Châu Bàn Nhược Tự tu hành, nhưng Nhiếp Chính vương Phong Diệp vẫn còn, Diệp Lâm không được lấy tất cả quyền lực giữ trong tay mình, muốn quét sạch vua và dân cũng không phải dễ dàng như vậy. Chớ nói chi trong lúc này còn có gió chiều nào theo chiều đó, ý định xoay chuyển so với gió hướng còn nhanh hơn, thấy Diệp Lâm lên ngôi, liền phá da đầu mưu toan nịnh bợ, mắt thấy liền phiền lòng.

Kim ti nam mộc trên án kỷ rộng rãi bày một chồng chất tấu chương, Diệp Lâm cầm một bút lông thấm mực đỏ, cúi đầu quen thuộc phê duyệt tấu chương. Lưu nội thị lẳng lặng đứng ở một bên, thỉnh thoảng liếc trộm Diệp Lâm mấy lần, rất nhanh lại cúi đầu.

Quân vương trẻ tuổi không có một điểm không thích, giống như sớm đã thành thói quen phồn trọng chánh sự khô khan như vậy, lúc nhìn tấu chương khẽ nhủ lòng mảy, ngón tay thon dài chấp bút lông, đều khiến hắn trong thoáng chốc thấy được Diệp Tu lúc còn trẻ. Quân vương đã từng cần kiệm khác chính, đã từng hùng tâm bừng bừng phải làm một phen đại sự, đã từng đem khai quốc Thánh Tổ làm phương hướng, nhưng sau lại, lại rơi vào một kết quả ngoại thích chuyên chính, Đế hậu bất hòa. Hắn hầu hạ Diệp Tu cả đời, trong cung này kiến thức những mưa gió rất nhiều, nhìn người cũng có mấy phần trững. Nhưng quân chủ tuổi trẻ mới kể vị bấy giờ để cho người khác khó có thể nắm lấy, đoán không ra trong lòng mắt kia đến tột cùng nghĩ đến những thứ gì.

Cũng như hiện tại, dưới đại điện Thượng Thư bị gọi tới đã si si sách sách quỳ gần một canh giờ, trên trán thỉnh thoảng mồ hôi lạnh, nhưng cũng không thấy Diệp Lâm tựa đầu từ trong tấu chương ngẩng đầu lên, giống như đã quên mất Hạ Thượng Thư.

Hạ Thượng Thư quỳ hồi lâu, cũng không thấy Diệp Lâm để ý tới hắn, vốn là trong lòng cũng có chút chột dạ —— trước đó vài ngày nữ nhi bất thành khí để Diệp Lâm không sợ người khác làm phiền cố ý dẫn dò Thôi Thuật gõ hắn, hiện nay chuyện khoa trường thanh tra chặt, thuộc hạ đã có không ít quan viên té ngựa, hắn cũng không sạch sẽ, đang sợ Diệp Lâm tra được trên đầu hắn.

Lại nói tiền đề băng hà, thái tử kế vị, mặc dù không có xảy ra ngã ba đầu cái gì, nhưng Hạ Đình lại nghe trong triều nói bóng nói gió nói Diệp Lâm lúc ấy cũng không ở trong kinh, Phong hậu thậm chí có ý đồ cung lần, chỉ là thái tử cát nhân thiên tướng, chạy về, lúc này Phong hậu mới tự đi Hoa Châu lễ Phật. Tất cả đều là trong một đêm xảy ra biến cố, mặc dù bọn họ cũng không có thể biết được tường tình, nhưng cũng biết đêm đó Ninh Vương phủ và Đoan Vương phủ cũng bị vây lại, nghĩ đến cũng không phải là đáng về nhẹ nhàng như vậy.

Cũng không biết lúc ấy thân là thái tử đệ hạ đến tột cùng bên ngoài tra những thứ gì.

Nghĩ được như vậy, Hạ Đình lặng lẽ hướng Lưu nội thị nháy mắt. Chẳng lẽ là đệ hạ thật quên hắn! Hắn một lão già khom nhưng không chịu nổi hành hạ như thế sao.

Lưu nội thị nhưng mà lại như là không nhìn thấy, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực đứng ở một bên không lên tiếng, hoàn toàn không phối hợp. Trong lòng Hạ Đình gấp gáp, háng giọng một cái ho một tiếng.

Diệp Lâm phê xong một quyển sổ con ném qua một bên, lúc này mới nhắc đầu, trông mắt đen mắt lạnh quét qua Hạ Đình, lạnh lùng nói: “Quý lâu như vậy, còn chưa có nhớ tới mình làm chuyện sai lầm gì sao?”

Lời này nhưng nói là không bỏ qua. Diệp Lâm không phải quên hắn, là cố ý không để ý của hắn.

Hạ Đình bỏ nhào xuống, hành đại lễ, cao giọng nói: “Bệ hạ tra cho rõ, cừu thần làm quan mười hai năm, cẩn trọng, để ý cần kiệm, chưa bao giờ từng đã làm gì làm chuyện trái với lương tâm, nếu là có nơi nào ngu độn làm nghịch thánh ý bệ hạ, nhất định là cử chỉ vô tâm....”

Lời còn chưa dứt, liền bị Diệp Lâm lên tiếng cắt đứt: “Cử chỉ vô tâm? Khéo mượn Ôn Chi Quy cổ động thụ hối, mua bán quan chức, chèn ép kỳ tài, Hạ Đình, ngươi coi trẫm là người mù? Còn cần ta nhắc nhở ngươi, cũng đã làm những chuyện xấu xa sao?”

Dứt lời, chỉ thấy Diệp Lâm từ đám tấu chương đã duyệt kia rút ra mấy quyển sổ con, vút xuống dưới, liền không để ý tới hắn nữa, thần sắc bình thường nhìn nhóm sổ con.

Hạ Đình thấy thái độ Diệp Lâm như thế, đổ mồ hôi hột, đưa tay nhặt chút sổ con lên mở ra, lại thấy trên sổ con liệt ra từng món những năm gần đây hắn từng bước một đi lên cao như thế nào, thu hối thụ hối ra sao, chèn ép nhân tài thế nào, giấy trắng mực đen không thể nào cãi lại, lúc này mắt choáng váng, đổ một thân mồ hôi. Hắn rốt cuộc hiểu rõ, mình chính là vật hy sinh Diệp Lâm gết gả dọa khi, bất luận như thế nào là tránh không khỏi kiếp này rồi.

Hắn tại trước chỉ coi đương kim Hoàng hậu Tô Dao và đệ hạ không thân cận lắm, chỉ có danh tiếng của Tô thị, lại không tạo nổi sóng gió gì. Như hắn đầu cơ trục lợi từng bước lên chức quan viên như vậy, cùng những thứ thanh lưu kia tất nhiên cùng trông mà cùng thấy ghét, thậm chí vọng tưởng nữ nhi

mình có thể đoạt được thánh tâm, vì vậy đối với chuyện nữ nhi nhiều lần khiêu khích Tô Dao chỉ mắt nhắm mắt mở làm như không nhìn thấy.

Nhưng không ngờ rằng, số con buộc hẳn phần nhiều là người được Tô thị chỉ điểm, lúc này mới như thể hồ quán đỉnh, biết được thế lực Tô thị. Không trách được ban đầu thái tử và Thế tử Nhiếp Chính vương vì một Tô Dao liền trở mặt thành thù, hoàn toàn mất tình huynh đệ từ trước. Không ngờ mình mưu đồ luôn cúi cả đầu, đúng là vẫn còn quá ngây thơ.

Lưu nội thị nhìn Hạ Đình trong ngày thường vênh vào hồng hách run thành một cái sàng dưới điện, mí mắt Diệp Lâm lại đều không hạ xuống, người không có sao một nhóm số con, thâm than trong lòng, mặc dù tướng mạo tương tự, nhưng bề hạ vẫn bất đồng với tiên đế, này nếu đổi lại tiên đế, cái nào không phải là cùng nhan vui mừng sắc, êm tai khuyên bảo. Nhưng quân vương trẻ tuổi trước mắt lại như là ngay cả máu đều lạnh, không đem người khác để ở trong lòng.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Hoàng đế cao cao tại thượng không chút để ý nói: “Thế nào, không chuẩn bị trở về giao phó người nhà sao?”

Thân thể Hạ Đình mềm nhũn, rốt cuộc không thể nói ra lời.

Vừa mang Hạ Đình xuống, rơi vào trước mắt thanh tịnh, chiêm sự của Đồng cung ban đầu, hôm nay xuân phong hã hê Thôi Thuật Thôi đại nhân, liền vội vã đi vào.

“Ninh Vương Điện hạ thượng thư trần tình, muốn cầu cho phép đi vườn thượng uyển qua cung thăm Lâm Phi, thần không biết.....” Thôi kể đến nơi này liền ngừng lại, nhìn Diệp Lâm không nói lời nào. Mấy ngày trước đây Ninh Vương phủ và Đoan Vương Phủ bị vây, tự dung cho cái cái mũ không phù hợp quy tắc, sau khi Diệp Lâm lên ngôi từng phái người trấn an, nghĩ đến liền để hẳn được vui đùa tiên, muốn tìm chút bồi thường.

Nói đến từ lúc trước thái tử phi đi về cõi tiên, tiên đế đem Lâm Phi cùng Cận phi lột phong hào đánh vào vườn thượng uyển, Ninh Vương liền chưa từng thấy qua mẫu phi của mình, yêu cầu này nói ra, cũng tình hữu khả nguyên.

Chỉ là dù sao Lâm Phi cũng là tội thân, lại cùng tiên thái tử phi chết đi thoát không khỏi liên quan, Thôi Thuật bảo vệ không cho phép trong lòng Diệp Lâm tính toán thế nào, rốt cuộc có rộng lượng có thể không kể hiềm khích lúc trước hay không.

Diệp Lâm cũng không hề nghĩ ngợi, như đinh chém sắt nói: “Không cho phép.”

Ninh Vương cũng là quang minh chính đại công khai, nhưng hẳn lại biết trong lòng Ninh Vương chứa tâm tư gì, đòi trước hẳn đã từng đại phát từ bi đồng ý Ninh Vương đi thăm, nào biết hẳn thăm trở về liền thật cùng Đoan Vương có ý đồ mưu nghịch, khiến hẳn mất một phen hoảng hốt mới giải quyết chuyện này. Ban đầu Diệp Tu biết hai người bọn họ thuở nhỏ cùng mẫu phi chia lìa, mẫu phi vừa mang tội thân, bị không ít xem thường, trong lòng nhất định là nín giọng điệu, mới đưa hai người họ phong hào một ban thưởng “Ninh”, một ban thưởng “Bưng”, chính là hi vọng bọn họ làm người thật tốt, không cần có tâm tư không đứng đắn.

Chỉ là lòng muông dạ thú, sao một phong hào liền có thể ngăn chặn.

Nghĩ được như vậy, Diệp Lâm lại nói: “Người đi nghĩ một đạo chỉ, Ninh Vương Diệp Lôi tâm thuật bất chính, cả đời không được bước ra Trường Ninh một bước.”

Thôi Thuật có chút kinh ngạc, Diệp Lâm đột nhiên hạ một đạo chỉ ý như vậy, thật là lại lãnh khốc lại đột nhiên, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ là đồng ý, thăm nghĩ tới một chuyện, hơi đắn đo một lát, nói: “Trong triều mấy ngày nay nghị luận âm ỉ, hình như là về chuyện bề hạ tuyền tú..... Bề hạ có thể có ý tưởng?”

Diệp Lâm vào chỗ, liền phong vương các hoàng tử ban đầu bởi vì chưa nhọc quán mà ở lại trong cung theo thứ tự khai phủ, chuyển các cung phi tử đi đến trong phủ hoàng tử, hôm nay hậu cung bỏ trống, trừ Hoàng hậu nương nương mới phong, cũng không có ai khác. Diệp Lâm chánh trị tinh lực tràn đầy, bên người không có phi tần hầu hạ, tổng có chút không ổn. Huống chi phong phủ hậu cung chính là ổn định bách quan, từ xưa tiền triều hậu cung liền có thiên ty vạn lữ liên hệ, nếu hậu cung chỉ có một người độc sủng, sợ là cũng không thể phục chúng.

Ngày sau coi như không có Nhiếp Chính vương, chỉ sợ lại muốn ra ngoài một Tô thị càng khó hơn. Nghe nói Tô Tương đã gọi trưởng tử Tô Mạnh về, ít ngày nữa liền đến Trường Ninh, không biết là ý tứ gì, cũng cần cẩn thận chút.

Diệp Lâm nghe vậy cũng là một hồi tâm mệt mỏi, hẳn phê duyệt trong tấu chương có một số ít vô tình hay cố ý nhắc tới chuyện phong phủ hậu cung, làm hẳn phiền muộn không thôi, không ngờ ngay cả Thôi Thuật cũng cầm chuyện này tới làm phiền hẳn, trong lòng không vui, sắc mặt liền không đẹp mắt.

Lưu nội thị giương mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Lâm, chỉ thấy quân vương vốn không có biểu cảm gì mặt lập tức trầm xuống: “Pằng” một tiếng ném bút lông cầm trong tay qua một bên, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng nói: “Trẫm không cần phong phủ hậu cung.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 45(6)

Thôi Thuật rất ít thấy Diệp Lâm vui mừng như thế, càng không gặp qua hấn nổi giận với mình, lúc này cũng sợ một chút, định thần khuyên can nói: “Bệ hạ mới trèo lên để vị, căn cơ chưa kiên cố, lúc này bỏ trống hậu cung, chỉ sợ là không ổn.”

Nhiếp Chính vương còn hơi giật mình đứng im tại chỗ, Diệp Lâm lại động Lễ bộ, vốn là hơi có hỗn loạn triều cục sợ rằng càng thêm không yên, về tình về lý Diệp Lâm cũng nên chiêu mộ hậu cung mới đứng.

Mà đối với Thôi Thuật mà nói, hấn lo lắng cũng không chỉ triều đình bách quan và dân chúng thiên hạ nhìn vào, Diệp Lâm đối với Tô Dao mê luyến hấn là tận mắt thấy, Tô Dao đêm khuya xông vào hoàng cung lấy binh phù hấn cũng biết, tự biết Tô Dao không phải cô nương bình thường, trong lòng liền càng sợ Diệp Lâm phế truất hậu cung, dường hồ vì hoạn, cũng chiêu ra một “Phong hậu” mới. Nếu thành cục diện như vậy, lấy tính tình và thủ đoạn của Diệp Lâm, chỉ sợ là không người nào có thể ngăn cản.

“Trẫm biết trong lòng người lo lắng, chỉ là tiên đế từng dạy trẫm, dùng người thì không nên nghi ngờ người, lần này có thể thuận lợi thừa kế để vị, hoàn toàn thanh tra Lễ bộ, chỉnh đốn khoa trường, Tô gia không thể không có công, làm sao trẫm có thể vào lúc này chiêu mộ hậu cung, khiến Tô Tương và a Nghiêu ngọt ngào?” Diệp Lâm nói xong, nhưng trong lòng thì một phen hợp kẻ khác. Đừng nói hấn chiêu mộ hậu cung, ngay lúc này này cả hậu cung trống rỗng, Tô Dao cũng chưa từng chịu buông xuống tất cả bản khoản trong lòng. Hấn đối với người khác không có hứng thú chút nào, coi như che phi bỏ vào trong hoàng cung cũng sẽ không dính, cần gì đặt tại trước mặt mình và Tô Nghiêu để chường mắt.

“Bệ hạ kinh thiên vĩ địa đường đường quân tử, Ý Hạnh tất nhiên biết. Chi là bệ hạ chỉ muốn tâm nương nương, lại chưa từng nghĩ tới danh tiếng của nương nương. Xưa nay Đế Vương đều là tam cung lục viện ân huệ cùng hưởng, đã sớm thành quy củ bất thành văn. Cho dù là khai quốc Thánh Tổ, nếu như không có chuyện Thủy Yên cung chém giết khỏi phi, chỉ sợ cũng sẽ không phế truất hậu cung. Chính là chuyện này bị đời sau truyền là câu chuyện mọi người ca tụng, bệ hạ có còn nhớ rõ, sử quan ghi chép như thế nào?” Thôi Thuật nghiêm túc thẳng thắn can gián, những lời này nếu hấn không phải nói, chỉ sợ cũng sẽ không có người có can đảm nói ra, thân là thân, liền có trách nhiệm nói rõ ràng lợi hại trong đó với bệ hạ, tránh cho ngày sau lưu lại mối họa, cũng là sai lầm người làm thân như bọn họ. Huống chi Diệp Lâm cũng không phải là người khư khư cố chấp bảo thủ, luôn luôn khiêm tốn nạp gián.

Hấn biết Diệp Lâm có lòng noi theo khai quốc Thánh Tổ, chi là thu được về phía sử quan cũng luôn luôn bị lên án thiên đổ, nếu địa vị Tô Dao ở trong lòng hấn rất cao, Thôi Thuật cho là, lấy lý lẽ nói rõ như thế, Diệp Lâm sẽ không thờ ơ ơ hờ. Không ngờ rằng, Diệp Lâm vung tay lên, khỏi bày giải cự tuyệt nói: “Hải cốt tiên đế chưa lạnh, lúc này thương nghị chuyện này khó tránh khỏi có chút không ổn, chuyện hậu cung ngày sau bàn lại thôi.”

Thôi Thuật cứng họng, hấn vì Diệp Lâm coi như là thao toái liễu tâm, nhưng bất luận như thế nào cũng không thể khiến Diệp Lâm hồi tâm chuyển ý, chi phải tại trong tâm âm thầm cầu nguyện Tô Dao là một khuê tú thể gia hiền lương thực đức, không có dã tâm mưu đồ giang sơn, nếu không, thật đúng là không thể hiểu được tương lai sẽ đi tới một bước nào.

Thật vất vả tiễn Thôi Thuật đi, Diệp Lâm mới yên tĩnh chốc lát, dựa vào gối dựa tựa Tây Vực sau lưng, nhắm mắt lại khe khẽ thở dài.

Lưu nội thị ở một bên đều thấy ở trong mắt, trong lòng không khỏi ám sinh hợp kế. Mấy ngày nay cũng không thấy Diệp Lâm đi Phụng Ngộ điện, Hoàng hậu nương nương cũng bình thân, chưa từng tới tìm bệ hạ, bệ hạ liền tiếp mấy ngày cũng trực tiếp ở Căn Chính Điện, khiến Lưu nội thị không ngừng đau lòng.

Tuy nói chính vụ chất chứa rất nhiều, nhưng căn chính cũng không phải là phải chuyên cần, bệ hạ và nương nương thế kia, thế nào cũng không giống là phu thê tân hôn, giống như là cố ý ần núp, nhắm mắt làm ngơ. Hấn ban đầu cho là bệ hạ không muốn Hoàng hậu nương nương, cưới nàng chỉ là vì Tô gia sau lưng nương nương, nhưng hôm nay bệ hạ lại cự tuyệt Thôi đại nhân đề nghị chiêu mộ hậu cung, lại khiến hấn có chút không hiểu.

Đang suy nghĩ, liền thấy bệ hạ nhắm mắt dường thần chợt đứng lên, không nói tiếng nào đi ra ngoài điện. Lưu nội thị vội vàng tuyên khỏi giá, vội vã theo sau, chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ thẳng tắp đi đến Phụng Ngộ điện.

Diệp Lâm không thể không chế trong lòng mình nhớ nhung nữa, người nọ rõ ràng đang ở gần, rõ ràng đang ở trong hoàng cung, hấn là Hoàng đế, nàng là Hoàng hậu, như thế nào liền thấy nàng cũng không thể rời hả?

Đời trước là Tô Nghiêu lạnh bạc, hấn vốn không hiểu, mới có thể tiến lùi thoả đáng công chiếm lòng của nàng, nhưng hôm nay lại thay đổi hoàn toàn. Một ngày không gặp như cách ba năm, hấn đâu chỉ như cách ba thu, rõ ràng là càng sâu hơn chín thu.

Không ngờ Diệp Lâm đi đến Phụng Ngộ điện cũng là chụp huyệt, cung nữ chỉ nói Hoàng hậu nương nương mấy ngày nay đều ở trong Tàng Thư các, phải chậm chút mới trở về. Diệp Lâm cũng không để ý, gật đầu một cái liền ra khỏi Phụng Ngộ điện, chạy đến Tàng Thư Các.

Cung nữ Phụng Ngộ điện chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ mấy ngày không thấy vội vã đi vào, lại vội vã rời đi, trên mặt anh tuấn uy nghiêm cũng không biến hóa rõ ràng gì, đoán không ra thánh ý, nhưng cũng nháy mắt khiến một người là đại cung nữ Gấm Thục lặng lẽ từ thiên môn đi tìm Hoàng hậu.

Tâm tình Lưu nội thị và cung nữ Phụng Ngộ điện cung nữ không kém bao nhiêu, cũng không biết bệ hạ cao lãnh là trúng tà điên khùng gì. Nếu Hoàng hậu ở Tàng Thư Các, nếu không phải gấp, chờ hấn trở lại đề cung nhân báo cho, tự nhiên sẽ đi tìm điện tìm hấn, nếu là gấp, liền đề cung nhân đi Tàng Thư Các gọi Hoàng hậu trở về, đường đường là thiên tử, thế nhưng khuất tôn giáng quý tự mình tới Tàng Thư Các tìm Hoàng hậu, cũng không biết là thế thống gì.

Chỉ là Lưu nội thị là ai, là cung nhân thân cận nhiều năm của tiên đế, nhìn mặt mà nói chuyện tất nhiên hiểu nhất, cũng biết có lúc Chủ Thượng phát điên khùng ngớ ngẩn, cũng không cần bọn họ những thứ cung nhân này đi nhắc nhở, chỉ cần không xảy ra chuyện cười gì, cũng không có cái gì đáng ngại. Vì vậy chỉ yên lặng đi theo, cũng không nói gì.

Đến gần, Gấm Diên canh giữ ở phía ngoài liền “Bùm” một tiếng quỳ xuống, Lưu nội thị vừa muốn mở miệng bẩm giá, chỉ thấy Diệp Lâm giơ tay lên ngăn

hắn lại, nhỏ giọng đẩy cửa tàng thư các ra.

Bên trong đối diện cửa có một người đứng trước một hàng kệ sách, búi tóc cao oản, nam vàng điểm thụy, chỉ mặc một bộ Trương Bạch bên trăm điệp Tề váy ngắn màu đỏ, nửa đoạn cổ lỏa lồ bên ngoài, đang nhón chân lên lấy một quyển cổ thư trên giá sách.

Tàng Thư Các không thấy ánh nắng, rất tối, chỉ thấy bên người người nọ có một Lục Y cung nữ, một cái tay ôm không ít sách bản, vẫn giờ cao tay cầm một viên dạ minh châu, đang ngửa đầu nói với người kia.

Nghe tiếng động ở cửa, người kia cũng chưa từng quay đầu lại, chỉ cho là Gấm Diên canh giữ ở phía ngoài đi vào, một mặt phỉ sức đi sờ sách cổ trên đỉnh giá sách, một mặt dứt tiếng nói: “Nói bảo người ở bên ngoài hóng mát một chút, trong Tàng Thư các khí xám lẩn, đợi lâu rồi muốn ho khan, nơi này không phải có Gấm Thực tới thay thế người sao, ta lại không thể xảy ra chuyện gì, người đi nghỉ ngơi đi.”

Diệp Lâm đi vài bước, nghe nàng mang theo điểm oán trách nói ra những lời ấy, hắn là cười, đi mau mấy bước đến trước mặt, khoát tay liền cầm sách cổ mà Tô Nghiêu với không tới xuống, đặt ở trong tay Gấm Mạn.

Tô Nghiêu đầu tiên là có chút kinh ngạc, kế tiếp thấy ngón tay thon dài nửa đoạn dưới màu đen khảm tử bên tay áo, liền sững sờ một chút, xoay người quay tới, chỉ thấy người nọ đang đứng ở trước mặt mình, một cái tay khác liền đặt tại trên giá sách, nàng như vậy vừa quay người lại thiếu chút nữa đụng vào Diệp Lâm, cả người liền bị hắn nhốt lại trong ngực.

Tô Nghiêu sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện lui về phía sau trốn một chút, không ngờ ngược lại cái ót đập vào một bàn tay ấm áp. Nguyên là Diệp Lâm tay mát lạnh lẹ chặn giá sách lại, mới miễn nàng một phen nhe răng trợn mắt.

Thình lình nhìn thấy Diệp Lâm, lại là tư thế mập mờ này, Tô Nghiêu lập tức đỏ mặt, tai đều muốn đốt cháy, cúi đầu lắp bắp nói: “Bệ, bệ hạ sao người lại tới đây.....”

Diệp Lâm thấy đáng vẻ nàng ngưng tâm tình trong nháy mắt trở lên tốt hơn, thì ra là mấy ngày nay chịu hành hạ không phải chỉ mình hắn, mèo nhỏ trước mắt này bị hoảng sợ cũng giống vậy tâm thần có chút không tập trung. Mới vừa đến Phượng Ngộ điện nghe nói nàng ở Tàng Thư Các, hắn vốn có chút tức giận, chỉ có cảm giác mình ở Càn Chính Điện bị bệnh tương tư, nhưng người kia lại không lo lắng lật sách cổ, trong lòng vô cùng không thẳng bằng. Nhưng vừa thấy Tô Nghiêu xấu hổ, tức giận cũng liền tan thành mây khói, không chỗ có thể tìm ra.

Hắn hiện tại chỉ muốn ôm Y Nhân vào trong ngực thật tốt, để giải tương tư.

Diệp Lâm nghĩ như vậy, cũng thật làm như vậy, từ từ buộc chặt ôm trong ngực, nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, cũng không quan tâm khí bụi trong Tàng Thư các, tự lo vui đầu vào hôm vai Tô Nghiêu, hấp thu mùi thơm của nàng.

Đứng ở một bên Gấm Thực chính là ban đầu tiểu cung nữ cơ trí ban đầu ở Đông cung, ban đầu cũng biết tình cảm Đế hậu thâm hậu, ngày nay được ban cho tên, càng trung thành với Tô Nghiêu, cơ mẫn hiểu chuyện, lập tức đặt dạ minh châu ở một bên trên giá sách, ôm cuốn sách lặng lẽ lui ra ngoài.

Gấm Diên và Lưu nội thị chờ ở ngoài điện không thấy được tình huống bên trong, thấy sắc mặt Gấm Thực mập mờ lui ra ngoài khép cửa điện, trong lòng hiểu mấy phần, liền cùng nhau lui sang một bên chờ đợi.

Này Đế hậu chung đụng thật đúng là kỳ quái, Lưu nội thị bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, chỉ đành phải cảm thán một câu hậu sinh khả úy. Giờ trốn thư các thư hương, bên trong khói thuốc bụi đất tung bay, hai người này vẫn..... Thật là có hăng hái..... Giường phượng ở Phượng Ngộ điện không cần, càng muốn tới nơi này tìm kiếm kích thích.

Bên ngoài các lòng người suy nghĩ trong điện một mảnh mờ mịt, chỉ tiếc là quang cảnh bên trong không giống. Tàng Thư Các vốn là ánh sáng mờ mờ, mới vừa cửa đại điện mở ra, còn có một tia sáng sáng, bây giờ lại là tối đen như mực, toàn dựa vào một viên dạ minh châu to bằng nắm tay chiếu sáng.

Tô Nghiêu cũng không động, bị Diệp Lâm ôm một lát, tự giác gương mặt nhất định đã đỏ sấp ri máu, Diệp Lâm không nói lời nào, nàng cũng không nói lời nào.

Trầm mặc chốc lát, mới nghe Diệp Lâm ủy ủy khuất khuất nói: “A Nghiêu, người có nhớ ta không?”

Tô Nghiêu:.....

Dạ, một câu đã nói toạc ra thiên cơ, mấy ngày nay trong đầu nàng đều là Diệp Lâm, lúc này mới trốn vào Tàng Thư Các tỉnh táo một chút. Không ngờ rằng yêu tinh này lại tìm tới cửa, làm nàng giống như đảo loạn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46(7)

Tô Nghiêu lấp bắp nói “Ừ” một tiếng, giờ tay lên vỗ vỗ lưng Diệp Lâm, bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Diệp Lâm, có người nói qua chưa, người như yêu tinh.”

Diệp Lâm hơi ngẩn ra, mặc dù dùng “Yêu Tinh” để hình dung một nam nhân không phải là chuyện đáng cao hứng gì, nhưng Tô Nghiêu càng không che giấu miệng lại càng tỏ rõ nàng đối với mình buông xuống phòng bị, vì vậy Diệp Lâm chỉ cúi đầu cười, nói lảng ra chuyện khác nói: “Tô Nghiêu, có người đã nói với người chưa, người giống như một con mèo nhỏ.”

Tô Nghiêu bĩu môi, mèo nhỏ? A, nàng nhưng cùng loại động vật cao quý đẹp lạnh lùng không có gì giống nhau, Diệp Lâm làm sao sẽ cảm giác mình giống như mèo? “Nào có.”

Nào có, tính tình của nàng chẳng lẽ không giống như mèo sao? Mặc dù thoát nhìn dịu dàng dễ thân, nhưng ai cũng đoán không chính xác ngày nào đó nàng liền đi, biến mất ở giữa trưa ánh nắng ấm áp cũng không trở về nữa. Giống như lúc này nàng liền bị hán ôm thật chặt vào trong ngực, lại thời thời khắc khắc đều giống như sẽ trong khoảnh khắc biến mất.

Bên ngoài Tầng Thư Các chợt nhớ tới một hồi vang động, chốc lát chính là Lưu nội thị cố ý nâng cao giọng, ở chỗ cửa điện vang lên: “Nương nương, Trương An công phủ Thu tiểu thư đã vào cung, ở Phụng Ngộ điện chờ nương nương đã lâu.”

Tô Nghiêu nghe lời này, chợt nhớ tới, mình quả thật là sai người đi tìm Thu Ngự vào cung, vốn chỉ muốn lấy vài cuốn sách đi trở về, không ngờ nửa đường đột nhiên tuân ra Diệp Lâm, lúc này mới ở Tầng Thư Các ngưng lại hồi lâu, để Thu Ngự chờ không.

Vừa định muốn đẩy Diệp Lâm ra, người nọ chợt phát lực, đem lấy nàng dùng sức chống đỡ ở trên giá sách, giá sách này cũng không phải là hết sức kiên cố, dưới lực lớn chợt lung lay mấy cái, dạ mình châu đặt ở trên giá sách nhanh như chớp lặn dưới đất, trong Tầng Thư các càng thêm tối.

Tô Nghiêu không hề phòng bị đụng phải trên kệ, sau lưng một hồi đau rát “A” một tiếng, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trách cứ: “Bệ hạ thế nào?”

Hắn lại rút điên hùng cái gì, mới vừa còn ôn tồn săn sóc, giống như một yêu tinh câu hồn người, chợt lại bạo ngược, nếu không phải Tô Nghiêu sớm có thói quen hán thỉnh thoảng phân liệt, còn phải cho là người này thật sự có hai mặt rồi.

Người nọ ngăn chặn nàng nhưng mà lại như là không nghe giống như nhau, đôi tay ấn bả vai của nàng, cái trán chống đỡ cái trán của nàng, giọng khẽ run, mang theo oán trách lửa giận: “Tô Nghiêu, người tìm Thu Ngự làm gì?”

Không phải nàng lại muốn giao mình cho Thu Ngự chứ, lúc này mới làm Hoàng hậu mấy ngày, liền muốn cho hán phong phú hậu cung? Trong lòng nàng rớt cuộc có vị trí của hán hay không!

Tô Nghiêu nghe hán oán rằng nghiêng lợi ép hỏi tâm một mối, nàng tìm Thu Ngự vốn là không trực tiếp liên hệ với Diệp Lâm, chỉ là muốn cảm ơn nàng ấy giương đồng kích tây mang theo Phủ Bình ở Thừa Thiên Môn khiêu chiến, đòi đi phần lớn phủ bình Nhiếp Chính vương phủ, cùng mình trong ứng ngoài hợp lấy được bình phủ, giúp đỡ. Nếu không phải Thu Ngự dẫn người ở Thừa Thiên Môn bức vua thoái vị, nàng và Từ Thận Ngôn còn không biết phải bỏ ra giá cao như thế nào. Mặc dù Thu Ngự chỉ là thay Diệp Lâm làm việc, nhưng hiện nay nàng và Diệp Lâm đã là vợ chồng, nên cũng không phân ta người, do nàng ra mặt cũng không có gì.

Còn nữa nàng thật thích Thu Ngự cô nương này, hôm nay một mình nàng trong hoàng cung rất không thú vị, Diệp Lâm không có hậu cung, tự nhiên cũng tiết kiệm đi rất nhiều phiền toái, mấy ngày nay nàng ăn ăn ngủ ngủ cảm giác mình thật không có theo đuổi rồi. Nhưng Hoàng hậu lại không thể lên với phổ phùng, muốn có một bằng hữu có thể tùy thời vào cung theo nàng giết thời gian mà thôi.

Chỉ là Diệp Lâm phản ứng quá kích động lại ngược lại khiến Tô Nghiêu suy nghĩ nhiều chút, nàng cũng không phải là lù lục thủ dữ, chỉ là muốn trông thấy Thu Ngự, người này cứ bất mãn như vậy, không phải nói chỉ là quen biết cũ, không có cảm tình gì sao? Đây cũng là muốn ồn ào dạng nào?

“Nô tì thân là Hoàng hậu, liên tư các tuyên dòng chính nữ phủ Trương An công cũng không có sao?”

“Người tìm nàng tới làm cái gì?” Giọng nói hơi hòa hoãn, nhưng vẫn nghe ra trong lòng hán là có một luồng khí nóng. Tô Nghiêu thờ dài một cái, nói: “Cảm ơn đêm đó nàng cùng nô tì trong ứng ngoài hợp lấy được bình phủ.” Dừng một chút, lại nói: “Mặc dù nơi này ứng do bệ hạ làm hơn thích hợp, nhưng nô tì cho là, bệ hạ một ngày kiếm tỷ bạc, nô tì cùng bệ hạ, dù sao cũng là vợ chồng....”

Nói còn chưa dứt lời liền bị bờ môi mềm mại chặn trở về.

Tô Nghiêu tròn to hai mắt, còn chưa tới kịp phản kháng, người nọ đã lui về phía sau một bước, buông nàng ra rồi.

Đây là tình huống gì?! Nàng mới vừa rồi không có làm chuyện gì thương thiên hại lý đúng không? Nàng cũng không nói gì ly kinh bạo đạo đúng không? Đây là lần thứ mấy hán hôn nàng rồi hả?! Được voi đòi tiên sao!

Diệp Lâm khẽ lui về phía sau một bước, tâm tình cáu kỉnh bị một câu lơ đãng “Dù sao cũng là vợ chồng” trong nháy mắt vượt lên, trong lòng hán hận thế nhưng mình đến nơi này cần an ủi nồng nặc. Ánh sáng Tầng thư các quá mờ, không thấy rõ mặt của Tô Nghiêu, hán nghĩ lúc này Tô Nghiêu nhất định là mang theo một chút xấu nụ cười, cười nhạo hán nôn nôn nóng nóng như tiểu tử ngốc.

Ý thức được mình mới vừa rồi là tự mình đa tình Hoàng đế bệ hạ nhẹ nhàng dắt áy thê tay, đặt ở bên môi hôn một cái, giống như đang trở về vị đêm sâu triền miên đó, giọng nói dịu dàng sẽ phải nhéo ra nước: “Không cần xưng ‘nô tì’, người không phải là nói, chúng ta là vợ chồng sao? Ngày sau gọi thẳng tên ta là được.”

Tô Nghiêu:.....

Có lúc tôn quý Hoàng đế bệ hạ đường về nảo cắt quá nhanh, nằng thật không chịu nổi.

Tô Nghiêu đồng ý, cũng cảm giác mình bị dắt đi ra cửa rồi.

Gấm Diên, Gấm Thực và Lưu nội thị chờ ở bên ngoài nhìn từ trong Tầng Thụ các có hai người đi ra. Về mặt bình tĩnh như nước, chỉ là đôi tai hồng hồng bán đứng tâm tình của hắn, trong tay dắt tóc mai rối loạn của Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vẫn cúi đầu, nghe răng trợn mắt, một cái tay khác xoa sau lưng, hiển nhiên là mới vừa rồi trong điện một tiếng thét kinh hãi lưu lại hậu di chứng.

Gấm Diên đơn thuần, không ngờ cái gì, trong cung sinh sống nhiều năm Lưu nội thị và Gấm Thực cũng lập tức liền muốn sai lệch, trong lúc nhất thời nội tâm cảm xúc hết sức phức tạp, không hiểu nổi Đế hậu đến tột cùng có háo sắc như thế nào.

Ai nói quan hệ Đế hậu không xong, người xem này đi đường đều muốn tay nắm tay, dính đến nỗi ngay cả bọn họ cũng không tốt, còn muốn như thế nào!

Tô Nghiêu bị Diệp Lâm lôi kéo, ngược lại nhớ tới trước đó vài ngày hắn rời kinh đi làm chuyện, đi mau một bước theo sau, giữa đầu hỏi “Khoa khảo có thể có kết quả sao?”

Đã sớm qua thi tỉnh, sắp đến thi đình, khoa khảo là cách chủ yếu triều đình lấy được thành phần chính (máu mới), Diệp Lâm mới trèo lên địa vị, khẳng định cũng phải cần từ từ thay hết, có thể thấy được công bằng chánh nghĩa ở khoa trường hết sức quan trọng, vì vậy nằng cũng lên mấy phần tâm, mấy ngày nay lật không ít sách, kết hợp mình xuyên qua biết trước hiểu cái điểm lịch sử kiến thức kia, ngược lại muốn cho Diệp Lâm chút đề nghị.

Diệp Lâm nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng một chút, một đôi mắt đen sáng, bên môi mang theo một tia nụ cười giảo hoạt, trong lòng đoán được bảy tám phần, nhưng cũng không nói toạc, chỉ nói: “Đã hạ Thượng Thụ thu ngục, chỉ là bắt đặc đi năm nay Thi Tỉnh đã qua, công năm nay dự thi thí sinh.”

Quả nhiên, Tô Nghiêu nghe hắn nói như vậy, liền nở nụ cười, tích cực nói: “Ta ngược lại thật ra có một đề nghị, không biết có được hay không?”

Diệp Lâm chau chau mày. Quả nhiên.

“Bệ hạ đại khái có thể rút ra một ngày thời gian, tự mình chủ trì thử, tự mình chọn lựa một phen.”

Trước khoa trường hỗn loạn, chuyện hồi lộ thụ hồi dồn dập không ngừng, coi như ngày sau quét sạch, lần này tuyển chọn nhân tài cũng đã tốt xấu lẫn lộn. Nằng ngược lại có một chủ ý, để Diệp Lâm tự mình chủ trì, liên tương tự thi đình của thời Đường Tống, tự mình chọn lựa nhân tài, vịn các loại quan hệ tiến vào cuộc thi cuối, thực tế nhưng không có người chân tài thực đức đi ra ngoài, đồng thời cũng có thể khiến cho người mới có tâm tình tri ngộ và cảm động Hoàng đế, không phải rất tốt này.

Diệp Lâm còn chưa lên tiếng, Lưu nội thị trước tiên ở trong lòng về một cái to lớn, Hoàng hậu nương nương rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, từ xưa hậu cung không được can chính, dù là Phong hậu đã tâm bưng bưng như vậy, cũng như cũ mượn thế lực ca ca mình làm loạn, nào có hậu cung trực tiếp tham gia vào chính sự? Đương Kim Bệ Hạ vốn là vì nằng bỏ trống hậu cung khiến người chỉ trích, nằng cũng không phải để ý, còn phải tham gia vào chính sự, tay không khỏi kéo quá dài.

Diệp Lâm nhưng chỉ là trầm mặc chốc lát, liền gật gật đầu nói: “Rất tốt, liền nghe người.”

Đời trước Tô Nghiêu cũng đề cập tới đề nghị này với hắn, chỉ là hắn không để ý tới, nguyên nhân dĩ nhiên là hậu cung không được can chính, chỉ để nằng không can tham gia vào chính sự. Nhưng sau lại hắn nghĩ, có phải bởi vì nằng không có việc làm, quá tịch mịch, mới rời khỏi hay không....

Vậy hắn sẽ theo nằng tâm ý, nằng nghĩ làm cái gì liền làm cái gì, thiên hạ này vốn là nằng giúp đỡ đoạt được, mà hắn tin nằng.

Gi? Lưu nội thị cho là mình nghe lầm, định thần nhìn lại, Diệp Lâm thế nhưng thật không có không chút nào vui mừng, hai người kia thảo luận tới triều chánh, dĩ nhiên cũng làm giống như là hai vợ chồng bình thường đang thảo luận buổi tối ăn cái gì.

Tô Nghiêu cười híp mắt lắc đầu, ừ, những ngày qua nằng không có phí công, nằng vẫn có chút chỗ dùng, không phải một sâu gạo ăn uống không.

Người khác thật đã quên, lúc đầu mục tiêu sống của nằng, chính là làm một con sâu gạo.

Hai người cười cười nói nói trở về Phượng Ngô điện, giống như đã không có lúng túng, vào cửa điện, đã nhìn thấy Thu Ngự đưa lưng về phía cửa ngồi ở một bên, như có điều suy nghĩ cái gì.

Tô Nghiêu vừa thấy nằng lập tức để Diệp Lâm một bên đi sang ngồi, một xấp thanh xin lỗi, nói vốn chỉ là muốn đi Tầng Thụ Các chọn hai bản sách, không ngờ để nằng đợi lâu như vậy, Diệp Lâm cũng không nói chuyện, ở một bên nhàn nhã ngồi xuống, một bộ xem kịch vui, chỉ thấy Tô Nghiêu lặng lẽ trừng mắt liếc hắn một cái, nói lầm bầm: “Người ý tứ khá tốt cười nhạo ta, nếu không phải người, làm sao có thể trì hoãn lâu như vậy!”

Diệp Lâm như không nghe, mở miệng cùng Thu Ngự nói mấy câu nói, liền bị cung nhân gọi đi.

Nghĩ đến Diệp Lâm nhất định là rất bận rộn, Tô Nghiêu cũng không còn giải thích thêm, lường trước Thu Ngự cũng hiểu, còn nữa Diệp Lâm là Hoàng đế, dù là thanh mai trúc mã với Thu Ngự, nhưng cũng không cần lúc nào cũng nhường nằng, vì vậy chỉ lo cùng nằng kéo chút khác.

Theo như ý tứ Tô Nghiêu, là muốn lưu Thu Ngự dụng thiện, lúc chờ thiện, Thu Ngự lại đột nhiên nói ra một câu, khiến Tô Nghiêu sững sốt một hồi lâu.

“Xem ra bệ hạ yêu người nọ quả nhiên là nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47: Vi Lan

Thu Ngự thấy Tô Nghiêu dừng tay lại, nhìn thẳng vào nàng, chỉ ý vị sâu xa nói cười, nói: “Bệ hạ long thai phượng duệ, vừa sanh ra liền bị lập làm đương triều thái tử, nương nương có thể thấy được bệ hạ đối với người nào xưng qua ‘ta’ sao?”

Hai người kia ở chung một chỗ, không hề có cảm giác không khỏe, thậm chí ngay cả nàng và Diệp Lâm thuở nhỏ cùng nhau lớn lên thanh mai trúc mã cũng có thể cảm giác mãnh liệt đến, này khi giờ tay nhắc chân vô cùng thân mật. Cổ tình Tô Dao và Diệp Lâm cũng đều là xa cách đến tận xương người, chung đụng tùy tính không câu chấp, vô câu vô thúc, mặc dù là tân hôn, lúc thấy bọn họ hai người nói chuyện với nhau, chung quy lại làm cho người ta một loại cảm giác làm bạn nhiều năm ăn ý tự nhiên.

Thu Ngự tự nhận là đã coi như hiểu rất rõ Diệp Lâm, nhưng chưa bao giờ thấy hắn đối với người nào cười đến dịu dàng như thế, thật đúng là người đứng xem sáng suốt, Tô Nghiêu tuy là hồ đồ lờ mờ, nàng lại thấy rõ, Diệp Lâm là cầm đầu ngã vào dịu dàng hương, đã sớm không đúng mực.

Tô Nghiêu khẽ ngó ngán, lộ ra một nụ cười: “Đa tạ Thu tiểu thư nhắc nhở.”

Thu Ngự lắc đầu một cái: “Chỉ mong bệ hạ và nương nương đầu bạc răng long, cũng là xã tắc chi phúc.” Nếu là xảy ra điều gì không may, chỉ sợ Diệp Lâm không sợ hủy thiên diệt địa điên cuồng thôi.

Tô Nghiêu vốn không thể làm ra cam kết như vậy, có lẽ là ngày đó phong thái nhẹ, vận quá nhạt, ánh mặt trời quá ấm áp, nàng thế nhưng quý thần xui khiến gật đầu một cái. Khi đó nàng và Thu Ngự cũng không nhớ đến, nhìn như cuộc sống yên tĩnh, rất nhanh sẽ bị một người vốn không nên xuất hiện trong sinh hoạt của họ phá vỡ.

Tô Nghiêu vốn là người lòng lẻo, cùng quán anh khí Thu Ngự ngược lại trò chuyện với nhau thật vui. Những năm này Thu Ngự và Trường An công đi khắp nơi, đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều kỷ vấn dị sự, Tô Nghiêu từ dị thể mà đến, mượn bày đều khê hương dã, cũng nói không hiếm thấy nghe thấy cảm thụ, đợi đến lúc Thu Ngự cáo biệt, thế nhưng đã là hoàng hôn. Thu Ngự còn than thở chỉ tự trách mình không cùng phụ thân đi qua Tô thị, không thể sớm làm quen Tô Nghiêu, hơi có cảm giác chỉ hận không gặp sớm.

Tô Nghiêu chỉ cười đồng ý, trong lòng lại nghĩ, nếu là Thu Ngự sớm gặp Tô Dao, nói không chừng cũng sẽ cùng Tô Dao trở thành bạn tốt.

Một ngày kia, khi Diệp Lâm ở Cẩn Chính Điện hướng về phía một quyển tấu chương lộ ra mê chi mỉm cười dài đến một phần ba nén hương, Lưu nội thị rút cuộc không nhịn được ho khan một tiếng, cố gắng kéo suy nghĩ viễn vọng của Hoàng đế bệ hạ về thực tế.

Hắn cũng thực sự không muốn hiểu, nếu là nghĩ người ta liền đi gặp là được rồi, mình ngồi ở nơi này suy nghĩ lung tung có tác dụng gì, này trên bút lông Chu Sa cũng mau đem tấu chương nhân phải xem không rõ, còn chậm chạp không chịu viết. Cũng không biết giữa Đế hậu cảm dục muốn đầu rồi, mười ngày nửa tháng thấy mặt một lần, gặp mặt lại chẳng phân biệt được thời gian trường hợp..... Một hoàng cung lớn như thế đều là bọn họ, trời mới biết tuân thủ nghiêm ngặt gì đây. Người thượng vị ý định không dễ đoán nhé.

Diệp Lâm nghe Lưu nội thị ho khan, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn tấu chương trước mắt. Lưu nội thị thấy sắc mặt Diệp Lâm càng ngày càng kém, chợt đem bút lông ném ở một bên, bỗng nhiên đứng lên.

Cũng không biết là chạm phải chỗ hiểm nào của Hoàng đế, bất thành linh lửa lớn như vậy, Lưu nội thị vội vàng quỳ xuống, chỉ thấy Diệp Lâm cau mày nói: “Năm trước Miêu Nam cũng là lúc này triều bái tiến cống?”

Lưu nội thị suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Không sai biệt lắm, lão nô nhớ mang máng, Miêu Nam cũng không phải là hàng năm đến châu lần trước triều bái tiến cống đã là ba năm trước đây.”

Diệp Lâm mặc dù hỏi như thế, trong lòng lại biết rất rõ, Miêu Nam ở phía nam Nhạn triều, mặc dù hẹp nhiều núi, điều kiện tự nhiên ác liệt, nhưng bởi vì người Miêu Nam biết Cổ Thuật, vì vậy các đời tuy đều thần phục Nhạn triều, nhưng thủy chung không bị bình định, mà là làm một nước phụ thuộc tồn tại. Tiến cống cũng không tích cực —— dù sao quốc thổ thu hẹp căn cốt, Nhạn triều lại luôn luôn cho mấy phần mặt mũi. Hắn là kỳ quái, kiếp trước lúc này Miêu Nam chẳng hề tới kinh triều kiến, vẫn an phận thủ thường cực kì, thế nào đột nhiên muốn triều kiến? Nghe nói còn mang theo đại lễ.

Kiếp trước lúc này Diệp Tu còn chưa chết, tất cả công việc cũng còn giữ trong tay Nhiếp Chính vương, Diệp Lâm chợt bắt đầu hoài nghi, không biết kiếp trước Miêu Nam đến tột cùng là chưa từng tiến cống, hay là ngay từ lúc nửa đường liền bị Phong Duy Hải đè lên.

Hôm nay hắn đã gần nhược quán, sau khi lên ngôi liền đón lấy toàn bộ chính vụ, mặc dù Phong Duy Hải được đặt tên là Nhiếp Chính vương, trên thực tế đã không có thực quyền, chỉ là không có kỳ danh thôi. Nhưng Phong Duy Hải là ai, hắn vừa có thể cùng Phong hậu hại chết tiền đế, có thể phải ra mui

mấy tốp cao thủ ám sát hần, thì có thể khuất cư nhân hạ sao? Hần phải biết rất rõ, hiện tại Diệp Lâm không giết hần, chỉ là còn chưa tìm ra một lý do đường hoàng.

Diệp Lâm lập trường nữ Tô gia làm Hoàng hậu, sau lưng vốn là có Tô thị làm chỗ dựa, trước đó vài ngày lại tự mình chủ trì thi đình, hết sức công bằng, thiên hạ người đọc sách nói chuyện say sưa, Phong Duy Hải thế nào ngủ yên? Lần này Miêu nam tiến cống, hần sợ là không thể an sinh.

Lưu nội thị chỉ thấy Diệp Lâm trầm mặt, không dám thở mạnh, hần hầu hạ hai Hoàng đế mấy chục năm, cũng không còn như bây giờ đoán không ra ý định của Hoàng đế. Vừa định len lén hoạt động đầu gối quỳ dưới đất một chút, liền nghe Diệp Lâm gọi hần lui xuống đi.

Ước chừng sau một phút đồng hồ, một cái đầu mang màu trắng mịch ly, một thân tuyết trắng quần áo thướt tha lặng lẽ tiến cử Càn Chính Điện.

Tô Nghiêu cho là, có thể là lần trước ở trước mặt Thu Ngự lời của nàng nặng chút, khiến Diệp Lâm mất uy nghi của Hoàng đế, nào biết Diệp Lâm là bởi vì khắc chế mình mới không đi gặp nàng, chỉ coi Diệp Lâm là có chút tức giận, trái lo phải nghĩ, quyết định tự mình du ngoạn sơn thủy Càn Chính Điện bồi tội nói xin lỗi.

Tô Nghiêu ngày trước thủ nghệ không tệ, liền tự mình xuống bếp làm điểm nước canh, nghe nói canh đông qua lá sen giải nắng tốt nhất, Trường Ninh mặc dù ở phía bắc Nhạn triều, nhưng đến tháng bảy tháng tám còn là khốc nhiệt khó nhìn, Tô Nghiêu nóng đến lười phải lật sách rồi, xem chừng Diệp Lâm mỗi ngày công vụ phồn lao, ứng thị mệt mỏi hơn.

Mang theo Gấm Diên Gấm Thực hai người thị nữ, Tô Nghiêu vào lúc mặt trời lên cao chạy hết sức đến chính điện đi.

Đến cửa, lại thấy cửa điện đóng chặt, Lưu nội thị luôn luôn ở bên trong hầu hạ cái tay đứng ở ngoài điện dưới mái hiên.

Tô Nghiêu cảm thấy kỳ quái, đến gần liền mở miệng hỏi: “Bệ hạ đang làm gì? Vì sao người lại đứng ở bên ngoài?”

Lưu nội thị vừa thấy là Hoàng hậu giá lâm, nhất thời sợ hết hồn, vội vàng dập đầu, vừa định muốn mang giọng nói hô một tiếng “Hoàng hậu nương nương giá lâm”, liền bị Tô Nghiêu ngăn lại: “Người chỉ nói bệ hạ đang làm gì là tốt rồi, nếu là hần đang bề bộn, Bồn cung không quá rầy là được.”

Thấy Lưu nội thị áp a áp ứng không nói, trong lòng Tô Nghiêu càng nổi lên nghi ngờ, nhìn bốn phía một cái, liếc một mắt sáng rực lên, thoát nhìn vô cùng muốn biểu hiện một phen, chỉ hần, nói: “Người nói.”

Tiểu nội thị thấy được lợt mắt xanh của Hoàng hậu nương nương, lập tức trả lời: “Bệ hạ ở trong điện triệu kiến một người, áo trắng bạch mạo, là một nữ.....”

Nói đến đây, tiểu nội thị chợt dừng lại, Tô Nghiêu thoáng nhìn, chỉ thấy Lưu nội thị cánh cáo giống như trùng mắt liếc này tiểu nội thị một cái, hần liền cúi đầu không nói.

Trong lòng Tô Nghiêu bật cười, cũng không lắm để ý, nghe thế trong lòng hiểu mấy phần, liền ý bảo Gấm Diên Gấm Thực hai người thị nữ đem hộp đựng thức ăn đưa cho nội thị, đối với Lưu nội thị phản phó nói: “Cho bệ hạ làm canh giải nóng, lấy nước đá, để bệ hạ mau lạnh chút. Như thế này bệ hạ nói xong chuyện, người liền bụng vào đi, chỉ nói là Bồn cung đưa tới, không cần nói cho bệ hạ Bồn cung đã tới. Nếu đàm lâu, này kem tươi chảy ra, liền không tốt, người liền trực tiếp ngã, không nên kinh động bệ hạ.”

Dứt lời, Tô Nghiêu liền khoát tay, mang theo Gấm Diên Gấm Thực hai người thị nữ xoay người đi.

Lưu nội thị thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn quay đầu trừng tiểu nội thị không che đầy miệng, chỉ thấy bước chân vững vàng Hoàng hậu nương nương chợt dừng bước, quay đầu đi cười nói: “Đứng rồi, nhắc nhở công công một câu, thủ hạ chính là người, cần phải quản giáo tốt rồi, chớ để cho bọn họ chọc công công phải tai họa.”

Lưu nội thị đỏ mặt lạnh, đáp ứng liên tục.

Chờ Diệp Lâm và Bạch Ngọc Hàm hỏi hết bàn giao toàn bộ tất cả công việc, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lưu nội thị đang khiển một tiểu nội thị rời đi, này tiểu nội thị cầm trên tay một hộp đựng thức ăn, văn lộ đa dạng cũng là Phụng Ngộ điện.

“Vây là cái gì?”

Tiểu nội thị sợ hết hồn, tay run một cái thiếu chút nữa đổ hộp đựng thức ăn xuống mặt đất, Lưu nội thị liền vội vàng giải thích: “Là mới vừa nương nương..... Ách, đưa tới canh giải nóng.”

Diệp Lâm khẽ cau mày: “Nếu là Hoàng hậu đưa tới, muốn cảm đi nơi nào?”

“Nương nương nói, nếu là kem tươi chảy, liền trực tiếp vứt sạch, không cần nói cho bệ hạ.” Lưu nội thị cẩn thận từng li từng tí hồi đáp, bình thường Diệp Lâm cau lại lông mày, chính là muốn không vui. Chỉ câu ông trời chớ kêu bệ hạ vạ đến cá dưới ao, cái này thật không liên quan đến bọn họ.

Nàng đã tới? Diệp Lâm nguy hiểm trầm xuống: “Hoàng hậu tới, vì sao không mời vào trong điện?”

Lưu nội thị phịch một tiếng quỳ xuống, quả nhiên là muốn nổi giận: “Nương nương nói không muốn nói với bệ hạ chuyện nương nương đã tới, lão nô.....”

“Thôi, bụng canh giải nóng vào đây.” Diệp Lâm có chút không nhìn phát tay một cái, xoay người đi vào Càn Chính Điện.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Lưu nội thị liền tro mắt nhìn tôn quý lại kén chọn Hoàng đế bệ hạ từng muổng mà uống sạch “Lá sen kem tươi” đã chảy ra.

Ai nói bệ hạ khẩu vị kén chọn, đây không phải là nuôi rất tốt sao, người xem cũng uống được. Lưu nội thị không hề nguy cơ ý thức mà nghĩ.

Để muổng ngọc xuống, Diệp Lâm khẽ thở dài một cái, giờ tay lên đề xuống mi tâm. Thật lâu không nếm thử tay nghề a Nghiêu rồi, mặc dù đã sớm cháy, mất đi mùi vị trước đó, nhưng ở trong lòng hắn, mỹ vị lại giống ngày trước. Đó là nàng tự mình làm, làm cho hắn.....

Nghĩ đến Tô Nghiêu cái đó “Đừng bảo là nàng đã tới” phân phó, nhắm mắt một hồi lâu Diệp Lâm chợt đứng dậy, bước nhanh đi ra ngoài.

Không ngờ người tới Phượng Ngô điện lại bị Gấm Diên ngăn lại, Diệp Lâm sinh lòng không vui, liền nghe Gấm Diên kính cẩn lễ phép nói: “Nương nương buồn ngủ, bệ hạ ngày mai trở lại thôi.”

Diệp Lâm ngẩn ra, nàng đây là..... Tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Khó cả đôi đường

Hương nhang lượn lờ, Gấm Thực mới vừa cho vào trong lò hương an thần hương, liền bị Tô Nghiêu đuổi đi nghỉ ngơi, mới vừa gọi Gấm Diên thay nàng giữ ở ngoài cửa, lại nghe thấy Diệp Lâm tới.

Nhưng hiện tại nàng không muốn gặp hắn chút nào, trong lòng ngực giống như chặn một ngọn lửa vô danh, biết rất rõ ràng mình không có tư cách không có lập trường, nhưng vẫn không cách nào sáng khoái thoải mái.

Nàng nhưng thật ra là có chút hối hận, nếu không phải hôm nay lạnh chanh lâu tẩu làm canh giải nóng còn đích thân đưa qua, quyết định sẽ không lúng túng giống như bây giờ.

Tô Nghiêu đưa lưng về phía cửa, nằm nghiêng ở trên giường êm dưới cửa sổ khắc hoa, một cánh tay cong chống đầu, một cái tay khác khoác lên thành giường gỗ khảm vân thạch, nhắm chần đảo một cuốn sách mỏng, nửa ngày cũng không nhìn thấy một tờ.

Nghe sau lưng vang lên tiếng động, Tô Nghiêu chỉ cho là Gấm Diên. Cũng lười nhúc nhích, khẽ không kiên nhẫn nói: “Bệ hạ đi là được, người không phải cần phải trở lại phục mệnh.”

Nghĩ đến tôn quý như Diệp Lâm ngâm thìa vàng ra đòi thiên tử con cưng nhất định chưa từng bị cự tuyệt qua, lần này ăn bẻ môn canh, nói ít có được mấy ngày sẽ không trở lại. Tô Nghiêu ý thức được một chút, trong lòng cũng không biết là sáng khoái chút, hay là bức bối chút.

Sau lưng không có động tĩnh gì, Tô Nghiêu cũng không để ý tới, trong lòng bức bối khó chịu, bên môi đỏ mọng nhẹ nhàng bật ra một tiếng thở dài, giờ tay lên dùng gậy sách gõ một cái đầu, thân thể vừa trượt, trực tiếp nằm vật xuống xuống, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say rồi.

Nàng tự nhiên biết ở trong điện là Bạch Ngọc Hàm, trừ Bạch Ngọc Hàm, không ai cả ngày đem mình hoàn toàn đắp trắng xóa, một chút xú tạp sắc cũng không có. Nàng cũng biết Diệp Lâm cho đòi nàng đến Càn Chính Điện là có chuyện đứng đắn phải thương lượng, hắn cũng không phải là người có thể làm ra chuyện ban ngày tuyên dâm như vậy. Nhưng khi Tô Nghiêu bị ngăn ở bên ngoài Càn Chính Điện, bất tỉnh linh nhớ tới lúc Bạch Ngọc Hàm nhìn người ánh mắt ôn tồn, lập tức liền mất hăng hái. Nhân lúc vui vẻ đi, mất hứng mà về, đại khái chính là tâm tình này.

Nói cho cùng, coi như Diệp Lâm thật muốn làm cái gì, nàng có lý do giận dữ gì đây? Diệp Lâm là Hoàng đế, tôn trọng ý kiến của nàng không đựng nàng đã là cực kỳ, nàng nào có tư cách đi quản hắn khi gió thích người nào, cũng chiều người nào? Vậy sợ rằng đã không chỉ là ích kỷ thiện đồ đơn giản như vậy.

Tô Nghiêu biết mình đang có tình gây sự, nhưng hôm nay nàng chính là không muốn gặp hắn, cũng không biết nếu là Diệp Lâm hỏi nàng vì sao kỳ cục, nàng phải trả lời thế nào.

Khi đó Thu Ngự nói giữa bọn họ thân mật vô gian, Tô Nghiêu vẫn còn có mấy phần lộ vẻ xúc động, nhưng trên thực tế cũng không như thế này. Thế gian này có thật nhiều chuyện, là nàng không thể làm được, cho dù là lật tung cô thư điển tịch, cũng vĩnh viễn không có biện pháp từ trong sách tìm được đáp án.

Vốn muốn giả vờ ngủ say chốc lát, tinh táo đầu óc một chút, ai nghĩ tới vừa nhắm mắt, liền hỗn độn đã dậy. Giữa lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy có một người đến gần, nhẹ nhàng lấy sách nàng đội lên trên mặt đi, hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên cạnh Tô Nghiêu không có mờ mắt, cảm đầu cảm cổ đi đến bên trong rút một cái, liền ngã vào một vòng ngực hết sức mềm mại.

Cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết xông lên đầu, Tô Nghiêu muốn mở mắt, nhưng mí mắt lại như đúc bằng chì, thế nào cũng không mở ra

được, nàng nghe giọng Diệp Lâm gần trong gang tấc, nhưng không cách nào mở miệng trả lời. Hắn nói: “A Nghiêu, ngươi ghen sao?”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tô Nghiêu giật mình trong lòng mình đã đặt Diệp Lâm ở vị trí cực quan trọng, trong lúc nhất thời muốn lên tiếng phủ nhận, nhưng lời đến khóe miệng ngay cả hơi sức động đôi môi cũng làm không được rồi.

Cơ hồ mất đi quyền không chế thân thể Tô Nghiêu chợt hiểu được, nàng đây là —— ác mộng.

Giống như là một chốt mở, Tô Nghiêu trầm trầm rơi vào bao la, bát ngát hắc ám.

Dần dần, tầm mắt trở nên trống trải sáng lên, Tô Nghiêu nhìn thấy nàng một thân một mình ngồi ở trong khuê phòng Tướng phủ, đối mặt với gương đồng mặt xoắn hoa lạng lẽ rơi lệ. Nước mắt giống như là chuỗi ngọc bị đứt, một giọt một giọt nhỏ xuống bàn trang điểm, ướt đẫm phần.

Thì ra là trải qua trang. Chỉ là không biết, vì sao rõ ràng lên trang, trang phục lộng lẫy, nhưng lại muốn nhìn gương rơi lệ rồi. Đây không phải là nàng, đây không phải là Tô Nghiêu, là Tô Dao.

Tô Nghiêu lấy một người đứng xem hình tượng này, chỉ thấy trong mộng Tô Dao chậm rãi từ ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra một hộp gỗ tử đàn, quanh thân điêu khắc tinh xảo, mạ vàng vẽ ngân được không cao quý, ngay giữa có một thanh khóa, cũng là tinh xảo. Tô Dao lấy cái hộp ra đặt ở trên bàn trang điểm, sẽ không có động tác, chỉ nhìn chăm chăm trong gương ngân người.

“Tô Dao, nếu như ngươi không phải tôn trưởng nữ Tô thị, tốt biết bao nhiêu.”

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn từ cầm kim cây rừng trùng điệp xanh mướt trên tóc rút ra một cây trâm vàng, nhẹ nhàng quay lại, là được một cái chìa khóa tinh xảo, Tô Dao giờ tay lên dùng trâm cài mở ra hộp gỗ tử đàn, từ bên trong móc ra một xấp tín tiên. Tô Nghiêu muốn nhìn tín kia thật cẩn thận chút, nhưng bất luận như thế nào cũng không thể nhìn thấy, chỉ đành phải nhìn Tô Dao từng từ từng từ nhìn xong tín tiên, vẻ mặt ưu thương ngọt ngào, xếp tốt thả lại trong cái hộp kia, lại từ trong hộp móc ra một bình sứ thanh hoa, nhỏ nhỏ, hoàn toàn có thể giữ trong lòng bàn tay.

Đây là cái gì?

Nàng chưa kịp hiểu rõ ràng, Tô Dao đã khoát tay, quả quyết mà rót chất lỏng trong bình sứ vào trong miệng, ngửa đầu đổ xuống. Tô Nghiêu vào giờ khắc này giống như cùng Tô Dao trong mộng sinh ra thông cảm giác, chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân từ từ bị tạt đi ra ngoài, thân thể mềm nhũn, từ trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Tô Nghiêu nghe tiếng lòng Tô Dao, khó chịu như vậy, quyết tuyệt như vậy —— ”A Diệp, kiếp sau, chúng ta lại gần nhau.”

Tầm mắt theo Tô Dao khép lại chậm rãi tối đi, lại có một cổ đau thấu xương chậm rãi từ đáy lòng trào dâng. Thì ra là Tô Dao không phải là bởi vì hôm quý từ đường đó mà chết, nàng là tự sát, là chết vì tình.... Nàng là cô nương cương liệt như vậy, là ngự mã - hảo thủ, nàng làm sao có thể giống như hôm nay yếu ớt nhiều bệnh như vậy, tay trái gà không chặt, quý cả đêm ở từ đường liền một giấc chiêm bao không được sao?

Nhưng cho tới bây giờ không có ai nói với nàng, thì ra là nàng là tự sát. Nàng đã nói tại sao nàng vừa tỉnh lại, Tô phu nhân và thị nữ quanh mình đầu tiên là bị sợ đến sắc mặt cũng thay đổi, một tia mừng rỡ cũng không có, từ từ mới phục hồi tinh thần lại. Tô Tương lạnh nhạt với nàng như vậy, nhất định là lỗi có thể thị phi, cho là nàng mưu toan giả chết thoát hôn chứ?

Hiện tại trong lòng Tô Nghiêu chỉ có một nghi vấn, Tô Dao uống cái đó, rốt cuộc là cái gì?

Tô Nghiêu ở đang lúc nửa tỉnh nửa mê toát mồ hôi lạnh, Diệp Lâm không chút nào phát hiện ra khác thường. Nàng vẫn giống ngày trước, luôn thích đem sau lưng để lại cho người khác, để lại cho hắn, giữa ban ngày thế nhưng cũng có thể ngủ, còn ngủ được như vậy. Giờ tay lên nhẹ nhàng ôm cô nương đơn bạc thả vào trên giường phượng mềm mại rộng rãi, Diệp Lâm không nhận được rung động, liền cúi người, cúi đầu tại trên gò má nàng hôn một cái.

“A Nghiêu, nếu là ngươi ghen, ta nhất định hết sức vui mừng.”

Diệp Lâm xoay người ở trên giường phượng kim ti nam mộc trở son ngồi xuống, một cái tay vô ý thức vuốt ve cây quạt chưa từng rời người bên hông, nhìn Tô Nghiêu trong giấc mộng khẽ chau mày lại buồn bã mất hồn.

Minh Ngọc các là ám các của hắn, là nơi tập trung tin tức lớn nhất ở Nhạn triều, hắn gọi Bạch Ngọc Hàm đến Cần Chính Điện, chẳng qua là hỏi nàng một chút, Miêu Nam đến tột cùng vì sao đột nhiên tiến cống, trong tấu chương nói xong đại lễ vậy là cái gì “Vui mừng”. Hắn không ngờ Tô Nghiêu sẽ ở thời điểm này tìm hắn, nàng luôn luôn tránh hắn không kịp, cũng không nhớ qua, chuyện Miêu Nam này, thế nhưng cùng Tô Nghiêu có liên quan.

Minh Ngọc các hiện tại nắm giữ tin tức, là Miêu Nam phái ra mấy trăm tên cổ sư, hộ tống rất nhiều Kỳ Trân Dị Bảo, được liệu khan hiếm. Quan trọng hơn là, cùng đi còn có vương thất vương nữ của Miêu Nam, tính toán cùng Nhạn triều kết thân. Đội ngũ Miêu Nam đã sắp tới Hoa Châu, mới có hai ngày, là đến Trường Ninh rồi.

Hoàng tử trong độ tuổi thành thân của Nhạn triều chỉ có Ninh Vương đã bị giam lỏng, Đoan Vương không an phận, cùng với Tứ hoàng tử Diệp Tễ sắp nhọc quán. Trừ lần đó ra, không còn quý tộc gì khác vừa độ tuổi.

Ninh Vương và Đoan Vương ý định bất chính, Diệp Lâm tuyệt đối không thể nào đem vương nữ Miêu Nam hứa cho bất kỳ người nào trong số bọn họ, đó chẳng khác nào tự tay mình chôn mối họa. Nhưng Tứ hoàng tử Diệp Tễ hắn là nhìn lớn lên, hiểu rõ hơn bất kỳ ai Diệp Tễ thuở nhỏ liền không người nào thương yêu, bất luận như thế nào sẽ không chịu uất ức trong hôn sự, hắn thân là huynh trưởng, cũng không thể đẩy hắn vào trong hố lửa. Hắn lại từ kiếp trước biết nhân duyên của hắn, phu quân tương lai của hắn quả quyết không thể nào không phải chánh phi, Miêu Nam Vương nữ lại không thể làm

thiếp, trái phải đều khó giải quyết, chỉ có thể làm hẩn nghĩ khác.

Huống chi hôm nay hẩn mới trèo lên để vị, hậu cung bỏ trống, đại thần trong triều còn nhìn chăm chăm, Miêu Nam lúc này đến chầu trong lòng nhất định tính toán đưa vương nữ vào hoàng cung. Nếu là kiếp trước, hẩn cũng không nhất định để ý, chỉ coi vương nữ là một “người trong suốt”, đặt ở trong cung đặt ở dưới mắt nhìn, ngược lại tĩnh tâm. Nhưng hẩn trùng sinh một đời, biết đáy lòng Tô Nghiêu kiên trì, không dám có một chút sơ xuất, dù là hẩn không tính toán lâm hạnh vương nữ này, liền riêng là đặt nàng ở trong cung, cũng sợ Tô Nghiêu sinh ra khúc mắc trong lòng.

Hôm nay không phải là một ví dụ tốt nhất sao? Thấu đáo như Tô Nghiêu, nhất định biết cô nương trong Càn Chính Điện là Bạch Ngọc Hàm không thể nghi ngờ, cũng biết hẩn không làm những thứ gì khác, nhưng nàng còn giận dữ, phối hợp trở lại Phụng Ngộ điện cùng mình kỳ cục, cũng không chịu thấy hẩn, không chịu cùng hẩn nói.

Diệp Lâm sợ nhất chính là cách ngại, hẩn chân thiết lãnh hội qua, giữa vợ chồng cách ngại sẽ tạo thành bao nhiêu vết rách, này vết rách một khi xuất hiện, coi như bù đắp hoàn mỹ đến đâu, cũng vẫn không thể trở về ngày trước. Hẩn không muốn sống lại một đời, mình và Tô Nghiêu cũng vẫn còn cách ngại, hẩn cũng không chịu nổi nàng lại một lần nữa rời đi.

Nhưng rốt cuộc phải làm sao đây?

Diệp Lâm giờ tay lên lau gương mặt trắng muốt như ngọc của người nọ, xúc tua cũng là một hồi thấm ướt lạnh lẽo.

Nàng khóc, ở trong mộng, là bởi vì cái gì? Nhưng vì hẩn sao?

Diệp Lâm cúi người, đưa cánh tay ra ôm lấy nàng vào trong ngực, chui đầu vào trong tóc nàng tản ra hương nhàn nhạt, cúi đầu ní non lên tiếng: “A Nghiêu, người nói, ta rốt cuộc nên làm cái gì mới phải đây?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Triều kiến

Lúc Tô Nghiêu tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong Phụng Ngộ điện yên tĩnh không có động tĩnh. Tô Nghiêu luôn luôn không thích sáng quá, trong Phụng Ngộ điện không chong đèn, chỉ vì Gấm Diên liền ở bên ngoài trực đêm, giữ lại một ngọn đèn bên ngoài, lúc này hoàng hôn đập ánh đèn lại khiến Tô Nghiêu có mấy phần nghi ngờ.

Nàng không biết mình nằm mơ bao lâu, chỉ cảm thấy khóe mắt có lệ, tâm cũng đau đến khó chịu, ngồi ở trên giường phụng một lúc lâu mới tỉnh hồn lại, nâng cao giọng kêu Gấm Diên một tiếng, mới phát giác bụng cô lõ kêu, là đói bụng lắm.

Hôm nay nàng đi Càn Chính Điện tìm Diệp Lâm lúc buổi trưa, không ngờ ăn canh bẻ môn, trở lại Phụng Ngộ điện cũng không còn tâm tư ăn cái gì, vẫn không bày thiện, cũng không biết lúc nào thì ngủ, lúc mở mắt, cũng đã là đêm khuya.

Gấm Diên nghe Tô Nghiêu gọi, vội vàng bò dậy, liền lần một vòng xông tới, vui vẻ nói: “Nương nương đã tỉnh rồi hả?”

Tô Nghiêu “Ừ” một tiếng, xoa bụng nhìn lướt qua bốn phía, nàng nhớ đang lúc nửa tỉnh nửa mê Diệp Lâm đã tới, còn giống như hôn trộm nàng, chỉ là sau lại rơi vào ác mộng, liền không biết chuyện sau đó: “Bệ hạ đi lúc nào?”

Gấm Diên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Bệ hạ giờ thân canh ba chừng liền đi. Bữa tối lại tới qua, chỉ là nương nương còn chưa tỉnh, liền chỉ để bánh ngọt lại.”

Gấm Diên là người lạnh lợi, lại bên cạnh Tô Nghiêu ngày người lâu, biết nàng thích nhất chính là bánh ngọt đồng cung ngày trước, thấy Tô Nghiêu xoa bụng, lập tức đứng dậy đi phòng ngoài lấy hộp đựng thức ăn trên bàn con, bày ra trước mặt Tô Nghiêu.

“Hiện tại là canh mấy?” Nàng rốt cuộc bị mộng cảnh yểm bao lâu? Tại sao chỉ cảm thấy là một hồi, mở mắt trời đã tối rồi, qua thời gian dùng bữa tối.

Gấm Diên bấm ngón tay tính toán, chắc chắn nói: “Đã qua canh ba, qua một thời gian ngắn nữa, bệ hạ sẽ phải lâm triều rồi.” Hoàng hậu nương nương sẽ không nghĩ hiện tại đi tìm bệ hạ chứ?

Tô Nghiêu nhưng chỉ gật đầu một cái, vừa ăn bánh ngọt mà cười. Người này thật biết điều, buổi trưa nàng đi tặng canh giải nóng, buổi chiều hẩn liền tới tặng bánh ngọt? Ngược lại trả lễ lại, không có chút nào mơ hồ. Họ vậy cũng là nâng khay ngang mày, tương kính như tân đi..... Mặc dù Tô Nghiêu luôn luôn cảm thấy, hai người này hình dung từ vợ chồng, cũng không phải miêu tả hạnh phúc cuộc sống hôn nhân.

Ngoài miệng ăn no, đầu óc Tô Nghiêu cũng bắt đầu vận chuyển, nghĩ đến cảnh tượng trong mộng, không khỏi cau mày lại. Nàng phải tìm được hộp gỗ từ đàn từ trong giấc mộng kia. Cảm giác Tô Dao chết cũng không phải đơn giản như vậy, một ít thứ tin cũng có ẩn tình khác. Ngày trước nàng chỉ một lòng lên trước, không hỏi đồ cũ của Tô Dao, nhưng hình như đồ của Tô Dao không phải đơn giản như vậy, trực tiếp ảnh hưởng cuộc sống của nàng. Cái này khiến Tô Nghiêu rốt cuộc quyết tâm dò xét đến cùng, cố gắng hiểu rõ cuộc sống nàng nương nhờ.

“Gấm Diên, người ngày trước ở trong nhà ta, từng thấy qua một hộp gỗ từ đàn tử? Bốn phía khắc hoa văn, mang theo một thanh khóa chưa?” Tô Nghiêu cau mày khoa tay múa chân một cái lớn nhỏ. Từ nhỏ Gấm Diên liền đi theo bên cạnh Tô Dao hầu hạ, hiểu rõ tự nhiên nhiều một chút, sau khi nàng tỉnh lại chưa thấy qua hộp gỗ từ đàn tử, không biết sau khi Tô Dao tự vẫn, lại xảy ra chuyện gì.

Gấm Diên lại chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, nói: “Nương nương êm đẹp nhắc tới những thứ này làm cái gì? Gấm Diên đều không nhớ, nương nương không phải cũng quên sao?”

Tô Nghiêu thấy Gấm Diên như vậy, càng thêm kiên định Tô Dao chết đi có ẩn tình khác. Nhìn dáng đáp Gấm Diên chẳng những biết, còn biết được không thiếu, nhướn mày, Tô Nghiêu nói: “Người nhất định là biết, ta lúc trước quả thật quên, chỉ là mới vừa một giấc chiêm bao, khiến ta cũng nhớ được một ít. Ta vốn là tự vẫn, nhưng vì sao các người đều nói cho ta...ta là bị bệnh? Sau khi ta hôn mê, rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì?”

Nàng chưa bao giờ phát giận với Gấm Diên, vốn tưởng rằng lừa nàng một gạt như vậy, Gấm Diên liền có thể nói thật, nhưng Gấm Diên chỉ là sắc mặt khó coi dùng sức lắc đầu một cái, cắn môi không nói lời nào.

“Thế nào, không muốn nói?” Tô Nghiêu nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười trên mặt kia nhưng có chút sấm nhân: “Gấm Diên, người nhưng là thị nữ duy nhất từ Trương phủ ta mang tới.”

Gấm Diên tự nhiên biết từ lúc Tô Nghiêu tỉnh lại, đối với nàng cực tốt, trong lòng cũng coi Tô Nghiêu là chủ tử duy nhất, chưa từng có tâm tư gì không đứng đắn, chỉ là Tô Trương đã từng nghiêm cấm nàng nhắc tới chuyện kia, nàng cũng là tính thể khó xử, có thể thấy được đáng về này của Tô Nghiêu, nếu hôm nay nàng không nói, Tô Nghiêu nhất định sẽ không lưu nàng ở trong điện hầu hạ nữa.

Khẽ cắn răng, Gấm Diên cúi người dập đầu, nói: “Cũng không phải là nô tỳ không muốn nói, chỉ là..... Chỉ là..... Hôm đó không phải nô tỳ trực ban, là Cẩm Sát tỳ tỳ ở bên hầu hạ, chờ nô tỳ và tướng gia phu nhân chạy đến, nương nương đã ngắt đi, trong đó chi tiết, đúng là không biết.”

Cẩm Sát là ai? Tô Nghiêu nhíu mày, nàng lại không biết, mình từng có qua một thị nữ gọi Cẩm Sát. Nghĩ đến lúc Cẩm Sát đang làm nhiệm vụ xảy ra chuyện, Trương phủ cũng sẽ không lưu lại: “Thế nào không thấy nàng, nhưng bị phát mại rồi hả?”

Gấm Diên chột nghẹn ngào, lắc lắc đầu nói: “Nô tỳ chỉ biết là sau khi nương nương hôn mê, Cẩm Sát tỳ tỳ buổi tối hôm đó liền tự vẫn rồi.”

Tự vẫn rồi hả? Nay Tô Dao làm việc thật đúng là sạch sẽ, để lại cho nàng một nan đề rồi.

Tô Nghiêu than thở một tiếng, giơ tay lên đặt lên lông mi.

Thái Bình nguyên niên ngày mười chín tháng tám, đội ngũ Miêu Nam thuận lợi tới dịch quán Trường Ninh Hồng Lư Tự Khanh hôn nghênh, ngày kế Tân Đề thiết yến ở Diên Hi điện, tiếp kiến 300 cô sư cùng thất vương nữ của Miêu Nam.

Tô Nghiêu mặc toàn thân quần áo tử sắc, thịnh trang uốn lượn, búi tóc thật cao thượng diên sai tươi đẹp, sống lưng thẳng tắp, hết sức mệt nhọc, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện hộp gỗ từ đàn, không để ý người nọ anh tuấn cao lớn, khí vũ hiên ngang bên người thỉnh thoảng liếc nàng.

Đường hoàng hàn huyền một phen, sứ giả Miêu Nam quả nhiên nói tới chánh sự, tiến cử Miêu Nam Vương nữ chưa từng lộ diện đi vào, nói rõ Miêu Nam muốn liên hôn, liền ngừng đầu đứng dưới điện chờ đợi Diệp Lâm phản ứng.

Bách quan chỉ thấy Miêu Nam Vương nữ ngăn sức đỉnh đường chân thành đi vào trong điện, toàn thân váy dài màu đỏ không thể nghi ngờ bộc lộ một thân uyển chuyển, mang trên mặt cái khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi nòng lẹ câu người, lúc nhìn quanh điện không biết quyền rũ hồn phách của bao nhiêu người. Tô Hậu ngồi ở trên đại điện coi như là mỹ nhân xuất chúng nổi bật, không nghĩ tới người này vừa xuất hiện trong điện, lại khó mà phân biệt, đến tột cùng người tăng thêm một bậc.

Này vương nữ cũng tự nhiên thanh thản, dưới vương tọa đứng lại, cúi người làm một đại lễ của Miêu Nam, liền giong già nói: “Miêu Nam Vương nữ Liễu Mộc Lan thay mặt phụ vương chào hỏi bệ hạ.”

Ý định của Diệp Lâm toàn bộ không đặt trên người vương nữ, hần một lòng đều đặt ở trên thân người kia. Từ hôm Tô Nghiêu đi Cần Chính Điện bắt gặp Bạch Ngọc Hàm, hần đã ăn ba bốn lần bẻ môn canh, hai ngày nay thủy chung không thấy Tô Nghiêu, chuyện của Miêu Nam Vương nữ cũng chưa từng thương lượng với nàng, trong lòng hoang mang, nơi nào lo lắng người khác. Vì vậy, Diệp Lâm chỉ là quét Liễu Mộc Lan mấy lần, nhặt nhẻo “Ừ” một tiếng, cũng không ra vẻ bao nhiêu nhiệt tình và hứng thú.

Bách quan nhìn Diệp Lâm này cả mắt cũng sắp rơi đến trên người Tô Nghiêu, liên tưởng đến tấu chương tuyền tú nhiều lần trước bị ép xuống, trong lòng càng thêm chắc chắn, Diệp Lâm là kiêu kỳ thế lực của Tô thị phía sau Tô hậu, cũng không tiện nói chuyện, người lạng lẽ ta... ta nhìn người một chút, dĩ nhiên cũng đường đường gạt Miêu Nam Vương nữ ở dưới đại điện.

Liêu Mộc Lan cũng không phải loại tiểu cô nương e lệ, thấy Diệp Lâm không để ý nàng, thế nhưng bình bình thân thân cao giọng nói: “Phụ vương đưa Thần nữ tới Trường Ninh kinh, chính là muốn cùng Nhạn triều kết thân, chắc hẳn trong bức thư triều kiến đã viết rất rõ ràng, không biết bệ hạ có tính toán gì không, chỉ thị Mộc Lan là được.”

Bách quan âm thầm chặc chặc, rốt cuộc là cô nương Miêu Nam, thẳng thừng lớn mật như vậy, không chút nào liêm sỉ, giống như chưa từng qua sông tan băng, lại để bọn họ nhạo báng.

Lúc này Diệp Lâm mới đưa mắt từ trên người Tô Nghiêu thu hồi lại, trầm mặc một hai giây, nói: “Trong kinh chưa có hoàng tử vừa độ tuổi, trăm thấy

ngươi số tuổi cũng không đủ, không bằng ở kinh thành chờ thêm một năm, đợi sang năm Lục hoàng tử nhậm quán, sẽ thành hôn với ngươi như thế nào?”

Liêu Mộc Lan bĩu môi một cái, cất cao giọng nói: “Sớm nghe nói về Lục hoàng tử Điện hạ phong lưu phóng khoáng, thiên hạ vô song, nhất định là hồng nhan lương phối, chỉ là Lục điện hạ chưa nhậm quán, Mộc Lan chờ đợi không kịp, thứ cho không thể tòng mệnh rồi.”

Diệp Lâm cau mày, còn chưa nói chuyện, liền thấy một người trong bách quan đi ra, chính là Thế tử Nhiếp Chính vương Phong Diệp yên lặng hơn một tháng.

“Bệ hạ cần gì làm khó như thế, thần ngược lại có một biện pháp tốt, không biết có thể cùng bệ hạ nói nghe một chút hay không?”

“Ngươi nói.” Giọng Diệp Lâm lạnh nhạt, nếu là Phong Diệp muốn hắt hủi hôn Liễu Mộc Lan làm thế tử phi, nghe tuy là sách lược vẹn toàn, thế nhưng hắt hủi quyết định không thể nào đồng ý. Liễu Mộc Lan là vương nữ Miêu Nam, sau lưng đại biểu vương tộc Miêu Nam, nếu để cho Nhiếp Chính vương phủ được nâng, như vậy cũng được sao?

Không ngờ Phong Diệp lộ ra một nụ cười như hồ ly, nói: “Bệ hạ mới trào lên đế vị, đã qua tuổi hai mươi, hôm nay bỏ trống hậu cung cũng không ổn thỏa, này vương nữ chính là dung mạo như thiên tiên, sao không thu vào hậu cung đi, thêm một phi tử, chẳng những vô ích phải mỹ nhân, với hai nước hòa thuận cũng là chuyện tốt.”

Lời này vừa nói ra, tâm tư bách quan vốn hoạt lạc càng thêm người nhìn ta ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời lướt mắt mãnh liệt, bàn luận xôn xao bất tuỵet như lũ.

Diệp Lâm liếc lông mày, không ngờ Phong Diệp có thể chặn ngang như vậy, cũng không biết hắn nói như vậy là ý gì, vô thức nhìn lướt qua Tô Nghiêu phía sau bức rèm che mặt không chút thay đổi không nói một lời, mới tiếp theo chìm, vừa muốn phản bác, liền nghe này Liễu Mộc Lan giật mình “Ah?” một tiếng.

Phóng tầm mắt nhìn, Liễu Mộc Lan cũng là không biết xấu hổ chỉ vào Phong Diệp vui vẻ nói: “Đây là công tử nhà ai, khí thế phi phàm rất hợp nhãn duyên thần nữ. Nếu bệ hạ không chịu nạp Mộc Lan làm phi, cũng không cần Thần nữ loạn cho phép, liền hứa cho vị công tử này đi!”

Con ngươi đen nhánh chợt co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lại bì

Không đợi Diệp Lâm lên tiếng cự tuyệt, một giọng nữ thanh đậm chợt vang lên, giọng không lớn, lại khiến ánh mắt mọi người trên đại điện đều tập trung ở một chỗ.

“Vương nữ này nói đúng chuyện này, Miêu Nam Vương nếu không xa vạn dặm mà đưa ngươi tới Trường Ninh, nhất định là hi vọng hai nước thân như một nhà cảm sát hòa minh, ngươi phải gả cho Nhiếp Chính vương phủ, là đạo lý gì đó?”

Nói chuyện chính là Hoàng hậu Tô Nghiêu thủy chung trầm mặc ngồi ngay ngắn ở phía sau bức rèm che, lúc này lại có chút tùy ý, một cánh tay khoác lên phượng ý, lấy tay chống cằm hơi nhón, dung quang khiếp người trên mặt lại nhuộm mấy phần đùa giỡn, không quan tâm ánh mắt người bên cạnh, chỉ tiếp tục nói: “Còn hi vọng vương nữ nhớ, đã đến lãnh thổ Nhận triều ta, chính là con dân Nhận triều ta có chút chủ, vương nữ liền không làm được rồi.”

Tròng mắt đen bỗng dừng nhìn sang, nhìn chăm chú gò má của nàng, hình như muốn phân biệt ra nụ cười khó hiểu của nàng ấy đến tột cùng là có ý gì. Tô Nghiêu bình bình thần thần nghiêng đầu chống lại mắt Diệp Lâm, thả mềm giọng nói: “Hôm nay hậu cung thật thiếu thốn, nghĩ đến mỹ nhân tuyệt sắc này có thể nhét vào hậu cung, rất tốt. Bệ hạ nói phải hay không?”

Người ở chỗ này cũng không nhớ đến mơ hồ đã tại thành Trường Trữ truyền là “Thiện đồ” Hoàng hậu nương nương thế nhưng chủ động thu Liễu Mộc Lan vào hậu cung, Diệp Lâm càng không nghĩ tới, lúc này một đôi tròng mắt đen đã ám lưu dừng động, ngón tay từ từ co lại, thật thấp khẽ gọi một tiếng: “A Nghiêu!”

Tô Nghiêu lộ ra một nụ cười ôn uẩn, dùng ánh mắt ngăn lại Diệp Lâm sắp mất khống chế, ánh mắt xuống phía dưới ngấm đi, quả nhiên là trông thấy trong bách quan người nọ bước lên trước, đại lễ nói: “Thần cho là nương nương nói cực phải.”

Diệp Lâm nghiêng đầu vừa nhìn, người nói chuyện chính là Tô Tương Tô Tự.

Đúng rồi, cùng Nhiếp Chính vương phủ cùng Miêu Nam cầu kết ở chung một chỗ so sánh với nạp Liễu Mộc Lan vào hậu cung hiển nhiên càng thêm an toàn, người này nếu đối với Phong Diệp sinh hảo cảm, nếu là đặt ở bên ngoài cung, đợi một thời gian Phong Diệp thi kế quyền rũ, chắc là một câu một chuẩn. Mỗi họa như thế, vậy không bằng bỏ vào hậu cung, ngay trước mắt nhìn cho thật kỹ. Phong Diệp vốn là ý gì hắn không hiểu lắm, nhưng Liễu Mộc Lan đồng nhất lấy lòng, rõ ràng là ép hắn đi trên một con đường duy nhất. Tô Nghiêu và Tô Tự như vậy, khiến hắn không thể không thuận nước đẩy thuyền rồi.

Diệp Lâm không nói lời nào, Tô Nghiêu liền cười đem hắc nhãn, bách quan thấy Hoàng hậu và Tô Tương cũng mở miệng, vội vàng từng bước từng bước đi theo tán thành. Mắt thấy đại điện quý một mảnh, Liễu Mộc Lan lộ một nụ cười kiêu ngạo, tựa đầu cao cao mà giờ lên, nói: “Bệ hạ có thể có định luận?”

Một hồi lâu, người nọ hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác giọng nói trong đại điện yên tĩnh vang lên: “Chuyện này sau lại bàn lại, vương nữ tạm thời ở tại Chi Đình cung thôi.”

Nói xong câu đó, sắc mặt Diệp Lâm liền lạnh xuống, cho đến thấy kết thúc, cũng không thấy hắc lộ ra một tia nụ cười nào nữa, giống như người khác mặc dù ở chỗ này, tâm lại sớm không biết trôi tới phương nào.

Ngược lại yến hội kết thúc, Tô Nghiêu kéo tầng tầng lớp lớp y phục đi trở về, sau lưng mười hai cung nữ chột cúi đầu dừng chân, quy củ nhường ra một con đường. Tô Nghiêu vừa muốn quay đầu lại, mánh khoé liền bị người kia vội vã đuổi theo tới chặt chẽ giữ chặt, hơi dẩy, liền kéo nàng gần vào trong lòng ngực quen thuộc.

Diệp Lâm có chút tức giận, ấn nàng tại trong ngực mình, ôm nhưng cũng không dịu dàng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tô Nghiêu, ngươi không cần giận dữ.”

Tô Nghiêu cười. Nàng lúc nào giận dữ với hắc ròi hả? Hắc liền coi chính mình ấy là dạng một chực liền lật bình dấm chua? Không khỏi quá coi thường nàng! Hắc dám nói không biết đặt Miêu Nam Vương nữ và Phong Diệp ở một chỗ nguy hiểm cỡ nào? Vẫn là hắc chưa từng tin tưởng mình đối với Phong Diệp không có ý định, cho là mình là không thể gặp Phong Diệp mới cưới người khác.....

Không, nàng không thể còn muốn, thật ra thì bây giờ nàng xoay xoay vận vận lo được lo mất đoán tới đoán lui, cùng giận dữ ghen có cái gì khác nhau chứ? Tô Nghiêu kịp thời ngừng lại mình càng lái càng lớn, đẩy Diệp Lâm ra, cố gắng mỉm cười nói: “A Nghiêu không có giận dữ. Bệ hạ không rõ ràng lắm sao, đây mới là lựa chọn tốt nhất.”

Dạ, cái này thoát nhìn đúng là lựa chọn tốt nhất, vì xã tắc vì giang sơn, nhưng đòi trước hắc vì giang sơn xã tắc cả đòi, cô đơn kiết lập mười hai năm. Hắc không cần làm tiếp Hoàng đế như vậy, nếu như làm một vị Hoàng đế tốt liền ý vị mất đi nàng, hắc thà làm một hôn quân! Huống chi, hiện tại hắc nào có tư cách nói mất đi, hắc hà tất phải có?!

“A Nghiêu, ngươi cũng đã biết, chuyện hậu cung một khi nhả ra, lui về phía sau phiền toái sẽ gặp như lũ.” Hôm nay nàng tỏ thái độ như vậy, lui về phía sau hắc lấy cái gì chặn lại miệng quần thần? Thật chẳng lẽ để hắc lái một hậu cung tới?

Tô Nghiêu cũng nhún vai một cái, bước chân tiếp tục đến Phụng Ngộ cung đi, giọng nói nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ là con trời, bệ hạ nếu không phải sự tình muốn làm, ngay cả là quần thần thì như thế nào? Tô gia quyết định không bức bách bệ hạ chuyện này.”

Thiên hạ này tuy là thiên hạ Diệp gia, thiên hạ Thanh Lưu, cũng là Tô gia Thanh Lưu, nếu Tô Tự ủng hộ trực xuất hậu cung, tự nhiên có thể tìm ra một vạn điều lý do tới qua loa tắc trách, bảo đảm các đại thần tâm thuật bất chánh kia không lời nào để nói. Chỉ là, trong hoàng cung êm đẹp bỏ vào một nữ Miêu Nam mỹ lệ không gì sánh được như vậy, trong lòng Tô Nghiêu cũng có chút cách ứng, ý định Diệp Lâm mặc dù nhất định, nhưng chưa chừng này vương nữ bày ra tà thuật gì để hắc đi vào khuôn khổ.

Vì vậy, Tô Nghiêu đi vài bước lại dừng lại, nghiêng người sang, cười nói: “Tuy là có chút vượt qua, nhưng A Dao còn phải nhắc nhở bệ hạ một câu, quá điểm lệ hoa, thường thường cũng mang độc, nếu bệ hạ có tâm hải, nhưng ngàn vạn tìm khác hải, không cần đặt mình vào nguy hiểm.”

Nàng rút cuộc còn là trong lòng có chỗ ngăn cách, Diệp Lâm giận quá hóa cười, đi mau mấy bước cùng với nàng song song, giễu giễu nói: “Ngươi đây cứ yên tâm đi, mẫu đơn kiều điểm nhất Nhạn triều ta không hải, nào còn có ý định đi xem dong chi tục phản khác.”

Tô Nghiêu nghiêng đầu tròn mắt nhìn Diệp Lâm một cái, người này nói thật không có nghiêm chỉnh, ở đâu là lời một Hoàng đế nên nói ra, giận một tiếng “Nói nhăng gì đấy”, liền nhắc chân đi. Diệp Lâm cười không nói, khói mù trong lòng tan thành mây khói, cũng đi đến Phụng Ngộ cung. Mặc dù Tô Nghiêu không thừa nhận, nhưng Diệp Lâm cảm thấy, kế hoạch mình chiếm trái tim Tô Nghiêu, rõ ràng có chút tiến triển rồi.

Dùng qua ăn trưa, cũng không thấy Diệp Lâm đi, chỉ một người ngồi ở một bên cùng mình đánh cờ, mặt bên tuần tú khiếp người, bên môi phiếm một chút nụ cười, trường bào dài màu đen lấy từ ti ám thêu Long Văn ống tay áo lộ ra nửa đoạn ngón tay thon dài trắng nõn, khi cửa sổ mở ra, tay áo cùng mực phát theo gió khẽ nhúc nhích, phong nhĩ không bừa bãi.

Mình cùng dưới quần cờ mình còn có thể cười giống như một đóa hoa, cũng là kỳ kỳ. Tô Nghiêu đã sớm thay một thân thịnh trang, chỉ mặc áo đơn màu trắng cùng một áo khoác thêu mai sa y, tóc cũng tùy ý, nằm ở cách đó không xa trên án kỷ híp mắt nhìn qua xem lại, cũng không thể nhìn ra người này rút cuộc muốn làm gì. Đối với ý định đã dao động mà nói, đây quả thực là xích lô trắng trơn quyền rũ! Tô Nghiêu giờ tay lên đề mi tâm, thờ ra một hơi, thế nào, hắc tính toán nương nhờ Phụng Ngộ cung không đi thật sao?

Không chỉ là Tô Nghiêu, ngay cả Gấm Diên và Gấm Thực cũng cảm thấy kỳ quái, bệ hạ thật đúng là âm tình bất định, nếu không phải liền mấy ngày cũng không thấy bóng người, nếu là tới, lại nương nhờ nơi này không đi, thường ngày dùng qua ăn trưa, Hoàng hậu nương nương cũng muốn nghỉ ngơi nửa canh giờ, hôm nay bệ hạ ở đây, Hoàng hậu nương nương không tự nhiên có thể nếm hắc xuống ngủ, mắt thấy ngập liên hồi, nằm ở trên án kỷ mí mắt cũng mau đánh nhau.

Không lâu lắm, ở mộng và thực tế giữa vẫn vật đau khổ người nào đó rút cuộc buông tha, trực tiếp nằm ở trên án kỷ ngủ thiếp đi.

Gấm Diên so với Gấm Thực gan lớn chút, biết Tô Nghiêu ngủ như vậy tình lại nhất định là thấy khó chịu, vừa định lên tiếng nhắc nhở Diệp Lâm chạy tới nơi này nghiên cứu kỳ nghệ, chỉ thấy người nọ đặt cờ xuống, đứng dậy đi tới chỗ Tô Nghiêu đang ngủ.

Diệp Lâm nhẹ nhàng ôm Tô Nghiêu đi lên liền đi vào bên trong, nhưng mà trong nội tâm lại là một mảnh mềm mại. Ngày trước nàng cũng luôn thích ngủ, hẳn đang một bên phê tấu chương, người này hầu ở bên cạnh hẳn, nhiều lần đều là rất nhanh nằm ở một bên ngủ, tỉnh lại lại hanh hanh tức tức đòi cổ đau.

Xuyên qua rèm cửa, có mảnh chân Lưu Tô quét qua mặt Tô Nghiêu, người kia cũng cảm thấy có chút nhột, chợt giật giật, một cái tay vô thức liên lụy vai hẳn, ngoài miệng không biết làm bầm một câu gì, phối hợp chôn mặt vào trong ngực Diệp Lâm

Gắm Thực chỉ nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ chậm rãi đi vào trong chợt dừng bước, đứng một lát, cúi đầu hôn mi tâm người trong ngực một cái, giống như là khắc chế cái gì, lại một lát sau, mới tiếp tục đi về phía trước. Nàng chưa bao giờ gặp qua Diệp Lâm quý trọng qua người nào như thế, khi đó đưa Tô Dao vào Tử Thần điện họ nên biết, thái tử điện hạ tôn quý cũng chịu vì nàng cỡi giày, nghĩ đến về sau nhất định là sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Nàng coi như là may mắn, bởi vì thì ra là ở Đông cung cùng Tô Nghiêu từng có vài lần duyên phận, mới có thể từ trong đám người Diệp Lâm đưa tới cho Tô Dao sai sử lan truyền ra, trở thành thị nữ thiếp thân của Hoàng hậu nương nương, trong lòng cảm ơn, càng hy vọng Đế hậu có thể ân ái ái ái đầu bạc răng long. Có lẽ như vậy, Hoàng đế bệ hạ luôn trong treo lạnh lùng, mới có thể thường xuyên lộ ra nụ cười dịu dàng làm cho người khác tan nát cõi lòng như vậy.

Vì vậy, Gắm Thực rất nhanh giờ khuỷu tay chọc Gắm Diên đang chết lặng một bên, lạng lẽ lui ra ngoài, sai cung nữ giữ cửa đi, tự mình canh giữ ở cửa.

Tô Nghiêu ngủ rất an ổn, không sai biệt lắm qua nửa canh giờ, cũng tự nhiên tỉnh, đang lúc mở mắt ra nhìn thấy dung nhan tuấn tú, con mắt sắc thâm trầm triền miên, chỉ coi mình đang nằm mơ, cười một tiếng nói lầm bầm: “Tại sao lại mơ thấy người.”

Diệp Lâm hơi ngẩn ra, tiếp theo mừng rỡ cực kỳ, hỏi tới: “Người ngày trước nằm mơ được ta?” Cô nhân nói, ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng, nàng nằm mơ được hẳn sao?

Tô Nghiêu cũng đang nghe lời này liền choáng tỉnh, dụi mắt trở người ngồi dậy, người nọ quả nhiên hoàn hảo đoan đoan ngồi ở một bên, tâm tình vui sướng mà không lời nào có thể miêu tả được, nhất thời giật thót mình, bật thốt lên: “Bệ hạ thế nào ở chỗ này?!”

Hắn không phải nên ở trước cửa sổ trên giường đánh cờ sao? Không không không, hắn không phải nên trở về Càn Chính điện xử lý triều chánh sao?! Tại sao ở bên giường của nàng?

Diệp Lâm nở nụ cười yếu ớt, nói: “Người chớ sợ, ta chỉ là muốn nhìn người một lát thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chọn người

Lúc người này nói quá dịu dàng, Tô Nghiêu chìm mộng mới tỉnh đầu óc còn mơ hồ, tóm lại, Tô Nghiêu thể nhưng quý thần xui khiến lại hỏi một lần: “Đây là canh mấy, sao bệ hạ còn chưa đi?”

Diệp Lâm giờ tay lên sửa sang tóc mai khẽ xốc xếch của nàng xong, cũng không để ý trong lời nói của nàng có kháng cự, mỉm cười nói: “Hôm nay không đi, như thế này để Lưu nội thị đưa sỏ con tới, buổi chiều cùng người dùng bữa.”

Tô Nghiêu nhảy hai cái tiền nước thu đồng, thấy Diệp Lâm xác thật không có ý muốn đi, không thể làm gì khác hơn là lúng túng lật người từ trên tháp xuống, lấy tay vuốt vuốt tóc.

Chạy đến bàn trang điểm. Nàng giống như không có lý do gì đuổi Diệp Lâm ra cửa đi, chỉ có thể nhắm mắt coi hắn là người trong suốt thôi.

Soi gương đảo cổ mấy cái, không có đề ý thể nhưng vuốt khuyên tai trần châu trên tai, Tô Nghiêu “A nha” một tiếng, đưa tay sờ một cái giờ lên trước mắt, đập vào mắt là một vết máu, vành tai cũng có chút đau rát. Tô Nghiêu ở trong lòng gào thét một tiếng, soi gương cẩn thận chiếu chiếu, chỉ thấy người kia ngồi ở bên giường chợt đứng lên đi về phía mình.

Tô Nghiêu sững sờ nhìn Diệp Lâm còn thuần thực hơn nàng mà từ bàn trang điểm một trong ngăn kéo lấy ra lọ trắng cùng thuốc bôi vết thương, vạch tay nàng ra, cúi người cẩn thận giúp nàng xử lý vết thương. Lúc này Diệp Lâm cúi đầu gần trong gang tấc, ngón tay thon dài phát qua lỗ tai Tô Nghiêu, mang theo chút lạnh lẽo, lại thêm mấy phần ôn tồn, Tô Nghiêu nghe giọng Diệp Lâm không thể làm gì cùng chiều ở bên cạnh vang lên: “Người đó, luôn khiến mình bị thương.”

“Làm sao bệ hạ biết thuốc trị thương ở nơi nào?” Tô Nghiêu không có trải qua đại não suy tư liền hỏi, mặt mờ mịt, Diệp Lâm tổng cộng cũng không tới Phụng Ngộ điện mấy lần, lại nhiều lần đều là ngồi một lát, nàng không biết đồ đặt ở nơi đó, người này thể nhưng còn quen thuộc hơn nàng? Cái này không khoa học chút nào.

Diệp Lâm cũng không trả lời thẳng, cười thần thần bí bí, qua loa tắc trách nói: “Chính là biết.”

Người này lại bắt đầu ăn vạ. Tô Nghiêu nhún nhún vai, thôi, theo hấn vui mừng sao. Nghĩ ngợi lung tung, người nọ đã từ phía sau quay tới, lần nữa giúp nàng mang khayên tai tốt. Tô Nghiêu thấy tuần nhan phóng đại gần trong gang tấc, lông mi dài cơ hồ quét qua mặt của nàng, về mặt lại chuyên chú cực kì, rón rén giống như là sợ lỡ tai nàng lại đau, giữa hai lông mày nhú lên dịu dàng.

Không khí chợt trở nên mập mờ, Tô Nghiêu hậu tri hậu giác thật xin lỗi, gương mặt đang trắng cũng chậm chậm trở nên hồng, thấy hấn như vậy lòng không có việc khác, lại không tốt tựa đầu bỏ qua một bên, trong lòng phanh phanh nhảy, ngay tiếp theo hô hấp cũng chậm lại. Người nọ lại giống như không hề hay biết, tỉ mỉ mang khayên tai trên châu thay nàng, khẽ lui về phía sau một bước, nghiêng đầu nhìn nàng, chợt lộ ra nụ cười như người trút bỏ gánh nặng.

Tô Nghiêu cũng không thể tiếp tục giả vờ thờ ơ, đánh tiếng tăng hằng một cái, cúi đầu nói: “Đừng xem.” Nhìn lại mặt của nàng cũng có thể nấu chín trứng gà!

Diệp Lâm “Ừ” một tiếng, ánh mắt cũng không dời đi, vui mừng hí hửng nói: “A Nghiêu chúng ta đẹp mắt như vậy, làm sao mà có thể không thấy thế nào?”

Tô Nghiêu nhất thời cứng họng, một câu “A Nghiêu chúng ta” nói quen thuộc như thế, khiến lòng nàng cũng mềm đi, cơ hồ hòa tan ở trong giọng ôn tồn đó. Diệp Lâm là một lời tâm tình tiểu nết thủ, mà nàng luôn luôn không đủ kiên định. Trước khi gương mặt sắp thiêu cháy, Tô Nghiêu nghiêng mắt nhìn đến Lưu nội thị đang đứng trước cửa đại điện cầm một khay tấu chương, con người đi lòng vòng, nói: “Bệ hạ có biết lúc nào bệ hạ đẹp mắt nhất không?”

Diệp Lâm lắc đầu, còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Tô Nghiêu lập tức đẩy xoay qua chỗ khác, người sau liền thoáng không ngừng nói: “Dáng vẻ bệ hạ chuyên chú nghiêm túc dễ nhìn nhất, cho nên bệ hạ nhanh đi phê duyệt tấu chương đi, Lưu nội thị đều ở cửa đứng giữa trời rồi!”

Nín nửa ngày cuối cùng liền nói ra một câu lại ghét bỏ lại qua loa lấy lệ như vậy, Diệp Lâm cười to, phát tay gọi Lưu nội thị đặt tấu chương ở một bên trên án kỷ.

Lưu nội thị chưa bao giờ thấy Diệp Lâm trong trẻo lạnh lùng cười vang qua như thế, trực giác được khoe mắt đuôi mày người này đều là ám áp, là từ đáy lòng xông ra vui vẻ, trong lòng cũng vui mừng, sáng khoái mà “Ài” một tiếng, chỉ nghe thấy người nọ hơi hột phân phó nói: “Về sau tấu chương liền trực tiếp đưa tới Phượng Ngô điện đi.”

Cái gì?

Tô Nghiêu lại giật mình một cái trước Lưu nội thị, ý này của Diệp Lâm, thật đúng là muốn nương nhờ Phượng Ngô điện không đi, tình cảm đây là muốn đem tâm điện của nàng thành phòng làm việc à! Vậy nàng đi nơi nào đợi?

Nghĩ tới, Tô Nghiêu vội vàng mở miệng nói: “Nhưng bệ hạ.....”

“Hả?” Giọng nguy hiểm, hai mắt người nọ nheo lại mơ hồ mang theo tia uy hiếp.

Tô Nghiêu nhìn hấn như vậy, trong miệng bỗng dừng dừng, lặng lẽ nuốt xuống bụng, cười híp mắt khoát tay áo, ngậm miệng chỉ chỉ tấu chương trên án kỷ, liền nhẹ chân nhẹ tay chạy đi một bên trên giường êm nhìn thoải bản. Hoàng cung này là của Diệp Lâm, thiên hạ này là của Diệp Lâm, Diệp Lâm nghĩ ở nơi nào nàng không xen vào cũng không cần biết.

Diệp Lâm cũng thấy nàng như vậy, không hề phiền nàng nữa, hấn sớm không phải là thiếu niên u mê mới biết yêu, thấy Tô Nghiêu co chân tựa tại trên giường êm nghiêm túc, liền an tĩnh ngồi một bên xem sổ con.

Cũng là bình an vô sự, thẳng đến bữa tối, hai người đều vội vàng chuyện của mình, không có trao đổi, cũng không thấy lúng túng, Lưu nội thị đứng ở bên ngoài, chỉ cảm thấy trong nhà hai người kia mới thật là cảm sát hòa mình, tương cứu trong lúc hoạn nạn, bất giác thâm nghĩ tiền đề và tiền thái tử phi, đó cũng là trai tài gái sắc, chỉ đáng tiếc không có phúc khí như bệ hạ.

Nhìn như vậy, Tô Nghiêu lười biếng tựa tại một bên chợt gấp thoải bản cầm trong tay lại, khẽ cảm trầm tư một hồi: “Hi hi” một tiếng bật cười. Trước án người nào đó chuyên tâm xem sổ con nghe tiếng dừng bút, ngẩng đầu cười nhẹ nhàng nhìn nàng, hỏi: “Thấy chuyện xưa thú vị gì sao?”

“Nhìn rất nhiều chuyện xưa tài tử giai nhân, nghĩ đến rất nhiều chuyện thật cũng không có đúng sai, chỉ là lựa chọn không giống nhau, ngược lại có đạo lý riêng.” Tô Nghiêu ném thoải bản sang một bên, nằm sấp nói: “Bệ hạ cảm thấy, có phải chuyện như thế hay không?”

Nàng thật sự là thuận miệng nói một chút, không ngờ người nọ cũng nghiêm túc suy tư qua, nói: “Vậy phải xem là chọn cái gì.”

Tô Nghiêu thấy Diệp Lâm chăm chú, cũng hăng hái, nghiêng đầu nghĩ, nói: “Xưa nay hồng nhan bạc mệnh, đế vương vô tình, không từ mà biệt, chỉ nói giang sơn mỹ nhân, nhất định bệ hạ chọn một, bệ hạ chọn thế nào?”

Lưu nội thị ở một bên nghe lặng lẽ nâng mí mắt nhìn Hoàng đế bệ hạ trước án kỷ chống cằm một bộ nghiêm túc lắng nghe, trong lòng thay Hoàng hậu nương nương toát mồ hôi đầm đề. Lần trước cũng thế, lần này cũng thế, Hoàng hậu nương nương thật đúng là bất minh tắc dĩ nhất minh kinh nhân, không cần thận chút sẽ phải chọc giận mặt rồng. Giang sơn dễ đổi, mỹ nhân tuổi xế chiều, bức này thiên cổ là vấn đề khó khăn, làm sao lại nghĩ hời. Từ xưa đến nay, bao nhiêu đế vương là bỏ quên giang sơn chọn mỹ nhân, cuối cùng rơi vào tiếng xấu thiên cổ, lại có bao nhiêu Quân Vương thiết huyết, tự tay chấp tay đưa tình cảm chân thành cho người, mặc dù lưu danh bách thế, lại ôm hận mà chết.

Có lúc giả thiết hấp dẫn người, bởi vì người sẽ không nhận được suy nghĩ tương lai gặp 100 trường hợp, muốn biết cùng người kia chấp tay đồng hành đến tốt cùng sẽ lựa chọn gì. Chỉ là rất nhiều giả thiết không thể hỏi ra lời, nếu như người không phải hỏi, có lẽ cả đời cũng sẽ không gặp phải, bình bình

đậm đậm cùng nhau cả đời cũng là thỏa đáng, chỉ khi nào hỏi ra miệng, liền sẽ không trở về được ngày trước nữa. Hoàng hậu nói cho cùng vẫn là trẻ tuổi chút.

Tô Nghiêu hỏi xong cũng không trông cậy Diệp Lâm có thể trả lời, thật ra thì trong lòng nàng tự có đáp án, giống như buổi tối lúc trước Diệp Lâm ghi danh thán hoa như luyện, nàng đứng ở trên tường thành cao nhất hành Trường Trữ đã nói, so sánh với bị yêu, đối với một Quân Vương mà nói, bị người e ngại an toàn hơn chút. Từ bi đủ để diệt quốc, mà yêu càng thêm nguy hiểm. Diệp Lâm hẳn, là quân vương lấy giang sơn làm trọng tài đức sáng suốt thời.

Nhưng nàng lại quên mất ngày đó Diệp Lâm trả lời. Nghe xong vấn đề của Tô Nghiêu, Diệp Lâm thậm chí không chần chờ chút nào, quả quyết trả lời: “Chọn người.”

Tô Nghiêu trong lúc nhất thời không thể tin được, những ngày qua tâm tính nàng không chừng, có lẽ là nghe nhầm: “Bệ hạ nói gì?”

“Ta nói, giang sơn mỹ nhân, ta chỉ chọn người.”

Tô Nghiêu sững sờ, mấp máy môi, giọng nói lại bị chặn lại, còn chưa tìm được âm thanh của mình, chỉ nghe thấy Diệp Lâm dịu dàng giải thích: “Nếu như người không thích, đợi giang sơn tứ bình bát ổn, ta liền dẫn người đi Liễm Diễm sơn.”

Khi đó thuận miệng nói đến, không ngờ hẳn còn nhớ rõ. Tô Nghiêu không thể phủ nhận giờ khắc này đôi mắt có chút ướt át, bị phần tỉ mỉ của hẳn, bị hẳn liệu mạng cam kết, tuy là nàng chưa bao giờ tin thề non hẹn biển, nhưng nàng có thể phân biệt được, bất luận ngày sau như thế nào, lúc này nói ra lời này Diệp Lâm cũng là chân tâm thật ý.

Thật tốt, cõi đời này có một người, coi người là trân bảo.

“Bệ hạ nói như vậy, bất giác mình cũng không phải là một minh quân sao?”

“Như thế nào minh quân, như thế nào hôn quân? A Nghiêu, ngày trước không phải người nói qua, được làm vua thua làm giặc, này sách sử, đều là người viết, ta chỉ cầu xin cả đời không ngại, chuyện sau lưng, không đề ý lắm.” Diệp Lâm nói từng chữ từng câu, trong lòng lại dâng lên thiên ngôn vạn ngữ.

Hắn biết Tô Nghiêu chưa bao giờ thích hoàng cung, không thích Trường Ninh, nàng nói Trường Ninh quá lạnh, mùa đông quá dài, nàng thích Hoài Nam một năm bốn mùa hoa tươi nở, nàng thích tự do tự tại, cả đời một đôi chèo thuyền du ngoạn giang hồ.

Ngày trước hẳn lo quá nhiều, không làm được, nhưng bây giờ không giống. Hẳn đã đồng ý nàng, tương lai nhất định sẽ làm được. Hẳn đã sống lại một đời người, biết tương lai không lâu, bọn họ sẽ có một đứa nhỏ đáng yêu, tên là Diệp Dục, hẳn sẽ rất thông minh rất hiểu chuyện, biết làm một vị Hoàng đế tốt. Đợi đến khi Diệp Dục nhược quán, bọn họ liền rời đi, hẳn liền mang nàng đi Hoài Nam, đi Liễm Diễm sơn, đi rất nhiều nơi kiếp trước nàng một mình bước qua. Lần này, Tô Nghiêu sẽ không cô đơn, hẳn dựa vào bên người nàng....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đánh cuộc

Một ngày kia, Đế hậu suy nghĩ về tương lai kết thúc trong tiếng Ngự Thiện Phòng nhắc nhở bữa tối. Tô Nghiêu cảm thấy tâm tình mình có chút mất không chế, thừa dịp dọn bàn hỗn loạn, giơ tay lên lau mắt.

Nàng không phải là một người thích khóc, trong trình độ nào đó mà nói, Tô Nghiêu không có tim không có phổi khiến nàng cảm thấy không có chuyện gì đáng khóc, nhưng một khắc này, Diệp Lâm nghiêm túc suy tính tương lai hai người, cơ hồ khiến Tô Nghiêu sinh ra một loại ảo giác, giống như bọn họ thật có thể có tương lai.

Nếu như có một người, có thể đem người kế hoạch khi hẳn đối với tương lai mong đợi, vậy có phải cũng có thể cho là, hẳn rất thích người, tính toán vĩnh viễn đi cùng với người hay không?

“Thế nào, không đối sao, hay là muốn ta tự mình cho người ăn?” Người nọ hài hước nói, Tô Nghiêu giương mắt nhìn người đã sớm thân nhiên ngồi xuống, đang một tay chống cằm mỉm cười với nàng, lặng lẽ oán thầm, cũng không biết người này, tại sao có thể tự nhiên nói ra những lời đâm lòng kia như vậy, vẫn vô bá quan trong triều đình, đại khái không ai biết, đáng về này của Diệp Lâm câu người đến cỡ nào đi!

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, ý định toàn bộ không ở ăn cơm, vui đầu ăn xong một lát, trước mắt bỗng dưng nhiều hơn một đôi đứa, đang kẹp món ăn nàng thích ăn nhất, vô cùng tự nhiên bỏ vào trong chén của nàng. Cả người Tô Nghiêu cứng lại, từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ tôn quý trấn định tự nhiên lộ ra một nụ cười, nói: “Không dùng thức ăn?”

À? Tô Nghiêu lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện mình ăn gạo trắng hết nửa bát, lại một miếng đồ ăn cũng không gấp, lúng túng ho một tiếng, quét tỏi trong lòng suy nghĩ lung tung, ăn cơm như thường. Nàng luôn luôn đối với người khác phòng bị, cũng không muốn thân cận quá mức với người khác, Tô Nghiêu không biết lúc đối mặt với Diệp Lâm sẽ ngoại lệ. Trên thực tế, người này đúng là lấy một tư thái bá đạo không cho cự tuyệt xông vào thế giới của

nàng, không thể tránh, chỉ đành phải tiếp nhận.

Diệp Lâm chỉ lẳng lặng nhìn Tô Nghiêu suy nghĩ viễn vông, nhìn nàng nghĩ cũng không nhớ đã ăn hết món ăn hán gấp, trong lòng dâng lên bí ẩn sung sướng, nàng không kháng cự hẳn, đây là một dấu hiệu rất tốt. Có lúc Diệp Lâm mơ hồ cảm thấy, cô nương này đã yêu mình, chỉ là nàng còn không tự biết thôi.

Bữa tối kết thúc trong suy tư cùng nhìn chăm chú. Ăn xong bữa tối, Tô Nghiêu nghĩ tới Diệp Lâm dù sao cũng nên đi, đã làm xong chuẩn bị tiễn khách. Bây giờ nàng cần lẳng lặng, sửa sang một chút tâm tình của mình.

Nhưng Diệp Lâm ăn xong bữa tối liền tự động tự giác ngồi vào trước án xem sổ con, không chút nào có ý rời đi. Tô Nghiêu co chân ngồi ở một bên trên sạp mĩ nhân, thừa lúc trước Diệp Lâm lưu lại đang dở, hít mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá người muốn nương nhờ Phụng Ngô điện không đi.

Từ giờ ngo Diệp Lâm đi theo nàng đến Phụng Ngô điện bắt đầu, người này giống như sống ở Phụng Ngô trong điện, bởi vì nàng nhìn lên nhìn xuống đánh giá, hoàn toàn không động thanh sắc. Trong lòng Tô Nghiêu khó chịu, cũng không tiện nhiều lời, chỉ một mặt giết thời gian, bắt gác ở giữa lại có chút buồn ngủ, thầm nghĩ tới một chuyện, chợt ngồi nghiêm chỉnh nói: “Này không biết mấy ngày nay bệ hạ có thể cho a Nghiêu giúp đỡ, a Nghiêu nghĩ trở về Tướng phủ xem một chút hay không?”

Nàng nói lên yêu cầu như thế cũng không quá đáng, kể từ hôm cung chiến đó, nàng nửa đêm rời Tướng phủ, còn chưa trở về qua, nghĩ đến Diệp Lâm sẽ không cự tuyệt nàng. Chuyện hộp gỗ từ đàn thủy chung vắt ngang trong lòng nàng, đường đường là đại tiểu thư thư hương thế gia trong hộp thế nào sẽ có thuốc độc, Cẩm Sát hà có gì mà chết, hộp gỗ từ đàn hiện tại ở nơi nào, bên trong có cái gì, đều là bí mật. Nàng thân ở hoàng cung, chỉ đem tới Gấm Diên một người, Gấm Diên lại không biết cái gì, nghĩ đến chỉ có tự mình trở về suy nghĩ một phen, mới có thể lần ra đầu mối.

Diệp Lâm dừng bút trầm ngâm chốc lát, nói: “Mấy ngày nay bề đầu sứt trán, cũng quên chuyện người mới gả nên về thăm người thân, xác thực nên trở về một chút, không bằng ngày mai thôi triều, ta cùng người trở về.”

Người nọ là điên rồi sao! Tô Nghiêu lắc đầu liên tục, nói: “Bệ hạ vạn lần không được vì thế thôi triều, từ xưa tới nay cũng không có tiền lệ này, bệ hạ một ngày kiếm tỷ bạc, a Nghiêu một mình trở về là được.”

Đang nói chuyện, Lưu nội thị vừa bị một tiểu nội thị gọi ra chợt vội vã đi vào, vừa vào điện liền “Bùm” một tiếng quỵ xuống, lo lắng nói: “Bệ hạ, nương nương, mới vừa Chi Đình cung gọi thư, nói là Vương nữ Miêu Nam chợt bệnh nặng, nóng sốt không lùi, mời bệ hạ đi xem một chút.”

Nói vừa xong, Tô Nghiêu liền cười lên, trong lòng cảm thán vương nữ này ngược lại nhập gia tùy tục rất nhanh, chẳng qua là ở tạm hoàng cung, còn không có phong vị, cũng đã bắt đầu dùng tới kỹ năng phi tần tranh thủ tình cảm rồi. Chớ nói Diệp Lâm chưa chắc ở Phụng Ngô điện, cũng cùng hẳn ở qua một điện không khác nhau gì cả.

Diệp Lâm nhìn nàng không tìm không phổi cười, không khỏi mày cau lại. Nàng còn cười? Một ý thức nguy cơ khó khăn cũng không có sao?! Trong lòng không cam lòng, vì vậy nghiêng đầu phân phó Lưu nội thị trong giọng điệu cũng nhiều mấy phần chán ghét, nói: “Gọi Thái Y Viện, không cần tới quấy rầy trẫm và nương nương.”

Lưu nội thị uất ức, dạ, hẳn cũng biết đối với tôn quý Hoàng đế bệ hạ mà nói, một trăm Vương nữ Miêu Nam chết sống cũng bù không được một sợi tóc của Hoàng hậu nương nương, nhưng..... Dù sao thân phận Vương nữ còn chưa định, người ta còn là Thất công chúa Miêu Nam, nếu là ở trong hoàng cung Nhận triều xảy ra chuyện, truyền đi bất luận như thế nào uy nghi Nhận triều cũng bị ảnh hưởng không phải sao. Huống chi hẳn mới vừa đi trước nhìn, đáng về vương nữ thật dọa người.

“Thái Y Viện đã qua, đều là bó tay hết cách, vì vậy mới đến làm phiền bệ hạ.”

Bó tay hết cách? Không đợi Diệp Lâm nói chuyện, Tô Nghiêu đã cười mở miệng, nói: “Miêu Nam thông thạo y thuật cổ độc, lấy Vương thất Miêu Nam mà nói, nàng thân là Thất vương nữ Miêu Nam, liền chính nàng cũng không thể trị bệnh, Thái Y Viện làm sao có thể hữu dụng, còn mau đi đến phủ Trưởng công chúa Hoài Dương truyền Từ đại công tử vào cung.”

Người nọ ở Liễm Diễm son đợi hồi lâu, không cần biết là vu cổ hay là thuốc độc, luôn có thể phân biệt rõ ràng chứ?

Lưu nội thị giương mắt nhìn Diệp Lâm, chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, hết sức tán đồng, lúc này lĩnh chỉ, đi phủ Trưởng công chúa Hoài Dương tìm Từ Thận Ngôn thôi.

Diệp Lâm đứng dậy muốn đi, bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tô Nghiêu khoanh chân ngồi ở một bên hết sức lười biếng, mắt đen đầy cảm xúc cuộn cuộn, nói: “A Nghiêu, người đi theo ta.”

Tô Nghiêu “Hi hi” một tiếng bật cười, người này, thật đúng là nhất định hoàn toàn bỏ qua quan hệ với vương nữ. Chỉ là nàng cũng thực muốn đi tham gia náo nhiệt, lúc này vừa nhắc cánh tay đưa tay ra, nói: “Tốt.”

Diệp Lâm nhoen miệng cười, lời nàng, hai người lúc này mới cùng nhau rời đi.

Chi Đình cung

Lụa mỏng màu xanh nhạt bị gió đêm tăng tăng nâng lên, mùi thơm lạ lùng tràn đầy trong toàn bộ không gian, sau rèm che trùng điệp đưa ra một sợi tơ hồng dài nhỏ, cách bình phong thái y quỳ đầy đất, đến gần bình phong, một vị thái y đang nhắm mắt trầm tư, một cái tay khoác lên tơ hồng, chính là cách không bắt mạch.

Một cánh tay trắng nõn mịn màng chọt lên lỵ dây đỏ kia, nhẹ nhàng khẽ gạt, ngay sau đó vang lên một hồi tiếng cười réo rắt. Thái y đang nhắm mắt bồng dung mở mắt ra, đang muốn khiển trách người quấy rối, chỉ thấy một đôi mắt đen, một cô nương mặc quần dài màu trắng ngược đầu nhìn Hoàng đế đang bước vào nói: “Thái Y Viện chính là như vậy sao?”

Thái y kia cho là mình bị hoa mắt, dụi mắt cẩn thận nhìn, lúc này mới thấy rõ chéo quần màu trắng kia lấy tơ bạc thêu một con Phượng Hoàng giương cánh vu phi, suy đoán là Hoàng hậu nương nương chưa thấy mặt, trong lòng cảm giác nặng nề, liền nghe Hoàng đế nói: “Các người lui xuống trước đi.”

Tô Nghiêu nhún vai một cái, nhìn Diệp Lâm một chút, được hấn ngầm cho phép, liền vòng qua bình phong, vừa vén rèm từ đi đến giường hẹp.

Trên chân gấm mềm mại to lớn, giữa ban ngày cô nương mạnh như rồng hổ lúc này sắc mặt ửng hồng, nhắm hai mắt, lông mi dài khoác lên trên mặt hơi run rẩy, giống như đang ngủ mê man, cổ tay buộc tơ hồng.

Tô Nghiêu chấp tay ở một bên nhìn một hồi, khẽ cười một tiếng nói: “Được rồi, đừng giả bộ ngủ, ta biết rõ người tỉnh.”

Liêu Mộc Lan nghe tiếng mở mắt, trong đôi mắt ba quang nhẹ nhàng, liền quét một vòng, thấy trong phòng chỉ có Tô Nghiêu đứng ở trong đó, ánh mắt tối sầm lại, thờ dài, thất vọng nói: “Làm sao lại chỉ có một mình người?”

“Thế nào, người cho rằng sẽ là bệ hạ?” Tô Nghiêu buồn cười nhìn Liêu Mộc Lan mở to mắt không biết lại đang có kế hoạch gì, nói: “Nghe ta một lời khuyên, ở trong hoàng cung này, an phận tốt hơn, không nên đánh chủ ý lên bệ hạ.”

“Thế nào, nương nương sợ Mộc Lan cướp tâm bệ hạ đi sao?” Liêu Mộc Lan nằm ở trên giường, cũng không có ý tứ nói tới nói lui so Tô Nghiêu còn phải trực bạch, cho là về mặt Tô Nghiêu có chút biến hóa, không ngờ về mặt người nọ bình tĩnh trước sau như một, nhìn nàng nói: “Lấy thân phận của người, người cảm thấy có thể sao?”

“Nương nương còn không biết sao, ở Miêu Nam, có một loại độc tình.” Liêu Mộc Lan mở to mắt, nghiêm túc nói: “Nếu hạ cổ này, người trúng độc sẽ yêu người hạ cổ, nói gì nghe nấy, cả đời không đổi.”

“Người cho rằng mình có cơ hội?” Tô Nghiêu kiên nhẫn ngồi xuống sạp mi nhân: “Cô nương chớ đại dột, có ta ở đây, liền tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy.”

“Nương nương luôn luôn tự tin như vậy sao?” Liêu Mộc Lan chọt nổi lên hăng hái, từ từ chống thân thể ngồi dậy, nói: “Không bằng Mộc Lan cùng nương nương đánh cuộc như thế nào? Liền đánh cuộc trong vòng một tháng bệ hạ sẽ phong Mộc Lan làm phi. Nếu Mộc Lan thắng, nương nương liền không thể chiếm cứ bệ hạ không thả; nếu nương nương thắng, Mộc Lan liền đưa độc tình cho nương nương, để bệ hạ đời này kiếp này đối với nương nương không đổi.”

Kiếp này không đổi sao? Nghe giống như rất có sự dụ hoặc. Nếu như dùng độc tình, nàng liền có thể yên tâm to gan cùng với hấn, không hề lo lắng. Tô Nghiêu hít một hơi kiên nhẫn nhìn Liêu Mộc Lan một lát, chậm rãi nói: “Không có hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Phù Phong

“Mới vừa bắt mạch, vừa xảy ra cái gì?” Từ Thận Ngôn còn chưa tới, Diệp Lâm chấp tay đứng ở phòng ngoài Chi Đình, cau mày hỏi thái y quỳ đầy đất nói.

Đường thái y đứng đầu ngâm bô hồn làm ngọt, khổ mà không nói được, hấn mới vừa đưa tay khoác lên giây đỏ kia, liền bị Hoàng hậu nương nương xuất hiện giữa chừng quấy phá, có thể thấy được Hoàng đế bệ hạ không hề giận, liền cũng lời đồn đại bên ngoài hoàng cung không giả, hình thức chung đụng giữa Đế hậu quái dị, không nói được đến tốt cùng là ân ái hay là xa lánh. Trong lúc nhất thời không biết nói gì là tốt, chỉ nói: “Mạnh tượng Vương nữ hết sức hư phù, chỉ không phải là bệnh chứng của Nhạn triều ta.”

Đang nói đến đó, Hoàng hậu nương nương vén rèm vòng ra ngoài, cười nói: “Cũng không phải là mạch tượng hư phù, cái người này nghèo mà xảo, chỉ biết là nam nữ hữu biệt, nhưng không biết giây đỏ kia không buộc vào cổ tay vương nữ, mà là một đoạn cột giường, cọc gỗ mà thôi, có thể chân ra cái gì.”

Nàng lại nghĩ tới ban đầu lang băm trong tướng phủ, trong lòng trêu chọc nếu là có một ngày nàng bởi vì bệnh mà chết, nhất định ở trước khi bệnh chết bị lang băm y chết rồi, Liêu Mộc Lan quả thật sắc mặt tái nhợt thân thể suy yếu nóng lên, nhưng nàng cũng là thật bất được Liêu Mộc Lan thất to hồng ở trên cột giường, không biết là có ý trêu thái y, hay là thật muốn khiến bệnh tình khoa trương chút.

Nghĩ đến dù sao cũng là cổ nhân, nơi nào hiểu được ngành gì tổ dưỡng, nếu là để cho bọn họ biết có một thế giới, nam nhân cũng có thể làm Bác Sĩ khoa phụ sản, chắc hẳn nhất định sẽ than thở đời phong bại tục chứ? Những thứ khoảng cách này, thật đúng là không dễ dàng có thể tiêu trừ đấy.

Đường thái y nhìn sang Hoàng đế bệ hạ, thấy hần nghe Hoàng hậu nói liền mảy cau lại, trong bụng trầm xuống, trong lúc nhất thời đầu đập như bầm tòi, trong miệng chỉ đọc “Cựu thần hồ đồ” cáo lỗi.

Diệp Lâm nhìn trong lòng chán ghét, phát tay một cái để thái y thối lui đến ngoài điện, lúc này mới kéo Tô Nghiêu tới đây, nói: “Nàng và người nói cái gì?”

Nói cái gì?

——”Nếu nương nương quả quyết cự tuyệt Mộc Lan, nghĩ đến nương nương cũng là tuyệt đối tự tin, liền chờ Mộc Lan ra tay đi!”

“Người thân là Miêu Nam Vương nữ, ở lại Miêu Nam thật tốt, chờ đến tuổi gả cho người tốt hưởng vinh hoa cả đời chẳng lẽ không được sao? Vì sao nhất định không xa vạn dặm tới Trường Ninh ta..... Những năm này Nhạn triều đối với Miêu Nam cũng không hà khắc.” Tô Nghiêu không hiểu, Miêu Nam chợt tiến công thật sự là không có đạo lý, cô nương này rõ ràng mục đích cũng làm cho hần sanh nghi: “Nếu người nguyện ý, Nhạn triều cũng có thể đưa người hoàn hảo đưa về, quyết định sẽ không ảnh hưởng thanh danh của người, huống chi Miêu Nam không bị cản trở, coi như người trở về, cũng không làm trễ nãi người kiểm phủ quân.”

Tô Nghiêu tận tình khuyên bảo, mặc dù cô nương này lòng háo thắng nặng, lại tới từ Miêu Nam quý quyết, nhưng Tô Nghiêu thật thương thức nàng thân xuất, nếu có thể không làm thương hại nàng, Tô Nghiêu cũng nguyện ý làm người thiện lương.

Không ngờ Liễu Mộc Lan nghe nói như thế bỗng dừng nheo mắt lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Vì sao? Nương nương phá hư nhân duyên của Mộc Lan, Mộc Lan liền tới phá nhân duyên của nương nương, chính là đơn giản như thế. Sao Mộc Lan có thể trở về nữa?”

Trở về nữa, cũng không trở về ngày trước.

“Người nói là Thế tử Nhiếp Chính vương? Người thật thích hần?” Tô Nghiêu có chút giật mình, khi đó Liễu Mộc Lan chỉ vào Phong Diệp nói muốn gả cho hần, Tô Nghiêu vẫn cho là Liễu Mộc Lan cố ý ép Diệp Lâm đi vào khuôn khổ, không ngờ rằng là nàng nghĩ hơn nhiều, người nọ là chân tâm thật ý muốn gả cho Phong Diệp?

“Cái gì Phong Diệp?” Liễu Mộc Lan lại sững sờ một chút, ngay sau đó giả hoạt cười lên, lắc đầu một cái, thần thần bí bí nói: “Thì ra là người không biết? A, ta còn tưởng rằng người biết, thì ra là người không biết.”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?” Tô Nghiêu nghe nàng giả bộ giống như nói không mạch lạc có chút không hiểu, chẳng lẽ người nọ là cháy hồng đầu óc phải không, hay là nàng thật ra chỉ biết một biểu tượng....

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Liễu Mộc Lan sâu kín hỏi ý: “Nương nương có còn nhớ rõ Phù Phong không?”

Chú ý..... Phù Phong?

Đại não Tô Nghiêu trống rỗng, tâm chợt loạn. Phù Phong, đây cũng là cố nhân của Tô Dao sao? Chẳng lẽ Tô Dao ngày trước còn đi qua Miêu Nam hay sao? Tô Nghiêu lại không dám dừng lại lâu, chỉ sợ Liễu Mộc Lan nhìn ra sơ hở, vội vã lưu lại một bóng lưng liền ra khỏi gian trong.

Lúc này Diệp Lâm hỏi nàng, nàng lại như thế nào cùng hần nói đến chuyện này. Phù Phong là ai, cùng Diệp Lâm có quan hệ hay không, nàng không biết. Vì vậy, Tô Nghiêu chỉ lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói một câu “Chậm chút nữa cùng người nói.”

Diệp Lâm chợt nghe nói như thế, bất giác trong lòng nhộn nhạo, mặc dù hần biết Tô Nghiêu cũng không có ý tứ lưu hần ở Phụng Ngộ điện, chỉ là..... Trong đầu cũng không tự giác hiện ra ngày trước người nọ tại trên giường mọi cách ôn tồn..... Dừng lại! Diệp Lâm nhắm lại mắt, trong lòng bất đắc dĩ cảm khái, hần sớm muộn gì có một ngày là muốn bị Tô Nghiêu ép điên.

Trong trầm mặc, cửa Chi Đình điện chợt vang lên một hồi âm ỹ, ngay sau đó một đạo áo xanh lam liền xuất hiện ở cửa, người nhạt như nước, chính là từ phủ Trưởng công chúa Hoài Dương chạy tới Từ Thận Ngôn.

Tô Nghiêu lần này gặp lại được Từ Thận Ngôn, nếu so với ngày trước thân thiết rất nhiều, ngày trước hần luôn lạnh nhạt xa cách, lần trước xông vào hoàng cung, cũng là hiện mấy phần tính tình thật. Người này lạnh đến trong xương, cho dù đêm đó từ Văn Đức điện mở một đường máu, cũng không thấy hần nhíu mày một cái. Cô tính hai lần trước Từ Thận Ngôn thấy nàng cũng cau mày, cái này khiến Tô Nghiêu càng hiếu kỳ hơn, khi đó hần ở Đông cung muốn nói với nàng những gì.

Từ Thận Ngôn lạnh nhạt trước sau như một, hướng Diệp Lâm cùng Tô Nghiêu hành lễ, được đồng ý liền trực tiếp đi theo Diệp Lâm vượt qua bình phong vén rèm cửa đi vào.

Tô Nghiêu ở một bên nhìn, trong lòng chắc chắn mấy tiếng, chỉ nói Từ Thận Ngôn cũng là Từ thần y không kiêng dè, lần trước ở Đông cung bắt gặp nàng và Diệp Lâm cũng thế, lần này chẩn bệnh cho vương nữ cũng thế, còn có những thứ Linh Đan Diệu Dược của hần kia, lui về phía sau nếu là ngã bệnh, có thể phải quán trên người Từ Thận Ngôn “Thần y” này.

Từ Thận Ngôn cũng là gọn gàng linh hoạt, chừng nửa nén hương, liền cùng Diệp Lâm vừa nói chuyện vừa đi ra. Nhìn dáng dấp Liễu Mộc Lan cũng không có cái gì đáng ngại, Từ Thận Ngôn ra tay, thật đúng là dụng sảo thấy bóng.

Diệp Lâm vừa ra tới liền bị cung nhân tìm kiếm đi Cần Chính điện rồi, bên này chuyện ứng phó đưa Từ Thận Ngôn đi liền giao cho Tô Nghiêu. Tô Nghiêu cùng Từ Thận Ngôn ra khỏi Chi Đình điện, mắt thấy mỗi người đi một ngã, chợt trong bụng vừa động, nói: “Bốn cung nghĩ tới bệnh tình của

vuong nữ, không biết Từ đại công tử có thể đi Phụng Ngộ cung ngồi xuống hay không?”

Từ Thận Ngôn chỉ nhìn Tô Nghiêu một cái, liền gật đầu đồng ý.

“Không biết vương nữ đến tột cùng là bệnh nặng gì, bệnh này tới như núi đổ, rất dọa người.” Tô Nghiêu vừa nói, vừa đi tới Phụng Ngộ cung. Liễu Mộc Lan có lẽ không đơn thuần là vương nữ Miêu nam tiến cống mà đến, nàng hình như là vì Tô Dao mà đến, hình như là..... Lôi cuốn oán hận gì mà đến. Cái này khiến Tô Nghiêu lo lắng.

Từ Thận Ngôn ngược lại hỏi hột: “Một loại cỏ độc thôi, bọn thái y Thái Y Viện chưa chắc hành tẩu giang hồ, chưa đến Miêu Nam, không biết cỏ cũng có tính nhưng không có lực.”

“Từ đại công tử cũng đi qua Miêu Nam?” Tô Nghiêu mơ hồ cảm thấy có một tấm lưới vô hình đang từ từ bao phủ nàng. Phong Diệp, Diệp Lâm, Liễu Mộc Lan, Từ Thận Ngôn, còn có Phù Phong chưa từng thấy qua, lúc Tô Nghiêu thấy những người này, bọn họ giống như cũng đã sớm quen biết, nhưng không có đạo lý, không có đạo lý những người này thưở nhỏ sinh trưởng ở tuổi Tô Dao tất cả đều gặp qua. Người này quá khứ hình như cũng không giống nàng nghĩ trong sạch không hai, ngược lại khiến Tô Nghiêu cảm thấy, sau cái chết của Tô Dao, cất dấu rất nhiều chuyện cũ năm xưa, bứt dây động rừng.

Từ Thận Ngôn lúc này khẽ dừng bước, hai mắt màu nâu sậm lạnh nhạt nhìn chăm chăm Tô Nghiêu mấy giây, mới hờ hững nói: “Chưa từng, chỉ là từng làm quen qua một người Miêu Nam, cùng hấn thân thiết qua thôi.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, Từ Thận Ngôn gửi gắm tình cảm Sơn Thủy hành tẩu giang hồ, Liễm Diễm sơn không môn hộ tông tộc ý kiến, ôm đồm dị tài, hấn gặp qua người bất đồng cũng chẳng có gì lạ, tán thành nói: “Liễm Diễm sơn cũng là một nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

Từ Thận Ngôn lắc đầu một cái, bình tĩnh cái chính nói: “Không phải ở Liễm Diễm sơn, là ở Nhục Suối.”

Nói lời này thì, hai người đi tới Phụng Ngộ cung, Tô Nghiêu một cái chân mới vừa bước vào Phụng Ngộ điện, nghe Từ Thận Ngôn nói như thế, bước nhất thời xóc xếch, thiếu chút nữa ngã, làm phiền Từ Thận Ngôn tay mắt lạnh lẽo đỡ nàng, lúc này mới không có mất mặt.

Tô Nghiêu bị Từ Thận Ngôn lôi kéo, nhưng mà trong nội tâm lại bất ổn, như bị sấm sét giữa trời quang bỗng thành một mảnh hỗn độn, Từ Thận Ngôn nói hấn ở..... Nhục Suối làm quen qua một người Miêu Nam? Hấn đi qua Nhục Suối, hấn gặp qua Tô Dao!

Không trách được lần đầu tiên hấn thấy nàng liền chau mày lại, khi đó nàng hoàn toàn là đáng vẻ thấy một người xa lạ, không ai nói cho nàng biết, nàng đã từng thấy Từ Thận Ngôn! Chắc hấn người này đã sớm có lòng nghi ngờ đi.....

Tô Nghiêu ho khan một tiếng, gơ tay lên dè ni tâm để mình bình tĩnh lại, giây giũa nói: “Bổn cung từ lúc sinh bệnh nặng trước suýt nữa đi, liền quên rất nhiều chuyện, tất cả công việc từ truwowcss đều quên sạch sẽ. Từ đại công tử nếu đi qua Nhục Suối, nghĩ đến từng thấy Bổn cung, mấy ngày nay không thể đưa người nhớ tới, cũng muốn xin Từ đại công tử không cần giới hoài.”

Từ Thận Ngôn chỉ gật đầu một cái, cũng không có phản ứng gì lớn, lạnh nhạt nói: “Lúc nương nương thân tới trong phủ tại hạ cũng đã nghĩ đến. Năm đó nhờ Tô lão tiên sinh chỉ điểm, cũng không ở Nhục Suối lưu lại hồi lâu, nhắc tới cũng là xấu hổ.”

Tô Nghiêu thấy Từ Thận Ngôn lừa gạt tốt như vậy, thoáng yên tâm, trong lòng lại nghĩ tới một chuyện, dò xét tính hỏi: “Nói như thế, Từ đại công tử có còn nhớ rõ ở Nhục Suối gặp người Miêu Nam họ tên gì không?”

Dù sao cũng không phải là.....

“Phù Phong” Từ Thận Ngôn từ từ khắc ra hai chữ này.

Tô Nghiêu liễm lông mày, phân phó cung nhân lui ra, khép cửa điện, vừa định hỏi hấn Phù Phong là người phương nào, chợt nghe được Từ Thận Ngôn sâu kín khắc ra một câu hỏi thăm, lại giống như sấm sét chợt vang, Tô Nghiêu cả kinh ly trà trong tay đột nhiên rơi xuống đất.

Đây mới là vấn đề khó khăn Từ Thận Ngôn cho đến nay, là chuyện hôm đó Từ Thận Ngôn muốn xác nhận với Tô Nghiêu.

Hấn nói: “Nương nương có phải là mượn xác hoàn hồn không?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Cứu giúp

Ly trà được mạ vàng rơi xuống đất bể tan, trà rơi thưa thớt đầy đất, Từ Thận Ngôn rũ mắt nhìn chăm chăm một ít vũng nước đọng, biết có vài lời một khi hỏi ra, chính là nước đổ khó hốt.

Hắn làm sao biết? Chuyện này nếu là để cho rất nhiều người biết, chỉ sợ trời nằng lại rồi, bị đốt sống chết tươi giữa quần chúng đi! Tuy là tư tưởng ở Nhạn triều rộng rãi, nhưng chuyện mượn xác hoàn hồn như vậy, tóm lại là quá mức huyền diệu quý dị.

Trong lòng bàn tay Tô Nghiêu cũng đỏ đầy mồ hôi, chân chừ đang lúc thấy người kia mỉm cười khe khẽ, trấn an nói: “Nương nương không cần kinh hoảng, tại hạ chỉ muốn xác nhận một phen, tuyệt sẽ không nhắc tới những người khác.”

Tô Nghiêu nửa tin nửa ngờ, trong lòng càng thêm nghi ngờ, tại sao Từ Thận Ngôn bình tĩnh như thế. Nhìn hắn cũng không kinh ngạc, hình như mượn xác hoàn hồn chỉ là chuyện bình thường, hắn hỏi ra cái vấn đề này, cũng giống như là đang nói “Khí trời hôm nay rất tốt”. Có lẽ là bởi vì đêm đó sóng vai đầm máu, có lẽ là bởi vì trên người Từ Thận Ngôn bẩm sinh lạnh nhạt ngược lại khiến nàng cảm thấy an toàn, Tô Nghiêu nhìn chăm chăm vào Từ Thận Ngôn một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Từ Thận Ngôn, ta có thể tin tưởng ngươi sao?”

Người sau nặng nề gật đầu.

“Từ đại công tử nếu hỏi như vậy, ta cũng không cần dấu điểm, xác thực như lời ngươi nói, chỉ là không biết, ngươi làm sao biết được chuyện này?”

“Lúc tại hạ ở Liễm Diễm sơn tu tập đều từ Thiên Kim các cùng Lạc Tinh các, có thể nhìn ra nương nương cũng không phải là chân thân, cũng không coi là kỳ quái. Chỉ là không biết.....” Từ Thận Ngôn lấy được đáp án, tâm tình vốn là mất mát ngược lại có chút quên được, lúc này giọng nói có chút chần chờ, là rồi rầm có nên hỏi hay không: “Nương nương từ đâu mà đến.”

Tô Nghiêu chần chờ một chút, không biết nên giải thích làm sao lai lịch của mình, suy nghĩ một chút, mới tối tăm nói: “Ta tới chính là từ địa phương kia..... Không phải quá khứ, cũng không phải là tương lai, mà là một..... Cùng nơi này hoàn toàn khác nhau.”

Chỗ đó, nàng chưa bao giờ từng hoài niệm. Trí nhớ có liên quan chỗ đó, lúc tỉnh lại hết sức liên tàn khuyết không đầy đủ. Chỗ đó, có lẽ nàng vĩnh viễn đều không thể quay về.

Ánh mắt Từ Thận Ngôn trầm xuống, nhỏ giọng than một tiếng, không biết là tiếc hận Tô Dao sớm một chút rời đi nhân thế, hay là đang đồng tình với Tô Nghiêu một mình luẩn quẩn với dĩ vãng.

Đó là một cô nương cơ mẫn, chỉ tiếc năm đó quen biết, hắn liền một cái nhìn ra, Tô Dao đoản mệnh, sống không quá cập kê. Lần gặp lại trong phủ Trường công chúa Hoài Dương, Từ Thận Ngôn liền phát giác không đúng, cô nương năm đó chẳng những không chết đi, ngược lại mơ hồ xuất hiện số mệnh Hoàng hậu. Hắn cho là mình học nghệ không tinh tính lỗi, cho đến gần bốn mùa xuân hắn cứu Tô Nghiêu, mới xác định trong bộ dạng xinh đẹp này đã sớm đổi chủ.

Tô Dao tính thông cười ngựa bắn cung, tính tình mạnh cương liệt, bất luận như thế nào tay chân cũng không nên luống cuống như vậy, dù là mất trí nhớ, cũng không nên mất bản năng.

Tô Nghiêu nghe được một tiếng thở dài này, không khỏi có chút áy náy, nàng là trắng trắng chiếm thân xác Tô Dao, lại khiến người khác thất vọng đau lòng. Chỉ là nói rõ cũng tốt, một mình nàng lưng đeo bí mật này thực sự quá nặng nề, nếu có thể có một người chia sẻ với nàng, ngày cũng có thể nhẹ nhõm chút: “Ta vốn tên là Tô Nghiêu, Nghiêu Thuần Vũ Nghiêu, ngươi đã biết, cũng không cần câu nệ ở những thứ lễ phép kại nữa, không người nào thì liền kêu ta là Tô Nghiêu được rồi.”

Từ Thận Ngôn lắc đầu một cái, nghiêm túc từ chối nói: “Nương nương mặc dù không phải là Tô đại tiểu thư, nhưng lại là nương nương chân thật của bộ hạ, là Hoàng hậu của Nhạn triều.”

Tô Nghiêu trầm mặc chốc lát cũng không có ý định cùng hắn cãi cọ, Từ Thận Ngôn tự nhiên kiên trì, nghĩ đến nàng nhiều lời cũng vô dụng, chỉ nói tránh đi: “Nếu Từ công tử biết ta không phải Tô Nghiêu, cũng nhất định biết, chuyện Tô Dao ngày trước, ta hoàn toàn không biết. Từ công tử có thể báo cho a Nghiêu, Phù Phong đến tốt cùng là người nào hay không?”

Phù Phong?

Chuyển hướng nhìn phía xa xôi, suy nghĩ dần dần bay trở lại trong năm Cảnh Hòa, phiêu trở về bão tuyết trong trí nhớ kia.

Từ Thận Ngôn là trưởng tử của Trường công chúa Hoài Dương, theo lý thuyết nên thuận theo sắp xếp vào Hoàng Văn quán, đến tuổi thuận nước đẩy thuyền tham gia khoa khảo, lấy địa vị mẫu thân hắn Trường công chúa Hoài Dương, cho dù là không lấy được Trạng Nguyên, cũng sẽ có tiền đồ thật tốt.

Chỉ là vừa vặn, hắn không phải sanh ở Trường Ninh, mà là sanh ở lúc Trường công chúa Hoài Dương đi Hoa Châu quốc tự giỗ tổ ở trạm dịch. Hắn là ngụ sinh, đi theo không có thái y, Trường công chúa Hoài Dương thu không ít khổ, suýt nữa mất tánh mạng. Đúng lúc có một nam tử tóc bạch kim tìm nơi ngủ trọ sát vách, tự nói là người Liễm Diễm sơn, có thể giúp Trường công chúa Hoài Dương sinh sản, khi đó tình thế cấp bách, ngựa chết còn làm ngựa sống y, cũng không có nhiều quy củ, không thể làm gì khác hơn là tìm một bà mụ tới đỡ đẻ.

Không thể nghĩ đến mẹ con thoát hiểm, Trường công chúa Hoài Dương không gì báo đáp, người tóc bạch kim này cũng là nhìn Từ Thận Ngôn trong tá một chút, nói: “Liễm Diễm sơn hướng cầu xin duyên phận, đứa trẻ này cùng Liễm Diễm sơn có duyên, nếu là hồi báo, liền lúc Trĩ nhi bảy tuổi đưa đi Liễm Diễm sơn đi, đợi đến nhọc quán, Liễm Diễm sơn chắc chắn đưa trâu về hợp phò.”

Vì vậy, hắn từ thuở nhỏ đã là đệ tử Liễm Diễm sơn.

Cho đến năm mười chín tuổi ấy, sư phụ của hắn, cũng chính là người tóc bạch kim mười chín năm trước chợt gọi hắn xuống núi, đi thư viện Nhục súc thỉnh giáo Tô lão tiên sinh. Hắn mới vừa rời Liễm Diễm sơn, đi Nhục súc, biết tôn trưởng nữ Tô thị Tô Dao, cùng lúc ấy Thế tử Nhiếp Chính Vương

Phong Diệp bị Nhiếp Chính vương đưa đến Nhục suối.

Hôm nay tính hân bình thân, ở Liễm Diễm sơn tiêm nhiễm đã lâu, đối với người đối với chuyện cực kỳ lạnh nhạt, mặc dù cùng ở thư viện, nhưng trong ngày thường cũng không cùng đệ tử khác lui tới. Bởi vì là trưởng tử Trưởng công chúa Hoài Dương cùng hai đệ tử khác của Liễm Diễm sơn có thân phận đặc biệt, vẫn sống một mình ở bên ngoài thư viện.

Chợt có một ngày, chính là bão tuyết đầy trời, hai người tới cửa, nam tử tuổi lớn chút sau lưng công một người, cô nương tuổi nhỏ chút mang theo áo lông chồn bạc đường viền đỏ rực, một khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong mũ trùm đầu lộ ra càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Từ Thận Ngôn liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu cô nương này là cháu gái được Tô lão tiên sinh cực kỳ thương yêu Tô Dao, nghĩ đến nam tử mặt lạnh nhất định là Thế tử Nhiếp Chính vương cùng Tô Dao như hình với bóng Phong Diệp rồi. Mờ miệng hỏi thăm, chỉ thấy tiểu cô nương kia chợt một thanh bất được tay mình khoắc lên trên cửa, vội vàng nói: “A Dao cầu xin Từ công tử giúp một tay, Từ công tử lương tâm thấy thuốc, nhất định có thể diệu thủ hồi xuân có đúng hay không?”

Từ Thận Ngôn bị nàng thỉnh linh như vậy, cũng có chút hoảng thần, chần chờ gạt đầu một cái, đưa người bất tỉnh trên lưng Phong Diệp vào trong nhà, nói: “Đây là người phương nào?”

Phong Diệp không lên tiếng, Tô Dao cướp lời: “Ta cùng a Diệp ở phía sau núi thư viện Nhục suối phát hiện người này, nhìn trang phục là người Miêu Nam. Ước chừng là trên chân núi gặp tuyết, suýt nữa chết rét, Từ công tử mau cứu hân đi!”

Miêu Nam?

Từ Thận Ngôn một mặt hướng người Miêu Nam đi tới, động thủ kiểm tra người nọ, một mặt nổi lên nghi ngờ, Nhục suối Tô thị thích làm vui người khác danh dự thiên hạ, Tô lão tiên sinh tự mình dạy nên đứa bé tự cũng là Bồ Tát chi tâm, Tô Dao cùng Phong Diệp cứu người này cũng thuận nước đẩy thuyền, chỉ là.....”Tô đại tiểu thư cùng Thế tử tại sao lại trong ngày tuyết đến hậu sơn?”

Tô Dao cứng họng, giương mắt lạng lẽ nhìn Phong Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống như là quả táo, chỉ thấy Phong Diệp này giờ không nói gì mờ miệng nói: “Nhàn rồi mà nhàm chán, đi xem cảnh tuyết một chút thôi. Từ công tử không cần câu nệ ở đây, mau cứu chữa người này đi!”

Từ Thận Ngôn thấy hai người cũng không muốn nói, cũng không hỏi nữa, hân cũng không thấy hứng thú, lúc kiểm tra đụng phải tín vật người kia, mới hiểu được vì sao Tô Dao và Phong Diệp đưa người này tới nơi này cầu xin hân, mà không phải trở về Nhục suối rồi.

Ngọc điệp song điệp Thiên Mạch, ăn mặc cao quý, người hôn mê bất tỉnh này, cho dù không phải Vương tộc Miêu Nam, cũng nhất định cùng Vương tộc Miêu Nam không thoát khỏi liên quan. Nhục suối thịnh vượng trăm năm, cũng không vượt triều chánh, cũng không tự nhiên muốn cùng Miêu Nam Vương tộc có bất kỳ dính dấp, người này nếu đưa đến Tô gia, đoán chừng cũng mặc kệ tự sanh tự diệt.

Đưa Tô Dao cùng Phong Diệp vào gian trong, Từ Thận Ngôn một phen chăm cứu xuống lại vẫn thật cứu quý tộc Miêu Nam đang hôn mê này trở lại, vén mở rèm, tiểu cô nương ngồi một bên liền lập tức chui lên, con mắt lóe sáng long lanh, trong giọng nói đề lộ ra chân thiết quan tâm: “Hân có thể cứu trở về sao?”

“Ước chừng ngày mai sẽ tỉnh lại, chỉ là tứ chi kinh mạch hân đều có tổn thương, xem ra cần tĩnh dưỡng chút ngày rồi.” Từ Thận Ngôn nói thật, coi như cứu trở về, nếu như không tỉnh dưỡng, người này cũng nhất định phế.

Tô Dao vừa nghe cái này, ánh mắt sáng người liền ảm đạm xuống, chỉ chốc lát sau lại chợt mở to hai mắt, diêm dâm đáng yêu cầu khẩn nói: “Từ công tử lương tâm thấy thuốc, nhất định sẽ không mặc kệ hân..... Phải hay không?”

Từ Thận Ngôn vốn cũng không hết sức để ý người này chết sống, nhưng thấy Tô Dao để ý vậy, quý thần xui khiến gạt đầu một cái, đồng ý. Tô Dao lúc này mới yên lòng cùng Phong Diệp rời đi.

Đến buổi trưa ngày thứ hai, người này mới tỉnh lại, lúc đó Từ Thận Ngôn đang ở cửa sổ đọc sách, Phong Diệp chưa tới, Tô Dao ngồi một bên trên bàn gỗ ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy người nọ tỉnh, vội vàng đứng dậy, vui vẻ nói: “Người đã tỉnh?”

Trông mặt người nọ quan sát một vòng, xác định hai người trong phòng kia không hề địch ý, mới thật thấp “Ừ” một tiếng, nói: “Các người đã cứu ta?”

“Công tử là người nơi nào, tại sao lại hôn mê ở phía sau núi thư viện Nhục suối?” Tô Dao nháy mắt, nghi ngờ ở một bên ngồi xuống, hỏi.

Từ Thận Ngôn vốn là đối với người này cũng không quan tâm, chỉ là tương lai nửa tháng người này phải ở nhà mình sống chung lâu ngày, lai lịch cuối cùng vẫn phải biết, vì vậy cũng lưu ý mấy phần.

Chỉ thấy người nọ dùng một chút, nói: “Phù Phong, ta tên là Phù Phong.”

Phù Phong, con trai độc nhất của Nam Sơn, khi đó, đã cùng Thất vương nữ Miêu Nam đính hôn. Nhưng không biết vì sao, hân xuất hiện ở Nhục suối Nhận triều cách Miêu Nam vài trăm dặm.

Từ Thận Ngôn nói đến chỗ này, chỉ thấy Tô Nghiêu chợt giơ tay lên vỗ vỗ ót của mình, trầm trầm thờ dài.

Cùng thất vương nữ Miêu Nam đính hôn? Đó không phải là ——

“Nếu nương nương phá nhân duyên Mộc Lan, Mộc Lan cũng không tự nhiên sẽ để nương nương tốt hơn.”

Đó không phải là..... Liệu Mộc Lan?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Không cam lòng

Trong Chi Đình điện.

Tầm mắt từ từ xẹt qua cửa sơn son khắc hoa, xuyên thấu qua theo lụa mỏng xanh nhạt khẽ nâng lên, cuối cùng rơi vào trên bình phong Hồng Mộc, trên mặt thêu một đôi bích nhân chèo thuyền du hồ.

Liêu Mộc Lan nằm trên giường một lát, chợt ngồi dậy, đứng dậy xuống giường đi trước một ngăn tủ khóa gỗ gõ, lấy ra một bình nhỏ bằng răng ngà, đổ ra một viên đan dược màu đỏ, không chút suy nghĩ liền ngửa đầu nuốt xuống.

Mắt quét qua một bên gương đồng, khuôn mặt đỏ ửng dần dần đổi sắc, trở nên trắng nõn.

Liêu Mộc Lan nhìn chăm chăm vào mình trong gương, ngón tay ngọc thon dài lau mặt của mình. Nàng luôn biết, gương mặt này rất đẹp mắt, rất câu nhân, nếu như nàng nói mình thứ hai, cả Miêu nam không người nào dám xưng là đệ nhất. Cho dù là ngoài Miêu Nam, cũng tìm không ra mấy người so với nàng xinh đẹp hơn.

Tô Dao coi như là một. Ngày trước nàng còn chưa thấy Tô Dao, trong lòng cũng đã vô số lần miêu tả qua dáng vẻ của người kia, quả thật nhìn thấy, nhưng vẫn là kinh ngạc. Tô Dao coi như là quốc sắc thiên hương, sắc mặt khuynh thành, ngồi ngay ngắn ở một bên, quả nhiên là có khí chất của đại gia khuê tú Thư Hương Thế Gia ung dung văn nhã như vậy. Nhưng cố tình tính tình lại quá tùy ý, một đôi mắt đẹp như đáy hồ trong suốt, lại khiến người nhìn không thấu. Loại quý dị này ngược lại để cho người khác khó có thể dò tâm mắt.

Nhưng Liêu Mộc Lan biết, một ngày này trong triều đình, chiếm hết danh tiếng vẫn là nàng Liêu Mộc Lan. Tô Dao tuy đẹp, lại hư ảo mà yếu ớt, giống như bất không xong sẽ phải theo gió bay đi, không giống nàng phong tình diễm lệ như vậy, nếu cho chút biện pháp, không sợ Diệp Lâm sẽ không liên phạm.

Người nọ trước khi rời đi là nói thế nào đây?

“Liêu Mộc Lan, không cần ở trên người trầm lắng phí thời gian, trầm vĩnh viễn sẽ không nạp người làm phi.”

“Bệ hạ có được thiên hạ giai lệ, liền chỉ kém Mộc Lan một người sao? Mộc Lan nếu phụng mệnh tới đây, nếu trở về như vậy, nhất định bị phụ vương trách phạt, bệ hạ tiện lợi làm được một việc thiện, thành toàn Mộc Lan a?”

“Liêu Mộc Lan, người nhớ, hoàng cung Nhạn triều, vĩnh viễn chỉ có một người, đó chính là Hoàng hậu của trẫm.”

Dứt lời, người nọ liền phẩy tay áo bỏ đi, chỉ để lại một vạt áo màu tím, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Liêu Mộc Lan ngẩng đầu lên, xuyên qua cửa sổ nhìn vàng trắng khuyết trên trời. Nàng biết Diệp Lâm nhất định là đi Phụng Ngộ điện tìm Tô Dao rồi. Diệp Lâm chính là mọi chuyện lúc nào cũng để người yêu ở trong lòng. Giống như, Phù Phong, Phù Phong của nàng.

Nàng là thất vương nữ được sủng ái nhất Miêu Nam, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, bởi vì chính mình là con vợ cả, trong vương cung từ trước đến giờ mạnh mẽ đảm tỏi, phi tử khác chọc cũng không dám chọc.

Sau khi tám tuổi, nàng ở trong ngự hoa viên gặp Phù Phong.

Lúc đó người nọ còn là thiếu niên nhanh nhẹn, thân là con trai độc nhất của Vu Hàm, địa vị tôn quý, ngay cả phụ vương nàng đều muốn né tránh mấy phần, nàng lại nghe con không sợ cọp, ngồi ở trên nhánh cây ném trái cây lên người Phù Phong đi học, sau khi người nọ chú ý, chỉ cười chống lại ánh mắt của hắn, cậu mạnh nói: “Người là ai? Lại dám ở trong ngự hoa viên giương oai.”

Phù Phong cũng không tức giận, khép sách lại, trông mắt hẹp dài cười cười nhìn nàng chăm chăm, cho đến khi thấy nàng có chút sợ hãi: “Bùm” một tiếng từ cây sồi ngã xuống, rơi nhẹ rặng trợn mắt vẫn kêu thương, không mặn không nhạt nói một câu: “Ta là Phù Phong.”

Hắn nói “Ta là”, mà không phải “Ta tên là”, ngụ ý Miêu Nam không ai không biết Phù Phong, nhưng cố tình Liêu Mộc Lan dốt nát vô tri, quyết miệng làm bầm một câu: “Ta sẽ cáo trạng với phụ vương, báo thù rửa hận.”

Đi không bao xa, chợt lại bị người nọ gọi lại, Liêu Mộc Lan quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên dưới tàng cây khẽ chau mày lại, gần từng chữ một: “Thất công chúa, làm ơn cần phải nhớ tên của ta.” Bởi vì tương lai không lâu, cái tên này đặt tại trong tánh mạng của người không thể lau đi.

Liêu Mộc Lan không biết hẳn làm sao biết mình là Thất công chúa, run một cái liền xoay người chạy đi, lưu lại thiếu niên đi học lộ ra đùa giỡn nụ cười.

Đưa bé bệnh hay quên, đảo mắt liền quên mình ở Ngự Hoa Viên cố tình gây sự cầm trái cây đánh người, cũng liền quên thiếu niên mi thanh mục tú đến tốt cùng là người nào. Vì vậy, ba ngày về sau, Liêu Mộc Lan bị đưa đến trước mặt người hầu đưa cho nàng, nàng hoàn toàn không lập tức nhận ra, thì ra là người này chính là Phù Phong. Còn Phù Phong, đoan đoan chánh chánh vươn tay, đưa trái cây tới, nàng mới nhớ tới, bữu môi “Oa” một tiếng liền bắt đầu khóc, người khác dỗ cũng dỗ không được, giật mình phụ vương nàng cũng không đứng mực, tự mình ôm nàng vào trong ngực, dỗ thật lâu mới ngưng được tiếng khóc của nàng, nói: “Phù Phong về sau chính là người hầu của ngươi, các ngươi sẽ chung đụng thật tốt.”

Khi đó Liêu Mộc Lan ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trên thực tế, chung đụng thật tốt? Nếu nói chung đụng tốt hay là thêm bút họa lung tung lên hẳn, lạng lẽ xé toang chữ hẳn viết xong, cũng không có việc gì ở trước mặt Vu Hàm đại nhân nói xấu Phù Phong, cùng với tiểu đại nhân Phù Phong tôn quý là lỗi om sòm, vênh mặt hất hàm sai khiến.

Tính khí Phù Phong cũng tốt, cả ngày mặc cho nàng khi dễ, cũng không tức giận, người khác đầu tiên là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, từ từ cũng thành thói quen, vô quyết dày có móng tay nhọn, Thất công chúa chính là khắc tinh của Phù Phong đại nhân, điểm này ai cũng biết.

Đợi đến Phù Phong nhọc quán, cũng tự nhiên mà định ra hôn ước với Liêu Mộc Lan, chỉ đợi Liêu Mộc Lan đủ tuổi, hai người liền thành hôn. Nghe nói hôn ước này là tự mình Phù Phong cầu tứ hôn với Miêu Nam Vương.

Người đời đều nói Phù Phong đại nhân cực kỳ yêu Thất công chúa, đến cuối cùng ngay cả Liêu Mộc Lan cũng cho là như vậy.

Nhưng lúc đó nàng quá tùy hứng, quậy ầm ĩ không đồng ý, nhất định bắt Phù Phong đi tìm một bụi hoa lai “Trong kính Tinh”, mới bằng lòng đồng ý hôn ước này.

Này “Trong kính Tinh” cũng không phải là giả, mà là một loại thực vật theo như đồn đãi sinh trưởng ở trong núi tuyết ở Nhục suối ở Nhạn triều, óng ánh trong suốt, hết sức hoàn hảo. Chỉ là người Miêu Nam đi Nhạn triều, bất luận như thế nào cũng phải trắc trở, hướng chi Nhạn triều ở phía bắc, khí hậu rét lạnh, không phải nói đi là đi.

Hai người bất phân thắng bại, cuối cùng Phù Phong thỏa hiệp, lên đường đi Nhạn triều tìm kiếm Liêu Mộc Lan chỉ định “Tín vật đính ước”.

Nhìn bóng lưng Phù Phong rời đi, trong lòng Liêu Mộc Lan dâng lên một hồi ngọt ngào. Mẫu phi nàng nói cho nàng biết, nam nhân đều là động vật giỏi quên, nếu là muốn để hẳn nhớ cả đời mình không quên, liền tuyệt đối không muốn dễ dàng để hẳn lấy được. Mẫu phi là như thế mà được phụ vương yêu, Liêu Mộc Lan cho là, nàng cũng có thể.

Phù Phong đi lần này, cũng là núi cao sông dài, không chút tin tức. Đợi đến khi Liêu Mộc Lan ý thức được mình chơi đại, nói rõ với Vu Hàm đại nhân và phụ vương tình huống, Phù Phong đã tiến vào trong Nhạn triều, không thể tra.

Từ lúc đó trở đi, Liêu Mộc Lan liền lọt vào trạng thái vừa khủng hoảng lại mong đợi, mỗi ngày mong đợi, đợi Phù Phong mang theo “Trong kính Tinh” khai hoàn, chỉ cần hẳn an toàn trở về, Phù Phong nhưng thủy chung chưa trở về.

Rất nhanh, Liêu Mộc Lan liền đến cấp kê, ngày quan trọng nhất trong đời, Phù Phong cũng không ở bên người. Liêu Mộc Lan rốt cuộc ý thức được mình thực sự quá tùy hứng, hối tiếc không kịp, Phù Phong cuối cùng cũng trở lại.

Chỉ là hẳn không mang về “Trong kính Tinh” làm tín vật đính ước, chẳng những tay không mà về, hơn nữa tính tình đại biến.

Gặp lại ngày ấy, nàng và Phù Phong ngồi bên hồ sen xanh xanh ngắt, người nọ như cũ mặt mày rõ ràng, phong thái nhẹ nhàng, so với bất kỳ nam nhi Miêu Nam nào cũng đẹp mắt hơn.

Cái này đã từng là thiếu niên một chữ một chữ nói với nàng nhất định phải nhớ tên hẳn, lại một lần nữa gần từng chữ nói với nàng, Thất công chúa, thật xin lỗi, ta không thể thành thân với ngươi. Ta không có cách nào lừa gạt mình, ta đã không yêu ngươi nữa.

Đối với người Miêu Nam mà nói, không có kết hôn trước, nếu là một bên dối ý, dù là đã đính hôn cũng hoàn toàn có thể huỷ bỏ, hướng chi Phù Phong là con trai độc nhất của Vu Hàm, trên người chảy máu thần linh. Miêu Nam Vương mặc dù không vui mừng, nhưng vẫn đồng ý.

Liêu Mộc Lan cách phía hồ sen kia, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên đất, chỉ nghe thấy Phù Phong tình chân ý thiết nói.

“Thật xin lỗi, Thất công chúa, ta yêu người khác.”

“Người nọ là tôn trưởng nữ Tô thị ở Nhục suối, tên một chữ Dao, chính ta lúc ta gặp nạn ở Nhục suối, thiếu chút nữa chết oan uổng, là nàng đã cứu ta.”

“Thất công chúa, ngươi không thể hiểu, khi ta trải qua hắc ám dài rớt cuộc mờ mắt, đầu tiên nhìn thấy là một khuôn mặt mỹ lệ thì ta biết ngay, cái cô nương này, ta nghĩ muốn lấy nàng thoả đáng cất giấu.”

“Thất công chúa, nếu có một ngày, ngươi đi qua muôn sông nghìn núi, gặp qua nơi phồn hoa, ngươi mới hiểu, ngày trước ngươi đã gặp, có lẽ cũng thỉnh thoảng là yêu. Ngươi sẽ gặp một người thích hợp hơn, chỉ là người nọ không phải là của ta.”

Liêu Mộc Lan nghe hẳn từng chữ từng câu, nói liên tục, nhưng trong lòng thì càng ngày càng lạnh, càng thêm nặng nề, rốt cuộc rơi vào đáy cốc, Liêu

Mộc Lan cười.

Nàng rút cuộc hiểu rõ, có lúc người từng trải nói xong cũng không thấy là đúng, mỗi người đối mặt tương lai cũng thiên hình vạn trạng. Ngày trước nàng chỉ coi mình là một cá nhỏ tự do trườn, mà Phù Phong là vịnh của nàng. Bất luận nàng gây họa lớn như thế nào, người kia cũng sẽ thay nàng gánh chịu giải quyết, giống như vịnh cá, là nơi vĩnh viễn có thể che gió che mưa.

Nhưng nàng không biết, vịnh cũng sẽ rời đi, người thì sẽ thay đổi, không phải tất cả mọi người sẽ chờ nàng, đợi nàng chơi đã trở về. Phù Phong không muốn chờ, làm nũng không cẩn thận qua đầu, biến thành không thể tha thứ được tùy hứng.

Nhiều buồn cười, Phù Phong vì một câu nói đùa của nàng không tiếc tự mình mạo hiểm đi hái một đóa không biết là có hay không, cuối cùng, cũng trên đường vì nàng hái hoa, yêu người khác.

Khi đó Liễu Mộc Lan chỉ muốn, Tô Dao rút cuộc là một người thế nào, như thế nào có thể dễ dàng cướp đi lòng Phù Phong của nàng, tại sao có thể đền bù tình cảm bấy năm thanh mai trúc mã của họ.

Khi đó nàng nghĩ, nàng nhất định phải đi Nhạn triều xem một chút, đi xem một chút cô nương cướp đi lòng của Phù Phong lại tùy ý vứt, nàng đến tốt cùng là hình dáng gì.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lửa giận

“Ngươi nói Phù Phong đã trở thành phế nhân?” Tô Nghiêu tròn to hai mắt, đã không biết trong hôm nay đã kinh ngạc lần thứ mấy, Từ Thận Ngôn hỏi hốt nói ra những lời ấy, không chút nào không có tiếc hận. Hạng người gì mới có thể gọi là phế nhân đây?

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái, phản ứng của Tô Nghiêu nằm trong dự liệu của hắn, nhưng hắn cũng thật từ một đoạn trí nhớ về những năm tháng kia, hắn chỉ còn nhớ khi Phù Phong biết mình bơi vì chìm trong băng tuyết quá lâu, mà dẫn đến kinh mạch bị tắc, cùn không cảm được kiếm nữa, là từ tuyệt vọng đến tiếp nhận như thế nào.

Người kia phong thái tuyệt thế, huyết thống cao quý, không tiếp nhận nổi mình có một chút xíu tỳ vết nào. Từ Thận Ngôn nghĩ, coi như hắn lui về phía sau không cảm được kiếm không cầm được đao, cũng không có đáng ngại gì, hắn là nhi tử độc nhất của Vu Hàm ở Miêu Nam, về sau sẽ kế thừa tước vị của phụ thân hắn, hắn chỉ cần ở trên đàn tề cao cao bao quát chúng sinh, chỉ cần tinh thông vu cổ (Phù thủy) là được, hắn không cần cảm kiếm, bởi vì nguy hiểm hoàn toàn sẽ không đến gần hắn.

Có lẽ phụ thân của hắn vốn không nên dạy hắn luyện võ nghệ, một người lấy được quá nhiều, trời xanh luôn muốn ghen tỵ, lúc này trời cao lấy đi một phần hắn đã từng có, người này liền thấy như mất đi toàn bộ thế giới.

Nhưng lúc người nọ biết tin tức này, ánh sáng trong tròng mắt hẹp dài lập tức liền dập tắt. Phong Diệp vốn không có cảm tình gì với người này, nếu không phải cùng với Tô Dao, nhất định cũng sẽ không bước vào nơi hắn ở dù chỉ một lần, Tô Dao ngược lại lúc nào cũng đến thăm Phù Phong, nhất là nhị khứ, thế nhưng cũng được làm bằng hữu với hắn.

Trong ngày thường, lúc Tô Dao không tới, Phù Phong đều là một người trầm mặc nằm ở trên giường không nói lời nào, trong đôi mắt hẹp dài phong hoa tuyết đại hoàn toàn không có ý chí muốn sống, chớ nói là nói chuyện với Từ Thận Ngôn. Từ Thận Ngôn vốn ít nói, cũng không để ý, có lúc nhìn dáng vẻ người này tâm như tro tàn, cũng sẽ khẽ chất vấn mình, cứu sống người này rồi nhìn hắn khổ sở như vậy, thật muốn mặc cho hắn chết ở trong tuyết lớn thì tốt hơn sao?

Hướng chi người này chỉ là kinh mạch bị tắc võ công bị phế, về sau tay trái gà không chặt, hoàn toàn không ảnh hưởng cuộc sống của hắn, cũng không phải là đến cả chiếc đũa cũng không cầm lên được cần người chăm sóc, Từ Thận Ngôn cũng không thể hiểu vì sao hắn có thể sa sút đến vậy.

Có lẽ là chừng ngày thứ bảy, Phù Phong thủy chung nằm trên giường rút cuộc bắt đầu xuống giường đi lại, Từ Thận Ngôn chỉ ở một bên nhìn, cũng không tiến lên đỡ, mắt lạnh nhìn hắn lần lượt đứng lên lại té xuống, rồi lại cắn răng đứng lên.

Không biết là ngày nào đó, hắn đang sống một mình trong tiểu viện ngẩng đầu nhìn Quan Thiên tướng, sau lưng chợt vang lên một tiếng khăn khăn, quay đầu lại, chính là Phù Phong, một thân Hồ phục màu lam đứng ở dưới gốc cây mai trong viện, mặt mày rõ ràng, ánh mắt yên tĩnh, khẽ chau mày lại, nói: “Ngươi xem hiểu thiên tượng?”

Khi đó Phù Phong đã hành động tự nhiên, chỉ là không thể vận động dữ dội, người thường không nhìn ra thân thể người này có đáng ngại gì, khi giờ tay nhắc chân là về ưu nhả thân bí được giáo dục lâu năm, dưới ánh sao và trăng sáng càng hiện ra rõ ràng.

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái, chỉ nghe thấy Phù Phong lại nói: “Ngươi chính là đệ tử từ Liễm Diễm sơn đến Nhục suối cầu cạnh Lạc Tinh các?”

Không đợi Từ Thận Ngôn trả lời, Phù Phong đã cầm đầu cầm cổ nói tiếp: “Ngươi có biết, ‘Trong Kính Tĩnh’ của Nhục suối rút cuộc ở nơi nào?”

“Nhược suối vốn không có ‘Trong Kính Tinh’.” Từ Thận Ngôn nhàn nhạt trả lời. Phù Phong, nhi tử độc nhất của Vu Hàm ở Miêu Nam, xa ngàn dặm đi tới Nhược suối, mạo hiểm thiếu chút nữa chết rét trong núi, chỉ là vì tìm một loại cây theo lời đồn đãi trong giang hồ có hoa không có quả mà trên thực tế lại không tồn tại? Từ Thận Ngôn cảm thấy mình ở Liễm Diễm sơn đợi quá lâu, hẳn không thể giải thích vì sao có hành vi này, cũng nghĩ không thông, tình yêu loại vô dụng này, tại sao lại khiến người chạy theo như vịt như vậy.

Từ Thận Ngôn không có cách nào miêu tả thái độ lúc đó của Phù Phong, có lẽ là không thể làm gì, càng nhiều hơn là thoải mái. Hai người trầm mặc lại, chỉ chốc lát sau, Phù Phong xoay người vào phòng.

Kể từ ngày đó, Phù Phong bắt đầu nói chuyện với Từ Thận Ngôn, lúc nói chuyện với nhau mới phát hiện, thì ra là hai người lại hết sức ăn ý, thú vị tương đắc. Từ Thận Ngôn rất hiểu rõ Độc Chi thuật có liên quan đến cô Miêu Nam, chính là vào thời điểm kia, do Phù Phong tự mình giảng. Hắn nói, ân cứu mạng của Từ Thận Ngôn không có gì báo đáp, chỉ đành phải làm chút chuyện còn có thể làm được.

Nói đến chỗ này, Từ Thận Ngôn chợt ngừng lại, lông mi thông xuống, nhỏ giọng nói: “Nương nương cũng đã biết Phù Phong, sắc trời cũng gần tối, tại hạ cáo lui.”

Tô Nghiêu đang nghe đến mất hồn, không ngờ Từ Thận Ngôn ngừng lại, vừa nghiêng đầu, đã nhìn thấy một bóng người trên cửa điện đóng chặt, hết sức quen mắt, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong trên bậc thềm ngọc ngoài điện, ngọn đèn dầu trong sân kéo dài bóng người, hiện lên trên giấy dán cửa điện.

Cái đó đúng là..... Diệp Lâm. Không biết hắn đã đứng ngoài điện bao lâu, cũng không biết vì sao hắn không đi vào.

Tô Nghiêu đứng dậy, vừa muốn hô Gấm Thực đang gác đêm bên ngoài mời Diệp Lâm tiến vào, chỉ thấy người nọ chợt quay người lại, không quay đầu lại rồi đi.

Từ Thận Ngôn đứng dậy, hành đại lễ, liền quy củ thối lui ra khỏi ngoài điện, cuối cùng nhắc nhở: “Sợ rằng bệ hạ có chỗ hiểu lầm, tại hạ xin được cáo lui trước.”

Tô Nghiêu đuổi theo chạy ra, chỉ thấy bóng lưng màu đen của Diệp Lâm đi đến tấm điện. Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng cảm thấy tám lưng kia có chút cô tịch và bi thương, lại mang theo lửa giận, coi như xa như vậy, cũng có thể cảm thấy.

“Bệ hạ đã tới bao lâu?” Tô Nghiêu cau mày nghiêng đầu hỏi Gấm Thực đang rối rắm đứng ở một bên, người sau cẩn thận từng li từng tí tìm từ, do dự nói: “Tôi đã lâu, nghe nói Từ công tử ở bên trong, liền không để tại nô tỳ thông báo, chỉ ở một bên chờ, vừa rồi một mồi, mồi trở về tấm điện.”

Tới đã lâu? Liên tưởng tới lần đó báii phuông phủ Trưởng công chúa Hoài Dương Diệp Lâm bá đạo nổi lên lửa giận, Tô Nghiêu cảm thấy người này có thể lại mắc bệnh, nếu không phải nàng chủ động lấy lòng hắn, người này không biết muốn sinh khí bao lâu nữa, càng hồng бет, nếu trong lúc hân nhất thời nổi cơn điên, ăn năng sạch sành sanh không bỏ cả xương, Tô Nghiêu cũng không có biện pháp. Thật là không biết vì sao mà có oán niệm với Từ Thận Ngôn lớn như vậy, mình rõ ràng có quan hệ tốt với Từ Thận Ngôn, cố tình không thể gặp người nhà nàng nói dù là một câu.

Chẳng lẽ là cảm thấy Từ Thận Ngôn được nhiều người thích hơn hắn, bị Từ Thận Ngôn hạ thấp sao?

Tô Nghiêu nghĩ ra, phối hợp dựa khung cửa cười, người này thật đúng là..... Lại cẩn thận mất lại khó chịu.

Gấm Thực thấy Hoàng hậu nương nương một chút nóng nảy cũng không có, còn có thể dựa cửa cười, trong lòng không khỏi có chút gấp gáp, bây giờ nàng coi như là hiểu tâm tình Gấm Diên tỷ, không trách được Gấm Diên tỷ tỷ luôn mang theo dáng vẻ thoải mái, Hoàng hậu nương nương thật sự quá không coi đó là vấn đề.

Có quắp chốc lát, rốt cuộc Gấm Thực không kềm chế được, hắng giọng một cái, nhẹ giọng nhắc nhở: “Nương nương không đi nhìn bệ hạ một chút sao?”

Hắn rõ ràng cho thấy trong lòng có lửa giận.

Lúc này Tô Nghiêu mới dừng cười, gương mặt liếc nhìn sắc trời, nói: “Đi nhất định là phải đi, đợi lát nữa, hiện tại đi không phải va vào hòng súng này sao.”

Gấm Thực nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, miệng gì súng gì, chỉ là nếu nương nương hiểu phải nhỏ nhẹ thì tốt hơn, nàng an tâm. Làm thị nữ của hai người kia thật sự quá mệt mỏi, chẳng những phải cơ trí hiểu chuyện, còn phải phụ trách điều chỉnh cảm xúc của hai người.

Đợi đến khi Tô Nghiêu không nhanh không chậm thu xếp mình, điều chỉnh tâm trạng thật tốt, hít sâu một hơi, đi đến tấm điện của Diệp Lâm.

Bình thường ở cửa có mười sáu cung nữ giữ cửa, cửa điện khép chặt, xuyên qua hai ngón tay có thể nhìn thấy đèn dầu trong điện sáng rõ, hiển nhiên Diệp Lâm còn chưa ngủ.

Lưu nội thị khề cong lưng, mặt lo âu đứng ở một bên, vừa thấy Tô Nghiêu chậm chậm tới, lập tức giơ tay lên làm một tư thế chớ lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ đang rất nổi giận, bằng không ngày mai nương nương trở lại đi ạ?”

Tô Nghiêu chỉ cười gật đầu một cái, hòa khí lớn? Không phải nàng tới tắt lửa sao, việc hôm nay không để ngày mai, Tô Nghiêu cũng không muốn để Diệp Lâm đề ép lửa giận đến mai: “Không sao, người tránh ra, mình ta đi vào là được.”

Lưu nội thị thấy Tô Nghiêu kiên trì như vậy, cũng không tiện khuyên can nữa, chỉ dịch thân thể, mặc cho Tô Nghiêu đi vào.

Tô Nghiêu bước lên bậc thềm ngọc, mở một bên cửa điện, vẫn không nhúc nhích, trong lòng buồn cười người này nổi giận lại khóa trái nhốt mình ở trong phòng, giờ tay lên gõ cửa, vừa gõ còn vừa nói: “Bệ hạ, người mở cửa ra, chúng ta nói chuyện một chút.”

Hôm nay nàng còn có chuyện nói với hân sao, không phải vừa rồi nói hay lắm ư, không phải đánh cuộc cũng không nên làm trễ nãi chuyện đứng đắn.

Một hồi lâu không có tiếng đáp lại.

Tô Nghiêu lại gõ gõ, cửa điện thật dày vẫn không nhúc nhích, Tô Nghiêu cũng bắt đầu nổi giận, nâng cao giọng nói: “Diệp Lâm! Ngươi mở cửa ra!”

Lưu nội thị vừa nghe Tô Nghiêu không để ý gọi thẳng tọc danh Hoàng đế, lúc này sợ hết hồn, đang muốn tiến lên khuyên can, chỉ nghe thấy cửa điện “Ken két” một tiếng mở ra, Tô Nghiêu còn chưa kịp phản ứng, liền lập tức bị người trong điện kéo vào đại điện.

“Phanh” một tiếng, cửa chính nặng nề lần nữa đóng chặt.

Gầm Thục đi theo bị sợ đến rụt cổ một cái, trông Lưu nội thị, vẻ mặt người sau cũng lo lắng chau mày.

Ngày trước bệ hạ chính là quá nuông chiều Hoàng hậu nương nương, lần lượt dung túng nàng vượt khuôn, lúc này mới dẫn đến hôm nay Hoàng hậu nương nương gọi thẳng tọc danh của bệ hạ. Cần thận không cho phép một lát này sẽ trở thành cãi vạ.

Tô Nghiêu chợt bị kéo vào đại điện, còn chưa kịp nói chuyện, liền bị người nọ liều mạng chống đỡ ở trên cửa đại điện, hôn xuống tới tấp, Tô Nghiêu không tránh kịp, thẳng bị hân đè ép, không có lực đánh trả.

Diệp Lâm không dịu dàng, tuyệt không dịu dàng, môi lưỡi xen lẫn lửa giận giống như một cuồng đạo, chặt chẽ giữ bả vai Tô Nghiêu, một hồi lâu mới thờ hồn hèn lui ra, mắt đen như mực, cắn răng nghiêng lợi: “Tô Nghiêu, ngươi còn dám tới!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khuynh tâm

Diệp Lâm vốn biết Tô Nghiêu và Từ Thận Ngôn không có gì, nhưng hôm nay hân từ Chi Đình điện chạy tới Phượng Ngô điện, trong lòng nhớ kỹ không biết Liễu Mộc Lan và Tô Nghiêu nói cái gì, chạy tới trấn an, nàng lại đóng cửa mặt đàm với Từ Thận Ngôn.

Chuyện gì không thể mở cửa nói?!

Diệp Lâm không thể phủ nhận, lúc xuyên qua hai ngón tay thấy Từ Thận Ngôn, suy nghĩ của hân đã bị kéo trở về màn ly biệt năm Thiên Khải kia. Khi đó Tô Nghiêu muốn rời khỏi, có phải vào một buổi tối như vậy, khi hân vội vàng kiểm tra Nhiếp Chính vương phủ, đóng cửa điện thương lượng với Từ Thận Ngôn hay không? Có phải chính là vào một buổi tối như vậy, nàng quyết định không cùng hân thưởng thức ca múa thái bình, quyết định vừa đi chính là mười hai năm một tin tức cũng không có hay không?

Hân uất ức, hân không dám, hân tức không nhịn nổi, nhưng người này không nói rõ là thật không biết hay là vốn không để ở trong lòng. Diệp Lâm cảm thấy kiên nhẫn của mình đã hết, hiện tại lại xuất hiện một Liễu Mộc Lan, hân sợ đêm dài lắm mộng, hân không thể hiện tại giải quyết Tô Nghiêu đang mở to hai mắt đáng về vô tội trước mắt tại chỗ. Nàng còn dám tức giận, tại sao nàng tức giận?!

Tô Nghiêu nhìn tròn mắt sắp phun ra lửa kia chợt nghiêng đầu cười.

Người còn bị Diệp Lâm đè trên ván cửa, rõ ràng biết sau lưng chính là ngoài điện, cả đám cung nữ người hầu đều chờ động tĩnh trong điện. Vừa rồi mình đứng là không nên, bất luận như thế nào cũng không nên gọi thẳng tọc danh của hân, hiện tại Diệp Lâm kéo nàng đi ra ngoài chém cũng không quá đáng.

Không biết rốt cuộc mình nói rõ ngọn ngành với người này đã bao nhiêu lần, Tô Nghiêu nghĩ, nàng cũng cho phép mời một ngự sử ghi chép lịch sử Nhạ, trước không có người sau cũng không có người, bây giờ nàng còn có thể sống tốt, không phải là ý vào hân yêu nàng, hết cách với nàng sao.

Sau một khắc, ngoài dự liệu của Diệp Lâm, Tô Nghiêu chợt giờ tay lên ôm người nọ bởi vì đè nàng mà khê cong lưng, nhón chân lên chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi Diệp Lâm một cái, giọng nói uyển chuyển, mang theo điểm thân mật ghét bỏ: “Diệp Lâm, ngươi ăn hơi dăm lung tung gì vậy?”

Lúc Diệp Lâm bị tay Tô Nghiêu đụng phải vai mình liền thấy choáng váng, chỉ cảm thấy đầu óc cũng bị quán đi mất, nàng biết mình đang làm gì không? Nàng hôn hân?!

Không đợi hân kịp phản ứng, Tô Nghiêu đã khê đẩy Diệp Lâm đang cứng ngắc, linh hoạt tránh qua, cầm đầu cầm cổ ngồi vào một bên chiếu, lấy tay cầm ly trà, nước chảy mây trôi ngồi thưởng trà.

“A Nghiêu.....” Diệp Lâm không dám tin tưởng giờ tay lên, lau khô môi mình, đầu ngón tay lưu lại mùi thơm quen thuộc nhàn nhạt, quay người lại yên

lặng nhìn Tô Nghiêu, mắt đen như sao chọt lóe lên: “Ngươi vừa mới....”

Tô Nghiêu không dừng động tác, rất nhanh pha một bình trà, đổ ra một chén đưa cho Diệp Lâm, trên mặt mang theo nụ cười, nói: “Không nhìn ra sao? Ta tức giận.”

Tại sao nàng chột nóng giận, còn không phải là bởi vì ăn canh bẻ môn, Diệp Lâm dám gạt nàng ở ngoài cửa không để ý tới nàng? Nếu trong lòng nàng hoàn toàn không có người này, quay đầu trở về hoặc là dứt khoát không tìm đến hẳn là được rồi, cần gì tức giận với Diệp Lâm. Nói cho cùng nàng vẫn thua rồi, lý trí tỉnh táo đi nữa, thấu đáo hơn nữa, cũng không bù được mỹ nhân kế của người này, một cái nhẵn mày một nụ cười đã sớm khắc ở trong lòng nàng, ăn sâu bén rễ trong nội tâm nàng.

Nàng luôn luôn tùy tính mà làm, mặc dù ở trước mặt người ngoài thì lễ phép, đáy lòng chưa từng để trong lòng, nếu hiểu mình tránh không khỏi bị hấn hấp dẫn, cũng không khác chế tình cảm đối với Diệp Lâm nữa, vừa mới Diệp Lâm ấn nàng ở trên ván cửa, Tô Nghiêu đã quyết định, nếu nàng muốn nam nhân này, vậy thì nhất định phải để hẳn biết tâm ý của nàng.

Trên mặt trắng nõn như ngọc từ từ chuyển thành màu hồng nhàn nhạt, Diệp Lâm thò tay nhận chén ngọc, trực tiếp giữ ngón tay nhỏ nhắn của Tô Nghiêu không buông tay, Tô Nghiêu vô thức muốn thu tay lại, lại không lôi kéo được, định cũng không rút ra nữa, trong lúc giằng co Tô Nghiêu cười nói: “Thế nào, chỉ cho phép người cọt nhả ta, không cho ta lấy đạo của người chế người sao?”

Lúc này Diệp Lâm mới buông ra, một bụng tức giận tan thành mây khói, dễ dàng bị Tô Nghiêu trấn an, lúc này rốt cuộc bình tĩnh lại, ngồi xuống cạnh Tô Nghiêu, buông tay Tô Nghiêu ra, gắp chén lên uống một hơi cạn sạch.

“Chỉ cần a Nghiêu nguyện ý, ta tự nhiên bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều sẵn sàng.”

Ách.... Tô Nghiêu đang uống nước trà sắc tại trong cổ họng, ho mãnh liệt một hồi lâu, trong lòng oan khuất. Rõ ràng là nàng nhất thời vui mừng đùa giỡn Diệp Lâm, không biết vì sao người xin lỗi đầu tiên ngược lại là nàng đây?

“Ngươi nói lại, ngươi tức cái gì?” Diệp Lâm mỉm cười nhìn tay chân Tô Nghiêu đang luống cuống, trong lòng hết sức hài lòng, bây giờ hẳn nắm được một chút ngon ngọt liền hài lòng, rất khó tưởng tượng người hèn mọn cầu xin người khác thương xót xem trọng là cửu ngũ chí tôn của Nhạn triều.

Tô Nghiêu giả bộ tức giận Diệp Lâm, như nàng dâu nhỏ bình thường giận dỗi nói: “A Nghiêu vốn là người hay đổ kị như vậy, không thể nhìn bệ hạ ở chung một chỗ với cô nương khác, trong lòng không thoải mái, đây là thứ nhất; bệ hạ rõ ràng đi Phụng Ngộ điện, lại không chịu vào, a Nghiêu đuổi theo, bệ hạ cũng không quay đầu lại, bệ hạ hờn dỗi với a Nghiêu, đây là thứ hai; đuổi đến nơi tìm bệ hạ, bệ hạ lại đóng cửa không gặp a Nghiêu, đây là thứ ba.”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của Tô Nghiêu bây giờ, nàng còn dám nói trong lòng mình với hẳn? Diệp Lâm chỉ mỉm cười nhìn nàng, dịu dàng nói: “Nếu như ngươi không gắng gượng đây ta cho người khác, làm sao ta sẽ nhìn người khác một cái? Không, cho dù là người giao ta cho người khác, ta cũng sẽ không nhìn cô nương khác một cái. Ngươi nói rõ ràng ta đi Phụng Ngộ điện cũng không đi vào, nổi giận với ngươi, a Nghiêu, ngươi quả thật nói đúng, ta đúng là đang ăn dấm. Ngươi nói ta không thấy ngươi, a Nghiêu, ngươi gặp qua người nào ăn dấm mà còn bình tĩnh được chưa?”

Bọn họ đây coi như là..... Thở lộ tình cảm sao?

Tô Nghiêu cắn môi một cái, quấy nhiễu: “Bệ hạ vọng tự phi bạc như thế sao? Mặc dù Từ công tử cũng là nhân vật vô song, làm sao có thể vượt qua bệ hạ?”

Tô Nghiêu vỗ mông ngựa nhưng một chút hiệu quả cũng không có, Diệp Lâm lại một câu một chữ nói: “Tô Nghiêu, ở trước mặt ngươi, ta chưa bao giờ có tự tin.”

So với hẳn ai cũng hiểu rất rõ, Từ Thận Ngôn có một thứ, cuối cùng, cả đời, hẳn đều không thể cho Tô Nghiêu. Tính tình Tô Nghiêu tùy ý không câu chấp, không thích bất kỳ trói buộc nào, nhưng hẳn yêu quá ích kỷ, là tuyệt đối muốn độc chiếm, hẳn vĩnh viễn cũng không thể cho nàng tự do.

Cho nên, đời trước nàng mới có thể không tiếc tất cả rời đi theo Từ Thận Ngôn, bỏ tất cả trí nhớ đẹp của họ, bỏ nhi tử khả ái của họ, bỏ một mình hẳn coi chừng giang sơn này.

Tô Nghiêu nâng trán thở dài, có phải lúc trước nàng quá không để hẳn ở trong lòng, người nhân tài như vậy không hề cảm thấy an toàn, mới có thể hoàn toàn xem nhẹ sức quyến rũ của mình, làm sao còn đáng về Thái Từ cao cao tại thượng lúc mới gặp hay không?

Nàng vốn tính toán nói cho Diệp Lâm biết Liêu Mộc Lan nói cái gì với nàng, thật không nghĩ đến nói chuyện với Từ Thận Ngôn một phen lại có dính đến một chút chuyện cũ, thân phận của Phù Phong đặc biệt, Từ Thận Ngôn không nói xong, nàng suy nghĩ hay là gạt Diệp Lâm một thời gian, đợi nàng trở về Tướng phủ tìm được hộp gỗ tử đàn, nghiên cứu một phen rồi thương lượng với Diệp Lâm.

Hiện tại nàng có lời quan trọng hơn muốn nói với người ủy khuất người ta này. Nếu bây giờ nàng đã xác định tâm ý của mình, liền không khác chế che giấu hào cảm trong lòng nữa: “Vậy từ nay về sau bệ hạ được thoải mái rồi. Từ đại công tử làm sao có thể so sánh với bệ hạ đây?”

Diệp Lâm trực tiếp khẽ nghiêng người, hôn gò má Tô Nghiêu một cái: “A Nghiêu, ngươi nói như vậy, ta rất vui mừng.”

Lần đầu tiên, Tô Nghiêu không có né tránh, nụ cười tràn ngập trong đôi mắt. Diệp Lâm chống lại cặp mắt thu thủy dịu dàng, không khỏi động tình, thò người ra hôn lên đôi môi đỏ mọng, nâng bàn tay thon dài có lực lên, chậm rãi lau cổ tinh khiết trắng nõn của Tô Nghiêu, từ từ nhắm hai mắt lại.

Đây là một cảm giác hoàn toàn khác vừa rồi, hết sức dịu dàng. Tô Nghiêu không nhắm mắt, chỉ cẩn thận nhìn khuôn mặt nam tử tuấn dật đang trầm mê cùng động tình, chỗ nào đó trong lòng dần dần hòa tan hầu như không còn. Thì ra hôn với người mình yêu là một chuyện tốt đẹp như thế này, không biết từ lúc nào, tay Tô Nghiêu đã vòng ra sau lưng Diệp Lâm, hai người ôm chặt nhau không rời, ở dưới ánh đèn như một người.

Có lẽ là cảm nhận được Tô Nghiêu phối hợp, Diệp Lâm càng hôn càng sâu, cho đến khi hai người cũng có chút thở hổn hển, mới lưu luyến tách ra.

Giơ tay lên ôm gương mặt ửng đỏ của người yêu vào trong ngực, Diệp Lâm nhẹ nhàng bật ra một tiếng thở dài, khàn giọng oán trách: “Sớm biết hôm nay, ngươi cần gì phải hành hạ ta như vậy?”

Hả? Tô Nghiêu bị hôn đến thất điên bát đảo toàn thân vô lực, đầu chống đỡ ở trước ngực Diệp Lâm cũng không nhúc nhích, đầu óc lại rất thanh tỉnh, yếu ớt phản bác: “Nói vậy, khi nào ta hành hạ ngươi?”

Người kia cũng không thể chối cãi, ôm nàng chặt hơn chút: “Tô Nghiêu, trước kia mỗi một ngày, ngươi đều hành hạ ta.”

Đúng vậy, nàng chính là hành hạ hắn, biết rõ ràng tình yêu của người này, nhưng thủy chung không chịu tin tưởng, thủy chung đều hoài nghi, hành hạ đến hắn khó chịu, mình cũng không cách nào an lòng. Nếu nàng sớm buông ra những bản khoán kia, sớm thừa nhận thì tốt rồi.....

“Diệp Lâm, ta yêu ngươi.”

Người nọ chợt ngẩn ra, Tô Nghiêu đang tựa vào trước ngực hắn thậm chí cảm thụ được tim người nọ chợt đập nhanh, bịch bịch tất cả đều là ngọt ngào, giọng nói cũng bắt đầu ôn: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói ta yêu ngươi.”

“Không nghe rõ.”

“Ta yêu ngươi, Diệp Lâm.” Tô Nghiêu kiên nhẫn lặp lại, giờ tay vòng lên eo gầy nhưng đầy sức lực của Diệp Lâm.

“Hả?” Người nọ giống như bị đấm, giọng nói đầy căm tức: “A Nghiêu, ngươi lặp lại lần nữa.”

“Ta yêu ngươi.”

Trong đại điện chợt an tĩnh lại, chỉ có tiếng đèn đang đốt vang đùng đùng.

Tô Nghiêu cảm thấy kỳ quái, đang muốn ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nghe thấy Diệp Lâm chợt khàn giọng, nói từng chữ từng câu: “Ta cũng yêu ngươi, Tô Nghiêu. Từ cực kỳ lâu trước kia, liền yêu ngươi.”

Lâu đến, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thăm người thân

Hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, Tô Nghiêu liền gọi Gấm Diên cùng Gấm Thực trang điểm, chuẩn bị trở về Tướng phủ thăm người thân.

Từ đêm đó nàng rời đi, còn chưa từng gặp lại Tô phu nhân và Tô Anh, đến Tô Tự cũng chỉ là ở trong triều đình ngắm nhìn một cái, không trao đổi gì. Mặc dù nàng cũng không phải thật sự là Tô Dao, nhưng thời gian chung đụng lâu như vậy, trong lúc vô tình cũng đặt bọn họ ở trong lòng, nhất là Tô Anh, cũng không biết cô nương này bây giờ thế nào.

Tướng phủ đã sớm nhận được thiệp Hoàng hậu nương nương phải về phủ thăm người thân, nghĩ đến cũng bắt đầu chuẩn bị rất sớm.

Ngồi giữa xe phượng, Tô Nghiêu mặc trang phục long lẫy, chống trán nghĩ tình cảnh đêm qua.

Có lẽ bởi vì lúc trước vẫn quá mức kháng cự, cho nên Diệp Lâm cũng không thể đủ tin tưởng nàng thẳng thắn. Mặc dù đêm qua Tô Dao ở lại tắm diện của Diệp Lâm, nhưng trên thực tế hai người chia phòng mà ngủ, Tô Nghiêu ngủ ở trên giường rộng, Diệp Lâm ngủ ở thư phòng.

Tô Nghiêu có chút xấu hổ, ngồi ở trên giường cũng không biết tay nên để ở nơi nào, trừng mắt nhìn Diệp Lâm thu thập xong tất cả công việc, xoay người đi đến thư phòng, nín nửa ngày rồi cuộc nói một câu: “Thật ra thì..... Ừm..... Thật ra thì ngươi không cần như vậy, giường rộng lớn như vậy, vậy..... Cũng có thể đủ cho hai người ngủ.....”

Để nàng không biết xấu hổ như vậy, chiếm đoạt long sàng của Hoàng đế còn muốn để Hoàng đế ngủ trên sập nhỏ trong thư phòng, nàng vị Hoàng hậu này thật sự hơi quá đáng.

Nghe như thế, Diệp Lâm vốn là trầm mặc đi được một nửa chợt dừng bước, quay người yên lặng nhìn Tô Nghiêu không nói lời nào, trông mắt màu đen đầy lửa suýt nữa thiêu cháy Tô Nghiêu, thấy Tô Nghiêu thất tay áo cúi đầu ngồi ở bên giường, không khỏi cười một tiếng, bước nhanh tới chỗ Tô Nghiêu.

“Tô Nghiêu, người đang mời ta?” Lời còn chưa dứt, người nọ đã khoát tay, đặt Tô Nghiêu ở trên giường, tóc dài vốn là dùng trùm cái đã xoã xuống, trải dài trên hoa văn hình mây.

Người nọ nhìn trên cao nhìn xuống cười chum chim, Tô Nghiêu chợt nhớ tới đêm thành thân ấy, chuyện xảy ra ở trong Phượng Ngô điện khó có thể mở miệng, không biết sao gò má liền từ từ đỏ lên, nói chuyện càng không rõ ràng, lấp ba lấp bắp để lộ ra đáy lòng nàng khẩn trương: “Người..... Người người không thể.....” Không thể giống như ngày đó, muốn nàng làm chuyện như vậy. Vậy coi như cái gì.

Diệp Lâm tỉnh té quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của nàng, trong lòng thoải mái, cười khẽ một tiếng, cúi người hôn mi tâm Tô Nghiêu một cái, cười như không cười nói: “Tô Nghiêu, ta sẽ không làm thế với người, trừ phi, bản thân người nguyện đến trong lòng ta.”

Lời nói cần nói, người đang đề ở trên người Tô Nghiêu nhẹ nhàng đứng dậy, ưu nhã sửa ống tay áo không quay đầu lại đi đến thư phòng.

Tô Nghiêu có thể lưu lại, hẳn tự nhiên thật vui mừng, nhưng Diệp Lâm cũng biết, nếu là nằm ở trên một cái giường với Tô Dao, hẳn tuyệt đối không làm được có mặt không có trong, khắc chế lực chú ý đặt trên người Tô Nghiêu, vậy tương đương với lẽ, Tô Nghiêu không để ý, nhưng hẳn để ý.

Tro mắt nhìn bóng lưng cao lớn của Diệp Lâm biến mất ở cửa thư phòng, Tô Nghiêu há miệng, rốt cuộc không thể phát ra một chút tiếng. Diệp Lâm đi như vậy? Là nàng vừa nói lời có nghĩa khác sao? Bất luận là Tô Dao hay là Tô Nghiêu, nàng thật chưa từng thân mật với người nào giống như cùng Diệp Lâm như vậy, nàng cũng chỉ là..... Chẳng qua là xấu hổ mà!

Than thở một tiếng quay người vui mặt ở gối nằm mềm mại, Tô Nghiêu hối hận cực kỳ đả đắm, làm sao bây giờ? Để nàng ôm gối đầu đi thư phòng tìm Diệp Lâm? Nàng làm không được! Trong ngày thường người này tẩy máy tay chân tập mãi thành thói quen, thế nào đến lúc này chợt cảm dục!

Không biết đã qua bao lâu, Tô Nghiêu mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Một đêm này nàng ngủ hết sức thoải mái, ngay cả khi Diệp Lâm dậy sớm vào triều cũng không biết, người nọ đứng ở đầu giường nàng một lát, mới rón rén buông từng tầng rèm che xuống, cực kỳ chặt chẽ.

Đội nàng tỉnh ngủ dậy, người nọ đã đi, về mặt Gấm Thực và Gấm Diên mập mờ chờ ở cửa, đội Tô Nghiêu vén rèm lên thò đầu ra, mới bước nhanh vào, cười hâu hụ Tô Nghiêu thay quần áo.

Tô Nghiêu bị đáng về mập mờ này của họ làm cho cả người không được tự nhiên, ảo não trong lòng còn chưa tan đi hề, cau mày nói: “Các người bày ra về mặt này là như thế nào?”

Gấm Thực là lão nhân trong cung, biết nhiều hơn Gấm Diên, mặt mũi cũng không còn mỏng như Gấm Diên, Tô Nghiêu hỏi như thế, nàng liền giong già hỏi đáp: “Nương nương không biết, trong hoàng cung này có một quy củ bất thành văn, từ lúc Thánh Tổ bắt đầu, chưa bao giờ có tiền lệ bệ hạ làm hạnh hậu phi ở tam điện, nếu không phải bệ hạ cực kỳ yêu nương nương, làm sao sẽ để nương nương ở lại trong tam điện?”

Đêm qua Hoàng hậu nương nương hung hăng tìm bệ hạ cãi vã, bệ hạ lại thô lỗ kéo nương nương vào đại điện, hạ nhân bọn họ đều cho là xảy ra chuyện lớn rồi, nào nghĩ tới, vợ chồng son đầu giường gây gỗ cuối giường hợp, sẽ không có chuyện đêm qua.

Gấm Diên cũng nháy mắt giao hoạt nói: “Lúc sớm trước khi bệ hạ lên triều, còn dặn tụi nô tỳ cẩn thận chút, chớ ảnh hưởng đến nương nương nghỉ ngơi. Khó được bệ hạ sẵn sóc như thế, trong lòng đều là nương nương đấy.”

Tô Nghiêu:.....

Họ thật đúng là..... Suy nghĩ trong đầu rất phong phú.

Không nói chuyện cũ, chẳng lẽ bởi vì chưa từng có tiền lệ, cho nên Diệp Lâm mới..... Tô Nghiêu lắc đầu một cái xoá những ý nghĩ trong đầu kia, gào thét một tiếng lau trán.

Trong lúc ảo não xe phượng đã đến cửa Tướng phủ, Tô Nghiêu được Gấm Diên nâng đỡ nhìn như đoan trang nhưng kì thực khó khăn xuống liền, chạm mặt liền thấy cả nhà Tô gia thẳng tắp đứng ở cửa. Nàng vừa lộ mặt, mọi người liền cúi người hành lễ, cho dù là Tô Tự dưới một người trên vạn người, lúc này cũng chỉ được khom lưng cúi đầu hành lễ với Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu mắt thấy trong ngày thường Tô phu nhân cũng không bày ra tình cảm gì lại lặng lẽ đỏ mặt, trong lòng cũng dâng lên mấy phần cảm động. Nàng thấy thái độ của Tô phu nhân đối đãi Tô Dao, cũng chỉ là tuyệt không thể cho Tô gia mất mặt, sẽ bày ra vẻ mặt nghiêm nghị (lại nói Tô Tự cũng không phải là như vậy), thật là qua xa cách, mới thấy được một vị đương gia chủ mẫu tính tình thật thà.

Ánh mắt dời đi một chút, ở bên cạnh Tô phu nhân, chính là Tô Anh mà nàng rất nhớ, tiểu nha đầu vẫn giống như trước xinh đẹp đáng yêu như vậy, một đôi mắt to nhìn xung quanh, phát hiện Tô Nghiêu cũng nhìn nàng, lập tức mi phi sắc vũ.

Tô Nghiêu gật đầu với Tô Anh một cái, tầm mắt lại quét đến nam tử xa lạ bên cạnh Tô Anh, mặt mày giống Tô Dao đến mấy phần, ánh mắt nhìn về phía nàng dịu dàng cưng chiều, nghĩ đến chính là người không lâu trước bị Tô Tự kéo từ Nhục súc về Trường Ninh, ca ca của nàng, Tô Giác.

Nghe nói Tô Giác vừa đến Trường Ninh liền bị an bài vào Thượng Thư Tỉnh, hôm nay cũng là một Hộ Bộ Thị Lang không lớn không nhỏ rồi, trong ngày thường cũng có thể giúp đỡ Tô Tự một chút.

Từ xưa triều đình và hậu cung liên lạc cực kỳ chặt chẽ, Tô Nghiêu không cầu người này có thể giúp nàng —— nói đến nàng cũng hoàn toàn không cần —— chỉ cầu hẳn không gây thêm phiền hà cho Diệp Lâm là tốt rồi. Bây giờ Tô gia đã giao thiệp với triều đình quá nhiều, tuyệt đối không thể giống như trước thờ ơ với thế lực trong Trường Ninh, nàng không hy vọng Tô gia trở thành Nhiếp Chính vương phủ thứ hai, huống chi Nhiếp Chính vương phủ hiện nay vẫn là một cái gai độc trong mắt Diệp Lâm, một ngày không rút ra, liền một ngày không được an bình.

Khách sáo hàn huyền qua, Tô Nghiêu trở về khuê phòng trước khi xuất giá, cho hạ nhân lui ra, khua khua gỗ gõ tìm kiếm hộp gỗ tử đàn.

Nếu sau khi Tô Dao tự vẫn người Tô gia không ai thấy qua cái hộp kia, chắc hẳn nhất định là giấu ở nơi nào đó, nhưng nàng không có trí nhớ của Tô Dao, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm dò xét khắp nơi.

Cả một buổi chiều, Tô Nghiêu ở trong khuê phòng Tô Dao bận rộn, đầu đầy mồ hôi cũng không tìm được bất kỳ dấu vết gì, trong lúc nhất thời có chút nổi giận. Chỉ là rất nhanh, Tô Nghiêu nhớ tới một người.

Người Gấm Diên nói năng thận trọng, Tô phu nhân không hề không đề cập tới, Cẩm Sát.

Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu chột cao giọng, gọi Gấm Diên canh giữ ở bên ngoài vào phòng, nói ngay vào điểm chính: “Người còn nhớ rõ Cẩm Sát ở nơi nào tự vẫn không?”

Gấm Diên nào nghĩ tới Hoàng hậu nương nương một người ở trong phòng sôi trào cả một buổi chiều, sau khi gọi nàng vào câu nói đầu tiên là hỏi Cẩm Sát, chân mềm nhũn “Bùm” một tiếng quỵ xuống, xin tha: “Nô tỳ thật không biết vì sao hôm đó nương nương phải làm như vậy..... Nương nương tha cho nô tỳ đi!”

Nàng là lũ lụt thú dữ sao? Tô Nghiêu bắt đắc dĩ lau mi tâm, khẽ không kiên nhẫn nói: “Bồn cung hỏi người, Cẩm Sát chết ở nơi nào, có liên quan gì với người, người nói thẳng là được. Thế nào, liên điều này cũng không nói được rồi hả?”

Lúc này Gấm Diên mới thở phào nhẹ nhõm, bò dậy mời Tô Nghiêu đi đến, một mặt đi, còn một mặt lẩm bẩm: “Thân thể nương nương ngàn vàng, làm sao có thể tới phòng hạ nhân, hoàn hảo Cẩm Sát tỳ tỳ ở trong Lê viện, nếu không nếu có cái gì đụng phải nương nương, hồi cung bệ hạ nhất định là muốn thiên đao vạn quả nô tỳ.”

Tô Nghiêu chỉ coi trong ngày thường làm hư Gấm Diên, nàng ta oán trách cũng liền chỉ cho rằng gió bên tai, chẳng hề để vào trong lòng, đi theo Gấm Diên qua bảy lần quặt tám lần rẽ đi đến một tiểu viện vắng vẻ, ngược lại liếc mắt liền nhìn thấy cây lê cảnh lá sum xuê kia.

Gấm Diên dừng bước, chỉ vào cây lê này quay đầu nói với Tô Nghiêu: “Chính là chỗ này, Cẩm Sát tỳ tỳ chính là tự vẫn dưới gốc cây lê này.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, quan sát từ trên xuống dưới một phen, giống như vô ý hỏi: “Người có biết, hôm đó trước khi Cẩm Sát tự vẫn, có từng trở lại phòng hạ nhân không?”

“Việc này nô tỳ không biết.” Gấm Diên nói thật, khi đó tất cả mọi người vội vàng cứu đại tiểu thư uống thuốc độc tự vẫn, nào có người để ý một tiểu nha đầu chết sống đâu rồi, ngay cả thi thể Cẩm Sát, cũng là đến buổi trưa ngày hôm sau mới bị phát hiện. Chỉ là: “Khi đó nô tỳ đúng lúc ở chung phòng với Cẩm Sát tỳ tỳ, lúc trở về đồ chưa bị động qua, nghĩ đến chắc là không có.”

Tô Nghiêu gật đầu một cái, trong lòng đại khái có một ý tưởng, chột chỉ một chỗ trên mặt đất dưới gốc cây kia, nói: “Tìm hai người, đào chỗ này lên.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hồng trần

Gấm Diên sớm đã thành thói quen với hành vi cổ quái của nương nương nhà nàng, cũng không hỏi nguyên nhân, lĩnh chỉ liền quay người đi tìm người đến đào đất. Tô Nghiêu một người đứng dưới cây lê một lát, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Tự vẫn mà chết..... Rốt cuộc Cẩm Sát biết chút ít gì, cần bỏ mệnh để che giấu đây? Tô Dao à Tô Dao, luôn cho nàng vấn đề khó khăn.

Gấm Diên mang theo mấy người làm trở lại sân nhỏ thì cũng chỉ nhìn thấy Hoàng hậu nương nương một người không nhúc nhích đứng ở dưới cây lê, áo bào hoa lệ trong gió, vù vù bị nâng lên, cả người lại đứng nghiêm, ngược đầu không biết nhìn gì.

Cũng không biết đứng thế này có thể rất khó chịu không? Cẩm Sát à, người biết ta tới xem người à..... Không phải Tô Dao, không phải đại tiểu thư người dùng tánh mạng bảo vệ, là ta, tới thăm người.

Mấy người làm có thân thể cường tráng cũng không biết tại sao Hoàng hậu nương nương tôn quý muốn đào đất, cây lê này cũng là cây lê trăm năm rồi, mặc dù sinh trưởng ở chỗ của hạ nhân, nhưng nếu đã thương cây, cũng không tốt, vì vậy xuống tay cũng có chút nhẹ, ước chừng đào có một nén nhang, mắt thấy được mấy thước sâu, cũng không đào được thứ gì. Chỉ là Hoàng hậu nương nương đứng ở một bên nhìn, bọn họ cũng không tiện dừng tay, đào bới dừng một chút, thỉnh thoảng giương mắt nhìn Tô Nghiêu, không biết nàng là có ý gì.

Gấm Diên đi lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Nương nương, nơi này gió lớn, nô tỳ dìu nương nương qua bên trong đình nghỉ ngơi lúc, nếu bọn họ tìm được, tự nhiên sẽ tới bẩm báo.”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái. Không có..... Chẳng lẽ nàng đã đoán sai? Tô Nghiêu cau mày vây quanh cây lê kia vòng vo vài vòng, nhìn chung quanh một chút, lại chỉ một chỗ nói: “Đào nơi này.”

Bọn gia bộc không nhiều lời, từ trong cái hồ kia bò ra ngoài, liền nhếch mép đào xuống. Lần này, không bao lâu, liền “Cạch” một tiếng, đào được một vật.

Hoàng hậu nương nương vẫn chấp tay đứng ở một bên nhìn bọn họ, hần chằm chằm đứng lên, gạt lông mày xinh đẹp, nói: “Đào được cái gì? Lấy ra.”

Mấy gia nô không dám chậm trễ, vội vàng nhảy vào trong hầm đào vật ra, là một hộp gỗ lớn thô ráp, phía trên có một khóa sắt lớn, thấy thế nào đều là làm ẩu, không có lý kỳ gì. Tô Nghiêu ngược lại sờ cảm đưa mắt nhìn một lúc lâu, chỉ khóa lớn, nói: “Ai có thể cạy ra, có thưởng lớn.”

Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương là tới tìm bảo vật. Một gia nô nghe nói Tô Nghiêu chỉ thị, liền xoay chùy gỗ.

Không lâu lắm, khóa lớn liền bị gõ nát bấy, Gấm Diên cơ trí, vừa thấy Tô Nghiêu đang cau mày giãn ra, thì biết rõ lần này là tìm đúng rồi, vội vàng đưa tay mở hộp lớn ra, lấy ra một vật bị bọc trong quần áo cũ.

Giương mắt nhìn Tô Nghiêu, được đồng ý, Gấm Diên liền lột bọc quần áo cũ ra, không ngoài dự liệu của Tô Nghiêu lấy ra một hộp gỗ từ đàn.

Gấm Diên cầm cái hộp kia tay không khỏi run một cái, giờ mới hiểu được Tô Nghiêu tới làm gì, cái hộp này không phải là khi đó Cẩm Sát tỷ tỷ lấy đi, hai ngày trước Hoàng hậu nương nương mới hỏi chính là cái hộp gỗ từ đàn này.

Cái hộp kia quả nhiên đang khóa, Tô Nghiêu lấy cái hộp tới, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận, cũng không nhìn ra một chút gì nữa, lại mệnh Gấm Diên cẩn thận xem xét hộp gỗ lớn một phen, cũng không thấy thanh trâm cài tóc kiểu chia khóa trong mộng.

Tô Nghiêu không có kiên nhẫn, có lòng dạ muốn mở hộp ra, sai người làm tới đập ổ khóa, mấy người làm thay nhau thử một chút, hoàn toàn không có một người đập mở, trong đó có một người làm hiểu sơ Cơ quan thuật, cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở: “Nương nương, nô tài thấy cái hộp này được chế tác tinh tế, cũng không phải là cạy mạnh mà mở ra được, nếu gõ, sợ rằng phải khởi động cơ quan, gì đó bên trong có thể bị hủy sạch.”

Tô Nghiêu vừa nghe sợ hết hồn, vội vàng gọi mấy người làm ngừng tay lại, cẩn thận hỏi: “Người nếu hiểu sơ Cơ quan thuật, có biết cơ quan này phải giải khai thế nào không?”

Không ngờ người làm kia cũng túng, lắc đầu nói: “Nô tài thô bỉ.”

Tô Nghiêu:.....

Chỉ là có thể tìm được hộp gỗ từ đàn này, nàng đã không ủng công chuyện này, mặc dù không thể lập tức mở ra, nhưng người tài ba chung quy vẫn có, mang về trong hoàng cung từ từ suy nghĩ ngược lại cũng không có cái gì. Dù sao Diệp Lâm rất ít đến tìm nàng, trong ngày nàng cũng rồi rãnh không có việc làm.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy, gọi Gấm Diên mang hộp gỗ từ đàn về khuê phòng, liền gọi mấy người làm lấp hai hố kia.

Không ngờ còn chưa đi đến khuê phòng, chạm mặt Tô Tự mới từ thư phòng làm việc trở về.

Cho tới bây giờ nàng và Tô Tự không có gì tốt để nói, thấy Tô Tự hành lễ, cũng chỉ trình thức hóa nâng hần lên, nói tiếng “Phụ thân” dễ tính, nào biết vừa đỡ Tô Tự dậy, chỉ nghe thấy Tô Tự chột thờ dài, nói: “Những này qua người nhất định là cực hận ta.”

Tô Nghiêu ngẩn ra, nàng không có cảm tình gì với Tô Tự, nhưng cũng tuyệt đối chưa nói tới hận, nhiều lắm là không có tình cảm, trước coi hần như là một cấp trên không chọc nổi thôi. Ngày hôm trước ở trên triều đình gặp được hần, bỏ thân phận nữ nhi Tô thị, ngược lại đối với Tô Tự nhiều hơn mấy phần tán thưởng.

Đây là một người tài ba chí sĩ, cuộc sống Nhược suất hậu đãi bình tĩnh, hần vốn không cần xuất sĩ, càng là không cần mạo hiểm nguy hiểm đứng ở phía Đông cung lúc ấy không có thể. Làm gia chủ Tô thị cùng tác phong làm việc phiêu diêu trong triều đình, đối với Tô Tự mà nói, vốn không có cái gì khó. Thậm chí người trước càng thêm thanh thản. Hần nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy trốn đi giang hồ, so với Khổng Minh thật ra thì không kém ở nơi nào, nghĩ đến cũng đúng có một lần tế thế tình hoài. Nếu nói là kém, cũng chỉ là bởi vì hần coi nữ nhi của mình như công cụ thôi. Cổ nhân, may là đại nho đương thời, tư tưởng quan niệm hầu như không thể giống nàng, Tô Nghiêu tạm thời cũng có thể tha thứ.

Vì vậy, Tô Nghiêu vội vàng phủ nhận nói: “Phụ thân nói quá lời. A Dao chưa từng hận qua phụ thân.”

Làm sao Tô Tự sẽ tin tưởng?

“Ngày trước người và Thế tử Nhiếp Chính vương ở cùng một chỗ, là cha phân đối, tiếc rằng tính tình người quá không tốt, luôn không chịu nghe, sau thái tử điện hạ chọn trúng người, là cha không có biện pháp.....” Đây coi như là lần đầu sau khi Tô Nghiêu tỉnh lại nghe Tô Tự ôn hòa cùng nàng nói chuyện gặt đầu một cái, chỉ thấy Tô Tự tiếp tục nói: “Tô gia ta mặc dù từ trước đến giờ không quan tâm thế sự, nhưng khí phách người đọc sách vẫn là thời đại tương truyền, người của Tô gia, cần phân rõ đúng sai.”

Tô Nghiêu cười lên, tiếp lời Tô Tự nói, hỏi ngược lại: “Phụ thân nói đúng sai, xin hỏi phụ thân, mọi chuyện thiên hạ này, đến tốt cùng như thế nào là đúng, như thế nào là sai? Có phải tất cả mọi thứ cũng phân biệt rõ ràng không?”

Không đợi Tô Tự trả lời, Tô Nghiêu đã tự hỏi tự đáp: “Bất luận phụ thân đáp lại như thế nào, a Nghiêu cảm giác, chuyện tình thế gian này, hỗn loạn ngược lại chiếm đa số, nơi nào phân rõ đen trắng. Phụ thân nói xong ý tứ A Dao hiểu, hôm nay A Dao đã là Hoàng hậu, nên gánh trách nhiệm tự nhiên tuyệt sẽ không đẩy, ngày trước A Dao không hiểu chuyện, nhưng phụ thân không phải biết không, a Nghiêu là người chết qua một lần, A Dao ngày trước đã mai táng ở quá khứ, từ nay về sau, a Nghiêu nhất định sẽ một lòng một dạ phụ tá bệ hạ, không làm phụ thân bận tâm.”

Huống chi bây giờ nàng đã biết tâm ý của mình, biết mình muốn làm cái gì, cũng không tự nhiên nghĩ rồi Diệp Lâm. Nhắc tới cũng kỳ quái, giống nhau đều là người thô sinh thô trưởng, cùng Diệp Lâm ở chung một chỗ, ngược lại càng thêm nhẹ nhõm, có lúc Tô Nghiêu thậm chí quên họ vốn là hai thời đại, không che đậy miệng người kia cũng không tại ý lắm, giống như tập mãi thành quen.

Tô Nghiêu làm sao biết, người nọ đã trải qua một đời, đã sớm không giống thái tử Diệp Lâm lúc trước.

Nhìn Tô Tự kinh ngạc, Tô Nghiêu cười thừa nhận: “Không sai, ta đều nghĩ tới. Phụ thân, vì sao người phải lừa gạt, ta vốn không phải bị bệnh, mà là tự vẫn. Lúc trước quên rất nhiều việc, thật ra thì phụ thân cũng biết đến không phải sao?”

Nàng vẫn còn cho là mình diễn không tệ, mới đến cũng không bị hoài nghi, thì ra là bọn họ đã khiến nàng mất trí nhớ, dụ dỗ lừa gạt để cho nàng cho là mình nên sống thành một dáng vẻ nào đó, thật ra thì không phải vậy, Tô Dao là một cô nương có chủ kiến, tính tình cương liệt, nàng tuyệt không giống như Tô Nghiêu tưởng tượng lúc trước, là một đại gia khuê tú không ra cổng trước không bước cổng trong. Nàng cho là mình quá mức tùy tiện, nào biết Tô Dao thật ra thì càng sâu hơn nàng.

Tô Tự nghe Tô Nghiêu cười dùng giọng chẳng hề để ý nói ra những thứ này, trong lòng cảm thấy nặng nề, cho là có thể giấu giếm, nào biết, thế gian này nào có chuyện thật có thể chôn sâu, phạm là chân tướng, cuối cùng phải bại lộ dưới ánh mặt trời.

Chỉ là bọn hắn cũng hoàn toàn vì mình, càng là vì Tô Nghiêu: “Người tỉnh lại gì cũng không nhớ, vì phụ cùng mẫu thân người đúng là thờ phào nhẹ nhõm, dù sao dùng qua Say hồng trần nhiều như vậy còn có thể cứu trở về, cũng là chưa từng có. Sau khi tỉnh lại thân thể người liền cực yếu, ta và mẫu thân người nghĩ hết biện pháp bồi bổ người, cũng chưa thấy hiệu quả gì. Khi đó cũng định lui hôn sự của người và thái tử điện hạ, dù sao thái tử điện hạ cũng không hết sức mưu cầu danh lợi, không ngờ rằng người ở đường ranh sống chết đi một lượt, lại thấy khỏe hơn, lúc này mới theo thì ra là tính toán, không ngờ tiền để đi ngược lại.”

Tô Tự thật móc tim móc phổi nói với Tô Nghiêu lời này, nhưng Tô Nghiêu để ngoài tai nửa sau, bởi vì thật sự nghe được chuyện quá mức khiếp sợ—— Tô Dao ban đầu tự vẫn, thế nhưng là do Say hồng trần sao?

Loại độc được có tên mỹ lệ mộng ảo như thế nàng thấy qua trên không ít sách, đó là một loại độc chỉ tồn tại trong truyền thuyết, vô sắc vô vị, nếu dung ít trong lâu dài, người dùng sẽ đắm chìm trong mộng đẹp, càng ngày càng dài, cho đến cuối cùng không hề tỉnh lại.

Không có ai thử qua một lần nuốt vào nhiều Say hồng trần sẽ có kết quả gì, cho dù có, cũng không người nào biết sau khi uống đến tốt cùng thì thế nào. Chỉ là hiện tại, Tô Nghiêu biết, Tô Dao chết rồi, chết ở trong mộng đẹp cuộc sống hạnh phúc của nàng và Phong Diệp không có chút trở ngại đi chung với nhau, liền ngủ bất tỉnh.

Nàng cho mình lựa chọn kiểu chết mỹ lệ nhất hoàn mỹ nhất, nàng dùng cái chết để chứng minh lòng mình với Phong Diệp, chỉ là không ngờ, nàng tới.

Nhưng Say hồng trần đã sớm thất truyền, chỉ tồn tại ở truyền thuyết, làm sao có thể đến tay một đại tiểu thư thư hương thế gia? Người nào cho nàng Say hồng trần, là ai giật dây nàng?

Nếu như là Phong Diệp cho nàng, vậy tại sao sau khi Tô Dao chết, thế nhưng hắn lại không chết vì tình.

Thấy Tô Nghiêu nhìn chằm chằm một chỗ ngăn người, ánh mắt cũng không tập trung, trong lòng Tô Tự có chút không nắm chắc, không biết người này lại nghĩ tới điều gì, lên tiếng hỏi, cũng không thấy trả lời, không khỏi giơ tay lên khe khẽ đẩy Tô Nghiêu.

Nhìn thấy khuôn mặt nghi hoặc, Tô Nghiêu hỏi: “Phụ thân làm sao biết, A Dao dung Say hồng trần?”

Vô sắc vô vị, kiểm tra không ra, không có biểu hiện tâm thương khi trúng Say hồng trần, như vậy, làm sao Tô Tự biết đây?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Gặp nhau ban đêm

“Làm sao phụ thân biết, a Nghiêu trúng say hồng trần?”

Lời Tô Nghiêu nhẹ nhàng rơi vào tai Tô Tự, người sau không để ý nàng đặt chú ý ở điểm này, trầm mặc chốc lát mới buồn bã nói: “Người chính là như thế, mọi sự đều gạt cha và mẫu thân người. Nếu không phải khi đó mạng người sắp mất, ta tự mình đi phủ trưởng công chúa Hoài Dương xin Từ đại công tử tới đây cứu giúp, lại xin hắn giữ kín như bưng, tại sao có thể thuận lợi đi tới hôm nay?”

Hắn là Từ Thận Ngôn? Cả chuyện này hắn cũng dính dấp, khi đó ánh mắt còn có thể xa lạ, thoáng như mới gặp gỡ, lòng gạt nàng thật là khổ. Quả nhiên toàn thân người này đều là bí ẩn, xem ra đêm đó nếu không phải bị Diệp Lâm cắt đứt, nàng sẽ biết càng nhiều chuyện hơn. Nàng vốn cảm thấy Diệp Lâm không thích nàng và Từ Thận Ngôn lui tới, cũng liền duy trì quan hệ nhạt với người nọ là tốt rồi, có thể xem ra, người này cùng Tô Dao rồi rắm, cùng mình rồi rắm, so với nàng tưởng tượng phải sâu nhiều lắm.

“Ngày trước a Nghiêu ở trong phủ ăn được thiện, cũng là từ tay Từ đại công tử?”

Tô Tự gật đầu một cái, nhắc nhở: “Từ đại công tử trạch tâm nhân hậu, giúp đỡ người rất nhiều, ngày sau trong triều đình nếu cần người hiệp trợ, liền hết sức giúp đỡ, chớ để quên người ta là tốt.”

Tô Nghiêu gật đầu đồng ý, ngày trước nàng vẫn cảm thấy Tô Tự là người lạnh nhạt, chỉ coi nàng là con cò trong tay, trong lòng bất phần. Nhưng cho đến một ngày này, nàng mới biết, Tô Tự dễ dàng tha thứ Tô Dao hơi nhiều, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nàng cũng chỉ là một người ngoài mượn xác hoàn hồn, tại sao có tư cách đi oán hận Tô Tự.

Nói đến đây, Tô Nghiêu chợt “Bùm” một tiếng quỳ xuống, thành tâm thực lòng xin lỗi nói: “Phụ thân dụng tâm lương khổ, A Dao cũng không để ý tới hiểu phụ thân, là lỗi của A Dao. Ngày trước đủ loại, kính xin phụ thân tha thứ A Dao.”

Tô Tự vui mừng nâng nàng dậy, trầm giọng thở dài nói: “Người có tâm hồi cải, là cha liền yên tâm. Người là Hoàng hậu đương triều, lạy trời quỳ xuống đất, làm sao có thể quỳ với cha, này chẳng lẽ không phải muốn cha chết sao?”

Tô Nghiêu lúc này mới bị hắn đỡ đứng dậy, lại nói mấy câu, mới vừa trở về khuê phòng. Tô Nghiêu vốn không phải người cá khéo ứng thù, cả ngày theo lễ chế ứng phó, không khỏi có chút cảm thấy mệt mỏi, mặc dù trước mắt còn có một chuyện chưa hoàn tất, nhưng tâm nàng lớn, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, chỉ chờ ngày mai thức dậy lại tính toán sau, vì vậy ở trên giường ngủ gà ngủ gật. Nhưng Tô Nghiêu chưa từng lường trước, một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ.

Nghe được tiếng động thì đã là nửa đêm, Tô Nghiêu từ trong mộng thức tỉnh, nửa mở ánh mắt mơ hồ liếc thấy một người đứng bên cửa sổ, giật thót mình, liền toát ra một hồi mồ hôi lạnh, quay chân lật người ngồi dậy, trầm giọng nói: “Người nào?!”

Nàng nhớ rõ ràng mình đã từng báo cho Tô Tự Tướng phủ cần tăng cường phòng bị, thế nào vừa mới trở lại, liền gặp phải có người vào khuê phòng. Lúc này không giống ngày xưa, nàng không chỉ riêng là đại tiểu thư Tướng phủ, càng là Hoàng hậu một triều đại, nghĩ đến người mơ ước tánh mạng nàng cũng không phải số ít, nếu nàng ở nhà mẹ mình bị đâm, ngược lại chuyện cười.

Đang kỳ quái a Cửu thế nào không xuất hiện, người nọ lật người từ cửa sổ nhảy qua, chỉ để lại bóng dáng dưới ánh trăng, Trúc Diệp Thanh tín tiên.

Tô Nghiêu nheo mắt trong lòng cảnh giác càng sâu, chỉ cảm thấy người nọ nhìn quen mắt, đang lúc mặc y phục táp đi giày tới bên cửa sổ, đầu tiên làm cũng không phải là cầm tín tiên kia lên, ngược lại là nhìn quanh ngoài cửa sổ, khi thấy nơi xa có một bóng người cao lớn dừng chân quay đầu lại hướng bên này ngăm nhìn, Tô Nghiêu cả kinh, áo khoác rơi xuống đến đầu vai.

Người này, không đi cửa chính chỉ biết là nhảy cửa sổ, Tô Nghiêu tránh không kịp Thế tử Nhiếp Chính vương, Phong Diệp.

Hắn lại tới làm gì. Chẳng lẽ còn không chết tâm, còn chưa rõ, nàng đã là Hoàng hậu, giữa bọn họ vĩnh viễn sẽ không khả năng sao? Đêm khuya riêng tư gặp, nếu truyền tới bên ngoài, để cho người khác suy nghĩ như thế nào.

Tô Nghiêu vươn tay kéo cửa chớp, lúc này mới nhận tín tiên, mượn ánh trăng nhìn kỹ.

Tín tiên rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ, viết mạnh mẽ có lực: “Đến vườn hoa.”

Đến vườn hoa? Thế nào, người này thật đúng là tính toán cùng với nàng diễn “Mẫu Đan đình” sao? Chỉ tiếc hắn tuy có tâm làm Liễu Mộc Mai, nàng lại không muốn trở thành một Đỗ Lệ.

Chỉ là đó cũng chỉ là ý tưởng nhất thời, cẩn thận nghĩ đến, Tô Nghiêu cũng không mạo hiểm với người đến Tướng phủ chỉ là muốn cùng nàng chung tុt tiền duyên. Lại nói lần trước khi Liễu Mộc Lan vào cung, họ cũng coi là không nể mặt mũi, cây kim so với cọng râu, khi đó hắn một phép khích tướng để nàng chủ động thu Liễu Mộc Lan vào hoàng cung, lúc này lại muốn lợi dụng nàng làm cái gì. Tới nay nếu không phải nàng đến nơi hẹn, còn không biết người này lại muốn làm ra cái gì đến bức nàng đi vào khuôn khổ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Nghiêu vẫn quyết định tự mình mạo hiểm đi vườn hoa dò xét đến cùng. Lúc này nàng giọng nói đi kêu a Cửu, không ngờ kêu mấy tiếng, cũng không thấy bóng a Cửu.

Nàng vẫn cho là làm một Ảnh Vệ, a Cửu sẽ thời khắc canh giữ ở bên người nàng, vì vậy cũng chưa từng hoài nghi, này từng muốn nàng hẳn là không có

ở đây. Trong lòng vì vậy đổ mồ hôi lạnh, sợ nếu Phong Diệp không rời đi, muốn nàng làm những gì, tay trời gà không chặt lại không có bất kỳ chuẩn bị gì, nàng chỉ sợ cũng là không có lực phản kháng.

Trong vườn hoa Tường phủ, giống như trước ngày vẫn an tĩnh. Tô gia là rất có tâm tư tình điều thư hương thế gia, bất luận là trong phủ hay là Nhực Suối Tô Trạch, một năm bốn mùa vĩnh viễn đều có hoa tươi, lúc này đã là giữa mùa hạ, trong sân Dạ Lai Hương tản ra hương mê người chìm đắm, không cẩn thận liền nghĩ về quá khứ.

Phong Diệp thẳng tắp đứng ở trong một bụi Dạ Lai Hương màu hồng, trên vai cũng rơi đầy ánh trăng, trong đôi mắt hồ ly bình thường giao hoạt tràn đầy ánh trăng, bỗng chốc nhớ tới hai năm trước vào ban đêm ở Nhực Suối.

Khi đó A Dao không phải là Hoàng hậu cao cao tại thượng, chỉ là đại tiểu thư thông minh nhất cũng không tốt nhất của Tô thị, trên người không chút nào về quý tộc của các cô nương thành Trường Trữ Thành, ngược lại hết sức sáng sủa hoạt bát, ánh mắt như nước long lanh mỗi ngày huyền diệu vòng tới vòng lui, nghịch ngợm đều nhiều hơn người khác.

Hắn đã không rõ mình thất thủ khi nào, ở bên người nàng quá lâu, khó mà tránh khỏi bị nàng hấp dẫn. Tô Dao chính là yêu tinh sinh trưởng ở hương dã, lơ đãng sẽ hấp dẫn, lại đảo mắt vút bỏ.

Ngày trước hắn và Diệp Lâm cũng là tình như tay chân huynh đệ. Diệp Lâm thuở nhỏ nuôi ở Phong phủ, cùng tuổi với hắn, chênh lệch chỉ là một tháng, cũng đều là thiếu niên nhỏ thông tuệ tuyệt luân, cả ngày như hình với bóng, giống như một người. Khi đó hắn cho là mình và Diệp Lâm sẽ như cha và Hoàng đế bệ hạ, sóng vai coi chừng giang sơn này. Có lẽ bọn họ so cha và bệ hạ hơn may mắn chút, bởi vì Diệp Lâm vừa sinh ra chính là thái tử và cùng tôn quý, trực tiếp bớt đi phiền phức bị đoạt đích tranh vị.

Khi đó hắn làm sao lại nghĩ đến, chính là cái tay này, sẽ cùng hắn tranh đoạt thiên hạ này.

Hắn vốn chưa từng nghĩ tới, cũng không cảm thấy sẽ có ngày bất hoà với Diệp Lâm, cho đến năm chín tuổi, cái gì cũng thay đổi.

Mùa thu một năm kia, Hoàng hậu cô cô luôn dịu dàng đoan trang đột nhiên thay đổi, mặc dù là dáng vẻ bình tĩnh như cũ, nhưng thậm chí ngay cả hắn đều có thể dễ dàng ở trong mắt nàng thấy bất chấp tất cả, muốn hủy diệt điên cuồng. Một ngày kia, hắn đến hoàng cung tìm Diệp Lâm, lại bị Hoàng hậu cô cô lạnh lẽo kéo đến Phượng Ngô điện, hỏi hắn có muốn làm Hoàng đế không.

Lúc đó hắn liền sợ quá khóc, về nói lại cho cha của mình. Phong gia mấy đời trung lương, không bao giờ có tâm tư bất chính. Thuở nhỏ phụ thân liền dạy hắn trung quân ái quốc, muốn tu tập võ nghệ và chính vụ thật tốt, muốn phụ tá Diệp Lâm, cùng hắn coi chừng giang sơn, giống như phụ thân và bệ hạ. Hắn nơi nào nghe qua lời nói đại nghịch như vậy, có muốn làm Hoàng đế? Ngồi vị Hoàng đế là của Diệp Lâm, trời sinh chính là Diệp Lâm, vì sao hắn phải suy nghĩ?

Phong Diệp còn nhớ rõ nét mặt của phụ thân khi đó, nhớ phụ thân hắn thở dài một tiếng, rồi cuộc quyết định đưa hắn đến Nhực Suối học tập, cách xa vòng xoáy thị phi.

Đáng tiếc trời tính không bằng người tính, không ngờ hắn với Tô Dao lâu ngày sinh tình, cũng đã không thể đưa mắt rời đi.

Sau đó thì sao, chưa bao giờ hắn nghĩ tới muốn cùng Diệp Lâm tranh đoạt lại bị Diệp Lâm đoạt đi người trong lòng của hắn. Hắn tại Nhực Suối nghe nói Diệp Lâm chỉ cùng Tô Dao gặp mặt một lần liền cầu bệ hạ tứ hôn, hắn còn chưa tin.

Cho đến hi phụ thân viết thư, để hắn cắt đứt niệm tưởng với Tô Dao, hắn mới tin tưởng, thì ra là thật. Hắn coi thái tử điện hạ như huynh đệ, thế nhưng thoải mái đoạt người yêu của hắn.

Hắn nhớ tới năm đó cô cô hỏi mình, lại chính mắt thấy phụ thân mặc dù vô tâm oán vị, nhưng bởi vì quyền cao chức trọng mà bị bệ hạ dần dần kiêng kỵ, đột nhiên cảm thấy, những thứ phụ thân dạy cho hắn đều buồn cười như vậy. Tình huynh đệ? Buồn cười, sanh ở gia đình đế vương, các hoàng tử chạy cùng huyết mạch cũng có thể vì quyền thế tranh đoạt người chết ta sống, huống chi bằng hữu.

Hắn nhớ khi đó hắn hỏi âm hỏi phụ thân, rõ ràng người không oán vị không có tâm tư bất chính, tại sao bệ hạ lại không chịu tin tưởng người?

Khi đó phụ thân hỏi âm ra sao, hắn bắt đầu dĩ vãng: “Sách Nhi, có lòng mưu nghịch hay không cũng không quan trọng, thân là nhân thần, lại công cao hơn chủ, phải có năng lực mưu nghịch, chính là tội.”

Những năm này, hắn mai danh ẩn tích ở Nhực Suối, mất đi rất nhiều, cũng nhận được rất nhiều, lúc hắn nghĩ muốn buông tay tất cả, buông tha vương vị Nhiếp Chính vương phủ tiêu dao nơi hương dã, người nợ thế nhưng không chút lưu tình đoạt người hắn quý trọng.

Khi hắn mang theo tâm tư trở lại, lại phát hiện ở Trường Ninh tất cả người và vật đã không còn. Lúc Tô Dao nhìn hắn, ánh mắt vô cùng xa lạ, ánh mắt không bao giờ lưu luyến trên người hắn nữa.

Phong Diệp không hiểu, rõ ràng trước đó vài ngày Tô Dao còn lấy cái chết để ép, thế nào đột nhiên đổi tính, giống như không nhớ rõ tất cả, một cách toàn tâm toàn ý trợ giúp Diệp Lâm.

Nghe tiếng động sau lưng, Phong Diệp bỗng dừng quay đầu, nhìn cô nương khoác một áo choàng mũ trùm đầu màu xanh, dần dần đến gần, trên mặt lộ ra một nụ cười diễm dúa lấp lánh nguy hiểm.

Tô Dao à Tô Dao, người buông tha ta lựa chọn Diệp Lâm, thật hạnh phúc sao?

Chương 61: Âm toán

Người nọ một thân một mình đứng ở dưới ánh trăng, hơi thở nhàn nhạt ưu thương trong vườn Dạ Lai Hương, lộ ra một nụ cười phức tạp lại lạnh lẽo như nước.

Tô Nghiêu đi tới cách hắn một trượng thì dừng bước, hip mắt nhìn hắn chốc lát, chỉ nghe thấy Phong Diệp hỏi vặn: “Tình cảnh này, nếu không giống như đã từng quen biết, như đêm hè hai năm trước ở Nhục súc sao?”

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, hai năm, chỉ chớp mắt đã trôi qua. Hai năm trước nàng còn đứng ở trong biển hoa nghiêng đầu liếc xéo hắn, giọng nói ngây thơ hỏi hắn, khi nào thì khuya chiêm gỗ trống cưới nàng, hai năm sau, người này đứng cách hắn một trượng, không bao giờ chịu đi nhiều thêm một bước.

Phong Diệp bất thành lĩnh có chút hoài nghi, hôm nay mình làm những thứ này, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì. Hắn vẫn cố chấp cho là Tô Dao có việc khó nói, mới trái lương tâm đứng ở bên cạnh Diệp Lâm, mặc dù ý tưởng này khó có thể thậm chí ngay cả chính hắn cũng không lừa gạt được. Nhưng nếu là nàng thực yêu người này? Hắn và Diệp Lâm cùng nhau lớn lên, không phải rõ ràng nhất sao, người kia khi giờ tay nhắc chân trần đầy phong thái, chưa chắc sẽ kém hắn ở nơi nào.

Mọi người nói thói quen đã lâu không thể bỏ, chuyện lâu ngày sinh tình tự nhiên như vậy, không ai sẽ cả đời chỉ yêu một người, để cho hắn khổ sở để cho hắn tức giận nhưng thủy chung tránh chỉ là một chuyện, Tô Dao thay lòng.

Tô Nghiêu nào biết hắn đang nghĩ gì, nào biết hai năm trước xảy ra cái gì, nàng chỉ nghĩ Phong Diệp đang chìm trong hồi ức nào biết người này cũng chỉ là đơn thuần xúc cảnh sinh tình, nhất thời cảm khái thôi. Vì vậy, Tô Nghiêu suy nghĩ kỹ một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thế tử biết mình đang làm gì sao?”

Đêm khuya tự tiện xông vào Tướng phủ, hện riêng Hoàng hậu đương triều, thiên hạ này còn có chuyện gì là hắn không làm được sao?

Phong Diệp chỉ cười một tiếng, cũng không thêm đề ý trong giọng nói của Tô Nghiêu có ý đề phòng, hỏi ngược lại: “Nương nương lại biết mình đang làm gì sao?”

Thật có thể cười, hắn làm sao có thể nghĩ đến, có một ngày mình lại gọi nàng là, nương nương. Người kia, hắn vốn là muốn coi là nương tử để đối đãi.

Tô Nghiêu không muốn cùng hắn vòng tới vòng lui, nàng luôn thiếu kiên nhẫn, huống chi là người nhiều lần muốn tánh mạng nàng hủy danh dự của nàng, từ lúc trước nàng không dám nhìn thẳng Phong Diệp, luôn mang theo một tia áy náy chiếm lấy thân xác người yêu của người ta, nhưng lần này đã khác, nàng biết Tô Dao tự vẫn, coi như không có nàng, trên thế giới này cũng sẽ không bao giờ có Tô Dao tồn tại. Nàng đến, cũng chỉ là sớm kết thúc nghiệt duyên này thôi.

Vậy thì như thế nào, nàng thích là Diệp Lâm như vậy, cũng không phải hắn, sâu tình hơn nữa thì có ích lợi gì, trong tình yêu không có đạo lý. Chuyện nghiệt duyên, sớm muộn gì cần dứt.

Dù là năm đó là Tô Dao trêu chọc Phong Diệp, là Tô Dao thiếu Phong Diệp rất nhiều, vậy thì thế nào, Tô Dao đã chết, nàng đã làm đủ nhiều, một việc khó khăn nhất mạng vẫn không thể trả lại sao? Quá khứ có quan hệ gì với nàng.

“Bồn cung tự nhiên biết. Bồn cung đi ở trong vườn hoa nhà mình thường Dạ Lai Hương, vô tình gặp được Thế tử tự tiện xông vào Tướng phủ, đương nhiên đề ra nghi vấn. Bồn cung hiện tại cũng đang muốn hỏi thế tử, Thế tử đêm khuya đến đây, rốt cuộc có chuyện gì cấp thiết?”

Phong Diệp không nói gì. Từ hôm đó, hắn trở lại kinh, Tô Dao cơ hồ biến thành người khác, mặc dù tính tình tùy tính rất nhiều, nhưng miệng mồm lạnh lợi ngược lại không chút thay đổi. Chỉ là ngày trước những lời hùng hổ dọa người đều là nàng đứng ở bên cạnh mình nói với người khác, nào biết hiện tại là hướng về phía hắn.

Hắn đã sớm ở trong lòng Tô Dao biến thành một người ngoài. Có phải có lúc, chỉ là chậm một bước, chính là thua cả ván bài không....?

“A Dao, lúc này nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngươi còn muốn khách khí với ta như thế sao?” Phong Diệp rốt cuộc không kềm chế được tâm tình trong lòng, hắn có chuyện gì, hắn cũng không biết mình có chuyện gì. Đêm đó nàng chỉ thân dính vào nguy hiểm xông vào hoàng cung, hắn chưa từng thấy qua Tô Dao, khi đó hắn lo lắng như thế nào tìm đập nhanh ra sao, Tô Dao đều sẽ không biết. Trong hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, thân phận của hắn lại đặc biệt, quả quyết không thể nào mạo hiểm đi dạ thám hoàng cung, lần này nghe nói Tô Dao về nhà thăm bố mẹ, giống tiểu tử ngốc chạy tới, chỉ là cũng chính là muốn gặp nàng một lần, tự mình nghe nàng trả lời, trả lời hắn: “Hôm nay ta chỉ hỏi ngươi một câu, A Dao, ở chung với Diệp Lâm trong cung, ngươi có thể cảm nhận được hạnh phúc không?”

Đổi lấy, là Tô Nghiêu không chút do dự gạt đầu.

Quả nhiên, quả nhiên vẫn là như vậy, một lần lại một lần không cam lòng hỏi tới, một lần lại một lần bị đâm vào tim, nàng vốn là người yêu ghét phân minh, đúng sai đều là tùy tâm, không phải hẳn nên cảm tạ nàng, chưa bao giờ nói láo, chưa bao giờ giấu giếm.... Nếu như không yêu nhất định không quan tâm, vậy hẳn là bị..... Khiến nàng hận hẳn.

Trên khuôn mặt sắc sảo câu Phong Diệp từ từ tràn ra một nụ cười tàn nhẫn lại lạnh lẽo, giống như rót cuộc hạ quyết tâm muốn để đoạn tình cảm giữa bọn họ bỏ không xong còn làm rối thêm, từng chữ từng câu nói: “Ta nhớ được ngày trước, ngươi luôn đòi ta thế đòi này kiếp này chỉ cho phép cưới một mình ngươi, hôm nay lại không vui mừng sao? Tô Nghiêu, làm Hoàng hậu, không thể không cùng người khác chia sẻ một nam nhân, cũng cảm thấy hạnh phúc sao?”

Lông mày Tô Nghiêu hơi nhíu lại, rất nhanh phản ứng kịp ý tứ trong lời của hắn ý, không khỏi lui về phía sau thêm bước nữa, kinh ngạc nói: “Liêu Mộc Lan là người của ngươi?!”

Ngày đó hắn đứng ra kích tướng, thì ra là cũng không phải cử chỉ vô tình, hắn là cố ý buộc nàng đi vào khuôn khổ. Khi đó Liêu Mộc Lan nói nàng cái gì cũng không biết, nàng chỉ cho là Liêu Mộc Lan đang nói quan hệ giữa mình và Phù Phong, thì ra là không phải vậy, Liêu Mộc Lan nói là, mình cũng không biết, nàng là một con cò Phong Diệp xếp nằm vùng trong cung sao!? Phong Diệp lại cùng vương thất Miêu Nam cầu kết sao?!

Nội tâm chưa chết, Diệp Lâm đã vào chỗ, Nhiếp Chính vương phủ hôm nay chỉ là tồn tại trên danh nghĩa, ý đồ của hắn chưa chết, chẳng lẽ hắn còn muốn cầu kết Miêu Nam, trở thành kẻ tới đoạt giang sơn của Diệp Lâm sao!

Tô Nghiêu nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Phong Diệp, dẫn sói vào nhà cũng không phải là việc sáng suốt, hôm nay Miêu Nam cam tâm để ngươi sử dụng, ngày khác lại có tâm tư gì, ngươi để phòng ra sao? Ta tự biết ngươi không cam tâm, có một chút thị phi, đụng vào cũng không đụng được!”

Phong Diệp thấy nàng nghiêm nghị chánh khí như thế, quả nhiên là thay đổi, người này còn là thiếu nữ cổ quái tinh linh năm đó không, vì đạt được mục đích hoàn toàn không quan tâm thủ đoạn. Diệp Lâm rót cuộc cho nàng dung thuốc gì, khiến nàng biến thành dáng vẻ hoàn toàn thay đổi! Nàng nói gì, dẫn sói vào nhà, hắn Phong Diệp chính là hành thích vua đoạt vị, cũng tuyệt đối không phản quốc. Ở trong lòng Tô Dao, hắn hẳn là người không chịu nổi như vậy.

“Liêu Mộc Lan tự tới kinh, ta cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, cái người này loại nói ta, lại nhớ không nổi mình phạm lỗi gì sao?” Khi đó hắn bảo nàng không cần lo nam tử bị đông cứng ở hậu sơn, nàng không nghe, không tiếc nhờ Từ Thận Ngôn, còn phải mỗi ngày đi thăm, nàng không biết mình là yêu tinh câu người sao? Nhất định sau lại gặp phiền toái, nhân quả luân hồi, đúng là vẫn còn báo ở trên người nàng, lúc này lại tới oán trách hắn? Đúng rồi, hắn là tiểu nhân, là âm hiểm, vốn định lợi dụng Liêu Mộc Lan, hắn vốn không phải là quân tử.

“Cho nên?” Tô Nghiêu đã từ chỗ Từ Thận Ngôn biết chuyện của Phù Phong, nắm chắc trong lòng, từ từ đi lên phía trước, giữa vườn hoa, hương thơm từ từ truyền vào chóp mũi: “Ngươi đưa nàng vào làm cái gì? Kích bác ly gián, hay là mưu đồ thiết quốc?”

Phong Diệp thấy nàng từng bước tiến tới gần, cũng không tránh né, chỉ đứng nghiêm tại chỗ, đôi mắt hồ ly khẽ cong, nhẹ giọng nói: “Nương nương nghĩ sao?”

Thân phận Liêu Mộc Lan đặc biệt, coi như Diệp Lâm không phải thâm tình như tư, cũng sẽ đối có điều kiêng kỵ với nàng, chứ đừng nói hôm nay còn có Tô Nghiêu ở đây, nam nhân của mình còn trông coi không chừng sao? Liêu Mộc Lan dù có đẹp, mỹ nhân này kể chắc hẳn cũng không thể nào xuống tay!

Tô Nghiêu cười lạnh một tiếng, không muốn cùng người này dây dưa, quay người liền cất bước đi. Phong Diệp điên rồi, nàng lại vẫn nói chuyện với hắn! Sao đoán được người nọ lại đột nhiên nổi cơn điên, giờ tay lên gắt gao níu lại cổ tay của nàng, kéo một cái, ôm nàng vào trong ngực, cắn răng nói: “Tô Dao, ta hận nhất đáng về chẳng hề để ý này của ngươi!”

Hận, vì sao ngay cả hận ngươi cũng không chịu hận ta! Vì sao ngươi có thể quyết tuyệt xóa bỏ tất cả chuyện cũ ra khỏi đầu như vậy, ngươi cũng đã biết, những ký ức kia đã nhập vào cốt nhục của ta!

Tô Nghiêu gạt mình, liều mạng đẩy hắn, hạ thấp giọng lạnh lùng nói: “Cần rồi! Ngươi đang làm cái gì?”

Làm cái gì? Bây giờ hắn không hề làm gì cả, nàng sẽ vì Diệp Lâm thủ thân như ngọc rồi hả?! Phong Diệp trừng phạt giống như ôm chặt trong ngực, mặc cho Tô Nghiêu liều mạng giãy giụa cơ hồ muốn bẻ gãy eo nhỏ hắn cũng không chịu buông lỏng. Sau khi nàng thành hoàng hậu, có biết làm sao hắn vượt qua ngày đêm không? Hắn không thể nghĩ, Tô Dao ở trong ngực Diệp Lâm hóa thành xuân thủy, ở phía dưới Diệp Lâm uyển chuyển, hắn không thể nghĩ! Nhưng vừa nhắm mắt, thế nhưng hắn lại không nhận được suy nghĩ, không nhận được khiến ngọn lửa trong lòng vù vù thiêu đốt, giống như muốn cắn nuốt hắn.

Mất thấy Phong Diệp ôm càng ngày càng chặt, sắp bị hôn, Tô Nghiêu chợt quay mặt, khiến nụ hôn tràn đầy tức giận kia rơi vào một bên mặt. Nào ngờ một động tác như vậy hoàn toàn chọc giận Phong Diệp, người nọ ôm lấy nàng đi phía trước, một tay đặt nàng ngay ở một bên trên cành cây, thân thể chặt chẽ chống đỡ Tô Dao khiến nàng không giãy giụa được, găm nhẹ nói: “Tô Dao, ngươi nói chính ta đang làm cái gì?”

Ảnh Vệ đó hôm nay sẽ không tới, hắn biết Ảnh Vệ không có ở đây, mới vừa ở khuê phòng Tô Dao thử dò xét tình hình, tối nay không ai có thể cứu được nàng!

Đang muốn cúi đầu hôn, ngực chợt đau xót, Phong Diệp có chút không thể tin được, cúi đầu nhìn, trên tay mảnh khăn trắng nõn đang cầm một thanh chủy thủ tinh xảo, không chút do dự đâm vào trong lồng ngực hắn, thấy hắn sững sờ, tuyệt không chần chờ, dùng sức rút chủy thủ ra, rất nhanh lại đâm tới cánh tay trái của hắn chống đỡ bả vai nàng.

Phong Diệp nhẹ buông tay, người nọ đẩy hẳn ra, quay người chạy đến chỗ đèn dầu sáng rõ.

Trải qua một lần kinh hách, tóc Tô Nghiêu xốc xếch, nàng biết hôm nay không người nào giúp nàng, làm sao lại không chuẩn bị một mình đến nơi hẹn? Nàng biết võ nghệ Phong Diệp cao siêu, mình nhất định không chạy trốn được, nàng đoán chắc Phong Diệp nhất định sẽ không nghĩ tới mình có thể ngoan thủ như thế, mới vừa tranh thủ tìm một đường sống.

Ngày mai hồi cung, cũng là muốn hỏi một chút, Ảnh Vệ của nàng, a Cửu đi nơi nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nói chuyện khuê phòng

Tô Nghiêu có chút hoảng hốt chạy bừa, chủy thủ trong tay cũng không biết nhét vào đâu, trong lúc vô tình xông vào một viện rực rỡ sắc màu. Trong đó có một người đang cầm kéo cùi người tía hoa, nghe tiếng động sau lưng, lúc này mới xoay người lại nhìn, trong miệng bất đắc dĩ nói: “Trở về nhanh như vậy? Mới vừa liền nói với người, sắc trời đã tối, chớ có ồn ào nàng, người không nghe.....”

Tô Nghiêu chống lại cặp mắt lạnh lạnh cùng chủy thủ kia, nhất thời sửng sốt, ngược lại người kia lại tự nhiên, vừa thấy là nàng, trên mặt liền nở nụ cười càng thêm cung chiêu, giờ kéo trong tay lên, bất đắc dĩ nói: “Hoá ra là..... Là nương nương, a Anh đang ở đình viện, trong lúc rảnh rỗi ta liền thay nàng dọn dẹp, không ngờ..... Không phải a Anh đi tìm nương nương sao, thế nào, sao không gặp nàng à?”

Lúc này Tô Nghiêu mới lúng túng ho khan một tiếng, không để lại dấu vết khẽ sửa tóc mai, nói: “Tối nay ánh trăng không tệ, đi ra tản bộ, cũng nhất thời vui mừng tới viện a Anh xem một chút, chắc là đi khác đường với nàng, cho nên không đụng phải.”

Làm sao nàng nghĩ đã trễ thế này còn có thể đụng phải Tô Giác ở đây? Nhìn biểu hiện của Tô Giác, người ca ca này của Tô Dao không thân cận với nàng, chỉ không biết có thể sinh ra loạn gì không, bây giờ nàng là bỏ không xong, quá phiền não.

Tô Giác cũng cười cười, từ trong ngách nhỏ bước ra, ngồi xuống một bên bàn đá cẩm thạch, nói: “Nàng không tìm thấy nương nương, một lát sẽ trở lại, nương nương liền ở đây chờ nàng. Từ khi từ biệt ở Nhục súc cũng là đã lâu không gặp rồi, không biết nương nương bây giờ sống như thế nào?”

Tô Nghiêu nghe hẳn ăn cần hỏi thăm, từng chữ thủ lễ, trong lòng chỉ thầm khen Tô gia gia dạy thật giỏi, thường ngày nàng đều tùy tâm sở dục hành động, thật sự là bôi đen danh tiếng của Nhục súc, không khỏi có chút ngượng ngùng, cũng vẫn nhã, trả lời: “Nhận phúc huynh trưởng, hôm nay tất cả mạnh khỏe, chỉ là làm phiền huynh trưởng giúp đỡ A Dao, thật sự tính không đi.”

Người giống như hắn, không nguyện xuất sĩ làm quan, trong chỗ tối luôn cảm thấy phong cách trên có chút không phù hợp, chứ đừng nói lúc này người này thần nhiên loay hoay trà cụ, thanh nhã như tiên giáng trần. Người nọ nghe nàng nói, cười lắc đầu, nói: “Nương nương nói gì vậy, ta và người đều chảy huyết mạch Tô thị, còn chia lìa nhau cái gì, nơi này là Tướng phủ, vĩnh viễn là nhà của nương nương, phía sau cánh cửa đóng kín liền không cần những quy củ kia, chớ khắt trương như thế.”

Tô Nghiêu gật đầu. Thật sự không phải nàng nói quy củ, mà là người này có thể nói chuyện văn nhã, ngay tiếp theo nàng cũng dung thi từ, trong ngày thường nếu nói chuyện như vậy, cũng một mối gần chết. Vì vậy cũng không nói chuyện, nhận ly trà Tô Giác đưa tới, tỉnh tề thường thức.

“Như thế nào, có tiến bộ không?”

Tô Nghiêu nghe có chút không hiểu, cúi đầu lo pha trà mới phản ứng ra đây là thủ nghệ pha trà, cũng may cả ngày nàng không có việc gì làm, cũng đọc qua mấy quyển về cách pha trà, cũng không nói lại, chỉ tránh nặng tìm nhẹ bình luận một phen, khiến Tô Giác gật đầu liên tục, tán dương: “Không ngờ nghệ thuật uống trà của nương nương tinh tiến rất nhiều.”

Ngày trước nàng hoạt bát hiếu động, không quyết tâm học pha trà, tới Trường Ninh không tới một năm, lại phải đọc về trà đạo.

Đối mặt không lo chi dự như vậy, Tô Nghiêu cười một tiếng, nói tránh đi: “Đã muộn như vậy, huynh trưởng còn chưa ngủ sao?”

“Vốn là phải ngủ, chỉ là nha đầu a Anh này không cho ta đi, ta phải tu bổ hết sân mới thả ta trở về, vườn hoa này nhìn tuy nhỏ, tu bổ xong cũng tốn thời gian phí sức, mới kéo dài đến lúc này. Chờ nàng trở lại nói rõ ràng đi.” Lịch sự ôn thanh như cũ, không nóng nảy.

“Tỷ tỷ sao lại ở chỗ này?” Một giọng nói vui mừng trong trẻo lạnh lùng vang lên trong bóng đêm, Tô Nghiêu và Tô Giác đồng loạt ngẩng đầu nhìn cửa viện, chỉ thấy trên tay Tô Anh cầm áo choàng có mũ trùm, đứng ở cửa viện, trên mặt kính ngạc có thể thấy rõ.

Lòng Tô Nghiêu căng thẳng, vừa rồi nàng hoảng hốt chạy bừa một hồi, trong lúc vô tình làm rơi áo choàng cũng không phát hiện, không biết Tô Anh lượm được ở đâu, một lát hỏi tới, nàng lại khó trả lời rồi. Vì vậy giành nói: “Ta tới tìm người lại không gặp người, không ngờ người lại lượm được áo choàng của ta, ta còn đang suy nghĩ thật xấu vứt bừa bãi của mình vẫn không đổi, không ngờ được người tìm về.”

Tô Anh bị nàng trách móc, cũng quên ban đầu muốn nói gì, chỉ đưa áo choàng cho nàng, liền nói: “Nếu biết tỷ tỷ nhớ tới a Anh như vậy, a Anh cũng

không trở thành cái ghế trà không nhớ cơm không nghĩ, trong lòng không chừng sung sướng ra sao đây. A anh có vài lời muốn tán ngẫu với tỷ tỷ, tối nay tỷ tỷ đừng đi, liền ở lại trong sân a Anh, cùng a Anh trò chuyện, chẳng phải là vui vẻ sao?”

Nói xong, mắt liền nhìn Tô Giác đang ngồi ở một bên, con người to như nước ý tứ rõ ràng là “Người có thể đi được rồi”, Tô Giác dĩ nhiên nhìn ra được, bắt đầu đi lác đầu một cái, liền tìm lý do cáo từ.

Tô Nghiêu hí hóp mắt nhìn Tô Giác đi xa, thế nhưng lại nghĩ tới Diệp Lâm. Bây giờ nàng có thể là bị bệnh, xem ai cũng là Diệp Lâm, giống như vừa lâm vào nguy hiểm, mặc dù là biết rõ Diệp Lâm ở hoàng cung, mặc dù là biết rõ nếu như Diệp Lâm biết hậu quả khó mà lường được, cũng không thể phủ nhận, khi đó người đầu tiên nàng nghĩ đến, thế nhưng là Diệp Lâm. Cũng không biết là có phải là bị tẩy não, còn có thể trị được không.

Tô giác vừa mới đi, Tô Nghiêu liền bị Tô Anh trực tiếp kéo đến trong khuê phòng, đóng chặt cửa phòng, lại kéo rủ mình xuống, lúc này mới hạ thấp giọng, lặng lẽ nói: “Tỷ tỷ nghĩ xem mới vừa ta thấy được ai?”

Trái tim Tô Nghiêu đập nhanh, giọng nói run run: “Người thấy được ai?” Chẳng lẽ là nàng nhìn thấy mình cùng Phong Diệp? Nha đầu này vốn thương tiếc Phong Diệp, nếu bị nàng nhìn thấy, còn không biết tưởng tượng ra cái gì nữa.

“Bạch Ngọc Hàm.”

Tô Nghiêu đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó càng thêm khiếp sợ, Bạch Ngọc Hàm?! Nàng không phải là các chủ Minh Ngọc Các, thân phận bí ẩn sao, thế nào chọt chạy đến Tướng phủ, nghe giọng điệu của Tô Anh, nhưng mà lại như là chuyện nàng phải làm rồi: “Tại sao nàng lại ở chỗ này?”

Tô Anh bĩu môi, nói: “Thì ra là tỷ tỷ biết người này sao, a Anh còn tưởng rằng tỷ tỷ ở thâm cung không từng nghe qua người này. Trước đó vài ngày Tứ điện hạ giới thiệu tới dạy a Anh học vũ, tuy là không có danh tiếng gì, nhưng nhảy múa thật không tệ. Chỉ là trong ngày thường nàng đều không ra khỏi viện của mình, không biết hôm nay sao lại xuất hiện ở hậu hoa viên, áo choàng là nàng đưa cho a Anh.”

Lời này của Tô Anh bất luận thế nào cũng có chút lớn, Tô Nghiêu nghĩ, vẫn không nghĩ ra tại sao Bạch Ngọc Hàm phải bại lộ thân phận tới Tướng phủ. Còn là Tứ hoàng tử Diệp Tề đề cử, hẳn lại ôm tính toán gì, nàng có thể cho là, Diệp Tề đại biểu cho Diệp Lâm không?

“Người và Tứ hoàng tử đã quen thuộc như thế sao?” Tô Nghiêu nhìn Tô Anh, người sau lại từ từ đỏ mặt, quay đầu đi, nói: “Nếu không phải người điên kia quán a Anh, ai muốn quen thuộc với hắn ta? Chính là hắn cười nhạo bước chân a Anh không chút uyển chuyển nào, a Anh mới tầm sư học múa.”

A, người nọ cần phải có địa vị nào trong lòng nàng, mới có thể khiến một tiểu thư Tướng phủ vì một câu bỏ mặt mũi bái sư học múa đây? Tô Nghiêu nghe nàng nói không nhịn được che miệng cười, ngược lại ngay từ khi bắt đầu nàng cảm thấy hai người này có biến, cũng không kinh ngạc, chỉ thấy thú vị nói: “A Anh cũng sắp cập kê rồi, có người trong long chưa?”

Tô Anh vừa nghe cái này, mặt càng đỏ hơn, vẫn còn mạnh miệng, tròn mắt xoay động lập tức muốn ném ra thì ngược lại khiến Tô Nghiêu khó chịu: “Vừa nói đến chỗ này, ngược lại a Anh có chút không hiểu chuyện thừa dịp gặp mặt thỉnh giáo tỷ tỷ một chút, tỷ tỷ không được cười a Anh.”

Tô Nghiêu nào có đề phòng gì, chỉ đầu đồng ý, chỉ nghe thấy tiểu nha đầu dứt tiếng hỏi: “Tỷ tỷ là người từng trải, a Anh chỉ hiếu kỳ, chuyện động phòng hoa chúc, quả thật vô cùng đau sao?”

Tô Nghiêu:.....

Đây là một vấn đề đại gia khuê tú chưa cập kê nên quan tâm sao, hơn nữa có thể hỏi ra ngoài? Nụ cười của Tô Nghiêu cứng ở trên mặt không biết nên làm thế nào, chỉ thấy Tô Anh cầm đầu gối quy ở một bên trên giường đầu tựa vào trong mền gấm nói: “Đã nói không cho phép chê cười a Anh, tỷ tỷ làm gì nhìn a Anh như vậy! Vài ngày trước mẫu thân mới vừa cùng a Anh nói những chuyện kia bị, a Anh..... Đơn giản tò mò thôi.”

Hoá ra Tô Anh sắp cập kê lập gia đình, Tô phu nhân mới trước đó nói với nàng. Tô Nghiêu kêu rên một tiếng trong lòng, ước chừng Tô phu nhân cho là nhìn vết xe đổ nàng đột nhiên xuất giá, mới sớm một chút nói với Tô Anh. Chỉ là nàng sao biết đau hay không..... Đêm đó..... Tô Nghiêu giờ tay lên vuốt trán, chuyện tình đêm đó, nàng thật đúng là như nghẹn ở cổ họng, không trên không dưới khiến nàng khó chịu.

Tô Anh thấy Tô Nghiêu vẫn không có động tĩnh, lúc này mới chậm rãi từ trong chăn ló đầu ra, mắt to chớp chớp nhìn Tô Nghiêu một lúc lâu, trong óc nảy ra một cái ý nghĩ, nói bóng nói gió nói: “Đáng vẻ này của tỷ tỷ, nhưng..... Còn chưa.....?”

Còn chưa cùng Hoàng đế bệ hạ viên phòng?

Tô Nghiêu tự động ở trong óc bỏ toàn câu hỏi, may là bình tĩnh kiềm được, đồ unction từ gương mặt cho tới cổ, lác đầu cũng không phải gật đầu cũng không phải, một hồi lâu nói một câu: “Chuyện này giữa người với người là khác nhau, hắn, hắn rất là ôn nhu, chưa từng đáng sợ như vậy.”

Ừ, cái này cũng không coi như là nói láo, Diệp Lâm người nọ..... Đúng là ôn nhu vô cùng.....

Lúc này Tô Anh mới gật đầu một cái, tự nhủ nói lầm bầm: “Ta cũng nghĩ vậy..... Làm sao có thể còn chưa..... Bệ hạ si mê tỷ tỷ như vậy, nào có đạo lý khác chế được.....”

Tô Nghiêu nghe có chút thái quá, nhú mày hỏi: “Người nói cái gì?”

Tô Anh vội vàng lắc đầu một cái, nói: “Không có gì không có gì, a Anh suy nghĩ lung tung thôi. Tỷ tỷ đã mệt nhọc cả ngày, không bằng tỷ muội hai người chúng ta đi ngủ chứ?”

Tô Nghiêu dờ khóc dờ cười, cô nương này nghĩ vừa ra là vừa ra, nàng khoi dậy đề tài, nói dừng lại liền dừng, lúc này hỏi nàng như thế, khiến nàng vốn định trốn tránh vấn đề lần nữa xem kỹ.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, nghỉ ngơi thật tốt vẫn nên, một đêm này, cùng Tô Anh chen chúc tại trên một cái giường rất nhanh tiến vào mộng đẹp, ban ngày nghĩ tới, ban đêm mơ thấy, mơ thấy Diệp Lâm

Ngày thứ hai tỉnh lại, Tô Nghiêu ngửa mặt nằm ở trên giường lúc lâu, mới trở người ngồi dậy.

Thì ra là một ngày không thấy, nàng cũng nhớ hân.

Thì ra là có một số việc, nàng cũng không kháng cự..... Nếu như là..... Cùng hân.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: ly gián

Gió mát phát phơ.

Lưu nội thị nâng mí mắt sắp dính chung một vào, liếc mắt nhìn Đế vương vẫn còn vui đầu vào sổ con, lặng lẽ ngáp một cái.

Bây giờ hân đã có thói quen sắc mặt Hoàng đế bệ hạ âm tình bất định, nhưng đối với hai ngày này nụ cười thần bí thường giất trên môi, vẫn ôm hoài nghi và tò mò.

Lấy trình độ mê luyện của Hoàng đế bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương, cả ngày hôm nay vẫn nở nụ cười là bởi vì thời hạn ba ngày thăm người thân đã đến, ngày mai có thể nhìn thấy Hoàng hậu nương nương rồi. Nhưng Lưu nội thị không hiểu, Hoàng đế bệ hạ cao lãnh từ ngày nương nương đi liền bắt đầu mất hồn mất vía là ý tứ gì.

Suốt đêm hân và Gấm Diên Gấm Thực canh giữ ở ngoài điện, tự nhiên biết đêm đó Hoàng hậu nương nương tức giận đừng đừng bị giữ lại tắm đi, suốt đêm không ra ngoài. Bọn họ dĩ nhiên là dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra trong điện xảy ra chuyện gì, có lẽ ngày hôm sau nhìn thần sắc hai người, Lưu nội thị thế nào cũng cảm thấy, không phải Hoàng đế bệ hạ làm hạnh Hoàng hậu nương nương, ngược lại là nương nương làm hạnh bệ hạ..... Nương nương ngược lại hát tay áo trở về nhà mẹ, để cả ngày bệ hạ thần thái sáng láng, nhưng khổ bọn họ những nô tài này.

Đang nghỉ ngơi lung tung, chợt thấy một bóng người áo trắng vẫn nhả tuần tú, cao lớn đi tới bên này. Lưu nội thị dụi con mắt, hân là không nhìn lầm, người tới chính là nhật lý vạn cơ Thôi Thuật Thôi đại nhân. Đã trẻ thế này, chẳng những bệ hạ, ngay cả Thôi đại nhân cũng không an giấc, còn phải ra mắt bệ hạ sao?

“Bệ hạ còn không đi ngủ?” Thôi Thuật chau mày, giọng nói có chút nóng nảy do dự, lúc nói chuyện mắt trực tiếp xuyên qua bờ vai hân đôi mắt nhìn, xem ra quả nhiên là có chuyện khẩn yếu, cái này gọi là Lưu nội thị có loại dự cảm xấu.

Nghĩ được như vậy, Lưu nội thị vội vàng quy củ hành lễ với Thôi Thuật, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ vẫn còn phê sổ, đại nhân mau vào đi, nếu rảnh, còn phải khuyên bệ hạ sớm đi nghỉ ngơi mới phải.”

Thôi Thuật nghe vậy ánh mắt tối sầm, cất bước đi vào trong điện, lưu lại Lưu nội thị ở bên ngoài thở dài, nói: “Sợ rằng tối nay bệ hạ chưa chợp mắt rồi.”

Lưu nội thị một mặt sẵn sàng mà khép cửa Càn Chính Điện lại, trong lòng suy nghĩ lời Thôi Thuật nói, tối nay chưa chợp mắt? Xem ra dự cảm của hân thật đúng là không sai, Thôi đại nhân mang tới tin tức không phải là cái gì tốt.

Quả nhiên, không đến một phần ba nén hương, chỉ nghe thấy âm thanh bất thường, tiếp theo liền nghe bệ hạ trầm giọng nói: “Đừng bảo là, truyền nàng tự mình đến gặp ta.”

Lưu nội thị run một cái, chỉ thấy Thôi Thuật đẩy cửa điện đi nhanh ra ngoài, chau mày, bước chân vội vã, cũng không nói với Lưu nội thị một chữ, trực tiếp đi ra ngoài.

Lưu nội thị giương mắt nhìn trong điện, nháy mắt kêu cung nữ đi vào quét dọn sạch sẽ mảnh sứ vỡ trong điện, còn chưa thở phào một cái, chỉ nghe thấy trong điện người nô ngồi ngay ngắn ở trước án ký nói lãnh nhược băng sương, ngược lại không có lửa giận, chỉ là lạnh thấu xương, lạnh đến hình như mỗi một chữ nói ra được, không chút tình cảm nào. Diệp Lâm nói: “Cút ra ngoài.”

Cung nữ không hiểu đuổi ra ngoài có chút uất ức, nước mắt là chả nhìn Lưu nội thị một cái, người sau chỉ có thể cho nàng một ánh mắt, nói thật hân mới thấy Hoàng đế bệ hạ phát hỏa, ngược lại đáng vẻ lạnh như băng càng thêm dọa người, nụ cười không trả treo dụ dàng vừa rồi, một cái chớp mắt liền như rơi vào hàn băng địa ngục. Lưu nội thị có chút sững sờ, liền nghe Hoàng đế bệ hạ cho gọi, vội vàng bước lảo đảo vào.

Ly trà ngọc thượng hạng rơi nát, trước án kỷ người kia cũng không để ý tới, tự lo vuốt ve chiết phiến trong tay, trên mặt không có biểu cảm gì, một tay chống trán, thân thể nghiêng dựa vào mềm, nhắm mắt lại không biết nghĩ gì. Nghe tiếng bước chân của Lư nội thị, cũng không mở mắt, chỉ trầm giọng nói: “Bảo các nàng đều lui ra đi.”

Lư nội thị lĩnh mệnh, xoay người ra cửa phất tay để đám cung nữ lui ra, đang muốn rón rén đóng cửa điện, người nọ chợt mở mắt, trong ánh mắt thậm chí có mấy phần mê mang, nhẹ giọng hỏi: “Lư Tuần, người nói, trẫm có chỗ nào không tốt?”

Tay Lư nội thị đỡ cửa run một cái, ông trời, Hoàng đế bệ hạ đây là sao, cái này bảo hắn trả lời thế nào, thấy Hoàng đế bệ hạ có chấp nhìn hắn nhất định tìm ra đáp án, Lư nội thị buông cửa điện quỳ xuống, nói: “Bệ hạ phong tư tuyệt đại, chăm lo việc nước, anh tài mưu sâu, Hồng Nghiệp đại huân, Lôi Đình kia vũ, Nhật Nguyệt Kỳ Vãn, bác học hiệp nghe thấy. Hôm nay Nhạn triều vật phụ dân phong, thiên hạ thái bình, đều là công lao của bệ hạ, Quân Vương như thế, tại sao hỏi như thế?”

Diệp Lâm vốn có chút mê mang, nghe được hắn giải thích, hắn là cười: “Nếu trẫm muốn nghe những thứ hư từ này, cần gì phải hỏi người. Thôi, người lui ra đi.”

Lư nội thị cẩn thận từng li từng tí “À” một tiếng, vội vàng rón rén lui ra ngoài, đóng cửa Càn Chính Điện, nhưng trong lòng nói thầm. Trẫm có chỗ nào không tốt, chỗ nào không tốt, Quân Vương hỏi ra những lời này, hắn là cô độc.

Rốt cuộc người có chỗ nào không tốt đây? Nếu nói là có, chính là quá mức thâm tình, hăm sâu vào người Hoàng hậu nương nương thôi.

Một bóng người kéo dài.

Một mình từ bên ngoài Sính Đình tư đi vào, áo trắng vấy trắng, lấy một cây trâm nhẹ nhàng linh hoạt cài trên mái tóc đen dài không ngừng bị gió đêm cuộn cuộn nổi lên, cả người giống như tranh vẽ theo lối vẽ tiên, đi tới nơi nào, nơi đấy là phong cảnh thủy mặc.

Nữ tử này rất đẹp.

Hắn vẫn rõ ràng, hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Giống như một công tử tuấn tú trắng trong thuần khiết biến mất ở khúc quanh co, yên lặng nhìn nàng càng đi càng gần, ngón tay trắng muốt co lại lại buông ra, lặp lại mấy lần, rốt cuộc bước lên trước, hiện thân trong bóng đêm.

Bạch Ngọc Hàm dừng bước.

“Thôi đại nhân.”

Thôi Thuật nhìn nàng quy củ hành lễ, khẽ gật đầu, trên mặt vẫn nhã tuấn tú hơi nhũ mây, giống như chất vấn, lại làm như quan tâm: “Mới vừa cùng bệ hạ nói đến, bệ hạ..... Ý định không vui, cho đòi người tới Càn Chính Điện. Người..... Nói chuyện cẩn thận chút, chớ chọc giận mặt rồng.”

Hắn đã thật lâu không thấy Bạch Ngọc Hàm. Ngày trước còn thường xuyên có thể ở Đông cung nhìn thấy, nhưng kể khi Diệp Lâm cảnh cáo Bạch Ngọc Hàm, Bạch Ngọc Hàm liền không tự mình đi qua Đông cung, tất cả tin tức đều là do Ảnh Vệ truyền lại, chớ nói chi là lần đó, Diệp Lâm vào chỗ, hoàng cung đại nội lắm thầy nhiều ma, nàng chưa từng tới. Tội nay nếu không phải nàng không cẩn thận “Chửi bới” Hoàng hậu nương nương, sợ rằng vẫn không thấy được bệ hạ.

Bạch Ngọc Hàm gật đầu một cái, không chịu nói một câu, chờ dẫn nói: “Chuyện này liên quan đến giang sơn xã tắc, những câu nói đều là tận mắt nhìn thấy, tuyệt không nửa điểm nói ngoa.”

Tuyệt không nửa câu nói ngoa, sợ là sự thật là như thế, Tô Dao đối với Diệp Lâm mà nói có bao nhiêu quan trọng, không cần người khác nhắc nhở, Thôi Thuật thấy rất rõ ràng, chỉ sợ bệ hạ vì vậy không đúng mực, khiến người ta nịnh thừa lúc vắng mặt vào.

Thôi Thuật nghiêng người lui về phía sau một bước, nhường đường, đợi nàng lướt qua hắn, chợt mở miệng nói: “Bệ hạ đối với nương nương khác biệt, người..... Tự giải quyết cho tốt.”

Nàng không nhiều lời, bước chân không ngừng, chỉ nhẹ nhàng đi.

Bạch Ngọc Hàm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không nhìn thấy trăng chói lọi, sao liền trở nên chói mắt, nếu như không có trăng sáng, nếu như không có trăng sáng.....

Trong đại điện im ắng yên tĩnh.

Người nọ mặc một bộ long bào thêu viền đen, tóc đen như mực, trải trên mềm dựa, một tay che mắt, một tay khác tùy ý để lên trên đầu gối, vẻ mặt hơi mệt. Nghe bước chân nàng đến gần, giọng khàn khàn nói: “Người nói, người thấy Hoàng hậu nương nương ở hậu hoa viên Tướng phủ..... Riêng tư gặp Thế tử Nhiếp Chính vương?”

Bạch Ngọc Hàm im lặng ngã quỳ xuống, giọng nói tuy thấp, nhưng giọng điệu kiên định, nói: “Đúng vậy. Tội nay tại hậu hoa viên Bạch Hàm vô tình gặp nương nương và Thế tử Nhiếp Chính vương, nương nương là người đứng đầu hậu cung, hành vi như vậy, sợ rằng.....”

“Chắc hẳn Phong Diệp lên xông vào Tướng phủ.....” Diệp Lâm nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu giống như nói, phút cuối cùng lại nâng cao giọng: “Tướng phủ

còn có Ảnh Vệ khác, bẩm báo chuyện này cũng không phải là việc nằm trong phận sự của người....”

“Bệ hạ hẳn là cảm thấy chuyện này không liên quan đến nương nương, nhưng bệ hạ có nghĩ, tại sao nương nương lại trùng hợp đêm khuya xuất hiện trong hậu hoa viên sao? Bạch Hàm chính mắt thấy nương nương và Thế tử với dưới ánh trăng ôm chặt nhau không rời, bệ hạ còn giải vây cho nương nương....” Bạch Ngọc Hàm chợt kích động, lại to gan lớn mật cắt đứt lời Diệp Lâm nói, kịch liệt nói lại.

“Càn rỡ!” Diệp Lâm chợt phách về phía bên cạnh án kỷ, trông mắt đen trong ngày thường không xao động giờ phút này nguy hiểm nheo lại, để cho người khác không thấy rõ trong lòng hẳn đang nghĩ gì: “Bạch Ngọc Hàm, lá gan của người không khỏi quá lớn đi.”

Bạch Ngọc Hàm dừng lại, lập tức nằm phục trên mặt đất, bồi tội nói: “Bạch Hàm nhất thời thấy tình thế cấp bách, mạo phạm bệ hạ và nương nương, tội đáng chết vạn lần nên chịu phạt. Chỉ là chuyện này liên quan trọng đại, xin bệ hạ nghĩ lại.”

Nàng cảm thấy thật sợ hãi.

Một hồi lâu, giọng nói nhạt nhẽo của quân vương đột ngột vang lên trong đại điện: “Lui ra đi.”

.....

“Diệp Lâm, ta ái mộ người....”

.....

“Bạch Hàm chính mắt thấy nương nương và Thế tử ở dưới ánh trăng ôm chặt nhau không rời....”

.....

“Diệp Lâm, ta yêu người.”

.....

“Bệ hạ có nghĩ tới, tại sao nương nương lại vừa vặn đêm khuya xuất hiện trong hậu hoa viên không?”

.....

“Bệ hạ một ngày kiếm tỷ bạc, a Nghiêu một người trở về là được.”

.....

“Từ bi đủ để diệt quốc, mà yêu càng thêm nguy hiểm. Diệp Lâm, người không cần yêu.”

.....

A Nghiêu, a Nghiêu....

Ngón tay thon dài lau cán quạt trắng nõn lạnh lẽo. Không phải người nói qua, vĩnh viễn làm bạn với ta sao..... Người không thể, không thể bỏ rơi ta.....

Lưu nội thị run rẩy nói vào cửa điện: “Bệ hạ, Miêu Nam Vương nữ cầu kiến.”

Ngón tay như ngọc chợt buông lỏng, mặc cho Chiết phiến rơi xuống chỗ ngồi, Diệp Lâm nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ chiếu vào, không chút để ý nói: “Cho nàng vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Kiềm điểm

Thật đúng là “Một ngày không thấy như cách ba thu”, vừa về tới trong cung, thay thường phục, Tô Nghiêu trực tiếp đến Càn Chính Điện. Nàng biết lúc này Diệp Lâm nhất định đang phê sô, mà nàng nghĩ phải nhanh chóng đi gặp hắn.

Mang theo Gấm Diên Gấm Thục nhẹ nhàng đến Càn Chính Điện, vừa đi tới gần Thủy Yên cung, chỉ nghe thấy hai cung nữ cách núi giả kê tai nói nhỏ.

Bởi vì nghe được hai người nói đến “Bệ hạ”, “Nương nương”, Tô Nghiêu liền chậm lại, ý bảo Gấm Diên Gấm Thục cũng thả nhẹ bước chân, chú ý đi một chút. Không ngờ nghe thấy rất nhiều thứ nàng chưa từng biết.

“Nghe nói đêm qua Vương nữ Miêu Nam được cuốn trong chiếu đến Càn Chính Điện, ngay đêm đó liền ở Càn Chính Điện trong, hôm nay sáng sớm mới rời đi, Vận tỷ tỷ đi hầu hạ bệ hạ thay quần áo, chạm mặt liền đụng vương nữ ra ngoài, đi bộ cũng có chút không chắc chắn, khắp khễnh, cần người khác giúp đỡ mới có thể hành động.” Một cung nữ thần bí nói: “Mặc dù trong ngày thường thấy bệ hạ lịch sự lạnh lạnh cực kì, nơi nào nghĩ đến gặp Vương nữ Miêu Nam, cũng là như lang như hổ đấy.”

Tên còn lại hiển nhiên không nghe được trong miệng cung nữ kia mập mờ hạ lưu, nhỏ một ngum cười mắng: “Nói những gì đấy, bệ hạ đang tráng niên, hậu cung tiêu điều, thật vất vả Hoàng hậu nương nương không có ở đây trong cung, thay đổi khẩu vị thế nào. Bảo người nói phải như vậy..... Nghĩ đến vương nữ không danh không phận đi vào, hoặc sớm hoặc muộn tóm lại là muốn phong phi. Hậu cung này, chỉ sợ sắp thay chủ rồi.”

Tô Nghiêu ở núi giả một bên kia đứng chân nghe không lên tiếng, Gấm Thực lặng lẽ giương nhìn sắc mặt của Hoàng hậu nương nương, lại không nhìn ra vóc dáng, vừa định mở miệng lên tiếng nhắc nhở người bên kia, liền bị Tô Nghiêu giờ tay lên ngăn lại.

Chỉ thấy lúc này người nọ thở dài nói: “Đều nói Hoàng hậu nương nương cùng bệ hạ là trời sanh lương phối, mà ta thế nào cảm thấy bệ hạ chịu ủy khuất như vậy, thích nữ nhân khác, vẫn còn phải lên lút lâm hạnh, ngược lại không biết thiên hạ này đến tột cùng là họ Tô hay là tính.....”

Lời nói này càng thêm không có chánh đạo, cung nữ kia cũng phát giác ra được, vội vàng cắt đứt lời người kia nói, chặn lại nói: “Lời này là lời chúng ta tiểu nô tỳ có thể nói tới hay sao? Người chớ có nói bậy, nương nương tuy là thiện đồ chút, nhưng cũng chưa từng để bệ hạ phế truất hậu cung, vương nữ không phải là nương nương mở miệng, mới ngênh tiền vào cung sao?”

Bên kia còn không che đậy miệng nói, bên này Tô Nghiêu còn chưa có động tĩnh, ngay cả Gấm Diên cũng gấp, bệ hạ và nương nương vừa lúc chút, làm sao lại ra ngoài nghe thấy những lời huyền thuyên này, nếu là nương nương nghe đề trong đầu, lại đi tìm bệ hạ náo, đoán chừng hậu cung này thật sắp thay chủ rồi.

Đang không nhìn được muốn nâng cao giọng khiển trách này hai cung nhân nói lung tung, chợt Hoàng hậu nương nương không nhúc nhích chợt xoay người rời đi, Gấm Diên và Gấm Thực liếc nhau một cái, vội vàng đuổi theo, nói: “Nương nương tuyệt đối đừng nghe những người kia nói bậy, coi như bệ hạ lâm hạnh vương nữ, trong lòng cũng nhất định giả bộ đều là nương nương, nương nương.....”

Cũng không biết này người đến cùng đang an ủi nàng hay không, Tô Nghiêu bỗng chốc dừng bước, cười nói: “Gấm Diên, người không cần phải khẩn trương như thế, có thật không, còn không bằng xem thật kỹ một chút cung nữ kia là cung nào, không hiểu quy củ như thế, coi như đánh chết cũng không quá đáng.”

Gấm Diên sững sờ, còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Gấm Thực khom người, nói: “Đề Gấm Thực đi đi, mọi chuyện trong cung, nô tỳ quen hơn chút.”

Tô Dao gạt đầu một cái, Gấm Thực liền quay người đi.

Gấm Thực trở lại núi giả, đã sớm không thấy hai cung nữ này, giống như biến mất khỏi thế gian, lại không thể tìm ra. Gấm Thực suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn cảm thấy chuyện này có vấn đề, vì vậy cũng không trở về Phụng Ngộ cung, ngược lại quay đầu đi Càn Chính Điện.

Lúc đó Diệp Lâm mới vừa đuổi Liêu Mộc Lan trở về, đang tựa vào một bên trên giường êm nhắm mắt dưỡng thần, chỉ nghe thấy Lưu nội thị vội vã đi tới, nói, Gấm Thực bên cạnh Hoàng hậu nương nương tới. Tô Nghiêu rất ít chủ động tới tìm hân, nếu không phải là xảy ra chuyện khẩn yếu. Nghĩ được như vậy, Diệp Lâm mới xóc lại tinh thần đòi Gấm Thực đi vào.

Gấm Thực vừa vào Càn Chính Điện, cũng không kịp hành lễ, trực tiếp “Bùm” một tiếng quỳ xuống, lo lắng nói: “Nương nương mới vừa trên đường tới tìm bệ hạ nghe được hai cung nữ nói loạn, nói bệ hạ muốn phong Vương nữ Miêu Nam làm phi, bị tức giận trở về cung, bệ hạ.....”

Diệp Lâm chợt căng thẳng, cái gì phong phi? Nàng..... Bị tức giận trở về cung? Chẳng lẽ là nàng nghe nói tin nhầm gì, hiểu lầm những thứ gì?!

Còn chưa chờ Gấm Thực nói xong, Diệp Lâm đã chợt mở mắt, đứng dậy đi ra ngoài cửa, Gấm Thực tranh thủ thời gian mà đứng dậy đi theo, người nọ chân dài thân nhanh, bước đi như bay, trong lúc nhất thời có chút theo không kịp, chỉ thấy bóng lưng Hoàng đế bệ hạ càng trở nên xa vời.

Một chân bước vào Phụng Ngộ điện, trong lòng Diệp Lâm nóng nảy, con người màu đen dò xét một phen, rất nhanh nhìn thấy bóng người ngồi trên giường êm gần cửa sổ.

Trong đầu đã không thể suy nghĩ quá nhiều, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, Thiên Khải nguyên niên trước khi ly biệt Tô Nghiêu phản ứng khác thường lại xuất hiện trước mắt, dần dần chồng lên giờ phút này, cũng không phân rõ thực tế và trí nhớ. Diệp Lâm sai bước tới gần, lại ngừng lại trước bàn con.

Tự rót uống có chút mê mang ngẩng đầu, vừa chống lại đôi mắt đen đầy ẩn nhẫn bị thương lại cẩn thận, nhếch miệng mà cười cười, nhẹ nhàng nói: “À? Sao người lại tới đây? Không phải ở đây..... Ở đây..... Càn Chính Điện.....”

Nói còn chưa dứt lời, người nọ đã quả quyết cúi người kéo nàng lên, cách án kỷ nói rộng không rộng nói hẹp không hẹp trực tiếp nắm hông của nàng, cúi đầu liền hôn xuống. Giữa răng môi đã từng ngọt ngào nồng nặc mùi rượu, Diệp Lâm càng đau đớn, miệng lưỡi cũng càng xâm nhập.

Giấy dựa ở giữa trên án kỷ bầu rượu rơi xuống đất, bể ra sần, chỉ một thoáng mùi rượu khắp nơi, mờ mịt trong Phụng Ngộ điện.

Nàng uống rượu..... Nàng lại ở Phụng Ngộ điện tự rót tự uống, rốt cuộc a Nghiêu của hân có đau lòng không, rốt cuộc nàng nghe được cái gì?

Tô Nghiêu bỗng đứng trợn to mắt, uống rượu đầu óc không tỉnh lại, thậm chí không phân biệt được lúc này Diệp Lâm công thành đoạt đất nàng là chân thật tồn tại hay là một mộng cảnh ngọt ngào tuyệt đẹp. Không có đạo lý..... Không có đạo lý người này vừa đi lên là nhiệt tình như lửa, hần rõ ràng lãnh cao ngạo như vậy, khắc chế thủ lễ như vậy.....

Đầu óc một mảnh hỗn độn, Tô Nghiêu hí mắt muốn nhìn rõ người này, bắt đắ dĩ người nọ tiến quân thần tốc, lông mi dài quét vào gò má nàng có chút ngứa ngáy, Tô Nghiêu lại bị hôn thất điên bát đảo, ngay tiếp theo lòng của nàng cũng động, giờ tay lên muốn đẩy hần, muốn dùng sức quay đầu đi, người nọ dùng một tay chặt chẽ bóp chặt cái ót nàng, khiến nàng không giãy giụa được.

Nếu như không phải nàng mộng xuân, nàng ngược lại là phải hỏi một câu, người nọ là điên rồi sao.....

Không khí dần dần bị rút, đầu óc Tô Nghiêu mơ hồ, bắp chân như nhũn ra, mắt thấy sẽ phải té ở trong ngực Diệp Lâm, người nọ mới khẽ lui ra một chút, xoay người vòng qua án kỷ, ôm nàng hoàn toàn vòng trong ngực, ở trên giường nệm ngồi xuống.

Tô Nghiêu không biết là bởi vì uống rượu hay là bởi vì mới vừa kích hôn mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ ngẩng đầu lên, vừa muốn nói chuyện, liền bị người nọ lấy tay che lại, vội la lên: “A Nghiêu, ngươi không cần nói chuyện, nghe ta giải thích, ngươi nghe ta giải thích.”

Hần không muốn nghe trong miệng nàng nói ra bất kỳ lời không tin tưởng hần, những lời đó so đao kiếm còn đã thương người hơn, lòng của Diệp Lâm đã sớm luyện thành cứng rắn, nhưng Tô Nghiêu là tử huyết của hần, chỉ cần một câu, cũng đủ để mất mạng.

Tô Nghiêu chỉ cảm thấy cái tay che ở trên môi mình man mát lạnh lạnh, nấp máy môi phát hiện mình đã bị người nọ gồng cùm xiềng xiết thật chặt, chỉ đành phải chớp đôi mắt nhìn thẳng vào người này, chờ hần nói chuyện.

“Liêu Mộc Lan không có chút nào quan hệ với ta, a Nghiêu, ngươi tin ta, đêm qua nàng đi cầu cách, ta chính là muốn hỏi một chút vì sao nàng nhất định vào hoàng cung Nhạn triều, lúc này mới lưu nàng lại.”

“Sớm muốn hỏi, chi sự ta đi thấy nàng, muốn chọc cho ngươi không vui mừng, lúc này mới đợi đến đêm qua. Vốn nghĩ tới hỏi rõ rồi nói với ngươi, không ngờ để ngươi khổ sở.”

“A Nghiêu, nàng không chịu nói, ta hỏi ra sao nàng cũng không chịu nói, lại quỳ trên mặt đất không chịu đi, ta không để ý tới, lúc này mới để nàng đành quỳ cả đêm.”

“A Nghiêu, ngươi nghe rõ ràng không? Ta với nàng không có gì, a Nghiêu.”

Tô Nghiêu nháy nháy mắt, đem hết toàn lực gật đầu một cái, chỉ là hiệu quả quá nhỏ. Chi là toàn bộ lực chú ý đều ở đây trên người Tô Nghiêu nên Diệp Lâm vẫn cảm nhận được, tảng đá trong lòng khẽ rơi xuống một chút, đề thấp giọng dịu dàng nói: “Nếu như ngươi không trốn, ta liền buông ngươi ra.”

Trả lời là Tô Nghiêu mở trừng hai mắt.

Diệp Lâm lúc này mới nửa tin nửa ngờ nói lỏng cánh tay, ngay tiếp theo bỏ tay che môi nàng ra, trong lòng còn bất ổn, chỉ thấy Tô Nghiêu dựa vào trong ngực hần ho mãnh liệt một trận, một hồi lâu ném ra một câu: “Đứa ngốc, ta đều biết.”

Liêu Mộc Lan ở Chi Đình điện nhiều ngày như vậy, Diệp Lâm cũng không có động, cố tình lúc nàng rời cung lâm hạnh Liêu Mộc Lan? Còn cố tình có hai cung nữ ở trên đường từ Phượng Ngô điện đến Càn Chính Điện lăm mồm để nàng nghe được? Cái này cần bao nhiêu trùng hợp, Tô Nghiêu có phải nên đi mua một vé số hay không.....

Từ lúc bắt đầu, lời hai cung nữ nói, Tô Nghiêu một chữ cũng không tin tưởng.

Khi đó nàng chỉ là đang suy nghĩ, Liêu Mộc Lan đây là muốn chọc giận nàng sao? Cho là nàng sẽ đi Càn Chính Điện tìm Diệp Lâm cãi vã, hay là định dùng tiểu tính không để ý tới Diệp Lâm, nàng thừa lúc vắng mặt vào? Trong lòng chưa có định luận, lại biết hai người kia rõ ràng là chờ nhìn phản ứng nàng, lúc này mới quay người trở về Phượng Ngô điện, ở đầu tức giận với hần.

Nàng Tô Nghiêu mặc dù uống gánh chịu một đời tài danh của Tô Dao, nhưng đầu óc vẫn phải có, chỉ là uống rượu có chút nhiều, đầu óc không tỉnh, chỉ cảm thấy trong óc ông ông tác hưởng, miệng cũng không phải là miệng của mình, lời nói cũng nói được không lưu loát, nín một hồi lâu, cũng chỉ nói ra khỏi một câu như vậy.

Diệp Lâm ngẩn ngơ, tâm vốn kích động từ từ rơi xuống, tha phương mới nói cái gì? Nàng đều biết..... Làm sao nàng có thể biết..... Nàng lại nói hần là đứa ngốc.....

Không chờ Diệp Lâm định thần lại, cô nương trong ngực đã không an phận, một đôi mắt long lanh xinh đẹp, nhìn chăm chăm hần, liếm môi một cái, nhỏ giọng nói: “Nghe nói ngươi..... Ngươi rất uất tức..... Bôn cung thiện đó, hại..... Hại ngươi cảm dục hồi lâu, như lang như hổ đấy.....”

Nói xong, cảm cảm của hần, hí mắt nói: “Ngươi cho ta nhìn một chút, cái gì gọi là như lang như hổ..... Hà?”

Lúc này Diệp Lâm có chút mù mị, không biết người luôn tránh hần như tránh bò cạp ngược lại sao dám nói ra lời này, còn có động tác kia..... Nàng đây chính là ở công khai đùa giỡn hần?

Diệp Lâm giờ tay lên cầm tay Tô Nghiêu đang làm loạn, nhỏ giọng nói: “A Nghiêu, ngươi biết mình đang làm cái gì không?”

Biết? Nàng dĩ nhiên biết, nàng chính là muốn muốn ngủ với người ngay từ khi bắt đầu trêu chọc nàng tâm thần có chút không tập trung rồi lại không thể thân cận, mới cho phép uống chút rượu cho mình thêm can đảm. Ai biết nàng còn chưa chuẩn bị xong, người này thể nhưng đưa mình tới cửa!

Tô Nghiêu “Hắc hắc he he hắc” cười một lần, cũng không để ý hình tượng của mình, như đã nói qua, lúc này đầu óc không rõ ràng lắm, người nào đó làm việc bất chấp hậu quả đã không biết cái gì gọi là “Hình tượng” rồi, giờ tay lên dùng sức đẩy, vừa vặn đẩy ngã Diệp Lâm không phòng bị, thuận lợi đặt ngay trên giường êm.

“Nhỏ..... Tiểu nương tử..... Ngươi liền từ rồi..... Đi theo ta thôi.....”

Lúc này Diệp Lâm cũng hiểu được, người trước mắt uống say, nếu không có tay nhỏ bé đặt trên ngực hắn, dùng này một mắt giống như thu thủy trên cao nhìn xuống, cho đến nơi trong lòng hắn nhai nhai nhất, chớp mắt thư giãn, ngay cả mình là ai cũng sẽ không tiếp tục nhớ.

Cửa Phòng Ngủ điện sớm đã bị Gấm Thục lạng lẽ khép lại, cả căn điện im ắng yên tĩnh, Diệp Lâm có thể rõ ràng nghe nhịp tim của chính hắn, từng phát từng phát, nói năng có khí phách. Giờ khắc này hắn như thiếu niên mới biết yêu u mê, hoàn toàn luân hãm vào trong mắt của Tô Nghiêu, không biết đường đi, không biết đường về.

Một tay Tô Nghiêu đặt tại ngực Diệp Lâm, một cái tay khác xuyên qua bả vai đặt ngay tại trên tóc đen của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười xinh đẹp quyến rũ, giống lấy được chỗ tốt gì, cười khanh khách nói: “Xem ngươi còn chạy trốn sao..... Tiểu nương tử..... Coi như..... Ách, coi như ngươi là rách cổ họng cũng không có người tới cứu ngươi, a ha ha ha ha ha.....”

Diệp Lâm đã bị nàng nói đùa giỡn khiêu khích mất đi năng lực phán đoán, nơi nào còn có thể nghe được ra Tô Nghiêu gọi hắn là gì, trong lòng mơ hồ hi vọng nàng có thể càng tiến một bước, người kia cũng không hàm hồ, đang lúc hắn suy nghĩ lung tung, đã cúi người vụng về hôn hắn.

Gương mặt, môi mọng, cổ..... Tô Nghiêu từ từ hôn xuống, hơi thở như lan, quây đến hắn chỉ cảm thấy sóng nhiệt vọt tới.

Nhận thấy bộ vị đã dậy rồi sớm có phản ứng, Diệp Lâm rút cuộc giờ tay lên ngăn lại hành động của Tô Nghiêu, hắn quả muốn nàng, làm sao có thể bị nàng khích bác như vậy..... Diệp Lâm không biết mình còn có thể chống được bao lâu, không biết mình có thể một giây kế tiếp phát cuồng không, ngày trước rơi vào địa ngục liên tiếp, vạn kiếp bất phục.....

“A Nghiêu, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không, ngươi say.....”

Nếu lúc này hắn thừa dịp người gặp nguy, đợi nàng tỉnh lại, có thể có hối tiếc cực kỳ không, có thể coi hắn như tên háo sắc khôn..... Có thể không..... Mặc dù hắn ngày nhớ đêm mong nàng ôn tồn mềm mại đáng yêu, lại tâm tồn nghi ngờ, không thể bước ra một bước nữa. Hắn rõ ràng đã đồng ý với nàng, phải chờ tới nàng đồng ý, nếu là..... Nàng sẽ không bỏ rơi hắn, từ đó đi xa..... Hắn không cần như vậy.

Nếu như chỉ có hạnh hạ mình mới có thể giữ nàng ở bên người, hắn vui vẻ chịu đựng.

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, cạy mạnh vạch tay hắn ra, cúi đầu nghiêm túc lại hỗn loạn cời vạt áo, vừa hiểu, vừa bá đạo tuyên thệ chủ quyền: “Ta đương nhiên biết ta làm gì, Diệp Lâm, ngươi là nam nhân của ta, thì phải..... Ách, thì phải ngoan ngoãn để cho ta lưu lại ký hiệu..... Ngươi đừng cử động, ngoan ngoãn chờ ta tạt một đầm.....”

“A Nghiêu.....”

Lời mới mở miệng, thì đã bị người nọ cắt đứt, Tô Nghiêu nhẹ nhàng nói bên tai hắn: “Diệp Lâm, ta yêu ngươi.”

Ta yêu ngươi.

Câu nói đầu tiên giống như chốt mở, Diệp Lâm rút cuộc không thể tiếp tục khống chế vui sướng và nhiệt tình trong lòng, nghiêng người, liền đặt cổ nương vừa rồi còn đề ở trên người hắn làm loạn ở phía dưới.

Khoát tay, kéo màn che xuống, che một phòng cảnh xuân kiều diễm.

Diệp Lâm cúi đầu, thành kính hôn lên, giọng rất thấp, nhưng mà lại như nói hết cam kết cả đời.

“Tô Nghiêu, ta cũng yêu ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tỉnh táo

Cảm giác da thịt lạnh lẽo, nàng giống như là nằm ở trên người người khác, toàn thân giống như là vỡ tan đau nhức không chịu nổi, trên người có một cảm giác khó chịu khó nói nên lời theo thần trí dần dần tỉnh táo mà càng rõ ràng.

Tô Nghiêu chợt mở mắt.

Trên đỉnh đầu là rèm che mảnh duy quen thuộc, lưu tô màu vàng trên đỉnh cũng rất rõ ràng nói rõ nàng đang ở Phụng Ngộ điện, nhưng xúc cảm trong tay lại xa lạ như vậy, ôn lạnh nhần nhụi, còn có tiết tấu pháp phồng.

Tô Nghiêu từ từ tựa đầu nhắc “Cái đệm” ấm áp lên, ánh mắt mê mang quét qua, đầu óc “Oanh” một tiếng, về mặt kinh ngạc rất nhanh cứng ở trên mặt.

Ai có thể nói cho nàng biết, người bị nàng đè phía dưới ngủ say, toàn thân cao thấp loã thể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì....

Tô Nghiêu ôm lấy một nửa chân từ từ ngồi dậy, say rượu nên không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mình trở về Phụng Ngộ điện uống một chút rượu, đang chuẩn bị lấy can đảm ngả bài với Diệp Lâm, lui về phía sau nửa liên hoàn toàn quên, trong đầu trống rỗng, gì cũng không nhớ rồi. Thế nào Diệp Lâm nằm ngủ ở bên cạnh nàng, hoàn..... Cũng không mặc gì?

Ánh mắt quét vào loã lồ bên ngoài, trên thân thể trắng nõn hoàn mỹ lấm tấm vết đỏ, Tô Nghiêu trong nháy mắt đỏ hết mặt, quét mắt nhìn, hình như cũng không có so với người kia tốt hơn bao nhiêu, nếu nói nơi nào khá hơn chút, đại khái chính là dấu vết trên người mình không nặng như vậy thôi..... Đáng chết, nàng rốt cuộc làm gì với Diệp Lâm.....

Ngày hôm qua nàng sắc đảm ngập trời, say rượu loạn tính sao? Nàng chưa bao giờ uống say, cũng chưa từng biết mình uống rượu say thì sẽ ra sao, chỉ sợ mình nổi điên lên, làm chuyện khiến mất hình tượng, nhưng ngay cả hỏi được mọi người không có, trong lòng bất ổn, phản ứng đầu tiên chính là trốn.

Nếu Tô Nghiêu đã coi Diệp Lâm là người bầu bạn cuộc đời này, tự nhiên hi vọng mình có thể ở trước mặt Diệp Lâm biểu hiện tốt chút —— tuy nói không đến nỗi lưu lại nhiều hoàn mỹ, tối thiểu cũng không phải đáng về hiện tại này của mình!

Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu đỏ mặt nhẹ chân nhẹ tay từ trên thấp bò dậy, quần áo xốc xếch bị ném dưới đất, áo ngực vàng nhạt bị người nọ đè ở phía dưới, Tô Nghiêu ảo não nắm tóc, một tay ôm lấy chân mông, nghiêng người đi chọn quần áo, nào nghĩ tới mới vừa ngang nhiên xông qua, về mặt “Bỉ trắng” còn chưa thu lại, liền bỗng dưng đối mặt một đôi mắt đen tinh mịch không đáy.

Tô Nghiêu thiếu chút nữa bắn dậy, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai rút tay mình về.

Trời ạ, tại sao hắn lại tỉnh lại ở thời điểm lúng túng như vậy! Vào giờ phút này Tô Nghiêu chỉ muốn chôn cả mình ở trong chăn, né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, chỉ nghe thấy người nọ loáng thoáng có chút run rẩy nói ở một bên: “A Nghiêu, ngươi muốn làm gì?”

Diệp Lâm mở mắt ra có một cái chớp mắt giữa u mê, chống lại ánh mắt ảo não của Tô Nghiêu, vốn là vô hạn ngọt ngào tâm chợt co rút lại, hắn là không có khuyến khích.

Vì sao..... Lòng mày nhíu chặt cùng ánh mắt biết vậy chẳng làm của nàng? Nàng hỏi hận phải không? Nàng phải đi đúng không? Nàng lại muốn ngọt ngào lướt qua rồi dừng, liền bỏ lại một mình hắn giữ tàn niệm vượt qua phải không?

Tuyệt đối không được.

Tô Nghiêu bèn nhảy quan sát người phái dưới, trong lòng càng thêm hồi hộp, không biết rốt cuộc mình làm cái gì, mới để Diệp Lâm có hỏa khí lớn như vậy, tuy là nàng say rượu luống cuống, cũng tốt xấu cũng là hắn được tiện nghi, lấp bấp nói: “Mặc..... Mặc quần áo.....”

Người nọ rốt cuộc không thể cùng nàng đánh giằng co nữa, trở người ngồi dậy, chân mông từ đầu vai rơi xuống, chỉ che nửa người, cơ hồ là không chút nào thương tiếc đưa tay cầm lấy cổ tay trắng của nàng, lạnh lùng nói: “Tô Nghiêu, ngươi lại muốn ném ta xuống mặc kệ?”

Ách..... À?

Tô Nghiêu bị hắn chặt chẽ giữ chặt không thể động đậy, mắt rơi vào cánh tay trắng nõn và trên ngực, chỉ cảm thấy trên mặt bùng nổ, trong lúc nhất thời mắt cũng không có nơi để, loạn xạ nhìn chung quanh, cần môi một cái.

Ném hắn mặc kệ? Nếu không phải nàng như thế nào?! Đợi chút..... Tại sao là..... Lại?

Tô Nghiêu không rõ rốt cuộc Diệp Lâm nói cái gì nữa, chỉ xoay xoay vặn vặn giằng co, cảm giác này thực sự quá lúng túng quý dị, rõ ràng cái gì cũng xảy ra qua, nhưng cố tình nàng không nhớ gì, lúc này đối mặt với Diệp Lâm chỉ đành phải một thân mình áy náy và khó chịu, cất giọng la âm lên: “Buồng tay, ngươi làm đau ta!”

Đau không? Nàng còn biết cái gì gọi là đau? Đau là tỉnh lại trong vô số mộng, trong đầu óc tràn đầy hình bóng của nàng, lại bắt không tới; đau là hắn một mình có được vận lý giang sơn, lại không thể một mình đi tìm nàng, mười hai năm vắng vẻ; đau là hắn lại cắn từ trong miệng Từ Thận Ngôn nghe nói nàng đã bỏ mình, theo ý nguyện của nàng hoá táng, tán đặt ở thế gian này, để hắn không thể tìm ra. Nữ nhân này luôn tuyệt tình như thế, thậm chí ngay cả một tia niệm tưởng cũng không chịu để lại cho hắn.

Đáy mắt người nọ đau thương thực sự quá đột nhiên và lớn, khiến Tô Nghiêu không nhận được ngấm lại hành vi của mình, ngủ với người ta còn định chuẩn bị mặc quần áo đi mất, hình như thật sự có chút không nhân tính, Tô Nghiêu đánh tiếng tăng hăng một cái, giải thích: “Ta..... Ta ngày hôm qua uống say, ta đều không nhớ rõ.....”

Lời còn chưa nói hết, lại bị người nọ ghì tay lên che lại.

Không nhớ rõ..... Nàng dám nói mình không nhớ rõ, không nhớ rõ nàng đã từng nói cái gì, không nhớ rõ nàng có bao nhiêu nhiệt tình, cũng không nhớ nàng và hẳn hết lần này tới lần khác đạt tới đỉnh..... Nàng lại dám không nhớ rõ?

Diệp Lâm chợt lộ ra nụ cười có chút u oán lại có điểm quý dị, nhẹ giọng thờ dài nói: “A Nghiêu, ngươi không phải nhớ đêm qua mình làm cái gì, ta lại nhớ rõ.”

Diệp Lâm nói lời này, Tô Nghiêu còn bị hấn che miệng, mắt nhìn chăm chăm mái tóc đen dài của Diệp Lâm buông ở đầu vai, chỉ cảm thấy hai màu đen trắng càng khiến người nọ càng thêm làm cho người ta mất hồn.

Hả, nàng làm sao lại..... Gì cũng không nhớ rồi..... Thật là đáng tiếc.

Trong lúc nhất thời quên tay đầy vết chai của Diệp Lâm còn để trên môi mình, Tô Nghiêu trong lúc vô tình liếm môi một cái, lại không nghĩ rằng trong lúc lơ đãng chọc cho người nọ một hồi hồi hộp.

Diệp Lâm luôn là người quả quyết, trong khoảnh khắc đã có quyết định, thuận thế đề Tô Nghiêu đang không ổn định lần nữa vào trên giường, lần người đề lên, ánh mắt tình mãnh, mực phát từ căn cổ thông xuống, chiếu xuống trên mặt trên người nàng, nghiêng người ở môi nàng ấn xuống một nụ hôn, nhỏ giọng nói: “Tô Nghiêu, ngươi cần phụ trách ta.”

Tô Nghiêu:.....

Nàng vốn cũng không muốn mặc kệ, tự nhiên, dĩ nhiên là phải phụ trách.

Còn đang suy nghĩ chuyện đứng đắn, tay của người kia cũng đã không an phận, hai người vốn là lỗ thể, lúc này thân thể nóng bỏng của người nọ cách một tầng chăn mỏng, nơi đó cũng rất nóng, khiến da đầu Tô Nghiêu lập tức liên tê dại.

Không biết có phải là đêm qua đã có thân mật không, Tô Nghiêu chỉ cảm thấy người này đối với thân thể nàng quen thuộc thậm chí vượt qua mình, giống như nước chảy mây trôi đọng vào chỗ mẫn cảm của nàng, thân thể non nớt nơi nào chống lại hấn trêu đùa như thế, rất nhanh liền hô hấp dồn dập, da thịt trở nên nóng bỏng.

Tô Nghiêu có chút hốt hoảng, hiểu hẳn muốn làm cái gì, cũng có chút xấu hổ và sợ hãi, mặc dù đêm qua hai người cũng đã kết hợp, nhưng đối với nàng không nhớ gì mà nói, đây mới là lần đầu tiên, là lần nàng rất rõ ràng.

Diệp Lâm dịu dàng hôn môi người nọ, tùy ý xâm chiếm vị ngọt, trong lòng nơi nào đó giống như tan ra, đã sớm để triều cương gì đó ở sau đầu. Đêm qua bởi vì là lần đầu của nàng, hẳn cũng không dám tùy hứng làm, tuy nói Tô Nghiêu trước nay chưa có nhiệt tình chủ động, nhưng đối với Diệp Lâm mà nói đúng là vẫn còn mang nghi ngờ, cũng không thể can rờ. Lúc này nhận thấy Tô Nghiêu động tình, rốt cuộc khắc chế không thể, mặc cho tâm tình của mình tàn phá.

Nàng nói nàng đều không nhớ, được, hẳn liền để nàng rõ ràng nhớ, nàng nói muốn lưu trên người của hấn dấu ấn, được, hẳn giống như nàng mong muốn.

Cái này là hoàn toàn không giống với hành vi phóng đãng đêm qua, Tô Nghiêu cũng không phải tiểu cô nương già bộ từ chối, thân suất nói nàng đối với nam nhân phong hoa tuyết thể mơ ước đã lâu, nhưng gọi là tương đối phối hợp, hay bởi vì người nọ hiểu chỗ mẫn cảm của nàng, chỉ cảm thấy một cuộc giao hoan hoàn mỹ vô khuyết, vô cùng tinh tế.

Một phòng sắc xuân.

Bị người nọ ôm trong ngực, Tô Nghiêu gồi lên cánh tay người nọ, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, trêu ghẹo nói: “Diệp Lâm, cao thủ như thế, ngươi từng có nhiều ít nữ nhân đứng không?”

Có nhiều ít này..... Diệp Lâm ngửa mặt nằm ở trên giường, cúi đầu cọ xát đầu tóc mềm mại của nàng, cảm xúc mới vừa vững vàng ổn định lại có chút cảm khái, khàn giọng hỏi đáp: “Chỉ có ngươi, a Nghiêu.”

Kiếp trước kiếp này, tất cả phồn hoa, hẳn có yêu nghĩ tới chạm qua, cũng chỉ có một nàng thôi.

Tô Nghiêu rõ ràng không tin. So sánh với nàng không lưu loát, Diệp Lâm thuần thực trầm ổn như vậy sao có thể là người mới? Vừa muốn lên tiếng phủ nhận, liền bị người nọ nắm tay ở trên môi hôn, nói: “A Nghiêu, nhiều ngày trôi qua như vậy, từng ban đêm, ta đều suy nghĩ ngươi.”

Tô Nghiêu:.....

Sao nàng cảm giác, Diệp Lâm người này càng ngày càng vô sỉ, chuyện như vậy cũng có thể chính đáng hợp tình nói ra ngoài.....

Ngoài điện.

Lưu nội thị ngẩng đầu nhìn mặt trời, lắc đầu một cái, thờ dài một cái.

Để hậu hai người thật đúng là dùng hành động thực tế xác nhận cái gì gọi là tiểu biệt thắng tân hôn..... Mặt trời đã lên cao, sợ rằng bệ hạ không thể lên triều.

Đều nói bệ hạ thanh tâm quả dục, Lưu nội thị lại cảm thấy, Hoàng đế bệ hạ không phải thanh tâm quả dục, mà là không khanh không được.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vô gian

Sau khi tắm sơ người nào đó tiện tay lôi một cái váy ngắn màu trắng thêu bướm, trên người lại khoác một cái áo xanh, tóc dài như thác nước xõa ở phía sau, đỏ mặt mở cửa sổ hóng mát.

Diệp Lâm nhìn một mình nàng vòng tới vòng lui ở giường và tịnh phòng, nói gì cũng không chịu để hấn động thủ giúp một tay, cũng không cho hấn gọi Gấm Diên và Gấm Thực, một mình thu thập sạch sẽ tất cả công việc, lại kéo hấn từ trên giường phụng chạy xuống.

Hấn từ sớm đã chuẩn bị rõ ràng, chỉ là so sánh với nàng đang bó tay đứng ở một bên vừa thẹn vừa cầu xử lý mình, hấn thích ở trên giường cho nàng thêm phiền toái hơn. Lúc Tô Nghiêu liếc mắt trông hấn, lại khiến hấn sinh ra cảm giác vợ chồng bình thường, trong lúc nhất thời trong lòng sinh ra tâm tư nghĩ muốn trêu nàng một chút, cũng bất động, ở trên giường không đứng lên, giả bộ giống như không chút để ý nói: “A Nghiêu, những chuyện này liền gọi Gấm Diên họ tới thu thập.”

Gọi bọn họ tới dọn dẹp? Nàng tuy là không biết đêm qua mình đã thành cái đáng về gì, nhưng chuyện buổi sáng hôm nay cũng nhớ rõ, trên giường khắp nơi đều là..... Dấu vết, nếu để Gấm Diên và Gấm Thực nhìn thấy.....

Tô Nghiêu lại trợn mắt nhìn một chút cũng không đổ thừa người khác, liền thò tay túm hấn, cắn giận nói: “Không giúp một tay còn chưa tính, người còn muốn thêm phiền, cẩn thận ngày nào đó ta ngưng người.”

Diệp Lâm không ngờ Tô Nghiêu dữ dội túm hấn đi như vậy, không hề chuẩn bị thể nhưng thật bị nàng kéo từ trên tháp xuống, ngay tiếp theo chặn mông khoác lên trên người cũng bị kéo xuống, trên giường đơn một đóa tươi đẹp liền đập vào tầm mắt.

Tô Nghiêu liếc mắt liền nhìn thấy hoa hồng, mặt vốn hồng trong nháy mắt nâu chín tới cả tai, cắn môi một cái đi kéo ga giường, cũng không đi xem người sau lưng hơi nhếch nhác, lại ánh mắt hài hước.

“Đều là người, ta uống say, cho nên để mặc không biết hậu quả gì, nhưng người không có say, ga giường biến thành như vậy, người nói làm thế nào!” Tô Nghiêu vừa cuốn ga giường cuốn thành một đoàn, vừa trách móc nói.

Diệp Lâm cũng vô cùng tự nhiên lấy ga giường qua, cao giọng gọi Gấm Thực ở bên ngoài, hỏi họ để nàng không cần rửa sạch, trực tiếp đem ga giường đi. Đợi Gấm Thực đi ra ngoài, lúc này mới dựa vào, nhỏ giọng nói: “Ai nói ta không có say, a Nghiêu, ta say.”

Lại nhớ tới mùi rượu trong veo, Diệp Lâm không khỏi cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên của Tô Nghiêu, mới hôn lại lui ra, cụng vào trán của nàng cười.

Tô Nghiêu bị hấn cọt nhả như vậy gây khiếp sợ, lại không tránh, không nhúc nhích bị hấn hôn vừa vặn. Đợi Diệp Lâm cười đủ rồi, lúc này mới đẩy hấn ra, nghĩa chánh ngôn từ nói: “Diệp Lâm, người về sau chính là người của ta, ngày trước những lời đó ta đều thu hồi lại, về sau không cho người nhìn cô nương khác một cái.”

Như vậy mới đúng, như vậy mới là a Nghiêu của hấn. Diệp Lâm nghe được nàng nói bá đạo lại không có để ý tuyên bố như vậy, ngược lại an tâm, biết nghe lời gật đầu, dịu dàng nói: “Ta vốn cũng không tính toán nhìn cô nương khác, ta vốn là trong mắt cũng chỉ có một mình người thôi.”

Lúc này Tô Nghiêu mới hài lòng cúi đầu hé miệng cười, giơ tay lên đập Diệp Lâm một quyền, sáng giọng: “Sao người lời ngon tiếng ngọt như vậy!”

“Thế nào, người không thích sao?” Trả lời nàng đương nhiên là người nọ cười như không cười.

Tô Nghiêu im lặng. Dạ, nàng thích, cả trái tim nàng chính là bị Diệp Lâm lời ngon tiếng ngọt lừa, nếu không như nàng là người có lý trí như vậy, làm sao sẽ làm ra chuyện sắc đảm ngập trời này.

Ánh mắt quét đến cây quạt của Diệp Lâm đêm qua rơi xuống ở tấm thảm lông mềm mại, Tô Nghiêu chợt cảm thấy nặng nề, cúi người nhặt Chiết phiến lên cầm ở trên tay vuốt.

Diệp Lâm thích nói với nàng lời ngon tiếng ngọt, từ lúc vừa xuất hiện chính là đáng về thâm tình khản thiết, Tô Nghiêu đề phòng hấn bất tri bất giác luân hãm vào một đôi mắt đen nhánh như hắc diệu thạch, vẫn không đi tận cứu, bóng hình xinh đẹp mỹ lệ trong đôi mắt kia, thấy đến tận cùng là nàng Tô Nghiêu, hay là Tô Dao.

Bất luận như thế nào, về mặt tình cảm yêu ghét phân minh Tô Nghiêu đều muốn dò xét đến cùng, hỏi rõ ràng, vì vậy trên tay dừng lại, trầm giọng nói: “Diệp Lâm, người rốt cuộc yêu thích ta vì cái gì?”

Từ khi ở tiệc hoa mai lần đầu tiên gặp mặt, liền điên cuồng như vậy mà không kể hậu quả.

Đây là lần thứ hai Tô Nghiêu gọi cả tên cả họ của hắn, lần trước là ở tửem điện hắn, người kia cực kỳ tức giận, liều mạng.

Thích nàng vì cái gì..... Cái vấn đề này ngược lại thật làm khó hắn, ngày trước hắn cũng không hiểu, người này lại bá đạo lại không để ý, hắn đến tốt cùng là từ lúc nào yêu người này, đến tốt cùng là từ lúc nào, cũng đã không thể chịu được cuộc sống không có người này..... Nếu như hắn sớm hiểu một chút, có phải cũng sẽ không có chuyện hay không.

Diệp Lâm nheo mắt đoán một phen, giọng nói có chút trầm thấp: “A Nghiêu, không phải thích, là yêu, ta yêu chính là ngươi, là linh hồn này. Dù là có một ngày đáng về ngươi thay đổi, ta cũng yêu ngươi.”

Giống như hắn đòi này, đòi nàng đến, một cái liền nhận ra nàng.

Linh hồn à..... Tô Nghiêu không ngờ có một ngày sẽ từ miệng Diệp Lâm nói ra chữ này, hắn hiểu được cái gì gọi là linh hồn sao? Định nghĩa phức tạp như vậy, ngay cả nàng cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng cho dù là như vậy, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống một nửa, Tô Nghiêu cắn môi một cái, rốt cuộc quyết định đập nôi chìm thuyền. Nàng yêu thích Diệp Lâm, muốn cùng Diệp Lâm ở chung một chỗ, liền không muốn giấu giếm gì, Diệp Lâm sớm muộn gì cũng biết, nàng không muốn bất kỳ kẻ nào lợi dụng bí mật này tới ly gián Diệp Lâm và nàng.

Chỉ là chuyện xuyên qua thời không này cuối cùng là có chút huyền diệu, nàng không biết Diệp Lâm nghe nói nàng mượn xác hoàn hồn cuối cùng yêu nàng như xưa, hay là sẽ thất kinh, coi nàng như làm quái vật.

Trong lòng Tô Nghiêu hoang mang, tiện tay mở quạt xua tan lúng túng và khẩn trương trong lòng, không ngờ ánh mắt quét đến mặt quạt, toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên chuyển sang trắng bệch.

Bên trên chiết phiên là câu thơ nàng viết xuống khi đó, chỉ là nhiều hơn mấy cái chữ, là Diệp Lâm giúp nàng thêm vào ——”A Nghiêu”.

Là a Nghiêu, mà không phải A Dao.

Lâu như vậy, a Dao trong miệng hắn, thật ra vẫn luôn là “A Nghiêu” sao? Hắn làm sao biết?!

Diệp Lâm đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn Tô Nghiêu từ từ nhấc đầu, trong tròng mắt sáng chói đầy kinh ngạc và khiếp sợ. Hắn sớm nghĩ đến sẽ có một ngày thẳng thắn cho nhau biết, chỉ là không ngờ, nhanh như vậy.

“Làm sao ngươi biết biết..... Tên của ta?”

Làm sao biết..... Khi đó hắn thậm chí là sau khi nàng rời khỏi mới biết tên của nàng, có lẽ là trong chỗ u minh tự có trời cao an bài, nàng cũng gọi Tô Nghiêu, chỉ là không phải mỹ ngọc chi dao, mà là nghiêu thuần vũ nghiêu. Đó là thượng cổ Thánh Hiền, tồn tại ở truyền thuyết xa vời, mà nàng luôn luôn cùng Thánh Hiền bình thường thông suốt tự nhiên.

Vô số đêm không ngủ, hắn đã từng một lần một lần viết xuống cái tên này, giống như nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn.

“Tô Nghiêu, ta cái gì cũng biết.” Diệp Lâm tiến lên một bước, ôm nàng ôm ấp vào ngực mình, đầu Tô Nghiêu phải dựa vào trước ngực hắn, rõ ràng nghe thấy nhịp tim người nọ: “Ta đều biết.”

“A Nghiêu, ngày trước ngươi hỏi ta, vì sao đối với ngươi đây đưa không ngớt, ta không muốn qua loa tắc trách nói với ngươi trong tình huống ngươi chưa xác định, hôm nay ta liền rất rõ ràng nói cho ngươi biết, Tô Nghiêu, đời này kiếp này, ta một mực chờ đợi ngươi tới.”

Người này rốt cuộc nói cái gì nữa..... Tô Dao có chút nghe không hiểu lắm, rõ ràng là nàng tính toán ngã bài, thế nào đến phiên người này hồ ngôn loạn ngữ. Hắn nói gì một mực chờ đợi nàng? Chẳng lẽ đây là nhân duyên hai đời.

“Ngươi muốn nói cho ta, lúc qua cầu nại hà, ngươi không uống canh Mạnh Bà sao?” Tô Nghiêu ngửa đầu nhìn Diệp Lâm, cười trừ ghẹo.

Người nọ cúi đầu tại hôn giữa lông mày nàng, nghiêm túc nói: “Không, a Nghiêu, bất luận ngươi tin hay không tin, đối với ta mà nói, đây tất cả đã từng xảy ra. Ta hiểu rõ Phong Diệp nhất định sẽ phản, ta hiểu rõ chúng ta chắc chắn yêu nhau, ta hiểu rõ có chuyện, bao gồm lai lịch của ngươi.”

Đầu óc Tô Nghiêu nhất thời có chút không hoạt động, ý tứ của hắn, hắn là trùng sinh mà đến sao?

“Ngươi nói, ngươi đều biết?” Tô Nghiêu lui về phía sau một bước, tỉ mỉ nhìn Diệp Lâm: “Ngươi biết ta mượn xác hoàn hồn, xuyên qua mà đến?”

Người nọ gật đầu một cái.

Tô Nghiêu giơ tay lên ấn mi tâm, trong lòng tất cả tư vị không biết vì sao lại nói thế. Hắn biết, hắn luôn biết rõ..... Không trách được đối với nàng không tuân quy củ có mắt không trông, hoá ra hắn cái gì cũng biết, sớm đã thành thói quen rồi.

Trong đầu nhảy ra một cái ý niệm, Tô Nghiêu bật thốt lên: “Ngươi biết chúng ta chắc chắn yêu nhau, như vậy, ngươi cũng biết tương lai của chúng ta?”

Tương lai.... Đùng, lần này, bọn họ sẽ có tương lai....

Tô Nghiêu nhìn người này gật đầu rất chậm, giọng nói chợt trở nên vui sướng, bỏ nhào vào người hắn, giong giả nói: “Vậy tương lai của chúng ta như thế nào? Chúng ta có đầu bạc răng long không? Có đứa bé không? Hắn gọi cái gì? Thông minh không? Hắn....”

“A Nghiêu!” Diệp Lâm không đành lòng mà cắt đứt nàng: “Thiên Cơ Bất Khả Lộ.”

Lần này, bọn họ nhất định sẽ đầu bạc răng long, bọn họ sẽ có rất nhiều rất nhiều đứa bé, chờ đứa bé lớn lên, hắn liền rời đi, mang nàng đi xem thiên hạ phồn hoa.

Khi đó Diệp Lâm cho là tất cả đều theo suy nghĩ của hắn từng bước từng bước, cho là sống lại một đời, mình đã nhìn rõ toàn bộ, chỉ muốn đền bù ra sao, lại chưa từng nghĩ tới, trời cao để cho hắn từ trong tiếc nuối làm lại từ đầu, cũng không phải để hắn sửa lại sai lầm, mà để hắn phát hiện, đời trước, hắn đến chết cũng chưa từng biết một ít chuyện.

Tô Nghiêu le lưỡi một cái, chớp mắt gật đầu một cái. Được rồi, nàng biết mình hỏi hơi nhiều, nhưng nàng thật còn muốn hỏi một vấn đề nữa: “A Lâm, con của chúng ta tên gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: A Lâm

Một câu nói nhẹ nhàng rơi vào trong không khí im lặng, nửa điểm âm thanh cũng không có. Tô Nghiêu không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, người nọ không nhúc nhích, trông mắt trong trẻo gắt gao nhìn chăm chú vào nàng, trên mặt nghiêm túc khiến nàng chợt có chút lùi bước.

“Thế nào?” Nàng cũng chỉ là tò mò, hỏi tên của bọn trẻ một chút, tại sao về mặt hắn muốn nói lại thôi như vậy. Chẳng lẽ tương lai số mạng làm nhiều điều sai trái, con của nàng sẽ gặp bất trắc gì? Hay là.... Bọn họ vốn cũng không có qua đứa bé....

Nghĩ như vậy, trong lòng nhẹ nhõm vui sướng cũng từ từ tuột đi, mặt Tô Nghiêu tái nhợt, gờ tay lên kéo lấy tay áo người kia, có chút lo lắng lặp lại: “Người nói thật đi, rốt cuộc là thế nào?”

Trả lời nàng là người kia chợt ôm nàng vào trong ngực, đầu chôn ở hõm vai của Tô Nghiêu, trong giọng nói có chút vui sướng nàng không thể hiểu được, hơi thở nóng bỏng, khiến thân thể nàng không ngờ có một chút phát run: “A Nghiêu, người kêu ta cái gì?”

Cái gì? Nàng mới vừa rồi kêu hắn cái gì? Tô Nghiêu có chút ngốc, nháy mắt hai cái, cũng không hiểu được người giống con lười giắt trên người nàng không chịu buông tay làm sao đột nhiên vui mừng giống như một đứa bé.

“Kêu nữa một lần, a Nghiêu, kêu nữa một lần.” Diệp Lâm làm nũng giống như yêu cầu nói, cảm cọ xát trên vai Tô Nghiêu, hiển nhiên giống như một miếng cao da chó.

Người này lại mắc bệnh.... Trong lòng Tô Nghiêu yên lặng châm chọc một lần, gờ tay lên vỗ lưng Diệp Lâm, giống như dỗ đứa bé dịu dàng nói: “Tốt lắm, bệ hạ, không đi vào triều, triều thần lại tố ta mị chủ.”

Người nọ cũng không động, chặt chẽ không chịu rời đi, lầu bầu lầm bầm nói: “Chớ gọi ta là bệ hạ. Ngày trước người đều gọi ta a Lâm.”

Tô Nghiêu:....

Bệ hạ thật đúng là, tùy hứng mà.

“Tốt lắm tốt lắm, a Lâm, nhanh đi vào triều....” Tô Nghiêu đã sớm quên khi nãy bản thân hỏi cái gì, chỉ muốn vội vàng đuổi người này lên triều.

Ngần dụi dụi vận dụi dụi mới tiến người nọ đến trước đình, lúc này Tô Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, ở một bên chiếu ngồi xuống. Tất cả đều phát sinh quá nhanh, quá mộng ảo, khiến nàng sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, giống như mình đang mơ một giấc mộng. Diệp Lâm là trùng sinh mà đến, hẳn là biết rõ chuyện cũ trước kia. Nàng vốn là mượn xác hoàn hồn, vượt ra khỏi phạm vi nhận biết ban đầu, tự nhiên cũng có thể tiếp nhận Diệp Lâm nói, chỉ là cái này khiến nàng có chút không thích, giống như mình làm tất cả đều được an bài tốt lắm, ngược lại có chút không biết theo ai.

Ngày trước mấy hành động khó hiểu của Diệp Lâm đều được giải thích, cũng loại trừ tâm bệnh trong lòng nàng. Tô Nghiêu tự biết không phải loại người lòng dạ rộng lớn, ngược lại có chút tình cảm thích sạch sẽ, ban đầu cho dù là bị hắn hấp dẫn vẫn kháng cự, cũng là bởi vì không thể tiếp nhận trong lòng của hắn có người khác, cũng là không thể tiếp nhận cùng người khác chia sẻ nam nhân của nàng.

Nhưng hắn lại nói, kiếp trước kiếp này, hắn chỉ yêu nàng một người. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng vừa nghĩ tới mình tìm mọi cách kháng cự, liền có chút nóng mặt. Hắn nói hắn đều biết, hắn nói hắn biết bọn họ nhất định yêu nhau, cho nên, từ trước vậy hết thấy đều là hắn thận trọng, từng bước từng bước nhìn nàng đi vào bẫy ngọt ngào của hắn sao?

Tô Nghiêu than nhẹ một tiếng, xưa nay Đế Vương nhiều phụ lòng phụ bạc, chỉ một đa tình này, lại để nàng đứng phải. Nàng cũng không phải cô nương tình cảm nhần nhụi ý định rất khác biệt, một buổi sáng nàng xuyên qua, trước kia tận quên, không biết được vì sao mình đến, nhưng vào giờ khắc này lại sinh ra một ý niệm tuyệt hảo vô cùng—— có lẽ gặp hần, chính là nguyên nhân nàng xuyên qua mà đến thôi.

Nghĩ như vậy, đã trải qua cả đêm một mõi, mới vừa rời giường không lâu lại có thể tựa ở trên án kỷ ngủ thiếp đi. Không biết được Gấm Thục và Gấm Diên làm sao chuyển nàng lại nhuyển tháp, chờ Tô Nghiêu tỉnh lại lần nữa, đã là mặt trời sắp lặn, khói bếp lượn lơ ròi.

Tô Nghiêu ngồi dậy một lát giặt mình, ánh mắt quét đến ga giường mới tỉnh mới đổi, lại nghĩ tới hành vi cần rõ sáng nay, không khỏi phát sốt, nàng hẳn là ngủ với Hoàng đế bệ hạ tôn quý, suy nghĩ một chút đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hành vi như vậy, sợ rằng từ xưa đến nay cũng không tìm được mấy. Cũng may người trong cuộc cũng không ở đây, Tô Nghiêu suy nghĩ lung tung một lát cũng liền bình tĩnh, đi giày vào đá lẹp xep đi ra phòng ngoài cầm một thoi bàn, liền thấy Gấm Thục vẫn nghiêm chỉnh mà đợi giữ ở ngoài cửa.

Họ làm nha đầu không tự nhiên biết đêm qua Đế hậu quan hệ của hai người đến tột cùng xảy ra chuyện gì có tính bay vọt, chỉ là làm hạ nhân cảm giác luôn nhạy cảm, mắt thấy sáng nay lúc bệ hạ ra cửa đuôi lông mày nhem ý cười, ý cười trên khóe môi cơ hồ rực rỡ hơn mặt trời, nương nương cũng thế, ngay cả ngủ cũng cười, lúc này mới yên lòng lại.

Gấm Diên rất nhanh đã điều tra xong ngày hôm qua i cung nữ loạn tước kia là người Chi Đình điện, trong cung mò mẫm lẫn lộn đã lâu, tự nhiên thấy đây là một nơi ly gián, cũng may nhìn tình hình hôm nay, tới Vương nữ ngủ lại tẩm điện bệ hạ, chuyện cũng không có ảnh hưởng gì tới quan hệ của hai người, cũng yên lòng, hồi báo lại kết quả cho Tô Nghiêu, thấy trên mặt nàng không có vẻ kinh dị, liền hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Nàng từ chín tuổi vào cung, liền một mực hầu hạ ở Đông cung, cũng từ làm tạp vụ đến cung nữ giữ cửa điện, rồi đến thân tín bên cạnh Hoàng hậu nương nương, nhiều năm như vậy mắt thấy thái tử điện hạ lãnh tình phụ lòng phụ bạc như thế nào, giống như hoàn toàn không có tình cảm. Ngày trước nhìn thấy bệ hạ, chỉ cảm thấy đó là một pho tượng thần, vậy mà hôm nay bệ hạ có thể giống như một người sống sờ sờ, làm phiền Hoàng hậu nương nương. Lời nói kiểu cách, nàng cảm thấy Hoàng hậu nương nương chính là thuốc của bệ hạ, chỉ có một vị, không còn cách nào.

Tô Nghiêu nơi nào biết tiểu nha đầu bên cạnh cảm khái như vậy, chỉ cười lắc đầu một cái, trong lòng âm thầm thờ dài, Liễu Mộc Lan nghĩ ly gián họ, lại quyết định sẽ không nghĩ tới ngược lại thành toàn cho họ. Nàng nói Tô Dao phá hư nhân duyên của nàng, cho nên chạy đến Nhạn triều từ bỏ hạnh phúc của mình tới phá hoại nàng, Tô Nghiêu xem hành động thật sự là không lý trí chút nào lại ngầy thơ buồn cười.

Nàng ở Tướng phủ, cũng cùng Tô Giác hàn huyên mấy lần, trên trực giác người huynh trưởng này mặc dù chưa từng gặp mặt, cũng là cùng nàng nói chuyện rất hợp ý người. Nàng tự nhiên không dám đến hỏi thẳng, nghe ý tứ của Từ Thận Ngôn, Tô Dao cứu Phù Phong, cũng là gạt trường bối Tô gia lạng lẽ tiến hành, vì vậy chỉ đành phải nói bóng nói gió, cũng có chút tin tức hữu dụng.

Thì ra sau khi Phù Phong trở lại Miêu Nam liền hủy hôn, sau rồi lại không tái giá, hôm nay đã sớm quá tuổi đón dâu, lại chậm chạp không có động tĩnh. Đêm đó Từ Thận Ngôn còn chưa nói hết liền bị Diệp Lâm đột nhiên đến cắt đứt, còn không biết sau này chuyện ra sao. Nhưng nàng cảm thấy, chuyện Phù Phong thoái hôn, không chỉ liên quan đến Tô Dao, nhất định là có ẩn tình khác, nghĩ đến triệu Từ Thận Ngôn vào cung, hỏi rõ ràng chuyện sau này.

Còn có hộp gỗ tử đàn mang về từ Tướng phủ, còn chưa tìm được cây trầm, không biết mở ra thế nào, Từ Thận Ngôn thần thông quảng đại như vậy, có lẽ biết chút biện pháp.

Nghĩ đến chuyện này, liền không thể không nhớ tới Phong Diệp. Tuy là không biết vì sao Bạch Ngọc Hàm phải đến Tướng phủ, nhưng nàng cũng không tin Bạch Ngọc Hàm rõ ràng nhìn thấy lại có thể thờ ơ. Lần đầu tiên thấy người kia nàng cảm thấy đầy mắt Bạch Ngọc Hàm tràn đầy tình yêu côi Diệp Lâm, nàng đoán chừng Bạch Ngọc Hàm nếu bắt được nhược điểm này, hoặc sớm hoặc muộn phải nói cho Diệp Lâm, vì vậy trong lòng đã sớm tính toán muốn nói trước cho Diệp Lâm, người này tóm lại là thông tình đạt lý.

Chỉ là, việc cấp bách bây giờ, cũng là một người khác kém điểm bị nàng quên công việc quan trọng bày ra.

Cho Gấm Thục lui ra, bảo nàng khép cửa lại, Tô Nghiêu ngồi ở chiếu từ từ uống trà, lúc này mới khẽ nâng giọng, nói: “A Cửu.”

Một bóng người màu đen giống như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt.

Tô Nghiêu đặt ly trà xuống, hí mắt nhìn a Cửu muốn hoà vào ánh đèn, đang cúi thấp đầu quỳ gối một bên một lúc lâu, cảm nhận được người nọ từ từ khấn trương, lòng trước trong lúc vô hình gây áp lực quá lớn, lúc này mới chậm rãi hỏi: “Ngày trước người nói, bệ hạ đưa người cho Bồn cung, đúng không?”

Người nọ gật đầu.

Tô Nghiêu lộ ra một chút nụ cười: “Chức trách của Ảnh Vệ chính là thời khắc bảo vệ an nguy chủ tử, đúng không?”

A Cửu chần chờ chốc lát, lại gật đầu một cái.

Rất tốt. Tô Nghiêu đặt ly trà xuống, nụ cười trên mặt từng chút từng chút thu lại, trầm giọng nói: “Như vậy, a Cửu, người có thể giải thích một chút, tại sao đêm ba ngày trước, người không ở bên người Bồn cung?”

Nếu không phải nàng mang theo chủy thủ, nếu không phải Phong Diệp không ngờ nàng sau đó ác tay như vậy, Tô Nghiêu không mình phát hiện sẽ là đáng về gì. Cái này không khỏi thật trùng hợp chút, khéo đến Tô Nghiêu thậm chí sinh ra hoài nghi nào đó với người trước mặt này.

A Cửu hiển nhiên không ngờ Hoàng hậu nương nương luôn hiền hoà lại đột nhiên nghiêm nghị như vậy, nàng cũng không biết đêm hôm đó Tô Nghiêu gặp nguy cơ, lần này Tô Nghiêu đột nhiên hỏi nàng, hẳn là có chút không biết làm sao.

Nàng cả ngày lẫn đêm canh giữ ở bên cạnh Tô Nghiêu một tắc cũng không rời, chỉ có đêm hôm đó không có ở đây, Tô Nghiêu vừa hỏi như thế, lại khiến tim nàng lập tức nhảy tới cổ, chẳng lẽ đêm hôm đó xảy ra chuyện gì?

“A Cửu, quả thật không có ở đây.”

Tô Nghiêu nhìn ngón tay nhỏ nhắn có chút vết chai của mình, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng, giống như có chút không để ý, lại khiến a Cửu càng khẩn trương.

“Nguyên nhân?”

A Cửu trầm mặc hồi lâu. Lâu đến mức Tô Nghiêu thậm chí đã mất kiên trì, mới trầm giọng nói: “A Cửu biết sai.”

“Người biết lỗi?” Tô Nghiêu từ từ đứng lên, từng bước từng bước đi thông thả đến bên người a Cửu, cúi người: “Những ngày qua Bôn cung ở Tướng phủ tin tức khác không nghe thấy, lại nghe nói, Binh Bộ Thượng Thư Tổng Tư ở trong nhà bị đâm, đến nay cũng không bắt được hung thủ. Chuyện này chính là xảy ra ở đêm hôm đó. Người nói, thích khách kia sẽ là ai chứ?”

A Cửu bỗng nhiên ngừng đầu, trong đôi mắt hắc bạch phân minh là xa lạ lạnh bạc.

Tô Nghiêu nói tiếp: “A Cửu, là ai bảo người làm như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thiên thu

“Chuyện này đều là một mình a Cửu gây nên, cũng không người chỉ thị.” A Cửu lại cũng dứt khoát nhận tội, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói.

Tô Nghiêu vốn cũng không biết chuyện này có phải do a Cửu gây nên không, nhưng lúc đó nghe Tô Anh nói mấy câu rồi miệng, nói là có người mục kích thích khách, nghe nàng miêu tả, chỉ nói người nọ nhẹ như yến, hành động dứt khoát bén nhọn, thân hình giống như cô nương, thật sự rất giống a Cửu, chỉ là muốn lừa gạt nàng, không ngờ lại thật sự là nàng.

A Cửu tuy nhận sai, nhưng Tô Nghiêu không hiểu, có thể trở thành là Ảnh Vệ Đông cung, thân thể a Cửu vốn phải trong sạch, làm sao có thể cùng binh bộ thượng thư dính líu quan hệ? Chuyển hướng nhìn bầu trời đêm, nửa vầng trăng đang rủ xuống chân trời, Tô Nghiêu nhìn cung biến đêm đó đúng là ánh trăng như vậy, nàng từ Bắc thành vào cung đi tìm binh phù, thủ lĩnh Vũ lâm quân bị a Cửu kêu gọi đầu hàng từng thỉnh cầu nàng, hẳn nói, cầu xin Hoàng hậu nương nương đợi a Thiên thật tốt....

“Tên trước của người là a Thiên?” Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu cũng liền hỏi. Ngày trước nàng không hỏi qua thân thể a Cửu, là bởi vì a Cửu là người Diệp Lâm cho nàng, nàng tin Diệp Lâm, cũng tin hẳn sẽ không tùy tiện đưa một người không đáng tin cậy cho nàng, nhưng bây giờ biết tin tức có lẽ Diệp Lâm cũng chưa từng biết, a Cửu là Ảnh Vệ thân cận của nàng, nàng cần được yên tâm người này.

Mà lúc này, chỉ có biết rõ quá khứ a Cửu, Tô Nghiêu mới có thể chân chính yên lòng.

Một câu hỏi ý lạnh lạnh phát ra, không người nào trả lời, lúc Tô Nghiêu dời mắt lên người a Cửu, người nọ đang ngược đầu sắc mặt kinh ngạc nhìn Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu cười một tiếng: “Thế nào? Giết mình Bôn cung biết khuê danh của người?”

A Cửu không chút do dự gạt đầu một cái, trên mặt xinh đẹp tuyệt luân rất rõ ràng viết không hiểu.

“Người có nguyên nói một chút, vì sao phải đi ám sát Tổng Tư?” Tô Nghiêu vẫn cười yêu kiều nhìn nàng, ở một bên chiếu ngời xuống, bổ sung: “Người không phải cần phải lo lắng, mới vừa Bôn cung sai Gấm Thực mang theo cung nữ giữ cửa đều lui ra, không người nào nghe được.”

A Cửu lúc này mới cắn môi một cái, đầu đuôi nói động cơ cho Tô Nghiêu nghe.

Binh Bộ Thượng Thư Tổng Tư vốn là chính là người của phái Nhiếp Chính vương, dựa vào một chút nịnh nọt khôn vặt từ từ bò lên, hôm nay đã hơn sáu mươi, đến cuối năm cũng liền cáo lão về quê dưỡng già, sẽ không nhắc lên sóng gió gì. Cũng bởi vì cái này, lúc này Diệp Lâm mới không động hấn, đã giảm bớt tình lực đối phó vây cánh của Nhiếp Chính vương phủ, nào nghĩ tới lại bị a Cửu giết, ngược lại muốn phân lòng của Diệp Lâm, lưu ý an bài người nào vào trong một vị trí quan trọng mới là lựa chọn tốt nhất.

Nàng đối với tiền triều không hiểu nhiều lắm, nhưng trong ngày thường hỗn loạn lật vờ cũng rất nhiều, không ít cũng đến từ dân gian, nghĩ đến cũng nói lên cái nhìn của một chút dân chúng, Binh Bộ Thượng Thư Tổng Tư tuy là không có công lao gì, nhưng cũng không có phạm qua sai lầm lớn gì, tổng hợp nhìn, nhiều lắm là coi như là không công không tội, cần gì a Cửu nhất định chính tay đâm hấn như thế?

Thắng nghe được a Cửu nói xong, lúc này nàng mới chợt hiểu, nghĩ kỹ lại trong lòng hẳn là có mấy phần tiếc hận và tự trách.

Thì ra là hôm đó thủ lĩnh hoàng thành Bắc Môn bị kêu gọi đầu hàng kia gặp phải tai họa. Tổng Tư trấn giữ những năm này, Binh bộ luôn luôn hủ hoá, ưu khuyết điểm thưởng phạt toàn bằng hiểu kính bạc bao nhiêu, chính là Diệp Lâm chấp chính tới nay đã trải qua vụ án Lễ bộ, giết một người răn trăm người quét sạch triều đình, lửa không cháy đến trên đầu mình, Binh bộ cũng liên như trước. Tính khí thủ lĩnh kia ngay thẳng, rõ ràng đêm đó là cách công lớn, chỉ vì không chịu sai bảo chuẩn bị bạc, đành bị người mạo danh lĩnh thượng ân thưởng, đánh hấn đề xuống.

Thủ lĩnh kia không tự nhiên phải phần, năm lần bảy lượt khiêu khích Tổng Tư không vui, bị người thế thân ám toán xông vào cấm địa, bị Tổng Tư khởi tra hỏi phạt luôn, liền đẩy đi vùng biên cương Đông Thủy.

Cũng là kiếp nạn trong mệnh thủ lĩnh kia, trên đường đi hành quân, đi thuyền tới Thanh châu, gặp một đội thủy phi, lúc hỗn loạn thủ lĩnh kia còn mang theo xiềng xích liền bị đẩy xuống sông, liền từ đó không chút tin tức, sống chết không rõ.

Nói đến đây, Tô Nghiêu cũng liền đoán được, thủ lĩnh kia dĩ nhiên là dữ nhiều lành ít, nghe ý a Cửu, thủ lĩnh kia cũng là người Trường Ninh, hơn phân nửa là sẽ không biết bơi vọt lên cạn, huống chi còn mang theo xiềng xích. A Cửu đây là đem một lời oán hận bị thương tất cả đều coi là lỗi của Tổng Tư.

Thật ra thì nói đến chuyện này Tô Nghiêu cũng có mấy phần trách nhiệm, nàng vào cung liền bỏ quên thủ lĩnh kia và a Cửu thậm ở sau đầu, cho là tự có người chuẩn bị ban thưởng, nào nghĩ tới Binh bộ sa đoạ như thế, lại xảy ra chuyện mạo danh thay thế.

Chỉ là a Cửu đầu gì cũng là ở Đông cung làm Ảnh Vệ nhiều năm, bất luận như thế nào cũng không nên mất lý trí như vậy, Tô Nghiêu nghi ngờ trong lòng, còn chưa chờ hỏi đến nàng, chỉ nghe thấy ngoài điện một hồi ồn ào náo động, Gấm Thực nâng giọng ở ngoài điện la ầm lên: “Cung nghênh bệ hạ, nguyên vẹn bộ hạ trường nhạc vô cực!”

Tô Nghiêu chau mày, chính là muốn hỏi một chút chuyện gì xảy ra, người nọ đã phá cửa xông vào, không để ý Tô Nghiêu kinh ngạc, kéo cổ tay của nàng liền đi ra bên ngoài.

Tô Nghiêu đầu phải đối thủ của Diệp Lâm, đi như chạy bị hấn kéo đến đến tầm điện, lúc này mới dừng chân, trong lúc nhất thời có chút thờ không ra hơi, chống nạnh tức giận nói: “Ta còn không hỏi hết a Cửu đây.”

Nụ cười dịu dàng của người trước mặt này cơ hồ muốn hòa tan nàng, Tô Nghiêu vốn là định nói “Bệ hạ lại tái phát động kinh gì” bị nụ cười kia chặn nghẹn ở trong cổ họng, tròn lớn mắt, trong chớp lát rồi cuộc quay đầu đi thờ dài, nói: “Thôi, người thật ra có chuyện gì khẩn yếu, ngay cả một kêu cũng không nói, liền trực tiếp kéo ta tới đây?”

Diệp Lâm giờ tay lên giúp nàng sửa lại tóc mai một chút bởi vì bước chân vội vàng mà có vẻ có chút xóc xếch, dịu dàng nói: “A Nghiêu, người không nhớ hôm nay là ngày mấy chứ?”

Có thể là ngày mấy, ngày kỉ niệm nàng đẩy hấn ngã? Tô Nghiêu lắc đầu một cái, một mặt thuận khí, vừa dùng mắt háy hấn một cái.

Diệp Lâm cũng không lý tới thái độ Tô Nghiêu có thể nói ác liệt, chỉ đi thẳng vào vấn đề giải thích: “Hôm nay là mừng mười tháng chín, tiết thiên thu.”

À..... Tiết thiên thu..... Tô Nghiêu cũng hiểu rõ ngày lễ này, không sai biệt lắm tương đương với tết Nguyên Tiêu ở hiện đại, cung nữ các công tử đều có thể ra đường ngắm hoa đoán đèn, liếc mắt đưa tình cũng không phải số ít. Nghe nói đương kim khai quốc Hoàng đế chính là ở tiết thiên thu gặp hoàng hậu sau vừa thấy đã yêu, vì vậy, Nhận triều so với tiền triều càng thêm coi trọng cái ngày lễ này. Chỉ là, tiết thiên thu là ngày lễ dân gian, không có liên quan gì đến thành viên hoàng thất, ngay cả trong hoàng cung cũng chưa từng có không khí ngày lễ gì, Tô Nghiêu chính là bởi vì này, mới không để tiết thiên thu này ở trong lòng.

Chỉ là, nhìn dáng vẻ Diệp Lâm, ngược lại cảm thấy hứng thú.

“Vậy thì như thế nào?” Tô Nghiêu hỏi lên, cũng có chút xấu hổ không hiểu phong tình, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không dám suy nghĩ, người này không phải là nhất thời vui mừng, muốn cải trang đi ngoài đi!

Nghĩ như vậy, cả người liền bị Diệp Lâm vận thân đi, ngoài miệng còn thúc giục: “Phòng trong có y phục của người, đi thay, chậm người liền muốn đuổi tới, đến lúc đó còn muốn xuất cung thì phiền toái rất nhiều.”

Tô Nghiêu.....

Tình cảm hấn còn định muốn đi ra ngoài tham gia náo nhiệt với dân chúng Trường Ninh à.

Nhưng mà nếu là hoàng mệnh khó vì phạm, Tô Nghiêu cũng liền đành hoàng đi phòng trong thay quần áo. Nàng tới Nhận triều mới một năm, xác thật cũng chưa từng thấy tiết thiên thu như thế nào, trong lòng suy nghĩ có thể có cơ hội xuất cung hóng mát một chút cũng tốt, ý định càng thêm sinh cơ bay phát phối, suy nghĩ miên man, chẳng lẽ đây chính là lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ?

Trên giường rộng mềm mại đoan chánh bày một bộ quần áo, phía trên lại có sẵn mặt nạ, Tô Nghiêu chọn mặt nạ, xách tới trước mắt nhìn một chút, lúc này mới động thủ cởi quần áo.

Không ngờ Diệp Lâm chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang.

Tô Nghiêu bĩu môi, so y phục ở trên người thử một chút, không lớn không nhỏ, chính là mới vặn. Trong lòng vốn có chút kinh ngạc, chỉ là vừa nghĩ tới Diệp Lâm cái gì cũng biết, liền cũng không đủ lạ rồi. Nghĩ như vậy thật là không công bằng, hẳn cái gì cũng biết, nàng lại đối với chuyện cũ và tương lai cũng không biết gì cả.

Đổi xong y phục, Tô Nghiêu cũng liền mang theo mặt nạ, hướng về phía gương đồng nghĩ mình lại xốt cho thân chỉ chốc lát, chỉ thấy trong kính công tử kia tóc như mực phát, mặt nạ ngọc quan, lưng eo thẳng tắp, cũng là một công tử văn nhã phong lưu lỗi lạc.

Tô Nghiêu chưa từng gặp qua Tô Dao mặc nam trang, hôm nay vừa thấy, đầu tiên là giật nảy mình, rất nhanh tiếc, nếu vóc dáng Tô Dao cao hơn nữa chút, mặc nam trang cũng không phân biệt được với Diệp Lâm.

Đội nàng ăn mặc xong xuôi ra khỏi phòng, Diệp Lâm cũng đã đổi xong toàn thân áo trắng, bên hông theo thường lệ có một chiếc quạt xếp, trong tay cầm mặt nạ dữ tợn đáng sợ, lẳng lặng đứng ở bên cạnh đèn chong, nhìn chăm chú vào nàng từng bước từng bước đi tới.

Hắn nhớ Tô Dao Nghiêu vẫn muốn chơi hoa đăng, vẫn lẩm bẩm muốn đi bên ngoài cung xem một chút. Lúc đó hẳn quá bận rộn, luôn là ngoài miệng đồng ý, cũng chưa từng chân chính nghiêm túc chuẩn bị. Sau lại đến một ngày đó, hẳn lại có chính vụ quan trọng hơn không đi được, tự nhiên không thể nào để một mình Tô Nghiêu đi ra ngoài, cũng liền thôi.

Hắn nhớ khi đó Tô Nghiêu không có nhiều vui vẻ, cũng không giận hắn, chỉ một mình ở bậc thềm Phượng Ngô điện kinh ngạc nhìn một đêm. Chỉ tiếc, Phượng Ngô cung quá xa, không nghe được náo nhiệt trên phố Trường Ninh.

Chờ hẳn hết bận đi Phượng Ngô điện tìm nàng, Tô Nghiêu đã tựa vào cột đá cảm thạch ngủ thiếp đi. Dưới ánh trăng người ngủ yên lặng khiến hắn tan nát cõi lòng. Hẳn là bị nàng giận, náo, thậm chí có tình gây sự đánh hắn, cũng so với nàng lặng yên hiền huệ như vậy tốt hơn. Nàng càng hiểu hắn nhân nhượng, hắn liền càng tự trách càng đau lòng. Khi đó hẳn hạ quyết tâm tiết thiên thu năm thứ hai nhất định phải mang Tô Nghiêu xuất cung, giống như người tình bình thường đi xem một chút, lại không nghĩ rằng, tiết thiên thu năm thứ hai, nàng đã không có ở bên cạnh hắn.....

Diệp Lâm từ từ lộ ra một nụ cười mỉm mạnh mẽ bị thương, hướng Tô Nghiêu xòe bàn tay ra, thật tốt, hẳn còn cơ hội, còn cơ hội làm lại một lần. Lần này, nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khói lửa

Tô Nghiêu đi ra, lúc vòng qua bình phong bước chân hơi ngừng lại, khẽ ngó ngẩn, đi tới gần đoạt lấy mặt nạ trong tay người kia, nhón chân lên nhẹ nhàng đeo lên cho hắn.

Người này chính là mang mặt nạ dữ tợn như thế, phong thái như trước, dưới sự so sánh đẹp xấu mãnh liệt, ngược lại càng lộ vẻ tuyệt luân của người này. Tô Nghiêu chợt nhớ tới Lan Lăng Vương mang theo mặt nạ quỷ trong lịch sử, không khỏi chắc chắn. Giống nhau đều là mỹ nhân giật nảy mình, hiện tại mỹ nhân này đối diện nàng.

“Thế nào, rất xấu sao?” Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng cách mặt nạ, Tô Nghiêu lại như cũ có thể cảm thấy lúc này hắn cười, quanh thân tản ra hơi thở dịu dàng suýt nữa khiến nàng trầm mê, cũng là quý thần xui khiến lắc đầu một cái, nói: “Nếu như người xấu xí, nam tử thiên hạ này sợ là đều muốn nuốt hận tự vẫn đi.”

Lúc này người nọ mới cười khẽ một tiếng, kéo nàng lên trước, nắm vòng eo mảnh khảnh của nàng cười giễu nói: “Người còn nói như vậy, ta muốn kiêu ngạo.”

Tô Nghiêu lại không tiếp lời hắn, chỉ chau mày, có chút lo âu hỏi: “A Lâm, thật muốn mạo hiểm ra cửa sao?”

Nhiếp Chính vương phủ chưa trừ tận gốc, Ninh Vương bị giam lỏng cũng rục rịch ngóc đầu dậy, gần đây động tác của Diệp Lâm khá lớn, chạm đến lợi ích của không ít người, Tô Nghiêu không biết có bao nhiêu đôi mắt âm thầm nhìn chăm chăm họ, chuẩn bị đưa bọn họ vội vàng không kịp chuẩn bị kéo vào trong bóng tối.

Diệp Lâm giờ tay lên cầm bàn tay nàng, chắc chắn nói: “Không sao, còn có ta ở đây.” Bất luận như thế nào hẳn nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

Một cổ ấm áp từ trong tay trực tiếp truyền tới đáy lòng, ngẩng đầu nhìn nam tử tuấn nhã cao hơn nàng một cái đầu.

Nàng vẫn không hiểu vì sao Diệp Lâm cố chấp muốn xuất cung như vậy, nàng lớn lên ở hiện đại, cũng không phải là chưa từng đi hội chùa hội đèn lồng, chỉ cảm thấy người người nhón nhào ồn ào, thật ra thì cũng không thấy những cảnh đẹp gì, không phải là nhìn người người thôi, vì vậy không để ý lắm, nhưng lại không thích làm ngược tâm tư của Diệp Lâm, liền gật đầu một cái, lôi kéo ống tay áo người nọ lột chân tường lặng lẽ hướng cửa cung.

Diệp Lâm đối với tuần thú vệ hoàng cung rõ như lòng bàn tay, dọc theo đường đi mang theo Tô Nghiêu trốn tránh, lại cũng không có kinh động bất luận kẻ nào. Tô Nghiêu có hấn mang theo hoàn toàn không lo lắng, trên đường còn bần khoản chuyện a Cừu, liền thuận miệng nhắc tới: “A Cừu bắt đầu làm Ảnh Vệ hay từ khi nào?”

Siết thật chặt tay nàng người kia nghe thế quay đầu lại nhìn nàng, không nhanh không chậm nói: “Rất sớm. Tại sao lại hỏi cái này?”

Rất sớm..... Vậy hẳn biết quá khứ a Cừu, biết a Cừu có quan hệ với thủ lĩnh Vũ lâm quân sao? Tô Nghiêu nháy mắt hai cái, suy nghĩ một chút, nói: “Người đã biết thân thế của nàng?”

Diệp Lâm cũng không lăm để ý, lời ít mà ý nhiều: “Nàng vốn là tiểu thư quan lại, tuy nói môn đệ không cao, cũng là áo com không lo, chỉ đợi cập kê, gả cho người tốt. Chỉ là sau đó cha nàng cuốn vào một vụ án ngay lúc đó, trong ngục không bao lâu liền bệnh chết, gia đạo từ đó sa sút xuống, ta thấy nàng có căn cốt tốt, liền thu nàng làm Ảnh Vệ huấn luyện. Nàng ngược lại thiên tư thông minh, coi như là Ảnh Vệ cao nhất trong đợt đó. A Cừu tri ân đồ báo, người không phải cần phải lo lắng lòng trung thành của nàng.”

Cũng không biết người nọ nghe không nghe lọt tai, chỉ hỏi tới: “Vụ án này là vụ án gì?”

“Năm đó..... Là chuyện Binh bộ khấu trừ quân lương thôi..... Bệ hạ cũng tức giận, mặc dù ở giường bệnh, vẫn tự mình hạ lệnh điều tra kỹ chuyện này, chỉ là khi đó Nhiếp Chính vương cầm quyền, Tổng Tư là người Nhiếp Chính vương, liền sai thuộc hạ ứng phó chuyện này, giấu chuyện hấn ăn hối lộ đi, phụ thân a Cừu coi như là xui xẻo, liền làm người chịu tội thay. Những thứ chuyện này nàng cũng không biết, dù sao khi đó còn chưa hiểu chuyện, nơi nào nghĩ đến nhiều như vậy.”

Phải làm như không biết, nhưng không ngoại trừ có người khác giật giây. Không trách được nàng oán hận Tổng Tư như thế, hoá ra lúc trước còn có thù hận sâu đậm như vậy.

Tô Nghiêu nghĩ tới, cũng không lưu ý dưới chân, vấp ở trên bậc thang, sắp té xuống, liền được một bàn tay kéo lên. Tô Nghiêu nhếch miệng “Khàn” một tiếng, trên ót liền bị gõ một cái, ngẩng đầu nhìn ánh mắt ghét bỏ của Diệp Lâm, khiển trách: “Lòng không yên, đi bộ cho tốt.”

Tô Nghiêu cau mày một cái, xoa trán, xem phân thượng Diệp Lâm cứu nàng miễn ngã xuống, cũng liền lặng lẽ đi, chỉ vừa nhắc tới a Cừu, nàng liền nhớ tới lúc trước Phong Diệp xông vào Tướng phủ, để Bạch Ngọc Hàm bắt gặp. Nàng cũng không biết ngay đêm đó Bạch Ngọc Hàm thêm dầu thêm mỡ tố cáo chuyện đó với Diệp Lâm, chỉ coi hấn không biết gì cả, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không nên giấu giếm, vì vậy nói: “Nói đến có một chuyện muốn nói với người, người nhất định phải bình tĩnh nghe ta nói xong, không cho phép nửa đường nổi giận.”

Lấy dục vọng độc chiếm của Diệp Lâm mà nói, nghe Phong Diệp có hành vi háo sắc, e là cho dù trên mặt không biểu hiện ra, trong lòng cũng phải nhớ một khoản.

Diệp Lâm rửa tai lắng nghe.

Lúc này Tô Dao mới châm chọc thẳng thắn nói: “Buổi tối thứ hai ta trở về Tướng phủ thăm người thân, Phong Diệp từng xông vào Tướng phủ, hện ta gặp ở phía sau vườn.”

Mặc dù sớm biết chuyện này, nhưng nghe Tô Nghiêu chính miệng nói ra, đúng là vẫn còn có chút không giống. Diệp Lâm vừa bắt đầu thì hoàn toàn tin tưởng nàng sẽ không có một chút hảo cảm với Phong Diệp, chỉ là dục vọng độc chiếm khiến hấn có chút không rõ tư vị —— đây chính là a Nghiêu của một mình hấn. Lúc này nàng nhắc tới, nghĩ đến cũng không muốn giấu giếm hấn dù là nhất thời một chút, trong lòng ngược lại dâng lên một dòng nước ấm, hoà tan chuyện không vui.

Tô Nghiêu thấy Diệp Lâm hết sức bình tĩnh, lá gan cũng hơi lớn, tiếp tục nói: “Chỉ sợ người nọ cũng không biết ta mượn xác hoàn hồn, còn nghĩ lỗi là do ta, ý đồ gọi ta đến xử giục, nào biết ta là bị người quyền rũ mất hồn.”

Dừng một chút, Tô Nghiêu hí mắt cười nói: “Người nói, có phải người dùng mỹ nhân kế không?”

Người trước mắt cũng không đi, trực tiếp dừng lại, quay người lại khoác một cái tay lên vai Tô Nghiêu, nghiêm túc nói: “Thì ra là người mới ý thức được à, cho tới nay, ta chính là phí sức quyền rũ người, chỉ là người không cảm nhận được.”

Người này thật đúng là..... Thừa nhận hào phóng. Mặt Tô Nghiêu nóng lên, người nọ đã cúi đầu hôn má nàng một cái, thờ dài nói: “Hoàn hảo cả nhỏ cuối cùng vẫn mắc câu.”

Tô Nghiêu mạnh miệng: “Này cũng là người nguyện mắc câu, không có liên quan gì đến người.”

Diệp Lâm để chịu “Ừ” một tiếng, cũng không để ở trong lòng, trầm giọng nói: “Sau đó thì sao, a Nghiêu nhà ta không có bị xử giục chứ?”

Người này, biết rõ còn hỏi. Tô Nghiêu lắc đầu một cái, ngôn từ chính nghĩa nói: “A Nghiêu nhà người đang bị người kia dùng mỹ nhân kế khiến thần hồn điên đảo, nơi nào uống canh người khác rót. Chỉ là nghĩ đến lần này hấn cũng nên phải chết tâm.” Dù sao nàng đắm xuống cái phát kia, cũng là không có kỹ chút nào xuống tay độc ác.

Diệp Lâm nghe nàng cất nhắc mình như vậy, hấn là cười, tuy là có mặt nạ cản trở, Tô Nghiêu cũng đoán được vẻ mặt hấn dương dương hả hê. Người này, rõ ràng sống hai đời, vốn hấn nên ôn trọng tự giữ hơn người khác, không nghĩ đến có lúc còn ngây thơ tùy hứng hơn trẻ con, nũng nịu với nàng. Bao nhiêu người.

“Lại nói, ta ở Tướng phủ gặp được Bạch Ngọc Hàm, nghe a Anh nói, nàng đi Tướng phủ làm lão sư dạy múa. Là người an bài sao?”

Diệp Lâm gật đầu một cái, hẳn vốn là muốn ở Tướng phủ thêm vào một người có thể giúp đỡ, dù sao lúc này Tướng phủ không chỉ là Nhược Suối Tô thị, đồng thời cũng có quan hệ thông gia với hoàng gia, tự nhiên nguy hiểm rất nhiều. Bạch Ngọc Hàm mặc dù không thông võ nghệ, thủ hạ cũng giao thiệp đông đảo tin tức linh thông, lần này tự xin đi Tướng phủ nhận trách nhiệm nặng nề này, hẳn liền đồng ý. Chỉ là trải qua chuyện mấy ngày trước đây, bây giờ hẳn cần phải cẩn thận suy nghĩ chuyện của Bạch Ngọc Hàm.

Minh Ngọc các không cần một Các chủ xen lẫn quá nhiều tình cảm riêng tư, một khi có tư dục, như vậy tin tức Minh Ngọc các không thể khách quan công bằng rồi. Đây là không thể.

Chỉ là bây giờ còn chưa chọn được người, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có ai có năng lực đảm nhiệm chức vụ này, mới chậm chạp không truy cứu thôi.

Diệp Lâm nói suy nghĩ trong nội tâm đạo với Tô Nghiêu, cũng không giấu giếm, thấy Tô Nghiêu gật đầu một cái, thần sắc trên mặt trở nên minh lạng, lúc này mới kéo nàng tiếp tục đi.

Chờ ra cửa cung, đội ngũ đạo phổ đúng lúc đến gần Hoàng Thành, Tô Nghiêu và Diệp Lâm như cá chạch lẫn lộn đi vào, thần không biết quỷ không hay. Tô Nghiêu tổng kết lại, suốt chặng đường đi, từ lúc ra khỏi cửa cung Diệp Lâm bỏ chút trắc trở muốn tỏ rõ thân phận, thời điểm khác đều lặng yên không tiếng động hoàn thành, nghĩ đến làm nhanh chóng vậy, hẳn do thời niên thiếu hay chạy ra cung đi chơi.

Xen lẫn trong đám người đi một chút, Diệp Lâm vẫn siết tay nàng chợt liền kéo nàng ra đội ngũ, ở một bên đất trống đèn đóm leo lét dừng lại, sấn sọc nói: “Như thế nào, có thể cảm nhận được ồn ào không?”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, mặc dù nàng thích yên tĩnh, nhưng cũng không bài xích náo nhiệt, tiết thiên thu rút gọn là một ngày lễ náo nhiệt, mặc dù người người mang mặt nạ, nhưng mỗi người đều tràn đầy vui vẻ, ngay tiếp theo nàng cũng hẳn hoan theo.

Diệp Lâm thấy nàng cũng không nhiều lời, trực tiếp dặt hẳn vào trong đám người, ngược lại có chút có lo lắng, nói: “Chớ đến nơi quá chật chội, sợ bị tách khỏi người.”

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy trên cổ tay buông lỏng, người nọ đã đan tay mềm mại vào trong lòng bàn tay hẳn, linh hoạt đổi thành mười ngón tay, giờ tay lên, giảo hoạt nháy mắt một cái, nói: “Như thế này không sợ bị tách ra.”

Đều nói mười ngón tay đan xen không dễ dàng lạc đường. Nàng cũng không muốn tách khỏi hẳn, cả đời cũng không rời khỏi.

Ánh sáng nơi đây mắt người nọ suýt nữa bao phủ nàng, Diệp Lâm hình như muốn nói cái gì, ngay tại lúc đó sau thân người kia vang lên tiếng vang cực lớn hoàn toàn lấn át lời hẳn nói.

Tô Nghiêu nhìn thấy ngọn gió đầy hoa kia, từ phía sau nam tử, bất thành linh tràn ra vô số Yên Hoa, minh minh diệt diệt, khiến một bộ áo trắng của hẳn chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nhớ lại

Pháo hoa ở sau lưng Diệp Lâm liên tiếp nổ tung, tiếng vang cực lớn thậm chí dòng người hồi hải huyền náo cũng chú ý tới, nhưng Tô Nghiêu lại như kỳ tích suy nghĩ lời Diệp Lâm nói, hẳn nói, Tô Nghiêu, người đã dặt, về sau liền không cho buông ra nữa.

Tô Nghiêu tiến lên một bước ôm lấy Diệp Lâm, nhón chân lên nhẹ nói một câu bên tai hẳn, lập tức lui ra, quay đầu sang chỗ khác lời hẳn đi.

Diệp Lâm tùy ý để nàng kéo, ý định còn bị ngôn ngữ mê hoặc, trong lúc vô tình đã đi thật xa, lúc cảm giác người nọ khẽ dùng sức ngắt tay của hẳn, mới vừa nghiêng người, nghe nàng kê vào lỗ tai nói: “Người xem hai người kia nhìn quen mắt không?”

Nói xong, Tô Nghiêu liền giương cầm hướng chỗ đó đèn. Diệp Lâm nhìn chỗ nàng nói, quả nhiên nhìn thấy hai người mang mặt nạ đáng sợ đứng ở dưới cầu lời kéo. Áo bào thêu sắc vàng này, đang muốn đi xách cổ áo của người thấp hơn hẳn, không phải tứ đệ Diệp Tễ phong lưu thành tánh hoa danh bên ngoài thì là ai?

Chỉ là người xuống tay chuẩn gõ Diệp Tễ cũng có chút quen mặt. Diệp Lâm hí mắt nhìn kỹ một chút, người nọ tuy là mặc thân Hồ phục tím, nhưng trên lỗ tai đeo đôi bộ khuyên tai Lưu Tô màu tím rõ ràng là một cô nương. Tiểu thư quý tộc Nhạn triều vốn không nhiều người yêu vô phúc, Diệp Lâm ngược lại cũng không dễ bụng, chỉ là hẳn rất hiếm thấy có cô nương nào đối mặt Diệp Tễ còn có thể cự tuyệt mọi cách, nàng lại nhìn quen mắt, liền lưu ý nhìn nhiều một lát.

Lúc này Tô Nghiêu không nhìn được, nói thẳng không kiêng kỵ: “Tứ đệ người có chuyện gì vậy, cả ngày quần a Anh nhà ta không thả, lại không nói rõ,

a Anh sắp cập kê rồi, nếu ngày nào đó có người tới hỏi cưới, phụ thân đồng ý, hấn khóc cũng không có chỗ ngồi.”

Diệp Lâm nghe thấy, nhận ra được cô nương mặc Hồ phục tím mang mặt nạ chính là Tô Anh em gái ruột của Tô Dao, lại nghe Tô Nghiêu tức giận oán trách, khẽ cười một tiếng nói: “Chỉ sợ muội muội của ngươi trừ gả cho a Tề cũng không có lựa chọn khác.”

Sao lại nói như vậy, a Anh nhà nàng đường đường là nhị tiểu thư Tướng phủ, còn không ai thèm lấy rồi hả? Tô Nghiêu nghiêng đầu hướng Diệp Lâm cau mày một cái, chính là muốn lên tiếng phủ nhận, chỉ thấy Diệp Lâm mong rằng đây là một đôi oan gia, trong mắt cũng hăm mộ, nói: “A Nghiêu không hiểu, cái gì gọi là từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ. Mà ta hiểu. Thấy a Tề phong lưu nhã sĩ như vậy, người khác tự nhiên không cách nào đập vào mắt.”

Kiếp trước Tô Nghiêu ném hấn rồi bỏ đi, hấn thật sự là trầm ngâm hồi lâu. Đầu tiên hấn không thể hiểu vì sao Tô Nghiêu đột nhiên rời đi, sau lại suy nghĩ một chút, thì ra Tô Nghiêu quyết ý phải đi là đã sớm tìm cách tốt nhất.

Cuối năm Thiên Khai kia, nàng liền bắt đầu cáo bệnh không muốn thấy hấn, chờ hấn hạ triều đi Phụng Ngộ điện tìm nàng, thường xuyên ăn canh bẻ môn, cung nữ chỉ nói nương nương mệt nhọc sớm buồn ngủ, nàng lại tỏ ra yếu ớt nhiều bệnh, hấn liền thật cho là nàng là bị bệnh, đòi Từ Thận Ngôn vào cung chẩn bệnh cho nàng.

Khi đó làm sao có thể nghĩ đến, làm sao có thể nghĩ đến, nàng cuối cùng cầu xin Từ Thận Ngôn dẫn nàng đi.

Tô Nghiêu đột nhiên mất tích, chỉ chừa khăn tay, trên đó có viết một câu, chỉ một câu quên nàng, khi nàng đã chết, liền không còn lời nàng nói. Khi đó hấn giống như nỗi điên muốn ném chảnh sự đi Giang Hải tìm nàng trở lại, nhưng bị một ít ràng buộc trói hấn lại. Tô Nghiêu mất tích đến ngày thứ bảy, hấn đã chuẩn bị tất cả chuẩn bị rồi cung, lại bị Thu Ngự đánh thức một phen.

“Bệ hạ, nếu nàng có ý phải đi, nhất định là trong lòng đã không còn bệ hạ, bệ hạ cần gì phải thật bức bách, không thả nàng tự do tự tại? Tính bướng bỉnh của Tô nương nương bệ hạ so với ta biết chắc, coi như bệ hạ đã tìm được nàng, cường hành yếu thế dẫn nàng trở lại, lấy tính cương liệt của nương nương, chỉ sợ sẽ tự vẫn cũng sẽ không trở về với bệ hạ. So sánh với việc bức nàng đến đường cùng, chẳng lẽ bệ hạ không nên bảo vệ giang sơn thật tốt, bảo vệ thứ nương nương vì bệ hạ lưu lại này sao?”

Từ đó về sau, hấn liền bỏ qua tâm tư đi tìm Tô Nghiêu, chỉ liều mạng đặt tất cả ý định lên chảnh sự, thủ tiêu Nhiếp Chính vương, dẹp loạn Ninh vương phản bội, cải cách chính sách quét sạch quan trường, hấn từng cái từng cái làm, từng ngày từng ngày đợi. Một mặt coi chừng giang sơn a Nghiêu lưu cho hấn, một mặt từng nhóm phái người lặng lẽ tìm nàng trở lại.

Vua và dân trong ngoài trừ mấy cái người cực gần gũi biết Tô Nghiêu đã không có ở Trường Ninh, những người còn lại chỉ biết thân thể nương nương cực yếu, triều miên trên giường bệnh cũng không lộ diện, sinh tiểu thai từ Diệp Dục về sau càng đã thương nguyên khí, cũng không có thể mang thai Long duệ nữa. Mấy năm xuống, quần thần nghị luận âm ỉ, chỉ nói Hoàng thất con cháu mong manh không có lợi với giang sơn, tấu chương từng quyển đưa tới cầu xin hấn lập tân hậu, cũng bị hấn đưa trở về, sau quần thần đã chết ý định, lui nhường một bước, chỉ cầu hấn chiếu mộ hậu cung, ân huệ cùng hưởng, cũng bị hấn cười một tiếng mà ép xuống.

Biến hóa ở năm thứ bai sau khi Tô Nghiêu đi.

Khi đó hấn đã tương tự thành cuồng, đến không kềm chế được, bất luận giữa ban ngày nhiều mệt mỏi, nhắm mắt lại đều không hề mệt mỏi, chỉ thấy hình ảnh cầm sắt hòa minh ngày trước lọt vào tầm mắt, chống giữ mấy ngày, thân thể liền sụp xuống. Biết rõ mình không thể ngã xuống, Diệp Dục còn nhỏ, hấn còn phải đợi nàng trở lại, vì vậy liền hàng đêm mưa say, chuốc say chính mình là phiên nào đều quên, một giấc chiêm bao không tỉnh.

Cũng không biết đến tốt cùng cung nhận lắm mồm nào kể chuyện hấn hàng đêm mưa say tiết lộ cho Thôi Thuật. Qua không mấy ngày, sau khi say rượu Diệp Lâm liền ở tại tam điện, khi đó hấn đã hàng đêm túc ở Phụng Ngộ điện, làm tam điện của mình, trên giường thấy một cô nương.

Diệp Lâm đầu tiên cho là mình đang nằm mơ, mơ thấy a Nghiêu rót cuộc hồi tâm chuyển ý, trở lại bên cạnh hấn, một tay ôm lấy nàng kia, liền nhạy cảm khước từ đi một bên.

Dung mạo tương tự chín phần, giọng nói tương tự chín phần, thân thể quần áo tương tự chín phần, thậm chí là hơi thở gần như giống nhau. Nhưng Diệp Lâm lập tức phát giác ra, người này không phải a Nghiêu, bất luận tương tự cỡ nào, nàng cũng không phải là nàng.

Nàng kia vẫn còn chấp mê, khi hấn trầm giọng đề nàng lăn ra ngoài, nũng nịu oán giận hấn chưa nhận ra nàng, nhất quyết nói mình chính là a Nghiêu. Khi đó Diệp Lâm là thật giận lên, trong điện đốt mị dược nhưng mà một chút một chút bảo mơn lý trí của hấn. Quả nhiên là Thôi Thuật ý định kín đáo làm việc, không lưu lại một đường sống.

Thế nhưng hấn lại đẩy cô nương mềm mại như rắn xuống đất, đứng dậy ra khỏi Phụng Ngộ điện, trực tiếp nhảy xuống ao ngoài Phụng Ngộ điện.

Sau đó Lưu nội thị nói, cả đời hấn chưa từng thấy qua Quân Vương nhếch nhác như vậy, toàn thân ướt đẫm đứng ở trong ao sen, nước ao chảy xuống từ trán của hấn, cười đến thê lương. Lưu nội thị nói, khi đó hiển nhiên thần trí bệ hạ có chút không rõ há miệng run rẩy nói một câu từ đó về sau cũng không có người dám đưa mỹ nhân lên giường rồi, hấn nói, không phải nàng, ta đều không cần.

Không phải nàng, ta đều không cần.

Khi đó hấn nói đến đây chính là lời nói từng ngày từng ngày chờ đợi, nào biết một lần đợi hấn là mười hai năm.

A Tu cũng thường nói hấn rất giống mình, như vậy không tốt, ngày trước hấn hết sức chấp nhận, nhưng cho đến một khác kia, Diệp Lâm mới rút cuộc

hiểu, hần và a Tu cũng không giống nhau, Diệp Tu có thể cưới người khác, nhưng hần nhưng không cách nào gửi tâm cho vật thay thế.

Sau lại không biết sao, trên phố liền truyền ra bát quái, nói Hoàng hậu nương nương ghen tuông đồ kỵ vô cùng, lại vô cùng hung hãn, có một ngày bệ hạ lâm hạnh phi tử khác, bị Hoàng hậu nương nương bức bách đánh nhảy hồ nước.

Lúc nghe “Cung đình bí sử”, Diệp Lâm chỉ cười khổ. Họ đều nói a Nghiêu ghen tỵ, nơi nào biết cô nương này lòng mang thiên hạ, thậm chí không có ở bên cạnh hần.

Không biết nàng ấy ở nơi nào tiêu điều tự tại sống tốt, nghe được tin đồn kia có thể cười một tiếng không, hần thậm chí ý nghĩ kỳ lạ hy vọng Tô Nghiêu nghe tin đồn này có thể chạy trốn lại chốn vắng hần. Sau lại mới biết, thì ra là khi đó, nàng đã không ở nhân gian lạnh lẽo này nữa.....

Tô Nghiêu nghe hần nói có mấy phần đạo lý, nhưng cảm xúc người kia quá thâm trầm, khiến nàng mấy phần sinh ra ảo giác, cảm thấy người nọ là nhớ lại chuyện kiếp trước nàng không biết. Mà trực giác nói cho nàng biết, đó cũng không phải là chuyện âm áp ngọt ngào gì.

Nàng dĩ nhiên biết đời này kiếp này trở đi, không tránh được muốn sinh lòng hiềm khích, có tất cả không thuận không vui, cũng chưa từng ngây thơ cho là kiếp trước nàng và Diệp Lâm có thể hạnh phúc bên nhau trọn đời, giữa các nàng nhất định xảy ra chuyện gì, nếu không lúc đầu người này thấy nàng sẽ không luống cuống điên cuồng như vậy.

Nhưng Diệp Lâm không muốn nói, nàng liền biết thú vị không đi hỏi.

Hai người dưới cầu kia đã lờ kéo càng chạy càng xa, Tô Nghiêu tò mò muốn theo sau, lờ Diệp Lâm liền đi, một đường đi xem, chỉ cảm thấy Tô Anh tuy là cực kỳ kháng cự, cảm xúc cũng không hồngбет như vậy, càng xem càng giống là liếc mắt đưa tình, vì vậy cũng yên lòng, giọng điệu trường thư liễu nhất.

Diệp Lâm cũng dừng bước kéo nàng, dịu dàng khuyên can: “Nếu như ngươi tin ta, liền yên tâm, hai người họ cuối cùng là một đôi hạnh phúc, không sai được.”

Lúc này Tô Nghiêu mới nhớ tới hần biết trước, người sống lại một đời thề son sắt như vậy, nàng cũng yên lòng, nghiêng đầu khinh thường liếc mắt nhìn hần một cái, sáng giọng: “Vậy chúng ta thì sao, chúng ta tính là gì? Ông trời tác hợp cho?”

Ánh mắt người nọ từ từ trở nên thâm trầm, bên trong con mắt màu đen là cảm xúc khoogn rõ, người nọ trầm giọng “Ừ” nói: “Dạ, chúng ta là ông trời tác hợp cho.”

Nếu trời cao để ta trở lại, bên kia nhất định sẽ dạ, ông trời tác hợp cho.

Một đêm tiết thiên thu này, Tô Nghiêu và Diệp Lâm đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, phồn hoa đi qua, Tô Nghiêu đã hết sức mệt mỏi, không đi hơn mấy bước liền lão đảo. Diệp Lâm ôm nàng mấy lần cũng không thấy hiệu quả, rốt cuộc thờ dài, lắc đầu một cái ngồi xổm xuống ôm nàng ở trên lưng, từng bước từng bước về nhà —— đi tới hoàng cung rục rờ.

Pháo hoa sau lưng vẫn còn lần lượt nổ rộ, Diệp Lâm tránh qua đám người, công bảo bối trần ái nhất đời này từ từ đi. Chuyện hạnh phúc nhất cả đời người, đại khái đúng là, bỗng nhiên quay đầu, người nọ vẫn còn ở dưới ngọn đèn tàn yên lặng chờ.

Hần quay đầu lại tìm bảo vật của mình.

Diệp Lâm biết mình vĩnh viễn sẽ không biết kiếp trước tại sao Tô Nghiêu lại đột nhiên rời đi, mà một đời, hần cũng sẽ không cho nàng bất kỳ lý do rời đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mộng cũ

Thủ vệ Hoàng Thành cảm thấy mình thật là sống lâu thấy, bóng người xa như vậy đi tới, lại là Hoàng đế bệ hạ tôn quý cao lãnh công Hoàng hậu nương nương đang ngủ say.

Cống!

Mấy ngày trước đây còn nghe nói bệ hạ thừa dịp Hoàng hậu nương nương về nhà thăm người thân lâm hạnh Vương nữ Miêu Nam, nhóm cung nhân rồi rít nghị luận cục diện Hoàng hậu độc quyền hậu cung sắp thay đổi, nhưng hôm nay gặp mặt, thủ vệ lại cảm thấy, Hoàng hậu nương nương đối với Miêu Nam Vương nữ, rõ ràng chính là chế áp tuyệt đối.

Trong mộng, là biên hoa Ngọc Minh mệnh mộng bát ngát.

Tầng tầng lớp lớp Ngọc Minh đỏ trắng nở đầy khắp núi đồi, hương thơm bốn phía, theo ẩm áp gió xuân thổi tới Bắc Phương xa xôi.

Một giọng nói trong trẻo đột ngột vang lên trong không khí đầy hương hoa.

“Hoài Lãng chỗ này không tệ, chờ ta chết rồi, người đốt ta thành tro, chọn một ngày có gió bắc, giải tro ta ở chỗ này.”

“Nghiêm túc?”

“Người cho rằng ta đang nói đùa sao? Ta hiểu rõ người nhất định phải nói cho ta biết lễ tiết đào mộ phân lập bia, không cần. Người bên kia chỗ ta đều như vậy, sạch sẽ đất, sạch sẽ mà đi.”

“Nhưng hẳn một mực tìm người, một ngày nào đó hẳn sẽ tìm tới nơi này.....” Đến lúc đó, nàng lại nhẩn tâm thiên địa mịt mờ, ngay cả một niệm tưởng cũng không lưu cho hẳn?

“Như vậy không tốt sao? Nếu không có gì để hẳn nhớ tới ta, một ngày nào đó, hẳn sẽ quên ta thôi.....”

Nàng cô độc đứng ở trên núi thật cao, ánh mắt nhìn phía bắc xa xôi, dãy núi liên miên chập chùng chắn thành Trường Trữ xa không thể chạm tới ở phía sau, khiến nàng không cách nào theo dõi. Gió tay lên vén tóc bị thổi loạn ra sau tai, nàng nhẹ nhàng cười lên: “Người đời đều cầu xin lễ tang trọng thể, dựng bia chếp sử sợ sau khi chết bị người quên lãng, nhưng ta thì khác, ngược lại hi vọng tất cả mọi người đừng nhớ ta. Người đã không còn, lưu lại thương cảm làm cái gì.”

Giọng nói có thể nói không chút để ý, giống như chưa hề sống chết ở trong lòng, tầm nhìn từ từ mà trở nên tối mờ, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài quanh quẩn ở bên tai chưa từng tản ra.

Tô Nghiêu từ từ mờ mắt.

Mộng cảnh quá mức chân thật, cho dù nàng đã tỉnh, còn có thể cảm nhận được rõ ràng trong mộng nói ra câu kia “Cũng hi vọng tất cả mọi người chớ nhớ ta” thì đáy lòng nhói lên như bị kim đâm. Gió tay lên lau gò má của mình, từ khóe mắt đến tóc mai đều ướt sũng.

Ánh mắt Tô Nghiêu quét qua bức rèm che vàng thêu chi bực, ý thức dần dần rõ ràng. Quanh mình đều là đồ trang trí trong Phòng Ngô điện, khiến nàng dần dần an tâm. Nàng vốn hằng hái trần đầy cảm xúc, cũng không biết buồn ngủ lúc nào, dựa cánh tay hẳn liền buồn ngủ. Có lẽ là ở bên cạnh hẳn thật sự cực kì yên tâm, ngay cả mình ngủ lúc nào nàng cũng không biết.

Thân thể của nàng vẫn luôn hết sức yếu ớt, được thiện cũng luôn ăn, dù là vào cung cũng không dám bỏ, ăn đến mức nàng cảm thấy trong lúc hoạt động quanh thân đều thoang thoang mùi thuốc, thân thể lại càng mềm nhũn. Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Nghiêu cảm giác số lần mình ngủ mê man càng ngày càng cao.

Đang mất hồn nghĩ, bên hông chợt bị nắm thật chặt, lúc này Tô Nghiêu mới cảm thấy, bên cạnh của mình còn một người.

Tóc đen người nọ xoã xuống như tơ lụa thượng đẳng, chỉ mặc áo đơn màu trắng thêu hoa văn rồng, nửa người che chắn gấm nửa người lộ ra bên ngoài, nghiêng người ngủ say ở bên người nàng một cái tay còn khoắc lên eo nàng. Tô Nghiêu khẽ đẩy về phía sau một cái, liền bị người nọ vô thức kéo lại, hơn nữa còn dựa vào gần hơn, khuôn mặt như ngọc chôn trong chăn, giống như đứa bé đơn thuần.

Tô Nghiêu kinh ngạc mà nhìn hẳn, có chút ngây dại, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Diệp Lâm không phòng bị ngủ như vậy, khóe miệng còn khẽ nở nụ cười, không biết mơ thấy cái gì, ẩm áp làm người khác không cách nào tưởng tượng trong ngày thường người này băng lãnh như sương ngời ngay ngắn ở trên ghế rồng như thế nào.

Nàng chưa từng thấy dáng vẻ hẳn vào triều, người này ở trước mặt nàng vĩnh viễn đều là dáng vẻ phong tình trêu chọc nàng, đáng chết là, nàng hẳn là bị hẳn ăn sạch sành sanh.

Tô Nghiêu không nhận được nâng ngón tay ngọc thon dài, nhẹ nhàng vuốt theo khuôn mặt trầm tĩnh này, Diệp Lâm cũng không tỉnh, trong hôn mê bất lý ngón tay đang làm loạn của nàng nắm ở trong tay, khẽ hừ một tiếng giống như là đang bày tỏ kháng nghị.

Giờ khắc này nội tâm vui vẻ và ngọt ngào khiến Tô Nghiêu không nhận được cười, cũng dựa vào hẳn gần hơn chút, trán dựa vào xương quai xanh người kia, từ từ ngủ tiếp.

Hôm sau.

Ánh mặt trời mới vừa xuyên qua tầng mây mỏng chiếu xuống đất, Tô Nghiêu liền tỉnh. Nói chuẩn xác nàng là đói mà tỉnh. Tối hôm qua chạy lâu như vậy, trở lại cũng không ăn khuya liền trực tiếp ngủ, nghĩ đến Diệp Lâm còn một môi hơn đôi hơn nàng, dù sao công nàng từ thành Trường Trữ về Phòng Ngô điện cũng không nhẹ nhõm gì.

Vừa định muốn ngồi dậy đi ra phòng ngoài kêu Gấm Diên bung đồ ăn sáng, người kia chợt động, một tay chặt chẽ giữ chặt cổ tay của nàng, cau mày, còn chưa mở mắt ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tô Nghiêu, người dám đi! Người dám đi!”

Tô Nghiêu sợ hết hồn, bất ngờ bị hẳn túm trở về giường phòng, trọng tâm không vững trực tiếp ngã trên người hẳn, cái trán đập vào cằm người kia, nhất thời cắn răng chịu đựng “Ai u” một tiếng. Người này nhất định là ma chướng, nàng cũng chỉ nghĩ đứng dậy đi tìm cái ăn, lại đi không xa, làm gì hung như vậy?

Không ngờ người nọ vẫn nhắm chặt hai mắt, giương tay nhốt nàng lại trong ngực, nghiêng người liền đè lên nàng, xác định nàng không thể động, lúc này mới hải lòng lâm bầm một câu: “Là của ta.....”

Tô Nghiêu:.....

Thôi, hôm nay nàng cũng chỉ hò hét hần thôi.

Còn chưa có an ổn xuống, lại nghe thấy người nọ u oán uất ức nói: “Ngươi hại ta chờ lâu như vậy.....”

Không biết hần mơ thấy gì, ngày trước nàng cũng chưa từng biết, người này lại còn tặc xấu nói mớ.

Hoàn hảo bên người hần là nàng, nếu không, không biết bao nhiêu “Cơ mật quốc gia” nếu bị hần nói ra ngoài trong lúc nằm mơ. Tô Nghiêu lắc đầu một cái thờ dài, nhưng không biết, trừ ở bên người nàng, người này vĩnh viễn sẽ không ngủ được thâm trầm như vậy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâu đến Tô Nghiêu lại bắt đầu buồn ngủ, người đang ôm nàng thật chặt khẽ giật giật, mở mắt.

Diệp Lâm mới mở mắt ra, chạm mặt liền nhìn thấy một đôi mắt đen như làn thu thủy, gần như vậy, gần đến nỗi tiếng hít thở đều rõ ràng có thể nghe.

Thì ra chỉ là một giấc mộng..... Nàng không bỏ hần, không có không chào mà đi, người này đang ở trong ngực của hần, chân thực như thế.

Chợt ôm chặt người nọ hơn chút, cơ hồ muốn khảm nàng vào trong xương máu mình, Diệp Lâm nhất thời động tình, nhắm mắt lại muốn hôn, lại bị người nọ giơ tay lên bịt miệng khẽ đẩy ra, cười hỏi hần: “A Lâm, ngươi rốt cuộc đợi ta bao lâu?”

Đợi..... Bao lâu?

Trong tròng mắt màu đen trong suốt mà chân thành, hần nói thật, giọng nói có một chút khàn khàn: “Mười hai năm.”

Đâu chỉ mười hai năm.

Nàng hỏi chính là kiếp này hần dùng bao lâu đợi hần xuyên qua. Hần nói là kiếp trước hần dùng bao lâu đợi cơ hội làm lại từ đầu. Nhưng kết quả là giống nhau.

Mười hai năm.... Người này, đợi nàng mười hai năm. Vành mắt Tô Nghiêu đỏ lên, vùi đầu vào trong lòng ngực người nọ, giọng nói nhiều hơn mấy phần nghẹn ngào: “A Lâm, thật xin lỗi. Để ngươi chờ lâu như vậy, thật xin lỗi.”

Tôi muốn như vậy, thật xin lỗi.....

Nàng không cách nào tưởng tượng Diệp Lâm nghe một tiếng xin lỗi trong lòng có cảm tưởng gì, bởi vì nàng vốn giải thích sai ý tứ của hần. Diệp Lâm nghe nàng buồn buồn hỏi hần: “A Lâm, ngày hôm qua rốt cuộc ngươi đã mơ cái gì?”

“Thế nào?” Hần nói chuyện không nên nói sao, hay là đánh thức nàng, quấy rầy giấc ngủ của nàng?

Người chôn ở trong ngực hần nói: “Ngươi nói mớ. Nói ta không cần đi.”

Như kỳ tích, Tô Nghiêu hần là phát giác giấc mơ không đầu không đuôi không giải thích của mình, hần là có quan hệ nhân quả nào đó với Diệp Lâm nói mớ. Nhưng làm sao có thể, bọn họ cũng chỉ là ngủ ở trên một cái giường, cũng không phải là ngay cả mộng cảnh cũng có thể tương thông.

Đang nghĩ ngợi lung tung người nọ đã bắt đầu lời ít mà ý nhiều giải thích: “Ta mơ thấy ngươi bỏ ta lại, đi một mình. Trong trời đất bao la, biển người mênh mông không thể tìm ra. Ngươi biết, nếu là thành tâm thành ý mà nghĩ muốn tránh một người, mặc cho người khác phí hết tâm tư, cũng không tìm được.”

Tô Nghiêu đang muốn tán đồng gật đầu, cảm bị người nọ nâng lên, nửa giống như uy hiếp nửa giống như đùa giỡn nói: “A Nghiêu, ngươi nhớ, nếu ngươi dám bỏ lại ta ở trong cung, ta liền làm một hôn quân, kéo cả giang sơn này vào địa ngục, đi cùng ta.”

Tô Nghiêu:.....

Người này, nói khôn kiếp liền lập tức khôn kiếp, làm một hôn quân, lúc hần nói ra những lời ấy, vẫn còn rất kiêu ngạo sao?! Lúc này liền dùng lực đem đẩy người này ra xa, nói: “Ngươi buồn lo vô có cái gì vậy, ta người này không thương thì thôi, một khi yêu liền tuyệt sẽ không buông tay, tuyệt sẽ không rời đi. Ngược lại ngươi, về sau suy nghĩ thật kỹ nên tự xử thế nào.”

Diệp Lâm thấy buồn cười, còn muốn nói gì với nàng nữa, liền bị Lưu nội thị ở ngoài điện the the nói bẩm báo việc gấp cắt đứt ý nghĩ.

“Trưởng công chúa Hoài Dương vội vã cầu kiến Hoàng hậu nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tạo áp lực

Trưởng công chúa Hoài Dương? Tô Nghiêu và Diệp Lâm cùng sùng sốt.

Hoàng thất vốn là huyết mạch mỏng manh, lại đã trải qua đoạt đích tranh giành, cả đám huynh đệ tỷ muội tội trị tội, lưu đầy lưu đầy, dính líu không ít người, hơn nữa cưới tang gả cưới, đến năm Cảnh Hòa thứ vài chục năm, con cháu Hoàng thất còn bình yên vô sự ở trong kinh, cũng chỉ có Hoài Dương.

Nàng là tỷ muội thân cận của tiên đế, tiên đế còn thi địa vị Trưởng công chúa Hoài Dương lên quá mức tôn quý, hôm nay tiên đế đi, Trưởng công chúa Hoài Dương là trưởng bối duy nhất còn tại thế của Diệp Lâm, địa vị tự nhiên cao quý, chậm trễ không được.

Tuy là lần trước Tô Nghiêu và Diệp Lâm đi phủ Trưởng công chúa Hoài Dương kết quả cũng không tệ lắm, mà dù sao Tô Dao lưu lại ấn tượng đầu tiên với nàng cũng không khá lắm, vì vậy vẫn có chút run như cây sậy, Diệp Lâm lại phải vào triều, không đi cùng nàng được, Tô Nghiêu đành phải nhắm mắt đến Hi Quang điện.

Không ngờ vào Hi Quang điện, trưởng công chúa Hoài Dương ngồi ở trên chiếu đối diện cửa, bên cạnh còn có một người. Áo xanh màu trúc, chính là người Tô Nghiêu mấy ngày nay tính toán thấy—— Từ Thận Ngôn.

Từ Thận Ngôn lần này có thể theo công chúa Hoài Dương vào cung, nói rõ là làm bạn mẫu thân, trên thực tế, cũng có chuyện tìm nàng. Chỉ là công chúa Hoài Dương và Tô Nghiêu nói chuyện hần không nên nghe, liền tìm lý do ra khỏi điện chờ đợi.

Tất cả lễ tiết, một hồi hàn huyên đi qua, công chúa Hoài Dương liền bắt đầu nói thẳng vào chủ đề chính.

“Đại điển sắc phong đã qua rất nhiều ngày, không biết A Dao thích ứng chưa?”

Diệp Lâm lên ngôi đã lâu, nhưng từ đầu đến cuối không có phong phú hậu cung, nghe nói bách quan cũng thượng tấu đề nghị không thiếu, chỉ là Diệp Lâm vẫn cười xong chuyện, cũng không để vào trong lòng. Chỉ là hoàng tự là căn bản của quốc gia, đương triều Hoàng hậu một người độc sùng, thân thể lại nghèo nàn, khiến triều thần hết sức lo lắng. Hôm nay trong cung không có mẹ cả của Diệp Lâm, hay bởi vì bị giam lỏng ở Hoa Châu, dĩ nhiên là không thể nào để ý Diệp Lâm. Vì vậy, liền có người bắt đầu từ công chúa Hoài Dương, nàng lại hợp kếp, chuyện này thật đúng là có để ý, nghĩ đến lần trước nhìn thấy Tô Dao, sắc mặt quả thật vô cùng tái nhợt không chút sức sống, không giống như đẻ sanh, liền quyết ý lấy thân phận cô cô vượt một phen.

Triều thần dân chúng cũng nói là Hoàng hậu nương nương hung hãn ghen tị, sau lưng Tô gia lại khiến người kiêng kỵ, mới khiến Hoàng đế bệ hạ không dám tuyển tú, ngay cả cung chiêu Vương nữ Miêu Nam cũng phải thừa dịp Tô Dao không có ở trong cung lên lút. Chỉ là nàng cũng nhìn Diệp Lâm từ nhỏ đến lớn, tự nhiên biết tính khí đứa bé kia, nếu không phải hần tình nguyện, dù là một trăm Tô Dao một trăm Tô gia, cũng không tài nào làm gì được Diệp Lâm. Diệp Lâm có thể độc sùng Tô Dao, nghĩ đến cũng không thoát khỏi liên quan đến phụ hoàng hần Diệp Tu, nếu muốn thuyết phục hần, sợ là khó lại càng khó hơn.

Vì vậy, công chúa Hoài Dương ngầm nghĩ, vẫn là quyết định bắt đầu từ Tô Dao. Nếu nàng mở miệng, Diệp Lâm cũng chưa chắc kiên trì. Nam nhân mà, đều là đa tình.

Tô Nghiêu lại không thăm dò nàng chợt kéo tới nơi này hỏi một câu là có ý gì, trong bụng hợp kếp, chỉ quy củ trả lời: “Cực tốt ạ. Sự vụ trong cung còn có thượng cung quản lý, A Dao ngược lại thanh nhàn.”

Nhất là hậu cung trừ Liễu Mộc Lan ở một góc, trong hoàng cung to như vậy cũng chỉ có một chủ tử là nàng, không có thị phi trong cung, làm Hoàng hậu này, vẫn còn vô cùng thanh nhàn.

Tô Nghiêu hiện tại ước chừng có thể hiểu vì sao Phong Hoàng hậu suy nghĩ muốn làm phản rồi, khi đó nàng và Tô Nghiêu cũng chỉ có một mình trong hậu cung, mỗi ngày cũng không chuyện có thể làm, bất đồng chính là, Tô Nghiêu còn có Diệp Lâm thì thỉnh thoảng đến Phụng Ngộ điện, ở trước mắt nàng đúng đưa tìm cảm giác tồn tại, nhưng tâm Phong Hoàng hậu đã chết, yêu đã tuyệt, mỗi ngày làm người vô tâm.

Kể từ ngày Liễu Mộc Lan khích bác không được, ngược lại hoàn toàn ngừng công kích, ước chừng là đang chuẩn bị cái gì đó, chỉ là Tô Nghiêu cũng không sợ, nàng và Diệp Lâm đủ tin tưởng, cho nàng đầy đủ lòng tin. Ngược lại thù oán giữa Liễu Mộc Lan và Tô Dao khiến Tô Nghiêu có chút nhức đầu, lần trước nói chuyện với Từ Thận Ngôn tuy bị Diệp Lâm cắt đứt, nàng cũng không có nghe ra Tô Dao rốt cuộc làm cái gì, có thể khiến Liễu Mộc Lan hận nàng như vậy, không tiếc hy sinh hạnh phúc của mình, nhất định chạy tới cho nàng ngọt ngat.

Hoài Dương nghe được lời này đôi mắt phượng hẹp dài liền nhiều hơn mấy phần sắc bén, nở một nụ cười lạnh, làm như thân thiết nói: “Cũng được, hậu cung nên trăm hoa đua nở tranh kỳ đầu điểm, mới gọi xinh đẹp náo nhiệt, chỉ một Quốc Sắc Thiên Hương, ngược lại hơi nhàm chán. A Dao nghĩ như thế nào?”

Ai? Trăm hoa đua nở..... Xong, tranh kỳ đầu điểm?

Mặt Tô Nghiêu cứng ngắc, nội tâm không nói gì, rất nhanh bày ra vẻ mặt thông tình đạt lý, nói: “Cô cô nói cực phải, hôm nay hậu cung vắng lạnh chút, nếu đợi A Dao sinh hạ một trai nữa gái, đến lúc đó nhiều đứa bé chơi đùa, cũng có thể náo nhiệt chút.”

Công chúa Hoài Dương nghe Tô Nghiêu không đồ mặt chút nào mà nói ra lời như vậy, nhất thời cứng họng, lời kế tiếp đều bị ngăn ở trong miệng. Nàng

vốn là theo như ám hiệu nàng khuyên giám Diệp Lâm ân huệ cùng hưởng chiêu mộ hậu cung, nào nghĩ tới nàng nói tới hoàng tự, rõ ràng cố ý xuyên tạc ý của nàng.

“Người còn trẻ tuổi, nếu không phải gấp, qua năm người mới cập kê, con cháu cũng không phải có thể nói gấp liền vội được. Còn là.....” Suy nghĩ một chút những phương pháp khác quan trọng hơn.

Công chúa Hoài Dương còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy Tô Nghiêu giống như hiểu chuyện gật đầu, vội vàng nói: “Cô cô nói gì vậy, bệ hạ cũng thích trẻ con, sớm mong đợi A Dao, nghĩ đến A Dao còn thêm cố gắng, mới có hi vọng đạt tới kỳ vọng đó của bệ hạ.”

Tuy là nàng cũng không cảm giác mình sẽ cho Diệp Lâm sinh cả đội ban, thế nhưng lời nói lấy ra đối phó với công chúa Hoài Dương cũng cực tốt. Nhìn công chúa Hoài Dương cứng họng, tâm tình Tô Nghiêu thật tốt, lại bổ túc một câu: “Bệ hạ nói nếu là các hoàng tử đều ra từ một mẹ, thì sẽ không sinh ra ý niệm phân bì, ngày sau..... Ở chung hòa thuận ngược lại dễ dàng hơn chút. Cô cô cảm thấy thế nào?”

Nàng đây là mang ra Diệp Lâm và chuyện tiên đế đoạt đích tới chặn miệng của nàng, trong lòng công chúa Hoài Dương giống như gương sáng, vì vậy cũng không đi vòng vèo, dứt khoát nói: “Hôm nay tình lực của bệ hạ đang cường thịnh, trước đình chánh sự phức tạp, tự nhiên cần được các loại cô nương trấn an, người mặc dù mềm mại đáng yêu động lòng người, sợ là cũng không thể lúc nào cũng ở bên, lấy ý tứ cô cô, nên chiêu mộ hậu cung. Nếu không phải khoan dung hiền huệ, thì sao xứng với danh mẫu nghi thiên hạ đây?”

Trong lòng Tô Nghiêu cười lạnh một phen, đẩy tới đẩy lui cuối cùng còn không phải là vòng qua vấn đề này, sớm biết hiện tại, thì cần gì không nói thẳng, nàng lại quên địa vị đặc thù của công chúa Hoài Dương, quên người này vốn là thích vượn tay dài như vậy. Nàng chính là không hiểu Hoàng đế phải có tam cung lục viện rốt cuộc là đạo lý gì, nhìn nam nhân của mình lưu luyến trong điệu dáng khác, mỗi ngày như hành khát chờ đợi giọt mát xanh của nam nhân mình, điều này đúng là phẩm chất tốt đẹp mà Hoàng hậu một nước nên có rồi.

“Cô cô nói như vậy, A Dao có chút không hiểu, vì sao cần cô nương làm bạn, bệ hạ mới có thể hết mệt mỏi.” Nếu công chúa Hoài Dương cảm thấy nàng phát câu không cho Diệp Lâm nạp phi, nàng liền cho nàng nhìn một chút, dù sao hôm nay nàng đã xem Diệp Lâm thành người yêu, không cho phép người khác nhúng chàm.

“Cô cô nói như vậy là do đâu à? Tổ tông quy định như thế, còn nói, người là nữ nhi Tô thị, còn cần cô cô chỉ điểm mới có thể hiểu sao?”

Hừ, cũng biết nàng không nói ra nguyên do, bên này nói nàng khuyên Diệp Lâm chọn phi, bên kia không phải là cả đời cũng không cho phép phò mã cưới thiếp sao? Suy bụng ta ra bụng người, cho là nàng còn không hiểu rõ công chúa Hoài Dương làm không được sao? Ngược lại là phải cảm ơn nàng nói ra tổ tông quy định, nếu không nàng còn cần sắp xếp ngôn ngữ đấy.

“Vừa là nhắc tới ‘tổ tông quy định’, A Dao có chút nghi ngờ, Thành tổ khai quốc của Nhận triều, từ công tử công phủ tiền triều đến Đại Tư Mã rồi đến cửu ngũ chí tôn, cả đời bên người cũng chỉ có Dịch Hoàng làm bạn. Nhận triều trải qua tám vị Quân Vương, mọi người đều chăm lo việc nước hiền anh, trong lúc ba vị đều là cả đời chỉ một vị Hoàng hậu chưa từng nạp phi, nếu theo tổ chế..... Cô cô cho là như thế nào?”

Hùng hổ dọa người một phen, cũng không thể trách công chúa Hoài Dương đổi sắc mặt, cả đời nàng kim chi ngọc diệp, còn chưa từng nghe người nào vô lễ lý luận với nàng như thế, lại mang khai quốc Thánh Tổ tới dọa nàng?

Không chờ đáp lại, Tô Nghiêu lại không nhanh không chậm bổ sung: “Cô cô cũng là vinh sủng cả đời, tự nhiên biết cô nương trong tình cảm đều có tâm tư độc chiếm, này cũng không phải ích kỷ nhỏ mọn, chính là thường tình, nếu không, cả đời này, vì sao cô cô chưa từng cho phép phò mã cưới vợ bé?”

“Người thật nhanh mồm nhanh miệng, dám chống đối cô cô?!” Hoài Dương nghe đến đây đã giận không kềm được, câu chuyện cũng bị Tô Nghiêu chặn lại, khiến nàng không có lời nào có thể nói. Lần trước xem ra đoan trang hiền thuận, hôm nay mới biết, tiểu cô nương này cũng không đơn giản. Nghĩ đến cung biến đêm đó nàng không ở Tướng phủ đợi, ngược lại không giải thích được xuất hiện bên người Diệp Lâm, là được biết người này thật không dễ sống chung. Thật hay cho nữ nhi Tô gia, tam tông tứ đức một chữ cũng không nói, lại cầm tà thuyết nhét người. Lúc trước nàng khích lệ nàng ta mềm mại trước tiên đế, hẳn là, nhìn lầm người!

Tô Nghiêu thấy công chúa Hoài Dương bị nàng chặn nói không ra, chỉ thẹn quá thành giận, cũng không hoảng sợ, ngược lại nở nụ cười, khéo léo động lòng người nói: “Cô cô nói gì vậy, A Dao hết sức tôn kính cô cô, những câu đều là nói lời trong lòng, chưa từng coi cô cô là người ngoài. A Dao chưa đến cập kê, đã làm thê người ta, còn nhiều chuyện không hiểu đạo lý cần thỉnh giáo cô cô, cô cô cũng không thể bởi vì A Dao ngu dốt liền sinh tức, A Dao nếu nói không đúng, cô cô chỉ điểm A Dao cũng được.”

Dứt lời, Tô Nghiêu liền ngậm miệng, mặt chân thành mong đợi nhìn sắc mặt công chúa Hoài Dương biến đổi nhanh chóng.

Nàng vốn cũng không phải là một người lương thiện mềm mại, đối đãi công chúa Hoài Dương như vậy đã là tôn kính, nhưng nếu mưu toan quơ tay múa chân trong tình yêu cuar nàng, thì không thể trách nàng không biết lớn nhỏ.

Diệp Lâm chỉ có thể của một mình nàng, người khác nghiêm cấm nhúng chàm.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Hồng trần

Một trận chiến đao quang kiếm ảnh không tiếng động cuối cùng lúc Diệp Lâm hạ triều trở về, thân tới Hi Quang điện kết thúc, lúc đó xông chúa Hoài Dương đang nổi nóng chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi, chạm mặt Diệp Lâm cười đi vào, mới nuốt xuống tức giận, quay người trở lại.

Thấy công chúa Hoài Dương trở lại sắc mặt không tốt cộng với ánh mắt Tô Nghiêu ở bên cạnh có chút quái dị, nụ cười của Tô Nghiêu có chút tà khí, Diệp Lâm đoán giữa hai người này tám phần là có mâu thuẫn gì, Tô Nghiêu mặc dù bừa bãi tùy tính, nhưng đối đãi trường bối người ngoài vẫn tuân thủ lễ phép, hôm nay tình huống này, nhất định là Hoài Dương cô cô nói tới cái gì chạm đến ranh giới cuối cùng của Tô Nghiêu.

Diệp Lâm cũng không hỏi nguyên do, chỉ cùng Tô Nghiêu trao đổi ánh mắt, ý bảo chuyện bên này tự mình tới kết thúc, để nàng giải thoát.

Theo ý Tô Nghiêu, nàng cũng không muốn trò chuyện với công chúa Hoài Dương tiếp, chuyện trò tiếp nữa chỉ sợ cãi nhau mặt đỏ tới mang tai. Diệp Lâm thừa nhỏ hết sức thân thiết với công chúa Hoài Dương, tự nhiên so với nàng hiểu tâm tư công chúa Hoài Dương hơn, chu toàn đứng lên cũng nhẹ nhàng như thường, trong lòng nàng lại nhớ kỹ Từ Thận Ngôn, vì vậy chào hỏi liền cung kính lui ra.

Vừa ra Hi Quang điện, Tô Nghiêu liền sáng khoái tinh thần, Cẩm Diên và Cẩm Thực chờ đã lâu vội vàng mang theo sáu cung nhân đi tới, trở về Phụng Ngộ điện.

Đi tới nửa đường, liền thấy một công tử văn nhã mặc áo xanh ngồi ở trong đình, đưa lưng về phía bên này, giống như đang tự rót tự uống. Tô Nghiêu dừng bước lại hít mắt nhìn trong chốc lát, nhận ra người nọ chính là Từ Thận Ngôn, hiểu hẳn có ý chờ ở trên đường từ Hi Quang điện đến Phụng Ngộ điện, liền giọng lên, để tùy tùng chờ ở tại chỗ, mình đi vào trong đình.

“Từ công tử chờ đợi nóng ruột rồi sao?” Tô Nghiêu cười đi sang ngồi, một mặt sửa sang lại nếp uốn trên trang phục, một mặt nói: “Gió ở đây lớn, không bằng đi Phụng Ngộ điện ngồi một chút?”

Thấy Từ Thận Ngôn có chút chần chờ, Tô Nghiêu lường trước hẳn còn nghi ngờ chuyện lần trước, vội vàng bổ sung: “Bệ hạ đang ở Hi Quang điện bởi Hoài Dương cô cô nói chuyện, sợ là không thể tới gặp biểu ca, biểu ca sẽ không để tâm chứ?”

Từ Thận Ngôn nghe nàng chợt mở miệng kêu hẳn “Biểu ca”, cũng không do dự, đứng dậy đi theo Tô Nghiêu đến Phụng Ngộ điện. Hẳn không có chuyện tìm Tô Nghiêu, chỉ là mấy ngày trước Tô Tương tự mình đến trong phủ làm khách, cố ý tìm hẳn dẫn dò, nói là hẳn có rãnh vào cung xem bệnh trạng của Tô Dao một chút. Nghĩ đến lần trước Tô Dao hôn mê hẳn viết bài thuốc, cũng đến nửa năm không tái khám rồi, mắt thấy Tô Nghiêu càng ngày càng tốt hơn, lòng vốn thấp thỏm cũng từ từ dễ xuống, hôm nay vào cung, cũng chỉ làm theo phép thôi.

Yên lặng ở trong cung coi bệnh, quả thật nếu so với ở trong đình tốt hơn rất nhiều. Nếu Diệp Lâm bên kia không sinh ra hiểu lầm gì đó, hẳn tự nhiên cũng sẽ không kiêng dè gì.

“Lần trước biểu ca nói được nửa câu liền nghỉ, a Nghiêu hẳn là không biết, cái mạng này của a Nghiêu là biểu ca cứu về. Một cái ân tình lớn như vậy, a Nghiêu còn không biết nên báo đáp như thế nào.” Tô Nghiêu khẽ đi chậm lại, chờ Từ Thận Ngôn đang trầm mặc đi đằng sau, cười nhắc tới.

Nàng biết? Liên tưởng đến chân trước Tô Nghiêu mới trở lại Tương phủ thăm người thân, chân sau Tô Tự phải làm phiền hẳn, cũng hiểu được chuyện là như thế, gật đầu nói: “Trước Tô Tương dặn dò Thận Ngôn giữ kín như bưng, lúc này mới không báo cho nương nương. Hôm nay tới gặp, cũng là tái khám.”

Tô Nghiêu hơi ngẩn ra, rất nhanh vui sướng gật đầu, này ước chừng chính là anh hùng trong truyền thuyết thấy lược đồng rồi hả?

“Những này qua ta cũng xem qua không ít cổ tịch, chỉ biết say hồng trần đã sớm thất truyền, nhưng không biết rốt cuộc có ảnh hưởng gì tới thân thể. Từ lúc ta tỉnh lại, thường cảm thấy thân thể mệt mỏi không chịu nổi, hành động hơi lâu liền thấy hết sức mệt nhọc, không cẩn thận liền ngủ mê mang. Ngày trước chỉ cho là Tô Dao thể hư nhiều bệnh, hôm nay xem ra, là do say hồng trần giờ trở quý rồi. Biểu ca có thể nói cho a Nghiêu, say hồng trần rốt cuộc có được hiệu gì không?”

Từ Thận Ngôn vừa đi vừa nghe Tô Nghiêu nói, nghe đến đây không khỏi che giấu lông mày, nghiêm mặt nói: “Loại độc này trăm năm qua thủy chung không thể giải, chưa từng có người sống, Tô đại tiểu thư chắc hẳn chính là mất mạng do trúng độc, khiến nương nương hoàn hồn mà đến, Thận Ngôn mặc dù đối với độc này có nghe thấy, nhưng cũng không có phương pháp giải độc.”

Nếu không, Tô Dao cũng sẽ không chết rồi.

Cũng không có phương pháp giải độc..... Tô Nghiêu nhướn mí mắt: “Người nói là, trước chỉ là áp chế loại độc này, mà không phải là trừ tận gốc? Say hồng trần còn đang trong cơ thể ta rồi hả?”

Lấy được Từ Thận Ngôn khẳng định, trái tim Tô Nghiêu không khỏi căng lên, gấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta càng dễ ngủ mê man, động chút liền mất đi ý thức, sợ rằng chính là say hồng trần đang phát tác, chẳng lẽ.....” Cứ như vậy giống những câu chuyện truyền kỳ kia, cuối cùng ngủ say ở trong mộng đẹp vĩnh viễn không hề tỉnh lại?

Tô Tự nói Tô Dao dùng liều thuốc cực lớn, chắc hẳn chính là nguyên nhân này, khiến nàng trong một đêm liền đi đời nhà ma, cho nàng cơ hội xuyên qua mà đến, lúc này Tô Nghiêu có chút ảo não, hao tổn giống như ấm nước sôi, không bằng lập tức chết sạch sẽ.

Không không không, nàng mới biểu đạt tâm ý với Diệp Lâm, tương lai còn dài như vậy, họ còn có nhiều việc cần hoàn thành. Nàng không thể chết như

vậy.

Từ Thận Ngôn nghe nàng nói xong, mặt liền biến sắc, hỏi tới: “Nương nương nói là mấy ngày nay thời gian ngủ say càng ngày càng dài, và lại càng ngày càng thường xuyên?”

Tô Nghiêu gật đầu. Lo âu trong lòng càng lớn, Từ Thận Ngôn không dễ dàng thể hiện hi vọng vậy mà sắc mặt kinh ngạc như thế, khiến lòng nàng càng thêm bất ổn.

Tô Nghiêu cắn môi, chợt giơ tay lên kéo tay áo Từ Thận Ngôn, khẩn thiết nói: “Coi như say hồng trần còn đang bên trong cơ thể ta không thể trừ tận gốc, biểu ca cũng có thể áp chế lại, đúng không?”

Từ Thận Ngôn vô thức rút cánh tay về sau, do dự một chút nói: “Nếu theo nương nương mới vừa nói, sợ rằng phương thuốc kia cũng không tác dụng, cần phải nghiên cứu thêm.”

“Chuyện này còn cần biểu ca nghĩ biện pháp rồi!” Tô Nghiêu chặt chẽ lôi tay áo Từ Thận Ngôn không có buông tay, gần từng chữ. Từ Thận Ngôn ngày trước nói, hẳn thấy số mệnh Tô Dao, sống không quá cập kê. Mà nàng hôm nay, chưa cập kê.

Tô Dao không thể né ra mạng của nàng, như vậy nàng đây? Cùng một tên họ, có phải đều không thể chạy trốn an bài của vận mệnh không. Trong lòng Tô Nghiêu hoang mang, trong đầu lại chợt nhớ tới Diệp Lâm. Nàng đồng ý với người kia, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không rời khỏi hắn, nàng không thể đi trước.....

Người này nếu biết thân thể của nàng như thế, chỉ sợ sẽ nổi điên .....”Biểu ca có thể đồng ý với a Nghiêu một yêu cầu quá đáng không?”

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái.

“Thân thể của ta có say chuyện hồng trần, ngàn vạn lần không thể nói cho bộ hạ biết.”

Dứt lời, Tô Nghiêu liếc nhìn chung quanh, Gám Diên và Gám Thực mang theo một đám cung nhân xa xa đi theo phía sau, sẽ không nghe được các nàng nói chuyện với nhau, Diệp Lâm tin nàng, cho nên bên người chỉ có một Anh Vệ a Cửu, vừa phụ trách nàng, nghĩ đến cũng sẽ không làm phiền việc này tố cáo cho Diệp Lâm, lúc này mới yên lòng lại, đôi chủ đề cố làm thoải mái đến Phượng Ngô điện.

Người đời đều nói, người dùng say hồng trần cuối cùng sẽ bị lạc trong giấc mộng, vĩnh viễn chạy không thoát, cũng không có người biết, đám người kia đến tốt cùng nhìn thấy cái gì. Tô Nghiêu mỗi một lần mơ thấy cái gì nàng không thể giải thích.

Gần đây một lần trong mộng, nàng mơ thấy mình đứng ở trên núi thật cao, cùng một người khác nói chuyện với nhau, hẳn là giao phó hậu sự, tiếng người này, nghe tới nghe lui chỉ có Từ Thận Ngôn, mới nhớ nhả tỉnh táo như thế. Điều này khiến nàng càng thêm mê muội, nếu nói là ngày trước đều là trí nhớ của Tô Dao, cái này vậy là cái gì, là tương lai của nàng? Là phúc lợi say hồng trần cho nàng sao?

Tô Nghiêu nhớ tới nàng hỏi tương lai thì Diệp Lâm tránh né, hẳn cũng không vui, bởi vì sao? Nếu như kiếp trước nàng chính là như vậy mà đến, Diệp Lâm nên biết, nhưng hôm nay hẳn biểu hiện ra đáng vẽ, rõ ràng chính là không biết gì cả..... Kiếp trước họ từng có tương lai, nàng đã giải độc sao?

Bất thành linh lọt vào tình cảnh túng quẫn không biết nên hỏi gì.

Trong lúc hai người suy tư đã đến Phượng Ngô điện, Tô Nghiêu bước vào cửa điện, mới nhớ tới chuyện khác vẫn đề trong lòng: “Biểu ca là đệ tử Liễm Diễm sơn, có từng tu tập qua Cơ Quan Thuật?”

Đình đài lầu các trên Liễm Diễm sơn rất nhiều, có rất nhiều gia đình, tự nhiên cũng có kiến trúc cơ quan bảo vệ, riêng đường vào Liễm Diễm Sơn, cũng đã tuyệt diệu tuyệt luân rồi.

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái, không biết Tô Nghiêu lại muốn làm cái gì, chỉ thấy nàng vào gian trong lấy ra một hộp gỗ không lớn không nhỏ, chế tạo tinh mỹ “Loảng xoảng” một tiếng đặt ở trên án kỷ.

“Ừ, Tô Dao vật lưu lại, không biết chìa khóa ở đâu, nghe nói mạnh mẽ mở ra đồ vật bên trong sẽ tự động tiêu hủy, ta không còn biện pháp, chỉ có thể cầu biểu ca hỗ trợ.”

Từ Thận Ngôn gật đầu một cái, cũng không nói chuyện, cúi đầu nghiêm túc tỉ mỉ loay hoay nhìn hộp gỗ một lần, lúc này mới lên tiếng nói: “Cái hộp quá thật có trang bị tự hủy, tháo dỡ rất phiền toái, nguy hiểm lại lớn, nương nương tốt nhất vẫn bỏ công sức đi tìm chìa khóa.”

Tô Nghiêu buồn bã ngậm một tiếng, nâng trán luống cuống nói: “Nói là chìa khóa là một cây trâm, ta tìm khắp cũng chưa tìm được. Cũng chưa từng thấy qua, có thể đi tìm thế nào.”

Cây trâm?

Nội tâm Từ Thận Ngôn khẽ động, chợt từ trong lòng móc ra một vật, đặt ở trên án kỷ, giải thích: “Đêm Tô đại tiểu thư tự vẫn, Thận Ngôn được vời tới Tướng phủ, lúc gần đi xác thực thấy một đại nha đầu kín đáo đưa cho Thận Ngôn một cây trâm vàng, bọc tờ giấy, nói là Tô đại tiểu thư giao cho Thận Ngôn, để Thận Ngôn cẩn thận thu, tuyệt không nói với người ngoài.”

Đại nha đầu..... Là Cẩm Sát sao?!

Tô Nghiêu nửa tin nửa ngờ nắm trái cây, nhẹ nhàng quay lại, cây trái Phượng liền bị tháo, chính là một khoá nhỏ tinh xảo tuyệt luân.

Tô Nghiêu vội vã đi thử có thể mở hộp kia ra không, không ngờ mất bao nhiêu công sức, cuối cùng lại tìm thấy mà không tốn công phu, hộp gỗ từ đàn “Cùm cụp” một tiếng mở ra.

Trong lòng Tô Nghiêu tràn đầy vui sướng, cũng khiến hiếu kỳ của Tô Nghiêu biến mất. Nàng không suy nghĩ, tại sao Cẩm Sát sẽ giao chìa khoá cho Từ Thận Ngôn, cũng không nghĩ, tại sao Từ Thận Ngôn lại thời khắc mang trái cây ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đưa trẻ

Mở hộp gỗ từ đàn ra, Tô Nghiêu chỉ nhìn lướt qua, liền “Pằng” một tiếng khép lại, lộ ra nụ cười cảm kích với Từ Thận Ngôn, nói: “Đa tạ biểu ca!”

Từ Thận Ngôn chỉ trầm mặc lắc đầu một cái, giống như vô ý mà sửa sang lại trái cây bị Tô Nghiêu mở ra, không để lại dấu vết rút về trong tay áo. Tô Nghiêu không chú ý tới, trong lòng suy nghĩ chuyện cái hộp kia, có vẻ rất lo lắng.

Hai người đang lặng lẽ, chỉ thấy Gấm Thực vội vã bước vào trong điện, làm lễ liền nói: “Công chúa Hoài Dương đang tìm Từ đại công tử, bảo là muốn trở về phủ đi.”

Từ Thận Ngôn nghe vậy lập tức đứng dậy cáo từ, Tô Nghiêu cũng đi theo, một đường đưa hẳn tới cửa điện, còn dặn dò: “Bệnh của A Nghiêu còn phải làm ơn biểu ca.”

Từ Thận Ngôn nghiêm túc đồng ý, cũng không nói nhiều, rất nhanh biến mất ở sau ngã rẽ. Tô Nghiêu dựa vào cửa điện đưa mắt nhìn áo bào màu xanh biến mất, tâm tình có chút phức tạp. Hình như mỗi lần thấy Từ Thận Ngôn, sự tiến triển của tình hình cũng sẽ chợt đi theo con đường khác, người này trầm mặc ít nói lại dị bẩm, lại khiến nàng không khỏi cảm thấy tin tưởng.

Gấm Thực đứng ở sau lưng Tô Nghiêu, nhìn thần trí Hoàng hậu nương nương đang phiêu bạt đến tận đầu chưa quay lại, nhẹ nhàng ho một tiếng, nhắc nhở: “Nương nương, ngoài này gió lớn, coi chừng lạnh.”

Tô Nghiêu lúc này mới gạt đầu một cái, xoay người đi vào.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh từ từ vuốt ve hoa văn trên hộp gỗ từ đàn, Tô Nghiêu hít sâu một hơi, mở nắp hộp lên, từ bên trong lấy ra một xấp giấy. Cái hộp này mặc dù nhìn qua cũng không lớn, nhưng bên trong ẩn giấu rất nhiều thứ: “Răng rắc” lẫn ra.

Một bình nhỏ lẫn đến cạnh án kỷ, Tô Nghiêu khẽ cau mày, cầm bình sứ khá quen ở trong tay, quơ quơ, lúc này mới chợt nhớ tới, thì ra đây chính là bình nhỏ lúc Tô Dao ăn say hồng trần trong mộng.

Quả nhiên là Cẩm Sát giữ.

Có chút tò mò mở bình sứ, Tô Nghiêu dò mắt nhìn vào trong, sạch sẽ, một giọt đều không thừa. Nhìn Tô Dao khi đó đã quyết tâm quyết tử, hoàn toàn không chút do dự.

Không biết đường đường đại tiểu thư Tướng phủ làm sao lấy được kỳ được này. Tô Nghiêu lắc đầu thở dài, đặt bình nhỏ ở một bên, đưa tay sờ vật khác.

Hộp to như vậy trừ một xấp giấy dày, còn có đầy ắp đồ chơi nhỏ, đều là xâu mã não, trân hoàn đồ trang sức gì đó. Xét thấy chìa khoá của hộp gỗ từ đàn là một trái cây, Tô Nghiêu cũng không dám ném loạn, lần lượt xếp đồ trang sức ra suy nghĩ một lần, kết quả lại cực kỳ thất vọng —— mặc dù danh quý, nhưng đều là món đồ thông thường, không có gì đặc biệt.

Từng cái từng cái đặt ở một bên trên án kỷ, cái hộp cuối cùng liền dần dần lộ ra, Tô Nghiêu cảm thấy có chút kỳ quái, cái hộp này xem từ bên ngoài rất sâu, không ngờ mở ra nông như vậy, dò xét tính gỗ một cái, Tô Nghiêu chau chau mày, giơ tay lên dùng trái cây cạy xuống.

Không ngờ cái hộp kia thật sự có một ám cách, bên trong còn ẩn giấu chút “Bảo bối”. Tô Nghiêu từ bên trong lấy ra một xấp giấy trúc điệp thanh, tiện tay cầm một tờ, hẳn là viết đầy tâm sự của Tô Dao. Nhìn màu sắc, sợ rằng không phải nhất thời ghi lại. Tô Dao còn có thói quen ghi nhật ký?

Tô Nghiêu cảm thấy hứng thú với xấp giấy này hơn, đè nén tò mò trong lòng, để một xấp giấy ở trên chiếu, còn lại bày trên án kỷ.

Mới vừa dọn dẹp một nửa, đột nhiên cảm thấy tầm mắt tối sầm lại. Tô Nghiêu ngẩng đầu xem, người nọ im hơi lặng tiếng đi vào phòng, đang giơ tay lên vén rèm che. Sao không có người thông báo một tiếng?

Mặt mày người nọ mang theo một chút dịu dàng cung chiều, bình thần ung dung từ từ đi tới, ngồi xuống bên người nàng, giờ tay lên dịch tóc của Tô Nghiêu ra sau tai, nói: “Người miệng lưỡi bén nhọn, khiến Hoài Dương cô cô tức giận chết, mình ngược lại mừng rỡ thanh nhàn, ở chỗ này không lo lắng.”

Tô Nghiêu không biến sắc né ra sau, tay cũng không nhàn rỗi, dọn dẹp nhanh chóng, rất nhanh thu vào trên án kỷ “Lạch cạch” đóng lại cái hộp, một mặt nói: “Điều này oán trách ta, chắc hẳn không khuyên được ta, liền muốn khuyên người rồi, người cũng có thể biết, Hoài Dương cô cô chợt tiến đến, không thiếu được triều thần ở phía sau tác động. Gấp như vậy muốn đưa nữ nhi vào cung sao.....”

Nói đến chỗ này, con người Tô Nghiêu chuyển một cái “Hừ” một tiếng, luân chuyển nói: “Đều tại người trêu hoa ghẹo nguyệt, thì ra lúc ở đông cung cũng không yên bình.”

Diệp Lâm vô duyên vô cớ bị nàng liếc mắt nhìn, rất vô tội, cũng không nghĩ nàng bất thành linh quấy nhiễu, thần nhiên nói, đáng vẻ Tô Nghiêu ghen đối với hắn mà nói là rất vui mừng, lúc thái độ người này hồ hững hờ khiến hắn cảm tức hơn.

“Biết là biết, chỉ là hôm nay người nói quá thật có chút kịch liệt.”

Tô Nghiêu vừa muốn phản bác, chỉ thấy người nọ chợt lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, từ từ hỏi “Nghe nói ta đặc biệt thích đứa bé, còn đối với người có điều mong đợi? A Nghiêu, người nghe ai nói, hả?”

Chuyện này..... Mặt Tô Nghiêu đỏ lên, công chúa Hoài Dương cũng chỉ rõ là..... Đó là nàng dùng để qua loa tặc trách mà thôi, tại sao có thể đầu đuôi nói cho Diệp Lâm nghe đây! Muốn chết người sao! Nhưng mà nếu đã mất hết mặt mũi, Tô Nghiêu cũng không tránh, chỉ mở ánh mắt long lanh như nước giả bộ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ bệ hạ không thích đứa bé?!”

Nàng chỉ là tùy tiện nói một câu, đánh vỡ cục diện khiến nàng có chút ngượng ngùng, nào nghĩ tới Diệp Lâm thế nhưng nghiêm túc trả lời, đáp án hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng —— chỉ thấy Diệp Lâm nghiêm túc gật đầu, nói: “Ta xác thực không thích đứa bé.”

Cái gì? Tô Nghiêu sững sốt.

Diệp Lâm không thích đứa bé?! Nàng ngàn tính vạn tính, thế nhưng không ngờ, trong vấn đề này hai người có thể xuất hiện tranh cãi: “Tại sao?”

Diệp Lâm thấy Tô Nghiêu phản ứng mãnh liệt như thế, cũng không giải thích, ngược lại né tránh ánh mắt Tô Nghiêu, nói lầm bầm: “Không thích chính là không thích.”

Hắn mới không thích đứa bé. Trí nhớ của kiếp trước vẫn rõ ràng ngay trước mắt như ngày hôm qua, hắn nhưng nhớ lúc Tô Nghiêu mang thai tiểu hồn đản, hắn chỉ có thể nhún không thể ăn tâm tình khổ sở. Tuy nói ba tháng vừa qua có một số việc cần thận chút vẫn có thể làm được, nhưng thân thể Tô Nghiêu quá yếu, mỗi ngày bị tiểu hồn đản trong bụng hành hạ kiệt sức, hắn khiến nàng cực khổ hơn. Chỉ ôm cô nương mình yêu “Tự mình giải quyết” thôi.

Huống chi, sinh hạ Diệp Dục cũng không lâu lắm, Tô Nghiêu liền rời hắn mà đi.

Trong kiếp trước Diệp Lâm cũng không hết sức yêu thích Diệp Dục, nguyên nhân chủ yếu chính là mỗi lần nhìn thấy người nọ, hắn liền nghĩ đến không biết Tô Nghiêu ở đâu. Diệp Dục cùng Tô Nghiêu lớn lên giống, rõ ràng không nhớ thân thái của Tô Nghiêu, nhưng cố tình càng lớn, khi giờ tay nhắc chân càng hiện ra Tô Nghiêu tùy tính không câu chấp. Cái này khiến Diệp Lâm một mặt hân hoan, một mặt khổ sở.

“Nhưng mọi việc cũng phải có lý do chứ?” Tô Nghiêu vẫn không thuận không buông tha, hôm nay nàng phải làm rõ ràng ý tưởng của Diệp Lâm, hắn là Hoàng đế, là Nhất Quốc Chi Chủ, không muốn đứa bé sao có thể được?

Người nọ vừa nghiêng đầu không nhìn nàng, một bộ “Người gây khó dễ ta”, ngọn lửa tức giận của Tô Nghiêu ngàn ngạt xông tới, đẩy một cái, ép người kia ở trên chiếu, trên cao nhìn xuống đè ngực Diệp Lâm, nói: “Không được chống cự, người nói mau, rốt cuộc tại sao?”

Diệp Lâm phía dưới cũng thuận theo nàng, trong lòng mắt xinh đẹp nhiều hơn mấy phần nhu tình mật ý, khàn giọng nói: “Thế nào, a Nghiêu muốn dùng sức mạnh sao?”

Àch..... Tô Nghiêu vốn chỉ là muốn hỏi cho rõ, nơi nào nói muốn dùng sức mạnh, chỉ là nơi nào đó chợt chống đỡ một thô sấp gì đó, trong nháy mắt hiểu được ý Diệp Lâm, mặt “Xoạt” liền đỏ, cuống quýt đứng dậy, nào nghĩ tới người nọ vùng lên, mạnh mẽ vẩy nàng trong ngực, lật người một cái, liền đổi vị trí, đặt Tô Nghiêu ở phía dưới.

Ông tay áo quét cái hộp trên án kỷ xuống, nẩy đồ trong hộp mới vừa cất xong “Rầm rầm rào rào” rơi đầy mặt đất.

Tô Nghiêu “Ai yêu” một tiếng, liền bị người nọ chặt chẽ đặt ở phía dưới. Lúc nào thì trở thành đáng vẻ này rồi, Tô Nghiêu hoảng sợ nói: “Diệp Lâm, người không phải là muốn hiện tại..... Hiện tại là ban ngày!”

“Vậy thì như thế nào?” Hiển nhiên, người nọ không quan tâm gọi là tuyên dâm giữa ban ngày, mặc cho Tô Nghiêu kêu thế nào, vẫn không thả nàng, cúi đầu dịu dàng hôn, vừa hôn vừa lầm bầm nói: “Không thích đứa bé.”

“Bởi vì người là của một mình ta.” Mới không cần có một tiểu hồn đản tới tranh đoạt với ta.

“Bởi vì sanh con rất khổ sở.” Tê tâm liệt phế như vậy hắn không muốn Tô Nghiêu lại trải qua một lần.

“Bối vì.....” Bối vì không muốn nàng rời đi.....

Tô Nghiêu thiếu chút nữa thì bị hấn nói lời ngon tiếng ngọt cùng nhu tình tấn công tẩy não, vừa lúc ấy, cửa vang động kéo hồn phách nàng lại.

Lưu nội thị mang theo một đám cung nhân trên tay cầm tấu chương sững sờ, cùng Diệp Lâm bốn mắt nhìn nhau tình tường thấy mình phá hoại việc tốt của người khác, vội vàng xua xua tay, cho những cung nhân kia ôm đồ đi ra ngoài cửa điện quay người chờ, khi này bản thân lui ra ngoài, một mặt lui một mặt cáo lỗi nói: “Nô tài vụng về, nô tài vụng về!”

Không ngờ bệ hạ dữ dội đến như vậy..... Lưu nội thị thối lui khỏi cửa chính Phụng Ngộ điện, nhìn trời chặc chặc cảm thán một phen, hấn tới thật không khéo rồi. Không trách được bệ hạ nhất định dời đồ đến Phụng Ngộ điện, đây rõ ràng là tính toán nương nhờ nơi này không đi mà.

Tuổi trẻ thật là tốt!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Tình ý đang nồng chợt bị cắt đứt, đặt tại trên người khác đều có mấy phần không vui, huống chi Lưu nội thị không biết điều lại lớn tiếng như vậy. Diệp Lâm bị Tô Nghiêu dùng sức đẩy ra, lật ngồi ở một bên chiếu, một tay chống cằm, một tay nhấc bình trà trên án kỷ, khoan thai tự đắc đổ ra một ly trà, liếc mắt nhìn Tô Nghiêu vội vàng cuống quýt ngồi dậy sửa sang lại nghi dung, ý cười trên khóe môi càng lớn.

Sắc mặt Tô Nghiêu ửng đỏ trừng mắt liếc hấn một cái, đoạt lấy ly trà chợt ực một hớp, lại nhét vào tay Diệp Lâm, khiển trách: “Về sau chớ càn quấy như thế, nói bóng nói gió truyền đi, còn không biết phải nói thế nào với triều thần.”

Sợ rằng nói nàng là hồ ly mê hoặc quân vương. Rõ ràng người mê hoặc lòng người ở bên cạnh không phải sao, nỗi oan ức này nàng không nhận.

Diệp Lâm cũng không phản bác, tính tình dễ chịu gật đầu coi như đáp lời Tô Nghiêu nói, Tô Nghiêu tuy là tùy tính làm bày, có một số việc cũng thận trọng truyền thông cực kì, hấn sớm biết, chỉ là một lúc thu lại không được kích động thôi. Không có gì từ nay còn dài, hấn tự nhiên sẽ không so đo được mất.

Bên kia Tô Nghiêu cũng bình tĩnh lại, ngược lại cảm thấy có chút kỳ quái, mới vừa thấy Lưu nội thị dẫn cung nhân nói đuôi mà vào, cũng không biết cảm những thứ đó muốn làm gì. Diệp Lâm muốn dọn nhà à?

Nghĩ tới, cũng liền hỏi: “Lúc này Lưu nội thị tới đây làm gì?”

Người nọ tiện tay nhặt đồ trên chiếu, mới từ đựng ngả từ trong hộp gỗ từ đàn rót ra đồ chơi nhỏ, có chút ảo não mà nói: “Ngược lại ta sai lầm, gọi hấn mang tấu chương tới, phá hư hăng hái của ta và người.”

Tô Nghiêu..... Nàng cũng không phải là ý đó, có ai hứng thú.

Chỉ là.....”Tại sao phải đưa đến nơi đây?” Hấn muốn dọn nhà sao, Diệp Lâm vốn là ở tử điện, đến các cung hết sức dễ dàng, nếu hấn coi trọng Phụng Ngộ điện, Tô Nghiêu còn phải khuyên giải hấn một phen đấy. Người muốn bố trí lại muốn đổi bằng hiệu gì nữa, mấu chốt là đường đường Hoàng đế bệ hạ lại muốn giành tẩm cung với Hoàng hậu, vậy làm sao được, người này có ý nghĩ quá kỳ lạ rồi.

Người nọ cũng tiện tay cầm chơi một chuỗi vòng ngọc, không chút để ý nói: “Về sau ta liền nghỉ ở Phụng Ngộ điện, ngăn một gian bên kia làm thư phòng, nếu số con ít, ta liền về Phụng Ngộ điện phê.”

Hả? Diệp Lâm nhẹ nhàng nói lượng tin tức ngoài ý muốn hơi lớn, khiến Tô Nghiêu có chút trợn mắt hốc mồm. À, người này thật đúng là muốn nương nhờ nàng sao? Thật tốt tẩm cung Hoàng đế không ở, ngược lại nương nhờ Phụng Ngộ điện là thế nào, còn phải ngăn làm thư phòng, từ xưa hậu cung không làm chánh sự, hôm nay Tô gia giao thiệp với triều đình liên đủ để một số người thảo luận, nếu truyền ra tin Diệp Lâm ở Phụng Ngộ điện làm thư phòng nhỏ, sợ là trên phố lại truyền ra lời đồn Hoàng hậu tham gia vào chính sự.

Nàng cũng không muốn trở thành Phong hậu thứ hai trong mắt người đời.

Trong lúc lơ đãng quét vòng tay Diệp Lâm đang cầm, lúc này Tô Nghiêu mới nhìn thấy đồ rải rác trên chiếu, da đầu có chút tê dại, còn không biết phải giải thích với Diệp Lâm về cái hộp Phong Diệp đưa cho Tô Dao như thế nào, chỉ một mặt nhặt đồ vào trong hộp, một mặt nói: “Bệ hạ cũng không nên nói giỡn, trong Phụng Ngộ điện có thư phòng nhỏ chuyện như vậy không được.”

Ánh mắt Diệp Lâm quét qua hàng chữ nhỏ khắc trong vòng tay, chính là Phong Diệp khắc xuống, chỗ ghi tên có hai từ “A Diệp“. Mày nhăn lại, nhưng cũng không hỏi, trả lời Tô Nghiêu nói: “Người chỉ cần bày một cái bàn cũng được, không cần phô trương, nếu ta và người không nói, làm sao sẽ truyền đi?”

Tô Nghiêu không hề nghĩ về việc này, chỉ là nhìn thấy Diệp Lâm cau mày, cũng không nghiêm túc suy nghĩ, chỉ chọn một chút đầu, liền chuyển đề tài: “Nếu bệ hạ bất giác uất ức, a Nghiêu cũng không dám có ý kiến gì.”

Đồ trong hộp gỗ từ đàn nhặt lên hết, chỉ kém vòng ngọc trong tay Diệp Lâm, Tô Nghiêu nhìn hần bình tĩnh nhìn vòng tay, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác đau, đề nàng không nhìn được mở miệng giải thích: “Đó là di vật của Tô Dao, ta tìm tới nhìn một cái, người không cần suy nghĩ nhiều.”

Diệp Lâm nghe vậy nở nụ cười yếu ớt.

Thật tốt, hần sớm biết đó là đồ của Phong Diệp đưa Tô Dao từ trước, không có chút nào liên quan với người trước mắt, nàng cũng không che giấu, bình thần giải thích cho hần nghe.

Nếu như kiếp trước lúc hần nhìn thấy những thứ đó không lập tức đổi mặt, nếu như Tô Nghiêu khi đó cũng không che giấu, mà như hôm nay thân nhiên giải thích, nếu hần không hiểu lầm....

Cũng sẽ không có một tháng lạnh nhạt sau đó, cũng sẽ không để Tô Nghiêu thất vọng về hần, cũng sẽ không chảy nước mắt chất vấn hần, tại sao không tin nàng....

Diệp Lâm nhớ tới trong trí nhớ người nợ lệ rơi đầy mặt, giọng nói run rẩy. Khi đó hần không biết Tô Dao đã sớm đổi tim, không biết hần yêu chính là cô nương trong lòng chỉ có hần. Chính là lúc đó, hần cho là tạm thời không gặp Tô Dao, mới có thể yên tĩnh một chút, suy nghĩ một chút đối mặt với thanh mai trúc mã vĩnh viễn ở trong lòng Tô Dao như thế nào, ước chừng có một tháng, đều dùng chính vụ lấp đầy mình.

Nhưng lúc đó hần không biết, trong hậu cung lác lác theo gió lợi hại như vậy, đều là người ở trong cung gió tanh mưa máu mờ mịt lẫn lộn lâu, mặc dù không có phi tử khác, nói bóng nói gió cũng bắt đầu tin đồn, nói Hoàng hậu nương nương chọc giận bệ hạ, đã thất sủng, sẽ lập tức bị phế.

Đại khái chính là lúc đó đi, trong lòng Tô Nghiêu có ý nghĩ muốn rời khỏi. Khi đó nàng thường treo câu “Gần vua như gần cọp” ngoài miệng, hần chỉ xem nàng chế nhạo hần, nào biết Tô Nghiêu lại thật sự nghĩ như vậy.

Hần có bao nhiêu bất lực, rõ ràng có được thiên hạ, rõ ràng cả trái tim người kia cũng giắt trên thân, nhưng trong lòng bảo bối không có một chút cảm giác an toàn, luôn sẵn sàng rời đi.

Trong thời gian dài chờ đợi hần đã hiểu ra nhiều chuyện, nhưng cũng hiểu, có một số việc chính là nước đổ khó hót, mầm mống một khi gieo xuống, cuối cùng sẽ nảy mầm. Giống như đồ sứ, đã bị vỡ, bất luận dù có sửa hoàn mỹ hơn nữa, những vết rách kia đều thật sự tồn tại, vĩnh viễn cũng không cách nào lau đi.

Là không tin tưởng nhau, từ từ đẩy bọn họ ra. Hần không tin trong lòng Tô Dao không còn ý nghĩ với Phong Diệp, nàng cũng không tin nói chuyện mượn xác hoàn hồn cho hần, hần có thể thân nhiên tiếp nhận.

Nếu khi đó nói ra, tốt biết bao nhiêu....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nhật ký

Về mặt người này thật có chút cô đơn, Tô Nghiêu thấy hần không nói lời nào, trên mặt cười yếu ớt cô tịch lạnh lạnh, chỉ coi hần còn ăn hơi dấm, dùng sức đẩy hần, sáng giọng: “Thì thế nào, người không phải là biết, ta vốn không quen thuộc với người nợ sao?”

Người nợ lắc đầu một cái, nói chuyện nhỏ nhẹ trấn an nói: “Ta tự nhiên biết. A Nghiêu, ta biết rõ người không có liên quan đến hần.”

“Về mặt người như thế nào?” Tô Nghiêu cau mày ẩn mi tâm người nợ, nói: “Cau mày khó coi.”

Diệp Lâm không trả lời, lắc đầu một cái cắt đứt câu chuyện, nâng giọng phân phó Lưu nội thị đang ở ngoài cửa dọn tất cả đồ vào để xuống, liền đi sang phê sô con.

Tô Nghiêu tự tìm mất mặt, đặt cái vòng kia trở lại hộp gỗ từ đàn, cũng không đi xem Diệp Lâm, thuận tay cầm một xấp giấy, tựa vào trên giường suy nghĩ. Đó là nhật ký của Tô Dao, nàng cũng muốn biết, trong lòng cô nương này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Tô Dao viết nhật ký rất tùy ý, có lúc chỉ ngắn gọn một đôi lời, có lúc lại viết đầy một trang giấy. Tô Nghiêu đảo qua xấp giấy, chỉ có thể nói cảm thán.

Nhược suốt Tô thị đến tốt cùng là xa hoa như thế nào, thi thư gia truyền đại tộc, nàng ngày trước chỉ là nghe nói, cũng chỉ là khi Diệp Lâm lên ngôi quét sạch quan trường thì mới thấy được lực ảnh hưởng của Tô thị, mà giữa những hàng chữ của Tô Dao, Tô Nghiêu mới chân chính cảm nhận được Tô thị rốt cuộc là một tồn tại không thể bỏ qua. Nó không còn là đại danh từ trừu tượng trong ấn tượng của Tô Nghiêu, mà là rõ ràng hơn, phòng xá học quán

trùng điệp liên miên không dứt, thư viện dọc theo Nhực suối, mùa xuân hàng năm trong núi biến thành rừng hoa đào, giống như sờ sờ xuất hiện ở trước mắt Tô Nghiêu.

Còn có Tô lão tiên sinh, Tô Nghiêu vẫn cho là sẽ là một lão giả đức cao vọng trọng, bắt cầu ngôn tiểu râu bạc, nào nghĩ tới, ở dưới ngòi bút Tô Dao, Tô lão tiên sinh nghiêm nhiên biến thành biểu tượng hành động trong thư viện, tâm tính trẻ con, rất thú vị.

Có thể nói, tuổi thơ Tô Dao không buồn không lo, tùy hứng tự tại, bút pháp vui sướng buông lỏng giống như che lên ánh mắt của Tô Nghiêu một tầng vàng, thậm chí nàng bắt đầu nghĩ muốn đi xem Nhực suối một chút, xem Sơn Thủy nhân tình là như thế nào, mới nuôi ra một mỹ nhân vẹn toàn như Tô Dao.

Tô Nghiêu vừa nhìn, vừa không nhìn được cười lên, chọc cho Diệp Lâm đang chuyên tâm phê sô thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn nàng. Tô Nghiêu thu lại mấy lần, định vò đã mê lại sứt, bá đạo chỉ trích: “Nơi này là Phượng Ngô điện, ta muốn như thế nào thì thế nào, nếu như ngươi cảm thấy ta làm phiền ngươi, liền không ở chỗ này phê sô con, trở về Càn Chính Điện thì tốt hơn.”

Nàng đang luận sự người nọ lại nghe ra một tia ý tại ngôn ngoại, dừng bút, nguy hiểm nheo mắt lại: “Ngươi giống như là đang đuổi ta đi?”

Ách.... Tô Nghiêu chợt nhớ tới ngày trước Diệp Lâm uất ức “Không nên giao ta cho người khác”, cùng với khi nàng trong lúc vô tình đẩy hẳn ra ngoài lúc người nọ làm ra chuyện, dự cảm nếu nàng gật đầu thừa nhận, người này sẽ làm ra chuyện khiến người ta thêm giận sôi, vội vàng lắc đầu một cái, nói: “Đầu có, a Nghiêu chỉ là cảm thấy có chút quấy rầy bệ hạ, bệ hạ hoàn toàn có thể qua phê sô con, trở lại Phượng Ngô điện dùng bữa.”

Lúc này Diệp Lâm mới giãn ra lông mày, nhẹ nhõm nói: “Ta khi nào nói qua ngươi quấy rầy ta?”

“Nhưng ngươi....” Luôn ngẩng đầu nhìn ta.... Lúc Tô Nghiêu chán chờ, chỉ thấy người nọ khẽ mỉm cười, có chút bất đắc dĩ thở dài nói: “A Nghiêu, ta chỉ là cảm thấy cùng ngươi giết thời gian như vậy, rất vừa lòng.”

Ngày trước nàng không kẻ cận hân, luôn cầm sách Gấm Diên hoặc là a Cửu đưa tới, một người cuộn tại trên trên giường say sưa ngon lành, thỉnh thoảng toát ra mấy tiếng cười trộm, rõ ràng hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, nhưng khiến hẳn cảm thấy thực.

Sau lại vô số cả ngày lẫn đêm, khi hẳn một thân một mình ngồi ở trong đại điện rộng rãi trống trải thì Diệp Lâm luôn là cảm thấy thiếu chút gì. Nay ước chừng chính là thói quen có người làm bạn.

Một tay Tô Nghiêu đặt lên gáy ở trên đùi, một tay sờ lên cằm, hiếu kỳ nói: “Ngày trước ta và ngươi đứng là như vậy sao? Ta cũng cá tính như bây giờ sao? Có phải hoạt bát hơn một chút không? Ngươi thích ta kiếp trước hơn, hay là ta bây giờ hơn?”

Diệp Lâm cùng nàng nói, kiếp trước kiếp này yêu đều là nàng, Tô Nghiêu hết sức xúc động cũng hết sức vui mừng, nhưng vui mừng đi qua, dần dần tỉnh táo lại nàng cũng nghĩ tới những vấn đề này, Diệp Lâm nói qua, không biết là bởi vì nguyên nhân gì, đời này chuyện phát triển đã hoàn toàn thoát khỏi quỹ tích kiếp trước.

Đều nói phong cảnh trong trí nhớ xinh đẹp nhất, bởi vì nhìn lại thì luôn ở là một lớp vàng trên ký ức. Tô Nghiêu không biết kiếp trước nàng gặp Diệp Lâm có đáng về gì, cũng không biết, người ở trước mắt này lúc thâm tình nhìn nàng, trong mắt là nàng bây giờ, hay là xuyên qua nàng nhìn người trong trí nhớ kiếp trước. Như vậy giống như có chút không cần thiết, nhưng Tô Nghiêu muốn biết, muốn có được một đáp án xác định.

Nào biết người nọ chỉ là sững sờ một chút, mặt nở nụ cười bất đắc dĩ, lại một lần nữa dừng bút, nghiêm túc nói: “A Nghiêu, không liên quan tới kiếp trước kiếp này, đều là ngươi.”

Đều là ngươi.

Tô Nghiêu nhìn thấy đáy mắt Diệp Lâm thẳng thắn làm rung động, tự cảm thấy mình có chút cố tình gây sự, le lưỡi một cái liền lùi về tiếp tục xem nhật ký, nhưng mà trong nội tâm lại vui mừng. Đều nói trong yêu đương thông minh của nữ nhân là số lẻ, lời ngon tiếng ngọt tất cả đều tin tưởng, ngày trước nàng hết sức khinh bỉ, nhưng bây giờ không thừa nhận không được, đối mặt Diệp Lâm lo được lo mất nàng, đối với Diệp Lâm lo ngại tâm tình vẫn rất hướng thụ. Hẳn đều có thể tìm cách nhanh nhất trấn an nàng, giống như hẳn hiểu rõ nàng thậm chí còn hơn cả nàng.

Tô Nghiêu mang theo tâm tình này nhìn nhật ký Tô Dao, liền càng có thể hiểu trong nhật ký tại sao đáng về Phong Diệp lại hoàn mỹ không tỳ vết. Trong mắt người tình là Tây Thi, những lời này, cổ nhân nói không sai.

Dần dần liền tới chuyện Tô Dao và Phong Diệp ở sau núi gặp Phù Phong. Người trong cuộc ghi chép luôn toàn diện hơn người bên cạnh nhìn. Từ Thận Ngôn thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt của hẳn sắc bén, lại có thật nhiều chuyện hẳn không có nhìn thấy. Thì ra là Phong Diệp vẫn không tán thành Tô Dao cứu Phù Phong.

Nghĩ đến cũng đúng, cần gì phải tự tìm phiền não, đứng ở trên lập trường Nhạn triều, Phù Phong nếu lặng yên không một tiếng động chết ở phía sau núi Nhực suối, bị núi tuyết chôn vùi trong lúc đang tìm “Trong kính Tinh”, trở thành một bí mật, hình như tốt hơn. Nhưng khuyên can không ngừng, Tô Dao nhân hậu, nhất định cứu một phát, hẳn liền cùng với nàng phạm sai lầm, bày mưu tính kế cho nàng, mang nàng đi tìm Từ Thận Ngôn. Từ một điểm này xem ra, Phong Diệp quả thật tình thâm.

Chỉ là Từ Thận Ngôn cũng không nói rõ nguyên nhân tại sao Liêu Mộc Lan hận nàng như thế, khi đó Liêu Mộc Lan nói thế nào? Phá hư nhân duyên nàng. Nhưng Tô Nghiêu chưa từng nhìn thấy chút mập mờ nào giữa những hàng chữ này, thậm chí ngay cả đưa tay thì cứu, đều là Tô Dao và Phong Diệp cùng làm. Khi đó Tô Dao và Phong Diệp đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, nơi nào sẽ đi trêu chọc Phù Phong?

Huống chỉ thấy trong nhật ký Tô Dao, người kia cũng chưa từng có vi phạm gì với nàng, số lần Phù Phong và Tô Dao nói chuyện còn không bằng hân và Từ Thận Ngôn. Huống chỉ lấy thân phận của nhau, như thế nào cũng có thể biết được, Phù Phong và Tô Dao là không thể nào. Loại người thông suốt kia, làm sao có thể đẩy mình vào tình cảnh tiến lùi đều khó như vậy.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy, lật vại tờ phía sau, quả nhiên tìm được chút dấu vết sau khi Phù Phong rời đi hơn một tháng. Khi đó Phù Phong đã trở lại Miêu Nam, từ Miêu Nam bí mật tặng cho Tô Dao một phong thơ.

Tin là đưa đến tay Từ Thận Ngôn, bên trong hai lá thư nhỏ đều viết cho Tô Dao, ngược lại mười phần an toàn. Chỉ là nhận được Miêu Nam gọi thư ngược lại uất ức Từ Thận Ngôn. Thư viện Nhược suối ngư long hỗn tạp, sẵn có công tử tiểu thư quý tộc Trường Ninh, lại có bách tính bình dân xuất thân nhà nghèo, phạm là xảy ra chuyện, truyền ra còn nhanh hơn mọc cánh. Nói bóng nói gió đồn đãi Từ Thận Ngôn có lui tới Miêu Nam, Từ Thận Ngôn không chịu nổi, rất nhanh kết thúc câu giảo, lên đường về Liễm Diễm sơn.

Đó là nói sau, mấu chốt là Tô Dao nhận được lá thư này, thái độ biểu hiện ra cũng là hết sức kỳ quái, Phù Phong ở trong lá thư nhắc tới mình đầy hôn sự với thất Vương nữ xuống, Tô Dao đối với lần này có thái độ là: cõi đời này sẽ không còn người yêu thất Vương nữ hơn Phù Phong, bọn họ không ở cùng nhau, ngược lại đáng tiếc.

Tô Nghiêu nhất thời liền sinh ra hứng thú với thư Phù Phong gửi, liền ném nhật ký sang một bên, đứng dậy tìm thư trong hộp gỗ tử đàn.

Diệp Lâm vốn là dốc lòng chánh sự để ý chánh sự, lúc chợt nghe được tiếng Tô Nghiêu tìm kiếm, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Chưa kịp nói ra lời, chỉ nghe thấy ngoài cửa điện một hồi ồn ào náo động, tiếng Lưu nội thị và Gấm Thực hết sức ngăn cản dứt quãng truyền đến, chỉ chốc lát sau liền xông vào tới một mình, chính là Liễu Mộc Lan một thân đồ rực rỡ phục Miêu Nam, bước vào Phượng Ngõ điện liền cười lạnh, phũ phũ một tiếng quỳ gối trong đại điện, lưng thẳng tắp, cầm gương thật cao, khuôn mặt xinh đẹp có chút quật cường, giọng nói trong trẻo, từng chữ từng câu rõ ràng chất vấn: “Mộc Lan vào cung đã lâu, nhưng bệ hạ chậm chạp không dám chắc cho Mộc Lan một danh phận, hôm nay Mộc Lan liền tới hỏi bệ hạ, rốt cuộc muốn xử trí Mộc Lan ra sao, trắng đen cho một ý kiến, cũng là giao phó cho Mộc Lan và Miêu Nam!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chân tướng

Tô Nghiêu đang ngồi trên giường và Diệp Lâm uất ức ở trước án đồng loạt ngẩng đầu nhìn Liễu Mộc Lan, nhìn nhau một cái, Diệp Lâm buông bút lông cán ngọc trong tay xuống, tỉnh tỉnh để chịu nhìn người nọ quỳ thẳng trong đại điện, nói: “Người tới nơi này hồ đồ cái gì?”

“Mộc Lan không có hồ đồ. Bệ hạ rõ ràng để Mộc Lan ngủ lại ở tẩm cung, chuyện này đã sớm truyền ra ngoài, hôm nay bệ hạ không cho Mộc Lan danh phận, về tình về lý đều không đúng?” Liễu Mộc Lan không biết Tô Nghiêu và Diệp Lâm sớm đã coi bỏ hiểu lầm, còn muốn cầm đến đây chọc giận Tô Nghiêu, mặt mày phong tình vạn chủng quét qua, Liễu Mộc Lan dường như chần chờ một chút, nói: “Chẳng lẽ là bệ hạ có gì khó nói sao?”

Tô Nghiêu nghe thế “Hi hi” một tiếng bật cười, đặt thư trong tay xuống, một cái tay dè mi tâm, cười nói: “Theo Bôn cung nhìn, là vương nữ có cái gì khó nói nên lời thôi. Không biết vương nữ quỳ suốt cả đêm, có lưu lại bệnh gì không? Nếu là có gì lo lắng, liền đi tuyên một thái y. Tránh cho về sau người trở về Miêu Nam, lại nói Nhạn triều ta chậm trễ người.”

Liêu Mộc Lan bị nàng nói thông suốt, không ngờ Tô Nghiêu và Diệp Lâm thế nhưng đã sớm thẳng thắn, nhìn tình cảnh này, hai người chính là cảm sát hòa mình tự tại, nhất thời sắc mặt có chút khó coi. Rõ ràng người kia nói qua Tô phủ bên kia cũng là vạn vô nhất thất, chắc chắn sẽ khiến lòng người sinh hiềm khích, nhưng nàng làm theo kế, lại thả ra tin Diệp Lâm làm hạnh nàng, chờ mòn chờ mỏi, vẫn là gió êm sóng lặng, cũng không thấy hai người này có gì hiềm khích. Ngược lại Diệp Lâm dính vào Tô Nghiêu, dùng bữa cũng không chịu đi.

Nàng là thiếu niên nhẩn, hùng hổ chạy tới dò xét đến cùng, nào nghĩ tới thấy tình cảnh năm tháng bình yên. Người kia nói lời không tỉnh là, rõ ràng lời thề son sắt, lại không hề có tác dụng.

Liêu Mộc Lan oán giận, nào biết họ thương lượng ra kế sách không hề có tác dụng, quả thực là trộm gà không được còn mất nắm gạo, ngược lại trong lúc vô tình thúc đẩy tình cảm hai người kia.

“Phụ vương vừa đưa ta, Nhạn triều cũng thu vào cung, nào có đạo lý đưa về?” Từ khi Phù Phong lui hôn, lúc nàng quyết định tới Nhạn triều, sớm đã tự tay cắt đứt đường lui của mình, chỉ biết đường về, không hỏi qua đi.

Tô Nghiêu thấy Diệp Lâm nhăn mày kiếm lại, muốn nói, vội vàng giành nói, nói với Lưu nội thị ở bên ngoài: “Bệ hạ còn có nhiều chánh sự phải xử lý không thể bị dở dang, người đi vào cầm sổ con đi Càn Chính Điện, tránh cho lỡ chánh sự.”

Đây là rõ ràng muốn đuổi hân đi, cũng được, nghĩ đến mới vừa Tô Nghiêu đối phó công chúa Hoài Dương nhanh mồm nhanh miệng, Diệp Lâm gật đầu một cái, cười cười liền theo Lưu nội thị trở về Càn Chính Điện, nhét Liễu Mộc Lan vào Phượng Ngõ điện mặc kệ.

Có thể không đích thân ra tay, Diệp Lâm vẫn tránh chung đụng với Liễu Mộc Lan, một mặt không muốn Tô Nghiêu ghen ghét —— sự thật chứng minh

lúc người này đối đãi một số chuyện hơn nhiều loại hần đã từng cho rằng hiểu rõ, mặt khác người nọ giỏi dùng cổ thuật, hần luôn phòng bị, tránh cho trùng Vu Cô (Phù thủy), không khống chế được. Tô Nghiêu muốn đối phó nàng, hần liền bởi vì nàng giằng co, đầu gì phía sau còn có hần hỗ trợ, đoán chừng cũng không xảy ra chuyện lớn gì.

Liêu Mộc Lan thấy hần nghe lời xoay người liền đi, mình và Tô Nghiêu lại không có gì để nói, nàng váy đang muốn đuổi theo, liền bị Tô Nghiêu gọi lại: “Vương nữ khoan hãy đi, Bồn cung còn muốn nhờ Vương nữ một chút đấy.”

Động tác của Liêu Mộc Lan cứng đờ, không cam lòng nhìn Diệp Lâm từ từ đi xa, khề cần rằng lúc này mới đưa mắt thu hồi lại, nghiêng đầu nhìn Tô Nghiêu trên sạp mỹ nhân co một chân, chống cằm híp mắt nhìn nàng.

Đưa mắt nhìn bóng lưng cao lớn thon dài biến mất ở cửa, Tô Nghiêu ra hiệu bằng mắt, Gấm Thực liền biết ý đóng cửa đại điện, ngăn ồn ào náo động ngoài phòng.

Liêu Mộc Lan dò xét một tay Tô Nghiêu cầm thư nhìn kỹ, cũng không để ý tới nàng. Nàng luôn biết rõ cô nương này khuynh thành, ngày trước không thấy nàng nghe Phù Phong nói, nói nàng là thần tiên, thiên ngoại thanh thiên, đẹp tới nỗi khiến hần thần hồn điên đảo, nhìn lại nàng Liêu Mộc Lan hần là không hề có màu sắc. Sau nàng ở trên đại điện thấy nàng ngồi ở trên đại điện, cách một bức rèm che đáng vẻ đoan trang thanh tao lịch sự, Hoàng hậu nương nương chuyên sủng hậu cung của Nhạn triều, nhưng cái gì cũng không để ý, Tô Nghiêu giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được nàng, trong mắt người này là có quang, yên lặng thì lẳng lặng thiêu đốt, không bao giờ dập tắt.

“Nương nương muốn tán gẫu gì với Mộc Lan? Hàn huyền một chút Mộc Lan là thua ở trong tay nương nương như thế nào, hay là hàn huyền một chút nương nương phải đối phó Mộc Lan ra sao? Mộc Lan bỏ thân phận sống nhờ ở hoàng cung Nhạn triều, chính là cá nằm trên thớt, chắc hần nương nương cũng sẽ không lưu tình.” Nàng cho là mình luôn có thể liêu đến nhìn Tô Nghiêu một lần, nơi nào biết, nam nhân của Liêu Mộc Lan nàng, nam nhân của Tô Nghiêu, lại bị nàng mê thần hồn điên đảo, trong mắt không chứa cô nương khác. Nàng cũng không phải là đã thua bởi khuôn mặt đẹp của Tô Dao, mà là đã thua bởi phần chung tình của Diệp Lâm.

Rất nhanh đọc xong bức thư trong tay, Tô Nghiêu buông thư xuống, nhìn Liêu Mộc Lan thấy chết không sờn, đột nhiên liền muốn trêu chọc nàng một phen, nói: “Ngươi thật ra nghĩ đến hiểu, Liêu Mộc Lan, Bồn cung hôm nay tán gẫu với ngươi, liền hàn huyền về Phù Phong, hàn huyền một chút ngươi tội gì từ hôn với hần, đẩy đến trên người Bồn cung cách xa vạn dặm.”

Nghe được ba cái chữ kia, Liêu Mộc Lan liền trong khoảnh khắc đổi sắc mặt, từ nơi này trong miệng nữ nhân nghe “Phù Phong”, nàng chưa từng nghĩ trôi qua khổ sở như vậy: “Nương nương nói không đúng, là hần luôn miệng nói yêu nương nương, càng muốn từ hôn, vì nương nương lui hôn sự của chúng ta, làm sao không có thể tính ở trên đầu nương nương?”

“Nhưng Bồn cung chưa từng có chút ý nghĩ với Phù Phong, dù hần vu khống, nhưng cũng muốn đồ thừa đến trên đầu bản cung? Ngày đó bão tuyết, nếu không phải Bồn cung ra tay cứu giúp, nào chỉ là kinh mạch tấn phế, sợ rằng một cái mạng liền ném vào rồi. Hần nói ngươi liên tin, không động não suy nghĩ một chút nguyên do sao?” Tô Nghiêu hận nhôm không rèn được thành thép, Phù Phong và Liêu Mộc Lan hai người kia, thật là hận người tự chủ trương, một đơn phương đẩy ra một người khác, tự giác không cách nào gánh chịu hạnh phúc của cô nương yêu thích, không biết mình mới là hạnh phúc của nàng, một người khác lấy cả đời mình nói giong, tới tìm khoản nợ không đầu oán.

Quả thật là không phải người một nhà không vào một cửa, hai người kia là một đôi tự cho là đúng, làm sự tình đều không nghe người khác khur khur có chấp, mới gây thành cục diện hôm nay. Rõ ràng đều yêu nhau, lại nhất định làm thành đáng về bây giờ.

“Ngươi nói cái gì, cái gì kinh mạch tấn phế, ngươi nói người nào?!” Liêu Mộc Lan hiển nhiên là còn không biết tình, nghe được Tô Nghiêu hỏi hột nói lập tức bất lộn trọng điểm, trợn to hai mắt cao giọng chất vấn.

Phù Phong..... Người chưa từng bại tích, ra tay chính là kiếm hoa sáng lạng, con của Vũ Hàm đứng ở một chỗ không giận mà uy, hần làm sao có thể.....

“Ngươi còn không biết?” Tô Nghiêu cũng có chút kinh ngạc, chuyển niệm liền hiểu được, đúng rồi, kiêu ngạo như Phù Phong, như thế nào sẽ đối với người tình tâm niệm lộ ra sự yếu đuối của bản thân cùng thiếu sót.

Hần đẩy hôn sự với Liêu Mộc Lan xuống, là lo lắng mình không gánh vác được cuộc sống của Liêu Mộc Lan, đẩy nàng ra ngoài cuộc sống của mình, mưu toan vĩnh viễn cất giữ sự kiêu ngạo và phong hoa của mình. Phù Phong không nói qua với bất kỳ ai, hần không bao giờ có thể cảm kiếm nữa.

Tô Nghiêu gior tay ném thư đến chỗ Liêu Mộc Lan, trầm giọng nói: “Bồn cung cũng không nhiều lời, chính ngươi nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Phát giác

Trải qua một lúc lâu yên tĩnh, thậm chí lâu đến mức người trên giường nhỏ không nhịn được mà ngáp một cái.

Tô Nghiêu chống đầu lên bàn tay dựa vào giường mỹ nhân, yên lặng không động đậy. Cũng không biết trải qua bao lâu, mới trông thấy cô nương váy đỏ

kia chân đi xiêu vẹo, lắc lắc đầu, giọng nói run rẩy hỏi: “Chàng...Chàng vì gặp bão tuyết, nên kinh mạch bị đứt, phé hoàn toàn vô công? Người nói hiện tại chàng đã là một phé nhân ư?”

Làm sao có thể như vậy...Không thể nào...Chàng không thể...

Tô Nghiêu không biết bây giờ tâm tình của Liễu Mộc Lan đến tột cùng là như thế nào, nhưng chữ “phé nhân” nghe cũng thật chói tai. Nàng dựa vào giường mỹ nhân mà ngồi thẳng dậy, neho mắt tỉ mỉ đánh giá Liễu Mộc Lan trong mắt đã có ánh lệ, nói: “Như vậy, người có thể hiểu hần nói vì ta mà từ hôn với người chỉ là một cái có?”

Cố Phù Phong chỉ muốn Liễu Mộc Lan hết hy vọng, thế nhưng lại không nghĩ Liễu Mộc Lan vì thế mà liễu lĩnh đến Đại Nhạn trả thù, đừng nói là hần, mà ngay cả Miêu Nam vương cũng không thể khuyên nhủ. Cô nương này quả thực là quá mức yêu ghét rõ ràng, có thù tất báo, nào ngờ lại lâm vào tình huống không rõ ràng của Tô Nghiêu, nên mới lè mà lè mê lâu như vậy mà không làm rõ chân tướng.

Cũng may bây giờ vẫn chưa muộn, chưa đến lúc ván đã đóng thuyền không thể cứu vãn.

Nghe thấy câu hỏi của Tô Nghiêu, Liễu Mộc Lan chỉ nở ra một nụ cười đau khổ, ánh mắt trong suốt làm người khác thấy mà đau lòng. Từ trước tới nay mỹ nhân rơi lệ luôn làm cho người khác thương yêu, huống hồ đây lại là Liễu Mộc Lan cực kỳ quyến rũ. Tô Nghiêu liền chau mày, hiềm khích ngày trước tạm thời bỏ qua một bên, nhẹ giọng nói: “Từ lúc hần từ hôn đã qua mấy tháng, vẫn chưa thấy hần cưới người khác, chắc hần là trong lòng hần vẫn nhớ nhưng người như trước. Nếu như người không chê hần, bây giờ từ Đại Nhạn trở về vẫn còn kịp.”

Vương nữ một nước bị nẫu quốc trục xuất trả về, nghe qua thật sự không dễ nghe. Nhưng Miêu Nam vốn là nơi xa xôi dân chúng đều có lối sống dân dã, nên ngược lại điều đó lại không phải là cản trở gì. Cho dù là trong lãnh thổ Đại Nhạn truyền đến tin đồn nhảm, cũng chẳng ảnh hưởng đến Liễu Mộc Lan nửa phần. Rõ ràng là hai người yêu nhau, vậy mà lại vì một lời hứa hẹn hoang đường đó nên hiểu lầm tăng tăng lớp lớp không được gặp nhau, Tô Nghiêu cảm thấy thật đáng tiếc. Mấy ngày nay nàng cũng dần dần hiểu rõ, Liễu Mộc Lan chỉ là một cô nương bướng bỉnh quật cường, bản chất vẫn không quá gian ác, ngay từ đầu có lẽ đã bị người khác lợi dụng và mê hoặc. Chẳng phải ai cũng sẽ không thể vứt bỏ cuộc sống của chính mình để đi phân cao thấp với người khác mà không cần lý do sao?

“Trở về?” Liễu Mộc Lan lại nở một nụ cười bi thương, lắc lắc đầu, “Ta làm gì còn mặt mũi đối diện với chàng. Nếu không phải vì ta, Phù Phong sao đến nỗi...sao đến nỗi như vậy, ta làm sao có thể ghét bỏ chàng, mà là ta không xứng với chàng.”

Đúng là nàng không xứng với hần!

Làm thanh mai trúc mã với nhau mười mấy năm, không phải nàng không biết người kia luôn nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng và trân trọng, nhưng nàng hết lần này tới lần khác cố tình đùa giỡn hần, muốn cái gì mà “Kính trung tình” căn bản là không hề tồn tại. Nhưng hần lại rất nghe lời nàng, bất chấp tất cả mà nuông chiều nàng, nhất định ngăn dậm xa xôi đi tìm. Đúng là một đôi ngốc nghếch, một đôi ngớ ngẩn!

Tô Nghiêu cũng không khuyên nhủ nữa, nàng là người ngoài, căn bản không nên xen vào chuyện tình cảm của người ta, cho nên chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thư này là tự tay hần viết, người đương nhiên nhận ra, chuyện là như vậy, cần phải chọn thế nào thì tự người lựa chọn. Những chuyện trước đây Bồn cung sẽ không để trong lòng, chỉ có điều sau này người không thể cùng người đó qua lại, người phải nắm rõ.”

Vốn là nàng bị Phong Sách mê hoặc nên trong lòng mới sinh ra oán hận, hiện giờ chân tướng đã rõ ràng nên đương nhiên sẽ không nghe theo sắp đặt của hần. Bởi vậy nàng đồng ý với Tô Nghiêu, thần thái trang nghiêm thi hành một đại lễ, nói: “Mộc Lan tạ ơn ân cứu mạng Phù Phong của nương nương, cũng tạ ơn nương nương đã báo cho Mộc Lan biết rõ chân tướng. Ngày trước thật sự là Mộc Lan vô tri, sau này nhất định sẽ không mạo phạm nương nương nữa.”

Tô Nghiêu gật gù đầu, vừa định mở miệng nói vài câu khách sáo, chợt thấy trong ánh mắt tinh quái của người kia lóe lên một tia rạn rờ, không biết tại sao lại nói rằng: “Mộc Lan nợ nương nương một ân tình lớn như vậy mà không biết làm sao để báo đáp, nên hứa với nương nương, sau này chỉ cần nương nương muốn, Mộc Lan nhất định sẽ tận lực tương trợ, muốn lần chết cũng không chối từ.”

Tô Nghiêu thấy nàng ta nói nghiêm túc, liền dờ khóc dờ cười, nàng thì có thể còn cần cái gì. Ngược lại nàng thực sự không muốn chuốc lấy sự điên cuồng của Liễu Mộc Lan, huống chi lúc Liễu Mộc Lan trở về Miêu Nam đã là ngăn dậm xa xôi, nàng có thể có chuyện gì cần Liễu Mộc Lan giúp? Người này chỉ cần không gây thêm phiền phức là tốt rồi.

Đương nhiên Liễu Mộc Lan biết mặc dù Tô Nghiêu gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn chưa để ở trong lòng. Nàng cũng không vội, cuối cùng sẽ có một ngày Tô Nghiêu phải tìm nàng. Trong lòng nàng biết rõ ràng rành mạch nhưng không nói thẳng ra, đứng dậy cáo từ Tô Nghiêu, về mặt ngọc ngấn cầm lấy trang thư mỏng manh kia đi về hướng Chi Đình điện.

Tô Nghiêu đưa mắt nhìn bước chân lẻ loi trống rỗng của người kia, khe khẽ thở dài. Sự việc thay đổi đột ngột, nhưng lại hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của nàng. Nàng cho rằng sẽ cùng Liễu Mộc Lan đánh một trận, nào ngờ lại có thể hóa giải mâu thuẫn dễ dàng như thế. Vén vén chỉ dựa vào một bức thư của Cố Phù Phong là có thể loại bỏ được một kẻ chướng mắt.

Liêu Mộc Lan vẫn chưa tỏ rõ bản thân sẽ an bài thế nào cho tương lai. Nghĩ cũng đúng, xảy ra sự việc bất bình thường như vậy, dù có là ai cũng đều không có khả năng đưa ra giải pháp ngay tức thì. Liễu Mộc Lan muốn đi nàng cũng sẽ đáp ứng. Qua khỏi nỗi phiền muộn này, Tô Nghiêu cũng chẳng còn tâm tình tiếp tục xem nhật ký của Tô Dao, ném nhật ký sang một bên, nghiêng người một cái ngã vào giường mỹ nhân ngủ bù.

Không biết là đã ngủ bao lâu, đến lúc Tô Nghiêu dần dần lấy lại thần trí, cảm thấy có một bàn tay to lớn dịu dàng đang từng chút từng chút vuốt ve tóc nàng.

Hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên cánh mũi, Tô Nghiêu chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ trông thấy một hình dáng với vẻ anh khí bức người, theo bản năng mà nhích lại gần người đó, rồi nhắm hai mắt lại.

Đây là Diệp Lâm, Diệp Lâm của nàng.

Diệp Lâm không biết rốt cuộc Tô Nghiêu dùng biện pháp gì, làm cho Liễu Mộc Lan đột nhiên thay đổi tính nết. Trờ về Chi Đình điện không bao lâu liền đích thân đến Càn Chính điện, thể hiện rõ ràng ý định muốn rời đi, cầu xin Diệp Lâm trực xuất nàng trở về Miêu Nam.

Rõ ràng vừa rồi mới thề son sắt rằng sẽ không tranh đoạt danh phận gì, đột nhiên lại phản bội đổi màu cờ làm cho hấn rất hiếu kỳ. Chi là thay vì hỏi Liễu Mộc Lan, thì hấn càng muốn nghe Tô Nghiêu giải thích. Thậm chí hấn có thể tưởng tượng ra bộ dạng kiêu ngạo dương dương tự đắc của người kia, làm cho hấn cảm thấy vừa thoải mái vừa tốt đẹp.

Đúng lúc này người kia đang ngủ say theo bản năng mà tiến tới gần dựa sát vào hấn, trong lòng Diệp Lâm dâng lên một cảm giác ấm áp. Không làm ồn nàng, chỉ cầm mấy món đồ bên hộp gỗ tử đàn nửa đóng nửa mở ở ngay cạnh lên, tùy ý nhìn xem.

Tô Nghiêu rất căng thẳng về thứ gì đó trong hộp, sợ hấn hiểu lầm sợ hấn ăn dấm, thế nhưng hấn lại rất quen thuộc đồ vật cùng thư tín bên trong hộp này. Kiếp trước nếu như không phải bởi vì không có cách nào giải thích rõ ràng đồ trong hộp này, thì làm sao nàng có thể lâm vào hoàn cảnh nào loạn đến như vậy.

Diệp Lâm tiện tay cầm lấy thẻ trúc cùng với giấy viết thư lại đây, kiếp trước bản thân hấn chưa từng thấy đồng đồ này. Trông thấy Tô Nghiêu xem mê mẩn, thật ra cũng nổi lên một chút hiếu kỳ, tiện tay mở ra xem một chút, mới biết đây là ghi chép của Tô Dao ngày trước.

Nhắc tới cũng khéo, người khác đều là đọc từ đầu đến cuối, nhưng Diệp Lâm lại ngược lại, trước tiên lật đến trang cuối cùng sau đó mới đọc ngược về trang trước. Trang cuối cùng không gì khác, chính là di thư Tô Dao không đồng ý thánh chỉ ban hôn, muốn uống thuốc độc tự sát.

Tô Dao vốn không ngờ rằng sẽ có người khác đọc được những ghi chép này, tất cả chỉ là suy nghĩ tận đáy lòng, nghĩ như thế nào liền viết ra hết như thế không hề che giấu. Diệp Lâm đọc lướt nhanh như gió, sắc mặt dần dần thay đổi.

Trên cây trâm hoa khắc chỉ chữ tiểu Khải, ba chữ kia là nổi bật bắt mắt nhất. Diệp Lâm không thể tin vào mắt mình nữa, đảo mắt nhìn ra bên ngoài điện một lần, rồi mới dám nhìn vào đây, Tô Dao đúng là uống kịch độc Say Hồng Trần tự sát.

Vì sao bất cứ lúc nào hay ở đâu, Tô Nghiêu đều có thể lâm vào trạng thái ngủ mê mết, vì sao bên ngoài tranh cãi ầm ĩ tới đâu nàng vẫn đều có thể chìm vào giấc ngủ, vì sao nàng ăn nhiều đồ bổ như vậy mà vẫn không hề có chuyển biến tốt? Lúc này, đột nhiên tất cả đều đã có đáp án.

Say Hồng Trần.

Sớm đã thất truyền từ rất lâu về trước, chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, Say Hồng Trần.

Diệp Lâm chậm rãi bỏ xuống cuốn thẻ trúc trong tay, trong đầu lại hiện ra những hình ảnh khó chịu vào năm Thiên Khải thứ mười ba, hấn tìm được Từ Thận Ngôn. Người này cứ vừa muốn nói lại thôi, hấn nói Tô Nghiêu đã bệnh chết vào mùa thu năm Thiên Khải thứ hai, cầu xin hấn hòa thiêu mình thành tro bụi, phiêu tán khắp giang sơn của Diệp Lâm, ngay cả mộ phần cũng không thể tìm ra. Nàng đoạn tuyệt mà ra đi như vậy, thậm chí không cho hấn lưu lại bất kỳ niệm tưởng nào. Diệp Lâm vẫn cảm thấy Tô Nghiêu không hề yêu hấn, vẫn còn nghĩ không thông, rốt cuộc vì sao nàng đột nhiên lại quyết tuyệt đến thế.

Vì cái gì mà hết lần này tới lần khác là năm Thiên Khải thứ nhất. Vì cái gì mà hết lần này tới lần khác vẫn là Từ Thận Ngôn.

Có thể còn có một khả năng khác, nàng bỏ đi không những chỉ vì thất vọng với tương lai, mà còn bởi vì nàng đã biết rõ, nàng sẽ không có tương lai.

Lúc Tô Nghiêu dần tỉnh lại đã là chạng vạng tối, không ngờ rằng không thấy Diệp Lâm đâu. Nàng không biết vừa mới một khắc đồng hồ trước, người kia từ từ buông cuốn thẻ trúc trong tay ra, đột nhiên đứng dậy sai bước đi ra ngoài, đứng yên ở một bên Lưu nội thị nói: “Đi tuyên Từ Thận Ngôn đến, Trẫm muốn gặp hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Mê hoặc

Gió đêm nhẹ hòa tan mùi Long Tiên hương trong đại điện, Từ Thận Ngôn được Lưu nội thị dẫn tới Càn Chính điện, nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi kia trong lòng hấn có chút nghi hoặc.

Khi hấn vừa từ trong cung trở về liền ở trong phòng một mình đọc y thư, lại nghe thấy có người trong cung đến tìm, tuyên hấn vào cung. Từ Thận Ngôn nhìn ra được, chỉ cần là chuyện liên quan đến Tô Nghiêu, Diệp Lâm đều có chút thần hồn nát thần tính, nhất là lúc này đối tượng lại là hấn. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Từ Thận Ngôn và Tô Nghiêu gặp nhau luôn cố gắng né tránh Diệp Lâm. Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không gây ra hiềm khích giữa

Đế Hậu, nào ngờ cuối cùng vẫn là tránh không được.

Trong lòng Từ Thận Ngôn hiểu rõ ngọn ngành, nhìn thấy Lưu nội thị lúc nào cũng bày ra bộ dáng thù hận cay đắng, liền hỏi nhiều hơn một câu, đáp án đương nhiên vẫn chỉ là hiện tại tâm tình Bệ hạ không tốt. Đúng vậy, Từ Thận Ngôn ngẩng đầu nhìn lên bàn, thấy Hoàng đế Bệ hạ một tay chống thái dương, thoạt nhìn quả thật là tâm tình người này không tốt, không cẩn thận mình sẽ trở thành bia đỡ đạn.

Yên tĩnh chốc lát.

Trên điện người kia lạnh lùng mở miệng nói: “Từ Thận Ngôn, người theo học tại Liễm Diễm sơn nhiều năm, đã có lúc nào từng bó tay trước những bệnh nan y trong thiên hạ chưa?”

Là gọi “Từ Thận Ngôn”, chứ không phải gọi “Biểu ca” như mọi ngày vẫn thường gọi. Từ Thận Ngôn phát hiện ra khẩu khí lạnh lùng của Diệp Lâm, trong lòng tự biết là lời nói của hắn chứa đầy hàm ý. Mặc dù trước mắt là chuyện của Tô Nghiêu không biết xử trí thế nào, nhưng Tô Nghiêu đặc biệt dặn dò hắn không cần nói cho Diệp Lâm biết, bởi vậy liền giữ kín như bưng, quý xuống cung kính hành lễ, bình tĩnh nói: “Chưa từng.”

“Chưa từng?” Diệp Lâm đứng dậy, từ từ đi tới chỗ Từ Thận Ngôn đang quỳ, cúi xuống khẽ nói: “Vậy Trẫm có một chuyện, muốn thỉnh giáo biểu ca.”

Từ Thận Ngôn hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy lạnh lùng kia, thấy ánh mắt người đó lạnh tới mức như toát ra từ trong xương tủy. Qua nét mặt không biết đang nhìn cái gì phía xa xăm, loáng thoáng như đang kim nén con giận, khiến Từ Thận Ngôn không nghĩ ra tại sao mình lại chọc cho Diệp Lâm khó chịu như vậy.

“Xin Bệ hạ cứ nói.”

“Biểu ca đã từng nghe qua Say Hồng Trần chưa?” Diệp Lâm nói ra tên này một cách thoải mái, là muốn tìm ra tia manh mối nào đó trong ánh mắt Từ Thận Ngôn. Không ngờ rằng thần sắc người kia vẫn lạnh nhạt như thường, ngay cả mắt cũng không hề chớp lấy một cái.

“Đã nghe qua, không màu sắc không mùi vị, uống vào ngay lập tức chìm vào giấc ngủ say, không đau đớn gì cứ thế vắng sinh cực lạc. Độc này là do nữ vương Úc quốc tự tay nghiên cứu chế tạo ra từ bảy trăm năm trước, nay đã thất truyền.” Từ Thận Ngôn nói đến đây liền dừng lại không nói tiếp, nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt đen như mực kia dần dần trầm xuống, trong lòng thầm nghĩ không tốt, liền nghe Diệp Lâm hỏi lại: “Liễm Diễm sơn có rất nhiều thứ quý giá, biểu ca đã từng gặp chưa?”

Từ Thận Ngôn lắc đầu.

Hắn thật sự không biết Tô Dao kiếm ra Say Hồng Trần ở đâu. Nếu như không phải hắn theo học Thiên Kim các chủ ở Liễm Diễm sơn, người đó lại kiến thức rộng rãi tuổi tác khó đoán, hắn cũng không thể có hiểu biết như vậy về Say Hồng Trần. Nhưng dù là như vậy, hắn cũng chưa từng thấy Say Hồng Trần ở Liễm Diễm sơn. Khi đó Tô Dao tự sát, hắn đến tìm được bình thuốc còn lưu lại chút nước, nhưng vẫn không thể khẳng định hoàn toàn. Chỉ tại mạch tượng Tô Nghiêu quá mức quý dị, hắn đã bắt mạch cho nàng rất nhiều lần, ngoại trừ do Say Hồng Trần thì thực sự không có cách nào giải thích. Diệp Lâm hỏi như vậy, có lẽ cũng đã đoán được phần nào. Chỉ là hắn đã đồng ý với Tô Nghiêu, nếu Diệp Lâm không hỏi, đương nhiên hắn sẽ không chủ động nói ra.

Người kia im lặng trong chốc lát rồi trầm giọng nói: “Mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng biểu ca có biết loại độc này giải như thế nào không?”

Một câu hỏi yếu đuối vô lực, vị Đế vương lạnh lùng có chút do dự mà kéo dài âm cuối. Lúc Diệp Lâm đặt ra câu hỏi này, trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn như cũ, khi nhận được đáp án vẫn không tránh khỏi chấn động.

Sau khi tỉnh lại Tô Nghiêu đợi hồi lâu cũng không thấy Diệp Lâm quay lại Phượng Ngô cung, bữa tối mang đi hâm nóng vài lần nhưng rồi lại lạnh. Tô Nghiêu thoáng ngán người nhìn bàn con bày đầy cao lương mỹ vị kia, lắc đầu cười nhạo một tiếng, miễn cưỡng ăn vài miếng rồi sai người thu lại đem đi.

Cầm Diên đứng ở một bên thấy thế, trong lòng biết Hoàng hậu nương nương muốn coi lời nói đùa rằng Bệ hạ muốn chuyển đến Phượng Ngô cung ở thành sự thật. Nhưng lời thề non hẹn biển của bậc Đế vương thì làm sao có thể thành thật, bởi vậy mới an ủi: “Nương nương xin đừng phiền não, có lẽ Bệ hạ có nhiều chính sự nên mới phải ở lại Càn Chính điện, rồi dùng bữa ở Càn Chính điện cho tiện, trong lòng chắc chắn vẫn rất lo lắng cho Nương nương, có lẽ sẽ đến trễ một chút.”

Tô Nghiêu lắc lắc đầu cười, cũng không nói gì nhiều, nàng có chút áu trĩ, bị lời nói lúc ban ngày của hắn che mắt rồi tưởng là thật, nhưng lại thật sự muốn cùng Diệp Lâm học cách sống cuộc sống như những cặp phu thê bình thường. Ngày trước tuy là nàng chưa từng kết hôn, nhưng trong đầu luôn luôn hiện ra hình ảnh chính mình cùng ăn cùng ngủ với Diệp Lâm. Ban ngày mỗi người đều tự bận rộn với công việc của mình, không quấy nhiễu lẫn nhau, lại cảm thấy yên ổn chứ không hề khó xử, làm cho nàng thấy cực kỳ quen thuộc, phảng phất những điều cần phải làm giữa phu thê chân thực đúng như chính bọn họ thường làm hằng ngày.

Nghĩ đến đây, Tô Nghiêu chống thái dương cười cười, không biết ở kiếp trước Diệp Lâm làm thế nào lừa gạt được nàng, chung quy lại cảm thấy đời này là nước chảy thành sông (*), Diệp Lâm không tốn chút sức nào mà có được một tình cảm chân thành trọn vẹn. Ban hôn, xuất giá, thổ lộ cõi lòng, tất cả đều tuân tự từng bước, dường như chưa từng vượt ra khỏi dự liệu của Diệp Lâm.

(*) nước chảy thành sông: ý nói một chuyện không theo sắp đặt, cứ tự nhiên mà thành công.

Một chút hồi hộp cũng không có.

Có điều bình thản như vậy nhưng lại nồng đậm tình cảm, làm cho Tô Nghiêu càng có nhiều thêm cảm giác an toàn. Có thể khiến nàng đối mặt với tình

cảm khó dự đoán của bậc Đế vương, thì tương lai vẫn còn tràn ngập lòng tin.

Tô Nghiêu nào có biết lúc mình bỏ đi đã gãy vỡ Diệp Lâm quá mức. Chỉ là người đó chưa từng nói với nàng thôi.

Đang đỡ trán suy nghĩ thì nghe có tiếng bước chân vội vàng vang lên, ngay sau đó là tiếng y phục loạt xoạt của Cẩm Diên tuân lệnh lui ra ngoài. Tô Nghiêu vừa định ngẩng đầu thì hơi thở quen thuộc đã tràn ngập xung quanh.

Người kia ngồi xuống giường phượng to lớn mềm mại dựa vào nàng, dang tay ôm nàng vào trong lòng. Dịu dàng đặt đầu nàng lên trước ngực mình, cảm dựa vào tóc nàng rồi nhắm mắt lại.

Tô Nghiêu tùy tiện thành quen, vì bên trong tấm điện của mình không có người ngoài, lại vừa mới tỉnh ngủ, tóc cũng chưa được vấn lên, chỉ thả tung ở sau lưng, quanh co khúc khuỷu trải dài trên giường. Tư thế như vậy giống dán cả người Tô Nghiêu vào trong lòng Diệp Lâm, đột nhiên sinh ra cho hắn một cảm giác yên bình.

“Bệ hạ làm sao vậy?” Tô Nghiêu có chút nghi nghi hoặc hoặc, người này đột nhiên lại hành động vô cùng thân mật như vậy, khẽ ngửa đầu ngược mắt nhìn hắn, lại chỉ trông thấy phần xương quai xanh như có như không ẩn hiện bên trong cổ áo rộng rãi có hơi trễ nải của người kia. Lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, Tô Nghiêu nhắm chặt mắt lại trục xuất hết những ý nghĩ xấu xa ra khỏi đầu, thâm oán trách, từ trước đến giờ chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể háo sắc như vậy. Chỉ có thể trách Diệp Lâm thật sự là mỹ nhân, ở vài khía cạnh... lại vô cùng phù hợp với nàng...

“Đói quá!” Giọng điệu người kia thoáng có chút làm nũng, hôn rồi lại hôn lên môi nàng. Ngay lập tức lại lùi ra sau một chút, dựa trán lên nàng rồi khẽ cười một tiếng, một mực dùng sắc đẹp vô song của chính mình khiêu khích thần trí nàng.

Tô Nghiêu cố gắng tỉnh táo lại, nghiêm mặt nói: “Ta còn tưởng rằng Bệ hạ đã dùng bữa tối rồi, bây giờ phân phó nhà bếp lập tức làm một chút...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị cánh môi mềm mại thom tho chặn miệng lại, giọng nói khàn khàn của người kia đã nhuộm đậm sắc thái mê hoặc, “A Nghiêu, ta đã đói bụng một ngày rồi, những cái khác đều không muốn ăn, chỉ muốn ăn nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Ăn kiêng

“A Nghiêu, ta đã đói bụng một ngày rồi, những cái khác đều không muốn ăn, chỉ muốn ăn nàng.”

Mềm mềm, tê tê, xúc cảm từ bên hông chạy dọc theo sống lưng rồi vọt thẳng lên não, Tô Nghiêu “um” một tiếng, cảm thấy eo mình bị siết chặt, người kia đã gắt gao dán chặt vào mình. Mồm miệng mang theo hơi thở tươi mát dây dưa trên người nàng, cùng với bàn tay cũng dần dần không yên phận.

Tình huống chuyển biến bất ngờ khiến người ta không kịp định thần, Tô Nghiêu bị hôn đến thất điên bát đảo, dần dần cũng thả lỏng, vòng tay qua sau ôm lấy tấm lưng gầy gò của Diệp Lâm, từng chút từng chút đáp lại phần nhiệt tình kia.

Có thể xem như Diệp Lâm đã nỗ lực hết sức, dùng tất cả phong tình khiến cho người trong ngực tuân theo sự chi phối. Nhưng hắn nào có biết, hắn chỉ đơn giản là ôm nàng một cái cũng đủ làm cho Tô Nghiêu quân lính tan rã. Nếu thật sự nàng là người có ý chí kiên định, tâm địa sắt đá, thì làm gì có chuyện nàng sẽ lại tha thứ cho sự thâm dò của người kia thêm lần nữa. Chuyện lần trước say rượu đã sớm quảng qua sau đầu, một khi Diệp Lâm chăm ngồi, tất cả những trải nghiệm cùng cảm giác tốt đẹp đều tràn ngập trong lòng. Ban đầu Tô Nghiêu có một chút e lệ, nhưng rất nhanh đã bị che đậy bởi những khát vọng trong tim.

Nàng thích hắn, nàng muốn hắn, nàng đã chiếm được hắn.

Như thế là đủ rồi.

Có thể bởi vì Tô Nghiêu nhiệt tình đáp lại, so với lần trước lần này lại càng mặc sức làm càn cùng lưu luyến dây dưa.

Vì lần trước là lần đầu tiên của Tô Nghiêu, nàng lại say rượu, nên trong lòng Diệp Lâm có chút lo lắng, cho dù là sáng hôm sau ngợp trong vàng son cũng phải hơi thu liễm lại. Lần này mới là triệt triệt để để phóng túng cùng điên cuồng, hoàn toàn thay đổi con người thường ngày vẫn lạnh lùng kiềm chế. Về mặt lúc này mang đầy nét khiêu gợi, động tác nhanh nhẹn mà thuần thực, người kia nhìn không được rên lên một tiếng, làm cho tâm hồn Tô Nghiêu ngây ngẩn.

Nàng thích người này trong ngày thường cảm dục đến mức có thể xem như người lãnh cảm, nhưng khi loại bỏ tất cả khoảng cách, ở trước mặt nàng lại giống hệt đứa trẻ làm nũng quấn chặt lấy nàng. Có tức giận có ghen tuông, đây mới là người mà nàng yêu, không chỉ đơn giản là bậc Đế vương lãnh khốc vô tình cao cao tại thượng.

Lúc cao trào cùng nhau lên đỉnh, có giọt lệ lấp lánh hòa trộn cùng mồ hôi đầm đìa theo khoeo mắt chậm chậm chảy xuống thái dương. Một tay Tô Nghiêu ôm chặt lấy cổ hắn, bất đắc dĩ thở dài nói: “Diệp Lâm, đồ yêu tinh.”

Chính yêu tinh này câu mắt hồn vía nàng, làm cho nàng đánh mất hết tất cả nguyên tắc của mình.

Đến nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ bị chụp lên “ác danh” như thế, Diệp Lâm nghe được lời hờn dỗi này của Tô Nghiêu, thực sự chấn động toàn thân, hốc mắt có hơi ẩm ướt. Rõ ràng đây không phải lần đầu hoan lạc, rõ ràng kiếp trước cũng đã từng như hình với bóng, nhưng khoảnh khắc này, Diệp Lâm lại giống như một thiếu niên trầm thương nhớ đã lâu vừa được người mình yêu ca ngợi, thậm chí còn nghe được tiếng đập bùm bùm thật lớn trên ngực, hận không thể móc cả trái tim ra đưa cho nàng. Nàng dám gọi hắn là yêu tinh, hắn liền trở thành yêu tinh, dùng hết khả năng của bản thân, chỉ thỉnh cầu nàng một tấm chân tình, một đời an ổn.

Người kia cúi đầu cười rộ lên, thanh âm dễ nghe như tiếng nhạc êm tai, không biết là do chấp nhận bị nàng chụp mũ, hay là nghi ngờ: “Yêu tinh? Nàng thích không?”

Tô Nghiêu giơ một bàn tay lên che mắt mình, hừ một tiếng, phủ định nói: “Không, không thích.”

Diệp Lâm bỗng dung ngừng cười, đưa tay đẩy bàn tay đang che trên mắt Tô Nghiêu ra. Lúc không muốn nói lời thật lòng, nàng luôn lẩn tránh ánh mắt của hắn. Diệp Lâm vừa cười vừa nhẹ nhàng hỏi: “Nàng không thích?”

Nàng càng bất đắc dĩ mà thờ dài, trả lời hắn: “Ừ, không. . .không phải thích. . .yêu tinh, mà là thích chàng.”

Một tầng lại một tầng màn trướng buông xuống, sắc trời dần tối, có chòm nhỏ chậm rãi mọc lên nơi chân trời, Lưu nội thị canh giữ ở ngoài cửa, nhìn cửa điện đóng chặt, khe khẽ thờ dài, phất phất tay, lệnh cho mười sáu cung nữ gác cửa mặc lục y búi tóc hai bên rời đi.

E rằng hôm nay Bệ hạ sẽ không rời khỏi Phượng Ngõ điện. Có lẽ cũng chẳng còn tâm tình gì đi phê duyệt tấu chương.

Đèn chong cháy sáng đung đung ở cửa Trường Minh cung, bầu không khí hoan lạc tràn ngập khắp điện rất lâu vẫn chưa tản đi. Tầng tầng lớp lớp màn trướng che lấp giường phượng, nữ tử yên lặng nằm trên lồng ngực vững chắc của người kia.

Người kia thực sự là quá mức thành thạo, dường như kiểm soát hoàn toàn lý trí cùng các điểm nhạy cảm trên cơ thể nàng, khiến cho Tô Nghiêu không cách nào chống đỡ.

“Diệp Lâm, nếu nói chàng không phải là đồ sói háo sắc, thì thật có lỗi với những chuyện chàng làm hôm nay.”

Một tay người kia để trên lưng Tô Nghiêu, một tay khẽ vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cong cong khoe môi, cất giọng khoan thai điềm tĩnh, thậm chí còn ẩn chứa chút oán trách, “Ai bảo ta thanh cao lại còn ăn kiêng, những nữ nhân bên cạnh. . .trông không hợp mắt.”

Ăn kiêng. . .?

Người này còn có thể vô sỉ hơn nữa không. . .Tô Nghiêu bĩu môi.

Đang suy nghĩ chợt nghe thấy trong bụng người kia phát ra tiếng kêu ục ục, nàng “xì” một tiếng cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn người kia bằng ánh mắt nhu tình như nước, ngạc nhiên nói: “Quả thật là chưa ăn cơm sao?”

Nàng hỏi là đúng nghĩa đen, nhưng không ngờ người kia lại cố tình hiểu sai ý, xoay người một cái đè nàng xuống dưới, trán tì lên trán Tô Nghiêu, cất giọng buồn bực hờn dỗi mà lại cực kì nam hiểm hỏi: “Nàng cảm thấy là ta chưa ăn cơm sao?”

Tô Nghiêu: . . .

“Không không không, chàng hiểu sai ý ta rồi, ta. . .Ồi!”

Trăng treo trên ngọn liễu, bóng đêm lan tỏa. Hoàng đế Bệ hạ tôn quý của Đại Nhạn không biết xấu hổ cùng với Hoàng hậu nương nương nhất thời nói sai chứng minh vấn đề rốt cuộc mình đã ăn cơm hay chưa.

Đêm đó, Hoàng hậu nương nương mặc một bộ váy lót trắng thuần khiết, bên ngoài là áo khoác kim tuyến thêu phượng hoàng cùng áo choàng nhỏ màu trắng, hai tay chống cằm nằm ở phía trước bàn trà, lặng yên nhìn động tác tạo nhả tự tại của Hoàng đế Bệ hạ đang thông thả ăn khuya, không nhịn được mà nặng nề thờ dài một tiếng.

“Làm sao vậy?” Người kia nghe thấy nàng thờ vắn than dài, khẽ nhượng mày, ngừng dũa hỏi.

“Chung quy lại cảm thấy hiện giờ hàng ngày ta trừ ăn ra chính là ngủ. . .Cực lười biếng.” Nếu nàng béo lên giống như quả bóng da, không biết rằng Diệp Lâm có còn yêu nàng sâu nặng như thế này không.

Bỗng chốc Diệp Lâm nhớ tới lần trước nói chuyện cùng Từ Thận Ngôn, người đó cho hắn câu trả lời, loại độc này từ lúc được tạo ra đã không có thuốc giải. Đó là do nữ vương Úc quốc tự tử vì tình mà chế ra loại độc này từ mấy trăm năm trước, cho tới bây giờ chưa từng có thuốc giải. Có thể lưu truyền đến nay đã là khó có thể tin được, rất ít người hoặc thậm chí chưa có ai được nhìn thấy, chứ đừng nói là nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải.

Từ Thận Ngôn nói nếu là độc lưu lại trong cơ thể, e rằng nhẹ thì không biết khi nào sẽ hôn mê bất tỉnh, nặng thì ngay lập tức chìm vào giấc ngủ rồi cứ thế chết đi.

Diệp Lâm không biết rõ tình hình thân thể Tô Nghiêu rốt cuộc là như thế nào, nhưng tình trạng này xem ra cũng gần như chắc chắn. Nhưng người này vô âu vô lo sống qua ngày, có lẽ căn bản không hề biết tương lai của mình mơ hồ bất định. Hắn không yên lòng, rồi lại lo lắng vì thế mà kiếp trước Tô Nghiêu mới rời đi. Hắn lại đặc biệt nhắc nhở Từ Thận Ngôn rằng trăm ngàn lần không được nói cho Tô Nghiêu biết chuyện Say Hồng Trần không có thuốc giải.

Diệp Lâm thấy được trên mặt Từ Thận Ngôn lóe lên thần sắc phức tạp, cho rằng là do Từ Thận Ngôn không đồng ý chuyện hắn lừa gạt Tô Nghiêu. Mà không biết là Từ Thận Ngôn đang thấy đáng tiếc cho hai người này, đều mơ tưởng rằng chính mình có thể tự gánh vác, có thể giải quyết xong chuyện phức tạp như vậy, không ngờ đôi bên đều là bị về bên ngoài che mắt.

Tô Nghiêu thấy Diệp Lâm dùng đũa về mặt có chút ngại ngùng, cảm thấy nghi nghi hoặc hoặc. Từ trước đến nay người này bất động thanh sắc, rất ít khi lộ ra vẻ mặt tinh mịch đến như vậy. Đột nhiên nghĩ đến chuyện của Liễu Mộc Lan, Tô Nghiêu nói: “Miêu Nam vương nữ...”

Nhắc tới Liễu Mộc Lan, Diệp Lâm lại rất tò mò, không biết rốt cuộc nàng và Liễu Mộc Lan đã nói những gì, làm cho kẻ chứng mắt Liễu Mộc Lan ban đầu nhất quyết đòi ở lại Đại Nhai thoát cái lại hồi tâm chuyển ý, chỉ nhếch mày nói: “Buổi tối nàng ta đến Càn Chính điện thỉnh an, biểu lộ rõ ràng ý định rời đi, ta đang cân nhắc tìm ra một lý do đưa nàng ta trở về mà không quá mất mặt. Nhưng hiện tại ta rất tò mò, nàng nói thế nào mà khiến nàng ta rời đi?”

Tô Nghiêu chỉ cười rồi lắc đầu, nói: “Căn bản nàng ta đến đây đều không phải vì ta hay chàng, là do Tô đại tiểu thư vướng phải một vụ án không có manh mối, ta chỉ giải thích rõ ràng mạch lạc cho nàng ta thôi. Chàng cũng không cần phải quá mức nhân từ, cần vợ vết sách nhiều gì thì cứ thần nhiên mà vợ vết sách nhiều. Nàng ta là Vương nữ của Miêu Nam, hiểu biết chắc chắn rất nhiều, nếu có thể cứ yêu cầu nàng ta vài câu hứa hẹn hoặc vài câu chân ngôn, đều là vì nghĩ cho sự yên ổn sau này của Miêu Nam.

“Nàng cũng không phải hạng người lương thiện?” Diệp Lâm thoáng thấy buồn cười, con ngươi đen nhánh tỏa sáng nhìn chăm chăm khuôn mặt vô tội nhỏ nhắn của Tô Nghiêu mà cười cười.

Tô Nghiêu cũng không che giấu, nhún nhún vai làm ra một bộ dáng “chẳng liên quan đến ta”, nói: “Nàng ta khư khư cố chấp chạy tới Đại Nhai của ta mà náo loạn thành ra như vậy, vừa chứng mắt vừa vướng víu, bây giờ còn muốn chúng ta để cho nàng ta tùy ý khắc phục hậu quả, vợ vết thêm chút lợi ích chẳng phải vẫn là chuyện nên làm và hợp lẽ thường tình sao? Huống hồ lại là ta chỉ ra con đường lầm lạc cho nàng ta, mới không phá hủy một mối nhân duyên tốt của nàng.”

Cũng phải, Tô Nghiêu chưa bao giờ phân biệt rõ ràng mọi chuyện, nhiều lúc có thể coi là không chính không tà. Tựa như đêm trước ngày hắn đăng cơ, Tô Nghiêu đứng ở trên tường thành cao nói với hắn, từ bi chỉ khiến diệt quốc, mà yêu rồi thì càng tăng cao khả năng thất bại.

Kiếp trước cho đến chết hắn cũng không biết Tô Nghiêu trước mặt mình là mụm xác hoàn hồn, nhưng kiếp này không thể. Hắn từ từ địa mà trùng sinh đến, cho nên mới suy nghĩ thông suốt, mới dám tin tưởng rằng hóa ra trên đời này thật sự có loại chuyện linh hồn thoát ra thể này. Diệp Lâm rất muốn biết, trước khi nàng đến Đại Nhai là một người như thế nào, đã trải qua cuộc đời thế nào.

“A Nghiêu,” Tô Nghiêu vẫn đang đắm chìm trong chuyện của Liễu Mộc Lan, thấy người đối diện đã định buông đũa ngọc, giọng nói chậm chậm hỏi một vấn đề khác, “Cùng ta nói một chút về cái thế giới lúc đầu của nàng đi.”

Có phải có phụ mẫu yêu thương, huynh đệ hòa thuận, tỷ muội tri âm tri kỷ. Có phải cũng từng có một nam nhân yêu nàng hơn cả tính mạng giống như ta, được nàng ưu ái, vẫn ở thế giới kia đau khổ chờ nàng trở về?

Tô Nghiêu không ngờ rằng Diệp Lâm lại lôi chuyện này ra hỏi, từ lần trước đã thẳng thắn bày tỏ với nhau, nàng cho rằng sẽ không nhắc đến chuyện này nữa, Diệp Lâm hỏi như vậy, ngược lại là làm khó nàng. Trí nhớ nàng trống rỗng, chỉ nhớ được những đoạn ngắn rời rạc, nhưng tất cả đều là từng chút từng chút một ký ức nàng chung sống cùng Diệp Lâm. Lúc nàng mới gặp mặt Diệp Lâm được vài lần, có một đêm nàng mơ thấy tiếng ai đó gọi tên nàng, bây giờ mới nhớ ra đó chính là giọng của Diệp Lâm.

“A Nghiêu?”

Ánh mắt Tô Nghiêu rất mờ mịt, làm cho trong lòng Diệp Lâm dần dần dâng lên một cảm giác bất an. Có lẽ tại hắn vượt quá giới hạn, trong lòng Tô Nghiêu vẫn tồn tại một góc khuất. Cho nên nàng... nàng mới không nói về quá khứ của mình cho hắn. Không sao, hắn có thể từ từ chờ đợi đến lúc chính nàng tự trải lòng với hắn, đợi cho đến một ngày nào đó nàng bằng lòng.

Nhưng lại là uống công suy đoán, nữ tử đơn thuần da trắng tóc đen kia ngược ánh mắt mơ màng cùng giọng nói phân vân mà hỏi đáp: “Ta...ta hình như không nhớ rõ.”

Không phải vì mạo danh thân phận của Tô Dao nên mới lấy có mắt trí nhớ, mà thực sự là đã quên sạch những chuyện trước kia, ngay cả vì sao mình xuyên đến đây cũng không nhớ ra.

Không có quá khứ, chỉ có tương lai. Tương lai nàng cùng hắn sống chung.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tình thế của hắn

Lông mày thanh tú trước mặt khẽ nhíu một cái, sau đó rất nhanh phục hồi lại như cũ, Tô Nghiêu đoán không ra rốt cuộc là người này chỉ thuận miệng hỏi mà không để trong lòng, hay là nghi ngờ nàng không muốn nói thẳng ra nên mới im lặng. Suy nghĩ một chút, Tô Nghiêu cố gắng miêu tả một chút chuyện này chuyện kia về bản thân mình trong ký ức gần nhất, nỗ lực vì hắn mà miêu tả ra cái thế giới gần như đã bị nàng quên hết.

Ký ức xa xôi như vậy, tựa như cách hai đời, Tô Nghiêu nói hết tất cả về cái thế giới kia. Nơi nào cũng có phụ mẫu hết mực yêu thương nàng, cũng có một đám bằng hữu sở thích giống nhau luôn sẵn sàng không tiếc mạng sống giúp đỡ lẫn nhau, cũng đã từng nói đi là đi, bỏ hết những phiền toái vụn vặt mà đi du ngoạn. Nhưng đột nhiên, tất cả đều giống như cách xa tận hai đời, mọi chuyện trong ký ức đều như bị bịt kín bởi một tầng lụa mỏng, nhìn không rõ gương mặt ở phía xa.

“Ta không biết làm thế nào mà mình đến được đây, có thể là chết, có thể là hôn mê. Không biết khi ta ra đi, bọn họ sẽ đối mặt thế nào, sẽ đau khổ thương tâm đến nhường nào.” Tô Nghiêu cười rộ lên, trong đáy mắt là vẻ bất đắc dĩ nhưng vô cùng chân thật không thể nghi ngờ, hơi ngừng đầu lên, thờ dãi nói: “Nếu như có thể, thật hy vọng có thể xóa sạch những kí ức về ta trong trí nhớ bọn họ.”

“Có người nhớ đến mình, không tốt sao?”

Trong con ngươi đen nhánh ẩn chứa quá nhiều tâm tình, Tô Nghiêu nhìn thẳng vào đôi mắt đen như hắc diệu thạch kia, lắc đầu cười nói: “Không tốt, nếu như có một ngày...”

(hắc diệu thạch: một loại đá thủy tinh núi lửa, tên tiếng anh là Obsidian, màu đen kít, thường dùng làm trang sức)

Tô Nghiêu dừng lại một chút, nghĩ rằng bản thân mình nay cũng là sống một ngày tính một ngày, không biết có thể cùng người trước mặt này bạch đầu giai lão hay không. Người này còn cố chấp chung tình hơn cả phụ thân hắn, làm cho nàng vừa vui mừng vừa đau đớn.

“A Lâm, nếu như có một ngày ta chết đi, chẳng ngàn vạn lần hãy quên đi ta, tốt nhất... coi như ta chưa từng xuất hiện.”

Lời còn chưa dứt, cặp môi anh đào đã bị một ngón tay thon dài dứt khoát che lại. Diệp Lâm chợt khẽ sát nàng, trầm giọng nghiêm chỉnh nói: “Tô Nghiêu, nàng nói bấy bả gì vậy, nói cái gì mà chết đi. Chỉ cần có ta ở đây, nhất định bắt nàng cùng ta bạc đầu không bỏ, mạo diệt không rời.”

(mạo diệt: chỉ người già 81-90 tuổi)

Tô Nghiêu lắc đầu đẩy tay Diệp Lâm ra, “Con người ta, chỉ cần đau đớn cùng nhau cam chịu, không cần cùng khổ, không muốn làm cho người khác phải khổ sở. Ta chỉ đưa ra một ví dụ thôi, chẳng không cần phải thần hồn nát thần tính.”

Thần hồn nát thần tính ư, hắc đầu chỉ là thần hồn nát thần tính, hắc hận không thể giấu nàng vào trong lòng bàn tay, từng giây từng phút mang theo bên người. Không muốn làm người khác khổ sở, cho nên dè dặt trước khi nàng biết bản thân trúng phải độc khó giải, liền dám không từ mà biệt, bỏ mặc hắn không biết lý do gì mà nàng ra đi? Nàng muốn làm cho hắn oán hận nàng, không còn yêu nàng cho đến một ngày quên đi nàng? Làm sao có thể như vậy, hắn đã từng thề, dùng suốt mười hai năm để thề, từ đầu đến cuối ký ức vẫn im đậm rõ ràng như mới ngày hôm qua.

Diệp Lâm nhắm mắt, bình ổn lại chút cảm xúc cùng những lời chất vấn thoáng hiện ra trong đầu. Đợi cho lý trí dần trở về, mới ôn hòa nói: “A Nghiêu, nàng có biết không, không có nàng ở bên cạnh, ta mới khổ sở.”

Tô Nghiêu không nói gì thêm, những suy đoán trong lòng càng ngày càng rõ ràng. Đợi trước nàng chắc chắn là không hề vui vẻ giống như trong tưởng tượng, không phải vậy... Rốt cuộc là tại sao chàng lại một lần nữa sống lại?

Người kia nhìn thấu được tâm tư của nàng, trầm nghĩ phải giúp nàng giải tỏa nỗi lòng, thần nhiên nổi máu ghen, “Trong thế giới kia, có người nào yêu nàng không?”

Diệp Lâm thề rằng bản thân mình phải điên rồi mới hỏi ra một vấn đề gần như tàn khốc đến vậy. Có thì sao chứ, nàng nên kiên cường khỏe mạnh mà sống ở thế giới kia, đàm hôn luận gả, sinh con dưỡng cái. Cho dù là nàng có người yêu, cũng là người đó đến trước, hắn là kẻ xếp sau nên chẳng trách được ai. Hiện tại Tô Nghiêu là của hắn, nàng cũng yêu hắn, thế này là đủ rồi, còn cần nắm chặt quá khứ không chịu buông tay để làm gì. Nhưng chung quy lại hắn vẫn nuôi một hy vọng, hy vọng rằng hắn là người duy nhất nàng yêu, hy vọng trong lòng nàng chỉ có một mình hắn...

Tô Nghiêu sùng sốt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên “phốc” một tiếng cười rộ lên. Tô Nghiêu nàng không phải người qua đường Giáp bắt tài vô mạo. Ngược lại, nàng gia thế tốt dung mạo cũng tốt, thành tích từ nhỏ đến lớn đều xuất sắc, người khác phải đến bày tỏ vô số kẻ, nhưng tận đến lúc tốt nghiệp ra trường, mò mẫm lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, cũng chưa từng gặp một nam nhân nào khiến nàng động tâm. Bạn bè thân thiết thậm chí còn nghi ngờ giới tính của nàng, nhưng Tô Nghiêu lại biết rõ ràng rằng nàng đang đợi một người.

Không ngờ rằng, căn bản người đó vốn không ở trong thế giới của nàng. Phải xoay trở cần khôn, xuyên qua trăm ngàn năm thời gian cùng không gian, mới tìm được tên yêu tinh liếc mắt một cái mê hoặc người khác cả vạn năm này.

“Diệp Lâm, ta chưa bao giờ yêu ai khác ngoài chàng.”

Buổi nói chuyện đêm đó kết thúc sau câu trả lời chắc chắn của nàng, Diệp Lâm không tiếp tục truy vấn, chỉ ôm nàng vào lòng, một hồi lâu cũng không nói gì. So với trong tưởng tượng, người yêu của nàng còn luôn luôn quan tâm chăm sóc, còn dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần cho một chút ngon ngọt liền cảm thấy hả lòng hả dạ y như một đứa trẻ. Người yêu nàng phù hợp với linh hồn nàng như thế, cho dù nàng có nhặt xương trong trứng gà cũng không tìm ra

bất cứ tỳ vết nào.

(nhặt xương trong trứng gà: ý nói soi mói bới móc, giống câu “bới lông tìm vết”)

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, quả thật hằng đêm Diệp Lâm đều ngủ tại Phụng Ngộ điện. Cái gì dùng thuận tay đều chuyển đến đây từng chút từng chút một, dựa theo tình hình này, Tô Nghiêu cảm thấy Diệp Lâm chỉ còn thiếu bước chuyển toàn bộ tâm điện của mình đến cung của nàng.

Có điều, nàng thích.

Mấy ngày nay Diệp Lâm đều đi sớm về khuya, buổi sáng lúc rời đi thì nàng còn ngủ, đến đêm trở về lại cực muộn. Nếu không phải buổi sáng lúc thức dậy nàng thấy chân mềm lộn xộn bừa bãi cùng hơi thở quen thuộc, thì đúng là không biết hắn đã từng trở về. Không biết người này làm thế nào mà không phát ra một chút tiếng động nào. Cũng có thể do Tô Nghiêu ngủ quá say, nên có tiếng vang đến nàng cũng không biết. Chỉ ngẫu nhiên nhắc đến Diệp Lâm, mà thấy trong đáy mắt Cẩm Diên, Cẩm Tự đều toát ra vẻ đau lòng, nàng liền biết người đó lại bắt đầu bận rộn.

Thường nói giành giang sơn đã khó, giữ giang sơn càng khó hơn. Hắn trông coi thiên thu cơ nghiệp tổ tiên để lại, thiếu chút nữa thì bại trong tay của phụ hoàng hắn. Suy cho cùng có bao nhiêu vấn đề nan giải, nếu không phải là Diệp Lâm, thì người khác cũng không thể nào đồng cảm. Tuy là trên tay Nhiếp chính vương không có thực quyền, nhưng sức ảnh hưởng của Phong Duy Châu ở trong triều vẫn tồn tại như cũ. Bên phía Phong Sách cũng như hổ rình mồi, từ đầu đến cuối trong lòng hắn là một khối tâm bệnh. Mặc dù hắn có lòng muốn chinh đồn lại Phong gia, nhưng hiện nay Nhiếp chính vương phủ cứ một mực thận trọng trung lập khó nắm bắt, làm hắn tìm không ra một chút khuyết điểm nào. Không có biện pháp nên đành bo bo giữ mình.

Tô Nghiêu đoán được chỗ khó xử của hắn, nhưng thân phận mình bất tiện nên quả thực cũng không có khả năng hỗ trợ. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể nỗ lực cố gắng, phân phó nhà bếp trong Phụng Ngộ điện chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đích thân mình xuống bếp làm món ăn giúp hắn hạ hỏa tiêu sầu.

Theo lời Lưu nội thị, lần trước đưa cho Diệp Lâm kem tươi đã tan chảy mất hết hình dạng, nhưng Diệp Lâm vẫn từng múng từng múng uống sạch bách. Khi đó nàng đang tức giận, nên chẳng quan tâm rốt cuộc hắn có uống hay không. Đương nhiên không phải tỏ ra vẻ như vậy để cho nàng xem, Tô Nghiêu nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ kiếp trước người này cũng bị tài nấu nướng của nàng đầy dọa, bị nàng bồi dưỡng ra khẩu vị kỳ lạ. Huống hồ Tô Nghiêu tự nhận rằng tài nấu nướng của mình cũng không tệ lắm.

Nghĩ là làm, Hoàng hậu nương nương tự mình ra lệnh, đầu bếp Phụng Ngộ điện nào dám trì hoãn, nhanh chóng chuẩn bị hết tất cả nguyên liệu nấu ăn, bó tay đứng ngay ngắn ở một bên. Một mặt lên học nghệ, một mặt thờ cũng không dám thờ mặt.

Tô Nghiêu bị bọn họ nhìn, cũng không hề mất tự nhiên, ngược lại còn luôn miệng giảng giải. Nào là loại này phải định lượng bao nhiêu, nào là loại kia phải chú ý cái gì. Đầu bếp Phụng Ngộ điện đứng xem mừng thì ít mà lo thì nhiều, vừa liên tục gật đầu lia lịa vừa nở nụ cười hòa nhã.

Mùa thu hóa khí dồi dào, nên nàng vẫn chỉ làm món ăn vặt đơn giản để giải nhiệt mà thôi. Tô Nghiêu làm xong rất nhanh, đựng vào hai chén nhỏ bằng ngọc Lam Diên tinh xảo, bảo Cẩm Diên bê rồi cùng đi đến Càn Chính điện.

Nào biết Diệp Lâm vốn không ở Càn Chính điện.

Cũng đúng, Càn Chính điện là nơi phê duyệt tấu chương, mấy ngày nay Diệp Lâm đều mang tấu chương đến Phụng Ngộ điện phê duyệt. Giấy, bút, nghiên mực thường dùng đều chuyển đến Phụng Ngộ điện, nếu bây giờ hắn không ở Phụng Ngộ điện thì đương nhiên càng không thể ở Càn Chính điện.

Đám cung nữ trông coi điện đều biết rõ trong cung này, so với Bệ hạ thì Hoàng hậu nương nương càng là người không thể trêu chọc, nên nào dám thất lễ, thấy Tô Nghiêu không gặp được Bệ hạ, lập tức dẫn nàng đi đến Thừa Càn điện. Nghe nói Hoàng đế bệ hạ đang ở Thừa Càn điện triệu kiến Từ đại nhân Từ Thận Ngôn, Tô Nghiêu hơi giật mình, nghĩ đến Từ Thận Ngôn thân mang trọng trách, Diệp Lâm tìm hắn cũng chưa chắc là chuyện liên quan đến mình, liền đi theo cung nữ.

Cho đến khi đến cửa Thừa Càn điện, đứng lúc gặp Từ Thận Ngôn cung cung kính kính đi ra ngoài. Bốn mắt nhìn nhau, người kia ngay lập tức khom lưng hành lễ thỉnh an. Tô Nghiêu gật đầu, rồi dẫn theo Cẩm Diên đi lướt qua người hắn.

Trên bàn, nam tử đang đỡ trán không nói lời nào, đương nhiên không ngờ người đến là Tô Nghiêu. Cũng không ngẩng đầu lên, cất giọng mệt mỏi: “Lui xuống trước đi, Trẫm muốn yên tĩnh một lát.” sau đó liền không để ý đến, xoay mình nằm xuống nhuyễn tháp bên cạnh, gác một tay lên trán nghỉ ngơi.

Tô Nghiêu cũng không đánh tiếng, cầm lấy khay trong tay Cẩm Diên, dùng sắc mặt ra hiệu cho nàng lui ra, tự mình bê khay đi ra phía trước đặt ở trên bàn trà.

Tiếng khay đập vào bàn trà làm cho Diệp Lâm hơi tâm phiền ý loạn, khi nào mà đám cung nữ không có mặt lại dám khoe mẽ thể hiện mình, chán ghét nói: “Đi xuống!”

Người kia cũng không để ý, đặt khay xuống, ngay lập tức quỳ xuống bên cạnh hắn. Diệp Lâm còn chưa kịp bỏ tay xuống, trên trán đã bị một đôi tay mềm mại cùng ngón tay hơi lạnh xoa bóp lên. Hơi thở tươi mát quen thuộc bắt đầu chậm rãi vây quanh, Diệp Lâm mở to mắt, đối diện là gương mặt khuyên thành với thần sắc dịu dàng.

“A Nghiêu?” Diệp Lâm đưa tay cầm lấy cổ tay Tô Nghiêu, nhẹ nhàng kéo nàng đến trước người. Giọng điệu hoàn toàn khác lúc nãy, mang theo một chút nuông chiều, một chút sùng nịnh, oán trách nói: “Sao mà đến rồi cũng không nói, hại ta nói lời lạnh nhạt với nàng.”

“Nếu còn có sức sống thì ngồi dậy uống hết cái này đi.” Tô Nghiêu tiện thể kéo hắn từ nhuyễn tháp lên, giờ tay cầm một chén Lam Diên ngọc trên bàn

trà lên, đưa cho Diệp Lâm.

Người kia trông thấy chén ngọc hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “Nàng làm?”

Tô Nghiêu gật đầu, cũng không nói gì nhiều chỉ cầm thìa ngọc đưa đến. Thấy người kia cầm thìa lên, nàng cũng cầm một chén lên cho mình. Múc một thìa nếm thử, thấy cũng không tệ mới giờ lên cầm nói: “Mau ăn đi, hôm nay thể hiện coi như bình thường.”

Diệp Lâm cũng không nói gì, vừa ăn cháo vừa nhìn Tô Nghiêu. Nhìn đến mức nàng nhìn không được mà buông chén Lam Điền ngọc trong tay ra, chất vấn nói: “Nhìn ta như vậy làm gì? Cảm thấy cười được một bảo bối trên phòng khách dưới phòng bếp có phải không?”

(trên phòng khách dưới phòng bếp: miêu tả người phụ nữ vừa giỏi ngoại giao, vừa giỏi nấu nướng)

Diệp Lâm từ chối cho ý kiến, chuyển hướng đề tài: “Đây là cháo gì? Trước giờ nàng chưa từng làm cho ta.”

Tô Nghiêu cũng không suy nghĩ nhiều, nói: “Cháo gạo nếp đậu xanh hoa bách hợp, thanh nhiệt hạ hỏa, thích hợp nhất với thời tiết mùa thu hanh khô.” Người này không hề nói ngon hay không ngon, chỉ dịu dàng như nước mà nhìn nàng, thậm chí khiến Tô Nghiêu cho rằng đây không phải là cháo, mà là thuốc kích tình.

Người kia chỉ cúi thấp đầu cười, trăm năm hòa hợp sao, đương nhiên hắn ăn là biết nguyên liệu nấu ăn, chẳng qua là muốn nghe nàng nhiều lời thêm mấy câu thôi.

Tô Nghiêu thấy người này như lại phạm vào mả chướng, quyết định thật nhanh kéo hắn đi qua án ngữ vào nhuyễn thất. Nắm lấy bả vai hắn, nói: “Mấy ngày nay giấc ngủ không tốt, chờ ta xoa bóp đầu cho chàng, đừng suy nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon, những chuyện khác chờ ngày mai hãy nói, cũng chỉ chênh lệch chút lát.

Diệp Lâm được nàng ẵm, cũng không giãy giụa, chỉ e lệ “ừ” một tiếng, thả lỏng suy nghĩ nhắm mắt lại, thái độ ngoan ngoãn mặc cho nàng chà đạp giày vò. Tô Nghiêu giặt giặt khoe miệng, người này tốt lắm, am hiểu nhất là giả trụ ăn cộp ở trước mặt nàng. Không thêm để ý tới trò quyến rũ lộ liễu của hắn, chỉ kêu hắn gối đầu lên chân mình, từng bước từng bước xoa bóp trên đầu hắn.

Không bao lâu sau liền nghe thấy bên môi người kia phát ra một tiếng thở dài. Ước chừng là hắn đã thật sự thả lỏng, giọng nói hơi lười biếng mệt mỏi, “A Nghiêu, sắp đến sinh nhật nàng rồi.”

Hả?

Động tác trên tay Tô Nghiêu chậm lại, bấm tay tính toán, đúng rồi, nhưng nàng không cho rằng nó quan trọng, không ngờ Diệp Lâm lại biết rõ và nhớ kỹ. Sinh nhật chẳng qua cũng thế, qua rồi liền nhiều thêm một tuổi, chẳng có gì tốt. Tô Dao và Tô Nghiêu vừa vặn là sinh nhật cùng vào một ngày, cũng là trùng hợp trong trùng hợp, ngược lại nàng có thể nhờ vào Tô Dao mà tổ chức một yến tiệc sinh nhật náo nhiệt.

Diệp Lâm thấy nàng phản ứng vô vị như thế, biết nàng không để ý tới ý của mình, buộc lòng phải nhắc nhở: “Qua sinh nhật, nàng liền cập kê.”

Tô Nghiêu...

Hóa ra bây giờ nàng còn chưa đến tuổi cập kê à...

Khi đó Từ Thận Ngôn nói Tô Dao sống không quá lúc cập kê, nàng còn lo lắng, không ngờ chớp mắt đã đến sinh nhật mình. Hiện tại nàng lại không có gì đáng ngại, nên đã coi những đoán đoán tương tượng vô căn cứ trong lòng như tảng đá thả rơi xuống. Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: “Chàng không phải vì chuẩn bị sinh nhật cho ta, nên mới bận rộn đi sớm về khuya như vậy chứ?”

Điều này thực sự giống như Diệp Lâm có thể làm mọi chuyện, Diệp Lâm là một Hoàng đế nha, những chuyện vụn vặt chẳng có lợi ích gì với giang sơn xã tắc, giao cho người khác làm chẳng phải tốt hơn sao, những chuyện này nàng cũng sẽ không để trong lòng. Đối với Tô Nghiêu mà nói, người trước mặt này mang một tâm chân tình, còn quan trọng hơn những nghi lễ rườm rà hào nhoáng bên ngoài.

Diệp Lâm gật đầu, đương nhiên hắn cũng là vì chuyện sinh nhật của Tô Nghiêu, nhưng chuyện này không thể khiến hắn hao phí hết nhiều ngày như vậy, tất nhiên vẫn còn những chuyện khác nữa.

Nhiếp chính vương phủ gần đây thật sự quá mức yên lặng làm cho hắn sinh nghi, lệnh cho Thôi Thuật điều tra một phen. Quả nhiên tra ra trong Nhiếp chính vương phủ âm thầm có dị động, ví dụ như là chiêu binh mãi mã, đi khắp các nơi tuyển mộ cao thủ, xem ra sắp có động thái lớn. Có lẽ là muốn đập nổi chìm thuyền quyết đánh đến cùng, ra sức ép buộc, phải cùng Diệp Lâm quyết chiến một trận người sống ta chết.

Lúc nào Diệp Lâm cũng chú ý dị động của Nhiếp chính vương phủ nên âm thầm chuẩn bị. Hắn biết rõ Phong Sách cũng như hắn, hắn trà trộn ảnh vệ vào bên trong Nhiếp chính vương phủ, nhưng đồng thời Phong Sách cũng sắp xếp không ít cơ sở ngầm trong cung. Mấy ngày nay không những theo dõi động thái của Nhiếp chính vương phủ, mà còn tra ra được toàn bộ quân cờ được cài vào nhà các quan viên quan trọng trong cung, điều này thật sự là hao tâm tổn sức. Phải biết rằng sắp xếp những quân cờ này vào thì dễ dàng, nhưng nếu muốn loại bỏ một cách thần không biết quỷ không hay thì thực sự là một vấn đề nan giải. Chỉ cần hơi sơ suất đánh rần động cỏ, sẽ mất đi cơ hội trừ tận gốc Nhiếp chính vương phủ.

Nhưng hiện tại những chuyện này hắn không muốn nói cho Tô Nghiêu, nếu như để nàng biết, nhất định Tô Nghiêu sẽ để ở trong lòng. Hắn không muốn Tô Nghiêu lo lắng cho hắn, chỉ cần Tô Nghiêu khỏe mạnh mà ở bên cạnh hắn, nhàn nhã đọc tiểu thuyết lịch sử rồi đưa ra chủ kiến. Hắn cũng không cần nàng giống như kiếp trước, bị cuốn vào tranh chấp giữa hắn và Phong Sách.

Nhưng hắn không biết, có một số việc càng trốn tránh lại càng mau tìm đến cửa. Chuyện gì một khi đã có khả năng xảy ra thì vĩnh viễn không thể ngăn cản sự phát sinh của nó. Tô Nghiêu nói không sai, hai việc cho tới nay đều là một, lần này mục tiêu hành động chủ yếu của người kia chính là Tô Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đột biến

Tô Nghiêu độc sủng hậu cung, là một Hoàng hậu cao quý, lại là trường nữ đích tôn của Tô thị ở Bình Khê, nên đương nhiên phải phô trương thanh thế không thể xem thường. Ngày sinh nhật hôm đó Hoàng đế đích thân thiết yến ở Hi Quang điện chúc thọ Hoàng hậu nương nương. Quần thần thấy Diệp Lâm như thế đều tự mình thôn thức.

Thực ra dụng ý của Diệp Lâm cũng rất rõ ràng, ngày trước lúc Tô Nghiêu phong Hậu là đang tình thế cấp bách, không thể tuân theo phép tắc mà chờ đến lúc cập kê. Trong cuộc đời nữ nhân quan trọng nhất là lễ cập kê cho nên lần sinh nhật này lẽ ra phải tổ chức cực kỳ long trọng, nhưng đơn giản vì Tô Nghiêu đã gả đi rồi, nên lễ cập kê trực tiếp bị xem nhẹ. Nhìn đôi bích nhân ngồi sóng vai nhau trên ghế cao, làm cho người khác tìm không ra bất cứ khuyết điểm nào. Một đôi phu thê trẻ tuổi, từ trước đến giờ trong mắt còn chưa từng có nữ nhân khác.

Tô Nghiêu không để ý lắm đến đám quần thần ăn uống tiệc tùng, chỉ chú ý đến Tô Anh đang ngồi ở phía xa xa, liếc ngang liếc dọc nhìn sang phía Tứ điện hạ Diệp Tề. Quả nhiên thấy hắn đang nâng ly rượu, ánh mắt hoàn toàn chăm chú nhìn Tô Anh không dời nửa phút.

Hắn từ sớm đã chuyển ra ngoài cung mở phủ, Tô Nghiêu bấm ngón tay tính đi tính lại, sang năm cũng có thể kết thê nạp thiếp. Nếu có thể hợp cùng một đôi với Tô Anh thì thân càng thêm thân.

Tầm nhìn thu hẹp lại một chút, đột nhiên đối diện với một đôi mắt âm u lạnh lẽo, làm cho Tô Nghiêu cảm thấy rét lạnh sống lưng. Cũng một khoảng thời gian nàng không gặp Phong Sách, nếu không phải buổi cung yến hôm nay, thậm chí đã lãng quên quãng người này ra sau đầu. Hắn đã gầy đi rất nhiều so với lần gặp trước, các đường nét góc cạnh càng hiện ra rõ ràng, trong đôi mắt hồ ly hẹp dài kia đến một tia ôn tồn cũng tan biến hầu như không còn, chỉ còn lại hàn ý u ám lạnh thấu xương, khiến nàng không thể đề trong lòng.

Khi đó hắn quấy rối nàng, bị nàng đâm một đao, đối với Tô Nghiêu chắc hẳn đã hoàn toàn hết hy vọng rồi. Mấy ngày nay nàng đọc nhật ký của Tô Dao cùng thư từ qua lại, mới biết được hai người kia yêu nhau phải cẩn thận dè dặt vô cùng vất vả, mới biết được vì sao nàng hết lần này đến lần khác làm tổn thương trái tim hắn, nhưng Phong Sách cũng hết lần này đến lần khác khoan dung nàng. Chỉ tiếc rằng đời này vận số hắn không tốt.

Bất giác ánh mắt đau đớn và dày đặc hàn ý kia, Tô Nghiêu hơi thất thần, cúi đầu gấp lấy món ăn trên quý trước mắt. Bỗng nhiên thấy một đôi đũa ngọc đưa tới trước bàn của nàng, đẩy đũa của nàng ra, gấp đi khối điểm tâm tinh xảo, bình thản ung dung bỏ vào bàn của mình.

Trông thấy hành động của hai vị Đế Hậu, quần thần bên dưới trở nên nhốn nháo. Bọn họ là hoa mắt sao? Vừa rồi bọn họ nhìn thấy cái gì? Hoàng đế Bệ hạ tôn quý đưa tay đoạt lấy điểm tâm từ đũa của Hoàng hậu Nương nương?

Quần thần liền cúi đầu nhìn bàn của chính mình, tất cả đều là đồ ăn giống nhau, Hoàng đế Bệ hạ tham ăn đến mức có thể làm ra chuyện như vậy ở trước mặt bao người sao?

Tô Nghiêu cũng sửng sốt, nhưng lại nhớ tới buổi cung yến lần đầu tiên, Diệp Lâm cũng gấp đi một khối điểm tâm đậu phộng từ bàn của nàng y như vậy. Khi đó nàng một lòng một dạ cảm thấy bệnh của Thái tử điện hạ cũng không nhẹ, còn oán hận hắn chọc ghẹo mình, cho rằng vì hắn bức bối với Phong Sách. Nào biết Diệp Lâm chưa bao giờ để ý đến Phong Sách, hắn chỉ quan tâm đến cảm nhận của nàng. Khi đó hắn yêu nàng đang chờ đợi nàng đáp lại tình cảm của hắn, chờ đợi cực khổ như vậy, hèn mọn như vậy, lâu như vậy...

Suốt chặng đường này, rốt cuộc hắn đã chịu đựng bao nhiêu vất vả.

Nghĩ đến đây, không kim được mà đỏ bừng hốc mắt, những tâm tư đặt trên người Phong Sách cũng bị rũ sạch hoàn toàn. Tô Nghiêu nghiêng đầu nhìn nét mặt không biểu cảm của Diệp Lâm, dưới gầm bàn một bàn tay nàng nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của người kia.

Người kia cũng nghiêng người dựa sát đến gần nàng, hạ giọng thì thầm oán trách: “Không biết yến tiệc hôm nay là do tên nô tài không có mắt nào chuẩn bị, dám để đậu phộng vào bàn của nàng...” Nói được một nửa bỗng nhiên nhìn thấy khóe mắt Tô Nghiêu hơi ướt, Diệp Lâm chau mày, khẽ cười một tiếng nói: “Làm sao vậy, đoạt của nàng một khối điểm tâm thôi mà, muốn khóc ư?”

Tô Nghiêu bị hắn trêu ghẹo, ưu tư cũng dần dần tan biến. Đường đường là Hoàng hậu đương triều bỗng nhiên khóc nhè trước mặt quần thần, anh minh cả đời này của nàng có thể bị hủy, bởi vậy chỉ giản lược vắn tắt nói: “A Lâm, để chàng đợi lâu như vậy, ta thật sự xin lỗi.”

Người kia hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh nở ra một nụ cười đầm đậm, trầm giọng nói: “Đột nhiên nói xin lỗi cái gì, nàng nợ ta rất nhiều, không phải một câu xin lỗi là trả xong đâu.”

Đúng là không dễ để hắn dịu dàng như thế, người này đúng là không cần mặt mũi, kiêu ngạo hống hách. Tô Nghiêu giận quá hóa cười, hừ một tiếng, lâu

bầu nói: “Chàng còn muốn như thế nào nữa!”

Thế nào ư? Diệp Lâm càng tiến lại gần, giọng nói chỉ đề mình Tô Nghiêu nghe thấy: “Cho con sói đói này ăn no.”

Sói đói... “Nếu nói chàng không phải là đồ sói háo sắc, thì thật có lỗi với những chuyện chàng làm hôm nay!”... Ngay lúc thiết yến chiều dài bách quan mà người này còn tâm tư nghĩ đến chuyện đó, thật đúng là không biết xấu hổ. Tô Nghiêu đưa tay đẩy người kia một cái rồi không để ý đến hắn nữa.

Nàng đỏ mặt cúi đầu dùng bữa.

Triều thần cố lắng tai nhưng cũng không nghe được hai người ngồi trên kia đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy một màn vô cùng thân mật thì thâm to nhỏ. Hoàng hậu Nương nương e lệ đỏ mặt đẩy Hoàng đế Bệ hạ một cái, thoát nhìn là thẹn quá hóa giận. Hai người này ân ái nhau hoàn toàn không giống kiểu phu thê kính nể tôn trọng nhau, khách khách khí khí, ngược lại giống như những cặp phu thê thường dân, vô cùng thân thiết tự nhiên. Các lão thần nhớ tới thế tử trong nhà, bọn họ đã đồng hội đồng thuyền cả đời đến giờ trở thành bạn già, nhớ tới chính mình cũng từng trải qua tuổi thanh xuân như vậy, đúng là thốn thức không thôi, chỉ than thở thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng không buông tha bất cứ ai.

Đều nói bình gia trị quốc, trong nhà không ổn định thì làm sao thiên hạ thái bình. Lúc này Đế Hậu ân ái như thế, cũng làm cho trong lòng bọn họ càng thêm tin tưởng vào tương lai của Đại Nhạn. Thái Bình Hoàng đế trong lòng chỉ yêu một mình Hoàng hậu chốn hậu cung, chắc chắn không phải là một hôn quân.

Dưới một người trên vạn người, Tô Trương chứng kiến cảnh này ngược lại không có loại cảm thán giống chúng quần thần. Chẳng qua là trước đây trông thấy hai người miễn cưỡng làm một đôi Đế Hậu nay lại có thể phu thê hòa hợp tình thâm ý trọng, trong lòng có một chút cảm khái mà thôi. Nhớ ngày đó Tô Dao dùng cái chết để uy hiếp, lúc uống xong Say Hồng Trần cũng không thể đoán trước sẽ có một ngày chính mình cùng Diệp Lâm trở nên như vậy.

Yến tiệc tiến hành được một nửa, đang lúc ăn uống linh đình thì từ ngoài điện đi vào một đội mỹ nhân thướt tha váy đỏ tơ lụa thuần khiết. Đúng là ca vũ cung đình, đầy bầu không khí vốn chỉ hơi thoải mái lên đến đỉnh điểm.

Tô Nghiêu cũng buông lỏng hoàn toàn, tự lo ăn chút thức ăn tinh xảo phía trước, không để ý tới Diệp Lâm đang ở bên cạnh cười dịu dàng.

Bỗng nhiên tiếng nhạc trong khoảnh khắc trở nên sát phạt, Tô Nghiêu phát giác có gì đó không đúng, ngược mắt lên liền thấy một người áo đỏ lao ra từ bên trong đội mỹ nhân đang xiêu vẹo ca múa. Một thanh trường kiếm sắc nhọn đâm thẳng về hướng người ngồi ở bàn trà phía trên.

Tô Nghiêu tưởng rằng thích khách kia là nhắm vào Diệp Lâm, theo bản năng đẩy Diệp Lâm ở bên cạnh ra, lại kinh hãi thấy người kia hướng thẳng một đường về phía mình, không lệch một ly.

Kiểm khí mãnh liệt cùng tiếng gió rít cuộn cuộn phóng đến, Tô Nghiêu không kịp né tránh. Bỗng chớp một cái trước mặt hiện ra một bóng người màu đen vung tay chém xuống, dứt khoát chém rơi một tay thích khách váy đỏ kia xuống đất, rồi trở tay một cái liền gạt ra khăn che mặt.

Thanh trường kiếm rơi xuống sàn đá cẩm thạch trắng không tỳ vết, kêu “loảng xoảng” một tiếng. Người kia ngã xuống đất, nhưng đôi mắt đẹp vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Nghiêu không dời.

Bất thành linh Tô Nghiêu bị máu tươi bắn tung tóe khắp người, đưa tay xoa xoa vết máu trên mặt, cùng với Lưu nội thị hét hoảng cất giọng chói tai: “Hộ giá” rồi định thần nhìn lại. Kẻ đang nằm trên mặt đất nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng, mỹ nhân này không phải ai khác, chính là Minh Ngọc các chủ Bạch Phàn Tổ đã rất lâu không gặp.

Tô Nghiêu lấy làm kinh hãi, giương mắt nhìn Diệp Lâm, người đó đang nghiêng đầu nhìn về một phía xa, chỉ liếc mắt một cái rồi lập tức quay lại, lạnh lùng nói: “Kéo xuống.”

Lời còn chưa dứt lại nghe “bang” một tiếng ly rượu bị ném xuống đất. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy rất nhiều dũng sĩ mặc giáp áo xám vân mây tràn vào cửa Hi Quang điện. Bao vây toàn bộ Hi Quang điện đến con kiến cũng không lọt qua được.

Diệp Lâm cùng quần thần nhìn về hướng ly rượu vỡ vụn, rốt cuộc lại đứng là Phong Sách. Nhiếp chính vương lâu nay đã mang bệnh trong người, ngay cả lâm triều cũng không đến, đại diện cho Nhiếp chính vương phủ đến buổi cung yến hôm nay chính là Thế tử Nhiếp chính vương. Hiện tại hần bình thân vững chãi đứng ở một bên, bên môi nở ra một nụ cười nắm chắc phần thắng.

Áo xám vân mây, chính là dấu hiệu của Nhiếp chính vương phủ.

Hành động lần này của Phong Sách đúng là muốn tạo phản bức vua thoái vị mà!

Toàn bộ bên trong Hi Quang điện bỗng nhiên tràn ngập một bầu không khí cực kỳ căng thẳng. Bạch Phàn Tổ vẫn còn nằm trên mặt đất, A Cửu vẫn cầm kiếm che ở phía trước mặt Tô Nghiêu, bị bao vây chặt chẽ bởi huyết khí bên trong Hi Quang điện. Lúc này Phong Sách đột nhiên mở miệng, vẫn lạnh lùng như trước: “Hiện tại quy thuận theo Phong Sách ta, có thể bảo vệ gia thất bình an, chức quan như cũ.”

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua sắc mặt từng người, Phong Sách lại nở ra một nụ cười cực kỳ u ám, mỗi một chữ thốt ra đều tàn khốc như đến từ địa ngục: “Không quy thuận ra, giết không tha.”

Cũng là lúc này, từ ngoài cung vang đến một hồi tiếng vang ồn ào nhốn nháo, rất nhanh lan đến bên ngoài Hi Quang điện, rất nhiều binh lính xông vào trận thế ngoài Hi Quang điện. Trong chớp mắt ngự tiền về đến hộ giá chiến đấu cùng dũng sĩ áo xám vân mây, tình hình càng thêm hỗn loạn.

Quần thần không có ai đứng đầu, vừa có người sợ hãi rút rìe tâm tư dao động chưa quyết định bức tường mới, vừa có bậc trung thần lương sĩ quyết định thế chết vì Tổ quốc, nhất thời nào loạn thành một đoàn. Diệp Lâm đã đoán trước người này muốn làm phản, nhưng không ngờ rằng Phong Sách lại chọn lúc này. Ảnh vệ bên người đều ngay lập tức hiện thân chiến đấu cùng giáp sĩ vân mây. Diệp Lâm bản thân mình còn lo chưa xong, nhưng đã đảo mắt đi tìm Tô Nghiêu.

Người phía sau đang đưa tay nhét một khối tin vật vào tay A Cửu, rồi đẩy nàng ra khỏi người mình. Tô Nghiêu không biết rốt cuộc Phong Sách đã mai phục bao nhiêu giáp sĩ, ngoài cung lại có bao nhiêu người tiếp ứng. Vũ Lâm quân còn chưa đến, có lẽ tin tức đã bị Phong Sách phong tỏa nên hoàn toàn không biết trong cung đã loạn. A Cửu quen biết thủ lĩnh Vũ Lâm quân, lại võ nghệ cao siêu, nhờ cậy nàng đương nhiên thích hợp và an tâm hơn.

Hiện tại kỳ thật Tô Nghiêu vẫn không kịp hoàn hồn, sự việc xảy ra quá bất ngờ. Nàng cũng không nghĩ Bạch Phấn Tố có thể hận nàng đến vậy, thậm chí không ngại mà phản bội Diệp Lâm.

Diệp Lâm thấy nàng điều đi người duy nhất có thể tin cậy bên cạnh mình là A Cửu, liền nhất thời nóng vội. Đang định cất bước đi tới dạy dỗ lại thật tốt cái nữ nhân này ban nãy dám to gan đẩy hắn ra, bên kia Phong Sách lại hét “Sát” một tiếng rồi rút bội kiếm ra, tranh thoát hai, ba ảnh vệ ngăn cản, nhắm thẳng vào hướng Diệp Lâm mà đánh tới.

Diệp Lâm bất đắc dĩ, đành rút một thanh trường kiếm của thị vệ bên cạnh chiến đấu cùng hắn. Hai người đã từng cùng nhau lớn lên cho nên cực kỳ quen thuộc. Trong lúc nhất thời giằng co cùng một chỗ, Tô Nghiêu nhìn thấy nóng lòng, trông thấy ảnh vệ chen vào không lọt, liền gấp tới mức phát hỏa. Đột nhiên có một bàn tay vươn ra từ phía sau túm chặt lấy nàng rồi kéo đi.

Trong đầu đột nhiên nảy ra những hình ảnh quen thuộc, Tô Nghiêu ra sức vùng vẫy, cổ họng bị kẹp lại phát không ra tiếng, chỉ có thể để cánh tay kia tùy ý mà từ từ bắt nàng đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Lựa chọn

“Coi chừng cô ta, cô gái nhỏ này có vài phần lợi hại! Đừng để cô ta chạy trốn.” Nàng bị đánh thức bởi giọng nói mơ mơ hồ hồ truyền đến trong bóng tối. Thấy cổ họng khô khan, nhưng nàng cũng không dám ho khan, chỉ sợ làm kinh động đến người đang nói kia thì lại chuốc lấy khổ sở.

Bị giam giữ trong một kho hàng, xung quanh tối đen do chủ nhân của giọng nói kia tắt đèn. Nàng biết rõ mình bị trói ngược tay vào ghế, giống hệt như người bị bắt cóc trong các phim truyền hình. Chỉ khác là, trong phim truyền hình phụ nữ đều có người yêu không màng nguy hiểm đến cứu, còn nàng thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng hơi động đậy cổ tay bị trói phía sau, cảm thấy đau nhức lại tê tê. Dây thừng thô ráp thắt chặt đã làm sưng phù hai tay nàng, gây ra một vết máu thật sâu. Khẽ cử động sơ sơ đã đau buốt khó chịu, nàng nhìn không được liền nhẹ nhàng xoay người hít đầy một miệng khí, há miệng tạm ngừng trong chốc lát rồi lại im lặng ngo ngoáy.

Cách một tấm cửa gỗ cũ nát, giọng nói kia lại vang lên hung tợn: “Lúc sáng sớm thiếu chút là không để ý, tóm lại tiền đã tới tay, cô gái này lưu lại cũng vô dụng, chỉ bằng diệt khẩu cho khỏi phiền toái.”

Nàng nín thở tập trung suy nghĩ, lại nghe thấy một giọng nói phản đối: “Anh, việc này không thể được, ta hiện tại chỉ là cướp ngân hàng, nếu như bị bắt cùng lắm chỉ bị phạt mười năm. Nhưng nếu thật sự giết người, chính là án tử hình đó!”

“Miệng quạ đen mầy nói bậy cái gì đó? Bất cái gì mà bắt? Đây chẳng phải là đang chạy trốn thuận lợi đó sao!” Người lúc đầu lên tiếng cắt ngang lời người sau, lầu bầu một tiếng rồi bỗng nhiên vui vẻ, cũng không biết là hù dọa đối phương hay là tăng thêm can đảm cho mình, nói: “Trẫm muốn cưỡng bức, cướp bóc, bắt cóc con tin, bỏ trốn, nghe theo mầy thì còn có thể có trái ngọt mà ăn sao? Theo tao thấy mang theo một đứa con ghê thì chạy trốn cũng không được bao xa, mầy giải quyết dứt điểm đi!”

Toàn thân nàng cứng đờ, ngay lập tức nghe thấy tiếng người thứ ba phụ họa: “Đúng vậy, cứ dứt khoát mặc kệ cô ta bị trói ở đây đi, chỗ này lại xa xôi hẻo lánh như vậy, có lẽ bọn họ cũng tìm không ra, bị đói mười ngày tám ngày thì cũng chết.”

Trí nhớ ập đến cuộn cuộn như gió, rốt cuộc Tô Nghiêu cũng khôi phục thần trí, phát hiện ra không biết mình đã bị mang đi bao xa. Cảnh sắc xung quanh rất xa lạ, đúng là đã tiến vào trong một cánh rừng tối đen.

Người bắt cóc nàng thành thạo trói chặt tay nàng ngược ra phía sau, buông tay lui lại một bước, trầm giọng nói: “Đắc tội Hoàng hậu Nương nương rồi.”

Tô Nghiêu nhìn chăm chú, người kia đeo mặt nạ màu xám không nhìn thấy dung mạo, chỉ có thể nhận ra đó là người của Nhiếp chính vương phủ.

“Người còn biết Bồn cung là Hoàng hậu?” Tô Nghiêu cười lạnh một tiếng, hai tay bị trói tựa vào một tảng đá lớn, không buồn không vui cũng không hề hoảng hốt. Điểm này lại làm cho người áo xám có chút kinh ngạc, dù sao Tô Dao cũng là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, lại là thư hương thế gia, đối mặt với hiểm cảnh như vậy lại có thể gặp nguy không loạn.

Trong đêm thu, Tô Nghiêu dựa lưng vào tảng đá lạnh lẽo, cuối cùng nở ra một nụ cười đau khổ thê lương. Đêm càng khuya, gió thu càng lạnh, nàng cuối cùng cũng nhớ tới bản thân mình chết như thế nào. Kiếp trước kiếp này, hóa ra đều giống nhau.

Trên đời này luôn luôn tồn tại những sự trùng hợp lớn. Chẳng hạn hết lần này đến lần khác nàng để mất ví tiền, hết lần này đến lần khác đến ngân hàng báo mất giấy tờ và bỏ sung thủ tục, hết lần này đến lần khác gặp bọn cướp, rồi lại hết lần này đến lần khác bị chọn làm con tin. Vì sao nàng quên mất, vì sao nàng cố tình không nghĩ tới, chính là vì bản thân nàng chết quá oan uổng, không cam tâm chính mình bị cướp đi quyền sống như vậy. Có thể có những lúc sự trùng hợp đó lại là một khả năng duy nhất thì sẽ biến thành tất nhiên. Thậm chí Tô Nghiêu không biết rốt cuộc trước đây bản thân phải gặp tất cả những chuyện này chỉ vì là bước đệm để đi vào Đại Nhai, hay là vì vận mệnh bù đắp cho nàng, sau khi phân định nhân quả mới nhét nàng vào đây. Trí nhớ quay về giống như một bộ phim chiếu ra trong đầu nàng. Tô Nghiêu nhớ lại rõ ràng vào một ngày nào đó, lúc cửa kho hàng chậm rãi đóng lại, ánh mặt trời vẫn chiếu xuyên qua cửa lớn cả thước.

Ngày trước nghĩ tới cái gì mà nhân duyên tiền kiếp, hóa ra tất cả đều là đoán mò. Số mệnh nàng đã định như vậy, dù trốn được ngày mừng một cũng không trốn được ngày mười lăm.

“Chuyện Thế tử Nhiếp chính vương ép vua thoái vị khẩn cấp như vậy, ngươi không đi đoạt lấy công đầu, ngược lại bắt ta đến tận chỗ này là có dụng ý gì?” Trong lòng Tô Nghiêu không hề ôm một tia hy vọng nào, người đã chết một lần rồi thì còn sợ gì nữa?

Cứ tưởng rằng người áo xám kia sẽ không để ý đến nàng, không ngờ hắn lại trả lời, “Nương nương cho rằng giữa giang sơn và mỹ nhân, Bệ hạ sẽ chọn như thế nào?”

Phong Sách bất thành lời ép vua thoái vị, tuy là tập kích bất ngờ, đánh cho Diệp Lâm trở tay không kịp nhưng vẫn không hoàn toàn chắc chắn. Hắn hiểu rõ Diệp Lâm như thế, cho nên cũng biết địa vị của Tô Dao trong lòng Diệp Lâm. Ban nãy lần đầu tiên đưa ra hạ sách, bắt nàng đến một nơi không có người, một là làm cho Diệp Lâm phân tâm, hai là cho dù tạo phản thất bại cũng có điều kiện đem ra trao đổi cùng hắn, lưu lại cho mình một đường lui. Giang sơn hay mỹ nhân, hắn chọn cái nào cũng đều thua.

Tô Nghiêu đương nhiên cũng nghĩ đến điều này, mới hỏi hận chính mình quá ngu, chỉ một lòng nghĩ đến Diệp Lâm mà quên mất tự lo cho mình, ngu ngốc điều A Cửu đi. Đế vương lãnh khốc vô tình, kiên cường bạc bẽo, Diệp Lâm đều có đủ. Tô Nghiêu cho rằng Phong Sách cũng có sự bình tĩnh lý trí và kiềm chế, sở hữu đầy đủ tố chất mà bậc Đế vương phải có. Nhưng có một điểm giống nhau, vị Đế vương thành đồng vách sắt này có duy nhất một nhược điểm, chính là nàng.

Trăm tính ngàn tính, Tô Nghiêu lại không nghĩ rằng sẽ có một ngày nàng trở thành công cụ để người khác uy hiếp Diệp Lâm.

“Đương nhiên là lấy giang sơn làm trọng”. Trong lòng Tô Nghiêu tuy là bất ổn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước. Nàng không biết tình hình trong cung hiện nay như thế nào, Vũ Lâm quân có thành công nhận được tin tức hay không, Diệp Lâm có bị thương không. Nàng chỉ biết là ngay lúc này, nàng không thể khoanh tay chịu trôi mà ngồi chờ chết, giống như kiếp trước sẽ không ai đến cứu nàng, chỉ có thể tin tưởng vào chính bản thân mình. Nàng không thể làm tăng thêm phiền toái cho Diệp Lâm.

Người áo xám kia cũng cười, nói vô cùng rõ ràng: “Nương nương đánh giá địa vị của mình trong lòng Bệ hạ quá thấp rồi. Cho dù hôm nay Thế tử thua, nếu như lấy Nương nương ra đổi lấy giang sơn, chắc chắn Bệ hạ cũng đồng ý.”

Tô Nghiêu cười nhạt một cái, lắc đầu phủ nhận: “Chỉ sợ tính toán này của Phong Sách sai rồi, Hoàng hậu có thể lập người khác, nhưng giang sơn chỉ có một. Mỹ nhân cho đến lúc tuổi xế chiều thì làm sao so sánh được với vạn dặm giang sơn thành đồng vách sắt? Nay Bôn cung có thể được sủng ái như thế, chẳng phải bởi vì thanh danh Tô thị ta sao, cho nên Bệ hạ vẫn còn luyến tiếc chưa vứt bỏ. Một kẻ Đế vương thiếu chút nữa thì từ chính trường mẫu của mình, nay còn giam giữ Thái hậu cùng huynh đệ, ngươi còn cho rằng hắn sẽ thực sự lưu tâm đến một nữ nhân như vậy sao?”

Dụng ý của nàng hoàn toàn rõ ràng, nay bản thân còn bị trói chặt ở đây, thân thể còn yếu đuối vô lực, nếu cứng rắn chỉ sợ là không tác dụng gì, chỉ có thể công phá về mặt tâm lý, cố gắng thuyết phục người áo xám này. Địa vị của mình trong lòng Diệp Lâm thế nào cũng không hề quan trọng, chỉ hy vọng hắn có thể quan tâm hơn đến bản thân mình.

Trông thấy người áo xám kinh ngạc mà không nói gì, trong lòng Tô Nghiêu biết người đó đã hơi dao động nên thầm vui vẻ, không ngừng cố gắng nói: “Ngươi bị phái tới canh chừng ta, thoạt nhìn là lập công lớn nhưng thực ra lại là tổn thất nặng. Nếu Phong Sách tạo phản thất bại, ngươi lại bắt đi Hoàng hậu Nương nương đương triều, với cá tính có thù tất báo của Bệ hạ thì chỉ sợ ngũ mã phân thân, nghiền xương nhà ngươi thành tro cũng không đủ hả giận. Nếu là Phong Sách khởi sự thành công, Đại Nhai thay vua đổi chúa, lấy quan hệ của Bôn cung cùng Phong Sách thì ngươi cho rằng Hoàng hậu mới sẽ là ai? Đến lúc đó chỉ cần một câu oán trách của Bôn cung, ngươi lập tức sẽ mất đầu.”

“Nương nương nói đùa rồi, Thế tử đã lâu đã hết hy vọng với nương nương thì sao có thể...”

Không đợi người áo xám nói xong, Tô Nghiêu đã cất tiếng cười giòn tan, cất ngang lời nói của hắn: “Ngươi cũng đã biết vài hôm trước Bôn cung về thăm nhà, Phong Sách còn mạo hiểm ban đêm treo vào tường phủ gặp ta. Thanh đoản kiếm mà hôm nay hắn đeo ở bên hông kia chính là của Bôn cung tặng cho hắn đêm đó. Nếu không phải như vậy, thì ngươi cho rằng vì sao Phong Sách cố tình để cho ngươi mang ta đến tận đây? Chẳng qua là sợ Bôn cung bị thương trong lúc hỗn loạn thôi.”

Người áo xám nghĩ lại, trong lời nói hão huyền của Tô Nghiêu xem ra có căn cứ. Đúng là bên hông Thế tử Nhiếp chính vương đột nhiên nhiều ra thêm một thanh đoản kiếm, mấy ngày nay lúc nào cũng lấy ra ngắm nghía, trông như là thanh đoản kiếm kia rất đáng giá, được tạo ra một cách tinh xảo, nhưng ánh mắt hắn lại cực kỳ lạnh lẽo. Ban đầu bọn họ đoán là Thế tử cứ kiên định quyết tâm như thế mà nổi dậy tạo phản là vì Bệ hạ đã đoạt đi người trong lòng của hắn. Bằng không thì vì sao Nhiếp chính vương lúc nào cũng khuyến khích hắn phải bỏ bỏ giữ mình, nhưng người này lại rục rịch ngóc đầu dậy không chịu buông xuôi. Như vậy xem ra tất cả đều đã được giải thích thông suốt.

Hóa ra là những gì vốn thuộc về mình đều phải đoạt về à!

Đương nhiên Tô Nghiêu biết kể từ sau đêm đó, Phong Sách sẽ không có mấy may hy vọng về nàng. Nói thế này giống như xuyên tạc ý nghĩa, nhưng ngược lại thật sự làm cho người áo xám dao động. Trong lòng nàng mừng thầm, không khỏi cảm thán, rốt cuộc vẫn là nô tài, tranh thủ lúc hấn vẫn chưa đưa ra chủ ý, nàng lại dẫn dắt hấn từng bước: “Nếu đã nghe hiểu, Bồn cung cũng không vòng vo, hôm nay nếu người muốn xoay chuyển tình thế, con đường duy nhất là hầu hạ Bồn cung thật tốt, sau này bất kể bên nào giành chiến thắng cũng có thể lưu lại một cái mạng chó.”

Người áo xám im lặng thật lâu, đến lúc suy nghĩ nửa Tô Nghiêu thất vọng về lời nói của mình thì hấn mở miệng nói: “Nếu Nương nương đã phải giải thích cặn kẽ như thế, nô tài xin cả gan hỏi thêm một câu, như thế nào mới là hầu hạ Nương nương thật tốt?”

Cẩn câu! Tô Nghiêu mỉm cười, dựa vào tảng đá mà đứng dậy, nói: “Trước tiên tháo dây trói cho Bồn cung. Từ lúc sinh ra đến bây giờ Bồn cung chưa từng bị đối xử như vậy.”

Đám trói Tô Dao thì lá gan cũng thật lớn.

Thấy người áo xám vẫn do dự, Tô Nghiêu giả vờ không cần, cười nhẹ một tiếng: “Thế nào, sợ Bồn cung chạy trốn phải không. Bồn cung là nữ nhân tay trói gà không chặt còn có thể gây ra bao nhiêu sóng gió, có thể chạy trốn được bao xa?”

Có thể là vì tấn công liên tiếp nên cuối cùng người áo xám cũng buông lỏng cảnh giác, cũng có thể là tại đầu óc hấn hồ đồ, nhưng tóm lại, hấn đã thực sự tiến đến đây cởi trói cho Tô Nghiêu. Hấn vòng ra đằng sau Tô Nghiêu, đang cúi đầu định cởi dây cho nàng, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Tô Nghiêu căn đúng thời cơ, giãy khỏi dây thừng rồi dùng sức nâng khuỷu tay đánh thẳng cùi trỏ vào cằm hấn, khiến hấn hoa mắt chóng mặt, “ai ư” một tiếng rồi ngã về phía sau.

Ngay lập tức Tô Nghiêu đứng dậy chạy trốn. Quả nhiên đúng như nàng dự đoán, người được phải đi bắt cóc nàng phải có khinh công hạng nhất, nhưng võ nghệ lại không được như vậy, xảo quyết một chút vẫn có thể thoát khỏi tay hấn.

Bên này Tô Nghiêu nghĩ như vậy, bên kia lại thật sự ứng nghiệm. Tuy là người này võ nghệ không tốt, bị Tô Nghiêu đánh một cái liền văng đầu hoa mắt, nhưng thân thủ vẫn mạnh mẽ, Tô Nghiêu chạy trong rừng cây tối đen như mực chưa được bao xa, hấn đã rất nhanh đuổi theo.

Tô Nghiêu chỉ một mực gắng sức chạy thật nhanh, không hề ngoảnh lại, chỉ nghe thấy tiếng xé gió phía sau càng ngày càng gần. Một bên tay áo lập tức bị người kia bắt được, mắt thấy sẽ lại một lần nữa rơi vào miệng cộp thì trông thấy từ trong bóng tối có một bóng người lao ra. Áo xanh trường bào trắng, trên tay cầm bảo kiếm sắc bén đứng chắn giữa hai người.

Tô Nghiêu nghe thấy tiếng gió động phía sau, vừa nghiêng đầu nhìn đã chạm phải một đôi mắt quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không có thuốc giải

Còn chưa kịp nói chuyện, người đó đã đẩy nàng ra sau lưng, cầm kiếm chiến đấu với người áo xám.

Trong lúc giao đấu khốc liệt, Tô Nghiêu trốn sau một thân cây đại thụ vững chắc, chỉ thò ra nửa đầu nhìn hai người kia đánh nhau. Có nằm mơ nàng cũng không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp Từ Thận Ngôn tại đây. Lúc này lẽ ra hấn nên ở Hi Quang điện hộ giá cho Từ đại nhân, chẳng lẽ là Diệp Lâm phái tới?

Người áo xám rõ ràng không phải đối thủ của Từ Thận Ngôn, chỉ qua trăm chiêu đã lực bất tòng tâm. Tinh thần mới hơi buông lỏng liền bị Từ Thận Ngôn trực tiếp đâm một kiếm. Kiếm vừa rút ra đem theo một đám máu tươi, Tô Nghiêu cũng không nhúc nhích, nhìn hai người không chớp mắt.

Trước đây nàng sợ những thứ này, sợ phải chết, nhưng hiện nay nàng đã không còn là đứa trẻ Tô Nghiêu duyên dáng quyến rũ vô âu vô lo nữa. Nàng là Hoàng hậu Đại Nhạn, nàng cũng đã từng bước đi trên con đường thấm đẫm máu tươi trong cuộc chiến ở Trường Ninh cung, nàng cũng từng chết một lần, à có thể coi là hai lần, trên đời này còn cái gì có thể khiến nàng sợ hãi đây?

Sắc mặt nàng không biểu cảm, trơ mắt nhìn Từ Thận Ngôn dứt khoát giải quyết người áo xám. Mới vừa rồi hấn còn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện cùng nàng, nay lại chứng kiến sinh mệnh hấn trôi qua trong chớp lát, thế nhưng trong lòng Tô Nghiêu thật sự không hề gợn sóng. Trông thấy Từ Thận Ngôn quét mắt tìm kiếm nàng, nàng liền lách mình đi ra hành một đại lễ: “Đa tạ Từ đại nhân cứu giúp.”

Đến giờ mặt mày Từ Thận Ngôn mới hơi buông lỏng, cũng kinh ngạc giây lát, còn chưa để Tô Nghiêu cúi người xuống đã lập tức nâng nàng dậy, bình thân nói: “Bảo vệ cho an nguy của Nương nương là bổn phận của thần, Nương nương cần gì phải đa tạ.”

Tô Nghiêu lắc lắc đầu, bổn phận ư? Lần trước căn bản là hấn có thể mặc kệ mà ngồi xem, nhưng chỉ vì một mảnh giấy cầu cứu của nàng, hấn lại nửa đêm đưa nàng xông vào Hoàng cung, rồi từ tầng tầng lớp lớp binh lính bao vây bốn phía mở ra một đường máu. Lần này hấn lại giải cứu nàng từ tay Nhiếp chính vương phủ, phá hỏng hoàn toàn kế hoạch lợi dụng nàng để uy hiếp Diệp Lâm. Như vậy còn không đáng để hành một đại lễ tạ ơn ư?

“Tù đại nhân làm sao biết ta ở đây?”

Từ Thận Ngôn nói giản lược vắn tắt, vừa tìm đường ra từ trong khu rừng tối đen như mực, vừa nói: “Ban nãy thấy Nương nương gặp nạn, liền một mạch đuổi theo đến đây, chỉ vì người kia khinh công quá cao, sắc trời lại tối nên nhất thời lạc mất dấu vết, mới làm cho Nương nương bị hoảng sợ.”

Tô Nghiêu đi theo phía sau Từ Thận Ngôn, nghe nói như thế liền sùng sốt, một mạch đuổi theo đến đây... Phong Sách đột nhiên bức vua thoái vị, ngay cả Diệp Lâm cũng không hề chuẩn bị kịp, hấn lại...

“Người đã sớm biết...” Nói được một nửa, Tô Nghiêu liền phủ định chính suy đoán của mình. Nếu Từ Thận Ngôn đã sớm biết, cục diện hôm nay sẽ không trở nên như vậy. Nếu hấn không biết thì chỉ có một khả năng – ngay từ lúc cung yến bắt đầu, hấn đã luôn luôn chú ý đến nàng. Tại sao?

Tô Nghiêu hơi nghi hoặc, nhưng không biết phải mở miệng hỏi như thế nào, đành đi theo sau Từ Thận Ngôn nhưng trong lòng vẫn còn thấp thóm lo lắng. Không biết Hi Quang diện hiện giờ thế nào, cũng không biết dọc đường này có đột nhiên nhảy ra một tên Trình Giảo Kim đến phá bình hay không. Im lặng một lát thì người đi trước mở miệng nói: “Thật ra Thận Ngôn có một câu phải nhắc nhở Nương nương.”

Tô Nghiêu chau mày chăm chú lắng nghe. Từ Thận Ngôn rất ít khi chủ động lên tiếng, ngoại trừ lần đó ở Đông cung mời nàng đến phủ Trưởng công chúa Hoài Dương làm khách.

“Thận Ngôn muốn nhắc nhở nương nương, dù sao giấy cũng không gói được lửa, Nương nương không thể cứ liên tục giấu giếm Bệ hạ, tốt nhất là hãy cân nhắc tìm thời cơ thích hợp bàn bạc cùng Bệ hạ.” Từ Thận Ngôn dẫn đo trong chốc lát, chung quy lại vẫn không nói ra chuyện Diệp Lâm đã tìm hấn để tra hỏi. Quân tử đã hứa thì sẽ giữ mồm giữ miệng, đứng ra hấn không nên nhiều lời, nhưng hai người kia làm cho hấn quá khó chịu. Rõ ràng là vì muốn tốt cho đối phương, ai cũng cố tình không chịu nói ra, nhất định phải một mình gánh vác.

Tô Nghiêu thờ dài một hơi, thương lượng cùng Diệp Lâm ư? Nói thì dễ dàng. Nếu như độc củanàng không có thuốc giải, nếu thân thể vì Say Hồng Trần mà càng ngày càng yếu đi cho đến lúc... Nàng không biết trong lòng người này có đại loạn hay không. Hiện nay thiên hạ còn chưa ổn định, làm sao có thể làm hấn phân tâm vì chuyện của nàng.

Tối nay thật ra người áo xám kia đã làm cho nàng tỉnh táo mà hiểu rõ rằng một đạo lý, Diệp Lâm đã quá xem trọng nàng. Xem trọng như vậy, rất không tốt. Đối với Diệp Lâm mà nói, nàng quá nguy hiểm, bất cứ kẻ nào cũng có thể dùng nàng để uy hiếp Diệp Lâm. Thậm chí Tô Nghiêu không thể xác định, nếu Phong Sách thật sự đem nàng đến uy hiếp Diệp Lâm, bắt hấn giao ra giang sơn này thì Diệp Lâm sẽ làm ra những chuyện gì. Nhưng nếu có một ngày nàng chết đi, hoặc là xuyên trở về hiện đại, để lại Diệp Lâm một mình thì phải làm sao?

Vẫn ở phía sau Từ Thận Ngôn, Tô Nghiêu bỗng nhiên dừng bước lại, gần từng tiếng hỏi: “Tù đại nhân, người nói thật cho ta biết rốt cuộc Say Hồng Trần có thể giải hay không?”

Người kia im lặng thật lâu sau đó mới chậm rãi lắc đầu.

Trái tim rơi vào hồ băng.

“Vậy ta sẽ ra sao?”

“Ngủ say càng lúc càng lâu, cho đến cuối cùng không tỉnh lại nữa.” Tất cả những triệu chứng có thể tìm ra được của những người trúng độc này đều giống nhau, càng ngày càng thích ngủ, cuối cùng là chìm đắm trong một giấc mộng đẹp, không bao giờ tỉnh lại nữa. Từ Thận Ngôn cảm thấy bản thân mình nói ra sự thật thế này có hơi tàn nhẫn, nhưng Tô Nghiêu là người thông minh, sớm muộn gì hấn cũng không giấu được nàng, không bằng nói ra càng sớm càng tốt, để nàng sớm lo liệu.

Tô Nghiêu cắn môi, vẫn bình tĩnh như trước lên tiếng: “Với tình huống thân thể ta bây giờ, ta còn lại bao nhiêu lâu?” Xin hãy cho nàng thời gian nhiều hơn một chút, càng nhiều càng tốt, đủ cho hấn quên đi nàng...

Từ Thận Ngôn nhìn nữ tử xinh đẹp mắt ngọc mày ngài trước mặt, đáy mắt ẩn nhẫn bi thương, lạnh lạnh nói: “Nhiều nhất một năm.”

Trong rừng yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe thấy âm thanh xào xạc của gió đêm lướt nhẹ qua lá cây cùng với tiếng côn trùng thỉnh thoảng vang lên.

Tô Nghiêu rũ mi xuống suy nghĩ một lát lại nói: “Nếu như lúc này ta mang thai, thì đối với thai nhi có ảnh hưởng gì không?”

“Thận Ngôn không biết.” Hấn cũng ăn ngay nói thật, lịch sử từ trước đến nay chưa bao giờ có tiền lệ như vậy, nên hấn không suy đoán bậy bạ.

Tô Nghiêu gật đầu, cũng không hỏi nhiều, phút chốc trong lòng đã có quyết định.

Một đêm này còn chưa kết thúc, Tô Nghiêu và Từ Thận Ngôn còn chưa tới tường thành, thậm chí hai người mới chỉ đi ra khỏi cánh rừng rậm rạp tối đen, xa xa lại trông thấy một người đang thúc ngựa chạy đến.

Trong nháy mắt, Tô Nghiêu nghĩ người đang đến kia là Diệp Lâm, cũng như cung biến đêm hôm đó, hấn chạy suốt một đêm, vút đám người đi theo lại phía sau, chỉ vì để gặp nàng sớm một chút. Nhưng Tô Nghiêu biết chắc chắn điều đó là không có khả năng. Người đó à, cho dù là chiến thắng cũng không thể bỏ mặc toàn bộ Trường Ninh mà đơn thương độc mã đến đón nàng. Hoàng thành cần hấn trấn giữ, Trường Ninh cần hấn bình định, thiên hạ cần hấn kinh sợ. Nam nhân của nàng, là một Hoàng đế đó...

Người trước mặt đã đến gần, xoay người xuống ngựa, một bộ trường bào màu đỏ tươi tung bay trong gió đêm, nhìn thấy Từ Thận Ngôn đứng chắn trước người Tô Nghiêu liền sững sốt, không nhìn được lên tiếng hỏi: “Sao lại là ngươi?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tô Nghiêu từ phía sau Từ Thận Ngôn bước ra, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp anh khí bức người. Mái tóc dài đen nhánh được buộc gọn gàng trên đầu bằng dải lụa đen đơn giản, vẫn cách cài trang như cũ trở thành một đấng nam nhi tràn đầy khí phách. Dung mạo khiến người không thể dời mắt, so với nữ tử bình thường còn có phần hơn. Người đó chính là Thu Ngự, nữ tước đời tiếp theo của Công phủ Trường An.

“Tối nay may mà có Từ đại nhân, Bản cung mới có thể thoát hiểm thuận lợi, trở về còn phải thật lòng cảm tạ Từ đại nhân lần nữa.” Tô Nghiêu vội vàng giải thích, rồi nhìn Thu Ngự đơn thương độc mã hỏi: “Tình hình trong cung thế nào rồi?”

“Vũ Lâm quân do Nương nương điều đến đã phát huy tác dụng lớn, chớp mắt đã chuyển bại thành thắng, trối được nghịch tặc áp giải vào thiên lao. Nhưng bên Hoa Châu lại xảy ra sự cố, xem ra là ngay từ đầu Thái hậu đã thông đồng với Phong tộc, không biết dùng biện pháp gì mà điều Hoa Châu quân đến vây quanh Trường Ninh. Hiện nay trong ngoài Trường Ninh hai quân đội đối chọi tình hình rất nghiêm trọng, Bệ hạ lo lắng cho an nguy của Nương nương nên mới sai A Ngự dọc đường tìm kiếm Nương nương. Lúc A Ngự còn tìm kiếm bên trong thành thì cổng thành đã đóng lại tử thủ, nên cố gắng trà trộn lên được ra ngoài. Thấy Nương nương không sao, Bệ hạ cũng có thể yên tâm.”

Thu Ngự nói xong một hơi, dường như nhớ ra điều gì, liền móc ra một cái gì đó giống như pháo hiệu từ trong túi tiền trên yên ngựa, hướng lên trời bắn ra tín hiệu. Tô Nghiêu hoảng sợ, thế này chẳng phải là tiết lộ vị trí của các nàng cho mọi người biết sao? Còn chưa kịp chất vấn thì người đã bị Thu Ngự đẩy lên ngựa, rồi bản thân cũng trèo lên ngồi phía sau, nói: “Hiện nay Bệ hạ đã biết an nguy của Nương nương, xin Nương nương hãy tức tốc quay về kinh cùng A Ngự, có vậy mới khiến cho Bệ hạ yên tâm.”

Nói xong, lại cúi đầu nhìn về phía Từ Thận Ngôn đang đứng rồi nói: “Sức ngựa có hạn, đành cảm phiền Từ đại nhân đi một mình.”

Thấy Từ Thận Ngôn không bận tâm mà gật đầu, Thu Ngự gật đầu đáp trả rồi lập tức thúc ngựa rời đi. Tô Nghiêu bị ôm chặt trên ngựa, trong lòng là trăm mối tơ vò, chỉ mong, chỉ mong sao Diệp Lâm có thể thuận lợi vượt qua tai họa này, thì nàng có chết cũng không luyến tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chí tình

Thu Ngự làm thanh mai trúc mã với Diệp Lâm nhiều năm như vậy cũng không phải làm cho có, nàng biết hết tất cả những mật đạo trong Hoàng cung. Dẫn Tô Nghiêu rẽ hết đường này đến lối nọ, tới một làng nhỏ mọc đầy cỏ tranh ở ngoại ô phía bắc kinh thành liền dừng lại, vòng đến phía sau làng, vén lên một lớp cỏ tranh che đầy cửa hầm, một lối đi bí mật thông với mật đạo ở phía sâu bên trong liền hiện ra trước mặt Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu thò đầu xuống nhìn thoáng qua, cảm thấy khó hiểu. Nếu ngay cả Thu Ngự cũng biết mật đạo, thì sao Phong Thái hậu lại không biết? Mật đạo này lại chật hẹp, nếu như có người bao vây trước sau, chỉ sợ là có mọc cánh cũng không thoát khỏi, chẳng khác nào dẽ vào miệng cọp.

Tô Nghiêu có những băn khoăn như vậy, thấy Thu Ngự là người thẳng thắn nên trực tiếp hỏi. Quả nhiên Thu Ngự không hề tức giận mà nói ngắn gọn nhưng hàm ý sâu xa: “Đây là do Tiên đế lưu lại cho Bệ hạ một đường thoát thân, ngoài Bệ hạ ra thì không ai biết, Nương nương cứ việc yên tâm đi thẳng theo đường hầm này tới phía trước, gặp lối rẽ thứ nhất thì bỏ qua, tới lối rẽ hai rẽ phải, nếu gặp bậc thang thì cứ đi lên. Phía trên chính là Thủy Yên cung, Bệ hạ đang chờ Nương nương ở đó.”

Tô Nghiêu ghi nhớ từng lời từng chữ, nghe đến đây liền nhíu mày hỏi: “Ngươi nói là chỗ nào?”

“Thủy Yên cung.” Dường như Thu Ngự hiểu được Tô Nghiêu đang nghi hoặc cái gì, bèn nói: “Bởi vì bỏ hoang lâu ngày nên Tiên đế mới chọn nơi này làm cửa ra.”

Tô Nghiêu gật đầu, ngày trước Thủy Yên cung là lãnh cung của các phi tần, nhưng vì các phi tần phạm sai trái của Tiên đế đều đã chuyển về vườn thượng uyển của Tư Quá cung rồi, Diệp Lâm lại không có phi tần nào khác, nên Thủy Yên cung bị bỏ trống, mà hiện tại tình hình trong cung đang phức tạp, nơi như thế này mới là một chỗ tốt.

“Thế còn ngươi định đi đâu ư?” Tô Nghiêu thấy trong lời nói của Thu Ngự hoàn toàn không có ý nàng sẽ đi theo mình, nên hơi nghi hoặc hỏi. Thu Ngự lại không hề che giấu, vừa cầm ngọn đèn dẫn đường đi xuống trước, vừa thẳng thắn nói: “Lát nữa A Ngự sẽ rẽ ở lối rẽ thứ nhất, phía trên là Càn Chính điện, đi lấy vài thứ cho Bệ hạ.”

Hai người vừa nói vừa tiến vào đường hầm tối đen, rất nhanh đã đến lối rẽ thứ nhất. Thu Ngự giao ngọn đèn cho Tô Nghiêu, nói: “Nếu nghe thấy có động tĩnh thì hãy thổi tắt đèn, vách tường mật đạo này cứ cách một đoạn lại có một khoảng trống bên trong, Nương nương cứ đẩy ra rồi trốn vào đó.”

Ban đầu Thu Ngự không hề khẩn trương, nhưng đến lúc nói ra câu này lại có vẻ căng thẳng. Tô Nghiêu gật đầu rồi mỗi người đi một đường, một mình nàng tiếp tục đi vào phía trong đường hầm sâu thẳm.

Không biết phải đi bao lâu, cũng không nhìn thấy gì, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng dế kêu vang lên trong góc. Tô Nghiêu cầm đèn, vừa căng thẳng vừa

cẩn thận chú ý nghe ngóng động tĩnh phía sau. Đi qua đoạn đường hầm dài dằng dặc, Tô Nghiêu rẽ ở lối rẽ thứ hai theo lời Thu Ngự, quả nhiên chỉ đi được chốc lát đã nhìn thấy bậc thang. Nàng bước lên từng bước một, nửa khắc đồng hồ sau đi đến bậc thang cuối, một nắp hầm hình vuông hiện ra trước mặt Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu đôi ngón đèn sang tay kia rồi đưa tay gõ gõ lên nắp hầm. Nắp hầm phát ra âm thanh trầm lắng nhưng cả nửa ngày cũng không có phản ứng gì, bởi vì nắp hầm quá dày, hiệu quả cách âm quá tốt. Tô Nghiêu lại gõ thêm vài cái nhưng đều không có phản ứng, lần này đưa tay nhấc ngọn đèn đến phía trước mặt, tìm kiếm chỗ khởi động cơ quan dọc theo vách tường.

Đúng là không phụ lòng người, chỉ sờ soạng trong chốc lát, quả nhiên Tô Nghiêu tìm thấy một khối gì đó nhô ra. Nàng lấy tay vạy, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng lạch cạch lèo xèo, nắp hầm đang chậm rãi mở ra.

Vừa định thổi tắt đèn trên tay, Tô Nghiêu lại phát hiện ánh sáng phía bên ngoài vẫn hoàn toàn mờ mịt như cũ. Tô Nghiêu đi đến cửa rồi thò đầu ra, nhận thấy chính mình vẫn còn ở bên trong một phòng tối.

Ra khỏi mật đạo, trong phòng tối nàng tìm được nút ấn đẩy nắp hầm lại. Lúc này Tô Nghiêu mới cầm đèn soi xung quanh, tìm lối ra từ phòng tối. Nhưng lần này nàng lại không thể dựa vào may mắn mà tìm như trước, đành nín thở tập trung tư tưởng, liền nghe thấy loáng thoáng có tiếng nói chuyện vang đến.

Tô Nghiêu đi theo hướng phát ra âm thanh, ghé tai vào vách đá lắng nghe, thấy hơi quen tai nhưng vẫn không nhớ ra được là ai, nghe thấy giọng nói: “Thần chưa từng thấy Bệ hạ thất lễ như thế. Nếu như Nương nương...”

“Vừa rồi không phải đã nhận được tín hiệu của Thu Ngự rằng đã tìm được A Nghiêu sao?” Giọng nói lạnh nhạt nghe không ra được cảm xúc gì, chính là giọng nói thân thiết kia, cả ngày lẫn đêm đều vang lên bên tai nàng, là giọng nói ẩn chứa sự dịu dàng quan tâm giữa phu thê mà người khác khó có thể tưởng tượng được. Nhưng lúc này đây, giọng nói đó lại hoàn toàn lạnh lùng vô tình.

Người lúc đầu chỉ yên lặng trong chốc lát rồi nói: “Thần...bạo gan kiến nghị, Bệ hạ có cảm thấy hay không, dường như Bệ hạ đã quá coi trọng Nương nương?”

Hắn chưa bao giờ thấy người này mất khống chế như tối nay. Diệp Lâm và Phong Sách cùng nhau học tập võ nghệ, vốn là ngang tài ngang sức. Thời trẻ nông nổi đã vô số lần tỷ thí, đều là thắng thua nửa nọ nửa kia, sần sần như nhau khó phân biệt. Nhưng tối nay lại hoàn toàn mất lý trí, từng chiêu kiếm xuất ra đều vô cùng tàn nhẫn mãnh liệt, hận không thể chém Phong Sách thành trăm mảnh. Lúc Phong Sách bị bắt thì đã thảm hại đến cực điểm, nếu không phải vì Vũ Lâm quân chạy đến khống chế cục diện, thì không biết hắn sẽ còn biến thành bộ dạng gì nữa.

Nếu nói nguyên nhân, bất cứ ai nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ bỗng nhiên mất lý trí đều biết là do Hoàng hậu Nương nương bị người khác bắt cóc đi. Mới vừa rồi còn định trị tội toàn bộ đám hộ vệ bên trong Hi Quang điện, làm hắn phải cân trái cân phải mới cân lại được Diệp Lâm. Hiện nay Thái hậu đang vây thành, lòng quân chưa định, hắn lại muốn trị tội những ảnh vệ cùng hộ vệ có công hộ giá, nguyên nhân chỉ vì không bảo vệ tốt cho Hoàng hậu Nương nương. Có thể nói hành động này của Diệp Lâm đã hoàn toàn mất lý trí.

“Quá xem trọng ư?” Người kia lại ra vẻ không thèm đếm xỉa tới, khép mi khẽ cười một tiếng, vuốt ve quạt giấy chuôi ngọc trên tay, dần giọng nói: “Ý Hạnh, mạng của nàng so với Trẫm còn quan trọng hơn, không xem trọng sao được?”

Nghe đến câu này, Tô Nghiêu mới nhớ ra, hóa ra người này chính là con trai của Thôi Thái phó, Thôi Thuật, Thôi Ý Hạnh, trước kia là chiêm sự của Đông cung Thái tử, hiện nay đã giữ chức vị quan trọng. Người kia lại dùng giọng nói bình tĩnh nhất thiên hạ nói rằng mạng của nàng so với Trẫm còn quan trọng hơn, không xem trọng sao được?

Một tay che miệng, Tô Nghiêu để mặc cho nước mắt cứ lặng lẽ trào ra. Đây là Diệp Lâm, nam nhân gốc của nàng.

Tiếp theo Thôi Thuật còn nói gì đó, nhưng Tô Nghiêu không thể nghe thấy được nữa, chỉ cảm thấy khí lực của toàn thân bị rút sạch, nàng dựa vào vách tường rồi chậm rãi ngồi xuống.

Diệp Lâm ngược mắt, nhận ra ánh mắt không dám tin của Thôi Thuật liền hơi nhếch miệng nói: “Ý Hạnh người đối xử với Bạch Phàn Tố, chẳng phải cũng thế sao?”

Công tử áo trắng hơn tuyết bỗng nhiên ngẩn người, đến lúc phản ứng kịp chỉ cúi đầu xuống nén giọng nói: “Phàn Tố cũng chỉ là nhất thời hồ đồ nên ban nãy mới phạm phải tội lớn như thế...Mong Bệ hạ...”

“Tha thứ cho nàng ta?” Diệp Lâm cười cười, nhưng giọng cười lại lạnh thấu xương, ánh mắt từ trên mặt hắn dời đi, nhìn thẳng vào cán quạt rồi nói: “Ngày trước đã thông đồng với Phong Sách gây chia rẽ quan hệ của Trẫm và A Nghiêu, giờ đây lại ám sát A Nghiêu, người cảm thấy Trẫm còn có thể tha cho nàng ta?”

Thôi Thuật nhắm mắt.

Bạch Phàn Tố với kỹ thuật múa đệ nhất thiên hạ đã bị mất đi một cánh tay, đã không còn có hy vọng được Diệp Lâm ưu ái, đã bị tống vào ngục. Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, đối với Diệp Lâm mà nói, tất cả những kẻ làm tổn hại đến Tô Nghiêu, hắn đều không hề do dự mà trừ bỏ.

Thôi Thuật đương nhiên hiểu rõ ràng. Năm ngoái ở yến tiệc hoa mai Diệp Lâm đã chủ động khấn cầu Tiên đế ban hôn, hắn đã lường trước được rằng người này đối với Diệp Lâm mà nói, chính là nhược điểm trí mạng.

“Vậy Bệ hạ định xử lý Phàn Tổ như thế nào?”

Người kia vẫn đứng yên lặng ngắm nghía quạt giấy bạch ngọc rồi đưa tay đặt ở trên bàn trà, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nàng ta phải chết.”

Đầu óc dần dần mơ màng, tứ chi cũng dần dần không nghe theo sự sai khiến của bản thân, trong lòng Tô Nghiêu vang lên tiếng cảnh báo mãnh liệt rằng Say Hồng Trần đang phát tác. Bản thân lại đang bị nhốt trong phòng tối bí mật này, nàng ra sức đánh lên bức tường để tạo tiếng động thể nhưng không mấy hiệu quả, hoàn toàn không có ai để ý tới. Hô hấp Tô Nghiêu bắt đầu trở nên khó khăn, tay cầm đèn cũng run rẩy, trong mơ màng nhìn thấy phía góc phòng có một sợi dây thừng treo giữa không trung, nàng liền không cân suy nghĩ mà giật lấy. Cuối cùng chính mình cũng không duy trì được, ngất đi cùng tiếng chuông đình đình đang giòn tan vang lên trong phòng tối.

Lúc tỉnh lại thì bản thân đã nằm trên giường mềm mại ấm áp. Người kia ngồi trên mép giường chật hẹp dựa vào một bên giường phụ, thoạt nhìn là chỉ vừa mới ngủ. Bên môi hắn đã mọc lên một tầng râu xanh mượt, tóc mai lộn xộn, áo bào cũng nhiều nếp nhăn. Mở to mắt nhìn người đó trong chốc lát, Tô Nghiêu không đành lòng, nâng tay đặt lên gò má tiều tụy của người đó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nàng không biết mình đã ngủ được bao lâu, nhưng nhìn qua dáng vẻ của Diệp Lâm, chỉ sợ là không ngủ không nghỉ đã lâu rồi. Hiện tại trong phòng có thể yên tĩnh như thế này, có lẽ việc Thái hậu làm loạn đã bị dẹp yên. Nàng thật là vô dụng, bận rộn thế này cũng không giúp được gì, lại lúc nào cũng đem phiền phức đến cho hắn.

Tô Nghiêu nghĩ như vậy liền khờ thờ dài, không ngờ rằng tiếng động nhỏ như vậy cũng làm người kia bừng tỉnh. Đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào nàng, vẻ lo lắng sợ hãi trong đáy mắt liền ngay lập tức biến thành vui mừng. Trong khoảnh khắc xoay người ngồi dậy, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nàng đang làm loạn trên mặt hắn kia lại, cất giọng khàn khàn: “A Nghiêu, nàng tỉnh rồi!”

Người này... rốt cuộc là đã có bao nhiêu lo lắng...

Tô Nghiêu chậm chậm gạt đầu, cảm thấy khí lực toàn thân đều như bị rút sạch, không còn một chút sức lực nào. Ho khan vài tiếng mới phát ra được âm thanh cao vút giống như tiếng xé lụa: “Ta... hơi đói.”

Diệp Lâm thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng phân phó cung nữ canh giữ ngoài điện mang chút thức ăn đến, xoay người qua bàn rót một chén trà xanh, rồi nở một nụ cười dịu dàng làm tan chảy lòng người, đỡ nàng uống xong nói: “Ngủ một ngày hai đêm, chẳng trách lại thấy đói.”

Một ngày hai đêm? Tô Nghiêu nghe vậy liền ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thế nhưng lại gặp rèm cửa màn che trùng điệp ở trước mặt. Nàng ngay lập tức nhận ra mình đang ở Phụng Ngộ điện, nhưng không biết sắc trời hiện tại là sáng hay tối, vì sao Diệp Lâm lại quăng đi cả đồng công vụ mà canh giữ ở bên rìa giường của nàng.

“Thái hậu...” Uống xong một ít nước làm trơn cổ họng quả nhiên tốt hơn nhiều, không còn khàn giọng như trước. Hiện tại Tô Nghiêu chỉ quan tâm chuyện kinh thành bị vây hãm rốt cuộc là như thế nào, người trước mặt này thực sự không nhìn ra chút tâm tư nào đối với chuyện chính sự triều đình, trong mắt hắn không có gì khác ngoài nàng.

“Đã đưa đi giam lỏng tại Tư Quá cung, do các ảnh vệ thay phiên nhau canh chừng, sẽ không còn gây rối gì được nữa.” Diệp Lâm nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy, dựa vào chỗ dựa lưng mềm mại mượt mà làm bằng tơ lụa, nói: “Nàng không cần phải lo lắng.”

“Vậy còn Phong Sách?”

Nhắc đến người này Diệp Lâm lại không trả lời một cách thoải mái như vậy, mà dừng lại một lát rồi nói: “Hắn khẳng khái đòi gặp mặt nàng một lần cuối. Hiện tại đã tổng vào thiên lao, không còn gây ra trở ngại gì.”

“Không ngờ rằng chàng lại bình ổn chuyện này dễ như bỡn chẳng tốn công sức nào, chỉ có ta vô dụng cản trở chàng, làm chàng uống công lo lắng.” Tô Nghiêu lắc đầu bất đắc dĩ thờ dài nói.

Diệp Lâm mỉm cười, ngồi xuống bên mép giường nói: “Lần này nếu không có Thu Ngự và Vũ Lâm quân hỗ trợ sẽ không thuận lợi như thế.” Nói đến đây, dường như nhớ ra cái gì đó, người đó bất thành lờn nghiêng người ôm nàng vào trong ngực, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tô Nghiêu, nếu nàng còn dám để cho A Cửu rời khỏi nàng thì ta nhất định sẽ không tha cho nàng.”

Tô Nghiêu bị hắn giam giữ trong lồng ngực, cũng chẳng còn tí sức lực nào, chỉ yếu ớt tựa vào trước ngực hắn cười nhẹ một tiếng: “Diệp Lâm, chàng uy hiếp ta?”

Nói đến đây chợt nhớ tới một chuyện, liền nhẹ giọng hỏi: “Nếu như đêm đó ta chết, chàng sẽ ra sao?”

Đáp lại nàng bằng cái ôm thật chặt, Diệp Lâm tựa đầu chôn vùi vào sau gáy nàng, cúi đầu nói: “Phát tang toàn thiên hạ, máu chảy trời khiên.”

(máu chảy trời khiên: nguyên gốc là “thuyết lưu phiêu lỗ”. Lỗ ở đây nghĩa là cái khiên hoặc lá chắn bằng gỗ dùng để đỡ tên, kiếm, giáo mác v.v.. khi đánh trận. Cả câu này ý là sẽ gây ra một cuộc đại chiến, máu chảy thành sông.)

Nếu lại mất đi nàng một lần nữa, hắn nhất định sẽ phát điên.

Thân thể mềm mại trong ngực đột nhiên cứng đờ, nửa ngày cũng không thấy thả lỏng trở lại, bên tai lại vang lên tiếng nói dịu dàng của nàng: “Đêm đó ta

bị bắt đi, người áo xám kia nói ý đồ của Phong Sách là bắt chàng phải lựa chọn giữa giang sơn và mỹ nhân. Nếu như Từ Thận Ngôn không tìm được ta, A Lâm, nếu thật sự bắt chàng phải lựa chọn... chàng sẽ chọn như thế nào?”

Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng vang khắp Phụng Ngộ điện, Tô Nghiêu yên lặng chờ đợi vị Quân vương trầm mặc kia cho nàng đáp án. Trong tình yêu có rất nhiều giả thuyết không nên nói ra, nhưng lúc này Tô Nghiêu rất muốn biết đáp án, thời gian của nàng chỉ còn một năm nên nàng phải hiểu rõ ràng sau này phải làm gì.

Qua một lúc lâu.

Vị Quân vương trẻ tuổi nói: “Ta sẽ chọn giang sơn.”

Nghe được câu trả lời ngoài dự đoán, Tô Nghiêu thấy hơi tức cười, trong lòng cuộn lên những cảm xúc mãnh liệt khó có thể nói thành lời. Tuy là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đáy lòng vẫn không tránh khỏi chút mất mát. Có điều đáp án này tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng. Để vương... căn bản không nên quá si tình...

Người kia vẫn chưa nói xong, giọng nói khàn khàn vẫn lưu luyến bên tai nàng không tiêu tan: “Nếu chọn mỹ nhân, ta sẽ không còn gì cả, làm sao có thể bảo vệ chu toàn cho nàng cả đời? Ta không tin Phong Sách có thể thả nàng về rồi để cho chúng ta rời đi bình yên mà không mất một sợi tóc.”

“Nếu như chọn giang sơn, như thế sẽ làm cho nàng mất mạng... Nhưng không sao, đợi ta chính tay giết Phong Sách, phó thác giang sơn cho A Tề rồi sẽ đi cùng nàng.”

Nếu đời này lại không có nàng cùng tồn tại, lại không thể tìm được chút dấu vết nào của nàng, thì ta không cần giẫm lên vết xe đổ mà cô đơn đau đớn, không cần lại sống một mình giữa thế gian lạnh như băng này. Ta sẽ bỏ mặc giang sơn này, vứt bỏ hết trách nhiệm cùng đau đớn vô biên này mà chết cùng nàng.

Người trong lòng vẫn không nhúc nhích, cứng ngắt như một khúc cây khô.

Người này...

Người này...

Từng câu từng chữ vang lên bên tai, tất cả đều khắc ghi vào trong lòng nàng.

Người này lại nói: “A Nghiêu, dù trên trời hay dưới đất, kiếp này hay kiếp khác, nàng đều không thể bỏ rơi ta một lần nữa. Nếu như thế gian này thiếu đi nàng, đào hồng liễu lục, giang hồ dạ vũ, đối với ta mà nói, đều không hề có ý nghĩa.”

(đào hồng liễu lục, giang hồ dạ vũ: hoa đào màu đỏ, lá liễu màu xanh, mưa đêm ở khắp nơi. Cả câu ý chỉ các phong cảnh tươi đẹp ở xung quanh, có vui, có buồn)

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ở đâu

Tô Nghiêu yên lặng vui mừng trong ngực người kia khẽ cười một tiếng, những vẫn chưa đáp lại hắn.

Hắn nói, nếu nàng chết, phát tang toàn thiên hạ, máu chảy trôi khiên.

Hắn nói, nếu thế gian này thiếu đi nàng, đào hồng liễu lục, giang hồ dạ vũ, đối với ta mà nói đều không hề có ý nghĩa.

Tô Nghiêu rất muốn bù đắp cho hắn, muốn chứng kiến giang sơn rộng lớn quốc thái dân an, muốn ở bên hắn đến lúc tóc điểm hoa râu, nụ cười ẩn hiện nếp nhăn. Nhưng đáng tiếc nàng chỉ có một năm, chỉ có một năm thôi.

Thấy người kia yếu ớt nằm trong ngực mình mà không phản ứng gì, Diệp Lâm đoán nàng lại ngủ say, liền xoay vai nàng lại rồi đỡ dậy. Nhưng khi cúi xuống lại đối diện với một đôi mắt mở to sáng long lanh, mới đầu còn có vẻ hơi bi thương thăm thiết không sao nói rõ được, chợt nở ra một nụ cười: “Chàng nói Phong Sách muốn gặp ta?”

Diệp Lâm gật đầu, dù sao cũng là huynh đệ cùng lớn lên bên nhau. Phong Sách bất trung với hắn, nhưng hắn lại không thể bụng dạ hẹp hòi làm cho Phong Sách đến chết cũng không hiểu rõ ràng trong cuộc đua tình ái này rốt cuộc mình thua ở đâu. Phong Sách hiện tại đang bị giam ở phòng giam vững chắc nhất trong thiên lao, nên dù Tô Nghiêu đi gặp hắn, Diệp Lâm vẫn rất yên tâm. Chung quy lại thì hai người kia vẫn phải có một cái kết công bằng thắng thua. Diệp Lâm là một người ích kỷ, hắn biết nếu không nói cho rõ ràng thì trong lòng Tô Nghiêu sẽ luôn luôn ghi nhớ Phong Sách, mà đương nhiên hắn không muốn Tô Nghiêu như thế. “Chờ nàng khỏe lại thì đi thăm hắn.”

Tô Nghiêu đồng ý, cũng biết lần này chính là lần cuối cùng nàng gặp Phong Sách.

Vẫn như cũ, ban đêm chỉ dụ dâng ôm nhau ngủ, thân thể nàng không khỏe nên Diệp Lâm cũng không muốn ép buộc nàng. Trong lòng Tô Nghiêu hiểu được thực ra người kia rất vất vả, trên môi thì cười cười nhưng quay mặt đi lại đọng đầy nước mắt. Diệp Lâm yêu nàng thôi cũng đủ xui xẻo...

Ngày hôm sau khi tỉnh lại thì Diệp Lâm đã không còn ở bên cạnh, Tô Nghiêu mở mắt nhìn bên giường chần nệm hỗn độn kia một lúc lâu mới gọi Cẩm Tụ vào hầu hạ nàng thay y phục.

“Nương nương thật tốt phúc.” Cẩm Tụ vừa giúp Tô Nghiêu thay y phục, vừa nhin không được mà cảm thán.

Thường ngày nếu là lúc..., Tô Nghiêu nhất định sẽ không gọi nàng vào thay y phục. Từ trước đến nay đều là tự mình chuẩn bị sạch sẽ trong phòng tắm rồi mới gọi các nàng vào, giường đệm cũng gọn gàng, ra giường cũng để sẵn ở một bên để các nàng chỉ việc lấy mang đi. Nàng và Cẩm Diên còn âm thầm pha trò, lúc nào Bệ hạ tới thì những đại cung nữ thiếp thân như các nàng đều thật sự biến thành vật trang trí. Xem tình hình ngày hôm nay, có lẽ hôm qua bình an vô sự, thần sắc hôm nay của Bệ hạ cũng ngọt ngào ôn hòa giống như ngày thường.

Trong hậu cung này, vị Đế vương phải đi từ rất xa tới đây, cho dù là cùng giường cùng gối nhưng không hề làm gì mà chỉ đơn giản là nghỉ ngơi, có lẽ ngoài Bệ hạ của các nàng ra thì không tìm đâu ra người thứ hai.

Càng không nói Hoàng hậu Nương nương ngủ mê man bất tỉnh, Bệ hạ một bên bận rộn xử lý chuyện Thái hậu vậy thành, Thế tử Nhiếp chính vương ép vua thoái vị, một bên vẫn lo lắng cho Hoàng hậu Nương nương, có thì giờ rảnh là sẽ chạy đến trông coi cùng. Suốt hai đêm Bệ hạ không chợp mắt, làm cho hạ nhân các nàng đều đau lòng.

“Vẫn là người khéo miệng.” Tô Nghiêu cười một tiếng, nhưng ý cười không chạm được đến đáy lòng. Chỉ trong chớp mắt liền rũ mi xuống khẽ nói: “Người ghé tai lại đây, Bản cung cần dặn người một việc, ngay lập tức đi làm, tuyệt đối không để người bên ngoài biết.”

Cẩm Tụ thấy có chút kỳ quái, ghé tai qua nghe xong rồi lại vô cùng khiếp sợ, không dám tin vào tai mình nữa phải hỏi lại: “Nương nương xác định muốn... Nếu như Bệ hạ biết được thì thật không lường được hậu quả, xin Nương nương cân nhắc!”

Thế nhưng Tô Nghiêu lại rất bình tĩnh, bốn lạng đầy ngàn cân mà phân phó: “Bằng không thì tại sao lại dặn người phải tuyệt đối không được nói cho người khác biết, chẳng phải là để phòng hấn sao.”

Trên mặt Cẩm Tụ lộ vẻ lúng túng, nàng ở trong cung đã lâu nên đương nhiên hiểu được ý của Tô Nghiêu, trong lòng sáng tỏ như gương. Tuy biết rằng Hoàng hậu Nương nương làm vậy nhất định là có khổ tâm, nhưng vẫn không thể lý giải buộc lòng phải gật đầu đáp ứng, cùng Hoàng hậu Nương nương “đi tìm đường chết”.

Tô Nghiêu phân phó xong rồi đuổi Cẩm Tụ ra ngoài, một mình ngồi trước gương đồng trên bàn trang điểm sững sờ hồi lâu. Rồi bỗng nhiên vỗ vỗ mặt, quay ra nói chuyện với không khí: “Nếu như hấn biết, thế nào cũng tức điên lên.”

Đương nhiên không có ai trả lời, Tô Nghiêu dừng lại một lúc lâu rồi đột nhiên cười rộ lên, tự hỏi tự đáp: “Nếu như hấn biết, có lẽ... cũng là việc tốt.”

Nhìn chính mình trong gương, Tô Nghiêu tô môi đỏ thêm một chút rồi mới vỗ vỗ mặt, gọi Cẩm Diên cùng nàng đi về hướng thiên lao.

Phòng giam nằm trong tầng cuối cùng của thiên lao luôn luôn là chỗ âm u lạnh lẽo nhất và cũng yên tĩnh nhất. Cánh cửa vững chắc chỉ hé mở, vây quanh cửa sổ song sắt làm không một tia sáng nào lọt vào. Đúng vậy, trong chín tầng của thiên lao thì hấn ở tầng thứ chín, bên ngoài nhà giam vẫn là nhà giam, còn hy vọng được nhìn thấy tia nắng mặt trời hay mưa gió sương sa gì nữa.

Phong Sách khoanh tay đứng ở cửa phòng giam, hơi há hắt cảm nhìn về cửa sổ song sắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Phía sau đột nhiên vang lên tiếng xích sắt, tiếp theo là tiếng quần áo sột soạt lướt trên mặt đất cùng tiếng bước chân vừa dừng lại ở trước cửa phòng giam của hấn.

Vừa quay đầu đã thấy một nữ tử đội nón đen có màn rộng che khuất mặt. Nhưng chỉ nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn xinh đẹp, Phong Sách cũng có thể dễ dàng nhận ra nữ tử đang đứng yên lặng trước mắt này chính là Tô Dao.

“Ta cho rằng người sẽ không đến.” Phong Sách xoay người, lính gác đã đi rồi, cung nữ thiếp thân nàng dẫn theo cũng đã đứng ở phía xa, trong không gian rộng lớn như vậy chỉ có hai người bọn họ.

Tô Nghiêu lại cười cười, “Nếu đã cho rằng ta không đến, vậy tại sao lại nhất định đòi gặp mặt ta?”

Phong Sách nhắm mắt, “Không biết, người hiện tại hấn là cực kỳ viên mãn, nghe nói ngay cả cô cô cũng bị tổng giam rồi. Hiện nay Nhiếp chính vương phủ tan đàn xẻ nghé, giang sơn này xem như Diệp Lâm nhà người ngồi vững vàng rồi.”

“Có viên mãn hay không là do ông trời định đoạt.” Tô Nghiêu lắc đầu, “Mới vừa rồi đi ngang qua phòng giam của phụ thân người, trông ông ấy đã già đi rất nhiều.”

Tô Nghiêu vẫn nhìn không thấu Nhiếp chính vương này. Nếu nói ông ta có ý đồ phản nghịch, thì tại sao nhiều năm như vậy mắt nhắm mắt mở nhìn phe cánh của Diệp Lâm dần dần phát triển, coi như là một mực chống đối nhưng trên thực tế thực sự còn chưa hề ra tay quá tàn nhẫn, cũng không làm cho Diệp Lâm bắt được nhược điểm nào. Nếu không phải Phong Sách ép vua thoái vị thì có lẽ cho tới bây giờ, Diệp Lâm vẫn không bắt được, vẫn bình yên vô sự làm một Nhiếp chính vương hữu danh vô thực. Còn nếu nói ông ta không có ý định đó, thì sao lại mặc kệ Phong Sách mạo phạm triều đình, bản thân mình cũng xả thân giúp đỡ muội muội, để cho Phong hậu giành cơ triều chính nhiều năm như vậy.

Nghe Tô Dao chủ động nhắc tới phụ thân mình, Phong Sách mỉm cười, nhìn không ra là hấn thật sự không để ý hay là giả bộ, nhưng lời nói lại rất thoải mái, “Vốn là ông ấy vô tội, bị Tiên đế kiêng dè cả nửa đời người, còn chưa từng có ý định bất trung. Nếu không phải do ta và cô cô thì sẽ không bị rơi vào kết cục như vậy.”

“Chưa từng có ý định bất trung?” Tô Nghiêu nheo mắt lặp lại lời hấn một lần, đương nhiên là không tin. Người kia trong ấn tượng của nàng mặc dù không phải là gian thần nịnh thần gì, có thể cũng coi là đa mưu túc trí, nếu nói hấn chưa từng có suy nghĩ khác, e rằng chẳng ai thèm tin.

“Người không tin?” Phong Sách nhìn Tô Nghiêu cười cười giống như tự giễu, nói: “Năm chín tuổi, đêm trước khi ta bị phụ thân đưa đi Bình Khê đã từng hỏi qua ông ấy, rằng vì sao cho đến bây giờ Phong gia chúng ta vẫn không theo cô cô tạo phản. Ông ấy và Bệ hạ là huynh đệ kẻ vai sát cánh vào sinh ra tử, nhưng Bệ hạ vẫn luôn nghi ngờ ông ấy, coi như là cường địch. Phụ thân cũng rất thông hiểu, chỉ nói rằng thế gian này không ai để ý con có tâm tạo phản thật hay không, mà chỉ để ý con có năng lực tạo phản hay không thôi. Đó là chuyện không nên.”

Dừng lại một chút, bỗng nhiên Phong Sách tiến lên từng bước, dần giọng chất vấn: “Người nói xem, dựa vào cái gì, quyền cao chức trọng bổng lộc sâu dày đều là ông ấy đem lại, nhưng hấn lại trở mặt cho rằng phụ thân ta làm sai ư?”

Tô Nghiêu không biết đáp lại thế nào, chỉ hỏi: “Vậy người thì sao, tuy là người người đều kiêng dè Nhiếp chính vương, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa lần nào bị Tiên đế giam giữ truy hỏi, còn người lại thực sự tạo phản rồi.”

Phong Sách há mồm giật giật môi, rốt cuộc cũng nói đến những điều không muốn nói ra, rừ mi xuống che đi đôi mắt hồ ly, âm thầm nắm chặt tay.

“Việc đã đến nước này, nguyên nhân còn quan trọng sao?”

Tô Nghiêu tí mỉ nhìn chằm chằm người này một cái, cũng không biết hấn có thể tin tưởng nàng bao nhiêu, nhưng tin hay không tin là việc của hấn, nàng không thể không nói: “Chắc hấn trong lòng người đã cực kỳ hận ta.”

“Hận?” Phong Sách ngược mắt, trong con mắt hồ ly ánh lên những cảm xúc lẫn lộn cùng thần sắc mệt mỏi mà Tô Nghiêu chưa từng thấy qua, “Đối với người, ta đã sớm không phân biệt được là hận, hay là xa lạ.”

Đêm đó tại Tướng phủ, Tô Nghiêu không chút do dự mà đâm hấn hai đao kia xem như đã làm cho hấn triệt triệt để để thanh tỉnh lại, trong khoảnh khắc đó đáy mắt Tô Nghiêu tràn ngập sự quả quyết và tuyệt tình, tuyệt đối không phải là Tô Dao của hấn. Nữ tử trước mắt xuống tay không chút lưu tình, bỗng nhiên trở nên xa lạ như vậy, chung quy lại không biết là tại trong lòng vẫn không thể chấp nhận chuyện Tô Dao thực sự yêu người khác, hay là vì nguyên nhân nào nữa, mà đến nỗi trong đầu Phong Sách đã nổi lên một ý định điên cuồng. Cảm thấy người trước mặt kia không phải là Tô Dao, mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Con người một khi đã có ý nghĩ nảy ra trong đầu, sẽ không có cách nào kiềm chế sự sinh trưởng của ý nghĩ đó, Phong Sách cũng vậy. Rất nhiều chi tiết bị xem nhẹ từ trước giờ bỗng nhiên cuộn cuộn tuôn ra trong đầu hấn giống như thủy triều. Sau khi từ Bình Khê trở về, mỗi một lần gặp lại đều trở nên kỳ lạ và xa cách. Lần đầu tiên hấn gặp lại nàng ở Tướng phủ, nàng gọi hấn một tiếng “Thế tử” xa lạ, nàng cười ngượng không tốt, thế nhưng ngay cả âm toán của hấn nàng cũng không tránh được. Nàng lại hết lần này đến lần khác nói nàng không còn nhớ chuyện gì, hết lần này đến lần khác nói Tô Dao ngày xưa đã chết, hấn chỉ cho rằng nàng lấy cớ cự tuyệt hấn, chứ không nghĩ rằng có lẽ người đứng ở trước mặt hấn lúc này thật sự không phải là Tô Dao.

Cho nên trong mắt nàng hoàn toàn không có tình cảm của ngày xưa, cho nên nàng mới dễ dàng yêu Diệp Lâm. Không phải là hấn thua, mà là trong trò chơi này ngay từ đầu vốn đã không có vị trí của hấn.

Thuật dịch dung thay đổi hình dạng hấn không phải là chưa từng nghe, Tô Dao thực sự đã kim thiên thoát xác, bị Tô Tương giấu ở một nơi ám muội nào đó, để cho kẻ bù nhìn ngoan ngoãn vâng lời này chiếm lấy tên cùng thân phận A Dao của hấn. Phát hiện được điểm này Phong Sách đã đi thăm dò như phát điên, nếu Tô Nghiêu hiện tại không phải A Dao của hấn, vậy thì A Dao của hấn đang ở đâu?

Nhưng kết quả là không thu hoạch được gì.

Bỗng nhiên Phong Sách bước về phía trước từng bước một, tay tóm chặt lấy cửa nhà giam, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta biết người không phải là A Dao của ta, ta chỉ xin người nói cho ta biết, rốt cuộc A Dao của ta bị giấu ở đâu?”

Nàng ở đâu, xin người nói cho ta biết. Nói cho ta biết, cho dù kiếp này đã không có tương lai, nhưng còn có kiếp sau, kiếp sau ta sẽ đi tìm nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chấm dứt

Cách một cánh cửa nhà giam kiên cố vững chắc, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực vô cùng tha thiết của người kia. Tô Nghiêu mặt không biến sắc, bình tĩnh lùi lại phía sau một bước, cứ tưởng người này đã bị ma nhập, không ngờ rằng có thể nghe hiểu lời của nàng đến tận lúc này. Nếu như hiểu được sớm hơn thì thật là tốt.

“Ngày trước ta đã nói Tô Dao đã chết nhưng ngươi không nghe ta. Hôm nay ngươi lại hỏi lại ta, thì ta vẫn chỉ cho ngươi đáp án như vậy thôi.” Tô Nghiêu không hề che giấu mà quang minh chính đại nói rõ ràng cho hắn nghe: “Tô Dao sớm đã chết, lúc người từ Bình Khê trở về thì nàng đã chết rồi.”

Người kia lại càng thêm điên cuồng, mãnh liệt túm chặt lấy cửa nhà giam ngăn cách giữa hai người, hận không thể thoát ra khỏi phòng giam mà tóm lấy nàng, “Không thể nào!”

Không thể nào ư? Tô Nghiêu lắc đầu, “Ngươi đã biết Tô Dao vì ngươi mà quỳ suốt một đêm ở từ đường của Tô gia rồi sinh bệnh nặng. Nhưng ngươi không biết nàng còn vì ngươi mà uống Say Hồng Trần, nghiêm túc cắt đứt sinh mạng mình. Ta vốn không phải nàng ấy, mấy ngày nay thấy ngươi oán hận nàng như vậy thật là oan uổng cho nàng. Nếu ngươi yêu nàng như vậy, vì sao lại trở về quá trễ? Vì tới trễ nên nàng không thể đấu tranh, chỉ có thể đặt cược chính mạng sống của mình, lấy cái chết để thể hiện quyết tâm. Cho tới bây giờ Tô Dao chưa hề thay lòng đổi dạ, mãi cho đến tận lúc chết, trong lòng nàng không có ai khác ngoài một mình ngươi.”

“Không thể nào...” Người kia ngoài miệng vẫn kiên cường, nhưng thân thể lại như ngay lập tức

bị rút hết toàn bộ khí lực, hai tay đang túm lấy cửa nhà giam cũng buông thõng xuống, cả người đều thất thần, ánh mắt không còn thấy ánh sáng, lảm bảm nói: “Không thể nào...”

Nhiều lời cũng vô ích, ngươi vĩnh viễn cũng không thể thuyết phục được kẻ tự lừa mình dối người kia, giống như ngươi vĩnh viễn không thể đánh thức một kẻ đang giả vờ ngủ. Tô Nghiêu nhủ thầm nhìn Phong Sách một hồi lâu. Đối với nàng, người này chung quy lại vẫn là một kẻ nguy hiểm, từ trước là áy náy nhưng về sau lại hoàn toàn kháng cự hẳn. Bởi vì lập trường, bởi vì không thoát khỏi, thậm chí trong lòng nàng Phong Sách càng ngày càng giống nhân vật đóng vai phản diện, kèm theo những phán đoán mơ hồ gì đó của nàng, làm cho nàng không có cách nào xóa sạch danh phải đi đến đây gặp hắn.

Kỳ thực Phong Sách rất cố chấp, hoặc có thể là trong lòng hắn sớm đã có linh cảm, nhưng rốt cuộc lại không chịu thừa nhận. Từ đầu chí cuối, người này đều yêu Tô Dao, yêu như vậy, đau khổ như vậy, lại thủy chung không chịu buông tay.

Lúc tất cả cố gắng bỗng nhiên biến thành công dã tràng, lúc tất cả oán hận trở thành hận sai người, Phong Sách không biết mình làm ra tất cả những chuyện này giờ còn ý nghĩa gì nữa. Có cả yêu cả hận, tất cả đều biến thành trò hề cho người trong thiên hạ cười chê.

Người kia bất thành linh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Ngươi nói Say Hồng Trần? Nàng đã uống Say Hồng Trần ư?”

Tô Nghiêu thấy khó hiểu, chỉ gật gật đầu, nhìn Phong Sách suy sụp mà trượt xuống ngồi dưới đất, “Ngày đó ta đã nói, người đó là không thể cứu... Quả nhiên, hừ, rốt cuộc là hắn.”

“Ngươi đang nói cái gì?” Tô Nghiêu mơ hồ thấy ra có gì đó không đúng, liên quan đến Say Hồng Trần, dường như Phong Sách lại biết rất nhiều. Nàng đọc nhật ký của Tô Dao cũng không thấy có gì liên quan đến dấu vết của Say Hồng Trần, cho nên càng cảm thấy kỳ quái, trường nữ địch tôn của Tô thị Bình Khê làm thế nào lại lấy được kì được sớm đã thất truyền. Nàng không thể xem nhẹ mà bỏ qua, nhưng dù sao nếu có thể tìm được ngọn nguồn về Say Hồng Trần, nói không chừng có thể có biện pháp điều trị cho chính mình.

Nhưng Phong Sách không để ý tới lời của nàng, nếu đã biết nàng không phải Tô Dao, thì dĩ nhiên trong mắt hắn nữ nhân này chẳng khác nào gỗ mục. Dù Tô Nghiêu nói cái gì đi nữa cũng chỉ như gió thoảng qua tai, vào tai trái ra tai phải. Tô Nghiêu hỏi lại mấy lần, Phong Sách vẫn một mực dựa vào cửa nhà giam, không nhúc nhích ngửa đầu nhìn cánh cửa song sắt, nhất định không mở miệng.

Tô Nghiêu đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, nhận thấy mình không có khả năng hỏi ra điều gì từ miệng của Phong Sách, buộc lòng đành phải buông bỏ. Cũng may bản thân đã mơ hồ cảm giác được chuyện này có liên quan đến Cố Phù Phong, coi như là tìm được một manh mối.

Xoay người ra bên ngoài định rời đi, lại bị người kia gọi ngược lại. Tô Nghiêu ngoái đầu lại nhìn, thấy kẻ đang suy sụp ngồi dưới đất đang từ từ đứng lên, cố chấp câu nệ nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: “A Dao nàng ấy, chôn ở chỗ nào?”

Chôn ở chỗ nào ư? Tô Nghiêu nheo mắt lại, im lặng một lát rồi chậm rãi lắc đầu.

Nếu nói với người này nàng là mượn xác hoàn hồn, chỉ sợ hắn khó có thể chấp nhận. Huống chi tương lai như thế nào, chính nàng cũng không rõ.

Lúc Tô Nghiêu trở lại Phụng Ngộ điện thì tâm tình cảm thấy hơi tồi tệ. Nàng cứ tưởng rằng chân thành thẳng thắn nói hết cho Phong Sách biết thì về sau sẽ nhẹ lòng. Thế nhưng thực tế khi nhìn thấy bộ dáng suy sụp trong nháy mắt của Phong Sách, tâm tình lại thấy nặng trĩu, cái này giống như...nàng trắng trợn chiếm đoạt cuộc sống của người khác.

Không ngờ rằng lại mang cảm xúc khác thường này trở về Phụng Ngộ điện, trước mặt liền gặp phải một vị khách không mời mà đến – Liễu Mộc Lan.

Còn chưa tới Phụng Ngộ điện đã thấy cô nương kia ở phía xa xa toàn thân mặc một màu xanh thẫm áo kép cùng váy dài, đứng ở dưới bậc thang bên ngoài điện, cúi thấp đầu nhìn ngón chân của mình, không biết đang suy nghĩ gì. Cung nữ bên cạnh vừa nhìn thấy Tô Nghiêu trở lại, vội vàng kéo ống tay áo nàng. Liễu Mộc Lan ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt hơi nghi hoặc của Tô Nghiêu, lại nở ra một nụ cười: “Sẽ không chiếm của Nương nương nhiều thời gian, chỉ nói mấy câu rồi rời đi.”

Đã nói thế này thì đương nhiên Tô Nghiêu không thể gạt nàng ta rồi đi, huống hồ lần trước đã nói rõ ràng mọi chuyện. Lúc này các nàng vốn đã không còn ân oán gì, bởi vậy cho phép nàng ta vào Phụng Ngộ điện ngồi xuống chờ nàng nói chuyện.

Liếc mắt một cái nhìn thấy tấu chương Diệp Lâm phê duyệt hàng ngày trên bàn dài, Liễu Mộc Lan hiểu rõ nên cười cười nói: “Thứ lỗi cho sự ngu ngốc

của ta, vọng tưởng định gây chia rẽ quan hệ giữa Nương nương và Bệ hạ, nào biết Bệ hạ đã sớm định ra tâm tư không phải Nương nương thì không được, tất cả lòng dạ đều dồn lên người Nương nương, làm sao thấy được người khác nữa.”

Tô Nghiêu hé miệng cười cười, không đồng ý cũng không phản đối. Diệp Lâm chung tình không phải là giả, có thể chịu đựng được sự khiêu khích của nàng ta, thì không chỉ là chung tình không. Đối thủ của nàng trong tình huống này thực ra lại rất thú vị, nếu như trở thành bằng hữu cũng không phải là lựa chọn sai.

Liêu Mộc Lan chế nhạo Tô Nghiêu xong cũng nói đến chính sự, nghiêm túc nói: “Mộc Lan hôm nay đến cũng không vì chuyện gì khác, đơn giản chỉ là muốn trịnh trọng nói tiếng cảm tạ đến Nương nương, đa tạ Nương nương đã nói ra sự thật.”

Ban đầu mục đích nàng đến đây cũng chẳng đơn thuần, chính là muốn ly gián quan hệ Đế Hậu, lại nhiều lần làm cho Tô Nghiêu ám ức. Mặc dù Tô Nghiêu biết chuyện của Cố Phù Phong, nhưng không nói cho nàng cũng là chuyện bình thường. Nếu ngược lại là Liêu Mộc Lan nàng, thì làm gì có chuyện sẽ giúp nàng nói ra rồi giúp nàng nghĩ biện pháp quay về Miêu Nam.

Kỳ thật Tô Nghiêu cũng không đồng ý nghĩ cách giúp Liêu Mộc Lan, nàng gián tiếp giúp Liêu Mộc Lan tìm chân tướng, nhưng thực ra là thay Tô Dao khắc phục hậu quả, nàng cũng không phải có tâm tư như Thánh mẫu, nên cũng không quá để ý đến lời cảm tạ của Liêu Mộc Lan.

Nhưng tận đến lúc Liêu Mộc Lan sắp rời đi, nàng mới nhớ tới hỏi: “Ồ Miêu Nam các người, đã từng nghe qua Say Hồng Trần chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Thoát thân

Quả nhiên Liêu Mộc Lan nghe thấy nàng nhắc đến cái tên này liền dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, suy nghĩ trong chốc lát rồi hỏi: “Tại sao Nương nương lại nghĩ đến mà hỏi cái này?”

“Nhất thời tò mò thôi.” Tô Nghiêu cũng không nói nhiều, tuy nàng và Liêu Mộc Lan đã không còn là kẻ địch, nhưng cũng không phải là bằng hữu, nên đương nhiên chuyện bí mật sẽ không thể nói với nàng. Tâm tình Liêu Mộc Lan dễ lay động, ai biết được nếu nàng biết rõ chân tướng lại gây ra tai vạ gì.

Liêu Mộc Lan thấy nàng không muốn nói, cũng hiểu được lý lẽ nên không hỏi đến cùng, chỉ cười giả hoạt: “Xem như Nương nương hỏi đúng người rồi, nếu nói thiên hạ này có ai hiểu được hết tất cả mọi loại độc dược, ngoài Phù Phong ca ca thì không còn ai khác. Nếu hần xưng thứ hai, chỉ sợ ngay cả Đại Nhạn cũng không có người dám xưng thứ nhất. Say Hồng Trần ban nãy Nương nương nhắc đến, thật ra Phù Phong ca ca cũng đã từng nói với ta.”

Tìm Tô Nghiêu nhắc đến cổ huyệt, tay để dưới váy dài trùng điệp cũng hơi run rẩy. Thế mà nàng lại không nghĩ đến, đúng ra nàng phải nghĩ đến rồi, Cố Phù Phong, hóa ra Tô Dao có được Say Hồng Trần là từ Cố Phù Phong.

Thế này cũng khớp với câu nói kia của Phong Sách, không nên cứu hần, Phong Sách cũng đã biết đến...

Nghĩ đến đây, trong lòng bàn tay đã rịn ra một lớp mồ hôi, nhưng trên mặt Tô Nghiêu vẫn điềm tĩnh, hỏi: “Theo ý người, về vu thuật hay độc thuật hần không gì là không biết, vậy người lợi hại như vậy liệu có làm ra được thuốc giải của Say Hồng Trần hay không?”

Liêu Mộc Lan nhướn mày, cũng không trực tiếp trả lời, vừa cười vừa quan sát Tô Nghiêu từ trên xuống dưới, nói: “Mộc Lan còn tưởng rằng Nương nương và Phù Phong ca ca không chuyện gì là không nói, vậy mà chuyện này vẫn không biết sao? Bản chất Say Hồng Trần được chế tạo ra là để tự đi tìm cái chết, việc gì phải tạo ra thuốc giải, nên đương nhiên là không làm được.”

Nói đến đây, nàng ta ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói: “Có điều nếu như Nương nương cảm thấy hứng thú thì chọn ngày nào đó đến thăm nhà, dựa vào quan hệ của Nương nương và Phù Phong ca ca, chắc hẳn Phù Phong ca ca cũng sẵn lòng thử một lần.”

Ngay từ đầu nàng đã nói nàng và Cố Phù Phong không hề thân thiết, thế mà hôm nay Liêu Mộc Lan còn lôi chuyện này ra để đùa giỡn. Tô Nghiêu không nói gì, lại nghe lời Liêu Mộc Lan nói rõ ràng là Say Hồng Trần không có thuốc giải, trong lòng đã lạnh đi một nửa, không còn hứng thú gì mà đầu vô mồm với nàng ta, nên mặt mới nói: “Người không cần giấu cọt Bốn cung, Trường Ninh cách Miêu Nam khá xa, Bốn cung lại ở sâu trong hậu cung thì làm sao có thể lặn lội ngàn dặm đi tới đó được.”

Liêu Mộc Lan cũng không làm phiền nàng nữa, cáo từ rồi tự mình đi về hướng Chi Đình điện.

Tô Nghiêu đang ngồi trên giường nhỏ liền đứng dậy, nhìn chằm chằm bóng lưng là lướt chậm rãi biến mất trong tầm mắt, một lúc lâu cũng không nói gì.

Nàng luôn tự nhận bản thân là thoải mái cởi mở, nhưng so sánh với tính nét có yêu có hận của cô nương này thì nàng chẳng là gì. Liêu Mộc Lan có thể vì một câu nói của Cố Phù Phong mà vứt bỏ cuộc đời mình, lẻ loi một mình chạy ngàn dặm xa xôi đến Trường Ninh Đại Nhạn mà “báo thù”. Nếu đổi lại là Tô Nghiêu, có lẽ chỉ biết buông tay thôi.

Cái vẻ bừa bãi liều mạng của cô nương kia làm cho Tô Nghiêu hơi ngưỡng mộ. Yêu chính là yêu, hận chính là hận, tuyệt đối không dài dòng dây dưa,

tuyệt đối không rối rắm đi rồi rắm lại giống như nàng. Cũng giống như hôm nay, bỗng nhiên nàng ta muốn nói tiếng tạ ơn với nàng liền vội vội vàng vàng chạy đến đây.

Khi đó nàng nghĩ rằng Liễu Mộc Lan chỉ nhất thời cao hứng nên chạy tới nói lời cảm tạ, nào biết nàng ta không chỉ nói lời cảm tạ, mà còn là từ biệt.

Đã đến giờ cơm tối nhưng Diệp Lâm vẫn chưa trở về. Tô Nghiêu đợi một hồi cũng không thấy bóng dáng Diệp Lâm đâu, nghĩ rằng có lẽ hẳn bị chuyện gì vương bận nên ăn luôn ở bên kia rồi, nàng không đợi nữa, phân phó Cẩm Diên dọn cơm. Ai ngờ bên này vừa căn dặn nhà bếp chuẩn bị, thì bên kia cung nhân do Lưu nội thị phái tới vội vã chạy đến, nói là Chi Đình cung cháy rồi, mới vừa dập tắt lửa, cũng không thấy Vương nữ đâu, toàn bộ người trong cung từ trên xuống dưới đều cuống quýt, Bệ hạ cũng đã đến rồi, sai hẳn đi mời Hoàng hậu Nương nương đến xem.

Tô Nghiêu sững sốt, nghe vậy liền đứng lên, nói Cẩm Tụ đến nhà bếp thông báo một tiếng, nàng thay y phục rồi dẫn Cẩm Diên, Cẩm Tụ cùng vài cung nữ sai vật đi về hướng Chi Đình điện.

Dọc đường đi đều gấp cung nhân mặt đầy tro than, tay xách thùng nước, thấy Tô Nghiêu tới cũng không kịp thi hành đại lễ gì hết. Tô Nghiêu không để ý, chỉ nhíu chặt mi, tính toán lại thấy có điều gì đó không đúng.

Cách thật xa đã thấy khói từ đám cháy bên kia, tuy là đã dập được lửa nhưng khói vẫn bốc lên mù mịt, lại là buổi tối. Bên ngoài Chi Đình điện, cung nhân cầm đèn đứng thành một vòng làm Tô Nghiêu thấy hơi chói mắt, một tay che lại ánh đèn rồi đi về hướng bên kia, quét mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Diệp Lâm.

Quả thật hẳn rất dễ tìm, bản thân luôn nổi bật, cho dù đứng giữa trăm ngàn người cũng có thể chỉ cần liếc mắt một cái là thấy.

Diệp Lâm đứng khoanh tay ở cửa Chi Đình điện cách đó không xa, quay lưng về phía nàng nhìn cung nhân ra ra vào vào giải quyết hậu quả. Long bào màu đen cùng dáng người cao ngất tạo nên vẻ uy nghiêm không nói nên lời. Cho dù chỉ là một bóng lưng, cũng làm cho ai nhìn thấy cũng đều nảy sinh một cảm giác kiên định.

Trong lòng Tô Nghiêu tự chế giễu một trận, đây là biến người tình trong mắt thành Tây Thi sao?

Định tay chân nhẹ nhàng mà đi tới, không làm kinh động hẳn, nào ngờ vừa tới cách đó hai trượng thì người kia quay người lại tựa như đã phát hiện ra. Lúc bốn mắt nhìn nhau trên mặt hẳn mới thoải mái hơn một chút, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng, rồi đứng giữa đèn đuốc mờ mờ tỏ tỏ với dáng vẻ yên lặng chờ nàng từ từ đến gần.

Hôm nay người này không trở về, do bận rộn việc dập lửa ở chỗ này. Đành rằng Chi Đình điện ở cách xa, nhưng một chút tin tức nàng cũng không nghe được. Có thể thấy là do người này cố ý không cho nàng biết, đợi tận đến lúc lửa được dập tắt hoàn toàn mới gọi nàng tới, sợ trong lúc hỗn loạn đụng nàng bị thương. Tô Nghiêu đoán được tâm tư này của hẳn, đều đặt tại trong lòng, nở một nụ cười cho hẳn an tâm rồi bước nhanh tới.

Tô Nghiêu đi đến gần, vừa ngẩng đầu còn chưa kịp nói chuyện liền bị người kia đưa tay ôm vào trong lòng, cúi đầu tới gần vành tai nàng, khẽ nói: “Có lẽ nàng ta đã về sâu thoát xác rồi.”

Giữa chốn đông người hẳn cũng không quá bận tâm người trong cung đàm tiếu, Tô Nghiêu định đẩy hẳn ra, nhưng khi nghe hẳn nói lời này, hai tay liền dừng lại không nhúc nhích, cười cười nói: “Vốn đang định tìm cơ để đưa nàng ta về, không ngờ rằng nàng ta lại không muốn làm phiền người khác, tự mình tìm biện pháp.”

Đúng như vậy, Liễu Mộc Lan thực sự vứt bỏ thân phận Vương nữ của chính mình, trở thành một người bình thường.

Là nàng ta muốn đi tìm Cố Phù Phong, hay là hoàn toàn buông tay, đi du ngoạn giang hồ, Tô Nghiêu không biết, chỉ khen ngợi cô nương này thật đúng là cực kỳ coi mờ thoải mái, cảm khái phóng hạ, danh phận Vương nữ này nói không cần là không cần luôn.

(cảm khái phóng hạ: ám chỉ tính cách một người lạc quan, thích gì làm nấy không bó buộc vào hoàn cảnh)

“Nghe nói sáng nay nàng ta đến tìm nàng?” Người kia vẫn vui đùa trong tóc nàng không chịu nhúc nhích, ngửi mùi hương thơm ngát mê say rồi nhẹ nhàng hỏi.

Tô Nghiêu khẽ đẩy hẳn, cảm thấy hẳn thật hết thuốc chữa nhưng cũng nhận thức được số mệnh của mình, dù sao cả triều đều đã biết Diệp Lâm say đắm si mê nàng, có lẽ bọn họ cũng không thèm để ý đến hành động này của hẳn, nên mặc kệ cho hẳn làm nũng, nhẹ nhàng giải thích một câu: “Nàng ta đến vì muốn nói lời cảm tạ với ta, ta còn thấy kỳ quái, nào ngờ nàng ấy đã sớm tính toán xong cách để rồi đi.”

Diệp Lâm ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như bầu trời đêm nhìn thấu tận đáy lòng nàng, hơi nhíu mày, đưa tay vén tóc mai nàng ra sau tai, trong giọng nói có chút khó xử: “Nàng nói phải làm sao đây, A Nghiêu. Nàng ta đi rồi liền được tự do sáng khoái, để lại cái cục diện rối rắm này cho ta thu dọn.”

“Một khi nàng ta như vậy, chắc chắn là không nghĩ đến Miêu Nam vương ở bên kia sẽ đi tìm mình, chẳng cứ chiều cáo thiên hạ rằng nàng ta đã chết trong trận hỏa hoạn ở Chi Đình điện, lập nên một huyết mộ chôn quần áo và di vật, chắc hẳn không có ai nghi ngờ. Mặc dù Miêu Nam vương sùng ái nàng ta, nhưng người đã đưa tới Đại Nhạn ta rồi, chung quy lại cũng không đến mức bám chặt lấy không tha.” Tô Nghiêu nói ra biện pháp, trong lòng nàng sáng tỏ như gương, biết rằng Diệp Lâm nhất định sẽ làm như vậy, chỉ không biết Diệp Lâm khó xử ở điểm gì.

“Nàng nói đương nhiên không sai, chỉ có điều nếu lập mộ chôn quần áo cùng di vật theo lời nàng nói, trước tiên phải thừa nhận nàng ta là người của Đại Nhạn, nhưng Liễu Mộc Lan vẫn vô danh vô phận, vẫn là Vương nữ của Miêu Nam, dựa theo quy củ vẫn nên đưa về Miêu Nam.” Diệp Lâm trầm ngâm nhìn nàng rồi từ từ nói.

Tô Nghiêu lại không nghĩ tới điểm này, nhưng chuyện này cũng không khó đến mức giải quyết không được, vì vậy nói: “Dù sao ngày trước đã có tin đồn vô căn cứ rằng chàng đã làm hạnh nàng ta, có lẽ bên phía Miêu Nam đã sớm cho rằng nàng là người của Đại Nhạn, chẳng bao lâu nữa Bệ hạ sẽ truy phong cho nàng làm phi tần. Chàng còn phải do dự cái gì?”

Người kia gật đầu, đôi mắt đen vẫn nhìn thẳng vào nàng, khẽ nói: “Biện pháp này đương nhiên ta cũng đã nghĩ đến, chỉ là...”

Tô Nghiêu chau mày tỏ vẻ khó hiểu, gần đây Diệp Lâm luôn luôn sát phạt quyết đoán, chưa bao giờ lồi thối dài dòng thế này, nhưng hôm nay như bị làm sao vậy, áp a áp ứng không biết đang lo lắng chuyện gì. “Có điều gì trở ngại?”

“A Nghiêu,” người kia tỳ vào trán nàng, cẩn thận dè dặt mà khẽ nói: “Ta sợ nàng không vui.”

Tô Nghiêu:...

Ở trong mắt hán nàng là một kẻ không phân biệt được thị phi như vậy, là kẻ tranh giành tình cảm, chuyên đổ kị với người tốt hay sao? Cho dù lòng dạ nàng hẹp hòi, cũng nhất định không so đo với người “đã chết” đâu! “Diệp Lâm, chàng đã bao giờ thấy ta xử sự nhỏ mọn như vậy chưa?”

Nghe khẩu khí không hề có thiện chí của nàng, Diệp Lâm cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn sang phía Lưu nội thị bên cạnh, ánh mắt đang không biết nhìn đi nơi nào nói: “Đi truyền Điện Lễ ti nghĩ một cái phong hiệu, làm theo lời Nương nương vừa nói.”

Lưu nội thị cuống quýt “Vâng” một tiếng, vội vàng nhanh nhẹn chạy đến Điện Lễ ti. Hai người kia tâm huyết dâng trào đột nhiên ân ái thật đúng là không phân biệt được lúc nào hay ở đâu. Quả thực hán không kiên nhẫn mà nhìn thần sắc của Bệ hạ được nữa, lúc này nếu Hoàng hậu Nương nương có bảo Bệ hạ nhảy xuống sông, chắc hẳn Bệ hạ cũng không hề do dự mà trực tiếp nhảy xuống.

Tô Nghiêu thấy Lưu nội thị buồn giận rồi đi với vẻ mặt “tình hình ngày càng xấu đi, quốc gia không giống quốc gia”, cảm thấy cực kỳ tức cười, nâng tay đập Diệp Lâm một cái rồi tươi cười nói: “Tại chàng cứ luôn như vậy, làm cho mọi người bên ngoài đều nói ta là kẻ ngang ngạnh lại vô lễ đồ kị với nữ nhân khác, chàng phải bù đắp thật tốt cho thanh danh của Tô gia Bình Khê chúng ta.”

Diệp Lâm bị nàng vừa đánh vừa mắng nhưng hoàn toàn không phản bác, tại hán cứ sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính, cho dù nàng chỉ có một chút không thoải mái thôi hán cũng sợ. Ngày trước Tô Nghiêu đã nói với hán, chỉ có hai người ở bên nhau một đời một kiếp, có thêm một, không, thêm nữa người nữa cũng đều không được, sau này trong sách sử chỉ cho phép viết tên hai người bọn họ. Diệp Lâm không biết Liêu Mộc Lan “đã chết” kia có được tính là một nửa người hay không. Kiếp này cho tới bây giờ Tô Nghiêu vẫn chưa nói điều ngang ngược với hán như vậy, nhưng cái gì hán cũng đều nhớ rõ, kiếp trước kiếp này những lời nàng nói hán đều ghi nhớ.

“A Nghiêu, đại khái nàng có thể yên tâm. Kẻ trí thức trong thiên hạ này chỉ nói ta mê muội vô đạo đắm chìm trong nữ sắc, tuyệt nhiên không nói nửa câu không tốt về Tô gia nhà nàng.”

Lời nói này... Tô Nghiêu hí mắt nhìn vẻ mặt không biến sắc khi nói ra lời nói hoang đường đến mức độ này của Diệp Lâm, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh chính mình cũng từng hứng nói nhảm. Giống như một lúc nào đó nàng đã thật sự hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lập ra ba điều quy ước với Diệp Lâm.

Lắc lắc đầu để quăng đi những hình ảnh kỳ lạ không biết tại sao lại tuôn ra, Tô Nghiêu giờ tay kéo kéo tay áo người kia, chuyển hướng đề tài nói: “Trước mắt thật sự có một chuyện làm ta không vui.”

“Hả?” Người kia quả nhiên như cơn mây về khó hiểu.

Tô Nghiêu dường như đạt được mục đích, mặt mày hớn hờ nói: “Những việc còn lại giao cho bọn họ làm là được rồi, chàng mau theo ta trở về dùng bữa, đổi chết ta rồi.”

Diệp Lâm:...

A Nghiêu của hán quả nhiên nói đi nói lại vẫn không thoát được chuyện ăn cơm mà...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Tương tư

Ăn cơm xong cũng đã qua giờ Hợi một khắc, Tô Nghiêu cũng bắt chặp rất nhiều quy củ, ngồi chống tay lên trán chăm chú nhìn Diệp Lâm xử lý chính sự ở bên cạnh. Nhưng chỉ sau vài cái ngáp liên tục liền tước vũ khí đầu hàng, dựa vào giường ngủ thiếp đi.

Đến lúc tỉnh lại thì nắng đã chiếu rực rỡ, Diệp Lâm lại không ở bên cạnh, Tô Nghiêu nhìn màn che bên ngoài ngỡ ngàng một lúc mới chậm rãi ngồi dậy. Chính nàng cũng có thể cảm giác được bản thân mình ngủ càng ngày càng nhiều, cũng chẳng còn hứng thú gì đi đọc sách lịch sử, cả người đều là thần sắc

một môi, tinh thần chán nản không khá lên được, không biết Diệp Lâm thấy nàng như vậy thì sẽ có cảm nghĩ gì.

Rửa mặt xong liền nghe thấy Cẩm Tụ đến bẩm báo với mình, nói rằng Điền Lễ ti bên kia đã nghĩ ra được một cái phong hiệu rất tốt, chỉ duy nhất một chữ “Lan”, phong Liễu Mộc Lan thành Lan phi, vài ngày nữa sẽ hạ táng. Việc này đúng ra phải có Tô Nghiêu chủ trì đại cuộc, nhưng Điền Lễ ti còn chưa nói thành lời thì đã bị Diệp Lâm trực tiếp ngăn cản, nói rằng Hoàng hậu Nương nương bệnh cũ tái phát nên không tiện cùng giải quyết, cứ giao cho một thượng cung có thể tin tưởng đi xử lý là được.

(thượng cung: một chức quan nói chung ở trong cung, chuyên trách một vấn đề nào đó cho nhà vua. Ví dụ thượng y là chuyên lo về quần áo, thượng thực là chuyên lo về ăn uống).

Tô Nghiêu vừa nghe Cẩm Tụ bẩm báo, vừa cầm khung thêu khua đi khua lại trên bàn trà, nghe thấy Cẩm Tụ nói là Diệp Lâm tự chủ trương gạt đi giúp nàng, liền cười “ha ha”. Bởi vậy, không biết sau này sách tạp lục sẽ viết thế nào về nàng, chuyện này chân tướng sẽ đảo ngược lại là do nàng lòng dạ rắn rết cùng ghen tỵ, coi thường si nhục cả Liễu Mộc Lan đã chết. Cũng may nàng chẳng thêm đề ý chuyện của người đời sau, giống như gió thoảng bên tai nghe qua rồi cũng mặc kệ thôi.

Cẩm Tụ nhìn nàng đang cầm khung thêu hết khua rồi gỡ lại hơi tò mò. Tô Nghiêu ngược mắt thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng ta, quơ quơ khung thêu trong tay rồi hỏi: “Kỹ thuật thêu không tệ chứ?”

Cẩm Tụ từ chối cho ý kiến, “Quả thật lúc nô tỳ rảnh rồi đều thích thêu hoa hoặc chim.”

Tô Nghiêu nghe vậy liền vui vẻ, cũng không thấy thẹn thùng mà thẳng thắn vô tư nói: “Ngươi đừng nhìn ta, ta thêu một kim cũng không biết. Nếu như ngươi không chê ta vụng về thì mấy ngày nay hãy chỉ bảo cho ta.”

Cẩm Tụ nghe vậy trừng to mắt, xác định Tô Nghiêu đích thực không phải là đang chọc ghẹo nàng cho vui, mới kinh ngạc nói: “Là thật sao, Nương nương?” Đường đường là trưởng nữ đích tôn của Tô thị Bình Khê, đại tiểu thư của Tướng phủ Đại Nhạn, vậy mà ngay cả nữ công cơ bản nhất cũng không biết, nói ra quả thật làm cho người ta chê cười.

Tô Nghiêu gật đầu, “Đương nhiên là thật.”

Cẩm Tụ nhất thời nghẹn lời, có điều tiêu tán rất nhanh, Nương nương sẽ không sẽ không đâu. Dù sao chỉ cần Hoàng hậu Nương nương dùng nhan sắc khuynh thành kia cười với Bệ hạ một cái thôi, đã không biết Bệ hạ quăng linh hồn nhỏ bé đi nơi nào rồi, thực sự không cần phải biết mấy cái tài nghệ này.

Tô Nghiêu nói muốn học cũng không phải là nói cho có, ngay hôm đó liền lôi kéo Cẩm Tụ rồi thật sự nghiêm túc mà học. Nhắc đến cũng thấy kỳ lạ, nàng vốn là một người hiện đại, trong đầu không có tí khái niệm gì về nữ công, nhưng khi bắt đầu lại rất nhanh giống như nàng đã từng luyện tập qua, chỉ là nhất thời quên mất thôi.

Trong mấy ngày kế tiếp Tô Nghiêu đều đi ngủ rất sớm, thường không đợi Diệp Lâm trở về đã ngủ mê mết. Mỗi khi tỉnh dậy lại không thấy Diệp Lâm đâu, nếu không phải Cẩm Diên và Cẩm Tụ nhắc đến còn tưởng rằng Diệp Lâm chưa từng trở về.

Cứ tiếp diễn như vậy mấy ngày, Tô Nghiêu liền cảm thấy hơi có lỗi với Diệp Lâm. Tuy tinh thần và thể lực của nàng không tốt nhưng dù sao cũng nên chờ Diệp Lâm ăn bữa tối, nói chuyện vài câu rồi nghỉ ngơi. Hiện giờ giống như vậy, thật sự có hơi quá đáng.

Bởi vậy, hôm nay sau khi học nữ công cùng Cẩm Tụ, Tô Nghiêu liền đi ngủ trưa, giữ tinh thần để có thể chờ Diệp Lâm trễ hơn một chút. Nhưng không ngờ nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, bên này mới vừa ngủ thì bên kia Diệp Lâm đã sai bước rộng mà tiến vào.

Lúc vừa mới đi tới gian bên ngoài của bức bình phong bằng gấm, trước mặt bắt gặp Cẩm Diên đang canh giữ bên ngoài, Diệp Lâm hơi nhú nhú lông mày, đề giọng xuống hỏi: “Nương nương còn ngủ?”

Vốn dĩ Cẩm Diên hơi có vẻ như đang thả hồn vào chốn bồng lai tiên cảnh, bất thành linh nghe thấy tiếng hỏi chỉ cho rằng mình đang hoang tưởng, tập trung nhìn kỹ mới thấy thật sự là Diệp Lâm, lập tức run rẩy, mở miệng vài lần mới phát ra âm thanh: “Sáng nay Nương nương đã thức rồi, nói là tối nay phải đợi Bệ hạ trở về nên mới ngủ bù, cũng không nghĩ là Bệ hạ sẽ đến vào lúc này. Nương nương chỉ vừa mới ngủ, hay là để nô tỳ đi gọi Nương nương...”

Nói chưa dứt lời đã bị Diệp Lâm đưa tay ra hiệu ngừng lại, giọng nói lại càng khẽ hơn, căn dặn: “Dù là vừa ngủ cũng không được quấy rầy nàng, ngươi lui xuống trước đi, đóng chặt cửa điện lại.”

Cẩm Diên gật đầu, liếc mắt ra hiệu cho những cung nữ đang đứng bên trong đồng loạt đi ra ngoài, đóng cửa điện lại, rồi đi tìm Cẩm Tụ đến thay phiên.

Thấy Cẩm Diên dẫn một đám cung nữ chường mắt đi ra ngoài, lúc này Diệp Lâm mới buông lỏng đôi lông mày đang nhú chặt, vén rèm lên rồi vòng vào phía bên cạnh giường phượng ở gian trong.

Vì là ngủ trưa nên Tô Nghiêu chưa hề thay y phục, vẫn còn mặc y phục bằng vải lụa mỏng sơ sài lúc sáng, màn che cũng không kéo xuống, đầu còn lệch về một bên.

Diệp Lâm từ giường phượng bên cạnh ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng xoay đầu nàng lại, chỉ sợ nàng ngủ như vậy sẽ bị sai cổ. Nào ngờ vừa mới xoay lại thì người kia lại ngoan cố xoay trở về, thậm chí so với ban nãy còn lệch hơn, khẽ hừ một tiếng nhưng vẫn không tỉnh lại.

Diệp Lâm thở dài một hơi, Tô Nghiêu luôn luôn ngoan cố như vậy, cũng không phải hắn không biết mà chỉ là hắn muốn làm việc thừa. Mấy ngày nay không được gặp Tô Nghiêu lúc nàng tỉnh hẳn rất lo lắng, nhưng thấy nàng ngủ say sưa lại không đành lòng đánh thức. Hôm nay đẩy lui lại một loạt chính sự, cố ý dành ra buổi chiều để đến gặp nàng, không ngờ rằng cả hai người lại cùng chung suy nghĩ, nên hắn đến đúng vào lúc nàng ngủ.

Mấy ngày nay cũng không biết nàng bận rộn cái gì, cũng không thấy nàng đọc sách lịch sử như thường ngày. Diệp Lâm rời mắt khỏi người đang ngủ yên lặng kia, quét mắt nhìn khắp nơi, rất nhanh phát hiện ra đồ chơi gần đây của Tô Nghiêu – một cái khăn tay mới vừa thêu được một nửa. Vươn người ra cầm lên tay nhìn nhìn, lông mày cũng xem như hoàn toàn giãn ra.

Hóa ra là bận rộn chuyện này. Dường như Diệp Lâm nghĩ đến cái gì đó, liền vội vàng nhìn về phía bàn tay người nọ đang để tùy tiện trên mép giường. Thấy ngón tay trắng nõn như rễ hành không có chút thương tổn nào, Diệp Lâm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Kiếp trước chẳng hiểu tại sao nàng lại đột nhiên có hứng thú với nữ công, hằng hái trần trẻ học tập cùng cung nữ bên cạnh, nhưng lần nào cũng đâm kim vào ngón tay khiến cho máu tươi chảy ròng ròng, động một chút lại rỉ máu ra.

Diệp Lâm giờ khựng thủ lên trước mặt, xem xét cẩn thận, thấy thêu cũng không quá tinh xảo nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với kiếp trước. Thủ pháp cũng tỉ mỉ hơn, cố gắng cũng nhìn ra được là thêu hoa, nhưng chỉ là tơ hồng quấn quanh thân cây, không rõ là hoa gì.

Thẳng thắn mà nói, Tô Nghiêu bị ánh mắt ôn tồn kia nhìn đến mức tỉnh ngủ, trong mơ cũng thấy hơi bất ổn vì cảm thấy có người đang nhìn mình. Quả nhiên mở mắt ra đã thấy một đôi mắt đen dịu dàng đến mức suýt chảy nước đang nhìn mình. Tô Nghiêu ngẩn ngơ, trong giọng nói còn có vẻ ngại ngùng, ngữ điệu so với ngày thường còn mềm mại hơn nhiều, bản thân cũng không phân biệt rõ Diệp Lâm ở trước mặt là thật hay mơ, “Chàng nhìn ta suốt vậy làm gì?”

Diệp Lâm thấy nàng tỉnh lại, cũng thu bớt vẻ cung chiêu say đắm trong ánh mắt lại một chút, giờ khựng thủ lên trước mặt, nhìn trái nhìn phải rồi cất giọng trêu tức nàng: “Nàng thêu cái gì đây, ta nhìn lâu rồi vẫn không đoán ra.”

Ngay lập tức Tô Nghiêu tỉnh táo trở lại, cũng chẳng thèm hỏi hắn tại sao lại đến đây, ngồi thẳng dậy đưa tay gạt lấy. Nhưng người kia lại cố tình trêu tức nàng, bất thành linh năng lên cao làm Tô Nghiêu bị mất trọng tâm, trực tiếp ngã vào trong lòng hắn.

Ý thức được bản thân trúng phải “gian kế” của Diệp Lâm, Tô Nghiêu vội vàng ngồi dậy, nhưng người kia lại nhanh hơn mà ôm lấy nàng khiến nàng không thể động đậy. Thấy hơi nóng bốc ra hai bên tai nàng, hắn cúi đầu hỏi với vẻ mê say: “Làm sao vậy, chẳng lẽ không phải là thêu cho ta?”

Lỗi tại Tô Nghiêu đồ unction lên, nàng đã thêu mấy ngày rồi, cũng không biết đã làm hỏng biết bao nhiêu cái khăn tay, vất vả lắm mới thêu được để nhìn một chút. Không ngờ bị hắn bốn cọt thành ra không đáng một đồng, nên giận dữ nói: “Hoa dạ hợp, thể mà cũng nhìn không ra. Không phải là thủ nghệ của ta không tốt mà rõ ràng là chàng mắt mũi kém cỏi.”

Bây giờ mới thật sự là trúng vào “quý kế” của người kia. Diệp Lâm mở cò trong bụng, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái rồi cười nhẹ: “Sao vậy, đây là A Nghiêu đang mời ta sao?”

Dạ hợp hợp hoan...

(Cây dạ hợp: tiếng Hán Việt là hợp hoan, nghĩa đen là đoàn tụ sum họp. Còn nghĩa bóng là trai gái làm chuyện xxx)

Cả khuôn mặt Tô Nghiêu đều như bị thêu cháy, còn bị siết chặt trong lồng ngực nóng lạnh của người kia, lắp bắp giải thích: “Cái, cái gì vậy, trong đầu chàng có thể nghĩ đến chuyện gì khác hay không!”

Người kia cũng thật biết lắng nghe, chỉ sợ đã sớm chờ nàng nói đến chỗ này, lạnh nhạt nói: “E rằng trong đầu ta, ngoài nàng ra đều không có gì khác...”

Tô Nghiêu:...

Phải phải phải, nàng nhận thua, nàng thất bại, mỗi lần định chọc mỹ nhân đều bị mỹ nhân chọc lại đến mặt đỏ tía tai. Nếu nói về vô si thì đương nhiên nàng không phải đối thủ của Diệp Lâm.

“Chàng có biết cây dạ hợp này còn có biệt danh khác là cây tương tư, ta không có ý giống như chàng hiểu thế kia...” Nói được một nửa thì bỗng nhiên bị hôn, Tô Nghiêu chớp chớp hai mắt, mãi sau mới phát hiện được thì hối hận vạn phần – chính mình lại bị chọc ghẹo...

Người kia vẫn dịu dàng chu đáo như trước, trong hơi thở bịn rịn vang lên vài câu ý nghĩa đen tối: “Ta biết ý của nàng chính là như vậy, nàng nói nàng nhớ ta... muốn ta...”

Diệp Lâm chậm rãi hôn, nhắm mắt, lặng yên một lúc rồi nói tiếp: “Khéo thật, ta cũng vậy...”

Tô Nghiêu thấy hắn càng ngày càng cư xử xấu xa, chỉ cảm thấy ăn hoảng liên, có khổ nói không được, ý của nàng nào phải là “muốn hắn” chứ...

Nàng không biết còn có thể ở cạnh Diệp Lâm bao lâu, Diệp Lâm lại thật sự thâm tình, chỉ hy vọng vào sự nỗ lực của bản thân mới không phụ tấm chân tình kia.

Nàng cũng không biết nữ tử thời cổ đại thể hiện tấm lòng mình với người trên như thế nào, Tô Nghiêu hiểu được nàng đã thực sự để Diệp Lâm trong lòng. Suốt mấy đêm liên đều mơ thấy nàng thêu khăn tay cho Diệp Lâm, tuy biết rằng đường đường là Hoàng đế của Đại Nham không cần đến mấy thứ nữ công gia chánh gì đó, nhưng nàng vẫn thêu cho hắn y như những gì mình thấy trong mơ. Vốn chỉ là nhất thời nảy lòng tham, chứ không nghĩ rằng mỗi đường kim mũi chỉ lại chứa đựng một phần tâm ý.

Dự định ban đầu của nàng ngây thơ trong sáng là thế, làm sao có ý nghĩa đen tối như thế này! Còn không phải tự hấn xuyên tạc hay sao...

Tô Nghiêu nổi giận, nhưng tay người nọ cũng không nghỉ ngơi, cũng không để ý giờ đang là giữa ban ngày, nâng tay lên nhẹ nhàng túm lấy sợi dây đang buộc màn che quanh giường. Màn che hạ xuống gần cách giường với bên ngoài thành hai thế giới, hôn môi cũng dần dần sâu...

“Chàng...” Lời vừa ra khỏi miệng Tô Nghiêu liền mắc kẹt, vốn là nàng có hơi kháng cự đối với chuyện ân ái ban ngày nên ý chí vẫn còn kiên cường, nhưng tiếc là thân thể đã bị khiêu khích đến mềm nhũn. Diệp Lâm đáng ghét ở điểm này, hấn đã trải qua hai đời, nên về mặt này hấn còn quen thuộc cơ thể nàng hơn chính nàng. Chuyện đến nước này chỉ có thể vô phương chống đỡ mà mặc cho hấn làm càn.

Người kia nào biết rằng chỉ trong chốc lát mà tâm tư của nàng đã trải qua biết bao khó khăn vất vả, chỉ một mực trầm mê. Trong lúc ý loạn tình mê, giọng nói khàn khàn gọi cảm khẽ gọi tên nàng, “A Nghiêu, A Nghiêu...”

Áo bào màu đen cùng áo lụa rơi xuống trên thảm sàn mềm mại sạch sẽ, phía sau màn che dày đặc trên giường, tiếng hít thở càng ngày càng gấp...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nhớ lại

Thời tiết đã đến cuối thu bắt đầu vào mùa đông, sắc trời cùng ánh nắng cũng tắt nhanh trông thấy. Cẩm Diên canh giữ ở bên ngoài Phòng Ngõ điện không có việc gì làm đành nhìn ngắm mây trời, bất thành linh thấy Cẩm Tự thần thần bí bí mà đi lại đây, hù cho nàng giật nảy mình.

Vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị Cẩm Tự đưa tay ngăn lại, hạ giọng chỉ chỉ cổng lớn Phòng Ngõ điện đang đóng chặt, nói: “Bệ hạ đang nghỉ ngơi?”

Thấy Cẩm Diên gật đầu, Cẩm Tự hơi chau mày, nhớ tới chuyện bí mật mấy hôm trước Tô Nghiêu phân phó, trong lòng tính toán một phen rồi định xoay người rời đi, nhưng cuối cùng lại quay đầu lại dặn dò: “Bữa tối hôm nay ta đến thay ca cho người, trời cuối thu hơi lạnh, đứng đây đến chiều thì nhớ giữ ấm, chờ khi nào Bệ hạ và Nương nương thức dậy, người hãy trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

Khó có được hôm nào Cẩm Tự chủ động thay ca cho nàng, Cẩm Diên vui mừng không hết chỉ muốn lập tức quay về nghỉ ngơi. Bởi vậy cũng không từ chối, đáp ứng một cách vô cùng vui vẻ. Sau đó Cẩm Tự xoay người rời đi, nhưng lại đi về hướng nhà bếp.

Ngoài cửa hai người tranh luận như vậy, nhưng bên trong lại hoàn toàn không nghe thấy gì. Tô Nghiêu miễn cưỡng dựa vào lồng ngực người kia, tóc ở hai bên thái dương đều ẩm ướt, có thể thấy được vừa rồi là một phen kịch liệt đến mức nào. Đôi khi thật sự không thể để Diệp Lâm cảm dục lâu ngày, nếu lúc hấn điên cuồng phóng túng thì chỉ sợ thiên hạ này chẳng mấy người so sánh được. Trong lòng tính toán thời gian lại một chút, Tô Nghiêu lặng lẽ thờ dài, xoay người lăn ra khỏi ngực người kia, ngửa mặt nằm trên giường, uể oải yếu ớt nói: “Sao hôm nay Bệ hạ lại rảnh rỗi như vậy, mọi việc đều giao cho Thôi đại nhân xử lý sao?”

Diệp Lâm định nói chẳng qua là mình đây rất nhiều chính sự xuống trễ một chút, sau khi dùng bữa tối còn định đi Hi Ninh điện gấp vài vị triều thần quan trọng. Tô Nghiêu nhắc đến Thôi Thuật, lại làm cho hấn nhớ tới một chuyện phiền lòng gần đây.

Đêm đó Thôi Thuật không hề mở lời cầu tình xin hấn buông tha cho Bạch Phàn Tố, bị hấn một mực từ chối. Tuy biết chắc chắn Thôi Thuật sẽ không có lòng làm loạn, thế nhưng thời điểm đối mặt với Thôi Thuật, trong lòng Diệp Lâm vẫn hơi gợn sóng.

Bạch Phàn Tố năm lần bảy lượt chia rẽ quan hệ hấn và Tô Nghiêu, lại phản bội chủ nhân mà cấu kết với Phong Sách, đêm đó vọng tưởng muốn ám sát Tô Nghiêu nên Diệp Lâm quyết không thể buông tha cho nàng ta. Nhưng Thôi Thuật lại dùng tình cảm sâu đậm để đối xử với Bạch Phàn Tố, chính vì Diệp Lâm hơi chú ý đến tâm tình này của hấn cho nên đến nay Bạch Phàn Tố vẫn bị giam cầm trong thiên lao, thậm chí cánh tay bị A Cửu phế bỏ đã được băng bó, nhưng vẫn trì hoãn chưa ra lệnh hành quyết.

Lần này đột nhiên Tô Nghiêu nhắc tới, trái lại Diệp Lâm lại muốn nghe ý kiến của Tô Nghiêu, bởi vậy lời ít mà ý nhiều cùng với Tô Nghiêu phân tích thiệt hơn: “A Nghiêu cho rằng nên xử trí Bạch Phàn Tố như thế nào?”

Nghe xong lời hấn nói, Tô Nghiêu trầm mặc rất lâu mới lật người lại, dùng một tay chống đầu lên nhìn người kia: “Sao vậy, chàng sợ quyết định không tốt ảnh hưởng đến mặt mũi của Thôi Thuật, nên mới đem củ khoai lang nóng này quảng sang cho ta?”

Người kia nhắm mắt lại mỉm cười, cũng không vặn lại, chỉ chờ Tô Nghiêu nói tiếp.

Nàng cũng chẳng phải người lương thiện gì, nên đương nhiên đối với Bạch Phàn Tố cũng chẳng mấy may đồng tình thương hại. Tô Nghiêu nàng tự nhận là chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Bạch Phàn Tố, nhưng thời điểm người đó nhìn thấy nàng lần đầu tiên trong mắt lại tràn đầy lòng thù địch. Không nói đến chuyện tơ tưởng nam nhân của nàng còn âm mưu tranh giành, mà còn năm lần bảy lượt chia rẽ quan hệ của nàng và Diệp Lâm. Cho nên Tô Nghiêu không thể dễ dàng tha thứ, huống chi nàng ta còn muốn tính mạng mình... Đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ rằng không sai rằng đêm đó trong mắt Bạch Phàn Tố tràn ngập hận ý với nàng đến mức thấm cả vào tận xương tủy.

“Theo ta thấy, bằng không chàng sai người phé bỏ hết võ công của Bạch Phàn Tổ, đày nàng ta đi Giang Nam xa xôi vắng vẻ, bán cho Thôi Thuật một cái nhân tình.” Chỉ cần người đó sau này không thể quấy rối uy hiếp cuộc sống của nàng là tốt rồi, cũng giải được khúc mắc trong lòng của Thôi Thuật.

Diệp Lâm nghe nàng nói như vậy cũng lật người lại, bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi đen nhánh không che giấu vẻ kinh ngạc, nói: “Nàng thật lương thiện.”

“Chàng nhầm rồi. Như thế này tuy rằng giống như buông tha cho Bạch Phàn Tổ, nhưng chỉ sợ nàng ta cũng không buông tha cho chính mình.” Tô Nghiêu giải thích, “Khi đó chàng phải nàng ta đến Tướng phủ, ta cũng có nghe nói Bạch Phàn Tổ này là một cầm vũ nổi tiếng, chán hẳn rất kiêu ngạo với hai kỹ năng tài tình này của bản thân. Thế nhưng với tình trạng hiện nay, nàng ta đương nhiên không thể đánh đàn hay khiêu vũ, từ nay về sau chỉ có thể sống trong hồi tưởng. Sống như vậy so với chết đi, ta càng muốn nàng ta còn sống, suy cho cùng vẫn là đã kích lớn nhất.”

Nói chưa hết đã bị Diệp Lâm cướp lời: “Không gì bằng giết tâm.”

Diệp Lâm nhìn nàng kiên nhẫn giải thích, hình ảnh người trước mặt bình bình thân thân cùng với những ký ức ở nơi tối tăm trong đầu hần dần dần hiện ra rồi chồng khít lên nhau. Khi đó hẳn trên triều giải quyết những vấn đề nan giải, hạ triều lại nói cho nàng nghe với vẻ bất mãn không vui, nàng cũng lại giống hệt như bây giờ, đưa ra cho hắn một phương pháp có thể dung hòa tất cả, rồi lại nói trên thế gian này, đã thương người nhất không gì bằng giết tâm.

Phải, Tô Nghiêu hiểu được như thế nào là đã thương người - giết tâm. Là hấn phạm sai lầm mới làm cho nàng không từ mà biệt, chính là giết chết tâm của hắn...

“Tất cả những lời kiếp trước từng nói, chàng đều nhớ rõ ràng.” Tô Nghiêu không ngờ rằng hắn lại có thể đáp trôi chảy như vậy, sững sốt một lát mới nhớ ra là kiếp trước chính mình cũng từng nói như vậy với Diệp Lâm, nên không hề kinh ngạc mà chỉ cười cười nói. Thấy sắc mặt Diệp Lâm hơi sa sầm, không biết lại vừa nhớ ra chuyện gì đó không vui, Tô Nghiêu gạt mình, nhắc người lên nghiêm mặt nói: “A Lâm, kiếp trước rốt cuộc là chúng ta như thế nào, mỗi lần hỏi chàng đều không chịu nói, làm ta mãi vẫn không rõ ngọn ngành...”

Tô Nghiêu bất ngờ không đề phòng mà quăng ra vấn đề này, đột nhiên làm Diệp Lâm sững sốt, im lặng một lúc mới chậm rãi hỏi: “Nàng nhất định phải biết mới có thể an tâm sao?”

Kỳ thực Tô Nghiêu nghiêm túc gật đầu, lại nghe thấy người kia truy vấn: “A Nghiêu, nàng có thể đồng ý với ta, bất kể kiếp trước xảy ra chuyện gì, đời này kiếp này nàng phải hứa không được bỏ rơi ta?”

Bất chợt phải phát ra lời thề, Tô Nghiêu nhất thời nghẹn lời, đời này kiếp này không được bỏ rơi hắn... Chỉ hứa một câu đơn giản, nhưng làm được mới là khó. Đời này kiếp này của nàng, chỉ sợ còn lại ngần ngừ có một năm...

“Ta hứa với chàng.” Tô Nghiêu nghiêm nghiêm túc nói, “Đời này kiếp này sẽ không bỏ rơi chàng.”

Cho đến khi... chúng ta chia lìa...

Diệp Lâm nhận được cam đoan nghiêm túc của nàng, lúc này trong lòng mới thả lỏng, chậm rãi kể cho nàng nghe chuyện kiếp trước nàng bỏ đi, hắn vừa tìm kiếm vừa chờ đợi, cuối cùng ngay cả hài cốt cũng không tìm ra. Chuyện xưa quá mức khắc cốt ghi tâm, giờ kể lại cứ như lại đang xảy ra trước mặt, trái tim còn có thể cảm nhận được đau đớn mà tê tê dại dại. Diệp Lâm nói từng lời từng chữ: “Tô Nghiêu, nàng nói nàng rốt cuộc có bao nhiêu nhân tâm, lấy trời đất làm quan tài, lấy nhật nguyệt làm bia mộ, ngay cả cơ hội cùng nàng chết chung một huyệt nàng cũng không cho ta. Giang sơn đẹp tựa tranh vẽ, nhưng lại vắng vẻ cô tịch.”

Hóa ra là như vậy, năm thứ hai gả cho hắn...

-“Nhiều nhất chỉ còn có một năm”...

-“Nàng bắt ta phải đợi mười hai năm”...

-“Đời này kiếp này nàng phải hứa không được bỏ rơi ta.”...

Đột nhiên thấy được mối liên quan, mấy câu nói này cứ liên tiếp quanh quẩn vang lên bên tai nàng giống như chạm phải chốt mở. Những chuyện trước giờ nàng chưa từng trải qua cứ từng lớp từng lớp hiện lên trong đầu nàng ngày một rõ ràng.

Những đau đớn thuộc về Diệp Lâm đang gào thét trong lòng nàng. Lần đầu tiên thấy hắn nàng đã cảm thấy rất quen, rất nhiều lời nói cùng sự việc đều rất thân thiết như đã từng trải qua một lần. Chuyện cưới ngựa rồi chuyện nữ công... cứ như nước chảy thành sông hiện lên trong đầu nàng. Đó đều không phải là ký ức của Tô Dao, mà là của nàng.

Người mang theo một nỗi không cam lòng dào dạt xuyên đến, không chỉ có Diệp Lâm mà còn có nàng nữa.

Vì sao vừa nhìn thấy Phong Sách lại thấy hắn vừa quen thuộc vừa nguy hiểm, vì sao trí nhớ trước khi xuyên qua lại mơ hồ như vậy. Bởi vì nàng đã quên hết, không giống như Diệp Lâm ghi nhớ rằng mạch tất cả. Có lẽ là vì Say Hồng Trần, có lẽ là nàng cố tình lựa chọn, nói ngắn lại, nàng đã quên sạch thị phi trong đời này, giống như là chưa hề trải qua, giống như là tất cả đều quay lại từ đầu...

Không cần ngày qua ngày phải ngờ vực cùng hoài nghi, không cần ngày càng tuyệt vọng cùng bất lực, không cần phải nén nhịn nỗi đau thấu xương khi ly

biệt rồi sau đó lại khổ sở tương tự, không cần phải ôm hận mà ra đi trong tiếc nuối...

Hóa ra dù là kiếp trước hay kiếp này, bất kể là bên trong có biến hóa gì thì kết quả cũng giống nhau. Nàng không tìm ra giải được, nên cũng không thể thực hiện được lời thề bạch đầu giai lão, khi đó nàng nghĩ phải rời khỏi hắn, biến mất trong thế giới của hắn, muốn hắn quên đi mình. Nhưng nàng nào biết, hắn cố chấp chờ đợi nàng mười hai năm, đi tìm nàng mười hai năm, lại cùng nàng quay về lúc mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Số mệnh đúng là thích trêu chọc người đời, dù người có chạy trốn thế nào cũng không thoát khỏi mệnh đã định. Cho dù không còn nhớ rõ điều gì, cho dù ngay từ đầu trong tiềm thức đã cảnh báo bản thân không được động tâm đối với nam nhân này, nhưng rốt cuộc nàng vẫn yêu hắn, lại còn định... tồn thương hắn thêm lần nữa...

Tô Nghiêu đưa tay vòng lên cổ người kia, giống như trước đây hắn đã làm như vậy trăm ngàn lần, chôn sâu đầu mình vào bên gáy hắn, khẽ nói: “A Lâm, xin lỗi chàng...”

Đã làm cho chàng khổ sở... Xin lỗi...

Còn bắt chàng phải phiền muộn thêm nữa... Xin lỗi...

Người kia trở tay ôm nàng càng chặt hơn, giọng nói cũng trầm hơn, “Nàng biết không, nhiều năm như vậy ta đều suy nghĩ rằng cuối cùng là vì sao nàng lại bỏ ta mà đi, vì sao lại không từ mà biệt, vì sao lại cố tình chọn Từ Thận Ngôn, vì sao không lưu lại cho ta bất cứ thứ gì...”

Hắn đã suy nghĩ rất lâu rất lâu, nên đã bù đắp lại từng li từng tý tất cả những sai lầm mà hắn phạm phải từ kiếp trước đến kiếp này. Hắn sợ lại có một ngày nàng đột nhiên bỏ đi, sợ lại không tìm được nàng.

Tô Nghiêu không nói gì.

Phải, nàng đều biết rõ, nàng bỏ đi là vì không muốn chết trước mặt hắn, chọn Từ Thận Ngôn là vì hắn biết nàng xuyên không đến, y thuật lại cao, nói không chừng lại nghĩ ra một biện pháp gì đó cho nàng có cơ hội sống, rải tro cốt của mình khắp vạn dặm giang sơn là vì cảm thấy chính mình có thể ở trong giang sơn này, cùng hắn trông coi vạn dặm khói sương.

Nhưng nàng không sao nói thành lời, làm sao có thể nói cho hắn biết chính mình cũng sắp chết. Hắn muốn nàng phu thê hòa thuận, sống bên nhau cả đời, điều này nàng không thể cho hắn.

“Nếu có một ngày ta chết đi, Diệp Lâm, chàng nhất định đừng nhớ ta, chàng hãy tìm một cô nương tốt rồi lập nàng ta thành Hoàng hậu, sinh thật nhiều nhi nữ...”

Người kia cúi đầu dùng một cái hôn ngăn lại những lời thao thao bất tuyệt của nàng, oán hận mà cắt đứt mấy lời lải nhải của nàng, “Tô Nghiêu, ta sẽ không quên nàng, ta cũng không cần Phi tử hay Hoàng hậu khác, nàng đã nói một đời một kiếp chỉ một đôi phu thê, ngoài nàng ra ta không cần ai khác.”

Nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, thiên hạ rộng lớn như vậy chắc chắn sẽ có biện pháp. Nếu thật sự hết cách thì hắn sẽ cùng nàng ra đi, phó thác giang sơn cho A Tề, cũng chẳng thấy hờn trách với bá tánh trong thiên hạ, cả đời trước hắn đã làm mình quân thánh chủ đủ rồi, trùng sinh đời này nhưng hắn vẫn không thể chịu đựng được việc nàng không ở bên cạnh hắn. Bỗng nhiên Tô Nghiêu nói lời này, làm cho hắn cảm thấy hơi nom nớp lo sợ, cứ như nàng đã biết tình trạng của bản thân, nên mấy câu nói đó giống như nàng đang nhấn nhá chuyện hậu sự.

Mặc dù Từ Thận Ngôn giữ kín như bưng, nhưng Tô Nghiêu là nhân vật bậc nào, thân thể của mình càng ngày càng kém, chắc chắn có thể đoán được vài phần.

Suy cho cùng, có nên tiếp tục gặt nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Xảy ra chuyện

Đôi khi Diệp Lâm không có nhiều thời gian mà do dự suy tính, những lúc hai người ở cạnh nhau thì thời gian trôi đi quá nhanh, rất nhanh đã tới thời điểm Diệp Lâm hẹn gặp triều thần. Tuy rằng Lưu nội thị bán khoán không biết mình có phá hỏng chuyện tốt của chủ nhân hay không, nhưng vẫn làm tròn bổn phận cao giọng nhắc nhở bên ngoài điện, Diệp Lâm cũng đành phải lưu luyến mà rời đi.

Chờ đến khi hết bận trở về, ánh mặt trời đã tắt, màn đêm bao phủ, cửa lớn của Phụng Ngộ điện vẫn như cũ giăng đầy đèn chong. Diệp Lâm từ Hi Hoa điện đi tới từ phía xa, nhìn bên cửa sổ giấy đèn vẫn chiếu sáng choang, đáy lòng dần được sưởi ấm. Tốt thật, dù hắn đi bất cứ đâu, hắn đều biết trên đời này vẫn còn có một ngọn đèn luôn thấp sáng vì hắn...

Một chân vừa bước vào cửa Phụng Ngộ điện, trước mặt đã gặp ngay Cẩm Tụ đang cúi đầu đi ra ngoài, tâm hồn như đi vào cõi tiên. Người đó cũng mất mũi vung về không biết đang suy nghĩ cái gì, bẽ khay trên tay đi ra ngoài mà chỉ để ý đến lo lắng trong đầu. Bất thành linh thấy có người đến, “ai da”

một tiếng còn tưởng rằng đụng phải cung nhân nào không có mắt, vừa định mở miệng quở trách thì liếc mắt thấy đôi giày đen đế trắng bên trên thêu vân mây màu xanh, lúc này mới thấy hoảng sợ hóa ra người mà mình vừa đụng trúng là Hoàng đế Bệ hạ.

Cầm Tụ đột nhiên lạnh sống lưng, run cầm cập ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt Diệp Lâm cũng không có vẻ giận dữ. Lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hành lễ rồi bê khay chuẩn bị rời đi, chỉ sợ Hoàng đế Bệ hạ nhất thời cao hứng hỏi nàng đây là cái gì.

Nhưng nào biết sợ cái gì thì cái đó đến, đang định lần đi như chim cú thì đã bị Hoàng đế Bệ hạ nhìn ra điểm khác thường nên gọi lại hỏi: “Đây là cái gì?”

Cầm Tụ nhất thời nghẹn lời, cũng không dám ngược lên nhìn Diệp Lâm, chỉ cúi đầu nói: “Không, không có gì... Nô tỳ... Nô tỳ...”

Diệp Lâm thấy nàng ấp a ấp úng thì lại càng tò mò. Ban đầu hẳn chỉ cho là thuốc thông thường Tô Nghiêu vẫn uống, thuận miệng hỏi một chút thôi, hiện tại lại thấy Cầm Tụ giấu kín như bưng liền nghĩ mình đoán bừa mà trúng, bắt gặp Tô Nghiêu đang có chuyện gì đó giấu mình. Bởi vậy thuận tay cầm chén thuốc bạch ngọc kia lên nhìn trái nhìn phải đánh giá một hồi, nhưng vẫn không tìm ra manh mối. Biết là từ miệng Cầm Tụ sẽ không hỏi ra cái gì, chỉ nhìn thoáng qua bên trong điện rồi nói: “Hiện tại Nương nương đang làm gì?”

“Nương nương đang tắm...” Cầm Tụ dè dặt nói.

Thì ra là ở tịnh phòng tắm rửa thay y phục chuẩn bị nghỉ ngơi. Diệp Lâm gật gật đầu, quả thật chiều nay đã gầy vò nàng không ít, có thể cố gắng đến giờ còn chưa ngủ cũng là không dễ. Tô Nghiêu lại đang có điều gì đó giấu giếm hẩn, nếu giờ phút này đến hỏi chắc hẳn nàng sẽ không chịu nói ra, chẳng thà hẩn tự mình điều tra. Nghĩ đến đây, Diệp Lâm lưu lại chút vụn thuốc trong chén bạch ngọc, chỉ nói một câu: “Lát nữa Nương nương rửa mặt chải đầu xong, kêu nàng không cần chờ Trẫm, cứ ngủ trước, Trẫm còn có việc trễ một chút mới trở về, không muốn quấy rầy nàng.” Rồi xoay người rời đi.

Cầm Tụ nhìn bóng lưng tiêu sái của Diệp Lâm rời đi, lại nhìn xuống cái khay rỗng tuếch trên tay, có khổ không nói lên lời. Chờ đến khi bóng lưng Diệp Lâm biến mất trong tầm mắt, Cầm Tụ liền quay đầu đi vào trong Phòng Ngõ điện, vừa tới gần tịnh phòng liền “bộp” một tiếng quỳ xuống, nói: “Nương nương!”

Bên trong người kia đúng là vừa tắm xong, khoác lên mình áo choàng thoải mái mềm mại rồi đi ra ngoài. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng Cầm Tụ quay trở lại cũng cảm thấy hơi kỳ quái, đẩy cửa ra lại thấy nàng đang quỳ gối ở cửa, nhẩn mòi nói: “Ngươi làm cái gì vậy?”

“Mới vừa rồi,” Cầm Tụ lo lắng nói: “Bệ hạ vừa mới đến... cầm chén thuốc đi rồi...”

Tô Nghiêu nghe thấy thế không khỏi nhũn mảy, thế này thật đúng là...

“Nô tỳ đáng chết... Đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên để cho Bệ hạ lấy chén thuốc đi... Nô tỳ...” Cầm Tụ cuống quýt không ngừng tự nhận tội, đưa tay định vả vào miệng mình nhưng tay vừa đưa ra đã bị Tô Nghiêu cúi người kéo lại.

“Không liên quan gì đến ngươi, chớ có tự trách bản thân.”

Ngược lại Tô Nghiêu lại bình tĩnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Cầm Tụ, cũng phải, người này làm theo phân phó của nàng ngày đó, cũng đã làm tốt rồi, chỉ là bất ngờ bị Diệp Lâm phát hiện thôi. Cầm Tụ thực sự không biết rốt cuộc Nương nương đang suy nghĩ cái gì...

“Trước khi đi Bệ hạ có nói gì không?”

Cầm Tụ nghĩ nghĩ rồi nói: “Chỉ nói sẽ về trễ, Nương nương cứ đi ngủ trước không cần chờ Bệ hạ.”

Trở về trễ... Tô Nghiêu nghe xong chỉ gật đầu rồi ngồi xuống một bên, không đi ngủ mà còn cố nán lại.

Gió đêm hiu hiu thổi, mùi đàn hương chậm rãi lan tràn khắp Hi Quang điện.

Lục thái y run rẩy đặt xuống chén thuốc bạch ngọc, nâng mắt cẩn thận liếc nhìn Hoàng đế Bệ hạ đang ngồi một tay chống trán vẻ chìm trong suy nghĩ, cân nhắc một lúc mới cất giọng run run đánh vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng, “Bệ hạ, còn đây là... đây là...”

“Đây là thuốc gì, ngươi cứ nói thẳng không phải sợ.” Diệp Lâm bị giọng nói của hẩn dất hờn phách trở về, lại thấy chán ghét vẻ muốn nói lại thôi của lão thái y này nên mới không kiên nhẫn mà nói.

Lục thái y hít sâu một hơi, giờ này mà Hoàng đế Bệ hạ đích thân triệu đến Hi Quang điện, lại cầm một chén thuốc như vậy cho mình phân biệt, có lẽ cũng chẳng phải chuyện ngẫu nhiên gì, e rằng sự việc phải rất lớn. Lan phi đã an táng rồi, trong hậu cung này cũng chỉ còn lại có một mình Hoàng hậu Nương nương, hẩn cũng nghĩ không ra rốt cuộc vì sao Hoàng hậu Nương nương lại... “Theo thần thấy, có lẽ đây là thuốc tránh thai.”

Thuốc... tránh thai...

Vị Quân vương trẻ tuổi vẫn đang luôn tay vuốt ve quạt giấy bạch ngọc trên tay đột nhiên đánh rơi xuống đất “bộp” một cái, chuôi quạt đập vào mặt đá cẩm thạch rắn chắc bị mẻ mất một miếng.

Lục thái y nhìn sắc mặt Hoàng đế Bệ hạ càng ngày càng khó coi, trên khuôn mặt anh tuấn như ngọc hoàn toàn không có chút huyết sắc nào, thần thái sáng láng cùng đôi mắt đen sâu không thấy đáy trước kia giờ đây trở nên trống rỗng không ánh sáng, tâm tư Lục thái y cũng càng ngày càng chìm xuống theo sắc mặt của Diệp Lâm. Hẩn thật sự không biết Hoàng hậu Nương nương muốn làm gì, Hoàng đế Bệ hạ còn trẻ làm sao chịu đựng được đả kích lớn như vậy? Cả triều đều biết Bệ hạ yêu thương say đắm Hoàng hậu Nương nương, nuông chiều như vậy, si mê như vậy, thậm chí có thể vì nàng mà bỏ

trống hậu cung, vứt bỏ cả tôn nghiêm của bậc Đế vương mà sùng ái nàng, vậy mà kết quả lại là... Thậm chí nữ nhân này còn không muốn sinh con nối dõi cho Ngài...

Lục thái y càng nghĩ càng cảm thấy đáng tiếc cho Hoàng đế Bệ hạ cao cao tại thượng, nghĩ đến Tiên đế vì tình suýt làm hại quốc gia rồi lại nghĩ tới Thánh tổ khai quốc, không khỏi thở dài ở trong lòng. Hoàng đế của Đại Nham mỗi một người đều là vì chuyện tình, Lục thái y cũng chẳng cách nào bình luận đúng sai, chỉ có thể nói vận mệnh khác biệt. Ngày trước mọi người chỉ cảm thấy Tiên đế có vận số không tốt, chứ chưa từng nghĩ Bệ hạ đương triều này cũng lại phó thác một mảnh thâm tình cho sai người. Tuy là Hoàng hậu Nương nương nhan sắc khuynh thành, nhưng sần sần giống như nàng cũng không phải là không tìm ra được người thứ hai, nữ nhân tốt trong thiên hạ có cả trăm ngàn, nhưng Bệ hạ... Mới nghĩ đến đây, vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia đột nhiên lên tiếng.

“Lục Cửu Chân, chuyện tối nay nếu có người thứ ba biết được thì Trẫm nhất định sẽ chặt đầu ngươi.”

Lục thái y run cầm cập, cái cái cái này, bí mật cung đình như vậy, lại là sự việc liên quan đến tôn nghiêm long uy của Hoàng đế Bệ hạ, đương nhiên hẳn không dám nói bậy, chỉ cảm thấy Hoàng đế Bệ hạ thực sự đã giận điên lên. Ngày xưa người nào người nấy đều tán thưởng rằng Bệ hạ luôn nhã nhặn bình tĩnh, làm gì có chuyện uy hiếp thần tử như thế này.

Không đợi Lục thái y đáp lại, người ngồi ở ghế rồng trên cao đã dứt khoát đứng dậy, sai bước đi ra phía ngoài.

Lục thái y mất thấy Hoàng đế Bệ hạ rồi loạn bước ra khỏi Hi Quang điện, không rõ vì sao Lư nội thị đuổi theo nhanh như chớp, lại quay đầu nhìn quạt giấy bạch ngọc bị mẻ một góc trên mặt đất rồi lắc đầu.

Không biết việc này nếu mà lộ ra ngoài thì thiên hạ sẽ lại xảy ra bao nhiêu chuyện nữa. Tuy là đương kim Bệ hạ tài giỏi thông minh lanh lợi, quần thần đồng lòng tán thưởng, nhưng chỉ có duy nhất một khuyết điểm – đối xử với Hoàng hậu Nương nương có thể nói là không hề theo một nguyên tắc nào. Nay Bệ hạ phải chịu đã kích quá mạnh, chỉ e nhất thời không thể khống chế lửa giận trong lòng.

Diệp Lâm để lại Lục thái y ở trong Hi Quang điện, đầu óc cũng trống rỗng, chỉ một mực đi về phía Phụng Ngộ điện, lại cảm thấy khoảng cách vài bước chân của ngày xưa nay thoáng cái đã trở nên xa xôi cách trở, đi mãi không đến.

Hiện tại hẳn chỉ muốn nhanh chóng đến gặp Tô Nghiêu, chỉ muốn hỏi nàng một câu, vì sao?

Trùng sinh một kiếp, hẳn rõ ràng đã cẩn thận từng li từng tí, rõ ràng đã nỗ lực bù đắp lại những sai lầm mình phạm phải ở kiếp trước, rõ ràng tưởng rằng bản thân mình đã đạt được hạnh phúc... So với kiếp trước nàng còn nhẫn tâm hơn, thậm chí ngay cả sinh cho hắn một đứa con cũng không bằng lòng... Rốt cuộc là vì sao...

Tô Nghiêu à Tô Nghiêu, rốt cuộc nàng còn muốn ta phải làm sao...

Lư nội thị đi chậm phía sau Diệp Lâm, cũng không biết Hoàng đế Bệ hạ lại bị làm sao mà bốc hỏa như thế này, chỉ thấy sắc mặt này là đoán chừng đại sự không ổn. Mất thấy sẽ phải đến Phụng Ngộ điện, vừa định cao giọng báo tin cho người bên trong điện, liếc mắt một cái đã thấy Diệp Lâm bỗng nhiên quay đầu lờm lỏm, âm thanh liền kẹt luôn trong cổ họng.

Cái nhìn kia rét lạnh thấu xương tựa như gió tuyết đêm đông, một mạch thổi thẳng vào tận đáy lòng. Lư nội run cầm cập theo bản năng, bước chân chậm lại, bị Diệp Lâm bỏ tụt lại phía sau một quãng xa.

Lúc đến gần thềm ngọc ngoài cửa lớn Phụng Ngộ điện, Hoàng đế Bệ hạ vốn hùng hùng hổ hổ lại bỗng chốc dừng bước, lặng lẽ đứng trên bậc thềm ngọc, không hề nhúc nhích mà ngăn người nhìn đèn chong ở cửa. Lư nội thị vừa đuổi kịp đến liền nghe thấy Hoàng đế Bệ hạ đột nhiên mở miệng nói những lời kỳ quặc, không biết là nói chuyện với hắn hay là lầm bầm một mình, “Ta có chỗ nào không tốt...”

Cũng không biết lời này là nên nghe hay không nên nghe, Lư nội thị do dự nhìn Hoàng đế Bệ hạ đang u buồn sầu muộn khác thường bên cạnh, bỗng nhiên người đó quay đầu lại đây, trong con ngươi đen nhánh là một mảnh mờ mịt luống cuống, “Lư Tuấn, rốt cuộc Trẫm có chỗ nào không tốt?”

Là hắn quá tham lam sao... Không, hắn chỉ muốn cả đời hòa thuận cùng nàng, muốn cùng nàng bạch đầu giai lão, con cháu đầy quanh chân... Nhưng trùng sinh một kiếp rồi mà hắn vẫn không làm được, vẫn không làm được... Rốt cuộc hắn có chỗ nào không tốt... Nàng nhất định không chịu bỏ thí cho hắn một đứa con...

Lư nội thị như hồn bay phách lạc, càng nhìn dáng điệu đứng yên bất động của Hoàng đế Bệ hạ ở cửa Phụng Ngộ điện lại càng thấy đau lòng. Bệ hạ chỗ nào cũng tốt, toàn tâm toàn ý như vậy, tất cả mọi thứ đều lấy Nương nương làm trọng, chẳng lẽ còn không đủ tư cách được coi là bạn đời hoàn mỹ sao?

“Bệ hạ chỗ nào cũng đều tốt, chỉ là...” Là Hoàng hậu Nương nương làm cho người khách đoán không ra...

Một câu nói nhẹ nhàng phiêu tán trong gió đêm, căn bản Diệp Lâm không nghe vào tai, ngón tay dần dần trở nên lạnh lẽo, những suy nghĩ cuộn cuộn trong đầu cuối cùng cũng từ từ ngưng tụ lại kết thành một ý niệm làm cho lòng hắn đau không chịu nổi – vì sao nàng không chịu sinh cho hắn một đứa con? Bởi vì nàng muốn ra đi.

Nàng vẫn muốn ra đi... Kiếp trước nàng đã đốt thân xác mình thành tro, rải vào khắp trời đất, mặc cho hắn lên trời xuống đất đi tìm nàng, đến cả cơ hội được chôn cùng một mộ với nàng cũng không có. Lúc này đây, ngay cả đứa con nàng cũng không chịu để lại cho hắn, ngay cả một chút niệm tưởng, một chút bóng dáng cũng không chịu để lại cho hắn... Tô Nghiêu, nàng thật tàn nhẫn... Nàng nhất định phải nhẫn tâm đến nước này sao...

Đột nhiên vị Hoàng đế trẻ tuổi đưa tay đẩy ra cánh cửa đang đóng chặt của Phượng Ngô điện

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chết vấn

Trong đại điện trống rỗng, Cẩm Tụ xoắn xoắn ngón tay đứng ở một bên, vừa cắn môi vừa lo lắng. Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt vẫn ôm đầu gối ngồi yên trên giường phượng không hề nhúc nhích, lặng lẽ chờ Diệp Lâm trở về.

Cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra, Cẩm Tụ cũng run rẩy theo, ngược mắt nhìn xuyên qua lớp rèm trùng trùng điệp điệp, chỉ loáng thoáng thấy một bóng người màu đen dần đi đến đây. Đoán được là Hoàng đế Bệ hạ đã biết được trong chén kia là thuốc gì, lần này quay về đương nhiên là để hỏi tội. Thế nhưng người đi đến trông lại bình tĩnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, cứ như người đó chỉ vừa mới xử lý chính vụ xong rồi trở về đây như ngày thường mà thôi.

Lúc người kia đi lướt qua rồi vòng vào gian trong, tuy sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào nhưng thần sắc lại rất bình tĩnh. Con người tối đen như mực nhìn chăm chăm vào Tô Nghiêu, nhưng mở miệng lại là ra lệnh cho Cẩm Tụ: “Lui xuống.”

Cẩm Tụ lo lắng liếc mắt nhìn Tô Nghiêu một cái, người đó quay đầu nở một nụ cười yếu ớt an ủi nàng rồi gật gật đầu. Lúc này Cẩm Tụ mới chau mày cúi đầu bước nhanh lui ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa điện lại.

Tô Nghiêu hí hóp mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Diệp Lâm, “Bệ hạ đã trở lại.”

Người kia không nói lời nào, nhanh như chớp bước đến trước mặt nàng, đầu gối tỳ lên trên giường phượng rồi chậm rãi tiến đến gần, tỳ trán mình lên cái trán bằng phẳng của Tô Nghiêu, nhẹ nhàng nói: “A Nghiêu, nàng vẫn muốn bỏ đi, có đúng không?”

Mặc dù đã đồng ý với hắn rằng vĩnh viễn sẽ không bỏ hắn mà đi, mặc dù nàng đã là Hoàng hậu của hắn, mặc dù tâm tư của hắn đã phơi bày toàn bộ không thể nghi ngờ... nhưng nàng vẫn muốn bỏ đi...

Cũng như kiếp trước trong vô số khoảnh khắc hai người thân mật, hắn ôm lấy nàng cùng lập ra nhiều lời thề dù bạc đầu cũng không chia lìa, nàng đều bằng lòng với hắn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn ra đi.

Tất cả đều là nàng gạt hắn. Hắn cứ tưởng sửa chữa toàn bộ sai lầm, tưởng rằng chỉ cần nhớ là đủ, nàng sẽ không bỏ đi. Thế nhưng có lẽ ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, nàng như một cánh chim tự do, vĩnh viễn cũng không vì hắn mà thực sự dừng lại.

Tô Nghiêu theo bản năng định tránh ra phía sau, nhưng hai má đã bị người kia nắm lấy. Diệp Lâm nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, hôn lên cánh môi ngọt ngào mê người kia, “A Nghiêu, vì sao nàng nhất định phải đi, muốn bắt chấp tất cả mà ra đi...”

Vì sao lựa chọn của nàng luôn luôn là bỏ rơi ta...

Hơi thở ôn nhu đang trần trọc quấn quýt lấy rằng môi nàng bỗng nhiên dờn đi, mang theo bi thương nồng đậm mà nàng không thể đón nhận nổi. Bàn tay to lớn thon dài của hắn đang ôm lấy hai bên má nàng liên tục trượt từ cằm nàng xuống dưới, đặt lên đường cong duyên dáng sau lưng rồi lại tiếp tục trượt xuống dưới. Động tác mềm mại làm cho lòng người chấn động, mãi cho đến khi nắm lấy eo nhỏ của nàng thì đôi tay kia mới chịu dừng lại, rồi sau đó lại đổi phương hướng chậm rãi thăm dò ở phía trước, nhẹ nhàng thành thạo thả dây lưng trên áo nàng ra.

Không biết từ khi nào đã bị ấn ngã lên giường phượng, Tô Nghiêu chỉ cảm thấy phía trước người mình bỗng nhiên mát lạnh, đến lúc ý thức quay trở lại đã thấy người kia đang tháo thắt lưng cài y phục cho mình. Tô Nghiêu đưa tay giữ lấy đôi tay đang tàn sát bừa bãi kia, giọng nói hơi bất ổn bày tỏ sự kháng nghị yếu ớt: “Bệ hạ... dừng... dừng như vậy...”

Thà rằng lúc này Diệp Lâm hung hăng nắm nàng một trận, thậm chí giam lỏng nàng, hoặc là trực tiếp bắt lại tống vào Tử Quá uyển, vẫn tốt hơn là hắn kiểm chế tất cả cảm xúc, trở nên bi thương như thế, khổ sở như thế.

Diệp Lâm nhắm mắt nhưng lại nở ra một nụ cười nhợt nhạt, nhắm mắt lên vẫn là thần sắc dịu dàng nhưng tan nát cõi lòng như trước, “Dừng gọi ta là Bệ hạ...”

Tô Nghiêu lập tức sửa lại, “A Lâm...”

Người kia hài lòng nhắm mắt lại, cúi đầu xuống tiếp tục hôn, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, mãi cho đến lúc người dưới thân khẽ run rẩy, mới thò ra một hơi nóng ở bên tai nàng rồi nhẹ nhàng nói: “Dừng cự tuyệt ta... A Nghiêu, chỉ một đêm thôi, qua đêm nay ta sẽ để cho nàng đi.”

Tuy rằng không đành lòng, tuy rằng mất đi nàng thì từ nay về sau lại là những tháng năm trống trải, giang sơn vô sắc. Nhưng thế thì sao? Thà rằng đích thân để nàng ra đi vẫn còn tốt hơn là không từ mà biệt... Trùng sinh một kiếp, hắn cũng không phụ bạc, tối thiểu hắn biết việc người này bỏ đi không liên quan gì đến Tử Thận Ngôn, nhưng dù không phải Tử Thận Ngôn cũng còn có thể có người khác, là hắn không giữ được nàng....

“Không, A Lâm, ta không hề nói muốn bỏ đi, ta đã hứa với chàng thì quyết không nuốt lời.” Tô Nghiêu thở hổn hển cắt ngang lời Diệp Lâm định nói ra. Tuy thân thể đã mềm nhũn vô lực như nước hồ xuân nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, hiện tại nàng đã biết rõ, nam nhân này nhìn như kiên cường sắt đá nhưng lúc đối mặt với tình yêu thì yếu đuối hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Từ lâu Tô Nghiêu đã cho rằng vấn đề này là không cần phải nghĩ nữa, nàng vốn có tư tưởng “chỉ cần có trí tuệ thì chỗ nào cũng là nhà” (*), luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Nhưng Diệp Lâm lại không như vậy, hẳn suy nghĩ rất nhiều, muốn nắm lấy tất cả mọi thứ trong tay. Từ bé đến lớn hẳn đều không hề được gặp mẫu thân ruột thịt, chỉ có Hoàng hậu là người thân nhất nhưng cuối cùng lại trở mặt thành thù.

(*): nguyên gốc là “thử tâm an xứ thị ngô hương”, câu này trích trong một bài thơ của Tô Đông Pha viết khi bị lưu vong ở Lĩnh Nam, Quảng Tây. Mặc dù nơi đó là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi nhưng ông vẫn điềm nhiên vui vẻ. Câu này nghĩa đen là nơi nào bình an thì nơi đó là quê hương, còn nghĩa bóng nói đến việc biết thích nghi với hoàn cảnh sống, chỉ cần có trí tuệ thì nơi nào cũng có thể là nhà.

Người này chín tuổi được lập thành Thái tử, từ sớm đã phải gánh vác mọi chuyện một mình, chưa bao giờ nhận được thứ tình cảm chân thật nào cho nên đối với chuyện tình cảm mới cực kỳ cố chấp. Cũng như kiếp trước, tự nhiên nàng rời đi mà không để lại một chút dấu vết nào, nghĩ rằng sớm muộn gì cũng có một ngày Diệp Lâm quên đi nàng, nào biết được trong con mắt đen nhánh của người này không thể dung nạp dù chỉ một hạt cát, y như một đũa ngọc mà chờ nàng mười hai năm.

Nàng đã nhớ lại lúc mình xuyên qua ở kiếp trước, cứ như một bàn cờ, lần đầu tiên là đặt sai vị trí nên ông trời lại cho nàng thêm một cơ hội đi lại nước cờ.

Tô Nghiêu có thể nhớ tường tận từng đêm từng ngày sau khi chính mình quyết định ra đi ở kiếp trước. Ban đầu nàng cho rằng thà là không gặp, cho rằng mình làm vậy là tốt nhất cho bản thân và Diệp Lâm, cho rằng mình sẽ giống những bệnh nhân mắc bệnh nan y thường thấy trên phim truyền hình, có thể tự mình vượt qua ở thời khắc cuối cùng, cho rằng mình sẽ đi hưởng thụ chiêm ngưỡng cái thế giới mới xuyên qua này thật tốt. Thế nhưng tất cả đều không phải.

Sau khi ra đi, mỗi một ngày nàng sống đều dài như một năm. Tô Nghiêu không thể tiêu sái tự tại, không thể phớt lờ trước mọi chuyện như trước nữa. Trong tim nàng chỉ tràn ngập hình ảnh một người, mỗi giây mỗi phút đều nhớ nhưng rồi suy đoán: có phải bây giờ chàng đã thức dậy để thượng triều sớm, có phải chàng lại dùng bữa không đúng giờ, có phải chàng lại thức đêm xử lý chính vụ, có phải thông qua một chút dấu vết để lại, chàng đã phải mặt sùr đi khắp cả nước để tìm kiếm tung tích mình nhưng đều vô dụng.

Càng về sau, thời gian nàng mê man ngày càng lâu, lúc tỉnh táo lại càng ngày càng ít đi. Diệp Lâm cũng không nhụt chí, tin tức về các mặt sùr vẫn bí mật đi tìm tung tích nàng vẫn không ngừng truyền đến, người đó còn cố chấp hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Hết lần này đến lần khác Từ Thận Ngôn khuyên nàng quay về, khuyên nàng trở lại Trường Ninh, trở lại Hoàng cung, trở lại Phượng Ngõ điện, nhưng càng ngày nàng lại càng không dám trở về. Nàng không dám gặp Diệp Lâm, cũng không dám để cho hắn nhìn thấy bộ dạng khô héo nhếch nhác không chịu nổi này của mình, không dám đối diện với những chất vấn của Diệp Lâm, không biết phải trả lời thế nào về việc mình không từ mà biệt, cũng không biết lại một lần nữa ly biệt thì nên đối diện như thế nào.

Từ Thận Ngôn không có biện pháp chữa trị, ngay cả Liễm Diễm sơn cũng không có cách thì chuyện nàng phải chết không thể nghi ngờ. Đã biết trước nhất định sẽ phải chia lìa, thì cần gì phải để xảy ra hai lần.

Trong nửa tháng cuối cùng, nàng luôn nằm mơ, mơ thấy dáng điệu thời hiện đại của nàng nhưng lại mặc y phục của Nhận triều, cùng Diệp Lâm đứng trên lầu các cao nhất của Hoàng thành Trường Ninh, cùng nhìn cảnh sắc ban đêm, cùng nhìn tuyết rơi, cùng nhìn thành lũy, cùng xem giang sơn.

Nhưng những điều đó vĩnh viễn chỉ có thể biến thành một giấc mộng, nàng trở về cũng không được, ra đi cũng không xong.

Sau tất cả, nàng cầu xin Từ Thận Ngôn đem xác mình hỏa thiêu sạch sẽ, rồi đắm chìm trong những mộng đẹp càng ngày càng phát ra rõ ràng, rồi không tỉnh lại nữa. Nhưng nàng vẫn không cam lòng, nàng hỏi hận bản thân không từ mà biệt, hỏi hận không ở lại bên cạnh Diệp Lâm, trong một khắc nàng rất muốn ích kỷ ở lại bên cạnh hắn, chết trước mặt hắn.

Mãi cho đến khi linh hồn của nàng ngủ quên trong sự hối hận đòi hỏi, trong lúc Tô Nghiêu mê man lại ngủ thấy phảng phất mùi đàn hương quen thuộc, giống như quay lại lần đầu tiên gặp mặt năm đó, nàng và người đó ngồi cách nhau một bức bình phong mờ mờ. Lúc này Tô Nghiêu mới hiểu được, có thể chết ở trong lòng người mà mình yêu hóa ra lại là một chuyện may mắn như vậy.

Nàng đã đánh giá rất cao tố chất của mình, cũng đánh giá quá thấp vị trí của mình ở trong lòng Diệp Lâm. Một giây trước khi nàng nhắm mắt xuôi tay, nàng đã hối hận. Rất hy vọng nàng có thể được trùng sinh lại một lần nữa, khi nàng tỉnh lại, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong khuê phòng ở Tưong phủ, Diệp Lâm vẫn là Đông cung Thái tử, hai người vẫn chưa hề quen biết. Tất cả mọi chuyện bắt đầu lại từ đầu, nàng phải cố gắng tranh thủ thời gian, phải xử lý xong Say Hồng Trần còn lưu lại trong cơ thể chứ không thể để bọn lang băm trong phủ trì hoãn quá lâu. Nàng vẫn còn hy vọng thay đổi mọi chuyện.

Quả nhiên sau này nàng lại một lần nữa trùng sinh trở lại, quay về với lúc ban đầu, nhưng lại bởi vì Say Hồng Trần nên nàng hoàn toàn quên đi mọi thứ. Quên mất tình cảm của kiếp trước, quên mất mục đích của chính mình, thậm chí ngay cả Diệp Lâm nàng cũng hoàn toàn quên mất.

Hiện tại nàng chỉ nghĩ rằng nàng sẽ không rời bỏ Diệp Lâm lần nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không. ...

Nhưng bây giờ nam nhân trước mắt này đang bị đau khổ vây quanh, trên khuôn mặt tuấn dật vô song lại nở ra một nụ cười thê lương, hắn nói: “A Nghiêu, nàng không cần gạt ta lần nữa. Ta đều hiểu được.”

“Ta không hề gạt chàng, ta không bỏ rơi chàng, muốn ở bên ta cạnh chàng, ta muốn chết trong lòng chàng.” Cho dù ta có trở nên xấu xí, cho dù chúng ta không có nhiều thời gian, cho dù phải áy náy khi để lại một mình chàng trên thế gian lạnh lẽo này... Chàng nói chàng hiểu được, nhưng chính chàng cũng không hiểu, cái gì cũng không hiểu được, “A Lâm, không chỉ có một mình chàng từ cõi chết trở về, ta cũng vậy, kiếp này ta không muốn sẽ lại phải rời xa chàng.”

Về kiên định trong đáy mắt Tô Nghiêu rốt cục cũng làm Diệp Lâm dao động, nàng nói nàng cũng xuyên đến từ kiếp trước, nàng chỉ vừa mới nhớ ra. Nhưng ngay lập tức hẳn cũng quăng ra một vấn đề, “Nàng nói nàng sẽ không bỏ đi, nàng nói nàng cũng từ kiếp trước xuyên đến, A Nghiêu, vậy thì nàng nói cho ta biết, kiếp này vì sao ngay cả một đứa con nàng cũng không chịu bỏ thí cho ta?”

Nếu như đây không phải là lý do thoái thác của nàng, nếu nàng thật sự xuyên đến từ kiếp trước, mà hiện nay nàng đã nhớ lại toàn bộ thì nhất định nàng sẽ biết. Cho dù thời gian bên nhau ngắn ngủi như vậy nhưng kiếp trước chúng ta vẫn có một đứa con, một đứa bé thông minh đáng yêu. Đứa bé kia lớn lên rất giống nàng, tính cách cũng giống nàng, từ nhỏ đã có dáng vẻ ‘hại nước hại dân’. Đứa bé kia sau này sẽ trở thành một vị Quân vương rất tốt, sẽ trở thành Hoàng đế Đại Nhạn. Nhưng kiếp này, nàng lại không bằng lòng sinh cho ta một đứa con...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Quyết định

Vòng đi vòng lại, cuối cùng vẫn phải nói tới đề tài này. Tô Nghiêu quay đầu lại, đẩy lồng trần ngập con đau đớn chẳng chịt, nàng đưa tay xoa gương mặt lạnh lùng của Diệp Lâm, dịu dàng nói: “A Lâm, ta...ta không thể...”

Dù Tô Nghiêu không muốn nhưng lại không thể không thừa nhận, trong lựa chọn này, nàng là một người rất ích kỷ. Bản thân nàng đã trúng độc Say Hồng Trần khó có giải được, tuổi thọ nhiều nhất cũng chỉ có thời gian một năm, chưa kể mình có thể sống đến ngày đứa bé ra đời hay không, mà hiện tại, nàng cũng không thể đảm bảo Say Hồng Trần sẽ không ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Nếu thật sự quyết định muốn sinh hạ một đứa bé đến với thế gian này, Tô Nghiêu nhất định phải có trách nhiệm với sinh mạng của nó. Huống chi, nàng càng không thể lưu lại một đứa bé không khỏe mạnh cho Diệp Lâm.

Nhưng hiện nay thân thể nàng vẫn không chịu nổi gánh nặng. Nếu ngừng dùng thuốc, có lẽ ngay cả một năm cũng không chống đỡ được. Nếu dùng thuốc, không ít thì nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Nàng nhớ tới quá khứ trong kiếp trước, nhớ lại những hồi tiếc cùng khổ sở trước khi lâm chung, tất nhiên nàng sẽ không bỏ đi một cách thiếu lý trí như vậy. Người đó còn cố chấp hơn cả tưởng tượng của nàng, nhưng hiện tại nàng biết, cho dù là mình có biến thành tro bụi, hẳn vẫn sẽ không quên nàng, nên đương nhiên nàng muốn để lại một chút niệm tưởng cho hắn, lưu lại một đứa bé, thế nhưng... Hoàn cảnh hiện tại giống như tạt gạo nước lạnh lên đầu nàng, nàng không làm được! Tại thời điểm này, nàng không thể đưa một sinh mệnh nhỏ đến với thế gian này mà không có sự bảo đảm...

Ngoại trừ lần tránh chuyện sinh con, nàng còn có thể làm gì đây?

Thế gian này, làm gì có người chấp nhận chủ động từ bỏ cơ hội được làm một người mẫu thân chứ?

Diệp Lâm giờ tay lên, bàn tay có chút lạnh đặt lên trên mu bàn tay Tô Nghiêu, mắt đen thẫm của hắn tràn đầy ánh nước, dưới phản xạ của ánh đèn có vẻ chói mắt đến kỳ lạ. Giọng nói của hắn trầm thấp để nghe, cũng ân hận: “A Nghiêu, có phải nàng có chuyện gì giấu ta hay không?”

Có phải nàng có nỗi khổ tâm không?.... Không, nàng nhất định là có nỗi khổ tâm, nhưng vì cái gì mà không nói cho hắn biết? Trời sập xuống còn có hắn chống đỡ, bất kể là vấn đề gì, bọn họ cũng có thể cùng nhau giải quyết.

“A Nghiêu, ta là phu quân của nàng.”

Hốc mắt Tô Nghiêu thoáng ẩm ướt, rốt cục cũng quyết tâm không giấu giếm nữa, Diệp Lâm nói rất đúng, hắn là phu quân của nàng, có chuyện gì vốn nên là hai người thương lượng để cùng nhau đối mặt. Nếu như nàng vẫn đối gạt Diệp Lâm giống như kiếp trước, đợi đến ngày sinh mạng nàng kết thúc, Diệp Lâm nhất định sẽ hận nàng....

Kiếp này cùng hắn trùng sinh, ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã đối xử với nàng hết mực cẩn thận dịu dàng. Nhưng Tô Nghiêu biết rất rõ rằng dù hắn có ôn nhu chăm sóc nàng đến đâu, dù hắn không so đo hiềm khích trước kia, nhưng trong lòng hắn luôn có chút oán hận. Kiếp trước nàng không từ mà biệt, giống như một cái gai mãi mãi đâm vào tim hắn. Tô Nghiêu không thể tưởng tượng được người này trời sinh hẳn cảm đa nghi thì trong lòng hắn có biết bao nhiêu suy đoán không thực tế. Khi đó, hắn nói nàng hành hạ hắn, đúng vậy, nàng đúng là đang hành hạ hắn.

Giống như cái lần tới bãi phòng Đại trưởng công chúa Hoài Dương kia, nàng chỉ là nhìn huynh đệ Từ gia thêm vài lần, hắn đã khó chịu đến như vậy. Thậm chí còn thay đổi dáng vẻ trước sau vẫn lạnh lùng của hắn, điên cuồng mạnh mẽ cưỡng hôn nàng, gây ra tranh cãi đầu tiên của hai người. Khi đó hẳn là thần hồn nát thần tính trông gà hóa cuốc, ảo tưởng xem Từ Thận Ngôn là tình địch. Nàng cũng không hiểu hắn, một mực chiến tranh lạnh la lối om sòm, thậm chí trong đầu còn nung nấu ý muốn rời khỏi hắn.

Nhìn xem, kiếp trước hay kiếp này, nàng luôn luôn tổn thương hắn.

Tô Nghiêu hối hận chính mình dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra, hết lần này đến lần khác làm Diệp Lâm đau lòng, nhưng chuyện đã qua cũng đã là quá khứ, làm gì nữa đều không thể cứu vãn. Mà bây giờ, điều nàng có thể làm, chính là rút cái gai trong tim Diệp Lâm ra.

Nàng không muốn sau khi chết hẳn lại oán hận nàng, không nên có bất kỳ hiểu lầm nào với hắn, không cần sống một mình lẻ loi phiêu đảng chốn núi sông hoang dã này. Nàng muốn chôn cùng chỗ với hắn, sống cùng ngủ chung giường, chết cùng nằm chung mộ, nếu như chạy trốn không thoát khỏi vận mệnh thì thân nhiên đôi mặt. Cùng hắn cùng nhau đối mặt!

Tô Nghiêu giả vờ muốn ngồi dậy, nhưng Diệp Lâm còn cố chấp đè ở trên người nàng, vì vậy chỉ có thể cố sức đẩy, nói: “Ta có chuyện giấu chàng, hiện tại sẽ nói cho chàng nghe, nhưng trước tiên chàng đứng dậy, thế này ta thở không nổi, nói không ra lời.”

Diệp Lâm nhướng mày, thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng, giống như thật sự muốn nói vài chuyện quan trọng với hắn. Nếu nàng không muốn rời đi thì đương nhiên tạm thời hắn không vội, bọn họ còn có ngàn ngàn vạn vạn đêm nữa có thể lãng phí, trước mắt quan trọng nhất là nghe xem nàng rốt cuộc muốn nói gì. Tô Nghiêu đẩy hắn, hắn liền thuận thế xoay người tránh sang một bên, nửa nằm nửa ngồi, một tay chống lên phượng tháp, hết sức chuyên chú đợi nàng mở miệng nói chuyện.

“Chàng phải đồng ý với ta trước, bất kể thế nào, cũng không được tức giận, không được mất khống chế”. Tô Nghiêu lời chưa đến miệng lại nuốt xuống, cắn cắn môi, nàng trước tiên phải đánh một châm dự phòng lên Diệp Lâm.

Nhưng ngược lại, châm dự phòng này đánh lên lại làm tâm trạng Diệp Lâm thay đổi, không biết rốt cuộc Tô Nghiêu muốn nói ra cái gì có thể khiến hắn mất lý trí. Cho nên hắn chỉnh lại tư thế nghiêm trang, làm ra dáng vẻ đang rửa tai lắng nghe, cực kỳ nghiêm túc gật đầu một cái, rồi mới nghe Tô Nghiêu nói: “Chàng còn nhớ hay không, có một đêm Trường công chúa Hoài Dương Đại tới chơi, chàng tới đây tìm ta, tình cờ thấy ta và Từ Thận Ngôn nói chuyện với nhau?”

Sau khi có được khẳng định của đối phương, Tô Nghiêu tiếp tục nói: “Thật ra ngày đó, Từ Thận Ngôn tới đây cùng bàn bạc về bệnh tình của ta.”

“Chàng chắc cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao trước đây thân thể và xương cốt của Tô Dao rất tốt, ta vừa xuyên đến đây liền yếu ớt như vậy. Khi đó chính ta cũng không hiểu, nhưng về sau được Từ Thận Ngôn nhắc nhở mới biết, hóa ra là phiền toái gây ra do Tô Dao uống thuốc độc tự tử vì tình. Tuy nàng ta đã quy tiên, nhưng độc lại lưu lại trong cơ thể ta. Bản chất Say Hồng Trần là loại độc phát chậm, khiến người ta từ từ ngủ say rồi chết. Chỉ vì Tô Dao uống quá nhiều nên lập tức chết đi, nhưng lại đúng lúc ta xuyên đến, nên độc tính liền bình thường giống như ban đầu, từ từ phát tác. Mấy ngày nay uống thuốc liên tục, nhưng cũng không thấy khá hơn, nguyên nhân là do độc kia càng ngày càng phát ra mạnh mẽ. Chàng trước tiên đừng tức giận, từ khi ta biết chuyện này đã giấu chàng gấp Từ Thận Ngôn vài lần, nhưng tất cả đều vì chuyện Say Hồng Trần. Hắn xuất thân từ Liễm Diễm sơn, bàn về kỹ thuật điều dưỡng, trong kinh không ai có thể so sánh được với hắn. Nhưng cho dù là Từ Thận Ngôn cũng không có kế khả thi, chỉ có thể trì hoãn thời gian độc phát tác, chứ không thể giải hết.”

Nói đến đây, Tô Nghiêu chợt ngừng lại, bởi vì thấy trên mặt người kia là một thần sắc vô cùng bình tĩnh. Chỉ có chút kinh ngạc lúc nàng mới nhắc tới, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, thật sự không giống suy đoán ban đầu của nàng rằng hắn sẽ không khống chế được.

Bầu không khí lúc này lặng im giây lát, trong đại điện im lặng không tiếng động bỗng nhiên đồng thời vang lên giọng nói của hai người, cùng đồng thanh: “Hóa ra người đã biết từ sớm?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cả hai đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, ý thức được hóa ra đối phương đã sớm biết việc này, chỉ là đều muốn một mình gánh vác và che giấu, liền nhin không được cười rộ lên. Quả nhiên là trời sinh một đôi, chỉ là không biết lúc Từ Thận Ngôn biết được toàn bộ chuyện này, trong lòng hắn sẽ sinh ra cảm nghĩ gì.

Có điều sau khi cười xong lại là một hồi thê lương. Lúc này hai người thật sự xảy ra một vấn đề sinh tử, Tô Nghiêu cảm thấy có chút không đành lòng, chỉ thấy Diệp Lâm chợt cau mày, trầm giọng nói: “A Nghiêu, nàng nói nàng cũng là trùng sinh một kiếp, chẳng lẽ kiếp trước nàng rời đi, chính là bởi vì... Say Hồng Trần?”

Mười hai năm sau khi Tô Nghiêu rời đi, hắn rốt cuộc tìm được Từ Thận Ngôn, cũng có thể là Từ Thận Ngôn không đành lòng thấy hắn tiếp tục khổ sở chờ đợi nên đến tìm hắn, nói cho hắn biết, rằng sau khi Tô Nghiêu rời đi được hai năm liền bệnh chết.

Là bệnh gì, khi đó hắn không hỏi.

Nhưng thông minh như hắn, giờ cuối cùng cũng hiểu được. Hiểu vì sao Tô Nghiêu không từ mà biệt, vì sao cố tình chọn Từ Thận Ngôn, vì sao bệnh vô phương cứu chữa lại không cầu cứu hắn. Nàng biết mình trúng độc không có thuốc giải, biết hẳn nhất định không tiếc bất cứ giá nào để kéo dài tính mạng cho nàng, biết bất kể thế nào cũng không thể chết trước mặt hắn, nếu không hẳn nhất định sẽ nổi điên.

Thà rằng để hắn hận nàng oán nàng, chứ không muốn liên lụy hắn hay rối loạn hắn, trở thành gánh nặng của hắn.

Đây chính là A Nghiêu của hắn, cũng là A Nghiêu mà hắn yêu... Từ lúc trùng sinh, Diệp Lâm cho là mình hiểu rõ tất cả, biết được tất cả những điều mà ngày trước nàng không biết. Không ngờ rằng hắn sai lầm rồi, cho dù là trùng sinh một kiếp thì sao? Thế gian này còn quá nhiều điều mà hắn không biết.

Xuyên qua hàng mi hơi ẩm ướt, hắn thấy cô nương đang nhàn nhạt cười khổ kia chợt giang hai tay ra, nghiêng người ôm lấy hắn, mang theo lọn tóc với mùi hương thoang thoang mê người lướt qua mặt hắn. Nàng ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “A Lâm, kiếp trước đều là ta không đúng, ta biết rõ sai lầm rồi, sẽ không bao giờ khư khư cố chấp nữa. Ta sẽ mãi mãi ở bên chàng, cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.”

Diệp Lâm giờ tay lên ôm thật chặt thân thể ấm áp kia vào trong ngực, nhắm mắt lại, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng khóe mắt lại có giọt nước mắt chảy xuống.

Một năm, không, nhất định sẽ có biện pháp. Hắn không tin ông trời để bọn họ trùng sinh một kiếp chỉ để gỡ bỏ hiểu lầm. Nhất định có biện pháp có thể giải độc, chỉ là khi đó bọn họ tưởng rằng không có mà thôi.

“A Nghiêu, đừng nói những lời xui xẻo như vậy, nàng sẽ khỏe lại, sẽ sinh cho ta thật nhiều con cái, nàng sẽ có con cháu đầy quanh chân. Chúng ta cùng nhau bạc đầu giai lão, có được tất cả hạnh phúc của thế gian này.”

Tô Nghiêu cũng cười, một dòng chất lỏng lạnh lẽo chậm chậm theo cổ chảy xuống áo Diệp Lâm, giọng nói của nàng vẫn vững vàng, lúc này không để lộ ra chút nào cảm xúc đang dâng trào “Đồ ngốc, hiện tại ta đã có được tất cả hạnh phúc của thế gian này.”

“A Nghiêu.” Diệp Lâm ngược lại không quá để tâm vào phương diện cảm tính, hắn một lòng một dạ đi tìm phương pháp giải độc dựa trên dấu vết để lại “Nàng có biết chút gì có thể hy vọng không?”

Tô Nghiêu nghe vậy thì nhớ tới một người, khi đó nàng ta nói, về sau nếu cần, nhất định sẽ chết không chối từ. Chỉ tiếc là người đó đến nay sống chết không rõ, cũng không biết đã đi nơi nào.

“Thật ra Liêu Mộc Lan có nhắc đến, nói là Say Hồng Trần của Tô Dao là lấy được từ trong tay của Cố Phù Phong”. Tô Nghiêu nói: “Chỉ là hiện nay thân phận của hai bên đặc biệt, muốn gặp mặt hẳn thì phải hao tổn một chút công phu.”

Người kia ôm nàng chặt hơn chút, giọng nói kiên định vang lên bên tai nàng: “Vậy thì chúng ta phải đi tìm Cố Phù Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Nam tuần

Cuối tháng mười năm Thái Bình thứ nhất, Diệp Lâm bắt đầu chuẩn bị đi tuần tra phía nam, kế hoạch vừa nói ra thì bách quan liền xôn xao. Có điều đây cũng không phải là vì Diệp Lâm đột nhiên quyết định đi nam tuần, dù sao Nhận triều cả trăm năm nay cũng không phải không có tiền lệ Đế vương đi tuần tra trong dân gian, mà là do địa điểm nam tuần lần này làm cho bách quan âm thầm ngò vức.

Chuyến nam tuần của Diệp Lâm cũng không phải là theo dõi tình hình dân chúng, trực tiếp chỉ định địa điểm tiếp giá là Bình Khê. Nói cho hoa mỹ thì chính là muốn đến bái phỏng Tô lão tiên sinh, người thanh liêm nhất thiên hạ, khích lệ cho những đệ tử nghèo hăng hái tiến thủ, thi đỗ công danh thông qua khoa cử, lại tán dương những công việc từ thiện của Tô thị Bình Khê, nhiều năm qua đều không ngừng trợ giúp cho những sĩ tử bần hàn. Tô gia được xem như một danh gia vọng tộc hùng mạnh ở Giang Nam cả trăm năm, nổi danh khắp thiên hạ, nên đương nhiên Diệp Lâm có ca ngợi thì cũng không có gì sai. Chỉ định Tô gia tiếp giá, cũng coi như là Hoàng gia cổ tình dùng Tô gia để lôi kéo dòng dõi Nho học.

Tâm tư của những vị văn võ bá quan đã từng chìm nổi nhiều năm ở quan trường đột nhiên lung lay, nghĩ đến thế cục trong triều hiện nay, kỳ thực Diệp Lâm không cần nói cũng biết.

Lần Diệp Lâm đăng cơ ở Trường Ninh cung, công lao lớn thuộc về Tô gia, hiện nay Tô hậu lại độc chiếm hậu cung, Thiên tử lại si mê Hoàng hậu đến mức độ nào thì cả triều văn võ bá quan đều có thể thấy được rõ ràng ngay trước mắt. Những người chỉ hơi hiểu chuyện cũng đều có thể đoán được, chuyện Hoàng đế Bệ hạ đánh trống khua chiêng thu xếp đi nam tuần, bề ngoài là đi giải quyết việc công liên quan đến quốc gia xã tắc, nhưng nếu nghĩ sâu xa một chút sẽ biết nguyên nhân chắc chắn do Hoàng hậu.

Một chuyến đi lăng mạn càng nghĩ càng thấy vui vẻ, người còn chưa đi mà bí mật cung đình đã truyền ra trên khắp ngõ ngách Trường Ninh: “Hoàng hậu Nương nương nhớ Giang Nam nên buồn bực không vui, Bệ hạ vì muốn đem lại tiếng cười cho Nương nương nên khởi giá nam tuần.”

Từ trước đến nay Nhận triều đều không thèm để ý đến những bịa đặt trong sách tạp lục, bởi vậy những lời đồn nhảm về chuyến đi nam tuần này có truyền đến tai thì Bệ hạ cũng chỉ cười trừ rồi lại toàn tâm toàn ý chuẩn bị, chứ cũng chẳng thèm làm ra cái gì để đáp lại. Đương sự không phủ nhận thì đương nhiên bị xem là đã âm thầm đồng ý, bởi vậy lời đồn trên phố càng lúc càng lan rộng, về sau còn được biên soạn lại thành một vở để cho những người kể chuyện đem ra kể trong trà lâu tửu quán, thậm chí còn bỏ sung vào từng ly từng tý chuyện lật vật của Đế Hậu, tạo thành một đoạn truyền kỳ về tình yêu.

Chỉ có Tô Nghiêu là đọc sách lịch sử một cách hoan hỉ nhất, từ khi biết chuyện Cẩm Diên nghe được ở ngoài chợ rằng mình là nhân vật chính, rốt cuộc nàng cũng biết xấu hổ mà đỏ bừng lỗ tai. Dân chúng Nhận triều đứng là tự do coi mở, xem bọn họ như là một đôi bích nhân, trở thành tấm gương về tình yêu và hôn nhân. Điều này lại tạo thành áp lực rất lớn cho Tô Nghiêu, trong lúc nhất thời vô cùng lúng túng.

Thời gian ngủ mê man càng lúc càng nhiều, nhưng hai người đã nói hết mọi chuyện, cũng không giấu giếm gì nên Tô Nghiêu và Diệp Lâm đều rất bình tĩnh tiếp nhận sự thật này, cảm xúc cũng không dao động quá lớn. Từ Thận Ngôn cũng được đón vào cung, ở trong Văn Trí điện không xa Phượng Ngô điện, để bất cứ lúc nào cũng có thể nhận lệnh, sau này cũng cùng đi đến Giang Nam. Thời gian này Diệp Lâm không còn để phòng khức mắc gì với Từ Thận Ngôn nữa, nên những chuyện liên quan đến Tô Nghiêu đều bàn bạc cùng hắn, xem như có thể không chế độc phát tác trong một giới hạn nhất định.

Đến cuối tháng mười một hàng năm sẽ có một lớp tuyết đầu mùa mỏng manh rơi xuống Trường Ninh, cho nên kế hoạch đi nam tuần được bắt đầu trước

hơn một tháng.

Theo lý mà nói thì Thiên tử đi tuần là đại sự hàng đầu, đề cập đến vào buổi nghị sự tháng mười thì ít nhất cũng phải đến cuối mùa xuân năm thứ hai mới có thể tiến hành. Nhưng nào biết đường như Diệp Lâm bị cái gì đó thúc giục mà sốt ruột, hành cung cũng không cho xây dựng mà chỉ tu sửa đơn giản một chút khoảng trống trong vườn của Tô gia ở Bình Khê, rồi cho rằng như thế là đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vậy, bên này thì Thiên tử vô cùng lo lắng về khí hậu lạnh giá khi có tuyết lớn nên gấp gáp lánh tới Bình Khê, bên kia cũng vô cùng lo lắng mà gấp rút tu sửa hành cung, hai tầng lửa và băng đối lập không hiểu sao lại làm cho trong lòng Tô Nghiêu sinh ra một chút cảm xúc hoan hỉ.

Bình Khê Tô gia.

Đối với Tô Dao mà nói thì nơi này là nơi thành cũng chết mà bại cũng chết.

Tô Nghiêu cũng chẳng chờ đợi trông mong quá nhiều vào chuyến đi đến Bình Khê này, cũng không lo Tô lão tiên sinh và người quen cũ ở Bình Khê có cảm thấy nàng khác ngày trước hay không. Nàng đã là Hoàng hậu, chẳng ai thay đổi được sự thật này, Diệp Lâm cũng đã sớm biết chuyện của nàng, nên cũng chẳng sợ việc nàng bị người ta phát hiện rồi gây khó khăn. Trước mắt, việc mà nàng dồn toàn bộ tâm tư để quan tâm tới chỉ có một việc – hưởng thụ thật tốt quãng thời gian còn lại ở bên Diệp Lâm, đồng thời hết mực cố gắng chuẩn bị cho việc giải độc Say Hồng Trần.

Từ lúc khởi hành đi Bình Khê, nàng đã viết một phong thư cho bỏ câu đưa đến Cố Phù Phong ở Miêu Nam Vương, hỏi hẩn những chuyện có liên quan đến Say Hồng Trần. Thế nhưng đường xá xa xôi nhiều hung hiểm, Tô Nghiêu lại không tin vào kiểu đưa thư bằng bỏ câu đơn giản như vậy nên trong lòng vẫn không ôm nhiều hy vọng, chỉ mong mau chóng đến Bình Khê rồi tính cách khác.

Chuyến nam tuần này, nếu nói công khai thì ngoài mục đích đi thăm viếng cũng là có dụng ý khác. Diệp Lâm cũng không định ở trong Tô gia lâu, mà là đến Bình Khê rồi tiếp tục cái trang đề đi tiếp về phía nam. Sở dĩ chọn đặt hành cung ở Bình Khê, một là bởi vì đó là nhà thân mẫu của Tô Dao, lại là nơi thư hương thế gia thông hiểu mọi đạo nghĩa trong thiên hạ nên nhất định sẽ che giấu đến mức không một vết tích chuyện Đế Hậu đột nhiên mất tích; hai là Bình Khê ở tại Giang Nam, cách biên giới Miêu Nam cũng không xa lắm, dân chúng ở các thành phố và thị trấn ven đường đa số là lương thiện chất phác, chưa bao giờ được nhìn thấy Diệp Lâm nên hành tẩu giang hồ cũng tự tại an toàn hơn nhiều.

Tất cả công việc trong kinh đã giao lại cho Diệp Tể, Tô Tương và Từ Thận Hành thu xếp. Thôi Thuật đi theo Diệp Lâm, cho đến lúc tới Bình Khê thì phải mau chóng đưa tẩu chương cùng chính sự phó thác cho Thôi Thuật và các bậc nho học ở Tô gia. Diệp Lâm đã nghĩ đâu ra đó, cũng là bố trí chu toàn.

Tên nam nhân này đúng là muốn đem vạn dặm giang sơn ra làm trò đùa, xông xông xáo xáo mạo hiểm cái trang cùng nàng đi đến Miêu Nam Vương.

Lúc ban đầu biết những sắp xếp của Diệp Lâm, nói Tô Nghiêu không cảm động thì đó là nói dối. Nhưng khi cảm động qua đi thì nguyện vọng nhất định phải sống của mình phát ra càng mãnh liệt.

Ngày mười hai tháng mười hai năm đó, rốt cuộc đội nghị trượng chậm rãi của Thiên tử đã đến Bình Khê, nơi Tô thị phải gấp rút tu sửa hành cung trong vườn.

Tô lão tiên sinh đã lánh đời nhiều năm đích thân ra cửa nghênh đón, tạo cho Diệp Lâm một phen vinh hạnh đặc biệt. Chắc hẳn bậc thanh liêm trong thiên hạ sau này sẽ càng thêm kính trọng Thiên tử cao cao tại thượng này, cũng đặt một nền tảng tư tưởng tốt cho chính sách cải cách sau này của Diệp Lâm. Đây cũng là kẻ sinh ra làm quan, sinh ra làm Hoàng hậu, Tô gia lại một lần nữa phá bỏ nguyên tắc mà mấy đời đã tuân thủ nghiêm ngặt, lấy phong thái hoan nghênh để tiếp đón Hoàng thất.

Nhưng trong lòng Diệp Lâm dường như cũng sáng tỏ như gương, biết việc Tô lão tiên sinh đích thân ra ngoài không phải đơn giản chỉ vì xem trọng hẩn, có thể được Tô lão tiên sinh đón chào chưa bao giờ là Diệp Lâm hẩn, mà là bởi vì thân xác của vị nữ tử bên người hẩn – người mà Tô lão tiên sinh ngưỡng mộ nhất, thậm chí ngày trước còn không muốn triệu về Trường Ninh, chính là tôn nữ Tô Dao.

Nghe nói Tô Dao thông minh dị thường, cá tính lại cực kỳ trong sáng hoạt bát, được Tô lão tiên sinh yêu thương nhất, từ nhỏ đã nói rất nhiều đạo lý cho nàng nghe, cũng chính vì mưa dầm thấm đất lâu ngày mới hun đúc ra một Tô Dao tính tình cương liệt như vậy, cuối cùng lại dẫn đến bi kịch. Bởi vậy, đối với việc một mình đến gặp Tô lão tiên sinh, đáy lòng Tô Nghiêu vừa sợ hãi vừa kháng cự.

Tô gia ngụ tại một khoảng đất lớn ở Bình Khê, dựa sát vào sông, phong cảnh mỹ lệ, giống như chốn bồng lai tiên cảnh xa xưa, vừa trong lành vừa yên tĩnh. Ở phía sau núi Tô gia, nơi Tô lão tiên sinh ẩn cư có một hồ nước, tĩnh lặng như tấm kính trên trời giáng xuống, mặt nước phản chiếu sắc trời tạo thành một màu xanh khó phân biệt, chính là nơi khi còn bé Tô Dao thích chơi đùa nhất. Tô Nghiêu và Diệp Lâm ở lại Bình Khê ổn định cục diện hơn mười ngày, trước khi ra đi đã có một cuộc nói chuyện dài với Tô lão tiên sinh.

Tô Nghiêu không biết rốt cuộc Tô lão tiên sinh và Diệp Lâm đã nói với nhau chuyện gì, nhưng nàng nhớ rất rõ lúc Tô lão tiên sinh đầu bạc râu hùm, tinh thần quắc thước lần đầu tiên nhìn thấy Tô Nghiêu, ông lão mắt sáng như đuốc, kiến thức sâu rộng này liền không chút do dự mà nói, “Người không phải là A Dao.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Phát tác

Tiết Thiên Thu ngày mùng mười tháng chín.

Vốn là lễ hội để nam nữ gặp gỡ, cười đùa xem hoa, nhưng trong hoàng cung lại vắng vẻ ảm đạm, không hề có bầu không khí náo nhiệt như bên ngoài.

Đèn chong cháy sáng đùng đùng, mười hai cung nữ tóc trái đào y phục màu xanh lục canh giữ ở cửa dưới bậc thềm ngọc, Tô Nghiêu lẳng lặng ngồi một mình trong Phượng Ngô điện, vô cùng nhàm chán lật một quyển sách cổ trên tay. Cẩm Diên xuôi tay cung kính đứng một bên, một lúc lâu cũng không thấy chủ tử nhà mình lật lên một tờ, đôi mắt đẹp chỉ nhìn chăm chăm vào trang sách mà ngăn người, tinh thần nàng liên có chút mệt mỏi, không nhin được mà khẽ ngáp một cái.

Vốn là mười ngày trước hần đã hoàn toàn đáp ứng nàng, nói tiết Thiên Thu này sẽ cải trang cùng nàng đến phố Trường Ninh xem hoa đăng.

Tô Nghiêu chưa bao giờ thấy đêm hội tiết Thiên Thu trên khu phố Trường Ninh. Năm đầu tiên nàng xuyên qua, ngay lúc đó liền bị Bệ hạ ngự bút ban hôn, một tấm hôn thư hứa gả cho Diệp Lâm. Mang trên mình chính xác danh hiệu Thái Tử Phi, thì làm thế nào trong tiết Thiên Thu lại ra ngoài du ngoạn rồi cùng nam nữ độc thân “xem mắt gặp gỡ” đây? Sau này đúng hạn nàng gả cho Diệp Lâm, chân chính trở thành Thái Tử Phi, lại càng không có khả năng đến khu phố Trường Ninh – hành động như vậy thật sự làm mất mặt hoàng gia. Lại một năm nữa, tiền đề băng hà, Diệp Lâm lên ngôi, nàng được phong làm Hoàng Hậu, cũng cắt đứt luôn suy nghĩ đó trong đầu.

Không ngờ rằng người kia, một đêm nào đó trên giường lại chủ động nhắc tới chuyện này, chỉ nói nàng đến Trường Ninh quá muộn, chưa từng thấy qua sự phồn hoa rực rỡ náo nhiệt của Trường Ninh, hứa rằng vào ngày Thiên Thu tiết sẽ cải trang thường phục, cùng Tô Nghiêu đi dạo quanh hội đèn lồng ở Trường Ninh. Lúc này Tô Nghiêu mới thay đổi ý định. Nàng cảm thấy cần phải trải qua một không hai để lưu lại trong lòng, đến lúc già yếu tám, chín mươi tuổi mới có thể nắm tay từ từ hồi tưởng. Sống như vậy mới không uổng phí, vượt qua cả đời cùng người mình yêu mới có ý nghĩa.

Ngày trước Tô Nghiêu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu Diệp Lâm, cũng như nàng chưa từng đặt hy vọng vào người sinh ra là Quân vương kia sẽ trao toàn bộ tình cảm cho nàng mà không để người khác vào mắt.

Nàng vừa xuyên đến đã bị ngự bút ban hôn, đó là Bình Khê Tô thị - thế lực lớn nhất của Nhạn Triều, và Thái Tử - thế lực đã bị phủ Nhiếp Chính Vương giành được. Không liên quan đến chuyện tình cảm, mà chỉ có lợi ích. Hoặc có thể nói dễ nghe hơn chút, việc bọn họ nên nghĩa phu thê là chuyện bất khả kháng, vì “giang sơn xã tắc”. Bản thân Tô Dao lấy cái chết để phản đối cũng không có bất cứ hiệu quả gì, nên đương nhiên Tô Nghiêu sẽ không bất chước nàng ta tự tìm lấy cái chết như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nàng đã định kính nhi viễn chi (*) đối với Diệp Lâm, cùng Diệp Lâm lập ra ba điều quy ước, nàng thay mặt Tô gia làm chỗ dựa cho hần, hần cũng không cần để ý đến mọi chuyện của nàng, hai người giống như bạn đồng hành cùng nhau xử lý việc chính trị trong thiên hạ, tương kính như băng (**) qua hết cả đời này, không ai tranh cãi ai, không xen vào việc của nhau là tốt nhất, cứ như thế tiếp xúc dần dần hần là sẽ sinh ra thiện cảm với hần.

(*) kính nhi viễn chi: Bằng mặt nhưng không bằng lòng, bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với đối tượng đó.

(**) tương kính như băng: dùng trong trường hợp vợ chồng chỉ sống với nhau trên danh nghĩa, không có tình yêu, chỉ là tôn trọng nhau.

Trong lòng nàng sáng tỏ như gương rằng nam nhân này không thể yêu. Dù cho hần hào hoa phong nhã, kinh tài tuyệt đỉnh thì sao, dù cho hần có đôi mắt ẩn chứa tình cảm, dịu dàng quan tâm chăm sóc nàng thì thế nào. Nam nhân nhất định trở thành Đế vương sẽ không thể trao cho nàng một tình yêu trọn vẹn. Tô Nghiêu không chấp nhận có người cùng nàng chia sẻ tình cảm, cũng không thể vì lòng thương hại của một người mà hao phí hết tâm tư đi tranh đoạt. Nàng nghĩ, cũng tốt, dứt khoát bóp chết một phần hạt giống không thể nở hoa kết trái này ngay từ trong trứng, nhưng nàng nào biết, người này là người có thể vứt bỏ cả khu rừng lớn chỉ vì ưu tiên cho một gốc cây cần cỗi như nàng.

Diệp Lâm không phải người hiện đại, chưa bao giờ được giáo dục rằng chỉ một đời sống một đời một kiếp. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại chỉ nồng nàn ấm áp với một mình nàng. Nếu nói không cảm động, thì đó là nói dối.

Năm Thiên Khải thứ nhất, nàng làm Hoàng Hậu của hần, Diệp Lâm cũng chân thành đáp ứng lời hứa của chính hần. Cho dù là tất cả bá quan văn võ trong triều dâng tấu xin hần làm phong phú hậu cung, cũng đều bị hần dùng lý do đang trong lúc quốc tang không nên vui thú nhục dục để từ chối. Trong mắt nam nhân này không hề có nữ nhân thứ hai, vượt quá tình cảm tầm thường, Tô Nghiêu thật ra rất hài lòng.

Cho nên những lời hần nói nàng đều tin, cũng cho rằng lời hứa trong đêm đó là thật. Mấy ngày qua vẫn đếm ngày mong chờ đến tiết Thiên Thu này, thể nhưng cực khổ lắm mới đợi được đến ngày này thì hần lại không đến.

Cẩm Diên không biết vì sao nàng có không chịu ngủ, hàng ngày nàng không hề có dáng vẻ như vậy, bên kia Cẩm Diên ngáp liên hồi ngủ gà ngủ gật, bên này nàng lại càng ngày càng tỉnh táo. Cho đến nửa đêm cũng không thấy buồn ngủ, liền dứt khoát đứng dậy tự mình đi ra ngoài. Cả đám cung nữ bên ngoài điện đã bị Tô Nghiêu sai quay về từ sớm, Cẩm Diên cũng vậy, nói nàng ra giường nhỏ ngoài phòng gác đêm đi ngủ trước, nhưng Cẩm Diên không chịu, nhất định chống lại con buồn ngủ để cùng nàng chịu đựng. Lúc này thấy Tô Nghiêu chợt đứng dậy đi ra ngoài, nàng liền vội vàng vàng đi theo sau, tiện tay khoác áo choàng gấm màu xanh lơ có đính viên lông Tuyết Hồ lên người Tô Nghiêu. Vừa đi vừa nói: “Nương nương định đi tìm Bệ hạ sao? Nghe nói ngày hôm nay có tin từ Nam Cương truyền đến, đoán chừng là Bệ hạ bận rộn chuyện này, có lẽ sẽ nghỉ ngơi ở Cần Chính điện rồi. . . xung quanh Hoàng cung đại nội. . .”

Nói đến đây, Cẩm Diên đột nhiên cứng họng, tròn mắt xoay chuyển, sửa lại lời nói: “Dù sao Hoàng cung đại nội này đều là nhà của nương nương và bệ hạ, nghỉ ở chỗ nào chẳng phải đều giống nhau sao?”

Dù Cẩm Diên không nói thẳng ra, nhưng Tô Nghiêu lại biết trong lòng nàng đang nghĩ gì: Dù sao trong Hoàng cung đại nội cũng không có nữ nhân khác, chỉ có phần đông là cung nữ, đương kim Bệ hạ kia lại như đóa hoa trên đỉnh Cao Lĩnh không sao với tới, đương nhiên không lo có kẻ lọt vào phá hỏng sự chuyên sủng của mình. Một khi đã như vậy, còn đi tìm Bệ hạ để làm gì?

Tô Nghiêu dừng bước, quay đầu về phía Cẩm Diên cười cười, sườn mặt tuyệt mỹ đẹp như hoa u đàm nở rộ dưới sao đêm, chỉ nói: “Bổn cung cũng không định đến Càn Chính điện tìm Bệ hạ, người gấp cái gì?”

Cẩm Diên gãi gãi đầu, ra vẻ khó hiểu: “Vậy đã muộn thế này rồi nương nương muốn đi đâu?”

Đi đâu?

Tô Nghiêu khép mi cười cười, cũng không nói gì, chỉ một mực đi về phía trước.

Cẩm Diên đi theo nàng một hồi lâu, cuối cùng đến một tòa lầu các cao nhất phía trên Trường Ninh. Ngồi trên tòa các này, dựa vào lan can nhìn về phía xa, gần như có thể trông thấy tất cả quanh cảnh ở Trường Ninh.

Bởi vì đang là hội hoa đăng tiết Thiên Thu nên trong thành Trường Ninh giăng đèn kết hoa, những hoa đăng hình dáng khác nhau từ xa nhìn lại chỉ còn là một chuỗi điểm sáng, còn có bách tính thả hà đăng, trôi nổi theo dòng chảy tiến gần đến giữa sông.

Tô Nghiêu quay đầu nhìn Cẩm Diên.

“Rất đẹp có phải không?”

Cũng giống như Tô Nghiêu chưa bao giờ treo cao đi xa, Cẩm Diên gật đầu lia lịa, chỉ một mực ngoác nhìn chăm chăm vào phong cảnh Trường Ninh ở phía xa, tựa như muốn ghi tạc hết thảy mọi thứ trước mắt vào trong đầu.

Tô Nghiêu nở nụ cười bao dung, quay đầu lại neho mắt tiếp tục nhìn Trường Ninh phồn hoa náo nhiệt

Đây là Trường Ninh của Diệp Lâm.

Đây là giang sơn của Diệp Lâm.

Nàng không hề thua ai, chỉ là trái tim hân quá rộng, không chỉ muốn giữ tình yêu nhỏ bé của bọn họ mà còn muốn giữ cả non sông đất nước.

Diệp Lâm lỡ hẹn, nàng cũng nên biết điều, nên... không được trách hân.

Mơ hồ từ trong bầu trời đêm bay tới giọng nói quen thuộc, rất dịu dàng gọi tên của nàng, hồi lâu sau vẫn không được đáp lại, dần dần càng trở nên nóng, một tiếng lại một tiếng, càng lúc càng khẩn thiết.

Tô Nghiêu cảm thấy hơi sức toàn thân đều bị rút sạch, tầm nhìn dần dần không rõ ràng, nên trước mắt tất cả đều thay đổi hình dạng, từ từ tan vào trong bóng tối...

“A Nghiêu?”

“ Tỉnh lại, A Nghiêu!”

Một tiếng lại chông lên một tiếng gào hét, cuối cùng Tô Nghiêu nhin không được mà mở mắt ra, đối diện là một đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Nhìn thấy nàng mở mắt, vẻ căng thẳng trong đôi mắt này mới dần dần tiêu tán.

Tô Nghiêu cảm thấy bản thân đang nằm trong lòng ngực chắc chắn và ấm áp, bên mũi phảng phất mùi đàn hương quen thuộc, tinh thần ngây ngẩn trong chốc lát, mới từ từ nhận ra mình đang trên xe ngựa đi về phương nam.

“Sao thế, ta đã ngủ quá lâu ư?” Tô Nghiêu có chút phân vân, vốn là một giấc mơ, là Say Hồng Trần lại vừa phát tác... Số lần phát tác của nàng càng ngày càng thường xuyên, mỗi lần lại một cách thức khác nhau. Tương truyền, những người trúng độc này đều là trong giấc ngủ say dần dần quên đi mọi chuyện, nhưng nàng thì ngược lại, lần lượt mơ thấy ký ức ở kiếp trước, càng về sau, ký ức về kiếp trước lại càng rõ ràng.

Cũng như lúc này đây, nàng mơ thấy kiếp trước vào tiết Thiên Thu, đêm đó Diệp Lâm vì xử lý quân vụ khẩn cấp nên lỡ hẹn với nàng. Càng lúc càng hiểu được tại sao ngày tiết Thiên Thu năm đó, cải trang thường phục đưa nàng đi dạo quanh phố lớn ngõ nhỏ ở Trường Ninh là việc rất khó khăn. Nàng đều không nhớ rõ, nhưng hân lại nhớ hết thảy.

Kiếp trước, khi năm thứ hai bắt đầu không lâu nàng liền không từ mà biệt, không cho Diệp Lâm một cơ hội sửa chữa sai lầm. Hân lại nhớ lâu như vậy, từ kiếp trước đến kiếp này, mười hai năm, rồi lại hai năm, cuối cùng ở năm Thái Bình thứ nhất, vào đêm tiết Thiên Thu kia, hân thực hiện lời hứa mà chính mình đã từng hứa với nàng.

Đây là người mà nàng yêu, cố chấp thành điên làm người khác đau lòng.

Tô Nghiêu bỗng nhiên giơ tay vòng quanh cổ người kia, khẽ ngẩng đầu, đúng lúc người đó đang cúi đầu nhìn, nàng liền nghiêm túc đặt lên môi hân một nụ hôn, cũng không nói mình vừa mơ thấy cái gì, chỉ đơn giản nói: “A Lâm, ta yêu chàng.”

Người kia dường như bị biểu hiện bất thành linh của nàng làm cho hồ đồ, vốn là hán đang chú tâm nhìn chăm chăm nàng bỗng nhiên đảo mắt tránh khỏi ánh mắt nàng, vành tai đỏ như thiêu đốt, nhưng vẫn cứng miệng không chịu nhượng bộ, gờ lên một chén thuốc nhỏ nói: “Cho dù là hối lộ ta, thuốc cũng vẫn phải uống.”

Tô Nghiêu bĩu môi, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mấy ngày nay nàng mê mê tỉnh tỉnh, trí nhớ cũng không tốt, bản thân đã uống thuốc hay chưa cũng không nhớ rõ, nên đương nhiên Diệp Lâm có trọng trách phải chịu trách nhiệm cho việc này.

Bọn họ đã xuất phát từ Bình Khê được mấy ngày, vẫn còn cách biên giới hai nước Nhạn Miêu rất xa. Ngay cả một nội thị Diệp Lâm cũng không mang theo – Lưu nội thị không phải là không thể mang, nếu như ngay cả Lưu nội thị cũng đều rời đi, khác nào tuyên bố rằng Hoàng đế không ở Bình Khê, một khi tin tức truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra bao nhiêu hỗn loạn. Theo như chỉ dẫn của Từ Thận Ngôn, dọc đường còn phải căn cứ vào tình trạng của Tô Nghiêu để điều chỉnh dùng thuốc.

Thời điểm mấy người họ lặng lẽ rời Bình Khê, đúng vào lúc mưa phùn dày đặc. Để che giấu tai mắt người khác, ngoài ba người cùng một số ảnh vệ bí mật canh giữ bên ngoài, chỉ có Tô Nghiêu đem theo bên mình một thị nữ là Cẩm Tụ. Có thể nói đây là tất cả gián lược rồi.

Ban đầu ngay cả Cẩm Tụ Tô Nghiêu cũng không định đem theo, nàng vốn không phải tiểu thư liễu yếu đào tơ nhà quan, không cần phải có người hầu hạ. Nhưng Diệp Lâm nói ba người ra ngoài, ngay cả một người hầu bên cạnh cũng không có trái lại càng có vẻ khác thường, vì vậy nàng mới miễn cưỡng đem Cẩm Tụ theo, để Cẩm Diên ở lại Bình Khê. Nha đầu kia nghe nói Tô Nghiêu muốn mang Cẩm Tụ đi mà không mang theo nàng, còn âm thầm khóc vài trận, nói rằng chính mình vô dụng, nên chủ nhân ghét bỏ. Làm cho Tô Nghiêu phải khuyên can mãi, nói rõ mọi lý do mới thuyết phục được nàng. Ban đầu vốn là Tô Dao mang Cẩm Diên từ Bình Khê đi Trường Ninh, sau này lại theo Tô Nghiêu vào cung, mặc dù không biết Tô Nghiêu đã đổi hôn, nhưng bản thân nàng cũng đã trải qua tất cả sự tình nên cũng hiểu được nguyên nhân thật sự. Nàng lại cùng người của Tô gia ở Bình Khê vô cùng thân thiết, nên bù lại nếu như có bất kỳ sơ xuất gì, Tô Nghiêu để nàng lại Tô gia thật sự rất yên tâm.

Ngược lại Từ Thận Ngôn lại uất ức khi phải cải trang làm thị vệ, khí chất toàn thân đều thu hết lại. Mấy người bọn họ mang quần áo trang sức thay đổi một loạt, cùng là việc làm như vậy, nhưng thoát nhìn lại giống như quý công tử tao nhã nhà thế gia đại tộc mang theo ái thiếp cùng người hầu đi du sơn ngoạn thủy, gửi gắm tình cảm chốn Giang Nam.

Điều duy nhất không hài hòa là thân thể Tô Dao còn đang thành niên, mặc dù cải trang thành thiếu phụ, nhưng xem ra cũng giống như cô nương đã xuất giá. Trái lại Diệp Lâm rất hài lòng, nhìn thấy Tô Nghiêu vừa kéo lên búi tóc vừa đỏ ửng lỗ tai lườm hán, hán lại cười khanh khách chọc cho Tô Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi mà đấm hán.

Bốn người cứ như vậy lên đường một cách lặng lẽ, chờ đến khi ra khỏi địa phận của Tô gia mới dám mua một chiếc xe ngựa, xuôi theo hướng biên giới hai nước Nhạn Miêu mà vừa đi vừa nghỉ.

Tô Nghiêu tựa vào lòng Diệp Lâm, nhắm mắt lại cả người hơi lắc lư theo nhịp xóc nảy của xe ngựa, trong đầu chỉ có những hình ảnh quang quái lục ly (*) thuần khiết. Nghĩ lại cuộc đối thoại cùng Tô lão tiên sinh, nàng không nhịn được mà ngẩng đầu vươn tay ôm lấy người hán.

(*) quang quái lục ly: thành ngữ mô tả sự vật hay hiện tượng kỳ lạ và đa dạng, màu sắc phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chân thật

“Khi đó Tô lão tiên sinh và chàng đã nói với nhau những gì?” Tô Nghiêu dựa vào ngực hán, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Diệp Lâm hơi ngần người. Đã hỏi những gì...ư...

Nhiều năm trước kia Tô lão tiên sinh từng là lão sư của Hoàng gia, Tiên đế và Đại trưởng công chúa Hoài Dương cũng là học trò của người. Bởi vậy tuy là chức quan nhỏ, nhưng Diệp Lâm thân là Hoàng đế vẫn đối xử với Tô lão tiên sinh thêm vài phần nhún nhường, cho nên lúc Diệp Lâm được một thư đồng kính cẩn lễ phép dẫn đến chỗ ở của Tô lão tiên sinh, hoàn toàn không có cảm giác uy nghiêm Thiên tử của mình bị mạo phạm, ngược lại, mặc dù Tô lão tiên sinh có học trò ở khắp nơi, nhưng đã ẩn cư nhiều năm không lộ diện, Diệp Lâm có thể có được sự coi trọng của Tô lão tiên sinh thì những kẻ có học thức trong thiên hạ càng kính trọng chính sách cải cách thiết huyết của Hoàng đế thêm vài phần.

Trên đỉnh Liễm Diễm sơn có một hồ nước, cây cối xanh biếc mọc xung quanh hòa với màu sắc phản chiếu của bầu trời, hàng năm gió êm sóng lặng, yên tĩnh đến một giọt sóng cũng không có, tựa như tấm kính từ trên trời rơi xuống, gọi là Kính Hồ. Hồ này chính là Kính Hồ tại Liễm Diễm sơn - nơi ẩn cư nổi tiếng khắp thiên hạ. Nhưng dường như thiên hạ lại không có người nào may mắn được nhìn thấy sự hiện diện của nó, mà hiếm ai biết rằng, ở cách xa Liễm Diễm sơn, gần với Bình Khê cũng có một hồ nước xanh biếc, gọi là tiểu Kính Hồ.

Nơi ẩn cư của Tô lão tiên sinh được xây ở đây, ngay bên cạnh tiểu Kính Hồ, cạnh núi gần sông, cảnh đẹp tựa như trong tranh. Lúc Diệp Lâm đi theo

con đường quanh co dẫn tới nơi ở tại tiểu Kính Hồ là sáng tinh mơ, ánh ban mai mờ mờ chiếu xuống làm mặt hồ khẽ bốc hơi, tạo nên sương mù mờ ảo, nhìn cái gì ở phía xa cũng không rõ ràng.

Diệp Lâm nheo mắt nhìn kỹ lại, mờ mờ ảo ảo thấy bóng dáng của hai người, đang ngồi trên ghế dài đối diện bàn đá bên mép hồ. Chậm rãi đến gần, lúc này mới nhìn được rõ ràng. Quả nhiên là hai người, lúc đó một lão giả thấy Diệp Lâm đến gần, trên gương mặt thanh thản và từng trải nở ra nụ cười nhân nhật. Người này chính là lão tổ tông của Tô thị Bình Khê, một người vô danh nhưng thanh liêm hàng đầu thiên hạ, Tô lão tiên sinh.

Vị lão sư Đế vương nhiệt huyết năm đó nay đã râu tóc bạc phơ, lông mày rù xuống. Gương mặt thấm đậm dấu vết tàn phai theo năm tháng, không nhận ra người năm đó đã từng phong tư vô song, đầy một bụng kinh luân. Diệp Lâm ngồi xuống ghế đá bên cạnh, đã bị ngay Tô lão tiên sinh quan sát đánh giá từ trên xuống dưới, khen ngợi nói: “Quả thật là hậu sinh khả úy, Tiên đế đã là phong tư vô song, thần thái của Bệ hạ so với Tiên đế thậm chí còn nhiều hơn.”

Người có mái tóc trắng uốn lượn bên cạnh vẫn đang cúi đầu xem cờ, nghe thấy lời này của Tô lão tiên sinh cũng cười nhẹ một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Lâm nói: “Cứ nghĩ rằng nhiều năm như vậy, ngươi có thể học được cách thể hiện vui vẻ ra ngoài mặt, xem ra thật sự không phải là giả.”

Lúc này Diệp Lâm mới nhìn thấy người kia, mặc dù đầu đầy tơ bạc, nhưng lại là hạc phát đồng nhan (ý nói người rất già nhưng lại có nước da hồng hào tươi trẻ như trẻ con), tạo nên tướng mạo đẹp vô song. Về mặt này cũng tương hỗ với mái đầu bạc kia, lại sinh ra một nét đẹp đáng kinh ngạc như tiên nhân, sau đó cũng làm cho người khác hoài nghi về số tuổi của người này.

Tô lão tiên sinh bắt đầu đi lắc đầu nói “Qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không thay đổi vẫn muốn chế nhạo ta”, nhân tiện ánh mắt cũng hướng về phía Diệp Lâm nói: “Đây là các chủ của Lạc Tinh các tại Liễm Diễm sơn, sớm đã tính ra Bệ hạ muốn đến Bình Khê, nên từ rất sớm đã háo hức chạy lại đây, phải chờ gặp Bệ hạ bằng được.”

Diệp Lâm gật đầu, Lạc Tinh các Liễm Diễm sơn, thần cơ diệu toán cũng không phải hư danh, các chủ từ trước đến nay thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, không biết lần này nhất định phải gặp hẳn là có dụng ý gì.

“Bệ hạ lần này đích thân tới Bình Khê, không phải đơn thuần là ra oai thiên hạ, mà quan trọng hơn là vì Hoàng hậu Nương nương?” Vị các chủ Lạc Tinh các kia nói chuyện đúng là dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, không hề quanh co lòng vòng. Diệp Lâm cũng không quá chú tâm, Liễm Diễm sơn từ trước đến nay không màng chuyện tuyệt tình đoạn ái của thế gian, đệ tử môn nhân đều cực kỳ ngông cuồng, hướng chỉ lại là các chủ Lạc Tinh các chuyên nghiên cứu huyền thuật. Bởi vậy cũng không thấy có gì mạo phạm, chỉ có một chút kinh ngạc nhỏ. Nguyên nhân là khi đó hẳn và Tô Nghiêu hai người chưa hề nhắc tới dự định sẽ cải trang xuất hành với bất cứ ai, cũng chưa có người nào biết Tô Nghiêu trúng độc Say Hồng Trần, cho nên nói: “Đúng là ý này, các chủ làm sao biết được?”

Lạc Tinh các chủ kia cười một tiếng, gương mặt vui vẻ nói: “Ta chẳng những biết rõ dự định của Bệ hạ, còn biết Bệ hạ là trùng sinh lại một kiếp, còn Nương nương là mượn xác hoàn hồn, Bệ hạ cùng Nương nương có thể ân ái ái ái tốt như bây giờ, đã là phúc phận của mấy đời tu luyện thành.”

Lời này làm cho Diệp Lâm có chút bất an, lập tức nghĩ đến Liễm Diễm sơn mấy trăm năm qua uy danh hiển hách, cũng không lấy làm lạ, chỉ gật đầu nói: “Đúng như các chủ đã nói. Các chủ nếu đã thần cơ diệu toán, A Lâm có thể mời các chủ gieo một quẻ, xem thử cát hung hay không?”

Diệp Lâm không xưng là “Trẫm”, mà dùng cách nói hoàn toàn đối lập, nhún nhường tự xưng, có thể thấy được tấm lòng thành và sự tôn kính. Tô lão tiên sinh bên cạnh nghe thấy, cũng gật đầu tán thành.

Lạc Tinh các chủ cười nói: “Bệ hạ đối với Nương nương quả nhiên là tình sâu nghĩa nặng.” Sâu đến mức uy nghiêm Đế vương của bản thân cũng vút sang một bên.

Người kia chỉ ôn hòa cười cười, làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe, Lạc Tinh các chủ trầm ngâm giây lát rồi nói ngắn gọn: “Đương nhiên ta tới gặp Bệ hạ chính là vì việc này, thành Miêu Nam Vương tuy là đi được, quẻ này của Nương nương có ba phần là do ý trời, bảy phần là dựa vào chính bản thân.”

Dựa vào ý trời? Diệp Lâm nhăn nhó lại, căn bản hẳn và Tô Nghiêu vĩnh viễn không gặp nhau yêu nhau, chính nhờ ý trời nên mới có khả năng xoay chuyển. Hẳn đương nhiên sẽ không nói cái gì mà “nhân định thắng thiên”, chỉ là lúc này đáp án không thể khiến cho hẳn an tâm. Nếu đã là ba phần do ý trời, bảy phần do bản thân, thì sao phải cần mạo hiểm chạy ngàn dặm xa xôi tới Miêu Nam. Rốt cuộc Say Hồng Trần này phải giải thích thế nào, các chủ kia có nói cũng như không. Chuyện liên quan đến Tô Nghiêu hẳn không cho phép có nửa điểm qua loa sai sót.

“Các chủ có thể nói rõ ràng hay không?”

Lạc Tinh các chủ lắc đầu từ chối, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Khát vọng trong lòng, e rằng không cách nào vượt qua.”

Ngày hôm đó cuộc đàm đạo về bệnh tình của Tô Nghiêu cứ như vậy mà dừng lại, Diệp Lâm đã có được đáp án cho chuyến đi Miêu Nam này là chỉ kinh sợ mà không nguy hiểm, nhưng trong lòng càng lúc càng bất an. Câu nói cuối cùng kia của Lạc Tinh các chủ tựa như con kiến cắn thẳng vào trái tim hẳn, liên tục nhiều đêm không thể ngủ ngon, lại nghĩ mãi mà không ra rốt cuộc là ý gì. Khi chưa có được kết quả chính xác của sự việc, hẳn không muốn nói cho Tô Nghiêu biết.

Đối diện với ánh mắt tĩnh lặng như nước hồ thu, Diệp Lâm cúi đầu hôn rồi lại hôn qua hết ấn đường của Tô Nghiêu, dịu dàng nói: “Chỉ là nhắc nhở ta chú ý chăm sóc nàng cho tốt, nàng không nên suy nghĩ lung tung.”

Tô Nghiêu lại nhếch miệng cười, đưa tay chọc chọc lên mặt Diệp Lâm, nói: “Chàng có biết vì sao kiếp trước chúng ta không thể bên nhau cả đời?”

Tâm tư Diệp Lâm nhất thời căng thẳng, nhú mày, trầm giọng nói: “Không biết.”

“Đó là cả hai người có chuyện gì cũng đều chôn dưới đáy lòng, đều mơ tưởng rằng dựa vào sức một mình mình có thể xử lý tốt, không muốn phiền lòng lẫn nhau, nhưng kết quả là chẳng không biết ta, ta không hiểu chàng, rõ ràng là yêu nhau nhưng lại càng lúc càng xa cách.” Tô Nghiêu từ từ thức dậy từ trong lòng ngực ấm áp của Diệp Lâm, dứt khoát ngồi thẳng dậy, đôi mắt long lanh, hàm răng trắng sáng cực kì xinh đẹp nói.

Một đoạn đối thoại trùng trùng điệp điệp đánh vào lòng Diệp Lâm, thì đúng rồi, đúng là nàng không hiểu ta ta không hiểu nàng, rõ ràng đều là vì muốn tốt cho đối phương, cuối cùng lại tạo thành mười hai năm hối hận suốt đời. Nếu như không trùng sinh ở kiếp này, thì hẳn sẽ vĩnh viễn không biết Tô Nghiêu còn gạt hẳn một bí mật lớn như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không biết. Vị cô nương này rốt cuộc là yêu hắn như thế nào.

Tô Nghiêu thấy ánh mắt Diệp Lâm dần dần sa sầm, biết rằng lời nói khích bác của mình rốt cuộc là đã đạt được hiệu quả, vì vậy nên tiếp tục nói: “Chàng đừng giấu giếm để ta an tâm, Tô lão tiên sinh và ta đã làm rõ, người đã sớm biết ta không phải Tô Dao, thì làm sao có thể xin chàng chăm sóc tốt cho ta?”

Diệp Lâm gật đầu, chớp chớp mắt, sau đó liền thuật lại nguyên vẹn lời nói khi đó của Lạc Tinh các chủ. Tô Nghiêu cũng hết sức buồn bực, nghĩ mãi mà không hiểu, nếu vốn đã định là đi Miêu Nam, các chủ Lạc Tinh các lại cho rằng lên đường không có nguy hiểm thì tại sao phải chạy tới gặp Diệp Lâm nói chuyện này để làm gì. Cho nên tuy là hai người như lọt vào trong sương mù, nhưng lại vẫn như cũ theo kế hoạch đã định cứ thế lên đường.

Đến khi đến được biên giới Miêu Nam và Đại Nhạn, Tô Nghiêu đã rất khó có được thời điểm tinh táo, một ngày thì hết hơn nửa thời gian là ngủ mê man. Từ Thận Ngôn lúc nào cũng điều chỉnh cách phối dược mới nhưng dần dần cũng mất đi tác dụng, cuối cùng Tô Nghiêu không thể tiếp tục uống nữa.

Đã qua rất nhiều ngày hoặc đêm, Tô Nghiêu đều được Diệp Lâm đánh thức trong lúc mê man, lúc đó quá nửa là đắm chìm vào giấc mộng về kiếp trước, cảnh trong mơ càng ngày càng tỏ ra chân thật, làm cho sự thật lại càng ngày càng trở nên hư ảo. Nếu không phải thực sự được người kia ôm vào trong lòng, thì thậm chí Tô Nghiêu còn không cách nào phân biệt được đâu là mơ đâu là thật. Nhưng mặc dù là như vậy, cũng bắt đầu đến thời điểm thỉnh thoảng Tô Nghiêu lại hỗn loạn, trộn lẫn sự việc của kiếp trước với kiếp này thành một khối, giống như một thước phim phát đi phát lại ở trong đầu. Nếu như cố gắng để phân biệt rõ ràng, lại càng cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra.

Hóa ra tỉnh lại lại là một việc đau đớn như thế này, chẳng trách người ta thường nói muốn trở nên hồ đồ cũng thật khó khăn.

Thỉnh thoảng mới có thời điểm tinh táo hoàn toàn, thường là sau những lúc mê man liên tiếp mới có được một khoảnh khắc hồi tỉnh. Những lúc thế này Tô Nghiêu đều cực kỳ quý trọng, luôn cùng Diệp Lâm nói chuyện không ngừng nghỉ. Nàng sống chết cũng phải ghi nhớ từng li từng tý về Diệp Lâm, có như vậy thì khi đắm chìm trong những ký ức hỗn loạn kia mới có một tiếng nói nhắc nhở nàng rằng đây không phải là sự thực.

Lúc này Từ Thận Ngôn dường như đã không còn vai trò là một ngư y đi theo họ, đa số thời gian đều là lặng lẽ quan sát. Thỉnh thoảng Cẩm Diên thực sự đau lòng, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ không phân biệt tôn ti lớn nhỏ mà lái nhai vài câu với Từ Thận Ngôn. Có lẽ do trời cao đất rộng, bọn họ đã rời đi quá xa sự tôn nghiêm nơi Hoàng thành Trường Ninh. Cũng có lẽ do hai người kia không còn là Hoàng đế Hoàng hậu tôn nghiêm, bộ dáng giờ hoàn toàn chỉ là một cặp vợ chồng hoạn nạn, nên Cẩm Diên thường xuyên quên mất cái người mặc trang phục hộ vệ bên cạnh này thực ra là Từ đại nhân cao cao tại thượng, mà nàng lại chỉ là một cung nữ thùng rỗng kêu to bên cạnh Hoàng hậu.

Cuối cùng hôm đó đoàn người cũng lặng lẽ đến được thành Miêu Nam Vương hoa lệ, Tô Nghiêu đã ngủ trọn một ngày một đêm.

Từ sớm Cố Phù Phong đã nhận được bồ câu đưa thư của “Tô Dao”, bởi vì Tô Dao là ân nhân cứu mạng hắn, nên hắn đương nhiên sẽ dùng toàn lực giúp đỡ, đem hết sức mình ra hỗ trợ đoàn người bọn họ vào thành lặng im không một tiếng động.

Cuối cùng xe ngựa cũng đến đứng ngay ngắn trước cửa Cố phủ, khi đó đã thấy Cố Phù Phong đứng ở cửa đích thân ra tiếp đón. Từ trên xe ngựa bước xuống, không phải là một Tô Dao tinh quái trong trí nhớ, mà là một nam nhân xa lạ, trang phục có vẻ thấp kém, nhưng lại không át được đi sự cao quý phong nhã của người mặc. Cố Phù Phong biết rõ người này cố ý ăn mặc như vậy, cũng che giấu thành công khí chất quanh thân, nhưng nếu trừ hết đi phong thái hiển ngang của bậc đế vương, người này lại vẫn như cũ cực kỳ kiên chi xuất thần (*).

(*) kiên chi xuất thần: chỉ nhìn một cái là si mê ngây ngất như mất hồn.

Tô Dao được hắn ôm xuống xe ngựa, vẫn còn đang ngủ mê man, theo sát phía sau là nha hoàn hầu hạ. Vị Đế vương không mặc long bào cực kì khéo léo ôm lấy cô nương đã say ngủ kia vào trong ngực, động tác dịu dàng, ánh mắt đầy thương yêu đau đớn.

Lúc này Cố Phù Phong đã hiểu được vài phần, ban đầu là Tô Dao đòi sống đòi chết, là Tô Dao tính khí kiên cường, là Tô Dao thanh mai trúc mã cùng Phong Sách, vì cái gì lại bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn, lao vào trong ngực Diệp Lâm.

Có người như vậy ở bên cạnh bầu bạn sớm tối, chung thủy một lòng, nên dù là trước kia đã trải qua bao nhiêu thâm tình thì bây giờ cũng chỉ có thể trở thành quá khứ.

Con người sống đến hết đời, rốt cuộc sẽ yêu qua bao nhiêu người đây?

Cố Phù Phong chợt nhớ tới trong lòng mình vẫn chôn giấu một ý định mà hiện tại hắn vĩnh viễn không muốn nhắc đến, sau này thực sự sẽ không còn cơ hội gặp lại, người đó đã chết trong hoàng cung của Diệp Lâm. Chờ Tô Dao tỉnh lại, hẳn nhất định phải hỏi rốt cuộc là trận hỏa hoạn lớn đến thế nào mà đã mai táng người mà hắn yêu cả đời.

Hắn đột nhiên rất muốn biết, rằng người kia trước khi lâm chung, có còn hận hắn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Phương thức

Tại sương phòng phía tây của Cổ phủ, lúc Tô Nghiêu tỉnh lại trên một chiếc giường to lớn mềm mại thì sắc trời đã mờ tối. Trong căn phòng rộng như vậy mà một chút tiếng động cũng không thấy, chỉ nghe tiếng bắc đèn đang cháy nổ lộp độp.

Mở mắt ra, không biết rằng mình đã ngủ được mấy ngày, chỗ này là chỗ nào, Diệp Lâm cũng đi đâu mất. Tô Nghiêu thấy hơi khát nước, ngồi dậy định xuống giường đi rót một chén nước uống, không ngờ rằng vừa mới xuống giường, bước đi chưa được mấy bước thì dưới chân liền mềm nhũn, khuỵu gối mà ngã xuống. Lúc ngã xuống vô tình lại đụng trúng bình hoa ở bên cạnh, không cẩn thận làm vỡ tan tành ngay lập tức.

Về mặt Tô Nghiêu đầy hắc tuyến, cố tình muốn đi thu dọn mảnh vỡ của bình hoa dưới đất, nhưng toàn thân không có khí lực. Đúng lúc đang cau mày lo lắng thì cửa phòng đột nhiên được mở ra từ bên ngoài.

Vừa ngược nhìn, liền trông thấy một nha hoàn áo lụa trắng vội vàng vàng chạy tới, đặt khay đồ đang cầm trên tay lên bàn bên cạnh, đưa tay đỡ nàng dậy. Tô Nghiêu cầm lấy tay cô nương này, chậm chậm đứng dậy, được đỡ đến ngồi xuống một bên giường rồi cau mày nói: “Cầm Diên đâu?”

“Đại nhân thấy Cầm Diên cô nương vất vả, đã cho nàng về nghỉ ngơi, tối nay là do nô tỳ thay phu nhân gác đêm.” Nha hoàn này rất lanh lợi, ngay lập tức trả lời.

Nghe thấy từ “phu nhân” này, Tô Nghiêu nhíu mày, dự đoán ký ức cuối cùng của mình là xe ngựa đã đi qua biên giới, đã gặp người mà Cổ Phủ Phong phái đi tiếp ứng. Mặc dù không biết đã trải qua mấy ngày,غمغم lại có lẽ đã đến Cổ phủ, bèn gật gật đầu thuận miệng hỏi: “Chỗ này là Cổ phủ?”

Nha hoàn áo trắng kia gật đầu, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người đi đến bên bàn kê khay đến, nói: “Đại nhân nói phu nhân đã hai ngày nay đến một giọt nước cũng chưa uống, đặc biệt phân phó nô tỳ đem chút điểm tâm đến, phu nhân hãy mau mau dùng bữa.”

Nàng vừa nói vậy, Tô Nghiêu liền cảm thấy hơi đói bụng, chẳng trách nàng vừa tỉnh dậy đã thấy khát, toàn thân lại không có chút hơi sức nào, hóa ra là hai ngày nay chưa ăn uống gì, cứ thế này thì dù là người sắt cũng làm gì còn khí lực. “Đại nhân” trong lời nói của nha hoàn này có lẽ chính là Cổ Phủ Phong, thật ra hẳn rất quan tâm nàng.

Đầu tiên Tô Nghiêu kêu nha hoàn kia rót nước cho nàng uống no nê, sau đó lại ăn liên tiếp mấy miếng điểm tâm. Lúc này nàng mới thoát khỏi phục lại khí lực, năng lượng cũng dần dần phục hồi, liền kêu nha hoàn kia dẫn mình đi ra ngoài hoa viên.

Liên tục nằm trên giường hai ngày, cơ thể đã trở nên yếu đuối, thậm chí phải ra ngoài thư giãn thân thể thật tốt. Miêu Nam ở phía nam của Đại Nhạn, mặc dù lúc này ở Trường Ninh tuyết đã rơi dày đặc, nhưng ngược lại Hoa Đô lại là một vùng hoa nở đua sắc khắp nơi. Tô Nghiêu vừa đi vừa quan sát đánh giá xung quanh, trong lòng đang suy nghĩ, thì ra ngày trước trong sách tạp lục có ghi lại, những người chết vì Say Hồng Trần có hơn một nửa là chết vì đói.

Đúng vào lúc chạng vạng tối, ánh tà dương đã tắt nhưng sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, trong hậu hoa viên của Cổ phủ, từng mảng từng mảng hoa dạ hương đã nở bung. Hoa đỏ hoa vàng tung bay trong gió, tỏa ra mùi hương nồng đậm.

Tô Nghiêu hơi thất thần, mơ hồ nhìn thấy từ bên cạnh bụi hoa kia có một bóng dáng áo đỏ là lướt trông cực kỳ quen mắt. Nheo mắt lại để nhìn cho rõ, nhưng vì sắc trời quá tối nên không cách nào phân biệt được, đành quay đầu lại hỏi tiểu nha hoàn bên cạnh: “Kia là ai?”

Nha hoàn áo trắng nhìn theo ánh mắt nàng, nói: “Đó là Ngọc Lam tỷ tỷ (*), tỷ nữ bên cạnh đại nhân.”

(*) nguyên gốc đề tên là Già Lam. ‘Già’ là một loại trang sức của phụ nữ cổ đại, có cần ngọc bên trên. Số ‘già’ cài trên búi tóc thể hiện thân phận của người đó. Ví dụ ‘sáu già’ là phu nhân nhà Hầu tước, Bá tước. Vì tên đó dịch ra tiếng Việt không được hay nên mình để là Ngọc Lam.

Ngọc Lam?

Tô Nghiêu nhướng mi nói: “Nàng ta đã ở Cổ phủ bao lâu rồi?”

Nha hoàn áo trắng cảm thấy người mà Cổ Phủ Phong tin tưởng - tuy là tin tưởng mù quáng nhưng bàn tán xằng bậy về người đó thì cũng rất sai trái, nhưng lại không hiểu vì sao, mà xui quýt khiến mà nói ra hết những lời nói trong lòng: “Tuy là Ngọc Lam tỷ tỷ mới đến đây được nửa tháng, nhưng đại nhân rất thích nàng, trực tiếp lưu lại làm tỷ nữ bên mình.”

Lưu lại? Tô Nghiêu nắm được trọng điểm, lập tức truy đến cùng: “Làm thế nào mà ‘lưu’ lại?”

Tỷ nữ áo trắng gật gật đầu, “Nửa tháng trước đại nhân dạo chơi công viên cứu được Ngọc Lam tỷ tỷ, sau đó Ngọc Lam tỷ tỷ liền ở lại.”

Tô Nghiêu gật đầu, cũng không hỏi lại nhiều, trong lòng vừa mới có ý nghĩ, liền trông thấy cô nương áo đỏ ở phía đối diện cũng vừa trông thấy nàng. Rõ ràng là dưới ánh sáng mờ mờ, nhưng Tô Nghiêu lại phát hiện ra người đó đang cười với mình. Tô Nghiêu nhìn về hướng nữ tử áo đỏ tên “Ngọc Lam” kia

khẽ gật đầu, người đó cũng không rời đi, vẫn đang nhìn nàng mà cười. Trầm mặc giây lát, Tô Nghiêu tìm có thả tay nha hoàn áo trắng bên cạnh ra, rồi cất bước đi về phía bên kia.

Đi đến gần, Tô Nghiêu mới dừng bước. Lúc này, trăng đã bắt đầu nhô lên, ánh trăng trong vắt tựa như cánh ve. Tô Nghiêu nhìn thấy tướng mạo người kia, không xinh đẹp như trong tưởng tượng, thậm chí có thể nói là tướng mạo bình thường, nhưng dáng vẻ cổ quái tinh ranh vẫn giống như trước. Thấy Tô Nghiêu nhìn chằm chằm, nàng vẫn chỉ nở nụ cười chứa đầy hàm ý sâu xa.

“Hắn có biết không?” Tô Nghiêu đột nhiên nhíu mày, hỏi không đầu không đuôi.

Ngọc Lam lại không hề kinh ngạc, cười cười, thản nhiên nói: “Không biết.” Dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: “Chàng không biết, có lẽ càng tốt hơn.”

Ai có thể nghĩ đến Thất Vương nữ năm đó hào hoa phong nhã tuyệt thế, người người vây quanh như những hành tinh nhỏ vây quanh mặt trăng, nay lại chịu ủy khuất hạ mình chạy đến Cổ phủ làm một nha hoàn.

Tô Nghiêu liên tục cau mày, lại nói: “Tại sao không nói cho hắn biết?”

Ngọc Lam chỉ lắc đầu, ánh mắt lướt qua bả vai Tô Nghiêu hướng lên trên trời nhìn về mặt trăng. “Không biết. Có lẽ là ta không còn mặt mũi nào xuất hiện lại trước mặt chàng, có lẽ là sợ chàng không chịu tiếp nhận ta, có lẽ... Ai biết được, tình yêu trên thế gian này chia làm rất nhiều loại, mà ta nghĩ, đây chính là cách ta lựa chọn để tiếp tục yêu.”

Tô Nghiêu cũng không thể hiểu hết được lý lẽ trong lời nói này của nàng ta, nhưng lựa chọn của mỗi người đều có lý do riêng. Nàng không có bất kỳ lập trường cũng tự cách nào để đi phán xét chuyện của người khác. Bởi vậy, nàng chỉ gật đầu, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Đến lúc mà hắn biết... có lẽ hắn sẽ điên mất.”

“Không, chàng vĩnh viễn sẽ không biết.” Ngọc Lam cắt lời nàng, đôi mắt trong trẻo quay lại nhìn lên mặt Tô Nghiêu, “Thất Vương nữ của Miêu Nam đã chết rồi, cảnh tượng chôn cất cả hai triều đều biết, trên đời này sẽ không còn Liễu Mộc Lan nữa, chàng làm sao có thể biết được?”

Pháp thuật vu cổ của Miêu Nam từ trước đến nay vô cùng kỳ diệu, Tô Nghiêu không biết làm thế nào mà nàng ta có thể biến chính mình thành bộ dạng như bây giờ. Nàng ta đã có tự tin này nên nghĩ chắc chắn sẽ không bị Cổ Phủ Phong nhìn ra sơ hở. Nhưng Tô Nghiêu không hiểu, ngay cả nàng cũng có thể chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng ta là ai, thì làm sao Cổ Phủ Phong lại thờ ơ không để ý tới.

Đến đây được nửa tháng, hiện tại đã là tỳ nữ bên mình Cổ Phủ Phong, điều này chẳng lẽ không nói lên rằng Cổ Phủ Phong đã nhìn nàng với con mắt khác sao. Có được một cái nhìn khác từ nam nhân này, chỉ e cũng không phải điều dễ dàng.

Tô Nghiêu cười.

Ngọc Lam lại đột nhiên đổi đề tài, nói: “Nương... Không, hiện tại phải gọi người là Hà phu nhân, lúc trước việc mà Ngọc Lam nhận lời với phu nhân hiện vẫn đang xử lý, phu nhân có cần Ngọc Lam làm thêm chuyện gì không?”

Tô Nghiêu hơi dao động, một lúc sau mới kịp phản ứng, họ “Diệp” là quốc họ của Nhạn triều, hiện giờ lại ở Miêu Nam nên đương nhiên không thể dùng. Họ Hà là họ mẹ Diệp Lâm, nên nàng trở thành “Hà phu nhân” cũng là hợp lẽ. Trái ngược với “Hoàng hậu nương nương”, cách xưng hô này nghe qua lại có phần thân thiết.

Ngọn đèn đốt lên tỏa sáng in hình bóng của hai người phía trước lên giấy lót cửa sổ, đều thật sự là những đường nét duyên dáng. Bốn mắt nhìn nhau, có chút hòa hợp mà không thể giải thích.

Diệp Lâm ung dung cầm chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, chợt nghe thấy người kia cười nói: “Bệ hạ không sợ Cổ nữ hạ độc trong trà sao?” Hắn là Hoàng đế của Đại Nhạn triều, nếu như hắn chết một cách lặng im không tiếng động, Đại Nhạn như rắn mất đầu, cùng với Miêu Nam có lẽ sẽ không bao giờ còn lại quan hệ như hiện nay.

Diệp Lâm chỉ bình thường như chưa nghe thấy gì, uống một hơi cạn sạch chén trà, lúc này mới cười như không cười mà mở miệng nói: “Nếu đã dám đơn thương độc mã mà đến đây tìm người giúp đỡ, tất nhiên sẽ không hoài nghi Cổ đại nhân. A Nghiêu từng có ơn cứu mạng với Cổ đại nhân, có lẽ Cổ đại nhân cũng không phải là người lấy oán trả ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Khả năng

Sau khi cùng Ngọc Lam nói chuyện, trở lại Tây sương phòng thì đã qua hoàng hôn, trời đã tối hẳn. Bởi vì nha hoàn áo trắng kia vẫn luôn theo sát bên người nàng nên trong phòng vẫn chưa có ai tắt đèn. Tô Nghiêu bước vào trong căn phòng tối đen như mực đúng là thấy không quen.

Có thể do ở trong Hoàng cung đã lâu, đúng là cũng không quá vui vẻ gì khi ở trong cái nhà tù hoàng kim đó, nhưng Tô Nghiêu vẫn thấy nhớ nhớ đám

đèn chong sáng bập bùng trước cửa Phòng Ngõ điện. Kỳ thực cái nhà tù hoàng kim gì đó vừa mới nói, ngày trước trăm lần ngàn lần đều cảm thấy không có tự do, chẳng qua chỉ là không phiền không lo, hiện nay tìm của nàng đặt tại Diệp Lâm nên tự nhiên cảm thấy ở trong Hoàng cung kia cũng không sao. Được hưởng thụ phần an nhàn này nên đương nhiên không thể tránh khỏi trách nhiệm ràng buộc.

Nha hoàn áo trắng vội vàng chạy đến trước giá nến tìm mồi lửa để thắp đèn, Tô Nghiêu liền trực tiếp sờ soạng lần dò đi vào gian trong. Khả năng nhìn bên đêm của nàng cũng không tệ lắm, hướng chỉ cửa sổ đều chưa đóng nên ánh trăng vẫn chiếu vào được, mò mẫm trong ánh trăng sáng bạc miễn cưỡng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng của đồ đạc. Nhưng chỉ vừa mới đi qua bình phong Vân Mây ngăn cách giữa hai gian, tầm nhìn liền trở nên hoàn toàn mờ hồ.

Tô Nghiêu hơi do dự không biết có nên chờ nha hoàn áo trắng đốt đèn lên rồi mới đi tiếp hay không, để tránh va chạm lung tung lại còn mang tiếng, thì trong bóng tối nghe thấy có tiếng y phục va chạm rất khẽ, chưa kịp phản ứng đã có một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy nàng vào trong ngực. Một hơi thở mát lạnh quấn quanh mũi nàng, lại còn dịu dàng quen thuộc đến như vậy làm Tô Nghiêu hơi ngẩn ra, giờ tay lên vòng qua thắt lưng người kia trách một câu: “Rõ ràng đã đến rồi nhưng tại sao lại không thắp đèn?” rồi mặc cho người đó ôm chặt nàng vào trong lòng.

Diệp Lâm không nói lời nào, chỉ bế ngang nàng lên, bước đến để nàng xuống giường lớn rồi ngã người hôn nàng.

Tô Nghiêu hơi luống cuống không biết người này bị làm sao, đôi môi mềm mại hơi lạnh của hắn quấn quýt dây dưa ở răng môi nàng, rất nhanh làm cho hô hấp nàng rối loạn. Ban đầu đang định tránh qua một bên để hỏi Diệp Lâm có chuyện gì thì người kia đã vừa hôn nàng vừa đưa tay làm loạn tháo thắt lưng nàng xuống. Nụ hôn triền miên từ môi dần dần trượt xuống trước ngực, y phục đã trở nên lộn xộn, người kia chỉ khều nhẹ ngón tay một cái, mảnh áo màu vàng to trước ngực nàng đã bị lột sạch

Bỗng gọn đèn phía bên kia bình phong lớn chợt sáng lên, nghe thấy nha hoàn áo trắng ‘ò’ lên một tiếng, đang định cầm đèn đi vào bên trong thì Tô Nghiêu vội vàng lên tiếng ngăn lại, “Ta hơi mệt mỏi, đèn cứ để ở gian ngoài cũng được, người không có chuyện gì thì lui ra đi.”

Nha hoàn áo trắng cũng là người khôn khéo, tuy là dừng bước nhưng vẫn không rời đi, đứng ở cửa hơi do dự nói: “Nhưng mà Hà công tử vẫn chưa... quay về”. Bên trong đó đều không cần đốt đèn sao.

Đối với lời nhắc nhở của Tô Nghiêu vẫn thờ ơ, Diệp Lâm đang hai tay nghịch loạn nghe được một tiếng ‘Hà công tử’ không khỏi cười một tiếng. Lại nghĩ đến ban ngày người bên cạnh cứ một tiếng lại một tiếng gọi Tô Nghiêu là ‘Hà phu nhân’ liền cảm thấy thú vị, vươn người hôn lên vành tai Tô Nghiêu, giọng nói khàn khàn thổi vào tai nàng, “Nói cho nàng ta biết, ta đã trở về.”

Tô Nghiêu bị hành động bất ngờ của hắn làm cho run rẩy, không tránh được hơi nóng đang dâng trào, chỉ cảm thấy bên tai mình tê tê dại dại rồi trực tiếp lan xuống nửa người, cắn răng nói: “Tự chàng nói tiện hơn...” Mới nói đến đây người kia chợt véo một cái bên hông nàng, làm cho toàn thân khẽ run lên buột miệng phải nộp vũ khí đầu hàng. Dựa theo lời hắn nàng cất tiếng nói: “Người... người không cần quan tâm, chàng đã... đã trở về rồi.”

Nha hoàn áo trắng phản ứng trì hoãn kia cuối cùng cũng nghe ra âm thanh hơi ní non của Tô Nghiêu có chỗ nào đó không đúng, mặt đỏ lên vội vàng ‘vâng’ một tiếng rồi lui ra bên ngoài. Lúc tiện tay đóng cửa lại, trong lòng còn không nhịn được thầm oán trách hai người này rốt cuộc vẫn còn là phu thê mới kết hôn hay sao, gấp như khi vậy (*), Hà phu nhân chỉ vừa mới tỉnh lại mà đã...

(*)nguyên gốc là ‘hầu cấp’, loài khi là loài ưa vận động nên trong tiếng Trung, từ ‘khi’ mang nghĩa bóng là chỉ sự nhanh nhẹn lanh lợi (đối với trẻ con) hoặc hành động có tính chất gấp rút vội vã hay lo lắng sốt ruột.

Nàng ta đâu biết mấy ngày nay đoàn người của Tô Nghiêu đi suốt ngày đêm tức tốc tiến về Hoa Đô, Tô Nghiêu lại thỉnh thoảng lâm vào hôn mê nên Diệp Lâm chỉ biết ôm chứ không làm được gì khác, đã bị ‘thống khổ’ nhiều ngày.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Diệp Lâm tiến sát vào lỗ tai Tô Nghiêu cất giọng trầm thấp lại hơi khàn khàn, “Ngoan lắm”

“Chàng... A...” Tô Nghiêu bị hắn kích thích muốn phản kháng cũng không được, cũng không có biện pháp nào bắt bẻ lại hắn, vốn là còn định trách mắng hắn một chút nhưng không ngờ một bàn tay người kia đã mò vào vườn cấm địa, ngay lập tức dập tắt toàn bộ lời nói của nàng.

Tô Nghiêu vừa say sưa cùng Diệp Lâm vừa âm thầm cắn môi, cố gắng kiềm chế để không phát ra âm thanh quá lớn. Nha hoàn áo trắng kia còn gác đêm ở ngoài cửa, nàng không muốn bị cô nương này nghe thấy những chuyện thầm kín, nhưng không nghĩ rằng nàng càng ngày càng khó khống chế tâm tình của mình.

Người kia vừa cạy hai hàm răng nghiền chặt của nàng vừa dây dưa hôn nàng. Âm thanh mê đắm của hắn hòa quyện với hô hấp rối loạn vang lên khắp phòng, “A Nghiêu, chẳng lẽ nàng không muốn ta?”

Dường như Tô Nghiêu cũng đã thỏa hiệp mà buông ra một tiếng “Muốn”, dây thần kinh lý trí cuối cùng đã bị tan vỡ.

Không biết trải qua bao lâu, hô hấp của hai người mới dần dần vững vàng, Tô Nghiêu gối đầu lên bả vai Diệp Lâm, mồ hôi thấm đẫm trên mái tóc dài tạo thành từng hàng, nàng giờ tay lên che kín hai mắt chỉ vì hành vi phóng dăng đáng thất vọng ban nãy của mình. Nghĩ đến điên cuồng vừa rồi của Diệp Lâm quả thật là lại đạt đến một độ cao mới nên nàng không khỏi có chút buồn bực, giọng nói dịu dàng sau khi ân ái lại rất du dương quyến rũ: “Chàng đã nói chuyện với Cổ Phù Phong?”

Chuyện có thể làm cho hắn điên cuồng mất khống chế như thế này hơn một nửa là có liên quan đến an nguy của nàng. Có lẽ kết quả cũng không phải là đáp án khiến người ta hài lòng nên người này mới trở nên như vậy.

Diệp Lâm cúi đầu hôn một cái lên bờ ngực mềm mại của người mà hắn yêu, mắt nhìn lên dải dây kết tua rua trên nóc giường, trong đầu hiện lên hình ảnh

nói chuyện cùng Cố Phù Phong lúc sẩm tối. Trầm mặc một lát, Diệp Lâm từ từ giải thích tóm tắt chuyện hán bàn bạc cùng Cố Phù Phong là có liên quan đến tình hình của Say Hồng Trần.

“Ngày trước chưa thấy Bệ hạ, Cổ mỗ rất khó tưởng tượng rằng Nương nương lại có thể...” có thể trở mặt giúp đỡ Diệp Lâm chống lại Phong Sách. Khi đó hán nhìn thấy trong mắt Tô Dao và Phong Sách đều là ‘không nên nghĩa phu thê thì không thể được’. Thậm chí Tô Dao vì để đề phòng bất chắc còn xin hán độc kia... Nhưng nghi hoặc thế nào thì cũng chỉ có thể nói đến đây, Cố Phù Phong cũng vậy, nâng chén uống trà rồi lẳng lặng nhìn nam tử đối diện.

Diệp Lâm cũng không muốn nhắc lại, chỉ cười một tiếng. Cố Phù Phong là một kẻ kinh hồn tuyệt điểm đến bậc nào, nên hán cũng không muốn cùng người này nhắc đến quá nhiều chuyện của Tô Nghiêu, nói: “Mục đích lần này ta đến, Cổ đại nhân đã hiểu. Ngày đó A Nghiêu nhất thời bị kích động nên mới uống Say Hồng Trần, chỉ mong muốn chết đi, chuyện này không cần bàn nữa. Chẳng qua là hiện nay không như ngày xưa, ngày đó Cổ đại nhân có thể tặng Say Hồng Trần cho A Nghiêu thì phải chăng hôm nay cũng có thể cung cấp chút thuốc hồi hận?”

Ngay từ lúc Cố Phù Phong nhận được thư của Tô Nghiêu đã biết mục đích tới đây của bọn họ, chẳng qua là không ngờ rằng Diệp Lâm hoàn toàn không hề khách sáo mà hỏi thẳng vào vấn đề như vậy. Phải biết rằng trên cõi đời này chẳng có cái gì gọi là thuốc hồi hận mà mua, nếu như thực sự có thì tại sao bản thân hán không dùng trước tiên.

“Ngay từ lúc tạo ra Say Hồng Trần đã là không có thuốc giải, người đời đều biết, Bệ hạ còn có chấp cái gì nữa đây?”

Thế nhưng người kia lại bình tĩnh lắc đầu một cái, “Nhất định sẽ có biện pháp, chẳng qua là chưa tìm được thôi.”

Cố Phù Phong thấy hán có chấp như vậy liền lắc đầu thờ dài, bỗng nhiên đứng dậy đi vào trong thư phòng lấy ra một hộp gỗ, đặt ở trên bàn rồi nói: “Lúc sinh thời gia phụ đã từng nghiên cứu về độc của Say Hồng Trần, nói rằng cũng không phải là không có chút hy vọng giải độc nào, chẳng qua là chưa bao giờ có người nào thành công. Không biết Bệ hạ có bằng lòng thử một lần hay không?”

Diệp Lâm gật đầu không chút do dự.

Lúc này Cố Phù Phong mới mở hộp kia ra, bên trong toàn là bình nhỏ, ít nhất cũng phải có hai mươi mấy bình xếp đầy bên trong.

“Gia phụ từng nói, thứ mà Say Hồng Trần tác động đến không phải là thân thể con người, mà chính là ý chí. Người trúng độc lúc độc phát thường sẽ đắm chìm trong những ảo giác mà lúc bình thường cầu mà không được, dần dần không phân biệt rõ thực tế và hư ảo, coi những cảnh trong mơ là hiện thực rồi từ đó chìm trong mộng mà không tỉnh lại nữa. Phàm là người đã trúng phải Say Hồng Trần, tất cả đều không phải là độc ngấm vào xương tủy mà là thân thể suy nhược mà chết.”

Nói đến đây, Cố Phù Phong đẩy hộp gỗ về phía Diệp Lâm, nói: “Nếu một ngày kia Nương nương bị độc phát làm cho hôn mê, thì mỗi ngày cho Nương nương uống vào một viên thuốc này, có thể đảm bảo kéo dài tánh mạng cho Nương nương.”

Chỉ kéo dài tánh mạng, chứ cũng không phải là hoàn toàn tỉnh táo. Diệp Lâm nghe hiểu được, gật đầu một cái rồi nhìn chăm chăm vào hộp thuốc, hỏi: “Kéo dài tánh mạng, nhưng không biết A Nghiêu phải dùng thuốc như thế nào mới có thể tỉnh lại?”

Cố Phù Phong lắc đầu một cái, “Gia phụ cho là nếu hiểu rõ được những ảo giác của mình, người trúng độc sẽ tỉnh lại, Say Hồng Trần cũng mất đi tác dụng. Nhưng từ xưa đến nay chưa có người nào chiến thắng được ảo giác của chính mình.”

Say Hồng Trần, Say Hồng Trần, một cõi mê say, vĩnh viễn bất tỉnh. Bởi vì ảo giác kia chính là những mơ ước ở trong lòng nên mới khó có thể vượt qua. Nếu như đang ở trong mộng thì người nào sẽ còn quan tâm đến đó là thực hay mơ đây. Chính là như thế, cứ quanh quẩn mà không thoát ra được.

“Hộp Tục Mệnh đan này tặng cho Bệ hạ, cũng không uống Bệ hạ ngàn dặm xa xôi đến đây. Nương nương từng cứu Cố Phù Phong một mạng, Phù Phong vô cùng cảm kích, chỉ mong ước Tục Mệnh đan này có thể mở ra cho Nương nương một con đường sống.” Cố Phù Phong trực tiếp đẩy hộp gỗ đến trước mặt Diệp Lâm, nói: “Nhưng mà gia phụ đã qua đời, đơn thuốc về Tục Mệnh đan này cũng không hề có, những thứ ngày hôm nay chỉ đủ dùng trong vòng ba năm, nếu như sau ba năm này Nương nương vẫn không tỉnh lại... chỉ e Bệ hạ phải có tính toán khác.”

Đôi khi Cố Phù Phong nghĩ rằng, có lẽ căn bản là phụ thân hán không định sẽ giải hết Say Hồng Trần, chỉ nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược như vậy, đặt tên là Tục Mệnh, trên thực tế chẳng qua là trì hoãn độc phát, kéo dài sinh mạng. Chưa từng có người nào hiểu rõ hết được thế gian, cho nên đây vốn không phải là thuốc giải của Say Hồng Trần mà là thuốc giải cho người bên cạnh của kẻ trúng độc, là cho bọn hán thời gian để có thể tiếp nhận chuyện người quan trọng ra đi.

Đều nói ‘cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử’ (**), kỳ thực tình yêu cũng giống vậy, đối mặt với một người sẽ không bao giờ biết khóc biết cười, sẽ không bao giờ tỉnh lại giống như tượng gỗ, thật sự có mấy người có thể không chùn bước mà theo đuổi đến cùng những hư ảo lãng mạn: không thành nghĩa phu thê thì không thể.

(**) cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử: ý nói cha mẹ bệnh tật nằm liệt giường lâu ngày thì con cái cũng không còn muốn báo hiếu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đông chí

Diệp Lâm cũng không muốn giấu giếm nữa, im lặng trong chốc lát rồi kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho Tô Nghiêu, kể cả việc Cố Phù Phong bó tay đối với Say Hồng Trần, kể cả Tục Mệnh hoàn, kể cả việc Cố Nam Sơn đã từng chắc chắn chỉ có cách chiến thắng ảo giác mới có thể giải hết được độc của Say Hồng Trần.

Tô Nghiêu khẽ nhắm mắt.

Hóa ra đều giống nhau. Bất kể là kiếp trước nàng khăng khăng làm theo ý mình, van xin Từ Thận Ngôn đưa nàng rời đi, hay là kiếp này nàng thẳng thắn nói chuyện cùng Diệp Lâm rồi cùng nhau đi thật xa để tìm thuốc giải, thế nhưng, kết quả đều giống nhau.

Nàng không có cái phúc khí đó, nàng xuyên không một kiếp, rồi lại trùng sinh một kiếp, gặp gỡ cùng một Diệp Lâm, nhưng thật đáng tiếc, nàng không có phúc khí cùng hán bên nhau trọn đời. Điều nói lời hứa của Đế vương là không thể tin, cho dù có là Vũ Đế năm đó xây kim phòng để giấu A Kiều, chẳng phải cuối cùng vẫn thay lòng đổi dạ sao? (*) Nhưng Tô Nghiêu không có cơ hội nghiệm chứng lời hứa của Diệp Lâm, thậm chí ông trời cho nàng hán hai cơ hội nhưng lại không cho nàng được sống trọn đời.

(*)Hán Vũ Đế Lưu Triệt và Hiếu Vũ Trần Hoàng hậu – Trần A Kiều. Tình cảm của hai người này trở thành một giai thoại rất nổi tiếng ở Trung Quốc. Ban đầu khi mới đăng cơ, Vũ Đế xây một toà nhà cho Hoàng hậu, được gọi là Kim ốc tàng Kiều. Nhưng sau này khi tình cảm phai nhạt thì Hoàng hậu cũng bị phế, nhốt vào lãnh cung, ngay cả lúc lâm chung cũng không được thấy mặt Vũ Đế lần cuối.

Tất cả lời nói tựa như đã trở thành thừa thãi, Tô Nghiêu cảm thấy lúc này nói cái gì ra cũng cực kỳ vô dụng, chỉ xoay người lại hôn lên má người kia, tự nhiên ham muốn trong lòng cũng dâng trào như dòng nước xoáy.

Tuy Tô Nghiêu cũng được tính là dạng người mạnh dạn, nhưng thật ra lại không có những đòi hỏi quá lớn đối với tình yêu, hoặc do hán ham muốn nàng nên tìm đến nàng quá thường xuyên. Tóm lại trừ lần say rượu mà Tô Nghiêu điên cuồng chủ động thì trong ngày thường, mỗi lần ân ái đều là Tô Nghiêu bị động đón nhận, chưa từng giống như hôm nay chủ động khiêu khích hán như vậy. Đương nhiên Diệp Lâm không nhận được sự ngọt ngào của Tô Nghiêu, chỉ một cái hôn đơn giản cũng đủ để làm cho hán si mê ngây dại, trong khoảnh khắc trở mình đè nàng xuống, nhắm mắt lại say mê hôn nàng.

Bất ngờ nàng đưa tay ôm chặt lấy cổ hán, Diệp Lâm chợt cứng đờ, mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm như đáy vực là một ánh mắt trong suốt thấy tận đáy, không khỏi cảm thấy ánh mắt nàng dịu dàng long lanh như sóng nước, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang động tình của hán không chớp mắt, nhưng lại hơi ngượng ngùng bối rối. Diệp Lâm thừa biết thần sắc trên mặt mình lúc này nhất định không có chút lý trí nào mà là mê muội cùng điên cuồng, Tô Nghiêu cứ nhìn hán không chớp mắt làm cho hán cảm thấy hơi xấu hổ.

“A Nghiêu...”

“Không có gì,” khẽ nâng người hôn lên khóe miệng người kia, Tô Nghiêu mỉm cười giải thích, “Chỉ là ta muốn khắc sâu vào tim hình ảnh của chàng.”

Để cho khi chìm đắm thật lâu trong cõi mộng, hoặc sau này có lạc trong cõi chết dài đằng đẵng, lúc nào nàng cũng có thể nhớ lại gương mặt này. Một người như vậy, đã từng cho nàng một tình yêu mà đời đời kiếp kiếp nàng cũng không thể nào quên.

Tô Nghiêu không muốn cái gì mà chuyển thế luân hồi, nàng chỉ cần hiện tại. Uống nước vong tình trên cầu Nại Hà để quên đi quá khứ quả thật rất đau khổ, nàng chỉ cần đời này tiêu sái sáng khoái.

Sau một hồi phóng túng vô cùng nhuần nhuyễn mà không hề bị kiềm chế, Tô Nghiêu đã không còn để ý đến thời gian trôi qua, chỉ có thể thấy người trước mắt thâm đắm mồ hôi cùng chút nước mắt vương trên khuôn mặt anh tuấn. Đây là một vị Đế vương lạnh lùng nhất thiên hạ, thuở nhỏ đã phải một thân một mình ở trong Đông cung bị lạnh nhạt mà trưởng thành, cho dù hết lần này đến lần khác bị tổn thương nhưng vẫn can đảm chịu đựng để cho bản thân mình càng cường đại hơn, cũng chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng ngay cả vị Đế vương đó cũng vì nàng mà rơi lệ.

Đến lúc một lần nữa để ý đến thời gian thì mặt trời đã nhô lên ở phía chân trời. Tô Nghiêu không nhúc nhích vùi trong ngực người kia, cảm nhận được dòng nước mát nhẹ lăn dài trên má, chảy xuống cằm rồi cuối cùng biến mất trong đám chăn màn lộn xộn ở trên giường. Trong phòng cực kỳ yên lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của hai người.

Đột nhiên trong phòng vang lên giọng nói bình thản như nước của Tô Nghiêu, “A Lâm, sau khi ta chết chàng nhất định không được xao lãng chuyện triều chính, tốt nhất là phải sống thật tốt, làm một Hoàng đế tốt ghi danh trong sử sách. Có như vậy thì hậu nhân mới có thể biết đến ta.”

Diệp Lâm mở mắt nhưng không lên tiếng, chỉ nắm chặt lấy người trong ngực mình rồi cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu nàng. Người này luôn là nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng chưa bao giờ quan tâm đến nhận định của hậu nhân, chẳng qua là vì hán không gây ra hành động gì điên cuồng thôi. Nhưng hán hiểu nàng như vậy, mấy câu nói dối đơn giản như vậy hán liếc mắt một cái đều có thể nhìn thấu.

Tô Nghiêu thấy hán không trả lời cho rằng hán âm thầm ưng thuận, nên lại cẩn thận lái nhai tiếp lời, “Chàng cứ cưới một cô nương tốt, lập nàng ta làm Hoàng hậu, sinh thật nhiều con cháu tiếp nối hương hỏa, cũng có thể yêu nàng... Chàng yên tâm ta sẽ không giận chàng, nếu như ta không còn tồn tại, có thể sẽ có một cô nương khác tốt hơn thay thế ta ở bên cạnh chàng... Vậy cũng không sao...”

Nói đến đây, Tô Nghiêu chợt dừng lại một chút, cắn cắn môi rồi lại buồn bực hờn dỗi mà bổ sung: “Nhưng mà ta không cho phép chàng quên ta, chàng nhất định phải ghi nhớ ta, đến khi nào chàng chết cũng phải chôn cùng một huyệt với ta, chỉ là chôn chung thôi. Còn tần Hoàng hậu đó sẽ cho xây một lăng mộ lớn hơn đẹp hơn để bù đắp lại cho nàng ta, còn ta chỉ muốn chàng thôi.”

“Đù ròi, A Nghiêu!” Người kia đau lòng ôm chặt lấy nàng, trong giọng nói còn thấm đẫm bi thương chưa kịp che giấu, “Đừng nói những lời xui xẻo kia nữa, nàng sẽ không chết, sẽ không...”

Tô Nghiêu giờ tay lên che miệng Diệp Lâm, giọng nói hoàn toàn bình tĩnh, “A Lâm, con người ai cũng đều phải chết...”

“Ta không cho phép!” Người kia không thềm nói đạo lý giống hệt một đứa trẻ, dùng một cái hôn mãnh liệt chặn lại những câu nàng định nói tiếp, lầm bầm lặp lại: “Ta không cho phép!”

Đáy lòng Tô Nghiêu thờ dài một cái, cũng không nói gì thêm, chỉ thầm thấy đáng tiếc. Nàng nhớ lại một buổi tối ở kiếp trước, lúc phát hiện ra mình đã mang thai Diệp Dục, tuy là lo lắng thân thể của mình không tốt sẽ ảnh hưởng đến đứa bé kia, nhưng năm lần bảy lượt vẫn không nhẫn tâm kết thúc tánh mạng đứa bé đó, cuối cùng vẫn sinh nó ra. Kiếp trước có lẽ trong tiềm thức nàng vẫn còn hy vọng Diệp Lâm không thực sự quên đi mình... Nếu như có một đứa bé... Đến khi ngàn vạn phồn hoa trôi qua, có lẽ hắn vẫn còn có thể nhớ tới đã từng có một cô nương như vậy yêu hắn, cũng được hắn yêu thương say đắm như vậy.

Kiếp này tuy rằng ban đầu nàng không nhớ lại chuyện quá khứ, lại trôi qua cực kỳ sáng khoái, cũng không hề tiếc nuối cái gì, chỉ là cuối cùng nàng vẫn không thể để lại cho hắn một đứa con.

Theo lời của Diệp Lâm, kiếp trước là Diệp Dục thừa kế ngôi vị thống nhất đất nước. Nhưng kiếp này bọn họ thay đổi lịch sử, không biết như vậy có ảnh hưởng đến vận mệnh của Đại Nhai hay không.

Tô Nghiêu biết dù có là triều đại nào thì cũng không thể thiên thu vạn kiếp, ngay cả Tần hoàng, Hán Vũ tài trí mưu lược kiệt xuất cũng không giữ được một vương triều mấy trăm năm hưng thịnh. Nàng không phải là quá tham lam, chẳng qua không đành lòng vì mình mà tương lai bị thay đổi.

“A Nghiêu, nàng có muốn đi Liễm Diễm sơn hay không?” Giọng nói khàn khàn hơi pha chút lo lắng vang lên trên đỉnh đầu, trong mắt Tô Nghiêu thoáng hiện lên vẻ đau xót. Khi đó hắn đồng ý với nàng, nhưng nàng nghe vào tai trái lại ra tai phải, chưa từng thực sự để ở trong lòng, cũng không quá đáng bắt hắn phải từ bỏ vạn dặm giang sơn để cùng nàng đi lang bạt khắp trời đất. Nhưng hắn lại nhớ toàn bộ, hắn còn muốn tự mình thực hiện hết tất cả lời hứa lớn nhỏ mà hắn hứa với nàng.

Đúng là đồ ngốc.

Cơ chế quyền lực của Nhai triều rất tập trung, việc lớn việc nhỏ đều phải để đích thân Hoàng đế xem qua, Diệp Lâm thường xuyên phải bận rộn đến tận đêm khuya mới có thể trở về Phụng Ngộ điện nghỉ ngơi một chút. Nhưng người này lại thật sự nói bỏ là bỏ, giống trống khua chiêng mà dẫn nàng đi du ngoạn Giang Nam tìm thuốc giải.

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, giọt lệ trong suốt theo thái dương chảy vào mái tóc đen nhánh nhưng giọng nói vẫn ổn định, không nghe ra chút ghen ngào nào, “Chúng ta quay về Trường Ninh đi... Ta muốn ngắm tuyết rơi ở Trường Ninh.”

Người kia chỉ im lặng trong chốc lát rồi cất giọng trầm trầm, “Được, chúng ta quay về Trường Ninh.”

Ngắm tuyết rơi.

Rất nhanh sau đó mấy người liền từ Cố phủ lên đường đi về hướng Bình Khê, cứ lặng lẽ ra khỏi biên giới như lúc đến đây. Cố Phù Phong cũng vẫn như cũ phải người hộ tống bọn họ để tránh phiền toái khi đi qua các trạm kiểm soát. Trước khi đi Ngọc Lam cũng đến nơi ở của Tô Nghiêu tìm nàng nói chuyện rất lâu, nhưng không ai biết là nói những gì.

Lúc gần đi, qua rèm cửa lụa mỏng gần như trong suốt, Tô Nghiêu ngồi trên xe ngựa vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng một cô nương mặc cả bộ y phục đồ thảm đang đứng yên lặng nhìn về phía nàng.

Nàng ta vẫn thích mặc màu đỏ giống như trước, chẳng qua là nụ cười của nàng vẫn không thể cổ quái tinh ranh giống ngày xưa nữa.

Tô Nghiêu nghĩ có lẽ Cố Phù Phong đã sớm biết nàng ta là ai, hoặc là một ngày nào đó hắn cũng sẽ biết, bọn họ nhất định sẽ có một kết cục hoàn mỹ nhất, nhưng mà đó lại là một câu chuyện khác.

Sau khi trở về Bình Khê, Hoàng đế Bệ hạ cùng Hoàng hậu Nương nương của Đại Nhai đều rất nhanh khởi hành trở về Trường Ninh. Diệp Lâm muốn trở lại nhanh một chút, càng nhanh càng tốt, tốt nhất có thể về kịp trước lễ mừng năm mới. Nam nhân lãng mạn này muốn vào đêm giao thừa được ngồi cùng với nữ nhân mà hắn yêu thương trên tường cao nhất của Hoàng thành ngắm tuyết rơi.

Giống như ngày xưa nàng cũng đã từng đứng ở nơi đó, không chút lưu tình mà nói cho hắn biết: Tình yêu khiến cho con người ta trở nên mềm yếu.

Khi đó hắn khoe khoang cậy mạnh nói rằng không đúng, nhưng bây giờ nghĩ lại, không cần phải khoe khoang mà là thừa nhận. Nàng thật sự sai lầm rồi, tình yêu không những khiến cho người ta mềm yếu, mà còn khiến cho người ta kiên định. Bất kể nàng ngủ mê trong bao lâu, hắn đều có thể chờ, chờ đến một ngày nàng tỉnh lại.

Có Diệp Tể cùng Tô Tự nên Trường Ninh vẫn gọn gàng ngăn nắp như thường, thậm chí Diệp Lâm cảm thấy bản thân mình lui về sau còn có thể thoải mái tay chân đầy chính sự cho đủ loại quan lại đi giải quyết. Thế nhưng Tô Nghiêu lại không thể gắng gượng được cho tới ngày về đến Trường Ninh.

Vào một buổi sáng tiết trời hơi lạnh nàng đã ngủ say.

Đêm hôm trước Diệp Lâm còn cùng nàng nói chuyện dưới ánh nến, Tô Nghiêu cũng cảm thấy mình dù sao cũng sẽ chống đỡ được qua năm sau giống như kiếp trước. Nhưng nàng cũng không ngờ trong một buổi sáng mát mẻ nàng lại lẳng lặng ngủ say rồi không tỉnh lại nữa.

Sau khi hồi kinh Diệp Lâm cũng rất nhanh đã xuất hiện ở trước mặt quần thần, vẫn bộ dạng chuyên cần tiết chế giống như xưa. Nhưng đã bắt đầu dần dần giao cho Tô Tương, Thôi Thuật, huynh đệ Từ thị cùng với những triều thần trụ cột toàn quyền xử lý những sự vụ ít quan trọng.

Hậu cung của Hoàng đế Bệ hạ vẫn chỉ có một mình Hoàng hậu, bách quan còn nghe nói lúc ở Bình Khê Hoàng hậu Nương nương đã mắc phải bệnh nặng, sau khi trở lại Trường Ninh liền không ra mặt, thỉnh thoảng còn mời Từ Thận Ngôn vào cung. Thế nhưng có hỏi gì thì Từ đại nhân vẫn nói năng thận trọng, không tiết lộ chuyện gì.

Ban đầu bách quan còn không sợ chết mà can gián lên trên, thỉnh cầu Hoàng đế làm phong phú hậu cung. Nhưng dần dần bọn họ mới phát hiện Hoàng đế của bọn họ không cười nữa, cả người cũng đều trầm tĩnh trở lại, thậm chí ngay cả nỗi giận cũng càng ngày càng ít đi. Hoàng đế Bệ hạ đã lạnh lùng thì quả thực không thể lại dùng lạnh lùng để hình dung, mà phải gọi là hờ hững, đối với tuổi tác thì hờ hững còn đối với thời gian thì căm thù. Lúc nhìn đến đôi con người đen sâu thẳm như đầm nước dưới đáy vực, bọn họ liền sinh ra một loại ảo giác, dường như Hoàng đế Bệ hạ trước mặt đã trở thành một cái xác trống rỗng mất đi linh hồn.

Có lẽ là do bệnh của Hoàng hậu Nương nương làm cho Bệ hạ phiền não.

Triều thần đã dùng đủ mọi cách nhưng tất cả đều bó tay, cuối cùng cũng phải đầu hàng việc can gián làm phong phú hậu cung. Ngược lại lại bắt đầu thu thập danh y trên khắp thiên hạ, chuyện quan trọng nhất trước mắt không còn là Hoàng đế có bao nhiêu Phi tử, mà là bệnh của Hoàng hậu được chữa khỏi, mau mau sinh hạ long tử cho Bệ hạ.

Danh y tìm thấy được đưa vào cung hết đợt này đến đợt khác, nhưng cuối cùng lại hết đợt này đến đợt khác lặng lẽ rời khỏi. Nếu danh y muốn gặp được Hoàng hậu Nương nương, đầu tiên đều phải vượt qua hai cửa ải của Từ Thận Ngôn – Từ đại nhân và Hoàng đế Bệ hạ, vì vậy có rất nhiều danh y vẫn chưa được nhìn thấy diện mạo của Hoàng hậu Nương nương đã phải rời cung.

Mùa hè năm thứ hai Tô Nghiêu hôn mê, Tứ Hoàng tử Diệp Tề đã được ban phủ phong vương, cuối cùng cũng gửi thiệp mời đến Tô Tương, nạp Tô nhị tiểu thư một lòng cảm mến đã lâu làm thê tử. Buổi hôn lễ hôm đó, Hoàng hậu Nương nương mà trước đây luôn luôn cùng Tô nhị tiểu thư tỷ muội tình thâm vẫn không có mặt. Lúc nhắc tới Hoàng hậu, tân nương tử đang hạnh phúc thẹn thùng lại nhú mồm, thoáng cái vành mắt liền ửng đỏ.

Là oán trách tỷ tỷ mình không chịu ra mặt, hay là oán trách thời gian trôi qua nhanh như bạch mã lướt qua khe cửa, bản thân mình đã trở thành phụ nữ đã xuất giá? Không một ai biết đáp án. Muội muội ruột thịt của Hoàng hậu Nương nương gả cho đệ đệ ruột của Hoàng đế Bệ hạ, vì vậy thân càng thêm thân, làm cho mối duyên trời định này trong lúc nhất thời liền truyền thành giai thoại. Thế nhưng lại một lần nữa Tô Nghiêu không thể chứng kiến chuyện tình cảm đẹp dễ này.

Mùa đông năm thứ ba Tô Nghiêu hôn mê, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Theo thường lệ Diệp Lâm hạ triều đều trở về Phụng Ngộ điện, giúp Tô Nghiêu xoa bóp toàn thân thư giãn gân cốt lưu thông kinh mạch, lại tự mình lau chùi cho nàng, mớm nàng uống thuốc.

Cầm Diên cùng Cầm Tự đã bảo vệ bí mật này suốt ba năm, cũng chứng kiến Hoàng đế Bệ hạ ba năm đều như một ngày yêu thương trân trọng Tô Nghiêu đến như vậy. Đầu tiên từ kinh ngạc rồi chuyển thành cảm động, cuối cùng từ từ biến thành đau lòng.

Lúc xung quanh yên tĩnh, Hoàng đế Bệ hạ đều thích trò chuyện cùng Hoàng hậu Nương nương hôn mê bất tỉnh. Nói đông nói dài về chuyện triều chính xảy ra trong ngày, nào là nói có một vị hạ thần nào đó đầu gối ngu ngốc làm cho hấn tức chết đi được; nào là nói chi tiết về những chuyện trước kia, vẫn chưa thực hiện được hết lời thề của bản thân, nói để sau này rồi tính. Diệp Lâm nói hăng hái tràn trề, nhưng rốt cuộc những lời này đều không có ai nghe thấy.

Cầm Diên cùng Cầm Tự luôn luôn kim lòng không được mà xoay người đi lau nước mắt, ai có thể nghĩ rằng vị Quân vương với vẻ ngoài uy nghiêm lạnh lùng nhưng bên trong nội tâm lại là một vị Hoàng đế có tâm lòng rộng mở. Đối với Tô Nghiêu đều dùng tình yêu sâu sắc nồng nàn, không hề hối hận.

Một Bệ hạ cứ liên tục trò chuyện như thế cùng với một Hoàng hậu Nương nương cứ vĩnh viễn không đáp lại, thực sự làm cho các nàng cảm thấy bọn họ rất đáng thương.

Trong lòng các nàng chỉ hy vọng Tô Nghiêu có thể mau mau tỉnh lại, như thế mới xứng với thâm tình của Bệ hạ, cũng nghĩ rằng mọi tình yêu bền vững đều có thể đổi được một kết cục tốt đẹp.

Kỳ hạn ba năm càng lúc càng tới gần, theo đó sắc mặt của Diệp Lâm cũng càng ngày càng không tốt, thậm chí còn mơ hồ có ý định muốn tạ thế. Ý định này đương nhiên không nói ra với bất kỳ ai, mà là do Cầm Tự không cẩn thận nghe được. Lúc đó Diệp Lâm tranh luận cùng Thôi Thuật, phía trước nói những gì đều nghe không ra, nhưng chỉ có câu này hết sức đột ngột vang lên trong đại điện trống rỗng.

Người kia nói, “Nếu như nàng thật sự không còn nữa, cuộc sống này cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả!”

Rất lâu không có hồi âm, một lúc sau bất giác bộ dáng Thôi đại nhân với vẻ mặt cứng đờ bước ra khỏi đại điện.

Cầm Diên vội vàng lui sang một bên, trong lòng đau xót, không nhìn được phải rơi nước mắt. Một khắc kia Cầm Diên còn hướng về phía trời cao cầu nguyện, cầu cho Hoàng hậu Nương nương có thể tỉnh lại, có thể nhận lấy toàn bộ tình cảm đậm sâu này.

Đông chỉ năm Thái Bình thứ tư, bởi vì ngày trước Diệp Lâm vì Tô Nghiêu mà mất lý trí rầm rộ đi về Bình Khê, cùng với việc lâu lắm Diệp Lâm không lui tới, cuối cùng Đại trưởng Công chúa Hoài Dương cũng mất bình tĩnh mà vào cung.

Lúc đó Diệp Lâm vừa mới lau thân thể cho Tô Nghiêu, nghe thấy Đại trưởng Công chúa Hoài Dương cầu kiến, liền bỏ xuống đồ vật trong tay rồi đi đến Hi Hoa điện gặp bà.

Đúng như suy đoán của Diệp Lâm, lần này Hoài Dương đến cũng vẫn vì chuyện con cái. Diệp Lâm cũng vẫn mắt điếc tai ngơ như trước, chỉ đồng ý cho xong chuyện để tiện vi tôn thân này đi, mà cũng chẳng buồn nghe theo lời khuyên bảo của bà. Nhưng nào ngờ trọng tâm câu chuyện mới nói được một nửa, liền nghe ngoài điện có cung nhân báo lại. Sau khi cho phép hắn đi vào thì thấy đúng là Lưu nội thị, vội vã cúi chào Đại trưởng Công chúa Hoài Dương liền nói thắm vào lỗ tai Diệp Lâm, rằng người đang bị áp chế trong thiên lao kia đã chết rồi.

Lúc nghe được tin tức này, mi mắt Diệp Lâm cũng không hề chớp lấy một cái, sắc mặt vẫn bình tĩnh “ừ” một tiếng, rồi ngẩng lên cáo từ Đại trưởng Công chúa Hoài Dương, nói mình có công vụ khẩn cấp cần xử lý không tiện tiếp tục tán gẫu cùng bà. Đại trưởng Công chúa Hoài Dương đương nhiên không tin, chỉ là hắn không thêm đề ý tới tâm sự của bà nên tìm đại một lý do thôi. Chẳng qua người kia là Hoàng đế Bệ hạ cửu ngũ chí tôn, nên ngay cả Hoài Dương biết tông hán đang viện cớ cũng không thể mặt dày mà ở lại, đành phải rời đi.

Đương nhiên Diệp Lâm quá vui tai vui mắt khi nhìn Đại trưởng Công chúa Hoài Dương bước ra khỏi cửa điện, bỗng nhiên người đó dừng lại, quay đầu nói lời thành khẩn: “A Dao... Đó thực sự là một đứa bé ngoan, cô cô hiểu, chỉ là Bệ hạ tuyệt đối không thể hành động quá mức cảm tính, giang sơn này của Diệp gia...”

Nói đến đây Đại trưởng Công chúa Hoài Dương liền dừng lại, xem xét kỹ bức bình phong thủy mặc trường thân ngọc lập (*) tuyệt đại phong hoa ở trước mặt, giữa lòng mây lại nhuộm một tia mặt trời quay đầu nhìn Hoàng đế một cái, cuối cùng không đành lòng nói: “Liệt tổ liệt tông... cũng đều ở trên trời nhìn xuống.”

(*) trường thân ngọc lập: thành ngữ nói về vẻ đẹp cơ thể của người phụ nữ, thân thể thon nhỏ, da trắng như ngọc. Ở đây có lẽ nói về hình vẽ trên bình phong.

Bà không biết rốt cuộc Tô Nghiêu bị bệnh gì, nằm trên giường cho tới giờ là ba năm vẫn chưa hề lộ diện một lần nào, ngay cả hôn sự của Tô Anh cũng không thể tham gia. Bà đã chứng kiến Tô Anh và Tô Dao là tỷ muội tình thâm, nếu như ngay cả việc cố gắng xuất hiện cũng không được thì chỉ sợ bệnh này...

Ánh mắt Diệp Lâm âm u tĩnh mịch, không nhìn ra đó rốt cuộc là đau đớn hay kiên cường, chỉ trầm giọng nói: “Ý của cô cô, chất nhi hiểu.”

Đại trưởng Công chúa Hoài Dương gật đầu một cái, hiểu là tốt, hiểu là tốt rồi. Diệp gia bọn họ trị vì đất nước mấy trăm năm, cũng không phải là không có chuyện vượt qua tiền lệ, nhưng một Quân vương nếu như có tình cảm quá sâu nặng thì lúc nào cũng không thể dễ dàng thỏa hiệp.

Bên này còn chưa kịp buông xuống tâm sự, bên kia Diệp Lâm đã từ từ nâng mi lên, giọng nói còn kiên định hơn trước: “Nhưng A Nghiêu là chấp niệm duy nhất cả đời này của chất nhi, cho dù có phải từ bỏ cả giang sơn này... chất nhi cũng tuyệt đối sẽ không buông tay nàng.”

Đại trưởng Công chúa Hoài Dương cảm thấy như sấm sét giữa trời quang, sực tỉnh thì ngã nhào, cũng may cung nữ đang chờ phía bên ngoài Hi Hoa điện nhanh tay lẹ mắt đỡ được bà. Diệp Lâm chỉ liếc mắt nhìn, khẽ dặn dò cẩn thận rồi theo Lưu nội thị đi ra ngoài.

Lưu nội thị lặng lẽ đi theo sau Diệp Lâm mà không lên tiếng. Từ nhỏ Diệp Lâm đã vô cùng thân thiết với Đại trưởng Công chúa Hoài Dương, tuyệt đối sẽ không chống đối lại Đại trưởng Công chúa như thế. Lần này có thể nói ra những lời như vậy, chỉ e Bệ hạ có ý định chết cùng với Nương nương.

Trông thấy Diệp Lâm đi về hướng Ngự thư phòng, Lưu nội thị thấy hơi nghi hoặc, không nhận được đánh đuổi theo nhắc nhở: “Bệ hạ muốn đi...” Ngự thư phòng làm gì? Cho dù là không đến thiên lao thì vẫn nên đi đến Phượng Ngô điện như mọi ngày, hôm nay lại...

Hoàng đế như có điều gì suy nghĩ lại lắc đầu một cái, hờ hững nói: “Đến thư phòng.”

Rất nhanh Lưu nội thị ngậm miệng lại không nói gì thêm nữa, im lặng theo sát Diệp Lâm cùng đi đến thư phòng.

Từ khi Bệ hạ lên ngôi chưa hề quay trở lại chỗ này. Bởi vì đây là nơi Tiên đế thường xuyên ở lại nên vẫn có cung nhân quét dọn hàng ngày, không có đến một hạt bụi, chỉ là quá lâu chưa có hơi người nên hơi lạnh lẽo. Lưu nội thị theo Diệp Lâm đi vào, thấy hắn từ từ mở ra một trang giấy Tuyên Thành.

Lưu nội thị là loại người nhanh nhạy cỡ nào, ngay lập tức liền tiến lên mài mực. Thế nhưng động tác không giống ngày thường này của hắn làm cho Diệp Lâm hơi thất thần. Những kí ức tốt đẹp, những tình cảm ấm áp, những giấc mơ tan vỡ không thể thành sự thật, tất cả vẫn còn in đậm rõ ràng trong trí nhớ của hắn như chỉ mới ngày hôm qua. Nhưng hôm nay đưa tay lên lại chỉ có thể chạm vào khoảng không vừa trống rỗng vừa lạnh lẽo.

Lưu nội thị thấy thần sắc của Bệ hạ nhà mình hơi sa sút, vẫn không đoán ra đột nhiên Bệ hạ tới nơi này để viết cái gì. Chờ một lúc lâu mới phát giác ra Diệp Lâm đang ở bên cạnh sao chép kinh Phật.

Có lẽ vì hắn quá kinh ngạc, nhưng người bên cạnh dù đang cúi đầu viết chữ vẫn có thể nhận ra, đột nhiên ngược mắt nhìn hắn một cái rồi giải thích: “Ngày trước khi ta phạm sai lầm, A Gia luôn phạt ta phải tới đây sao chép kinh Phật.”

Khi đó có một người luôn luôn tìm đến, trên danh nghĩa là tùy tiện chế nhạo hắn, kết quả là cuối cùng vẫn không tránh được phải sao chép giúp hắn một tay. Sau này Diệp Lâm có thể luyện thành tâm lý không sợ hãi khi đối diện với bất cứ chuyện gì, tất cả đều do tiếp xúc với những thứ này cùng kinh Phật. Chẳng qua là ngày đó lại không hề nghĩ như vậy, chỉ cho rằng mình bị bắt phải làm chuyện cực khổ.

Một lúc lâu sau Lưu nội thị mới phản ứng lại, cuối cùng mới hiểu ra hôm nay vì sao Diệp Lâm lại đột nhiên muốn tới đây. Hắn đã nói cho Bệ hạ nghe thấy

người kia chết ở trong thiên lao, làm sao có thể bình thường giống như không nghe không biết. Thật ra thì vẫn là nghe vào trong lòng mà... Nếu không thì vì cái gì mà Bệ hạ lại đột nhiên đến Ngự thư phòng, nơi mà ngày bé cùng chơi đùa với Phong Sách.

Từ lúc mưu phản, Phong Sách vẫn luôn bị Diệp Lâm nhốt trong Thiên lao, mưu đoạt giang sơn là từ tội, nhưng từ đầu đến cuối Diệp Lâm vẫn không hề xử tử hắn. Triều thần biết rõ người này đối với Diệp Lâm mà nói chung quy lại vẫn bất đồng, cũng không tiện xen vào, vì vậy cũng không thúc ép, rồi dần dần quên luôn sự sống chết của hắn.

Bốn năm nay vì bệnh của Hoàng hậu Nương nương nên Bệ hạ nhiều lần ra lệnh đại xá thiên hạ, nhưng cũng không hề nhắc gì đến Phong Sách, dường như đã hoàn toàn quên đi người này. Nhưng Lưu Tuân biết, tuy ngoài mặt Hoàng đế Bệ hạ không biến sắc nhưng trong lòng đúng là vẫn còn nhớ đến người đó.

Không biết sao chép bao lâu, giấy Tuyên Thành viết xong để qua một bên đã dày lên một xấp lớn. Lưu nội thị lặng lẽ gấp một cái, thấy Bệ hạ vẫn chăm chú viết chưa muốn dừng bút.

“Người cầm những thứ này đến để cùng một chỗ với người kia, rồi chọn lấy một vị trí tốt, cũng coi như Trẫm tiễn hắn một đoạn đường.” Hoàng đế trầm mặc một lát rồi nói, “Chuyện này làm xong xuôi rồi người đi nghỉ ngơi đi, Trẫm... muốn yên lặng một mình.”

Lưu nội thị nghe thấy vậy trong mắt chợt thấy hơi cay cay, không biết là vì cái người đã chết kia hay là vì câu nói sau cùng của Diệp Lâm “người đi nghỉ ngơi đi”. Hắn đi theo bên cạnh Diệp Lâm gần năm năm, lần đầu tiên thấy vị Đế vương lạnh lùng này trừ Hoàng hậu Nương nương ra lại có thể đối xử với người khác dịu dàng như vậy. Giật mình rồi lại ngăn người, Lưu nội thị “Dạ” một tiếng rồi lui ra ngoài.

Bệ hạ à, ba năm nay ngài nuốt lệ vào tim giày vò bản thân mình quá nhiều mất rồi.

Ngự thư phòng chìm trong yên tĩnh, không có người thứ hai, Diệp Lâm từ phía trước bàn ngồi xuống giường trúc nhỏ, thân thể ngả ra sau rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Bởi vì ở đây quá yên tĩnh, bởi vì đau đớn trong lòng đang cuộn cuộn dâng trào, cho nên khi Cẩm Diên với bộ mặt đầm lệ xuất hiện ở cửa, ngay lập tức Diệp Lâm vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến khi giọng núi run rẩy vang lên lần nữa, Diệp Lâm mới xác định hóa ra đây không phải là ảo giác, Cẩm Diên đang khóc không thành tiếng trước mặt là cực kỳ chân thật.

“Bệ hạ... Nương nương... Nương nương người...” Từng giọt từng giọt lệ lớn đua nhau tuôn xuống má theo từng câu nói của Cẩm Diên, tim Diệp Lâm cũng theo đó chợt đau đớn mãnh liệt, thoáng chốc cơn đau đã lấp đầy trong ngực, từ trong kẽ răng mãi mới nặn ra được một câu: “A Nghiêu nương làm sao?!”

...

“Nếu qua kỳ hạn ba năm, Nương nương vẫn không tỉnh lại, Bệ hạ phải sớm lo liệu.”

...

Cẩm Diên thút thít nghẹn ngào lau nước mắt, nói cũng không nói được rõ ràng. Lúc này đáy lòng Diệp Lâm dâng lên một cỗ cảm giác kỳ dị, đầu vuông trong tay chợt rơi xuống mặt đất, tim cũng theo đó chìm vào đáy cốc, đáy mắt chợt lóe lên vẻ tàn bạo. Chờ đến khi Cẩm Diên lau khô nước mắt định nói chuyện thì đã không thấy bóng dáng Diệp Lâm đâu nữa.

Bóng lưng người đó chạy đến Phụng Ngộ điện nhanh như một cơn gió làm cho Cẩm Diên trong lúc nhất thời hoảng hốt.

Nàng sẽ không có chuyện gì... sẽ không... nhất định sẽ không... Diệp Lâm không thể tưởng tượng được nếu như những dự cảm mờ mịt trong lòng hắn kia biến thành sự thật thì hắn sẽ phải làm sao bây giờ.

Trên bầu trời xám tro đột nhiên bắt đầu có lác đác những bông tuyết mỏng manh nhẹ bay theo gió bắc, đọng vào mặt người rất nhanh bị hòa tan, nhưng cái lạnh lại theo nước tuyết tan mà thấm vào tận trong tim.

Cung nữ bên ngoài Phụng Ngộ điện nhìn thấy Hoàng đế Bệ hạ không nói không rằng xông thẳng tới cũng cả kinh không nói lên lời. Diệp Lâm vẫn luôn rất bình tĩnh ung dung trầm ổn, ngay cả lúc Hoàng hậu Nương nương hôn mê bất tỉnh, đều dùng một bộ dáng thản nhiên không sợ hãi mà đối mặt. Ba năm qua mỗi ngày đều nói chuyện cùng Tô Nghiêu, Diệp Lâm làm cho các nàng quên mất rằng đây là một Hoàng đế cửu ngũ chí tôn, thậm chí các nàng còn sinh ra ảo giác dường như ở người đàn ông này ngay cả cái giận cũng không có.

Băng qua quá nhiều cung nhân mà không thèm nhìn lấy một ai, Diệp Lâm cứ thế xông thẳng một mạch vào trong Phụng Ngộ điện, rẽ qua bình phong Văn Mẫu rộng lớn, đi hai ba bước đã tới trước giường nhỏ mà hàng ngày Tô Nghiêu vẫn ngủ say.

Nhưng trên giường không có một ai.

Hoàng hậu của hắn, không có ở đây...

Diệp Lâm cảm thấy một luồng khí lạnh toát ra từ trong tim bắn thẳng lên đỉnh đầu, cuối cùng không thể khống chế tâm tình của mình, giọng nói hơi run rẩy kèm theo gắt gỏng, “Hoàng hậu đâu?” Ngay cả đầu cũng không quay lại, tự dưng làm cho người khác thấy bóng lưng kia cực kỳ u ám lạnh lẽo.

Rất lâu không có ai đáp lời.

Diệp Lâm gần như không kim nén được cơn phần nộ, mãnh liệt xoay người lại, chỉ nhìn thấy ngoài cửa cung nữ cúi đầu quỳ đầy đất, nhưng không ai nói ra lý do làm trong lòng càng thêm bất an, nâng cao thanh âm gần từng chữ mà lặp lại: “Hoàng hậu của Trẫm đâu?”

Một cung nữ ở phía xa đưa cánh tay run lẩy bẩy chỉ về một hướng, rất nhanh sau đó lại cúi thấp đầu xuống.

Ngay lập tức Diệp Lâm như một ngọn gió biến mất khỏi Phụng Ngộ điện.

Trên tường thành cao nhất của Hoàng thành Trường Ninh, phía xa xa thấy có hai bóng người. Diệp Lâm bước chậm lại, từ từ đi về phía bóng lưng duyên dáng quen thuộc kia.

Cầm Tự đang ôm trước ngực một cái áo khoác lông Tuyết Hồ với đường viền màu đỏ thẫm, sắc mặt lộ vẻ lúng túng khi nhìn về bóng lưng gầy yếu mỏng manh kia, nghe thấy tiếng bước chân đạp lên tuyết “lộp bộp” mới nghiêng đầu quay lại, vừa thấy người đến là Diệp Lâm, lập tức định quỳ xuống nhưng đã bị người đó ngăn lại.

Diệp Lâm ra hiệu cho nàng chó có lên tiếng, lặng lẽ đưa tay nhận lấy áo khoác rồi từng bước từng bước tiến về chỗ bóng hình kia.

Người kia chỉ mặc mỗi một váy áo màu trắng mỏng manh, toàn thân trắng nõn trông như một con thỏ nhỏ, nhưng vẫn là hình dáng của ba năm trước, so với bất cứ kẻ nào vẫn đẹp dễ hơn. Mái tóc đen dài mềm mượt như tơ xoắn tung ở phía sau, bị gió bắc thổi nhẹ, trên đầu đã tích tụ một lớp tuyết mỏng. Cả người đứng ở trong tuyết, tựa như một pho tượng làm bằng tuyết.

Nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, người kia nghĩ rằng đó là Cầm Tự, giọng nói còn hơi khàn khàn lơ đãng, lại hơi oán trách: “Đã nói ta không lạnh, người vẫn còn định quấy rầy ta.”

Nhưng Diệp Lâm vẫn không ngừng lại, thẳng một mạch đi tới, không nói lời nào phủ thêm áo khoác lên phía sau người kia, rồi ôm chặt lấy nàng.

“A Nghiêu, nàng tỉnh lại rồi.”

Nữ tử sắc mặt tái nhợt giống như pho tượng tuyết khẽ quay đầu, gương mặt tuấn dật của người kia đang tỳ lên cổ nàng, nên lông mi nàng gần như chậm phải quai hàm hẳn, khẽ cười một cái: “Ta tỉnh rồi.”

“Hai năm mười một tháng lẻ tám ngày, A Nghiêu, ta rất nhớ nàng.”

Tô Nghiêu xoay người lại giờ tay ôm lấy tấm lưng gầy gò của Diệp Lâm, tựa đầu vào trong ngực hẳn, khóe mắt có một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống nhưng chỉ rầu rĩ nói: “Ta cũng vậy, A Lâm.”

Diệp Lâm còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị người kia che miệng lại, trước mắt hẳn là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp với một nụ cười trong sáng tinh khiết nhất thế gian, nàng nhẹ nhàng ghé sát vào lỗ tai hẳn nói một câu.

“A Lâm, chàng nhìn kia, tuyết rơi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện

Mùa thu năm Thái Bình thứ bảy.

Vì Hoàng hậu Nương nương sinh hạ Nhị công chúa đã được tròn một tháng, long nhan của Hoàng đế Bệ hạ đương nhiên vui mừng hân hờ, tổ chức yến ở Tử Vân các bên trong Hi Hoa cung. Quan viên Tam phẩm trở lên cùng gia quyến trong Trường Ninh đều có thể tham gia. Yến tiệc do đích thân Đế Hậu tổ chức nên cực kỳ náo nhiệt.

Hoàng đế Bệ hạ này, năm tháng còn ở Đông cung nổi danh là thanh tâm quả dục, sau đó Hoàng hậu Nương nương lại nằm trên giường bệnh, ít khi xuất hiện, nên Hoàng đế Bệ hạ càng ngày càng lạnh lùng, cả năm cũng chẳng cười nổi một lần. Không ngờ rằng từ lúc Hoàng hậu khỏe lại ba năm trước, Hoàng đế Bệ hạ liền thay đổi tính tình, khắp người đều toát lên vẻ dịu dàng.

Mà hiện nay Hoàng hậu Nương nương đang vững vàng ngồi đó cạnh Hoàng đế Bệ hạ, trên mặt mang theo nét cười thùy mị. Tâm tư của văn võ bá quan cũng theo đó mà buông xuống, yên tâm thoải mái mà hưởng thụ những món ăn quý giá và rượu ngon trên bàn.

Theo thường lệ trong yến tiệc đều có nhạc và ca vũ, qua ba tuần rượu, yến tiệc yên tĩnh cũng dần dần trở nên ồn ào náo nhiệt không hề câu nệ. Lại bộ Thị lang đương nhiệm là Tam công tể của Tử gia, Tử Thận Tư vì say rượu nên nâng chén từ từ đi đến bên cạnh ca ca nhà mình, khẽ nói: “Đại ca sao lại

ngồi một mình trong xó xỉnh này uống rượu giải sầu?”

Nói vậy nhưng trên thực tế người có địa vị cao như Từ Thận Ngôn cũng không thể nào bị an bài ngồi ở cái gọi là “xó xỉnh”, chỉ vì khí chất quanh thân người này quá lạnh nhạt, làm cho hần ngồi ở chỗ nào thì người xung quanh liền tự động tránh xa. Từ Thận Ngôn nghe đệ đệ mình chế nhạo cũng không thèm để ý, chỉ giơ tay cạn sạch ly rượu, hoàn toàn không biết say.

“Yên tiệc hôm nay, ca ca có để mắt đến cô nương nào không?” Từ Thận Tư thấy Từ Thận Ngôn thần trí lơ đãng, không để ý gì đến mình liền dứt khoát nghĩ ra một đại kế, càng tiến sát lại gần, cúi đầu cười nói.

Người kia vẫn chỉ một mực rûn rîu xuống không nói lời nào, khí chất thư sinh trên gương mặt tuấn tú phát ra càng ngày càng lạnh nhạt, cả người đều chìm trong hư ảo, ngón tay thon dài vuốt ve ly rượu làm từ ngọc Tụ Nham, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Mẫu thân đã nói, bất kể là xuất thân cao hay thấp, có xứng với dòng dõi của phủ Đại trưởng Công chúa Hoài Dương chúng ta hay không, chỉ cần đại ca thích, gặt đầu một cái là mẫu thân nhất định sẽ cực kỳ vui mừng mà nghênh đón vào phủ.” Từ Thận Tư lại vội vàng nói, “Đại ca nhân tiện ở đây chịu khó nhìn một chút cũng tốt, đừng để mẫu thân phải khổ tâm.”

Lại nói, từ lúc Từ Thận Ngôn nhược quán đến nay đã nhiều năm, ngày trước Đại trưởng Công chúa Hoài Dương chưa từng thúc giục là vì cảm thấy nhi tử nhà mình quá xuất chúng, tầm mắt thật sự cũng cao nên nhất thời không vội. Nhưng qua nhiều năm, thấy con thứ ba Từ Thận Tư cũng sắp nhược quán rồi mà bên kia Từ Thận Ngôn vẫn chưa động tĩnh gì, nên mấy năm nay bà càng sốt ruột. Cảm thấy Từ Thận Ngôn bị quan niệm tuyệt tình đoạn ái của Liễm Diễm son ảnh hưởng quá sâu, liền không nhiều lời, ngay tập tức không tính toán gì mà bắt Từ Thận Tư chuyển ra khỏi Liễm Diễm son.

Làm sao Từ Thận Ngôn lại có thể không hiểu suy nghĩ trong lòng mẫu thân nhà mình, nên khi nghe Từ Thận Tư nói như vậy, sắc mặt cũng không hề thay đổi, chậm chậm rút đầu chén của mình rồi lạnh nhạt nói: “Sao nào, nếu đệ nhìn trúng cô nương nhà nào thì tự mình đi nói với mẫu thân chẳng phải tốt hơn sao, chớ có kéo ta vào.”

Nghe thấy thế mặt Từ Thận Tư liền đỏ lựng lên, gương mặt lén liếc về đâu đó một cái rồi oán trách nói: “Đại ca người cố tình đánh trống lảng!”

Lúc đó Tô Nghiêu đứng dậy chuẩn bị lui xuống, ánh mắt lơ đãng quét qua tất cả mọi người trong điện, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt đỏ ửng của Từ Thận Tư đang đứng cạnh Từ Thận Ngôn, nàng không khỏi lắc đầu cười cười. Từ ngày nàng mới gặp trưởng Công chúa Hoài Dương, đến nay đã nhiều năm trôi qua vậy mà Từ Thận Tư vẫn giống hệt hồi đó, hờn ra là đỏ mặt. Cũng không biết Từ Thận Ngôn nói gì với hần.

Nghĩ đến đây Tô Nghiêu không khỏi có chút xúc động. Bảy năm, không dài không ngắn, đã xảy ra quá nhiều sự việc biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng có rất nhiều chuyện từ đầu đến cuối chẳng thay đổi gì. Ví dụ như Từ Thận Tư rụt rè, ví dụ như Từ Thận Ngôn lạnh nhạt.

Dường như cảm thấy có người đang nhìn đến đây, Từ Thận Ngôn ngược mắt nhìn về phía Vương tọa ở trên cao, Hoàng hậu Nương nương tôn quý nhất của Đại Nhạn triều đang ngồi đó tươi cười nhìn hần.

Một gương mặt có nét bướng bỉnh lại tràn ngập sức sống chợt lóe lên trong trí nhớ của hần, chậm chậm hòa tan thành một cùng với gương mặt khuynh thành kia. Hơi rượu tràn ngập trong điện, Từ Thận Ngôn phảng phất thấy được một tiểu cô nương với tư thế oai hùng mạnh mẽ, mặt mày sáng sủa, nụ cười của nàng luôn luôn rực rỡ như ánh mặt trời.

Hần còn nhớ cô nương kia có vẻ mặt rất quen, vừa có một chút trung cầu vừa có một chút kiên định không cho người khác cự tuyệt. Nàng chỉ cần nhắc mi, trong ánh mắt xinh đẹp đều lấp lánh những ánh sao nhỏ bé, lông mi dài mà dày khẽ quét qua gò má, tạo thành một bóng râm dưới ánh mặt trời, nàng nghiêng đầu nói, Từ công tử, khi nào huynh rời đi, nhất định phải lãng lãng mang theo ta, ngược lại ta muốn xem xem rốt cuộc là phong cảnh ở Liễm Diễm son đẹp hơn Bình Khê ở điểm nào!

Từ Thận Ngôn là người kế tục của Lạc Tinh các tại Liễm Diễm son, lần đầu tiên gặp mặt tiện thể xem vận mạng của Tô Dao, thiếu nữ này sống không tới tuổi cập kê, vậy mà giờ phút này lại khao khát một tương lai tốt đẹp.

Khi đó hần im lặng không nói gì cả, Tô Dao cũng quen với sự trầm mặc của hần, nói thêm vài câu rồi lực chú ý lại chuyển lên người Cố Phù Phong còn đang hôn mê. Khi đó Từ Thận Ngôn liền biết, với gia giáo nghiêm khắc của Tô gia Bình Khê thì đề nghị của Tô Dao rằng muốn đến Liễm Diễm son chẳng qua chỉ là một ý nghĩ viễn vông mà thôi. Nhưng sau khi hần nhận được thư của Cố Phù Phong, không thể không cáo biệt thư viện Bình Khê để quay về Liễm Diễm son, Từ Thận Ngôn lại thường xuyên nhắc tới Tô Dao. Có đôi khi đối diện với ánh chiều tà trên đỉnh Liễm Diễm son, Từ Thận Ngôn lại đột nhiên tưởng tượng ra một điều – nếu như nàng nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt này thì sẽ ca ngợi đến mức nào.

Lúc đó hần vẫn không rõ vì sao trong lòng mình lại sinh ra một loại cảm xúc buồn bã vô cớ và bất lực. Mãi thật lâu sau này, hần mới hiểu được, đó là ánh mặt trời ấm áp đầu tiên và cũng là duy nhất trong cuộc đời hần, chiếu thẳng vào sinh mạng u tối của hần mà không cho phép cự tuyệt, nhưng sau đó lại để cho những tối tăm hắc ám vô hạn vô biên đột nhiên tìm thấy khe hở, cuối cùng không thể quay trở về.

Nếu như từ trước đến giờ chưa từng được thấy ánh sáng lấp lánh của các vì tinh tú, thì có lẽ nguyên bản hần vẫn có thể chịu đựng được hắc ám.

Từ Thận Ngôn nhắc lên ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt ly rượu xuống rồi đi ra ngoài. Bữa tiệc ăn uống linh đình vẫn náo nhiệt như cũ, không ai để ý đến Từ đại nhân quyền cao chức trọng đã rời đi. Người này đứng lên rất cao, thể nhưng lúc rời đi lại rất kín đáo nên người khác không mấy để ý đến.

Gió đêm nhẹ thổi hiu hiu lướt qua gò má, thổi bay sợi tóc trên thái dương, cũng không hề lưu tình mà thổi bay tay áo bào màu trắng. Từ Thận Ngôn nhắm chặt mắt lại, quay người đi đến một nhà thủy tạ bên ngoài Từ Văn các.

Lần đầu tiên hấn mình miễn lại sau khi biết được Tô Dao thực sự đã chết, chính là tại chỗ này, nhà thủy tạ bên ngoài Từ Vân các. Trong con mắt của cô nương kia có từng đợt sóng dao động nhẹ nhàng như chứa tất cả nước của hồ thu, vậy mà lại nghĩ thế nào làm thế ấy, lạnh nhạt gạt Thiên kim tiểu thư nhà Lễ bộ Thượng thư sang một bên, lười biếng dựa vào lan can đỏ thắm chộp mắt. Nếu là Tô Dao vừa bá đạo vừa ngay thẳng, nhất định sẽ không thể hiện cái dáng vẻ không có gì quan trọng như thế kia.

Hắn cứ nhìn nàng từ phía xa, nhìn Thái tử phong hoa tuyệt đại đi đến rồi chính tay mình đeo cho nàng một sợi dây màu đỏ thắm, mà nàng lại thản nhiên nhận lấy. Giây phút đó trái tim Từ Thận Ngôn đã chìm xuống vực sâu không thấy đáy, hấn rũ mắt. Cô nương yêu Phong Sách như thế, thậm chí muốn cùng tự tử với Phong Sách, vậy mà lại không chút đề phòng gì khi Thái tử tiến đến gần... Rốt cuộc Từ Thận Ngôn cũng không thể không thừa nhận bản thân mình vẫn luôn luôn điên cuồng né tránh sự thật, mặc dù đã sớm biết được chân tướng lúc ở Tướng phủ - Tô Dao đã chết.

Mùa xuân năm Cảnh Hòa thứ mười bảy, đứng trên cầu dẫn ra nhà thủy tạ, cô nương với dung mạo giống Tô Dao như đúc đang miễn cưỡng cười yếu ớt là một người khác.

Trong nháy mắt đó rốt cuộc Từ Thận Ngôn đã hiểu rõ ràng được tâm ý của bản thân, hóa ra tình yêu là thứ vừa vô dụng vừa khiến người ta đau khổ, cuối cùng còn chưa biết nó là gì mà đã gắn bó sâu nặng. Thảo nào từ trước đến nay Liễm Diễm sơn phải đoạn tuyệt tình cảm, bởi vì bọn họ đã quá thông suốt rồi, đã biết rõ loại tình cảm cầu mà không được, khiến người không chịu đựng nổi này, vậy thì ngay từ đầu cầu xin tình cảm.

Ở nơi mềm mại nhất trong ngực vẫn đang lẳng lặng cất giấu một cây trâm, đó là do Tô Dao trong giây phút cuối cùng đã nhờ Cẩm Sát đem qua. Khi đó Từ Thận Ngôn cũng không biết đây là một cái chìa khóa bí mật, không biết Tô Dao đã quyết định chôn sâu toàn bộ xuống đáy lòng. Hấn chỉ biết rằng bất kể Tô Dao có tính toán gì thì hành động đó cũng không liên quan gì đến tình cảm.

Hấn là người nàng tin tưởng nhất tại thành Trường Ninh, nhưng mà cũng chỉ như thế chứ không hơn.

Tô Nghiêu dừng bước, nhìn vị công tử đang nhẹ nhàng dựa vào lan can dưới ngọn đèn tàn mà không nói gì.

Bây năm trôi qua, rất nhiều chuyện đều đã có kết quả rồi. Nàng tỉnh lại sau khi ngủ li bì vì được tỉnh, năm trước nàng sinh một đôi long phượng tại, năm nay lại đến lượt muội muội nàng, Tô Anh và Diệp Tề cũng đã có kết tinh của tình yêu. Nhưng chỉ riêng Từ Thận Ngôn, vẫn cứ cô độc một mình, lạnh lẽo buồn tẻ.

Mấy hôm trước Đại trưởng Công chúa Hoài Dương tiến cung cũng nói đến chuyện này, thế nên lần cung yến này mới đồng ý cho quan viên mang theo con cái đến tham dự, tất cả cũng chỉ vì một mình Từ Thận Ngôn thôi. Nhưng người này làm gì có lòng dạ mà đi suy nghĩ hay cân nhắc những thứ này, Tô Nghiêu nhìn thấy hấn có vẻ như rất buồn bực mượn rượu giải sầu.

Quen biết nhau đã rất lâu rồi, về mặt hấn lúc nào cũng lạnh nhạt, bình tĩnh vững vàng. Tô Nghiêu chẳng bao giờ ngờ được rằng sẽ có một ngày nàng lại nhìn thấy được thần sắc như vậy trên mặt người này.

“Sao lại ra đây?”

Người kia nghe thấy thế liền xoay người lại, đối diện với ánh mắt đầy ý cười của nàng, về cô đơn chưa kịp thu hồi lại trực tiếp rơi thẳng vào đáy mắt nàng.

Tô Nghiêu hơi giật mình trong giây lát, sau đó tránh né tìm nhẹ nói: “Tĩnh rượu rồi sao?”

Từ Thận Ngôn chỉ lắc đầu.

Tĩnh rượu? Từ trước đến giờ hấn chưa hề say, hấn luôn tỉnh táo hơn những người khác.

Trong cuộc đời của người trước mặt này chưa bao giờ có chỗ cho hấn, ngày trước chạn chứa trong lòng Tô Dao đều là Phong Sách, hiện giờ Tô Nghiêu yêu Diệp Lâm. Trong lòng Từ Thận Ngôn biết rõ cô nương rực rỡ kia đã vĩnh viễn ngủ say vào một đêm ánh sao sáng ngời từ tám năm trước, nhưng khi chứng kiến hạnh phúc của Diệp Kính và Tô Nghiêu, đáy lòng vẫn không nhận được mà sinh ra một chút mơ mộng viễn vông.

Nếu nàng vẫn còn sống... thì tình hình sẽ trở nên thế nào...

“Quyết định xong rồi?” Tô Nghiêu bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi. mấy hôm trước Diệp Lâm nhận được tấu sớ xin từ quan của Từ Thận Ngôn, trong đó tuy viết rất bài bản có lý do, nhưng trong câu chữ đều hiện ra rõ ràng ý định muốn gửi gắm tình cảm chôn son thủy.

Hấn muốn xin từ quan, vì sao chứ?

Từ Thận Ngôn cũng chẳng kinh ngạc, tuy là tấu sớ trình lên Diệp Lâm, nhưng hấn biết giữa đôi phu thê này chưa từng có cái gì gọi là bí mật. Diệp Lâm biết thì cũng có nghĩa Tô Nghiêu cũng sẽ biết.

Hấn đã sớm chán ghét cuộc sống ngộp trong vàng son nhảm chán ở Trường Ninh, cũng chán ghét bản thân tự lừa gạt chính mình, có lẽ Trường Ninh chưa bao giờ thích hợp với hấn, đó không phải là quê nhà, cũng giống như gương mặt với dung nhan tuyệt mỹ gần trong gang tấc này cũng không phải là cốt nhục của hấn.

Bởi vậy, hấn cũng chỉ gật đầu rồi nói: “Thần... hơi nhớ cảnh hoàng hôn ở Liễm Diễm sơn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Bệ Hạ Cũng Không Nhẹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

